

Giới thiệu Vạn Giới Chí Tôn

Bạn đang theo dõi truyện tiên hiệp hay của tác giả Nguyễn Thanh Phong có tựa đề Vạn Giới Chí Tôn. Ở lứa tuổi gần mười tám, hầu hết các cô cậu thanh thiếu niên nếu không còn ham chơi thì cũng đã bắt đầu lo toan về tương lai, thế nhưng cậu nhóc Phạm Trường Thiên của chúng ta lại như chìm đắm trong một thế giới tu tiên huyền ảo nào đó mà hần tưởng tượng ra.

Trong một lần đi học về, vì cứu cô bạn gái Kiếm Anh khỏi tai nạn mà hần xuyên không đến một thế giới khác với thương tích đầy mình, may mắn được một quả bóng nước cùng vài sợi dây leo cứu chữa.

Nắm trong tay Hư Vô là một sinh vật? Một công pháp? Một tiểu thế giới? Một thứ sức mạnh? Hay là tất cả...

Từ đây Trường Thiên bắt đầu trên con đường chinh phục thế giới mới, cùng tìm lại kí ức (bí mật, hehe).

Cấp bậc trong truyện hay:

- Nguyên Khí kỳ: Đề cấp, Trung cấp, Cao cấp, Siêu cấp.
- Ngưng cảnh: Ngưng Cốt, Ngưng Huyết, Ngưng Thần, Ngưng Thê
- Chân cảnh: Chân Quân, Chân Tôn, Chân Vương, Chân Đế.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lỗ Đen Kinh Khủng

"Tránh..."

Trường Thiên chỉ kịp nói một chữ rồi im bật, Uyển!! một thanh âm nặng nề mang theo hần lao xuống dòng sông đang chảy xiết, trước khi chạm vào mặt nước thì một lỗ đen xuất hiện hút hần vào trong. Sau đó Trường Thiên liền hôn mê cho đến bây giờ, tính ra thì hần cũng đã tỉnh lại được hai ngày rồi, hôm đầu tiên hần mở mắt thì đập vào mặt chính là một cái cơ thể tàn tạ, thê thảm đến cực điểm, xương gãy không dưới mười cái.

Nhưng đồng tử Trường Thiên nhanh chóng co rút lại, hần đang nhìn thấy cái gì thế này? Từ trong những chỗ máu thịt bầy hầy kia một sợi dây leo màu đen chậm rãi chui ra, tiếp theo là sợi thứ hai, thứ ba,... đến sợi thứ mười mới kết thúc. Bọn chúng như có được sinh mạng, chui ra chui vào mọi chỗ trên người hần, sự đau đớn còn kinh khủng hơn trước đó gấp trăm ngàn lần.

Trường Thiên gào lên thống khổ, một lúc lâu sau đột nhiên một bóng nước không biết từ đâu xuất hiện bao bọc hần vào trong, mọi đau đớn mới được giảm bớt đáng kể, không còn đáng sợ như vừa rồi nữa. Trường Thiên từ từ thích nghi được với cái đau đớn không bình thường này, hai ngày trôi qua trong tĩnh lặng vô cùng.

Trường Thiên miệng lưỡi khô khốc cố gắng nuốt một ngụm nước bọt. Quá trình tái tạo cơ thể của hần vừa dài vừa nhàm chán, nhìn mãi cũng quen nên hần cũng không để ý đến nữa, nhìn lên bầu trời bao la rộng lớn kia hần cảm thấy mình mới thật nhỏ bé làm sao, 1 tia áp lực như có như không lúc hần nhìn lên trời, càng nhìn lâu hần cảm nhận được tia áp lực vô hình kia càng lúc càng lớn, đến nỗi đến hít thở cũng khó khăn. Một ý tưởng lóe lên trong đầu hần: "Sau này chắc chắn sẽ gặp được những tồn tại kinh khủng, uy áp từ bọn họ có thể tiêu diệt mình, vậy thì từ bây giờ mình sẽ lấy bầu trời này làm vật kích thích tính chịu đựng, sau này biết đâu có chỗ tốt", nếu có người biết được suy nghĩ của Trường Thiên lúc này thì chắc chắn sẽ mắng hần là tên điên.

Bởi vì là một người xuyên việt, nên hần có thể cảm nhận được thế giới này khác hoàn toàn với Trái Đất trước kia hần sống, ở đây giống với những thế giới tu tiên mà trong những bộ truyện hần từng đọc, nên cũng biết được sẽ có những người rất rất mạnh tồn tại trong thế giới xa lạ này. Muốn sống lâu trong phiên không gian rộng lớn này thì tất phải mạnh mẽ, mạnh đến nỗi không một ai có thể phớt lờ sự tồn tại của hần, lúc đó mới chân chính có được cảm giác an toàn, nhưng với cái cơ thể yếu ớt vì đã lười biếng lâu năm của mình thì có thể làm được cái gì nên hần đây. Nghĩ tới đó Trường Thiên khẽ mỉm cười tự giễu.

Nhắm mắt lại, Trường Thiên đột nhiên nhớ lại trước khi bị tai họa này giáng xuống đầu, vẫn còn đang cười cười nói với cô bạn gái, khó khăn lắm hần mới chịu về chung đường với mấy đứa bạn thuở nhỏ này, bình thường làm FsFre4Fj gì có chuyện như vậy. Một là chờ mẹ đón, hai là đợi chị Hạ rảnh tay lên chờ về, hôm đó ma xui quỷ khiến như thế nào lại nghe lời rù rê của đám kia để rồi chịu cảnh như bây giờ. Hần vẫn còn nhớ rất rõ cái khoảnh khắc đẩy Kiếm Anh ra rồi một mình hưởng thụ chiếc congtenơ nó như thế nào, vui có, buồn có, tuyệt vọng cũng có. Chỉ là may mắn như thế nào, ngay khi sắp phải theo chiếc xe rơi xuống bờ sông, tạm biệt trần thế thì một vật thể như lỗ đen vũ trụ chỉ nhỏ cỡ bàn tay hiện ra bên cạnh, một lực hút nhẹ nhàng tỏa ra sau đó Trường Thiên hôn mê cho đến bây giờ. Từng gương mặt cô quen, cũng có xa lạ mà mình đã từng gặp, mặc dù cực kỳ ít tiếp xúc nhưng cảm giác nhớ nhung tràn ngập trong lòng không cách nào dừng lại được, bất giác một giọt nước mắt lăn dài trên má Trường Thiên.

Đang miên man suy nghĩ thì một tiếng gầm khê phát ra từ bên phải của Trường Thiên, tuy rất nhỏ nhưng vì đang ở trong 1 không gian tĩnh lặng như chết thế này thì 1 cây kim rơi xuống đất cũng nghe được. Gian nan quay đầu nhìn sang thì lông tóc toàn thân dựng đứng, mồ hôi lạnh chạy đầy đầu, 1 con cự

hùng khổng lồ, cao đến 10m, ngang với vị trí hân đang nằm trên cây. Con cự hùng này giống như bao con gấu khác, chỉ đặc biệt là bộ lông màu đỏ, do của ánh chiều tà hoàng hôn, rất đẹp, phía trên cặp mắt to đỏ như máu của nó là 2 hàng chân mày màu vàng kim. Tên của con cự hùng này là Kim Mao Xích Hùng, 1 đầu cao cấp yêu thú hàng thật giá thật.

Con Xích Hùng này khi đánh hơi được Trường Thiên thì chậm rãi không gây một tiếng động nào tiếp cận mục tiêu, chỉ là khi đến gần Trường Thiên 20m thì 1 đạo khí tức cực kỳ đáng sợ như muốn thôn phệ nó, làm cho nó cực kỳ sợ hãi, không tự chủ được gầm nhẹ 1 tiếng, cũng 1 tiếng gầm này làm Trường Thiên phát hiện ra vật phá hồng không gian yên tĩnh mà xinh đẹp này, hân kinh hãi gần chết nhưng cơ thể hân đến 1 ngón tay cũng không di chuyển được thì làm sao chạy trốn, mà có di chuyển được thì đang ở cách mặt đất hơn 10m thì cũng làm sao chạy được.

Kim Mao Xích Hùng cố nén sợ hãi trong lòng, gầm lớn 1 tiếng rồi bạo phóng về phía Trường Thiên. Vung cự trảo đầy móng vuốt sắt nhọn dài hơn nửa mét, tát mạnh xuống Trường Thiên, cảm giác uy lực cùng tiếng xé gió bén nhọn từ móng vuốt của cự hùng làm hân rằng mỗi lần lộn do run mà cắn vào nhau, 2 mắt trừng lớn nhìn từ vọng tới gần, chỉ khi khoảng cách giữa cự trảo và Trường thiên chỉ còn 1m thì dị biến phát sinh.

1 cái lỗ đen nhỏ bằng bàn tay người hoành không xuất thế, chắn trước ngực Trường Thiên, ngay khi cự trảo chạm vào lỗ đen đó thì chi trong tích tắc con Kim Mao Xích Hùng biến mất không có bóng dáng, không kêu lên được 1 tiếng nào, cứ như vậy biến mất vào hư không như chưa từng xuất hiện.

Tất cả mọi sự việc đều diễn ra chưa tới 1 giây đồng hồ, làm cho Trường Thiên hai mắt muốn lòi hết cả ra ngoài đứng hình hơn 10 phút mới chậm rãi bình tĩnh lại, lúc hân bình tĩnh lại thì lỗ đen nọ cũng biến mất rồi, hân nhớ rõ là chính cái lỗ đen này mang hân đến đây, cứu hân thoát chết lần trước, giờ lại hiện ra cứu hân thêm lần nữa.

Đợi cho khi tâm thần bình tĩnh lại thì hân mới chậm rãi quan sát hoàn cảnh chung quanh, nơi vị trí con Xích Hùng kia xuất hiện chỉ có 1 ít cây cối gãy đổ, ngoài ra không có 1 dấu hiệu về sự hiện diện của nó trước đó, đến cả 1 dấu chân cũng không có. Như thế chưa bao giờ xuất hiện 1 con Kim Mao Xích Hùng trước đó cả. Trường Thiên cũng không quan tâm nhiều đến vấn đề này hân chỉ thầm cảm tạ cái lỗ đen nọ đã cứu hân hai lần mà thôi, nhưng ngay lúc này cơ thể hân phát sinh biến hóa. nguyên bản bóng nước chỉ bao quanh cơ thể hân, trừ phần đầu ra mà thôi, lúc này lại phát triển bao xung quanh hân hơn 1m, quả cầu nước bán kính gần 2m hình thành, cơ thể Trường Thiên cũng chậm rãi bay lên lơ lửng trong không trung, mà bản thân cũng đã ngắt đi sau khi bóng nước bao phủ qua đầu hân, những sợi dây leo điên cuồng chui ra chui vào cơ thể Trường Thiên với tốc độ chóng mặt, da thịt hân cũng bắt đầu lạnh lại mà mắt thường có thể thấy được, mà bóng nước kia cũng chậm rãi thu vào cơ thể Trường Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Triệu Võ

Lớp 12a2 kể từ ngày Trường Thiên "chết" cũng đã được 10 ngày, cả phòng học được bao trùm trong một bầu không khí ảm đạm, buồn tẻ. Duy chỉ có Long và Minh cố gắng che dấu nỗi buồn bằng cách tự thuyết phục bản thân cùng những người xung quanh là Trường Thiên vẫn còn sống, vì đã lâu như vậy vẫn chưa tìm thấy xác của hân. Mọi người biết 2 tên khờ kia chỉ đang cố làm xoa dịu đi tâm tình của họ mà thôi, Kiểm Anh lúc này ngồi thờ thần nhìn ra ngoài cửa sổ, có đôi lúc lại có 1 giọt nước mắt rơi xuống, hôm đó quả thật là con ác mộng khủng khiếp nhất của nàng, thậm chí khi cha mẹ nàng ly thân cũng không đến mức đau đớn tê tâm liệt phế như lúc nghe được âm thanh va chạm giữa chiếc container và cơ thể gầy yếu của Trường Thiên.

Ngồi bên cạnh Kiểm Anh lúc này là Long, cậu ta cũng như Trường Thiên yêu thích Kiểm Anh từ hồi đầu học cấp 3, nhưng vì là bạn thân nên cậu chỉ lặng lẽ chúc phúc cho 2 người: "Em đừng buồn nữa, có lẽ là thằng Thiên nó được gia đình nào đó cứu rồi thì sao, chắc do vết thương khá nặng nên không tiện quay về đó thôi." Kiểm Anh cũng chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi lại nhìn xa xăm, vô định.

Trường Thiên lúc này chậm rãi mở mắt, tính từ hôm bị Xích Hùng tấn công đến nay hân đã hôn mê được 2 ngày. Ánh nắng gay gắt chiếu thẳng vào mặt, khiến hân không tự chủ được nheo mắt lại, một lúc lâu sau thì mới thoải mái hít thở không khí trong lành, đưa tay lên dụi dụi mắt mới phát hiện cơ thể có thể hoạt động bình thường trở lại rồi. Hân hí ha hí hửng nhảy cẫng lên vui mừng, rồi đột nhiên

Bịch!!!

Âm thanh như có cái bao tải nào rơi từ trên cao xuống vậy, té ra là Trường Thiên lúc ham vui nhảy khỏi cành cây nên té đập mặt, từ trên cao 10m té cắm đầu xuống đất vậy mà hân vẫn không bị gì. Trường Thiên lết tha lết thết đứng dậy, hân cũng vô cùng ngạc nhiên với cơ thể của mình, bây giờ hân cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái vô cùng, thân thể tràn trề sức mạnh. Hân xoay người đứng đối diện với đại thụ mà mình đã ở nhà mấy ngày nay, Trường Thiên hít 1 hơi thật sâu rồi dùng hết sức đâm mạnh vào thân cây.

Oành! một tiếng thân cây rung dữ dội, một lát sau mới bình ổn trở lại, chỉ như vậy thôi cũng đã làm hân mừng như điên, kết quả ngoài dự đoán của hân quá nhiều, mặc dù cánh tay tê gần nhưng cũng không ngăn được sự phấn khích trong lòng, một cái cây to năm người ôm mới hết mà hân có thể đâm cho rung chuyển, vậy thì cần sức mạnh cỡ nào. Trường Thiên đắc ý cười to: "Há há há, mẹ nó, thằng Long với thằng Phong, giờ mà dám động vào điện thoại của bố thì bố tán cho lặt hàm hai thằng." Chi là vừa nói xong thì hân im bật không cười được nữa, hân nhận ra là bản thân mình đang ở đâu còn chưa biết thì quan tâm đến ai được nữa.

Buồn bã bước về phía trước, vừa đi vừa quan sát cảnh vật, xung quanh chỉ thuần một màu đỏ, không mạnh mẽ cuồng bạo như lửa, không u ám sát khí cùng điên cuồng như máu, chỉ là nhẹ nhàng và an tĩnh, một màu đỏ hết sức đặc biệt nhưng không khiến người ta phải xa lánh. Bước đi như vậy tầm nửa tiếng, Trường Thiên nghe được tiếng nước chảy ở phía trước, như thấy được kho báu, hân chạy hết tốc lực về phía đó, đã mười ngày không uống nước,

là người bình thường thì đã sớm chết.

Trời không phụ lòng hân, một cái hồ trong vạt rộng chừng mấy dặm hiện ra trước mắt, hân không nói một câu liền nhảy ào xuống hồ, tham lam uống từng ngụm từng ngụm, chả cần biết nước bẩn hay sạch, hân đâu quản được nhiều như thế. Sau một hồi lâu Trường Thiên mới ngoi lên mặt nước chỉ là chưa kịp vui vẻ sảng khoái gì cả thì một vật thể cứng lạ đập vào cái miệng đang há to vì thoải mái của hân.

Khó khăn lắm hân mới lấy thứ đó ra được, nhìn lại thì ra là một chiếc giày bằng gỗ và da thú, chỉ là chiếc giày khá nhỏ, như để con nít mang. Đang định mở miệng mắng to thì một chiếc khác bay tới, lần này Trường Thiên đã có chuẩn bị nên dễ dàng tránh được.

"Thúc thúc đầu gà, trả giày lại cho ta, sao thúc thúc nguoi lớn người mà lại ăn cắp giày một tiểu hài tử dễ thương như ta chứ" (từ bây giờ mình sẽ đổi kiểu xưng hô nhé, cho mọi người dễ đọc, cảm thấy xưng hô vậy hay hay, he he). Trường Thiên nghe mà to đầu, rõ ràng nguoi chọi vào miệng ta mà giờ lại bảo ta ăn cắp của nguoi, lại còn bảo ta đầu gà, con mẹ nó lão tử dù hơi gầy nhưng cũng bánh trai chứ đâu đến nỗi.

Cay cú nghiêng răng nghiêng lợi, đang định chửi thẳng nhỏ vu khống thì hân bỗng nhiên ngán ra, hân rõ ràng giọng của đứa bé kia là ngôn ngữ cực kỳ xa lạ nhưng hân vẫn nghe hiểu, hân thậm chí có cảm giác có thể nói được thứ ngôn ngữ này là đằng khác.

"Nhóc con, con mắt nào của nhóc thấy ta ăn cắp giày của nhóc hả" Trường Thiên cười hi hi hời, thẳng bé kia nghe hai từ nhóc con liền xụ mặt, phồng miệng lên phân bua: "Thúc thúc đầu gà, nguoi bảo ai là nhóc con, ta tên là Triệu Võ, năm nay sáu tuổi, trong làng có A Linh và A Vũ thích ta, nên ta không còn bé nữa, ta sắp là người lớn rồi."

Trường Thiên nghe lý giải người lớn của Triệu Võ thì hự một tiếng, bùm miệng nín cười, với lại biểu tình của Triệu Võ rất dễ thương. Sau một lúc Trường Thiên mới nín cười lại được, chỉ là lâu lâu khục một cái: "Tiểu Võ, ta bảo nguoi, rõ ràng là ta ở dưới nước cách xa tiểu tử nguoi một đoạn, với cả nguoi rõ ràng ném dép vào miệng ta, cái mũi khó ngủ này làm ta muốn ói, nó ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của ta a, nguoi có tin ta đi kiện nguoi không."

Triệu Võ khinh thường khịt mũi, một tay quẹt miệng một tay chống nạnh: "Thúc thúc đầu gà, nguoi lớn mà nói dối không biết xấu hổ, ta lúc bé mỗi lần nói dối thì đầu tóc đều đỏ lên như nguoi vậy", wtf tóc đỏ, Trường Thiên gạt mình nhìn vào mình trên mặt nước, đúng thật là màu đỏ, là một loại màu đỏ với lá cây của khu rừng, "nhìn khí phách vãi, đỡ phải đi nhuộm, hắc hắc!" hân nghĩ nghĩ rồi tự cười một mình.

Cái thẳng ôn con này sáu tuổi thật chẳng, Trường Thiên cảm thấy khó tin. "Thúc thúc đầu gà, trong cái làng Xích Long này, không ai là ta không biết, không ai là không biết ta, thúc thúc nguoi vừa già vừa xấu, từ đâu xuất hiện mà đòi đi kiện ta, ta lại kiện ngược lại nguoi tội ăn cắp với tội hành hung trẻ em nhé, trong làng mọi người đều biết ta thật thà, ai mà thêm tin Fklmthj nguoi."

Ngươi thật thà, mẹ kiếp nguoi mà thật thà thì lão tử là Đường Tam Tạng nhé, Trường Thiên hung hăng nhỏ một bãi nước miếng. "Được rồi ta chịu thua, tiểu tử nguoi thắng được chưa, bây giờ chúng ta làm một giao dịch nhỏ được không". Triệu Võ nghe vậy liền làm ra bộ dáng suy tư lão luyện, một tay chống cằm, tay còn lại nâng tay kia, nhìn như ông cụ non. "Giao dịch như thế nào", Trường Thiên nghe vậy liền cười quý dị, như là một quái thúc chuẩn bị lừa gạt trẻ nhỏ vậy: "Bây giờ nguoi dẫn ta vào làng, ta cho nguoi ba viên kẹo, thế nào?"

"Kẹo, kẹo là thứ gì?" Triệu Võ nghi hoặc nhìn Trường Thiên. Bingo,... Đúng như dự đoán, Trường Thiên thầm nghĩ, nguoi ở thế giới này không biết mấy thứ này. Nụ cười đắc ý càng tươi trên mặt hân: "Kẹo là thức ăn chỉ người lớn mới ăn được, chỉ cần là người lớn thì ăn vào sẽ cảm thấy cay, lúc đó liền chứng tỏ nguoi là người lớn, còn nếu ăn vào cảm thấy ngọt thì chính là con nít rồi, hahaha, ta nhìn xem tiểu tử nguoi ăn vào chắc chắn sẽ là ngọt rồi."

Nói xong hân cười hi hi như là kế hoạch sắp thành công rồi vậy, Triệu Võ nghe xong liền sáng mắt nhưng mà khuôn mặt nhỏ bé vẫn nhếch môi khinh thường: "Hừ hừ, thúc thúc đầu gà nguoi, cũng quá biết tính toán rồi, nguoi nghĩ ba viên kẹo nho nhỏ có thể mua chuộc được ta sao, nguoi cũng quá khinh thường ta rồi." Trường Thiên thầm mắng thẳng nhóc láu cá khôn thật,

"Vậy tiểu tử nguoi muốn bao nhiêu?" Triệu Võ thoáng đắc ý, hừ hừ, cho nguoi thấy lợi hại của bản tiểu ca: "ba viên thì được lợi cho nguoi quá, ít nhất cũng phải là,..." Triệu Võ thoáng lúng túng đưa ngón tay lên đếm đếm, bộ dạng vừa khả ái, vừa buồn cười, Trường Thiên nín cười thúc dục: "Bao nhiêu?" Triệu Võ bỗng gạt mạnh đầu như đã quyết định việc trọng đại lắm, về mặt kiên định làm Trường Thiên cũng giật thót mình một cái, hân cũng chỉ có sáu viên kẹo mẹ thôi á, thẳng nhỏ đếm đếm cả buổi, lẽ nó hô mười viên móc đầu ra mà trả, nếu có tám viên trở xuống thì hân cũng ráng tháo phụ tùng trên nguoi ra đưa.

"Hai viên!" Một thanh âm non nớt nhưng chắc chắn vang lên làm Trường Thiên xém tắt thở mà ngất xỉu, wtf Hai viên,... Không lẽ thẳng nhỏ này bị ngu về khâu tính toán, hân hỏi dò: "Ta cho nguoi hân một viên, như thế nào?" Chỉ thấy mắt Triệu Võ sáng lên, khoe miệng có ít nước miếng chảy cả ra ngoài, gạt đầu lia lịa: "Được, được, được chứ, thành giao!" Bộ dạng giống như kiểu lo sợ Trường Thiên thu lại đề nghị vừa rồi vậy.

"Ồi, phải chăng nguoi nào của thế giới này cũng quái đản giống như thẳng nhóc này, thông minh thì khỏi phải bàn, mà tính toán lại càng vô đối như này!" Trường Thiên cảm khái trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hồng!!!

Sâu trong khu rừng, những tiếng ầm ầm từ thác nước truyền đến. Từ xa có thể thấy dưới chân thác nước có một thân ảnh đang ngồi xếp bằng coi trần, lộ ra làn da trắng xanh do đã lâu ít hoạt động cơ thể, đây chính là Trường Thiên đang tu luyện thân thể.

Từ sau hôm trước, khi biết mình có được khí lực rất lớn, thể chất mạnh khỏe đến mức té từ trên cao mười mét xuống đất mà không bị vấn đề gì, thêm cái đầu tóc màu đỏ nhẹ, giống như màu của con Xích Hùng cách đây ít hôm, nếu như Trường Thiên không phát hiện đây là hiện tượng gì thì uống cho mấy năm đèn sách tiên hiệp của hắn.

Nguyên nhân rất lớn là từ cái tiểu hắc động (từ bây giờ mình gọi là tiểu hắc động luôn nhé, 1 phần là để lố đen nghe kì kì, 1 phần là theo hán việt vậy hay hơn, hehe) kia, khi nó thôn phệ con Xích Hùng thì có chuyển một phần sức mạnh cũng như dấu hiệu đặc biệt trên cơ thể nó qua người hắn.

Hai hàng chân mày màu vàng kim, có điều nhìn vào chân mày của hắn thì màu vàng này cao quý hơn nhiều con gấu kia, có một điều rất đặc biệt là chỉ có tóc của hắn đổi thành màu đỏ thôi, chứ không phải lông tay lông chân,...đều đổi màu, và Trường Thiên cũng rất cảm ơn cái lố đen kia về vấn đề này, nếu cả lông tóc toàn thân đều chuyển màu thì hắn làm sao dám ra ngoài gặp người.

Hắn nhận ra là chỉ có một phần nhỏ sức mạnh cũng như lực lượng cơ thể của Xích Hùng chuyển qua hắn mà thôi, đại bộ phận đều bị tiểu hắc động nọ nuốt hết, còn cái gọi là tu vi hay gì gì đó thì hắn không biết mô tê gì cả. Có điều hắn chắc chắn rằng bản thân không hấp thụ được tu vi của con gấu kia, có chăng chỉ là sức mạnh nhục thân mà thôi.

Còn về Triệu Vô thì cu cậu sau khi bỏ lại một câu liền nhảy xuống hồ: "Muốn về làng ta thì đợi qua 10 ngày nữa, mỗi một năm ta đều phải ngâm trong đáy đầm này 10 ngày, cho đến khi qua 10 tuổi mới được phép ngừng, đây chỉ là một phần kỷ ước được truyền thừa của ta mà thôi nên thúc thúc ngươi không cần phải hỏi nhiều."

Hôm nay cũng là ngày thứ hai rồi, Trường Thiên hôm trước mò theo thượng nguồn tìm được một cái thác nước khổng lồ này cao đến hơn trăm mét, vừa thích hợp để hắn tu luyện cơ thể, vì không có công pháp hay pháp quyết tu luyện nên hắn chỉ có thể dùng cách tu luyện nguyên thủy này để đi từng bước mà thôi.

Nhờ cơ thể mạnh mẽ nên hắn có thể ngồi dưới thác cả ngày mà không gặp vấn đề gì quá nguy hiểm, mà cho dù có nguy hiểm đến tính mạng thì Trường Thiên vẫn tin tưởng mười phần là dos!TAPK tiểu hắc động sẽ xuất hiện hóa giải cho hắn, có điều Trường Thiên cũng không bao giờ muốn dựa dẫm vào tiểu hắc động kia để sống qua ngày, bản tính của hắn đúng là lười thật nhưng một khi quyết định việc gì thì chưa bao giờ nản chí, chùn bước, theo đuổi Kiếm Anh ba năm là một ví dụ điển hình nhất.

Hắn đã tự hứa với lòng rằng bằng mọi cách sẽ đứng trên đỉnh thế giới này, thậm chí là cả vị diện này, để có thể một ngày nào đó được quay trở về nhà bằng sức mạnh mà mình sở hữu, đây là chấp niệm duy nhất cũng là chấp niệm mãnh liệt nhất từ khi hắn biết mình có năng lực để thực hiện việc này.

Tiểu hắc động có lẽ là một tuyệt kỹ nào đó mà mình có thể sử dụng được, chỉ là lúc này mình còn quá yếu để đạt được nó, nên chỉ vào tình huống nguy kịch đến tính mạng mới kích phát được thứ kinh khủng này. Hắn có một cảm giác mãnh liệt rằng cái hắc động này đã thuộc quyền sở hữu của mình từ khi sinh ra cho đến nay, đây là cảm giác cực kỳ vi diệu mà hắn không giải thích được.

Lúc này Trường Thiên đang buộc vào bụng 3 cây gỗ to bản vừa một người ôm, leo lên từng mỏm đá nhô ra ở trong thác nước, hắn leo được hai ngày nay nhưng chỉ được có hai mươi mét, trọng lượng mà hắn phải chịu là cực kỳ lớn, thêm vào thác nước từ trên cao dội xuống không ngừng nghỉ nữa, mấy hôm nay mưa đặc biệt lớn nên thác nước mạnh hơn lúc bình thường gấp nhiều lần.

Trường Thiên cắn răng nhịn đau nhức trên cơ thể, gầm lên một tiếng, hắn leo một mạch năm mét rồi dừng lại, thở gấp từng ngụm, đột nhiên thác nước phía trên đầu giảm bớt áp lực, lượng nước xối lên hắn giảm thấp đến kỳ lạ. Trường Thiên ngẩng đầu lên thì con ngươi co rút lại kịch liệt, một tảng đá to như chiếc xe tải chở cát ầm ầm rơi xuống đầu hắn, như nhìn thấy một hình ảnh chiếc xe container kia đâm vào mình, chính chiếc xe đó làm thay đổi cuộc đời hắn, biến hắn từ một kẻ thứ gì cũng có, tình thân, tình yêu, tình bạn, tiền bạc,...thành một kẻ tàn phế, tứ cố vô thân.

Đôi mắt Trường Thiên đỏ quạch lại, gầm lên một tiếng vang vọng khu vực, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn chốc lát trở thành một gã khổng lồ cao hơn hai mét, nhìn lúc này không khác gì hulk cả, chỉ khác là làn da hắn biến thành màu đỏ, đôi mắt thuần một màu đỏ không có tròng, hàng chân mày màu vàng kim cao quý biến thành hai hàng lông kéo dài ra hai bên, bay phát phơ trong gió, mái tóc màu đỏ dài ra ngang vai. Hình ảnh của Trường Thiên lúc này cực kỳ ngầu (theo mình là như vậy kkk), chỉ là người ngoài nhìn vào sẽ sợ xanh mặt, hắn như từ địa ngục bước ra vậy, cơ thể thuần một màu đỏ từ trên xuống dưới, trừ hàng lông dài gần mét nằm ở vị trí chân mày có màu vàng kim ra thì còn lại hầu như là màu đỏ của hoàng hôn kia.

bốn chi của Trường Thiên bám vào vách đá, leo lên với tốc độ kinh khủng, ngay khi sắp va chạm với tảng đá khổng lồ kia thì hắn bật người nhảy lên, gồng người tung ra một đấm, gân nổi lên như những sợi dây leo giai đoạn tái tạo cơ thể của hắn, đấm gân di chuyển qua lại trên bề mặt da nhìn rất kinh khủng.

ẦM!!!!

Tảng đá nặng mấy chục tấn kia cứ như vậy bị hắn đấm một quyền vỡ tan nát, làn sóng xung kích lan ra làm cho thác nước ngừng chảy một lúc lâu, bề mặt vách đá bị oanh kích làm cho một bộ phận đất đá rơi xuống làm đục mặt hồ phía dưới, đến khi thác nước chảy lại bình thường thì mọi sự mới chậm rãi hoạt động theo quy trình cũ, chỉ có Trường Thiên lúc này đứng trên gò đất sát mặt hồ, hình dạng cũng là màu đỏ với cơ thể khổng lồ như cũ, đang đứng nhìn những mảnh đá vụn rơi xuống nước, đột nhiên hắn đạp một cái lên mặt đất, làm nứt ra những cái khe to như cánh tay trẻ em, những cái khe như mạng nhện chạy dài ra quanh hắn gần chục mét mới dừng lại. Trường Thiên ngửa mặt lên trời rống lên

HÔNG!!!!

Tiếng gầm mang theo âm ba kinh khủng lan đi gần mười dặm vẫn còn nghe được, cây cối xung quanh gãy đổ như gặt lúa vậy, những yêu thú từ Đê cấp

cho đến Cao cấp trong phương viên 10 dặm đều nằm rạp xuống đất, kể cả những yêu thú đang bay cũng lao đảo rơi xuống, những con yêu nằm gần trung tâm thì trực tiếp bạo thể mà chết. Tiếng gầm kinh thiên chấn động đến ngôi làng gần đó không xa.

Một người đàn ông trung niên đang đánh cờ với một lão già ngoài 70 tuổi, bộ cờ cực kì kỳ lạ, những con cờ có thể động đậy được, và đang chậm rãi di chuyển trên bàn cờ to lớn một mét vuông. "Lão Tiêu à, càng ngày các thế cờ của ông càng thiếu đi độ sắc bén đấy nhé, hắc hắc." Người đàn ông trung niên cười lên tiếng, lão già bình thản nhấp ngụm trà đáp lại: "Trường làng à, lão phu đã sống chung với đám tiểu hài tử trong làng quá lâu rồi, dạy dỗ bọn chúng là niềm vui lớn nhất đối với ta lúc này, thời chém giết xưa kia đã qua nên ta giữ cái khí thế đó để làm gì, chỉ tỏ dọa đám nhỏ sợ thì lại hỏng."

Ngay khi hai người cười nói vui vẻ thì tiếng rống của Trường Thiên vang lên, trưởng làng Triệu Công cùng lão già Minh Tiêu đứng bật dậy như cái lò xo, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía xa xa, bọn họ dám thể là trong rừng Xích Dạ này không có một con yêu thú nào đạt tới cấp độ của thứ phát ra tiếng rống kia.

"Tiêu lão, ông có thể cảm giác được sức mạnh của sinh vật kinh khủng kia không?" Triệu Công ánh mắt vẫn còn kinh hãi nhìn về phía bạn già của mình. Tiêu lão hít sâu mấy hơi mới từ từ bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ: "Nó quá mạnh, mạnh đến kinh khủng khiếp, đây là lần đầu tiên ta lại nghe thấy được một tiếng gầm cách xa đến vài dặm vẫn cảm nhận được uy áp cường đại như vậy, trình độ như vậy đã vượt qua xa cao cấp nguyên khí cường giả, nếu ta đoán không nhầm thì ít nhất tồn tại đó cũng đã là siêu cấp nguyên khí kỳ cường giả." Nói xong lại lần nữa rung động nhìn về phía xa nơi Trường Thiên đang vô tình thi triển đại địa âm ba đầu kỳ mà hắn không hề hay biết, thậm chí là có ý thức để nhìn thấy được những gì mình vừa làm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Triệu Vô Đề Tiện!

Đến khi tỉnh lại thì trời đã tối, Trường Thiên cảm thấy toàn thân đau nhứt, đầu thì đau như búa bổ, thống khổ vô cùng, hiện tại hắn lại bị vây trong trạng thái bán sống bán chết như khi vừa xuất hiện ở thế giới này, không cử động nổi một ngón tay, chỉ có thể nằm thở hồn hà hồn hển.

Trường Thiên cố gắng hồi tưởng lại những gì đã xảy ra lúc sáng, nhưng hắn chỉ có thể nhớ lúc nhìn thấy tảng đá to lon kia liền không biết vì sao lại liên tưởng đến chiếc container đã đâm vào mình nửa tháng trước, lúc đó hắn rất cuồng nộ, rất điên cuồng, nên đã xảy ra sự việc biến hình và mất quyền kiểm soát thân thể. Trường Thiên cảm thấy lực lượng cuồng bạo chảy trong cơ thể, khiến cơ thể hắn không ngừng bành trướng, cảm giác đau đớn đó làm Trường Thiên càng thêm điên cuồng, tia lý trí cuối cùng cũng dần chìm vào bóng tối sâu vô tận.

Lấy trạng thái của hắn hiện tại nếu xảy ra trên một người nào đó khác thì chắc chắn sẽ chán nản, rồi nằm chờ chết, vì sâu trong rừng tối đen là biết bao nhiêu yêu thú lớn nhỏ đang rình rập, chỉ có thể nằm một chỗ không nhúc nhích thì còn làm được gì khác hơn là mở miệng mề.

Riêng Trường Thiên thì khác, đầu tiên là nhờ tiếng rống lúc sáng, quanh phương viên vài dặm chắc chắn sẽ không có một con yêu thú nào dám bước ra ngoài trong vài ngày sắp tới, Trường Thiên bạo nộ đã để lại bóng ma quá lớn cho bọn nó, thứ hai hắn có cách tu luyện không giống ai, đó là nhìn chăm chăm vào bầu trời rộng lớn bao la trên cao.

Đây là thói quen trong mười mấy ngày gần đây của hắn, đến tối khuya, thời điểm tia áp bức kia mạnh mẽ nhất thì hắn sẽ leo lên cái cây to lớn gần đó, nằm trên ngọn cây cảm thụ sức mạnh thiên địa. Khác cái lần này Trường Thiên nằm giữa vòm trời rộng, xung quanh không có một đại thụ nào cả, vài trăm mét quanh hắn là một vùng đất trống với đầy rẫy khe nứt lớn nhỏ.

Nhìn chăm chú vào màn đêm đen đặc, lấp lánh những điểm sáng nhỏ đang nhấp nháy không ngừng, nửa giờ trôi qua, bình thường Trường Thiên vẫn dư sức chịu được một canh giờ như vậy, nhưng nay đầu bằng xưa, với cái cơ thể tàn tạ của mình thì hắn chịu qua được mười phút đã là kỳ tích, mà đây hắn đã chịu đựng hơn nửa giờ đồng hồ rồi.

Áp lực như núi đè làm lục phủ ngũ tạng Trường Thiên co thắt liên tục, mồ hôi lạnh rì ra khắp người, miệng cố gắng ngoi ngóp từng ngụm lương khí, thể nhưng cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào con quái vật to lớn kia, hắn vẫn còn chịu đựng được,... Không biết qua bao lâu cơ thể Trường Thiên ướt như chuột lột bởi mồ hôi, hắn mặc kệ thân thể đang run lên bần bật như bị điện giật, vẫn đường ta ta nhìn, đường người cứ việc giật, ta nào có quan tâm, đang run rẩy thì bỗng nhiên Trường Thiên hét lên một tiếng, cong người búng lên như con tôm, sau đó đứng vững vàng trên mặt đất, chân vẫn còn hơi run do thoát lực lâu nhưng không cản được sự hưng phấn lúc này của Trường Thiên, dù sao so với năm ý một chỗ không biết bao giờ mới cử động lại được thì như bây giờ vẫn còn tốt lắm. Trường Thiên mục đích chính chỉ là lợi dụng áp lực để đề thăng sức chịu đựng về mặt tinh thần thôi, không nghĩ tới lúc sắp đạt cực hạn bản thân thì lại có thu hoạch bất ngờ như vậy, bảo hắn sao không vui cho được.

Mấy ngày tiếp theo Trường Thiên tiếp tục tập luyện nhục thân với cường độ càng lớn hơn trước, thu hoạch từ lần biến thân trước đó cũng không phải là không có, chất lượng cơ thể hắn đã tiến bộ rõ rệt, làn da từ trắng xanh bệnh trạng chuyển thành trắng bóc như trứng gà luộc, tràn đầy sức sống và năng lượng.

Bước mấy tảng đá to vào chân, tay sau đó tập vài bài quyền cơ bản mà hắn từng xem trên tivi, tập từ sáng đến trưa thì tay không chạy vào rừng sâu săn bắt thú, mới đầu gặp một vài con Xích Thử (chuột đỏ) chưa đạt được Đề giai, đuổi bắt đến cái động to của 2 con Xích Dực Báo trung cấp yêu thú, sau chưa được mười giây chiến đấu, nhờ may mắn mà nhặt được cái mạng nhỏ trở về thì Trường Thiên của chúng ta đã phải cầm đầu cầm cổ chạy, hắn hận vì sao mình không có đôi cánh để chạy thoát nhanh hơn.

Hai con Xích Dục Bảo khinh thường không thèm chạy đua với Trường Thiên, cứ bay lượn trên đầu hần như đang trêu tức vậy, lâu lâu lại phun một cục hỏa diễm nóng rực về phía Trường Thiên, khiến hần phải bò, lăn, trườn đủ các kiểu để tránh né. Sau sự kiện đó và thêm một vài lần bị di thừa sống thiếu chết thì Trường Thiên đã rút ra một kết luận mà hầu như ai cũng biết đó là "nơi nào có hang động thì nơi đó có yêu thú mạnh mẽ", về sau hần cũng đã bắt được vài con yêu thú nhỏ. Tối đến lại leo lên ngọn cây cao để nhìn ngắm bầu trời đêm, Trường Thiên nhờ những bài tập luyện mỗi ngày mà có những bước tiến khả quan.

Mười ngày ước định với chú nhóc Triệu Vô rồi cũng đến, hôm nay Trường Thiên để trần thân trên, hay đúng hơn là cái áo của hần đã không thể mặc lại được nữa, ngồi xếp bằng cạnh bờ hồ lúc trước, hai mắt nhắm chặt, hàng chân mày màu vàng kim cao quý kết hợp với đầu tóc đỏ trông thật dị hợm, cơ thể do phải đụng độ thường xuyên với những yêu thú trong rừng nên cũng không được lành lặn cho lắm, có chỗ còn máu tươi vẫn đang rỉ ra.

Trường Thiên ngồi bất động đến giữa trưa thì một cái đầu nhỏ từ dưới nước trồi lên, không phải Triệu Vô thì còn ai vào đây. "Oa, thúc thúc đầu gà, người cũng biết tu luyện á?", hai mắt Triệu Vô âm trầm, bộ dáng như người trưởng thành, dang hai tay thở dài: "haiz, cuộc đời thật lắm bất công, thúc thúc người vừa già vừa xấu lại có thể tu luyện được, còn bản tiểu ca đẹp trai, anh tuấn, trời sinh khí độ bất phàm thì không thể tu luyện được." Tiểu Triệu Vô bày ra bộ dạng cảm khái nhân sinh, khó có thể đỡ được. Nói một hơi dài Triệu Vô mới để ý này giờ không thấy Trường Thiên lên tiếng mới liếc mắt nhìn kỹ mặt Trường Thiên, hần lúc này ngồi ngay ngắn xếp bằng, hơi thở nhẹ nhàng, lâu lâu lại nghe thấy khò khè trong họng một tiếng. Triệu Vô về mặt cổ quái, cúi người xuống gỡ lấy chiếc giày đang mang rồi cầm lên tay, tiến lại gần Trường Thiên, khi hai người còn cách nhau nửa mét thì dơ cánh tay nhỏ nhắn lên. Bốp!!! một tiếng rất kêu trên mặt Trường Thiên.

"Á!!!, má nó, dB4AMz2V là thằng chó nào, lão từ liều mạng với mi!!!", tiếng hét như heo bị chọc tiết vang lên, Trường Thiên nhảy cẫng lên tru tréo nhìn xung quanh, nhưng nào đâu thấy ai. "Kỳ lạ, không lẽ mình nằm mơ, mẹ kiếp đau vãi dái như này làm sao mà mơ được", lâm bầm một lúc, đang tính cụp mắt ngủ tiếp thì bỗng một âm thanh non nớt vang lên: "Thúc thúc đầu gà, không nghĩ tới người đã xấu xí như vậy, cũng không được thông minh cho lắm, mà cặp mắt còn kém như vậy, bản tiểu ca anh tuấn bất phàm, đứng một đồng trước mặt mà người vẫn không thấy, haiz, người so với người sao lại thua kém nhiều như thế."

Trường Thiên ngẩn ra trong chốc lát, rồi theo phản xạ nhìn xuống dưới, Triệu Vô đã đứng đấy từ bao giờ. "Người vừa đánh ta?", Triệu Vô chắc chắn, tặc lưỡi vài cái, làm ra vẻ nuối tiếc: "Ài, đáng tiếc, đáng tiếc!!!" Bộ dáng phong phạm cao nhân, già đời làm Trường Thiên đang ôm mặt cũng phụt cười một tiếng.

Nghĩ cũng quái lạ một tiểu tử sáu tuổi, có thể tát mình đau như vậy, nên nhớ nhục thân của mình bây giờ rất mạnh, Đề giai yêu thú dùng hết sức cũng chưa chắc khiến mình bị thương được, thằng nhóc này thế nào lại có khí lực mạnh như vậy? Trường Thiên tự hỏi, nhưng cũng không đi hỏi Triệu Vô, nó mới sáu tuổi, cho dù có khí lực mạnh thì cũng chưa chắc đã biết được điều này.

"Tiểu tử thú, người cũng đủ mạnh mẽ, tát ta đau như vậy!", Trường Thiên cay cú phản nản, Triệu Vô bộ dáng không quan tâm cười khẩy: "Hắc hắc, đừng nói là người đau, cho dù ta dùng toàn lực tát một phát thì trưởng làng đại nhân cũng chỉ có thể né tránh chứ không dám tiếp một tát của ta đâu nhé, thúc thúc gây nham như người là cái đỉnh rì gi mà so sánh."

Về mặt khinh thường xỉ mũi của Triệu Vô khiến Trường Thiên sôi máu, nhưng hần nhin vì dù sao thì mình cũng đang nhờ người ta, không thể để nó xuống mà tra tấn được, tình hình tiểu tử này Trường Thiên cũng đã được lĩnh giáo quá, việc một hóa mười, đánh nó một cái nó lại bù lu bù loa lên thì cuộc đời hần đừng mong ra khỏi khu rừng này được.

Ta nhin! Ta nhin!... Trường Thiên cắn răng nghĩ thầm, trừng mắt nhìn Triệu Vô đang dương dương đắc ý: "Người đã xong nhiệm vụ rồi, bây giờ chúng ta về làng của người được chứ?", Triệu Vô nhàn nhả không quan tâm, chấp tay sau lưng chậm rãi bước vòng quanh Trường Thiên: "Thúc thúc đầu gà người gấp cái gì, bản tiểu ca đi ra ngoài lâu như vậy, mấy đứa con gái trong làng còn không nhớ ta đến chết sao, ta chưa gấp mà người đã gấp là thế nào."

Không đợi Trường Thiên mắng to thì Triệu Vô đã nói tiếp: "Người trước tiên đưa kẹo người lớn cho bản tiểu ca, xác định không phải độc được thì mới dẫn thúc thúc người về làng xích Long, như thế nào?" Trường Thiên cũng đến chịu với thằng nhóc láu cá này "mẹ nó, thằng nhóc này chắc không phải do lão già nào đó trọng sinh linh hồn vào cơ thể bé tí này đó chứ, như thế nào lại gian xảo như vậy"

Lâm bầm tự nghĩ một lúc sau đó mới lấy từ trong túi ra một viên kẹo được gói cẩn thận, quăng cho Triệu Vô đang sáng mắt nhìn chăm chăm vào hần. Tiểu tử này làm bộ không chú ý cho lắm vào viên kẹo trên tay, chỉ là ánh mắt nhìn không rời một tích tắc nào đã bắn đúng nó, ho khan một tiếng sau đó làm dáng cao thâm mặt trầm, đưa viên kẹo lên mũi hít nhẹ vài hơi, sau đó mới bằng độ mà mắt thường cũng khó thấy nhét viên kẹo vào trong ngực áo.

Trường Thiên đứng bên cạnh nín cười vì sự khả ái của chú nhóc này, Triệu Vô nhìn thấy Trường Thiên như vậy liền đỏ mặt, tự ái xụ mặt: "Được rồi bây giờ chúng ta đi, nhưng với một điều kiện là người phải cõng ta đi, hừ hừ, bằng không bản tiểu ca ngồi lì ở đây, qua vài ngày nữa trưởng làng đại nhân không thấy ta về, sẽ ra đây tìm kiếm, lúc đó ta sẽ mách đại nhân bị người bắt cóc." Má nó, thằng nhóc này cũng quá đề tiện rồi, chỉ là cười một cái thôi mà cũng nhỏ nhen như vậy, kẻ nào xui lắm mới chọc vào người, Trường Thiên bực dọc nghĩ thầm. "Leo lên đây, nhanh dùm cái đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Song Giới, Xích Dạ Đại Lục

Trong khu rừng đôi khi vang lên tiếng hát trong trẻo, chỉ là ca từ hơi khó nghe, "Tiểu tử thú, người có thể dùng giọng hát khó nghe của mình lại được

không, nghe người hát cả ngày ta sắp phát bệnh rồi đây này." Triệu Võ không thèm quan tâm, khinh thường hằm hừ nói: "Ta nói người này thúc thúc đầu gà, người có thể bớt yếu kém về một phương diện nào đó được không, đúng là nói chuyện với người không cùng trình độ thật khó khăn."

Triệu Võ lúc này đang ngồi trên cỏ Trường Thiên, hai tay nhỏ nắm kéo tóc hấn làm cái đầu của hấn bây giờ mới chính thức giống đầu gà. Trường Thiên cảm tức hét lên: "Mẹ kiếp đầu của lão tử không phải là thứ để người đùa giỡn, đầu gà cái wtf, nói cho tiêu tử thú người biết, tên của ta là Trường Thiên, người có thể gọi ta là Thiên ca hoặc là Thiên thúc nếu muốn, dẹp ngay cái thúc thúc đầu gà đi dùm ta."

Trường Thiên mặc dù không muốn nhưng cũng phải nhường một bước, giao phong bấy lâu hấn chưa chiếm tiện nghi từ thăng nhóc này được lần nào, ngược lại còn bị khinh bỉ đến ê hết cả mặt, "lùi một bước, biển rộng trời cao." Trường Thiên tự dặn lòng phải nhịn, cố sức nhịn. "Cũng được, dù sao ta cũng sắp là người lớn, gọi thúc thúc xấu người một tiếng Thiên ca đi vậy, mà sao tên người cũng xấu như vậy chứ, có cần ta giúp người sửa tên lại giúp không, hắc hắc.", Trường Thiên phẫn nộ gầm lên: "Cút!!!"

Đi được một đoạn, Trường Thiên ngẩng đầu nhìn trời thở dài: "Tiểu Võ, người có thể nói cho ta biết thế giới này là như nào không, ít lâu trước ta bị một con cự hùng tấn công, bị trọng thương, sau đó ta hôn mê gần nửa năm mới tỉnh lại, thứ duy nhất ta có thể nhớ là tên của mình, còn người thân, bạn bè thì không biết có hay không, chỉ là ta không nhớ được gì cả."

Những gì Trường Thiên nói cũng đã là bảy phần thật ba phần giả rồi, nỗi buồn thâm kín từ hấn cũng là thật, Triệu Võ nhìn như thấy được sự buồn phiền từ phía Trường Thiên, đồng cảm thở dài một hơi, từ lúc sinh ra đến nay, cũng đâu có tốt đẹp gì hơn Trường Thiên đâu.

"Thiên ca, ta cũng chỉ nghe từ Tiêu gia gia kể lại, thế giới này gọi là Song Giới, được chia làm bảy đại lục rộng lớn khác FD8QY00x nhau, tên gọi lần lượt là, Xích Dạ, Hoàng Long, Lục Hợp, Lam Đông, Bạch Thần, Hắc U, đại lục cuối cùng là đại lục cường đại nhất trong cả bảy nơi, tên là Từ Thánh Triều, nó nằm ở trung tâm của năm đại lục khác trừ Xích Dạ, năm đại lục kia chiến tranh liên niên, nhưng là mỗi một năm đều sẽ có nửa năm hòa bình, nửa năm chinh phạt, tất nhiên nửa năm hòa bình này là do Từ Thánh Triều đại lục làm ra rồi, thực lực của nó đủ để ép năm đại lục còn lại, nếu như không có nửa năm hòa bình để liên thủ chống lại Từ Thánh Triều thì chắc chắn họ sẽ bị thôn phệ sạch sẽ."

Còn Xích Dạ là nơi thần bí nhất và cũng là đại lục rộng lớn nhất trong cả bảy nơi, chính là nơi chúng ta đang sống đây, khu rừng này cũng có tên là Xích Dạ, nhưng lại là nơi nhỏ bé nhất cũng là yếu nhất trong Thập Nguyên của đại lục rộng lớn này, đỉnh cao của khu rừng này cũng chỉ có cao cấp yêu thú, cũng như cao cấp nguyên khí kỳ cường giả nhân loại mà thôi, thật sự quá yếu so với chín khu vực còn lại, chỉ là vì sao nơi này vẫn chưa bị nuốt hết thì Tiêu gia gia cũng không biết, có thể là do một phong ấn của vị cường giả nào đó để lại, ngăn cản địch nhân tiến vào trong Xích Dạ này."

Triệu Võ tạm dừng uống ngụm nước do nói nhiều mà khô cổ. Trường Thiên nhú nhú mày, Song Giới này cũng quá rộng lớn đi, đến cả rừng Xích dạ nơi nhỏ bé này cũng đã rộng hơn không biết bao nhiêu lần cái Châu Á trong cửu châu trên Trái Đất rồi, nghĩ đến đây, Trường Thiên không khỏi hít mấy hơi khí lạnh để bình ổn tâm thần đang rung động của mình.

"Người có thể nói ta biết về các cấp bậc tu luyện ở đây được không, ta chỉ có cơ thể mạnh hơn so với dê giai yêu thú một ít thôi, còn tu vi hay công pháp tu luyện gì gì đó thì đến cả hít thở như thế nào ta cũng không biết." Trường Thiên vẫn cố Triệu Võ đi tiếp, đôi khi quay đầu lại hỏi. "Tiêu gia gia nói Song Giới được chia làm ba bậc chín cấp tu luyện, ba bậc đó là Nguyên Khí, Ngưng cảnh, Chân cảnh, mỗi bậc có ba cấp, đề cấp, trung cấp, cao cấp Nguyên Khí, khi đến ngưỡng cửa đột phá lên Ngưng cảnh sẽ có một cấp nhỏ nữa là siêu cấp, mỗi cấp đều sẽ phân ra thành sơ, trung, hậu kỳ, cái này thì cấp hay bậc nào cũng sẽ có, hơi phức tạp một tí nhưng khi tu luyện lâu dài sẽ thành thói quen (hehe cái này mình cũng là ý nói đến bạn đọc luôn á, cái gì tập rồi cũng thành quen mà).

Ngưng cảnh chia làm, Ngưng Cốt cảnh, Ngưng Huyết cảnh và Ngưng Thần cảnh (thần ở đây là thần thức, dạng linh hồn), đến ngưỡng cửa đột phá Chân cảnh thì sẽ là Ngưng Thể cảnh, ở đây mỗi cấp bậc mỗi giai kỳ đều sẽ cách nhau như trời và đất, rất khó để vượt cấp khiêu chiến, không như Nguyên Khí cảnh, chỉ cần thủ đoạn nhiều một tí là có thể vượt một giai kỳ, thậm chí hai giai kỳ để khiêu chiến (sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ ấy).

Lên một bước Chân cảnh, toàn đại lục cũng không vượt quá ngàn người, cảnh giới này thật ra không phải theo trình độ thăng cấp như Ngưng cảnh hay Nguyên Khí kỳ, nó được phân theo phong hầu, thấp nhất là Chân Quân, lên một bước là chân Tôn, Chân Vương, còn đỉnh cao của Song Giới chính là Chân Đế, đáng tiếc là mấy triệu năm rồi không ai đủ sức, và cũng không ai đủ dũng khí để vượt qua thiên kiếp để đạt đến chỉ tôn Chân Đế cảnh giới, thậm chí Song Giới cũng chưa thấy ai đạt đến Chân Vương cảnh nữa là, những tồn tại đó đều là truyền thuyết, lịch sử cả rồi."

Triệu Võ làm ra vẻ lão thành, thở dài một tiếng cảm khái vạn phần. Trường Thiên nghe Triệu Võ nói mà mụ mị cả đầu óc, không nghĩ lại phức tạp như vậy, nhưng ngẫm lại cũng đúng, số lượng sẽ dựa theo tổng thể về mức độ bao phủ mà quyết định, một cái Song Giới rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với cái hệ Mặt Trời bé tí kia, hai bên so sánh cũng quá mức khập khiễng, nên có thể hiểu vì sao trình độ cấp bậc lại phải phân loại ra nhiều như thế, một phần là vì địa vị xã hội, một phần là vì ham muốn đột phá của toàn thể con dân trên vị diện này.

"Người cũng đừng nghĩ như thế là xong, những đại lục nói trên cũng chỉ là nơi nhân loại sinh sống, đó là chưa kể những đại lục thần bí của những siêu giai yêu thú hóa nhân hình, thần thú, thậm chí cả thần thú vương nữa, lực lượng của chúng nó không hề thua kém nhân loại, thậm chí là thần thú vương, ngay từ khi sinh ra đã là nhân hình, sức mạnh của chúng còn hơn nhiều so với cường giả đỉnh cao của nhân loại chúng ta, chỉ là thừa thớt không có bao nhiêu mà thôi."

Triệu Võ thấy Trường Thiên đang khiếp sợ nhìn mình, thì tặng thêm một phát vào đầu hấn nữa, triệt để làm cho tâm tình đang cố gắng bình ổn của Trường Thiên càng thêm xao động mãnh liệt, "còn thêm cả thần thú, đến cuối cùng vị diện này có bao nhiêu đáng sợ đây", càng khiếp sợ thì nội tâm của Trường Thiên càng thêm kịch liệt hưng phấn dị thường, nói như vậy là mục tiêu sau này của mình càng thêm nhiều nhiều hơn nữa, đây có khác gì những nơi trong trí tưởng tượng của hấn khi còn đọc tiên hiệp đâu, khác cái là, lúc hấn tưởng tượng thì hấn là trùm thiên hạ, còn lúc này đến cái Nguyên khí Đề cấp sơ kỳ còn chưa đựng vào được thì làm gì, làm bỏ đời thiên hạ còn được, chứ làm trùm thiên hạ? Đùa chăng?

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng chân vẫn bước về phía trước, con đường phía trước còn rất rất dài, mà khoảng cách về nhà càng xa thêm nữa, nhưng chấp niệm cùng ý chí của hấn chưa bao giờ thay đổi, một đời trước Trường Thiên đã vứt bỏ 18 năm tuổi trẻ, thì bây giờ hấn sẽ thỏa sức tung hoành trên

Song Giới vị diện này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Làng Xích Long

"Tôi chưa tiểu từ thối, người dẫn ta đi như vậy là hơn nửa ngày rồi đấy nhé, cẩn thận kéo ta lại kiện người tội lừa gạt, dụ dỗ với ý đồ muốn bán ta đi để kiếm lời là người chết chắc." Thanh âm kéo nheo của Trường Thiên vang vọng khắp khu rừng, như kiểu sợ người ta không biết hắn đang nói gì vậy, Triệu Võ thần nhiên như không đáp: "Thiên ca xấu xí, không phải ta không dẫn người trước nhé, bây giờ người đi khắp khu rừng này tìm người để kiện, chỉ cần người đó nghe xong mà không quay sang tát cho người mấy phát thì ta hứa sẽ không chê người xấu nữa."

Trường Thiên buồn bực nghĩ thầm "thằng nhóc ác khổn nạn, tính kiểu gì mình cũng lỗ là thế quái nào, sao trên đời lại có thằng nhóc dễ tiện như vậy tồn tại nhỉ, mẹ kiếp gặp ta là ta bóp cho nó tắt thở từ sớm rồi, thả ra chỉ để giờ mình bị ăn hành như này", Trên đường dài thì khuôn mặt của Trường Thiên lúc nào cũng cau có, khó chịu, còn tiểu Triệu Võ thì hí ha hí hửng đung đưa qua lại trên cổ Trường Thiên.

Đi thêm một đoạn thì Triệu Võ vui mừng reo lên: "A a!, Thiên ca! Chúng ta đến rồi này, nhanh lên, chạy lên thêm một đoạn nữa." Trường Thiên nghe vậy cũng thở nhẹ ra, cuối cùng cũng đến, nơi có con người sinh sống thật tốt, tăng hết tốc độ, hân phóng như bay về phía trước. Nhưng chưa được mấy bước thì "Là kẻ nào đến!!!", một tiếng quát uy nghiêm, hữu lực vang lên, đồng thời xuất hiện hai tráng hán to cao chắn trước mặt Trường Thiên ngăn không cho hắn xông tới, chỉ từ khí thế thôi đã khiến hắn cũng khó mà đi chuyển chứ đừng nói là bước thêm bước nữa. Đang lúc không khí căng thẳng thì một thanh âm non nớt vui mừng vang lên: "Cao thúc, Hà đại ca, là ta này, là ta này, ta ở đây!"

Lúc này vị tráng hán trung niên kia mới nhìn lên đỉnh đầu của Trường Thiên, là Triệu Võ, tiểu tử này từ khi nào xuất hiện trên đầu vị khách nhân xa lạ đó vậy. Triệu Cao cùng Triệu Hà hai người ngời nhìn ta, ta nhìn người một hồi, Triệu Cao ho khẽ một tiếng hắng giọng nói: "Tiểu Võ, sao lại cùng người này xuất hiện ở đây, người đừng nói với ta là muốn mang hắn vào trong làng nhé!" nói xong nhìn về phía Trường Thiên với ánh mắt địch ý, nhưng nhờ có Triệu Võ nên đã ít đi phần nào.

Trường Thiên cũng lên tiếng, dù sao hắn cũng là muốn ở nhờ chỗ của người ta mà lại để cho tiểu tử kia lên tiếng xin thì cũng quá mất mặt rồi: "Cao thúc, ta là Trường Thiên, nửa năm trước bị một con Xích Hùng đuổi giết, sau đó vì trọng thương mà hôn mê tận nửa năm, cũng không biết ai cứu giúp ta, nhưng là sau khi tỉnh dậy ta liền mất hết trí nhớ, chỉ biết mỗi tên mình do người kia để lại, mười ngày trước gặp được Tiểu Võ nên muốn nhờ hắn cho ta vào làng ở tạm ít bữa, bởi vì bây giờ ta cũng không có nơi nào để về cả, thỉnh xin Cao thúc cho phép!" ánh mắt Trường Thiên thành khẩn, chấp tay cuối đầu hướng Triệu Cao xin phép, vì hắn không có một điểm tu luyện khí nào cả, nên cũng không cần lo lắng hắn sẽ tạo nên nguy hiểm gì cho làng Xích Long, một điểm này khiến hắn tự tin Triệu Cao sẽ cho hắn qua.

Triệu Cao đột nhiên giờ tay lên đặt trên vai của Trường Thiên, một luồng khí nóng rực như lửa chạy khắp cơ thể Trường Thiên, hắn cũng không phản kháng gì vì biết đây cũng chỉ là Triệu Cao muốn thử nghiệm tu vi của hắn thôi, phản kháng ngược lại càng làm hai người kia càng thêm đề phòng, như vậy thì được không bù nổi mất.

Đúng như Trường Thiên dự liệu, sau một lúc Triệu Cao rút tay lại, luồng khí nóng kia cũng tiêu thất không còn, hướng Trường Thiên gật gật đầu, trầm giọng nói: "Vào làng thì tất nhiên là được, ta cũng không tin người có thể làm nên sự tình gì trong đó, nhưng mà, nếu ta biết được người làm ra cái việc gì đó nguy hại đến an nguy của người dân trong làng, thì ta là người đầu tiên truy sát người, nhớ lấy!!!"

Nói xong câu cuối cùng thì cả người Triệu Cao bốc ra sát khí nồng nặc, làm cho Triệu Hà đứng bên cạnh cũng phải lùi sau hai bước mới có thể ngánh tiếp được, còn Trường Thiên thì thê thảm khời phải nói, hắn đến cả Đề cấp Nguyên khí kỳ còn chưa tới, lấy cái tư cách gì có thể chịu được áp lực kinh khủng từ Triệu Cao, nhưng lạ ở chỗ tiểu Triệu Võ trên cổ Trường Thiên thì vẫn cười hi hi như chưa có chuyện gì xảy ra, hầu như không bị ảnh hưởng.

Triệu Cao từ từ thu lại khí thế cùng sát khí của mình, khẽ liếc qua Triệu Võ âm thầm kinh hãi, mặc dù không phải lần đầu những nội tâm vẫn nhin không được kinh hãi như vậy, thằng nhóc này là tồn tại thần bí nhất trong tộc, được trưởng làng cùng Tiêu lão nuôi dưỡng từ bé đến giờ.

Trường Thiên lúc này mồ hôi đầy người, mặt xanh tái như người bệnh lâu năm, hai chân không ngừng run rẩy nhưng vẫn đứng vững không ngã xuống, Triệu Cao thấy cũng khiếp sợ không thôi, một kẻ đến tu luyện còn chưa có một khí tức Nguyên Khí nào, mà lại đứng được sau khi ông phóng ra hết khí thế của mình, phải biết dù là trung cấp Nguyên Khí trung kỳ cũng chưa chắc làm được như vậy, làm sao không khiếp, làm sao không kinh cho được. Nếu như để Triệu Cao biết được đây là thành quả mỗi tối Trường Thiên nhìn ngắm bầu trời đêm thì không biết sẽ có suy nghĩ gì.

"Tốt, rất tốt, có bản lĩnh, có cốt khí!" Triệu Cao cũng không kiềm lời khen dành cho Trường Thiên, hắn xứng được nhận nó. "Vào đi, chắc tiểu tử kia biết đường đi mà đừng không, hai người vào gặp tộc trưởng (vì ngôi làng này là một đại tông tộc nên gọi là trưởng làng hay là tộc trưởng đều được, gọi tộc trưởng thì mọi người quen thuộc hơn) đại nhân, bảo hắn tối nay ta sẽ vào thương nghị đại sự, vì vậy tập trung các trưởng lão lại chuẩn bị tinh thần đi, sự việc lần này không đơn giản đâu."

Triệu Võ cũng ý thức được sự tình nghiêm trọng nên không cười nữa, nghiêm túc gật đầu, Trường Thiên bây giờ cũng ngờ ngợ ra được ít nhiều, với một kẻ không có tu vi như hắn thì Triệu Cao cũng không cần phải uy hiếp mạnh mẽ như vậy, chắc chắn Xích Long làng sắp phải đối mặt với một vấn đề vô cùng nghiêm trọng trong khoản thời gian sắp tới, mình tìm về đây cũng không hẳn là một quyết định sai lầm, ít nhất ở đây vẫn có người bảo vệ, nếu cứ ở trong rừng như mọi ngày, chiến tranh lan tới thì hắn xác định chết chắc không thể nghi ngờ. Thờ ờ một hồi, Trường Thiên tiếp tục công Triệu Võ đi theo

hướng chỉ, dọc đường đi không nói một lời nào, không khí không còn vui vẻ thoải mái như khi ở trong rừng được nữa.

Đi được mười phút thì một ngôi làng, nói đúng hơn là một vùng đô thị kiểu cổ hiện ra trước mắt, vì khu đô thị này nằm trũng xuống so với mô đất nhô cao hẳn đang đứng, nên từ đây Trường Thiên có thể nhìn thấy bao quát rất rộng, thế nhưng vẫn không biết phía cuối của tòa thành này là nằm ở đâu.

Bước thêm vài bước thì phía trước mặt Trường Thiên là một cái cổng thành khổng lồ cao hơn 20m, hai cánh cửa dày nửa mét được mở ra hai bên, có bốn đại hán thân cao hai mét mặt hung thần ác sát đang đứng trông coi hai bên, khi nhìn thấy Trường Thiên thì sát khí từ hai mắt phóng ra ngưng tụ quanh người hắn, như muốn nhìn xuyên cơ thể hắn vậy.

Trường Thiên âm thầm cười khò không ngừng, mẹ kiếp sao đen quá vậy, ngày hôm nay gặp người nào cũng bị ả hành, số đã đen nay còn nhò. "Này nhé, bốn người các ngươi có mắt không, bản tiêu ca còn đang ở đây, lại dám bắt nạt tọa kỵ của ta sao, có tin ta lại mách Công gia gia không hả."

"Tọa kỵ" cả một câu nói dài của Triệu Vô hán cũng chỉ nghe được hai từ, "má nó, cái gì thế này, lại bị một thằng nhóc vất mũi chưa sạch đập lên đầu, lão thiên ơi, ông phái thiên binh thiên tướng xuống đánh tôi, giết tôi con mẹ nó luôn đề, chứ ông hành tôi kiểu này tôi không bị người ta tìm giết thì cũng bị nhục mà chết mất thôi, aaaa!!!" Trường Thiên ở trong lòng bị phần gào wa6dkQ thét, khuôn mặt ở ngoài vì tức giận mà tím tái đi, nhìn khó coi cực kỳ.

"Ách, tiểu đại nhân ngài, ngài trở về rồi ạ, tại vừa rồi bọn thuộc hạ không nhìn thấy ngài nên mới lỡ đắc tội tọa kỵ của nhân gia ngài, mong ngài bỏ qua cho chúng thuộc hạ." Một người trong bốn tên canh cổng mồ hôi lạnh đầy đầu, cúi xuống xin lỗi Triệu Vô, cũng không phải địa vị Triệu Vô ở trong tộc cao sang gì, chỉ là đại danh của nhóc này ở trong tộc thật sự là như sét đánh ngang tai, không ai không biết, vừa thấy Triệu Vô ngồi trên cổ Trường Thiên hét lên là hán đã muốn sấn đánh ra quần rồi. "Hừ hừ, xem như ngươi thức thời, vào thôi!" Triệu Vô đắc ý chỉ chỉ vào hướng cửa thành ra lệnh, Trường Thiên lúc này đứng là đã đến cực điểm, giới hạn rồi, tên thủ vệ kia cũng bảo hán là "tọa kỵ", còn thêm tên tiểu tử không coi ai ra gì này dám ra lệnh cho hán như kiểu hán thực sự là "tọa kỵ" của tiểu tử này không bằng. Trường Thiên điên cuồng hét lên một tiếng, một tay chụp ra phía sau áo của Triệu Vô, tay còn lại chụp lấy cái chân đang đứng đưa của nó, ngăn nó gãy dựa, vì biết sức của Triệu Vô rất lớn nên hán cũng chả kính già yêu trẻ gì, ra tay là toàn lực, lỗi mệnh tiểu tử kia xuống đặt lên đùi.

"Á á! Ngươi làm cái gì, khốn kiếp mau buông ta ra, bản tiêu ca kiện ngươi tội cường bạo trẻ em bây giờ, khốn kiếp buông ra, tên to đầu xấu xí này!!!" Triệu Vô cũng ý thức được mình hơi quá, nhưng chưa kịp xin lỗi thì đã bị Trường Thiên kéo xuống, tiểu tử này điên cuồng hét lớn. Nhưng Trường Thiên căn bản đâu để ý, một tay ghi mạnh người của Triệu Vô xuống, một tay lột quần nó xuống.

Bốn tên thủ vệ thấy cảnh này thì cũng thực tin vào lời của Triệu Vô, Tên đầu đỏ này sẽ cường bạo Triệu vô, bọn hán không dám nhìn nữa cả dám quay mặt ra ngoài huyêt gió, làm bộ như ta không nghe, ta không thấy, ta không biết gì cả. Chỉ là sau đó nghe thấy thanh âm Bốp, bốp, bạch, bạch,... mỗi một tiếng là một tiếng gào đau đớn non nớt, cùng một tiếng mắng chửi dữ dội

Bốp!!!

"Á, khốn kiếp, tên mào gà,..."

"Mẹ nó, lão tử mà còn nhện người nữa, lão tử thề từ này về sau ta sẽ thích nam nhân"

Bốp!!!

"Đau quá, tay ngươi làm bằng sắt à, đau,...."

"Cho ngươi sỉ nhục ta này,..."

Bốp!!!

"Bớ người ta cứu, cường bạo, cường bạo a, mông ta nở hoa rồi, cứu mạng..."

"Lão tử cường bạo ngươi tới chết, lão tử chơi chết ngươi,..."

...

Những tiếng hét cùng tiếng bốp bạch vang lên, hai tên bệnh hoạn này thi nhau hét to, chỉ hận là không mọc thêm mấy cái miệng nữa. Người chạy ra xem cũng càng ngày càng đông, khuôn mặt ai nấy đều quái dị nhìn hai kẻ đang đánh nhau như nhìn hai tên người ngoài hành tinh. Đang lúc đánh sững tay thì Trường Thiên hét lên thảm thiết, hóa ra là Triệu Vô lúc này đang cắn mạnh vào đùi hắn, máu đã chảy ước một mảng quần, Trường Thiên lúc đau đơn buông lỏng tay, Triệu Vô nhân cơ hội vùng thoát ra, bị đánh này giờ khiến tâm tình hán cũng không tốt chút nào, có ai bị đánh đến mông nở đầy hoa mà tâm tình tốt đâu.

"Bản tiêu ca liều mạng với ngươi, tên đầu gà, chịu chết đi!!!" Triệu Vô gào lên rồi cố sức trèo lên trên đầu của Trường Thiên, áp cái bụng tròn trĩnh ngấm ngấm đen vào mặt hán, một tay thì nắm tóc ra sức giật, một tay thì chụp bên má Trường Thiên kéo mạnh ra. Đau đớn cũng làm cho Trường Thiên triệt để nổi loạn: "Lão tử mà không trị được ngươi lão tử liền là con rùa, xem chiêu!!!" nói xong hán há miệng cắn vào phần bụng phình ra của Triệu Vô, một tay bốp mạnh vào mông, một tay chụp lấy lỗ tai của cu cậu. hai người đánh nhau như hai tên hề, một lớn một nhỏ không ai nhường ai, cũng không ai muốn thả ra trước, làm người dân xung quanh cười đến chảy cả nước mắt, có hai tên nhóc cỡ tuổi Triệu Vô càng khoa trương hơn nữa là nằm hán xuống đất ôm bụng cười lăn qua lăn lại, người già cả xem mà đau hết cả đầu, Triệu Vô một tiểu hài tử sáu tuổi như vậy thì thôi đi, đến cả to lớn như Trường Thiên cũng quần quai cùng tiểu tử kia thì không còn gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Kẹo Người Lớn?

Hai tên hề đánh nhau một lúc lâu đã thấm mệt, nhưng vẫn không chịu buông nhau ra, người dân xung quanh bỗng tách ra hai bên chừa lại một lối đi, phía xa có hai lão đầu đang bước tới, một người đàn ông trung niên và một lão đầu tóc đã hoa râm, nếp nhăn đầy mặt. Hai người này chính là Triệu Công cùng Minh Tiêu, nghe được thông báo của cận vệ rằng Triệu Võ đang đánh nhau với một thanh niên tóc đỏ xa lạ, nên hai người hiểu kỳ đi ra tận đây để quan sát tình hình. Khi đến nơi gặp cảnh tượng này thì không khỏi nhìn nhau cười khò,

Triệu Công lên tiếng trước: "Các ngươi tiếp tục đi làm việc của mình đi, sự việc này chấm dứt ở đây, mọi người giải tán." Giọng nói uy nghiêm không cho phép ai cãi lại vang lên, khiến người dân xung quanh cung kính cúi đầu rồi từ từ giải tán hết, chỉ còn lại hai tên cứng đầu vẫn đang trong cái tư thế cực kỳ buồn cười kia nhìn nhau.

Triệu Công ho khan: "Khụ, hai tiểu tử các ngươi tính ôm nhau đến khi nào nữa, mau đứng lên vào trong thành đi, ở ngoài cổng thành đánh nhau thành cái dạng này còn ra thể thống gì nữa." Lời nói của ông đã đem Trường Thiên thành người một nhà rồi, hẳn là người đầu tiên có thể thân thiết được với Triệu Võ như thế, trừ hai lão đầu ra, nên ông cũng rất nhanh đem cái dXctydFC thân phận gì đó của Trường Thiên quẳng đi đâu mất không cần xem xét lại, tình cảm của ông đối với chú nhóc Triệu Võ này không phải nói bằng lời nữa.

Triệu Võ rất nghe lời Triệu Công, rất nhanh liền buông tóc với mặt của Trường Thiên ra, thấy sự tình đến đây, cũng đã đủ thỏa mãn rồi nên Trường Thiên cũng từ từ thả Triệu Võ ra, nhưng vẫn không quên mắng một câu: "Tiểu tử thói ngươi khá lắm, ngày sau lại độ sức tiếp, ta không tin không trị được ngươi!"

Triệu Võ kéo quần lên, xì mũi khinh thường: "Hừ, Thiên ca ngươi nếu không ý to xác thì làm gì được ta, ta phi." hung hăng nhổ một bãi nước miếng xuống trước mặt Trường Thiên, khoanh tay lại nhìn hắn đầy khiêu khích, có Công gia gia với Tiêu gia gia ở đây, ai sợ tên gầy nhà người, Triệu Võ nói thầm. Trường Thiên lại nóng máu, lao vào Triệu Võ, hai tên lại tiếp tục ta cấu ngươi, ngươi nắm tóc ta, đánh nhau loạn cả lên.

Bất đắc dĩ Triệu Công cùng Minh Tiêu hai người hai bên lôi hai tên tiểu tử này ra, hình thể Triệu Công cao lớn, xách Trường Thiên khá nhỏ con lên khỏi mặt đất dễ đến không thể dễ hơn được. Hai tên vừa được kéo ra, được hai lão đầu xách đi một mạch thẳng về phủ thành chủ, dọc đường không ngừng nằng chửi, hăm dọa nhau.

"Được rồi, không cần phải đánh nhau ngươi sống ta chết như vậy nữa, tiểu tử kia, ngươi tên gì?" Triệu Công hướng Trường Thiên cười hiền từ hỏi, Trường Thiên ngăn ra một lát rồi cung kính trả lời: "Thưa tiền bối, Văn bối tên là Trường Thiên, văn bối theo Triệu Võ đến đây là để xin ở nhờ, sau một đợt tai nạn, văn bối đã mất hết trí nhớ, nên không biết phải đi về đâu, văn bối sẽ làm những việc trong khả năng để giúp làng mình phát triển, thỉnh xin tiền bối cho phép"

Triệu Công nghe vậy liền gật đầu không có ý kiến "Về sau ngươi cứ gọi ta là Công gia gia, lão kia là Tiêu gia gia, như vậy là được rồi, gọi tiền bối nghe xa lạ lắm, bằng hữu của tiểu Võ từ trước đến nay, ngươi là người đầu tiên" vừa nói vừa cười hiền lành xoa đầu Triệu Võ. Triệu Võ nhếch miệng khinh thường: "Tên này làm gì cùng đẳng cấp với ta mà đòi làm bằng hữu, Công gia gia không cần nói giúp cho hắn như vậy đâu."

Trường Thiên đã quen với cách nói móc người của tiểu tử kia nên hắn trực tiếp bỏ ngoài tai, cung kính đáp: "Trường Thiên đã biết thưa Công gia gia." Triệu Công nghe thấy liền cười to: "Tốt, tốt lắm, tiểu tử ngươi rất được." Tiêu lão đầu cũng cười cười gật nhẹ đầu với Trường Thiên.

"Được rồi, tiểu Võ, không nên chấp nhặt như vậy, ngươi nói đã trở thành người lớn mà nhỏ nhen như vậy là không đúng a." Tiêu lão đầu cười hiền hòa nhìn Triệu Võ, ông đã xem đứa bé này từ nhỏ đến giờ, mặc dù tính cách cổ quái, nhưng rất thông minh, mạnh mẽ, quyết đoán, những yếu tố này không nên xuất hiện trên người một tiểu hài tử năm sáu tuổi như vậy, thế nhưng trên đời này chuyện gì cũng có.

Triệu Võ là một tổ hợp vô cùng hài hước, khiến ông nhìn không được hết mực yêu thương đứa nhỏ này, cùng một phần nữa là những đứa bé trong làng không một ai chịu chơi với Triệu Võ, lúc còn ba bốn tuổi, Triệu Võ thường đi ra ngoài, núp vào những chỗ khuất để xem mấy đứa nhỏ chơi trò chơi, đến khi nhìn thấy đám trẻ chơi quá vui vẻ, nhìn không được vừa cười vừa chạy ra, nhưng được vài bước thì bị bọn trẻ kia phát hiện, không tiếc lấy đá ném vào Triệu Võ, rất nhiều rất nhiều lần như vậy nhưng chưa một lần nó khóc.

Đến năm vừa tròn năm tuổi thì Triệu Võ không thèm ra ngoài nhìn bọn chúng nữa, thay vì vậy nó đi phá phách khắp nơi và luôn tự nhận mình là người lớn, đến nỗi lưu lại ác danh, người gặp người sợ, quý gặp quý tránh, không ai dám dây vào khẩu súng nhỏ này cả, Triệu Võ hầu hết thời gian đều chơi cùng Tiêu lão, nên tính cách lúc nào cũng làm ra vẻ lão thành, đạo mạo.

Những điều đó đã khiến ông không tiếc cách nào giúp Triệu Võ tu luyện, chỉ tiếc là vô pháp, hy vọng cuối cùng là năm Triệu Võ mười tuổi, đến khi đó nó không cần làm nghi thức ngâm nước trong đầm mười ngày mỗi năm kia nữa, vậy thì có khi nào đến lúc đó nó tu luyện được thì sao, Tiêu lão vẫn luôn tin tưởng vào điều này, mặc dù hy vọng rất mong manh.

"Tiêu gia gia, ta tất nhiên là sẽ không chấp nhặt đến Thiên ca rồi, ta có đem về một thứ rất hay, chỉ cần ăn thứ này vào thì ta liền có thể chứng minh được mình là người lớn rồi, hắc hắc." Triệu Võ liếc Trường Thiên một cái, cười đắc ý, bộ dạng khá ái ngại làm Tiêu Công nhị lão bật cười, Tiêu lão ôn hòa hỏi: "Ồ, là thứ gì vậy?"

Triệu Vô moi móc trong áo ngực một hồi lấy ra một viên kẹo được bọc kín, thoáng cười đắc ý: "Thứ này gọi là kẹo, là lúc ta giao dịch với Thiên ca ở Long đàm, ta dẫn hần về đây đổi lấy một viên kẹo này, thứ này rất hay nhé, chỉ cần ăn vào cảm thấy cay tức là đã lớn, ngọt thì ngược lại, thế nào, hai vị gia gia, thứ này hay chứ hả?"

Hai lão giả nhìn nhau, thật sự có thứ đồ ăn kỳ dị như vậy sao. Triệu Vô cũng không đợi hai người thối mắt liền bóc vỏ kẹo ra, dưới ánh mắt chăm chú của hai lão đầu liền cho vào miệng ngậm, một phút, hai phút,... năm phút trôi qua, vẻ mặt của Triệu Vô càng ngày càng cổ quái, luống cuống, chán nản, cùng đề phòng, sau một lúc ngậm, thì Triệu Vô ngay lập tức nuốt luôn viên kẹo còn đang ngậm dở vào bụng, oa oa lên nói: "Viên kẹo này là thứ gì vậy, làm sao mà cay quá vậy, nước, nước a,... Tiêu gia gia, Công gia gia đợi ta một lát, ta đi uống nước xong sẽ quay trở lại ngay!"

Nói xong nó chạy như bay khỏi biệt viện. Vẻ mặt của Triệu Công cùng Minh Tiêu cực độ kì quái, rõ ràng nước ở trong phòng này không thiếu, việc gì phải chạy ra ngoài uống, càng nữa là không nghĩ ra được viên kẹo đó chẳng lẽ lại có tác dụng như vậy thật sao, hai lão đầu sống đã hai ba trăm năm cũng không thể giải thích được chuyện này.

Chỉ là khi cả hai đang suy nghĩ thì một tiếng cười vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, Trường Thiên lúc này đang ôm bụng cười, tay vỗ vỗ lên mặt bàn, tạo ra rung động không nhỏ. Tiêu lão nghi hoặc nhìn Trường Thiên: "Tiêu Thiên, người làm sao lại cười như vậy?"

Trường Thiên không nói gì chỉ ôm bụng cười, tay phải mò mò vào túi quần sau đó quăng cho nhị lão mỗi người một viên kẹo me, hai người kia hiểu ý, bóc vỏ rồi cho vào miệng, một phút, hai phút,... một lúc sau thì trong phòng vang lên ba tiếng cười làm rung động cả căn phòng, hai già một trẻ, chỉ đến khi Triệu Vô quay trở lại vào phòng thì tiếng cười đã dứt, đôi khi Trường Thiên ba người liếc nhìn Triệu Vô, rồi khục nhẹ một cái, bùm miệng nín cười.

Triệu Vô mặc dù nghi hoặc nhưng một màn vừa rồi làm trong lòng tiểu tử này có quý, nên chỉ đỏ mặt hắng giọng nói: "Như thế nào, các người đã tin ta là người lớn chưa, đừng nhìn bản tiểu ca nhỏ bé mà lầm, ta là người lớn chính hiệu đây, hahaha"

Vẻ mặt dương dương tự đắc của Triệu Vô làm Trường Thiên rốt cục không nhịn nổi cười, òa lên, haha hihi, đủ các kiểu, cười đến chảy cả nước mắt, hần vỗ tay: "Rồi, tiểu Vô đã lớn, ở đây ba người chúng ta công nhận dùm người", hai lão đầu nhìn này giờ sau khi nghe Trường Thiên nói xong liền đứng dậy haha cười, cười đến ho khục khục, có cơ hội cười thì việc gì phải nín nhịn cho khổ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hư Vô Thần Quyết - Vĩnh Hằng Yêu Quyết

Sau khi vui đùa đã xong thì Trường Thiên cũng biết đã đến lúc đi chỗ khác, nhưng không gian lại cho gia tộc bọn họ bàn chính sự, chỉ là đang đi giữa đường thì dị biến phát sinh. Đôi mắt của Trường Thiên bỗng chốc biến thành một màu đen đặc không có sự sống, chỉ cần nhìn vào đôi mắt này thôi cũng đủ khiến người ta kinh hãi, nó khiến người nhìn bị hấp sâu vào vô tận bóng tối, thứ bóng tối này như muốn thôn phệ tất cả, không chừa lối thoát cho bất kỳ một ai, đôi mắt quá đáng sợ. Tiểu hắc động trước kia đột nhiên xuất hiện trên đầu Trường Thiên, hút hần vào trong đó, mọi sự việc vẫn diễn ra bình thường chỉ có điều là ai cũng quên mất đi sự tồn tại của Trường Thiên.

Lúc này Trường Thiên đang lơ lửng trong một không gian xa lạ chỉ toàn một màu đen, phía trước cách hần không xa là một người đang đứng quay lưng về phía hần, một thân tử y nhìn bất mắt vô cùng, người đàn ông này đứng đó như hòa vào mảnh không gian đen tối kia, nếu người nọ không muốn cho người ta biết về sự hiện diện của mình thì chắc chắn không ai thấy được ông ta cả.

Đột nhiên người đó quay đầu lại: "Tên của người?" Trường Thiên chỉ theo bản năng đáp một tiếng: "Trường Thiên!" một khuôn mặt trung niên xé chiều nhẹ gật đầu: "Ta đợi người 18 năm, tàn hồn của ta đã đến giới hạn rồi, người có thể gọi ta là Đường Hạo Minh, còn ta là ai, ở đây làm gì, vì sao phải đợi người, thì người không cần phải biết" như đoán được Trường Thiên nghĩ gì, Đường Hạo Minh nói trước chặn họng hần luôn. Trường Thiên có chút giật mình cung kính đáp: "Vây chắc tiền bối cũng không vô duyên vô cớ mà gọi vãn bối đến đây chứ ạ.?"

Hạo Minh gật đầu: "Thông minh lắm, bởi vì vận mệnh của người gắn liền với Hư Vô, cho nên ta sẽ ban cho người một hồi tạo hóa, và một hồi trách nhiệm, còn về phần Hư Vô là gì? Không phải người đã gặp nó rồi sao, chính vì nó tái hiện trên thế gian nên ta không còn thời gian nữa" Trường Thiên nghe vậy, mặt ngoài không biến hóa, nhưng nội tâm đang như sóng cuộn biển gầm, nếu hần đoán không sai thì Hư Vô chính là tiểu hắc động đã từng cứu hần hai lần.

Đang suy nghĩ thì Hạo Minh lại nói tiếp: "như đã nói là ta sẽ cho người một hồi tạo hóa!" Trên tay của Hạo Minh xuất hiện một viên ngọc đen tuyền, nhìn kỹ sẽ thấy huyền ảo vô cùng, viên ngọc cũng chỉ to tầm đầu ngón tay út, "Thứ này được gọi là Hư Vô Thần Quyết, một trong những thần quyết mạnh nhất của vạn giới, và cũng là thần bí nhất.

Thứ này thần bí là vì chưa một ai chạm được vào cánh cửa cực hạn của nó cả, kể cả người mạnh nhất vạn giới là Hư Vô Chủ Thần cũng phải cam bái hạ phong. Tốt lắm, bây giờ người nuốt nó vào, chỉ cần người thoát ra được ảo cảnh do Hư Vô tạo ra thì người sẽ nắm giữ được sức mạnh của nó" Không đợi Trường Thiên nêu ý kiến, Hạo Minh đã ném viên ngọc vào trong miệng hần, không tự chủ được nuốt ực một cái, Trường Thiên sợ hãi cuối xuống nhìn thân thể mình một cái rồi sau đó cắn răng quyết tâm, nhắm mắt lại.

Qua một lúc sau Trường Thiên mở mắt ra, nghi hoặc nhìn Hạo Minh. Lúc này ông ta đang cực độ kinh hãi nhìn hần: "Hư Vô nhận chủ, Hư Vô nhận chủ, thật là quá sức tương tượng" Trường Thiên mờ mịt, hay đúng hơn là từ khi đến mảnh không gian này hần chưa từng hiểu gì cả, chỉ nghe Hạo Minh nói rồi

đáp lại thôi. Hạo Minh hít thở dồn dập một lúc lâu: "Ta có nói thì người cũng không hiểu, người là người đầu tiên sau bao nhiêu thời kỳ truyền thừa được Hư Vô nhận chủ, các đời Hư Vô Chủ Thần trước đây đều là nhờ nó ban cho sức mạnh nên mới đứng trên đỉnh cao của mọi vị diện, người,...người,..."

Càng nói càng kích động, hình ảnh tàn hồn Hạo Minh cũng mờ đi không ít, thậm chí có thể nhìn xuyên thấu ra không gian sau lưng. Trường Thiên vẫn cái bộ mặt ông đang nói cái quái gì vậy, nhìn Hạo Minh, "Ta không còn bao nhiêu thời gian để giải thích cho người, chỉ cần người thoát ra được cái Song Giới nhỏ bé này thì người sẽ biết được tất cả, thế giới này rộng lớn lắm!" Cảm thán một hơi thật dài, Hư ảnh càng thêm mờ nhạt.

Hạo Minh nâng hai tay lên, ba miếng ngọc giống miếng ngọc màu đen khi nãy bay lên xoay tròn xung quanh người Hạo Minh, chắp tay sau lưng ngạo nghễ nói: "Đây là ba công pháp tu luyện của Chủ Thần chúng ta, hai trong số đó là do Hàn Đạo đại nhân, người được Hư Vô nhận làm bạn, cùng nhau chia sẻ sức mạnh, cũng là Hư Vô Chủ Thần mạnh nhất sáng tạo ra, một cái tên là Thôn Phệ Thần Pháp do ngài dựa theo một phần sức mạnh của Hư Vô mà làm ra, khi tu luyện công pháp này có thể hấp thu bất kỳ sức mạnh công kích nào của đối phương để chuyển hóa cho mình sử dụng, đây là thần cấp công pháp chỉ sử dụng cho chiến đấu, đánh nhau càng nhiều thì người càng mạnh.

Cái thứ hai cũng là cái những Chủ Thần đời sau tu luyện, Lục Đạo Thần Pháp, tên như ý nghĩa, tu luyện đến tận cùng người sẽ cảm ngộ được sáu Chân Đạo vô địch mà nhân loại bình thường có mơ cũng không dám, người có biết Diệt Sinh Đạo Thần cả đời chỉ cảm ngộ được hai đạo là Diệt đạo vào Sinh Đạo, cũng đã đủ mạnh ngang với các đời Hư Vô Chủ Thần chúng ta, một phần vì hần ta ngộ đạo sâu hơn, cũng một phần vì sự bá đạo của hai đại Đạo mà hần tu luyện."

Hạo Minh vừa nói vừa chỉ vào một viên màu đỏ, cùng một viên màu lam nhạt, màu đỏ là Thôn Phệ, màu lam là Lục Đạo. Trường Thiên há miệng to muốn trợn cả quai hàm, nghe công dụng của những thức thần pháp này làm hần thêm nhỏ dãi, và cũng quá bất ngờ vì đột nhiên có một miếng bánh to lớn từ trên trời rơi xuống ngay lúc hần đang đói khổ thì sao mà không hoang mang cho được, đối với người khác cũng không khá hơn hần là bao, thậm chí có ảo tưởng thứ hạnh phúc này có phải là đang mơ?.

Giọng nói Hạo Minh vang lên làm Trường Thiên đứng hình, thoát ra khỏi mộng tưởng vừa rồi "Người cũng đừng vui mừng quá sớm, trên đời này có thứ gì cho không bao giờ, đừng nói với ta người đã quên phần trách nhiệm ban đầu ta đã nói rồi đấy nhé, tiểu tử, cuộc đời này không có thứ gì dễ dàng cả đâu."

Trường Thiên rốt cục cũng bình tĩnh trở lại, đứng vậy sức mạnh càng lớn thì trọng trách càng lớn, nếu mình đoán không sai Hạo Minh chính là Chủ Thần đời trước, và ông ta đang muốn mình kế thừa, chỉ là cũng không đến mức chỉ còn lại tàn hồn trốn trong Hư Vô mười mấy năm nay chứ. Trường Thiên trầm nghĩ, hần nhũ nhũ mảy, chỉ sợ nguy hiểm trong này cũng không ít, nếu bây giờ từ chối, chắc chắn sẽ không được, ông ta dùng tia tàn hồn còn sót lại để đưa mình vào đây, không hoàn thành nhiệm vụ có khi còn giết luôn mình để Hư Vô tìm đối tượng khác cũng nên, nghĩ đến đây mồ hôi lạnh chảy khắp người Trường Thiên.

Mẹ kiếp nam tử hán sợ gì tiểu tiết nhỏ nhoi, chơi thì chơi, lão tử đến thẳng nhóc yêu quái kia còn chưa sợ, sợ đêch gì các người, hung hăng cắn răng Trường Thiên lên tiếng: "Còn công pháp cuối cùng kia là gì vậy, tiền bối chưa nói à" Hạo Minh gật gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu: "Ta không biết!" Trường Thiên nghe vậy mặt ngệt ra, người đùa lão tử à, không biết là gì cũng mang ra.

"Thứ công pháp này chưa Chủ Thần nào có cơ hội biết cả, hay thậm chí chưa có tư FbDMWxBe cách đọc được nó, pháp quyết này là năm xưa Hư Vô mạng theo, khi Hàn Đạo đại nhân gặp được Hư Vô thì thứ này cũng vào tay ngài, có điều ngài cũng chỉ tham ngộ được một ít mà thôi, Lục Đạo Thần Pháp chính là từ trong lần tham ngộ ít ỏi được đại nhân sáng tạo ra, hay nói đúng hơn là lấy ra từ trong pháp quyết kỳ dị kia."

Trường Thiên hít hơi khí lạnh, chỉ là một phần nhỏ, vậy cái công pháp đó cường đại bậc nào. Trường Thiên kiên định nhìn Hạo Minh: "Văn bối chọn nó!" Tay chỉ vào viên ngọc màu trắng, trong nội tâm Trường Thiên trầm nghĩ, đã hồi của là hồi thứ to nhất. Hạo Minh gật đầu, ông cũng muốn Trường Thiên chọn nó, dù sao hần cũng là Chủ nhân duy nhất của Hư Vô, có lẽ có tư cách tu luyện pháp quyết bá đạo đó, chỉ hy vọng là tiểu tử kia và mình không chọn sai.

Viên ngọc màu trắng bay về phía Trường Thiên rồi rơi vào tay hần, hơi do dự một chút rồi đem bỏ vào trong miệng nuốt xuống. Hần cảm nhận được một luồng nhiệt khí âm áp chạy khắp kinh mạch cơ thể, một cảm giác thư sướng không nói nên lời, một cổ dịch nhầy màu đen cùng màu đỏ chảy ra khắp các lỗ chân lông Trường Thiên.

Hạo Minh ánh mắt sáng ngời nhìn Trường Thiên, dịch màu đen chắc là những chất bẩn trong cơ thể được thanh lọc ra ngoài, chỗ tốt này chỉ khi tiến vào ngưng cảnh mới có được, Trường Thiên chưa tu luyện đã được tẩy rửa, như vậy có thể thấy chỗ bá đạo tuyệt luân của thức công pháp kia. Còn dịch nhầy màu đỏ, có lẽ là tâm ma của hần, với ánh mắt đỉnh cao cường giả như Hạo Minh thì tất nhiên có thể nhìn ra được hiện trạng của Trường Thiên.

Một lúc lâu sau Trường Thiên mở mắt ra, một mùi tanh hôi bốc lên làm hần nín thở, nhìn lại cơ thể mình lúc này khiến Trường Thiên hít mạnh, "đừng nói là lọc chất bẩn trong truyền thuyết đấy nhé, quá đỉnh rồi!" làm bầm trong miệng rồi quay lại nhìn Hạo Minh, "Tiền bối, tên công pháp này là Vĩnh Hằng Yêu Quyết, còn tu luyện như thế nào thì ta cũng chịu, hay là ngài cho ta thêm một công pháp nữa nhé."

Đúng như lời Trường Thiên nói, thông tin hần nhận được, chỉ là tên của công pháp này mà thôi. Hạo Minh nhìn Trường Thiên một lúc lâu rồi thở dài: "Người không cần lo lắng, biết được tên của quyết này thì tiểu tử người đã có tư cách tu luyện nó, chỉ với thực lực hiện tại của mình thì người đừng nghĩ đến chuyện đó, hai công pháp này không cần người đòi ta cũng đưa cho người, truyền cho người khác hay là tự học thì đó là quyền của người, nhiệm vụ của ta xong rồi. Hy sinh bản mệnh linh hồn thể để duy trì truyền thừa, có lẽ ta đã làm đúng."

Câu cuối cùng là Hạo Minh tự lẩm bầm trong lòng, tàn ảnh của ông cũng từ từ tiêu thất. Trường Thiên lao về phía hư ảnh đang biến mất dần, điên cuồng hét lớn, vì Hạo Minh cũng đã giúp hần, cho hần quá nhiều, dù mục đích là hoàn thành nhiệm vụ hay một lý do nào khác thì kết quả Trường Thiên cũng là người được lợi nhiều nhất: "Tiền bối!!! Tiền bối!!!". Khi hư ảnh biến mất thì Trường Thiên cũng biến mất theo, thoát khỏi phiến không gian này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Cẩn Nuốt Thần Pháp - Chuyện Xưa

Trường Thiên hiện ra tại biệt viện lúc này, những gia nhân vẫn đang làm việc bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ khi mùi hôi trên người Trường Thiên bốc lên khiến họ nhăn mặt nhíu mày, tìm cách tránh xa dùng đôi mắt khinh bỉ, quái dị nhìn hắn. Trường Thiên ngẩn ra trong chốc lát liền nhận ra tình hình của mình lúc này, mùi trên người đến hắn còn không chịu nổi thì mấy người kia làm sao có thể xem như không được, Trường Thiên gãi đầu cười trừ, lên tiếng hỏi: "Cho ta hỏi, ở đây chỗ nào có nước dùng để tắm vậy?"

Một người đàn ông trung niên cách ăn mặc cao quý hơn những người làm xung quanh không ít lạnh lùng nhìn hắn, có vẻ như là quản gia của thủ phủ này: "Gia chủ đại nhân đã sắp xếp cho người cẩn phòng ở kia, trong đó có nước cho người tắm, khi nào tắm xong thì gọi người đến thay nước khác, ở trong này cấm người không được đi loạn, nhờ đâu đi vào những nơi cấm kỵ thì không ai cứu nổi người đâu!".

Vừa nói trung niên nhân vừa chỉ tay vào một căn phòng ở hướng Bắc, nhìn bảng hiệu ở cửa phòng thì đây là một phòng tắm trung dành cho khách nhân ở. Trường Thiên gật đầu cảm tạ xong đi thẳng về phía gian phòng của mình, dọc đường cũng không quan tâm những ánh mắt khinh thường của gia nhân nhìn hắn, điều làm hắn áp lực cần phải rời khỏi đây với tốc độ nhanh nhất là ánh nhìn sắc bén lạnh thấu xương của lão quản gia kia, áp lực thậm chí còn mạnh hơn Triệu Cao ở trong rừng nhiều, có lẽ đây chính là cao thủ được Triệu Công sắp xếp để bảo vệ phủ thành chủ, quả nhiên không phải là người thường. Trường Thiên vừa nghĩ vừa gồng mình nén cảm giác áp bách kia lại rồi chạy như bay về gian phòng khách nhân phía Bắc.

Đến khi đóng sầm cửa phòng lại, hắn mới phát hiện, mồ hôi màu đen của mình đã thấm ướt áo từ lúc nào, thật là một người nguy hiểm, Trường Thiên làm bầm rồi quay đầu nhìn khắp phòng, trông thấy ở góc phòng có một cái bồn nước làm bằng gỗ lớn, hơi nước nóng vẫn còn đang bốc lên, chứng tỏ căn phòng này cũng vừa mới được chuẩn bị thôi.

Trường Thiên lột sạch đồ rồi nhảy vào bồn nước, một cảm giác thư khoái lan tỏa khắp cơ thể, làm hắn không nhận được thờ nhẹ, cười đắc ý. Vừa kỳ cọ vừa ca hát gần nửa giờ đồng hồ mới lưu luyến đứng dậy rời khỏi bồn tắm ưng ý của mình. Trường Thiên đứng trước gương nhìn lại cơ thể sau khi được thanh lọc, tẩy tủy, làn da trắng sáng sần chắc, mặc dù vẫn là cơ thể còn hơi gầy, nhưng nhìn vào có thể phát hiện được ẩn trong cơ thể gầy gò kia là một sức mạnh bộc phát rất kinh khủng, điều này làm Trường Thiên đắc ý cười to không ngừng.

Hắn tập trung tinh thần vào não hải, xem lại những thông tin mình đã nhận được từ ba viên đá, có một điều kinh khủng từ Vĩnh Hằng Yêu Quyết mà Trường Thiên không nói ra với Hạo Minh là, Yêu Quyết có thể hấp thụ được những căn nguyên cùng tác dụng của những công pháp trên Đế cấp khác, tức là Đế cấp, Thánh cấp, cùng Thần cấp công pháp bị hắn đoạt được vào tay, mặc dù không tu luyện được những công pháp này, nhưng hắn có thể mặc nhiên cẩn nuốt tác dụng cùng căn nguyên lực của chúng, cơ mà trên thế giới này có bao nhiêu công pháp có thể đạt đến Đế cấp chứ, cũng đâu phải là rau cải trắng muốn gắp là gắp.

Đây là một phần sức mạnh của Yêu Quyết, từ "Yêu" này là "Yêu dị" chứ không phải "Yêu thú", điều này thì Trường Thiên khi biết được một ít tác dụng của nó cũng đã nhận ra, cho nên hắn mới hỏi xin Hạo Minh thêm một thức Thần pháp khác, chỉ là không ngờ Hạo Minh đưa cho hắn cả hai cái còn lại, Lục Đạo Thần Pháp thì hẳn chắc chắn không cần đến, vì nó là một phần của Vĩnh Hằng Yêu Quyết, Yêu Quyết của hắn không biết mạnh hơn Lục Đạo bao nhiêu lần, biết đâu trong Yêu Quyết là Thập Đạo, Bách Đạo (Bách có nghĩa là trăm trong số đếm, nhất bách là một trăm, nhị bách là hai trăm) thì sao, nhưng phải có thực lực mới có tư cách ngộ đạo, nên Trường Thiên cũng không quan tâm đến vấn đề này bây giờ.

Trong đầu nhiều hơn một môn công pháp đó là Thôn Phệ Thần Pháp, năng lực biến thái của Thần Pháp này khiến Trường Thiên thêm chảy nước miếng không thôi, thôn phệ mọi đòn tấn công của đối thủ, là cái thể loại nghịch thiên đến mức nào, dù chỉ thôn phệ được những tồn tại ngang mình hoặc hơn mình một hai giai kỳ thôi đã là một việc quá kinh khủng rồi, thôn phệ thôi đã kinh khủng, Thần Pháp này còn lấy của người ta, tăng cường vĩnh viễn cho bản thân, cũng biến thái quá mức rồi.

Điểm trừ duy nhất của Thôn Phệ Thần Pháp đó là tốc độ tu luyện, tốc độ tu luyện, thổ nạp nguyên khí, tốc độ hấp thu nguyên khí, chậm quá mức chỉ ngang với Địa cấp công pháp phổ thông mà thôi. Công pháp của Song Giới chia thành Thiên Địa Phàm Nhân Thượng Trung Hạ bảy cấp, không phân chia giai kỳ, mặc dù mức độ mạnh yếu cùng quý hiếm khác nhau nhưng đều được gọi chung như nhau cả, phía trên bảy cấp bậc phổ thông này là ba cấp công pháp trong truyền thuyết, Đế Thánh Thần, mỗi công pháp này ở phía sau đều phải thêm vào Đế Pháp, Thánh Pháp và Thần Pháp để biểu lộ sự cường đại cấp bậc của chúng.

Cả Song Giới cũng chỉ có chưa tới mười môn Đế Pháp, người tu luyện được nó thì càng ít, có thể đếm được trên một bàn tay, Thánh Cấp cùng Thần Cấp thì càng khó phải nói, chỉ nghe đến tên thôi cũng đã thấy lạ đối với mọi người, huống chi là sự tồn tại của những thứ nghịch thiên này, chỉ có Trường Thiên tiểu tử này không biết là đại may mắn hay là đen tận mạng mới tiếp xúc với một trong Ngũ Thần của vạn giới, Hư Vô Chủ Thần, mới biết đến sự tồn tại của Thánh Cấp cùng Thần Cấp công pháp mà thôi.

Còn thứ để bộc phát sức mạnh của nhân loại cũng như yêu thú hóa hình ở Song Giới gọi là Đấu Kỹ, Đấu Kỹ thì đơn giản hơn công pháp, được chia thành Thiên Địa Phàm Nhân bốn bậc, mỗi bậc chia thành ba giai Thượng Trung Hạ, và phía trên là ba bậc truyền thuyết Đế Kỹ, Thánh Kỹ, Thần Kỹ, ba bậc này không chia giai kỳ, vì đến độ cao này, mỗi một Đấu Kỹ đều mạnh mẽ nghịch thiên, mạnh đến mức không phân biệt được giai, vậy thì chia giai để làm gì.

Quay trở lại với Trường Thiên. lúc này hắn đang vận hành Yêu Quyết để cẩn nuốt Thôn Phệ Thần Pháp, quá trình này rất dài, rất lâu nhưng Trường Thiên biết, một khi hắn cẩn nuốt xong thì trên đời sẽ mất đi một Thần Pháp, thay vào đó một siêu cường nhân vật được sinh ra, mặc dù hắn có thể truyền

khẩu quyết cùng pháp quyết lại cho người khác, nhưng viên ngọc hỗn độn chứa tinh hoa của Thần Pháp đã bị hấn nuốt mất tiêu nên uy lực phát ra ngoại trừ hấn có thể phát huy được 100% sức mạnh thì người được hấn truyền lại cũng chỉ còn một phần mười bản gốc mà thôi, một phần mười đối với hấn mà nói không đáng là gì, nhưng đối với người khác thì là bảo vật phòng tay, chỉ một phần mười nhưng năng lực của nó cũng không phải là Thánh Cấp công pháp có thể so sánh.

Trong quá trình cắn nuốt, Thần Pháp rất có linh tính, công pháp đứng đầu thế giới tất nhiên phải có một ít bản sự bảo hộ chứ, nó kịch liệt phản kháng, mặc dù so với Yêu Quyết thì nó kém quá xa nhưng cũng làm Trường Thiên ăn không ít khổ, cơ thể hấn run lên từng hồi, khuôn mặt nhăn nhó đỏ bừng như ngồi trong lò lửa vậy, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy từ trên trán xuống, trong cơ thể hấn lúc này đang rất hỗn loạn, ở vị trí đan điền một luồng xoáy khí màu đỏ đang không ngừng chống trả lại luồng xoáy khí màu đen khác, kích thước của cả hai là ngang nhau nên khi đánh nhau đều là ăn miếng trả miếng, từng luồng khí màu đỏ bị đánh tán loạn không ngừng chảy vào khắp kinh mạch xung quanh.

Đang chiến đấu giằng co thì một luồng khí xoáy màu đen khác, nhìn kích thước cùng hình dáng của nó không khác gì luồng khí xoáy màu đen kia, mà cả hai luồng khí này Trường Thiên không xa lạ gì, đây chính là Hư Vô mà hấn biết chứ đâu, cả hai vây quanh luồng khí xoáy màu đỏ bắt đầu điên cuồng tấn công, những tia khí màu đỏ không ngừng bị hai tên kia hấp thụ, chỉ có một phần nhỏ là được đưa vào trong kinh mạch của Trường Thiên.

Cứ như vậy cho đến khi luồng khí xoáy đỏ chỉ còn lại một viên ngọc màu đỏ nhỏ bằng ngón tay út thì mới dừng lại, Hư Vô cùng bạn của mình cũng từ từ tiêu thất, viên ngọc màu đỏ xoay tròn rất nhanh với tốc độ chóng mặt, sau một lát thì vỡ tan ra, những mảnh vỡ nhỏ li ti thấm nhập vào xung quanh cơ thể Trường Thiên, đến khi nó hòa tan hết vào thân thể hấn thì Trường Thiên mới từ từ mở mắt ra, đập vào mắt hấn lại là một cơ thể bốc mùi, thậm chí còn kinh khủng hơn khi nãy nữa.

Đang định đứng dậy mở cửa gọi người thay nước thì trong đầu hấn đột nhiên xuất hiện một tia linh động, tâm niệm chuyển, một cỗ linh hồn lực cường đại tuyệt luân từ người hấn phát ra, hóa thành một dòng xoáy cực mạnh cuốn sạch mọi chất bẩn, thậm chí quần áo hấn đang mặc cũng bị thổi thành bụi phấn tiêu thất không thấy.

Trường Thiên lúc này đang kinh hãi há hốc mồm, mặc kệ thân thể trần truồng tiến vào thức hải xem xét, ở đó một viên cầu nhỏ bằng nắm tay đã hình thành từ lúc nào, quả cầu thuần một màu trắng đục chậm rãi xoay tròn, từng luồng khí bay xung quanh viên cầu bằng mắt thường có thể thấy được, do thứ này thuộc sở hữu của Trường Thiên nên hấn cũng biết được đây là Linh hồn hải của hấn, mặc dù còn khá nhỏ nhưng về chất lượng thì hấn dám tự tin linh hồn lực của mình chính là thuần khiết và mạnh nhất thiên hạ, chỉ cần đủ thời gian phát triển thì linh hồn của hấn có thể đè ép tất cả, thậm chí là Chân Thần cũng phải kiêng sợ không thôi.

Màu của linh hồn hải thể hiện sự cường đại về chất của người sử hữu nó, màu càng nhiều tạp chất thì chất lượng càng kém, càng nhạt thì càng cường đại, đến cuối cùng về màu trắng đục tinh khiết của Trường Thiên lúc này thì chắc chắn là không có một tồn tại thứ hai nào như hấn cả, đến cả người mù mờ về những thứ này như hấn cũng nhận ra được điều này.

Sau khi kiểm tra lượng thông tin từ Hư Vô truyền về thì Trường Thiên ngoài cười khổ thì cũng chỉ có cười khổ hơn, Hư Vô hấp thụ sức mạnh của mọi sinh vật mà nó nuốt, chỉ truyền cho Trường Thiên một phần mười thức ăn của nó mà thôi, nhưng phần sức mạnh đó cũng không làm tu vi Trường Thiên tăng lên, mà chỉ tăng cường nhục thân hấn càng thêm mạnh mẽ hơn, Xích Hùng là ví dụ tốt nhất.

Còn Thôn Phệ Thần Pháp, sau khi bị Hư Vô cùng đồng bạn đánh đập tã tơi, liền bị nó tiện tay chỉnh sửa một ít thành phần năng lực, nguyên bản khi sử dụng Thần Pháp thì có thể thôn phệ sức tấn công của địch thủ để tăng lên sức mạnh tu vi của bản thân, thì bây giờ qua tay của Hư Vô liền trở thành, Hư Vô nuốt chín thành chỉ chứa lại cho Trường Thiên một thành, nhưng một thành đó cũng không phải ngon lành gì, không hề dễ thăng tu vi, mà chỉ tăng cường linh hồn lực của hấn mà thôi, chỉ lời cho Trường Thiên một điểm đó là phần linh hồn lực này đã được Hư Vô thanh lọc hoàn toàn, trở thành nguồn dinh dưỡng tốt nhất cho hấn, chứ nếu để hấn tự hấp thụ, chắc chắn sẽ có rất nhiều tạp chất, khiến linh hồn hải của hấn đổi màu.

Trường Thiên đến bây giờ không biết mình là chủ hay Hư Vô là chủ nữa, vì cái gì chủ như hấn chỉ được lấy một thành, còn Hư Vô lấy tận chín thành, quá bất công rồi. Có một điều Trường Thiên không biết đó là Hư Vô chỉ lấy đúng một thành mà thôi, chín thành năng lượng kia đã được nó thanh lọc cùng cô đọng giúp cho Trường Thiên, một thành này so với toàn bộ mười thành tốt hơn không chỉ vài lần.

Hư Vô đã giúp Trường Thiên mở ra một con đường tốt hơn người khác trăm lần, vạn lần mà hấn không biết, điều mà tất cả những người khác luôn lo lắng khi thăng tiến sức mạnh của bản thân đó là căn cơ, hấp thụ quá nhiều thứ dư thừa sẽ khiến cho tu vi của người đó bị lung lay và ảnh hưởng đến tiền đồ rất lớn, Hư Vô đã giúp Trường Thiên loại trừ đi vấn đề này, nếu bây giờ nói hấn là người sướng nhất thiên hạ thì cũng chưa chắc có người dám xưng nhì.

Trong đan điền của Trường Thiên lúc này còn một viên ngọc hỗn độn màu lam, viên ngọc này chính là Lục Đạo Thần Pháp, Trường Thiên cũng không quan tâm đến Thần Pháp này, bởi vì Hư Vô đã truyền ý niệm rằng thứ này là của nó, năm xưa chỉ cho Hàn Đạo mượn xài mà thôi, và một điều chỉ có duy nhất Trường Thiên biết, Hư Vô cùng Vĩnh Hằng Yêu Quyết là một, trong một không gian xa xôi nào đó được thai nghén trong hàng tỉ tỉ năm mà ra, một khoảng thời gian vô cùng vô cùng lâu.

Trôi dạt trong vô định, nó đi tìm một sinh vật có linh hồn thuần khiết cùng mạnh mẽ nhất để nhận làm chủ, Hư Vô cũng không biết vì sao phải làm vậy, nhưng nó chỉ biết từ khi nó có linh trí đến nay, thì đó là ý niệm duy nhất của nó, bắt buộc nó phải làm như vậy.

Cho đến khi gặp Hàn Đạo, một người có linh hồn lực tinh khiết nhất mà nó gặp, tuy chưa đến mức nhận làm chủ nhưng cũng đủ để nó đối đãi ngang hàng, vì vậy mà Hư Vô mới cho Hàn Đạo một trong những thứ mạnh mẽ nhất của nó, chính là Lục Đạo, lúc đó Hàn Đạo lấy tên là Lục Đạo Vô Thần chứ không phải Hư Vô Chủ Thần như người đời sau vẫn gọi, Hư Vô đi theo từng thế hệ Chủ Thần cho tới ngày Hạo Minh bị vây công bởi ba chủ thần Diệt Sinh Đạo Thần, Tuyệt Thần cùng Cường Thần, Hạo Minh bị đánh tan nát nhục thể, linh hồn tổn hại trầm trọng, nếu như nhờ Hư Vô mở ra lục đạo luân hồi thì có thể sống lại, nhưng truyền thừa Hư Vô Chủ Thần sẽ bị biến mất vĩnh viễn, Hạo Minh hy sinh bản mệnh linh hồn, nguyện tan biến trong thiên địa để theo Hư Vô đến bên Trường Thiên.

Đó cũng là năm Trường Thiên hai tuổi, Hư Vô vô tình phát hiện được linh hồn thuần khiết cường đại của hắn, mặc dù thân thể cực độ yếu ớt nhưng linh hồn lực đã đạt được cấp bậc mà nó cần, kể từ đó Hư Vô đi theo Trường Thiên cho tới lúc gặp tai nạn làm thay đổi cuộc đời hắn. Nghe câu chuyện của Hư Vô làm Trường Thiên tâm tình không cách nào yên tĩnh được, đáng lý yếu kém như hắn không có tư cách để biết những sự tình này, nhưng Hư Vô đã nhận hắn làm chủ, thì nó không cách nào giấu diếm hắn được.

Tuy làm vậy là không nên, nhưng bản tính bất cần đời của Trường Thiên cũng làm hắn không quá quan tâm đến mấy cái này, những việc này là của những kẻ cao cao tại thượng quan sát chúng sinh kia, còn hắn là cái đinh ri gì mà phải bận tâm đến chuyện của họ, hắn xì mũi khinh thường, thậm chí hứa với lòng, khi hắn có đủ thực lực sẽ đi hỏi tội 3 tên tặc nhân kia, vì Hạo Minh mà làm một chuyện cuối cùng cho ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bạo Long Thánh Quyết

Lật đặt đứng dậy kiểm quần áo, rất may trên giường có vài bộ vừa người, có lẽ do cái quần kỳ lạ hắn mặc nên Triệu Công mới sai người chuẩn bị cho hắn vài bộ đồ. Sau khi mặc đồ xong thì Trường Thiên ngồi xếp bằng trên giường kiểm tra sơ qua thực lực hiện tại của mình, theo như Hư Vô truyền đạt ý niệm, thì linh hồn hải của Trường Thiên hiện tại chỉ ngang với Đê cấp Nguyên Khí trung kỳ, nhưng được bù đắp về chất lượng tuyệt đối nên Trung cấp Nguyên Khí hậu kỳ hắn cũng liều mạng được, vì không có Hồn Kỹ nào.

Trường thiên chỉ có thể ngạnh kháng cùng Trung cấp Nguyên Khí trung kỳ mà thôi. Đó là về mặt linh hồn, còn nhục thân Trường Thiên lúc này cực độ biến thái, không có một điểm tu vi, nhưng Cao cấp Nguyên Khí đỉnh phong cũng đừng hòng làm hắn bị thương được, nếu để Trường Thiên tiếp cận, một quyền miểu sát dưới Siêu cấp Nguyên Khí kỳ là có thể, hai lần tẩy rửa, cho dù đỉnh phong cường giả cũng phải đổ mắt ghen tị.

Chỉ có khâu tu vi là Trường Thiên vô pháp, không biết cách nào có thể đề thăng tu vi, chỉ có thể hy vọng vào Vĩnh Hằng Yêu Quyết, như Hư Vô nói thì bản thể của nó cũng giống như một sinh vật dựa vào cắn nuốt mà sống, Yêu Quyết được tách ra từ Hư Vô nên phương thức vận hành cũng giống vậy, với tu vi hiện tại của Trường Thiên thì không có cách nào lọc được thông tin từ Yêu Quyết truyền qua, giờ chỉ chờ vào vận khí của hắn, gặp được thứ Yêu Quyết thôn phệ để chuyển lực lượng được thì tốt, còn không thì chỉ có nước chờ và chờ mà thôi.

Cánh cửa phòng đột nhiên mở toang ra, một thân ảnh nhỏ bé lao vào, Trường Thiên giật mình mở mắt nhìn chăm chăm vào người mới xông vào, một lúc sau mới hét to: "Tiểu tử thôi, không ai dạy ngươi phép lịch sự à, phải gõ cửa trước khi vào chứ, nhớ ta đang làm việc không muốn người khác thấy thì làm sao bây giờ, có tin ta kiện người xâm nhập gia cư bất hợp pháp không."

Triệu Vô chống nạnh nhếch miệng khinh thường: "Làm việc không muốn người khác thấy, mờ mờ ám ám đều không phải là người tốt, Thiên ca, ta nói với ngươi này, đã xấu xí... Ở như thế nào mà bây giờ nhìn ngươi..." nói giữa chừng thì hai mắt Triệu Vô trợn trừng lên, kì quái nhìn Trường Thiên, xác thực hiện tại Trường Thiên so với lúc trước thân hình nở nang mạnh mẽ hơn trước không ít, làn da vẫn trắng như trứng gà luộc, nhưng cơ thể không còn gầy ốm nữa, nhìn hắn ít cũng phải sáu mươi kí, bây giờ Trường Thiên cao to khỏe mạnh, cùng với khuôn mặt cũng điển trai tạo cảm giác gần gũi với người xung quanh, Triệu Vô giật mình cũng không có gì lạ.

Trường Thiên đắc ý hất mặt: "Thế nào, Thiên ca của ngươi từ xưa đến nay vẫn phong lưu anh tuấn, chỉ vì hôn mê nửa năm nên cơ thể mới xanh xao ốm yếu thôi, hiện tại ta đột nhiên nhớ lại một thức công pháp, giúp ta thổ nạp nguyên khí, trở lại hình dáng lúc trước thôi, cũng không cần phải đưa bộ mặt đó ra như vậy, hắc hắc."

Triệu Vô tự bemo mặt mình, xác thực không phải là mơ thì mới oang oang hét lên: "Công pháp lợi hại như vậy, Thiên ca, ngươi có đồ tốt như vậy không được quên ta à, mau cho ta xem với!" "Cút, xem cái đầu ngươi, mẹ kiếp, bao nhiêu nhục nhả khinh thường đều là ngươi ban cho, sao ngươi không thương cảm cho ta một ít đi, bây giờ thấy chỗ tốt thì huynh đệ, huynh đệ cái cút."

Một cước sút bay Triệu Vô, Trường Thiên chiếm được ưu thế, liền không tiếc nước miếng mắng chửi, Triệu Vô bò dậy, bằng tốc độ âm thanh, không biết đã bám trên chân Trường Thiên từ lúc nào, hắn hất qua hất lại vẫn không gỡ cục kẹo dính này ra được, liền tức giận chửi bới: "Tiểu hổn đản, mau buông ta ra, bây giờ ta rất lợi hại, có tin ta đánh ngươi thành đầu heo không, mau buông tay..."

"Không buông, có chết cũng không buông, lúc này ở chỗ Công gia gia, chúng ta đã giảng hòa làm huynh đệ rồi, đã là huynh đệ thì ngươi cũng không cần phải keo kiệt như vậy chứ." Triệu Vô bám dính vào chân Trường Thiên, nói thế nào cũng không, bộ mặt quyết tâm có chết cũng không từ khiến Trường Thiên phì cười, hắn nào có keo kiệt với tiểu tử này, trong lòng hắn thì tiểu tử này là người đầu tiên hắn tiếp xúc khi đến thế giới này, cũng là người thân với hắn nhất, mặc dù hay khinh bỉ hắn, nhưng ở bên cậu nhóc này làm Trường Thiên vừa giận vừa vui, giúp hắn quên đi những đau buồn trước đó, hắn đã mặc định Triệu Vô là em trai của VnqwXPq mình rồi, nên tất nhiên sẽ không tiếc cái Thần Pháp nữa với đó, này giờ chỉ là hắn muốn đùa giỡn với tiểu tử này thôi.

"Được rồi, ngươi buông tay đi đã, ta đưa công pháp cho ngươi, cứ ôm chân ta như vậy, ta không vận khí được." Triệu Vô nghe vậy liền vui mừng nhảy ra, hớn hở khoa chân múa tay: "Hắc hắc, Thiên ca, ngươi thật là tốt, ta nói ngươi hay, ta không tu luyện được bất kỳ một công pháp nào cả, Tiểu gia gia đã tìm đủ mọi cách, đủ mọi công pháp nhưng ta vẫn không thể nào tu luyện được, Tiểu gia gia nói đến năm mười tuổi, sau khi kết thúc nhiệm vụ ngâm Long đàm mỗi năm thì ta sẽ tu luyện được. Nhưng công pháp của ngươi chỉ trong hai canh giờ liền làm ngươi khôi phục lại đỉnh phong thì cũng quá ghê gớm rồi, ta còn chưa thấy qua công pháp nào lợi hại như vậy, công pháp mạnh nhất Triệu tộc cũng không bằng một góc công pháp của ngươi nữa, biết đâu nó có thể giúp ta tu luyện được thì sao."

Triệu Võ ánh mắt tràn trề hy vọng nhìn Trường Thiên, hai tay xòe ra trước mặt như đứa bé đang xin quà vậy. Trường Thiên cười cười xoa đầu Triệu Võ, trong bụng thầm khinh thường mấy cái công pháp củ chuối kia của Triệu tộc, giờ có Thiên cấp công pháp ở đây thì hắn cũng xé vớt như xé giấy nháp, từ khi có Thần cấp công pháp cùng Yêu Quyết trong người, thì hắn ánh mắt của hắn cao hơn rất nhiều, hắn có dư vốn để khinh thường cùng tự cao, vì có Yêu Quyết làm hậu thuẫn nên hắn cũng đoán ra được vấn đề của Triệu Võ vì sao không tu luyện được, không phải vì Triệu Võ không có thiên phú hay nhiệm vụ trong người gì gì đó, mà căn bản là vì những môn công pháp Tiêu lão đầu đưa cho Triệu Võ đều không đủ cao để nó tu luyện.

Triệu tộc này công pháp cao nhất cũng chỉ Thượng cấp là cùng, một đứa bé sáu tuổi đã có nhục thân đủ mạnh để gây thương tổn cao cấp Nguyên Khí hậu kỳ, là cái dạng tồn tại kinh khủng bậc nào mới sinh ra được, một cái Triệu tộc bé bằng lỗ mũi, yếu như ốc sên này làm gì có tư cách đó, cho nên Trường Thiên khẳng định, một là Triệu Võ không thuộc về nơi đây, hai là những công pháp kia quá yếu kém để Triệu Võ có thể tu luyện. Lúc Trường Thiên đưa tay chuẩn bị đặt lên trán Triệu Võ để truyền thụ pháp quyết, thì Hư Vô trong người máy động ngăn hắn lại, một ý niệm truyền vào đầu Trường Thiên, Hư Vô muốn cải tạo Thôn Phệ Thần Pháp bản phụ lại thành Bạo Long Thánh Quyết, hạ hắn xuống một cấp bậc, Trường Thiên nghi hoặc cùng khó chịu nhìn Hư Vô đang xoay chậm chậm trong đan điền mình, vì cái gì lại từ Thần Pháp hạ xuống Thánh Pháp.

Qua một hồi giải thích hắn mới hiểu, cái Hư Vô cải tạo thành là Thánh Quyết, không phải Thánh Pháp, Thánh Pháp nào có thể so được với Thánh Quyết của Hư Vô, mặc dù chưa bằng Thần Pháp thì cũng tiếp cận rồi, với lại một phần là vì Thôn Phệ Thần Pháp chỉ còn một phần mười sức mạnh, nên so với những Thần Pháp khác yếu hơn nhiều lắm, cùng lắm chỉ là đỉnh Thánh Pháp mà thôi, cùng Bạo Long Thánh Quyết so sánh cũng một chín một mười, phần còn lại cũng là quan trọng nhất.

Bạo Long Thánh Quyết là một pháp quyết luyện thể cao cấp nhất của Long tộc, do Hư Vô dựa vào Thôn Phệ Thần Pháp sáng tạo ra, có năng lực hấp thụ sức mạnh công kích của địch thủ chuyển thành năng lượng thể chất của thân thể, về mặt hình thức thì không khác gì bản cũ chỉ khác về khâu chuyển đổi năng lượng thôi, một điểm mạnh nữa của Bạo Long Thánh Quyết đó là khi thổ nạp, thứ hấp thụ được không phải là nguyên khí, mà là nguyên tố, ở trong môi trường nguyên tố nồng đậm thì sẽ phát huy cực hạn năng lực của Thánh Quyết này, điểm trừ duy nhất thì chỉ có nguyên tố khi được hấp thụ sẽ không dễ thăng tu vi, mà chỉ thuần sức mạnh nhục thân thôi, nói vậy có nghĩa là cả đời người tu luyện sẽ không có tu vi thực chất, chỉ sức mạnh cơ thể kinh khủng khiếp áp đảo quần hùng.

Trường Thiên sau khi biết được thì thở nhẹ một hơi, âm thầm kinh hãi năng lực của Hư Vô, đồ chơi này cũng quá nghịch thiên rồi, cả bản Thần Pháp cũng chỉnh sửa theo ý mình được, quá ghê, quá kinh khủng. Thái nguyền hàng tỉ tỉ năm, thứ nhận được đầu chỉ là mỗi linh trí,

Trường Thiên vẫn còn xem nhẹ Hư Vô nhiều lắm. Nhẹ nhàng điểm hai ngón tay vào mi tâm của Triệu Võ, linh hồn lực trong hồn hải của Trường Thiên cấp tốc vận chuyển, xung quanh thân thể hai người, những đợt gió lốc nhỏ thổi qua, làm áo quần của cả hai bay phấp phất, do ngày đầu tiên biết về linh hồn lực nên khả năng không chế của Trường Thiên rất kém, làm rò rỉ không ít ra ngoài, khiến hắn kiệt sức rất nhanh. Điểm sáng ở vị trí tiếp xúc giữa tay Trường Thiên và mi tâm Triệu Võ sau một lúc lâu mới kết thúc, tiêu hao linh hồn lực quá nhiều làm cho Trường Thiên ngồi bệt xuống giường, đổ mồ hôi ướt hết áo, khuôn mặt trắng hồng bây giờ xanh xao như người bệnh, thở dốc từng ngụp từng ngụp.

Triệu Võ mở mắt ra nhìn thấy hiện trạng của Trường Thiên liền gấp gấp chạy đi lấy một cốc nước cho hắn, thấy Triệu Võ quan tâm như vậy cũng khiến Trường Thiên an ủi phần nào, hắn không sai khi nhận cậu em trai này. Khi cảm thấy khá hơn chút thì Trường Thiên mở miệng: "Tiểu Võ, người tập trung tinh thần, tiến vào thức hải xem phần thông tin ta vừa truyền cho người đi, đây là một môn công pháp luyện thể, nó không giúp người tăng lên tu vi, nhưng lại khiến người có được nhục thân cường đại vô địch, người có thể dùng nhục thân cường đại của mình tiêu diệt bất kỳ kẻ nào người muốn."

Triệu Võ nghe vậy liền ngưng thần, tâm thần tiến vào thể nội, sau một lúc Triệu Võ mở mắt ra, nghi hoặc nhìn Trường Thiên: "Vì sao Thiên ca người biết ta là long tộc, ta là người Triệu tộc mà, từ lúc ta có cảm nhận về xung quanh đến nay, thì có con rồng nào ở bên cạnh ta đâu, nếu ta là long tộc vậy thì tại sao bọn hắn lại bỏ ta rơi ra ở nơi toàn người xa lạ này, từ bé đến giờ không có một ai chấp nhận ta cả, bọn họ sợ ta, bọn họ lo lắng ta sẽ tổn thương đến họ, trong khi ta chỉ muốn vui vẻ như bao đứa trẻ khác, cho dù ta có làm gì đi nữa cũng không thay đổi được quan điểm nhìn nhận về ta của bọn họ, đám long tộc kia nào có biết ta đang đau khổ, buồn tẻ mỗi ngày, mẹ kiếp long long cái chó gì, cút hết đi."

Triệu Võ nói một đoạn liền hết lên, nước mắt rơi xuống không ngừng, đây là lần đầu tiên Trường Thiên thấy Triệu Võ đau khổ như vậy, một đứa bé hoạt bát, đáng yêu như nó, đáng lẽ phải được vui chơi, đáng lẽ phải có một tuổi thơ tràn ngập tiếng cười hạnh phúc, đáng lẽ nó phải có một gia đình ấm áp, có cha, có mẹ, Trường Thiên cảm thấy cậu bé này còn khổ hơn hắn nhiều lắm, mặc dù cả hai đều là một kẻ không thuộc về thế giới họ đang sống, nhưng ít ra,

Trường Thiên có một quá khứ vui vẻ, có đầy đủ những thứ hắn cần, còn Triệu Võ chỉ là một đứa bé sáu tuổi mà thôi, mặc dù ngoài kia có bao nhiêu người đáng thương hơn hắn và Triệu Võ, nhưng ngay bây giờ, ngay lúc này, Trường Thiên chỉ cảm thương đối với Triệu Võ, muốn che chở, bảo bọc cho đứa bé đáng thương này: "Tiểu Võ, nếu như người không chê Thiên ca thì sau này người là đệ đệ của ta nhé, ta sẽ bảo vệ người, che chở cho người, làm nơi người dựa vào, sau này khi người đủ lớn, đủ mạnh, Thiên ca sẽ dẫn người đi đến nơi bọn long tộc ngu ngốc đó ở, náo loạn hành hạ bọn chúng một phen, hành hạ người khác là sở trường của người mà tiểu tử."

Trường Thiên ánh mắt ấm áp nhìn Triệu Võ, Triệu Võ nín khóc một lúc rồi lao vào ôm chặt lấy cổ Trường Thiên mặc sức mà khóc tiếp, khóc đến nỗi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tay ôm Triệu Võ nhẹ nhàng vỗ về, như người anh đang ru em trai mình ngủ vậy, một khung cảnh ấm áp và tràn đầy ánh sáng tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vương Long Nhất Tộc

Ánh nắng gay gắt chiếu vào khiến Triệu Vô khó chịu mở mắt, đập vào mắt là Trường Thiên đang ngồi xếp bằng cách đó không xa, hần lười biếng nói: "Nhóc con, chịu dậy rồi sao, đệ ngủ được một ngày rồi đấy, bây giờ đã là giữa trưa, Tiêu gia gia có đến nhưng thấy đệ ngủ nên về rồi, ở trong tộc nếu không có sự tình gì quan trọng, thì theo ta đến Long đàm tu luyện, ở đó Thủy nguyên tố nồng đậm nhất, giúp ích cho tu luyện của đệ nhiều lắm."

Triệu Vô bĩu môi gắt đầu, không còn khua môi múa mép như mọi lần nữa, trong thâm tâm cũng chấp nhận vị ca ca này rồi. Một lát sau, Triệu Vô trở lại phòng thì thấy Trường Thiên đang gói một ít quần áo: "Thiên ca, chúng ta chỉ đến đó một tháng thôi nhé, tháng sau người của Mộc gia cùng Khương gia đến Triệu gia kiểm chuyện, đệ phải có mặt lúc đó để hỗ trợ cho Công gia gia." Trường Thiên mỉm cười gật đầu sau đó bước ra cửa, Triệu Vô cũng lật đật chạy theo.

Đến biệt viện thì gặp Triệu Công đang đi lại, Trường Thiên cùng Triệu Vô lễ phép cúi đầu: "Công gia gia!" Triệu Công cười hiền từ xoa đầu Triệu Vô: "Các người tính đi đâu à?" Triệu Vô không đợi Trường Thiên trả lời liền nhanh nhẩu đáp: "Công gia gia, bọn ta chuẩn bị đi Long đàm tu luyện, ở đó đánh nhau với yêu thú rất thú vị nhé." "Ồ, cũng được, yêu thú quanh đó cũng không quá mạnh mẽ, chỉ cần không đi xa khỏi Long đàm thì không vấn đề gì."

Triệu Công hơi gắt đầu, như làm ảo thuật trên tay xuất hiện thêm một viên cầu màu xám có một sợi dây nhỏ lòi ra ngoài: "Đây là Hỏa đạn, khi gặp nguy hiểm quá lớn thì đốt sợi dây này sau đó ném lên trời, ta ở đây sẽ thấy được vị trí các người để đi tiếp cứu." Trường Thiên đưa tay nhận lấy cất vào túi đồ đeo sau lưng, nhìn Triệu Công gật nhẹ đầu sau đó vòng tay cung kính chào, dắt tay Triệu Vô đi ra ngoài.

Ra khỏi công thành Trường Thiên hướng Triệu Vô mỉm cười: "Tiểu tử, giờ người cùng ca thi chạy, kẻ nào đến Long đàm sau thì phải đi săn thú chuẩn bị bữa tối, thế nào?" Triệu Vô gật mạnh đầu: "Được lắm, trước giờ toàn ca thua đệ, lần này lại thua tiếp cho xem, ca chuẩn bị tinh thần bị yêu thú tấn công đi là vừa."

Trường Thiên cười quý d: "Bây giờ ta đếm đến ba thì chúng ta chạy nhé." Thấy Triệu Vô gật đầu Trường Thiên mới hít thở mấy hơi, cố tình làm không khí yên tĩnh, Triệu Vô nghiêng đầu nghi hoặc nhìn thì hần mới hét lên "Ba!!!" vừa hét xong thì đã cắm đầu cắm cổ chạy vào rừng.

Triệu Vô tức giận đuổi theo: "Hảo Thiên ca, người chơi đẹp lắm, cứ chờ đó, ta sẽ báo thù." Kết quả không nói cũng biết là Trường Thiên thắng, hần lúc này khoanh hai tay đắc ý cười ha ha: "Tiểu Vô a, ta bảo đếm đến ba chứ chưa bao giờ nói là đếm từ một đến ba nha!"

Nói xong còn cười to thêm, Triệu Vô thở hổn hển trừng mắt nhìn hần, đến lúc hết mệt liền tự giác chạy vào rừng, một lúc sau xách theo hai đầu thỏ màu đỏ về, bọc bột quăng về phía Trường Thiên. "Phản đệ chỉ có săn thú thôi, còn phản chế biến phải phiền đến Thiên ca rồi."

Trường Thiên cười trừ nhặt hai con thỏ dưới đất lên, đặt lên ba cành cây trên cái bệ nướng mà hần đã chuẩn bị, cả hai vừa ăn vừa nói chuyện đến tối thì Trường Thiên theo thói quen tìm một cây cao gần đó rồi leo lên, ở trên đó ngắm bầu trời đầy sao, vì căn bản hần không thở nạp hấp thu nguyên khí được, nên chỉ còn cách tu luyện này, còn về phần của Triệu Vô thì lặn xuống đáy đầm để hấp thu Thủy nguyên tố nồng đậm, đến sáng hôm sau mới lên bờ lại.

Đáng lý một ngày như vậy sẽ cứ đơn giản mà qua đi, nhưng ngày lúc áp lực từ trên cao làm Trường Thiên sắp không chịu nổi thì Hư Vô hay nói chính xác hơn Vĩnh Hằng Yêu Quyết phát sinh dị biến. Có một thứ gì đó gần đây khiến nó có cảm ứng, khiến nội tâm Trường Thiên bị khiêu khích không ngừng, vì cái gì cả ngày không có cảm ứng, mà đến thời điểm này mới xảy ra chứ, linh cơ vừa động, Trường Thiên như nghĩ ngay tới cái gì đó, áp lực, chính xác, chính là thứ uy áp này khiến cơ thể hần gần như đi đến cực hạn, đã kích phát Yêu Quyết.

Trường Thiên thâm hô may mắn, may mắn là hần đã ở khu vực này dpWkE190 tối nay, nếu như còn nằm trên nóc nhà ở phủ thành chủ thì làm quái gì có vận may vô lý này, chỉ ngắm sao như bao ngày lại vô tình tìm được đồ tốt. Ngay lập tức Trường Thiên từ trên ngọn cây nhảy xuống đất, chạy theo hướng mà Yêu Quyết cảm nhận được, làm Trường Thiên bất ngờ là phương hướng mà hần đang đi tới chính là Long đàm.

Đi tới bờ hồ mà vẫn còn cách vị trí cảm ứng còn khá xa thì Trường Thiên cười khổ không thôi, đi vòng? Đùa chắc hần làm gì có thời gian, ai biết đến sáng, cái áp lực kia biến mất thì Yêu Quyết có còn chịu hiện thân hay không, hần không dám mạo hiểm.

Ngập ngừng trong chốc lát Trường Thiên liền nhảy xuống hồ, lần này vận may lại mỉm cười với hần, vị trí cảm ứng lần này là sâu dưới đáy Long đàm, quyết định trên bờ hoàn toàn chính xác. Mặc dù không gian xung quanh là một mảng tối đen nhưng Trường Thiên không quan tâm, sức mạnh, tu vi trước mắt làm hần mặc kệ tất cả, bơi nhanh xuống dưới, ánh sáng càng ngày càng ít, áp lực nước cũng tăng dần, nhưng với cái cơ thể biến thái của Trường Thiên thì cái áp lực nước này chỉ là muối, phốt lờ đi cũng được.

Ngay khi sắp tới điểm cảm ứng thì một vật thể lạ chạm vào vai hần, Trường Thiên giật bản mình, theo phản xạ vung tay định đánh tới nhưng khi cảm giác được thứ chạm vào mình là một bàn tay nhỏ bé của con nít thì hần mạnh mẽ ngừng lại, bên tai vang lên âm thanh của Triệu Vô: "Thiên ca, người xuống dưới này làm gì?" Thanh âm mang theo nghi hoặc của Triệu Vô làm Trường Thiên thâm thở phào, nhưng hần cũng không nói chuyện dưới nước được như Triệu Vô, dùng tay chỉ xuống phía đáy Long đàm.

Triệu Vô như hiểu được ý Trường Thiên: "Ca muốn xuống đó?" Hần gật gật đầu rồi bơi xuống tiếp. Triệu Vô cũng không nói gì nữa, theo Trường Thiên lao về phía đáy sâu đen tối kia, đối với Trường Thiên thì xung quanh chỉ toàn màu đen, nhưng với Triệu Vô thì không, tiểu tử này là long tộc thuộc tính Thủy nên sẽ không coi chút nước này vào mắt.

Không lâu sau, trước mặt hai người là một cái động khổng lồ, độ lớn của nó phải dùng từ siêu cấp để hình dung, đường kính của cái động này cũng phải ba mươi mét là ít, Trường Thiên tất nhiên là không thấy thì không biết gì rồi, hần vẫn cứ theo cảm ứng mà lần mò về phía trước, còn Triệu Vô lúc này đã triệt để kinh hãi, thứ sinh vật gì có thể tạo ra cái động to đến thế, nếu nói cái động này là tự nhiên thì có đánh chết Triệu Vô cũng không tin, hít mạnh mấy hơi rồi cấp tốc bơi theo Trường Thiên.

Phương vị Trường Thiên bơi tới chính là cái động không lồ kia, Triệu Vô hiểu kỳ theo sau lưng Trường Thiên từ từ biến mất dần trong động tối đen. Bơi được một đoạn Trường Thiên nhìn thấy ánh sáng trước mặt, hần cấp tốc bơi nhanh hơn về hướng đó, đập vào mặt hần là một cái động vô cùng lớn và sâu hun hút, nhờ có những sinh vật phát sáng bám vào vách động nên thông đạo rất sáng sủa, ở sau lưng hần và Triệu Vô lúc này là một vùng nước lơ lửng nhưng không chảy xuống, như đã bị ngăn cản bởi cái gì đó vô hình vậy.

Nuốt một ngụm nước bọt, Trường Thiên tiếp tục đi sâu vào trong thông đạo, hần có thể cảm nhận được điểm cảm ứng của Yêu Quyết rất gần rồi, chỉ ngay trước mặt thôi, vì vậy hần cũng không vội vàng làm gì, cái địa phương xa lạ này vẫn luôn cho hần một cảm giác áp lực không hề nhỏ nên Trường Thiên khẳng định ở trong này có một thứ gì đó có thể gây nguy hiểm đến chính mình.

Đi được một khoảng khá xa thì trước mắt Trường Thiên là một cái gian động phủ khổng lồ cao chót vót, ở trung tâm động phủ chính là một bộ xương mà trắng ngọc cực độ to lớn, dài mấy trăm mét đang cuộn lại thành khối, Trường Thiên há hốc miệng kinh hãi nhìn khung xương kia, nếu hần đoán không sai thì bộ xương đó chính là long tộc trong truyền thuyết, chỉ là hình dáng con rồng này cũng quá giống với rồng Trung Hoa ở Trái Đất đi, khác nhau ở chỗ, phần ngực con rồng này cũng hai chi trước phình to ra, trông lực lưỡng cực kỳ, hình thù hai chi trước như hai cánh tay người, phần đầu có đến sáu cái sừng, trên lưng có thêm cặp cánh nữa, cặp cánh cũng không to lắm, chỉ rộng chừng trăm mét thôi, so với cơ thể quá khổ của nó thì cũng không lớn hơn bao nhiêu.

Kinh hãi qua đi Trường Thiên mới cẩn thận dặt tay Triệu Vô chậm rãi lại gần, cảm ứng điểm từ Yêu Quyết phát ra chính là trên bộ xương này, trên người nó chắc chắn có thứ mình cần, đã đi được đến đây thì Trường Thiên cũng không định quay lại, sợ thì sợ mà chơi cứ việc chơi. Triệu Vô ngược lại bình tĩnh đến lạ kỳ, thậm chí nhóc này có cảm giác mình là tồn tại cao quý hơn vị long tộc quá cổ trước mặt này không biết bao nhiêu lần cho nên không có việc gì phải sợ cả.

Đến khi Trường Thiên chỉ còn cách bộ xương long tộc nọ thì một giọng nói vang vọng cả tòa động phủ vang lên: "Tiểu tử nhân loại, dám có chủ ý với bản tọa, muốn chết?" Trường Thiên giật mình xém sồn cả ra quần, cứng miệng hết lớn: "Là ai, là ai đang giả thân giả quý, mau lăn ra đây cho lão tử, xem ta thù phục ngươi như thế nào?"

Một tiếng cười to phát ra, bộ xương nguyên bản cuộn tròn này giờ chậm rãi động đậy rồi đứng hẳn dậy, giọng nói kia chính xác là từ nó phát ra: "Khặc khặc, bản tọa sống mấy vạn năm rồi, đây là lần đầu tiên bị một nhân loại nhỏ bé uy hiếp, không biết nên nói tiểu tử ngươi gan dạ hay là ngu xuẩn nữa!" Trường Thiên kinh hãi gần chết, cả người run rẩy bầy, chuẩn bị hô của lại bị chủ nhà bắt gặp, đen cũng đen vừa thôi chứ, há miệng muốn nói gì đó nhưng lời lên đến cổ họng nhưng không phát ra được, uy áp của long tộc kia quá mức kinh khủng, vượt quá xa sức chịu đựng của Trường Thiên.

Mặc dù chỉ còn lại tia tàn hồn nhưng nó cũng đâu phải là tồn tại mà Trường Thiên có thể chạm vào được, có là Ngưng Cốt cảnh ở đây cũng sẽ không kèm chế được mà run rẩy trước bộ xương rồng này. Đôi mắt đen u ám lóe lên tia sáng màu đỏ yếu ớt, quét qua Trường Thiên, sau đó dừng lại ở trên người Triệu Vô, mới đầu là nghi hoặc, một lúc sau chuyển biến thành rung động, cuối cùng là kinh hãi, cực độ kinh hãi, tia sáng màu đỏ run rẩy không ngừng.

Trường Thiên có thể thấy được khung xương đó đang run lên nhẹ, đang lui từng bước từng bước về phía sau, đến khi chạm vào vách động mới bắt lực dừng lại, thanh âm ồm ồm nọ lại vang lên chỉ là lần này còn mang theo sự sợ hãi và rung động thật lâu: "Người,... Người,... Người là Vương Long nhất tộc, khôn kiếp, khôn kiếp, không thể nào đâu, không đâu,..." thanh âm về sau gần như là hét lên, tiếng hét làm cả tòa động phủ run lên như gặp động đất vậy.

Chả quan tâm đến Trường Thiên đang nghi hoặc, hốc mắt sâu chứa tia sáng màu đỏ kia nhìn chăm chặp vào Triệu Vô đang cười ngây ngô: "Đám gia hỏa đó làm sao để ngươi ra ngoài này được, khôn kiếp, Vương Long chết tiệt, Cự Hào chết tiệt,...lão thiên chết tiệt, lúc lão tử còn sống thì tên Cự Hào khôn kiếp kia đến hành hạ ta gần trăm năm, đến khi lão tử chết đi, còn thêm một tiểu súc sinh này đến đây. Ngươi bảo ta phải làm sao đây, lão thiên già chó chết."

Giọng nói đầy ý niệm điên cuồng liên tục vang lên quanh động phủ, một hồi lâu sau mới bình ổn trở lại: "Tiểu tử ngươi tên gì? Làm sao mà đám ngu đần kia lại để một tên nhóc có huyết mạch bá đạo như ngươi ra khỏi tộc được chứ, bọn chúng là một lũ cổ hủ chưa hề biết ai bao giờ, và cũng cực kỳ bao che, bằng cách nào mà ngươi có thể xuất hiện ở đây được chứ."

Triệu Vô vẫn điệu cười ngây ngô trên mặt đáp: "Ta là Triệu Vô, từ khi mở mắt đến nay thì vẫn chưa thấy kẻ nào là long tộc ngoại trừ ngươi, thậm chí ta còn không biết mình là long tộc cho đến bây giờ, ngươi bảo cái gì mà Vương Long nhất tộc, ta thuộc tộc đó hả?" Thanh âm kia thờ dãi: "Ta tên Vũ Thần, bị tên Cự Hào của Vương Long các ngươi đuổi giết gần trăm năm cũng vì một thứ, thứ đó cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng nó lại có tác dụng khá to lớn với những ấu long như tiểu tử ngươi. Sau đó trọng thương trốn đến nơi này, may mắn nhờ có kết giới của khu rừng kia mà hần không phát hiện ra khí tức của ta, chỉ là ta cũng vẫn không trốn khỏi cái chết, các ngươi đang thấy chỉ là tàn hồn của ta mà thôi, vận mệnh của ta đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi Vương Long nhất tộc, haha hahaha."

Điên cuồng cười lớn, trong tiếng cười đó là vô tận thống khổ, có thể nói tàn hồn hần đã ở đây mấy trăm năm rồi, bao nhiêu hành hạ đã ăn đủ, chết sớm một tí có chăng cũng là giải thoát, dù sao chết cũng đã chết rồi, tia tàn hồn này có tan biến thì có sao.

Nghĩ vậy Vũ Thần liền ngưng cười, nghiêm túc nhìn Triệu Vô: "Có lẽ tiểu tử ngươi cũng là một trong những kẻ bị hại của đám ngu độn kia, với huyết mạch của ngươi thì làm Long Đế không phải không có khả năng, bị âm mưu dẫn đến lưu lạc cũng không có gì lạ cả, nếu ngươi hứa với ta một việc thì ta sẽ tặng cho ngươi Cường Long Hồng Quả, tên như ý nghĩa, một loại quả có thể tăng cường nhục thân cho long tộc, vì đối với long tộc trưởng thành không có bao nhiêu tác dụng, nên đối với ấu long các ngươi sử dụng là thích hợp nhất." Vừa dứt lời thì một quả màu đỏ đậm xuất hiện trước mặt Triệu Vô.

Trầm mặt trong chốc lát, Triệu Vô ánh mắt kiên định nhìn Vũ Thần: "Ngươi muốn ta giết Cự Hào thay ngươi báo thù đúng không, được ta đáp ứng, nhưng ít nhất cũng phải đến khi ta trưởng thành có đủ thực lực đã!" Vũ Thần cười lớn sáng khoái nói: "Thông minh lắm tiểu tử, không sai cái ta cần chỉ là

một lời hứa của người, nhưng theo ta thấy thì cũng sẽ không cần nữa rồi, tia tàn hồn này của ta đã thủ hộ Cường Long Hồng Quả quá lâu rồi, nên khi người phục dựng nó ta cũng sẽ tan biến. Một đời ta tung hoành khắp các đại lục, người duy nhất ta thích là Vũ Hoa, nàng cũng đã trở thành nương tử của ta nên cuộc đời này không còn gì nuối tiếc, tiểu tử, nếu khi đã báo thù giúp ta xong, thì cầu người bảo hộ cho mẹ con nàng, khi ta đi thì hài tử của ta cũng vừa mới ra đời thôi."

Nói xong câu cuối cùng cái đầu không lồ cúi xuống, gần như chạm đất, cái này có lẽ là nghi lễ tối cao của long tộc. Triệu Vô cuồng quát đáp ứng, sau đó cũng cúi đầu xuống: "Cảm tạ người, sau này ta sẽ thực hiện lời hứa của mình cùng di nguyện mà người để lại" Vũ Thần yên lòng, tia sáng trong mắt từ từ biến mất, giọng nói của hắn vẫn còn vang vọng rất lâu: "Nếu như ta đoán không sai, thì hài tử của ta là tiểu long nữ đấy, chăm sóc cho nó dùm ta, cáo biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cường Hóa!

Nhìn Triệu Vô sau khi ăn Cường Long quả liền tìm một góc tiêu hóa thì Trường Thiên thở nhẹ một hơi. Theo như lời nói của Vũ Thần, huyết mạch lực của Triệu Vô quá kinh khủng nên đã áp chế Vũ Thần trên phương diện lớn, nên dù có chút không cam lòng nhưng Vũ Thần vẫn lựa chọn bán cho Triệu Vô phần nhân tình này, như vậy đôi lại được nhiều thứ hơn, sự quyết đoán làm Trường Thiên cảm khái, thay vì tiêu diệt cả hai, thì lại tin tưởng vào một chú nhóc sáu tuổi, quả là gừng càng già càng cay, sống mấy vạn năm đâu có ai đơn giản.

Theo như thông tin mà Hư Vô truyền lại, Trường Thiên giật mình không ít, hắn chỉ nghĩ Long tộc đều là một dạng như Vũ Thần, bên trong tộc phân ra nhiều phe phái mà thôi. Không nghĩ tới, Long tộc cũng không đơn giản như người ta vẫn gọi, chủng tộc này được phân làm ba chi, Trường Long, Cổ Long và Vương Long, Vũ Thần trước mắt chính là Trường Long nhất tộc, địa vị trong tộc cũng không nhỏ, còn Triệu Vũ thuộc Vương Long tộc như lời Vũ Thần nói, thậm chí huyết mạch cực kỳ cao quý cùng mạnh mẽ.

Trường Long về hình dáng, Trường Thiên đã thấy qua, tuy chỉ là bộ xương như hắn vẫn có thể hình dung được bản thể của nó là như nào, Cổ Long theo lời miêu tả thì nó giống một con rồng phương Tây (Các bạn có thể search google để hình dung rõ hơn!) khác ở chỗ, Cổ Long tứ chi rất to lớn, cơ bắp chắc chắn, điều đặc biệt là số lượng đầu của nó, Trường Long dựa theo cấp bậc sức mạnh có thể dễ dàng nhận biết được qua số lượng cặp sừng của nó, thấp nhất là một, cao nhất là bốn cặp, Vũ Thần có ba cặp cũng rất kinh khủng rồi.

Cổ Long dựa theo số lượng đầu của mình để nhận biết, yếu nhất là một đầu, mạnh nhất là tám đầu, còn những dị biến nào đặc biệt lên chín đầu thì cái đó trong truyền thuyết có hai nhân vật, một trong số đó đều là tồn tại có thể giúp Cổ Long tộc chống đỡ được sự cường áp của Vương Long tộc.

Tộc còn lại cũng là tộc mạnh nhất trong cả ba, Vương Long nhất tộc, chúng mạnh mẽ đến mức có thể đứng trên đầu hai tộc còn lại, nếu Trường Long không liên hợp cùng Cổ Long thì đã sớm bị Vương Long tộc nô dịch từ lâu rồi, không như hai tộc còn lại, 100% là thú hình, thì Vương Long không như vậy, sáu phần nhân hình bốn phần thú hình, cơ thể được bao phủ bởi lân phiến có hình dạng như nhân loại.

Có chăng khác biệt thì cơ thể Vương Long to lớn, tứ chi cũng khá to so với cơ thể, bàn chân cùng bàn tay móng vuốt sắc bén, từ phần cổ trở lên hoàn toàn là long hình, sau lưng là từng cặp cánh không lồ, cơ thể chỉ bằng một phần ba Cổ Long cùng tuổi, nhưng đôi cánh không nhỏ hơn tí nào, sức mạnh Vương Long tộc được tính theo số lượng cặp cánh sau lưng, yếu nhất là một, còn mạnh nhất có tới năm cặp, tổng cộng mười cánh.

Vua của Trường Long cùng Cổ Long được gọi là Long Hoàng, nhưng vua của Vương Long lại gọi là Long Đế, để đạt được Long Đế thì điều kiện tối thiểu là có bốn cặp cánh, khi có đủ số lượng nhân tài tranh giành vương vị thì có một đại hội tổng tộc, kẻ chiến thắng sau cùng được gọi là Long Hoàng, một thời gian sau sẽ chính thức trở thành Long Đế.

Hai Long Hoàng của hai tộc còn lại đều phải cúi đầu xưng thần trước Long Đế. Nếu Trường Long cùng Cổ Long là thần thú, thì Vương Long chính là thần thú vương, sự áp chế về huyết mạch lực cùng lực lượng quá nồng đậm, một Chân Quân sơ kỳ Vương Long có đủ sức đánh với Chân Quân hậu kỳ Cổ Long, thậm chí nếu Vương Long đó có nhiều thủ đoạn lợi hại thì, diệt sát Cổ Long đó cũng không có gì bất ngờ. Rất may mắn, số lượng Vương Long nhất tộc rất ít, ít hơn hai tộc còn lại nhiều lắm.

Đây là những gì Trường Thiên biết về long tộc lúc này, trong đó đấu tranh phe phái như thế nào thì hắn không biết, có biết thì hắn cũng có quan tâm đâu. Thứ mà Trường Thiên nghĩ đến bây giờ, chính là bộ xương Vũ Thần trước mặt, càng lại gần thì Yêu Quyết chấn động càng mãnh liệt.

Trường Thiên cảm thấy cổ họng mình khô khốc, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, khi còn cách bộ xương khoảng một mét thì Yêu Quyết đang rung động kịch liệt đột nhiên an tĩnh lại, Hư Vô từ hư không hiện ra trước người Trường Thiên, chậm rãi trôi lại gần bộ xương, ngay khi chạm vào thì bộ xương kia biến ngay trong tích tắc, bị Hư Vô thôn phệ tất cả, đây dù sao cũng là xương của một vị long tộc cường đại, là tinh hoa cả mấy vạn năm tích lũy mà thành, năng lượng ẩn chứa trong đó không hề ít.

Trường Thiên cũng không ngờ Hư Vô lại tận dụng triệt để như vậy, chỉ thấy vị trí lúc trước của Vũ Thần bây giờ chỉ còn lại một quang cầu to bằng đầu người nhẹ nhàng lơ lửng, quang cầu này được gọi là Long Tâm, thứ quan trọng nhất của Long tộc, chỉ khi đạt đến Chân cảnh mới có thể tạo ra Long tâm này, vô số cường giả nhân VIj02U8 tộc, thú tộc, thậm chí là chính long tộc cũng cực kỳ thêm nhỏ giải với Long Tâm, năng lượng cuồng bạo trong đó đủ sức giúp Ngưng Thể cảnh đỉnh phong đột phá Chân Quân cảnh, chính thức bước vào hàng ngũ cường giả đỉnh phong của đại lục.

Tâm niệm vừa chuyển, Trường Thiên đưa hai tay về phía quang cầu, nội tâm vận khởi Vinh Hằng Yêu Quyết, chỉ thấy phía đầu mấy ngón tay xuất hiện những tiểu hắc động nhỏ bé chậm rãi xoay tròn, khi tiếp xúc với Long Tâm liền phóng thích lực hút cường đại, từng tia khí sắc màu lam đậm được hút vào cơ thể Trường Thiên.

Ban đầu hắc vẫn cảm thấy bình thường, càng về sau thì sự cuồng bạo của những tia khí sắc đó càng làm Trường Thiên ăn không tiêu, mặc dù đã được những tiểu Hư Vô thanh lọc, cô động giúp giảm bớt sự mạnh mẽ cùng bá đạo của Long Tâm đi, nhưng Trường Thiên bản thân hắc đầu có chút tu vi nào, có chăng cái cơ thể hơi mạnh mẽ thôi, đến cả Ngưng Thế cảnh muốn hấp thu Long Tâm cũng phải chuẩn bị đầy đủ đan dược cùng phụ cần trợ giúp, ngay cả như vậy cũng chịu không ít khổ, Trường Thiên có Hư Vô làm chỗ dựa nên mới dám làm liều thế này thôi.

Cơ gân trên cơ thể Trường Thiên cuộn cuộn nổi lên, gân trăn như những con rắn nhỏ di chuyển nhìn cực kỳ kinh khủng, mồ hôi tuôn ra như nước, thống khổ trong đó, chỉ cần nhìn thôi cũng đoán ra được. Da Trường Thiên dần dần nứt ra, máu chảy ướt hết áo, chẳng mấy chốc cơ thể hắc trở thành một huyết nhân, trông mất dần chuyển thành màu huyết hồng, thế nhưng quang cầu Long Tâm vẫn còn hơn nữa, này giờ Trường Thiên chỉ hấp thu được một phần ba Long Tâm mà thôi.

Ngay lúc Trường Thiên sắp bạo thể mà chết thì Hư Vô lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu hắc, Hư Vô lần này to gấp mười lần kích thước một bàn tay lúc trước, một lần nhẹ nhàng cắn nuốt hết một nửa quang cầu còn lại sau đó chậm rãi thu nhỏ, từ bên trong hắc động đen tối, hai luồng khí bay ra nhanh chóng nhập vào thiên linh cái của Trường Thiên, một trong hai tăng cường nhục thân cho hắc, còn tia khí còn lại bồi bổ Linh hồn hải.

Ba luồng sức mạnh dung nhập vào não hải Trường Thiên, thống khổ quá mức chịu đựng làm mắt, mũi cùng lỗ tai máu chảy ra như suối nước nhỏ, Trường Thiên gào lên trong đau đớn, tiếng gào kinh thiên vang vọng khắp động phủ khổng lồ. Hư Vô một bên cường hóa nhục thân cho Trường Thiên, giúp hắc chịu đựng được lượng tu vi khổng lồ không ngừng tăng lên từ Long Tâm, một phần ba Long Tâm được Hư Vô chuyển hóa cô động thành linh hồn lực tinh túy, giúp Trường Thiên bạo tăng về linh hồn hải cùng hồn lực.

Khi đã hấp thu hết Long Tâm thì Trường Thiên vô lực ngã xuống ngất đi, đến lúc tỉnh lại, chắc chắn một cường giả trẻ tuổi mới sẽ được sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thực Lực Tăng Mạnh

Đến tận hai ngày sau Trường Thiên mới tỉnh lại, những chỗ da nứt nẻ đã lành lại như chưa xảy ra chuyện gì, chỉ còn lớp máu đọng trên cơ thể thì khô cứng hết cả. Trường Thiên ngồi dậy, day day huyết thái dương, hít sâu thở nhẹ một lúc rồi mới tập trung quan sát bản thân, không xem thì thôi, xem rồi cả hai mắt hắc muốn lòi rớt cả ra ngoài, tu vi hiện tại tăng lên tận, Cao Cấp Nguyên Khí đỉnh phong, xem chừng hái hoa bắt bướm vài ngày sẽ đột phá lên Siêu Cấp Nguyên Khí kỳ thôi, đẳng cấp là như thế, nhưng Trường Thiên biết mình thừa sức diệt sát Siêu Cấp sơ kỳ, thậm chí hai ba tên cùng vào cũng chưa chắc là đối thủ của hắc, năng lượng mà Yêu Quyết cô động, thanh lọc giúp hắc đầu phải thứ nguyên khí mà đám người kia hấp thu có thể so sánh.

Đó mới chỉ là tu vi bản thân mà thôi, còn nhục thân hắc càng biến thái hơn nữa, Trường Thiên tự tin thẳng ngu Ngưng Cốt cảnh hậu kỳ nào đứng yên cho hắc toàn lực đâm một cái, không chết ngay lập tức cũng ngáp ngáp hấp hối, nhục thân hắc tăng mạnh như vậy là vì bộ xương cự long, nó quá lớn cùng mạnh mẽ, về phần linh hồn lực tăng ít nhất, chỉ dừng lại ở cảnh giới Cao Cấp Nguyên Khí sơ kỳ, nhưng cũng linh hồn lực này làm Trường Thiên tự hào cùng tự tin nhất, chính xác mà nói thì vô địch cùng cấp không phải nói quá, rừng Xích Dạ không tồn tại cường giả Siêu Cấp Nguyên Khí kỳ thì hắc đi ngang mà không gặp vấn đề gì, chỉ cần có Hồn Kỳ đủ mạnh, vượt cấp khiêu chiến không phải không có khả năng.

Hít mạnh mấy ngụm lương khí, hô hấp Trường Thiên dần bình ổn lại sau kích động, quay sang thấy Triệu Vô vẫn đang xếp bằng tiêu hóa Cường Long quả thì gật gật đầu. Ngồi điều tức thêm một lúc rồi từ từ đứng dậy,

Trường Thiên chậm rãi lại gần vách động phủ, khi còn khoảng cách còn một cánh tay thì dừng lại, Trường Thiên thủ thế, hét lớn một tiếng vung quyền đâm mạnh vào tấm vách bằng đá đã được Vũ Thần gia cố bằng nguyên khí, rất chắc chắn. Oành!!! một tiếng, như âm thanh của chục trái B40 nổ ngay bên tai, từ đầu quyền của Trường Thiên, những khe nứt to như bắp đùi hắc lan ra xung quanh.

Ầm Ầm!!!, những tảng đá lớn rớt xuống đất, khói bụi tràn ngập một góc động phủ. Sau một lúc bụi bặm tan đi, để lại cảnh tượng kinh nhân, bề mặt vách động nơi bị Trường Thiên đâm vào, không khác gì sa mạc bị hạn hán mười năm không có mưa vậy, từng vết từng vết nứt có to có nhỏ như mạng nhện lấy trung tâm là một vòng tròn bị lõm vào do quyền kinh với bán kính hơn mét, phía trong vòng tròn từng gợn sóng đẹp mắt còn lưu lại, nhìn như viên văn thạch nhỏ va chạm vào hành tinh vậy, lan ra xung quanh gần tới đỉnh động phủ mới dừng lại.

Trường Thiên kinh ngạc nhìn trần cảnh do mình tạo ra, hắc chỉ vô tình muốn thử, lấy nguyên lực (năng lượng Hư Vô thanh lọc dùm Trường Thiên hóa thành nguyên lực, nguyên lực căn bản không khác nguyên khí, nhưng về độ tinh thuần cùng cường đại thì hơn xa nguyên khí nên mình gọi là nguyên lực để mọi người dễ phân biệt) bao bọc quyền đầu, dùng linh hồn lực áp áp súc lên phía trên tầng nguyên lực đó, mặc dù lần đầu điều khiển linh hồn lực làm một việc gì đó hơi khó khăn chút, nhưng vẫn khá thuận tay.

Không nghĩ đến lại phát ra uy lực kinh khủng như vậy, cũng trong một khắc đó, một cỗ năng lượng cuồng bạo ẩn sâu trong cơ thể Trường Thiên cũng rực rạch, Trường Thiên dám thề cỗ năng lượng này hôm đó đã nuốt lấy hắc một lần rồi biến cơ thể hắc thành dạng quái vật màu đỏ.

Trường Thiên sắc mặt ngưng trọng, thứ năng lượng cuồng bạo này sẽ là tai họa ngầm trong tương lai, bây giờ trong người vẫn còn một ít năng lượng của Long Tâm, nhờ nó trung hòa cái tai họa này thì may ra hắn sẽ nhận họa đắc phúc, còn nếu để đến khi hắn trở thành cường giả, thứ kia càng lớn mạnh, lúc đó chỉ sợ tâm trí hắn cũng bị nuốt vĩnh viễn chứ không như lần trước may mắn thoát nạn nữa.

Nghĩ như vậy, tâm trí Trường Thiên càng thêm kiên định, bây giờ hoặc không bao giờ, tiếc nuối chút Long Tâm còn lại làm gì khi tính mạng mỗi ngày mỗi khắc luôn đặt trong tình trạng nguy hiểm, Trường Thiên hung hăng cắn răng kích hoạt nguyên lực cùng linh hồn lực bao bọc cơ thể vào trong, hắn cảm nhận được năng lượng du3UbSw1 cuồng bạo kia bắt đầu dâng lên, hắn tăng mạnh cường độ song lực lên đỉnh điểm, thứ năng lượng kia sau một lúc liền điên cuồng tiến công vào thức hải của Trường Thiên, trông mắt hắn nhanh chóng đỏ lên, liều mạng phản kháng,

Hư Vô lúc này cũng xuất hiện, nuốt phần Long Tâm còn lại sau đó phun ra một luồng khí hắc sắc tấn công vào trung tâm vòng xoáy năng lượng màu đỏ đang công kích thức hải của Trường Thiên.

Đau đớn cùng thống khổ quá lớn khiến Trường Thiên triệt để điên cuồng, hắn liều mạng ngưng tụ song lực vào bàn tay phải, nén ép đến mức nhỏ nhất có thể, đến khi luồng song lực màu Xám (Nguyên lực màu đen, Linh hồn lực màu trắng, kết hợp lại thành màu xám) chỉ còn lại một viên cầu nhỏ bằng bàn tay, đây là cực hạn của hắn, hắn cũng không biết thứ này mạnh bao nhiêu, nhưng sự bá đạo cùng cuồng bạo trong viên cầu nhỏ nhắn này làm mặt đất và không khí xung quanh rung động kịch liệt, mặt đất nơi Trường Thiên đứng tràn ra những khe hở nhỏ li ti.

Gầm lên một tiếng sau đó ấn mạnh quang cầu vào trước ngực, khi quang cầu chạm vào lớp áo ngoài thì, một mảng vải lớn tan biến thành bụi phấn, cơ thể Trường Thiên kịch liệt run lên, sau khi quang cầu chui vào cơ thể hắn thì Trường Thiên rốt cục chịu không nổi, một vòi máu từ miệng mũi không ngừng phun ra, hắn khụy mạnh xuống đất, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, lỗ chân lông khắp cơ thể chảy ra từng tia máu nhỏ, trông rất khủng bố.

Trong người Trường Thiên bây giờ là cuộc chiến giữa Hư Vô và tâm ma (mình gọi vậy cho mọi người dễ nhận biết), bỗng nhiên một quang cầu màu xám tràn ngập hung tính cùng bá đạo tiến vào xen ngang, không đợi tâm ma kịp phản ứng, quang cầu bỗng nổ tung, từng luồng khí màu xám bỗng chốc vây quanh nó, bắt đầu một cuộc chiến mới, Hư Vô ở bên cạnh cũng không ngồi nhìn, nó tiếp tục phun những tia khí màu đen hỗ trợ quang cầu. Cuộc chiến giữa hai bên dần đi vào kết thúc, tâm ma không ngừng bị thôn phệ, sau cùng chỉ còn lại một viên ngọc màu đỏ to cỡ ngón cái, Hư Vô nhìn cũng không thèm nhìn (có mắt quái đão mà nhìn:v) hút nhẹ một cái rồi biến mất cùng viên ngọc kia.

Trường Thiên vô lực ngã xuống vũng máu, thờ hồn hển, lực phủ ngũ tạng bị hư hại gần hết làm hắn đau nhức không chịu nổi, Trường Thiên cắn răng cố gắng bò dậy ngồi xếp bằng điều tức lại cơ thể, vội vàng dùng tinh thần xem xét nội thể, không xem thì thôi, xem một cái là muốn ngã ngựa ruột, bao tử, gan gung các thứ có thứ nào lành lặn đâu.

Trường Thiên thật muốn khóc không ra nước mắt, may mắn quang cầu kia là của hắn, nên phần nào không chế được lực lượng, chứ cái đồ chơi này mà ném phải thằng bất hạnh nào, thì nó chỉ có xuống Diêm Vương nhờ ngài lật sổ sinh tử xem vì sao mình chết thôi.

Trường Thiên buồn nhanh mà vui cũng nhanh, tâm ma đã trừ, từ đây về sau hắn đã có thể kê cao gối mà ngủ ngon rồi, nhưng tin vui đối với hắn cũng chưa dừng lại ở đó, Hư Vô đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, từ trong hắc động tối đen sâu thẳm phóng ra một luồng sáng màu đỏ, bao phủ thân hình Trường Thiên vào trong.

Đang cười toe toét thì bị cảnh này làm đứng hình, Trường Thiên kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy hành động này là Hư Vô làm thì hắn cũng yên tâm, Trường Thiên biết Hư Vô sẽ không hại hắn.

Bị luồng sáng chiếu vào người một lúc, Trường Thiên liền cảm nhận cơ thể bắt đầu biến hóa, tay, chân, các bộ phận bắt đầu phình to lên, cơ bắp cuộn cuộn sần sần, làn da trắng mịn trong chốc lát chuyển thành màu đỏ, hàng chân mày màu vàng kim biến thành lửa, ngọn lửa màu vàng kim cao quý không gì bì nổi. Hình dạng Trường Thiên lúc này có khác gì quái vật lúc trước thôn phệ lí trí của hắn rồi mặc sức tung hoành đâu, có chẳng hàng lửa màu vàng kim trên hai mắt không dài ra như trước mà thôi, đầu tóc thì lại dài ra quá lưng, trông mắt trắng dã cùng con ngươi đen nhánh sâu thẳm tràn ngập giảo hoạt của hắn vẫn không thay đổi gì. Hư Vô sau khi kết thúc quá trình liên chậm rãi biến mất, lần tới xuất hiện trợ giúp Trường Thiên gia tăng thực lực cũng không biết ngày tháng năm nào.

Trường Thiên hưng phấn cuối xuống nhìn qua nhìn lại thân thể mình, hết xem chân lại xem tay, nơi nào cũng tràn đầy cơ bắp cùng lực lượng cường đại, thậm chí hắn còn bị ối kéo quần ra xem tiểu huynh đệ của mình như thế nào, có "cường đại" hơn không, Trường Thiên liếc một phát rồi nhếch miệng cười hi hi, bộ dáng cực độ vô si.

Vung tay đám vải quền vào không khí, những tiếng rít xé gió vang lên, Trường Thiên đắc ý cười ha ha, nhờ lượng thông tin Hư Vô cung cấp, Trường Thiên liền biết, biến dị này là do Kim Mao Xích Hùng thánh trước gây ra, tổ tiên của nó là thần thú Đại Địa Kim Hùng, một sinh vật không lồ đúng nghĩa, nó to gấp trăm lần cự long trưởng thành, do hình thể quá to lớn nên bị dư uy trận Viễn Cổ Thánh Chiến tiêu diệt sạch, cũng vì trận chiến đó Song Giới mới bị tách ra thành bảy đại lục cùng những Thiên không đảo (đảo trời đó anh em).

May mắn thế nào con Kim Mao Xích Hùng nọ có một ít huyết mạch phản tổ, sau lần đó Hư Vô giúp Trường Thiên hấp thu lực lượng của nó thì tia huyết mạch cuối cùng của thần thú này cũng theo đó mà vào trong cơ thể hắn, thậm chí là Hư Vô còn giúp tia huyết mạch kia tiến hóa thành một chủ thể có linh trí, mặc dù linh trí không nhiều, nhưng có vẫn còn hơn không, cũng nhờ vậy mà tia huyết mạch kia tiến hóa một đoạn lớn, làm biến dị cả cơ thể Trường Thiên.

Có một điều mà ít ai biết, kể cả thời kỳ viễn cổ cũng vậy, đó là lý do làm Đại Địa Kim Hùng được liệt vào thần thú, không phải vì hình thể to lớn, cũng không phải vì sức mạnh nhục thân của nó, mà do một ngọn lửa, ngọn lửa có thể vì một tiếng rống giận dữ của Kim Hùng mà đốt mười vạn dặm xung quanh nó thành hư vô, ngọn lửa cao quý, bá đạo tuyệt luân, đây là món quà đất mẹ ban tặng cho Kim Hùng, nên nó mới có tên Đại Địa Kim Hùng như mọi người biết đến, ngọn lửa kia được gọi là Kim Địa Đế Hỏa, chính là hai ngọn lửa màu vàng phía trên mắt của Trường Thiên.

Một thông tin khác từ Hư Vô truyền tới nữa là, chỉ khi nào biến thân, Trường Thiên mới sử dụng được ngọn lửa vô địch này, với thực lực hiện tại của

hắn không cách nào ở trạng thái bình thường mà có thể tùy tay sử dụng Kim Địa Đê Hỏa, ngọn lửa quá bá đạo nên không phải dễ dàng không làm cũng được ăn như vậy.

Điều quan trọng nhất là mỗi ngày Trường Thiên chỉ có thể biến hình nửa canh giờ mà thôi, đó là cực hạn của hắn, vượt cực hạn phải trả giá rất đắt, sau khi biến thân chỉ có tiêu hao gần như cạn kiệt Nguyên lực cùng Linh hồn lực, ngoài ra không có tác dụng phụ nào khác, cạn kiệt song lực cũng quá dễ hiểu rồi, kích phát biến hình cần dung hợp song lực để sử dụng, tất nhiên khi đạt cực hạn song lực tiêu hao hết là chuyện quá bình thường.

Trường Thiên nhắm mắt cảm nhận lực lượng của mình, hai ngọn hỏa diễm màu vàng kim phía trên mắt nhẹ nhàng lay động, bất chợt Trường Thiên mở bừng mắt, trong mắt có một ngọn lửa màu vàng nhảy múa, cả người hắn trong chớp lát bùng lên từng đoàn hỏa diễm, chậm rãi bay quanh cơ thể, tâm thần vừa chuyển, những đoàn hỏa diễm chậm rãi xoay chuyển từ người dần dần lên hai tay hắn.

Quá trình như vậy rất lâu, lần đầu không hóa quả nhiên không dễ dàng gì, chả trách đại ca Tiểu Viêm trong Đấu Phá lại mất thời gian dài như vậy mới điều khiển thành thực được thứ đồ chơi này, Trường Thiên thầm nghĩ, hắn còn phải luyện tập thêm nhiều lắm.

Những đoàn hỏa diễm vàng kim chậm rãi tụ hợp lại thành năm quả cầu lửa xoay quanh cánh tay Trường Thiên, đây đã là cực hạn khổng lồ của hắn, Trường Thiên không thể điều khiển ngọn lửa tạo thành hình thù nào đẹp đẽ hơn năm quả cầu hơi hơi méo này được, chỉ như vậy cũng khiến Trường Thiên hưng phấn không thôi, hét lên một tiếng: "Đi!".

Năm quả cầu lấy một tốc độ không tưởng lao về phía trước, nhẹ nhàng đáp lên vách tường đã bị Trường Thiên phá hủy trước đó, không gian tĩnh lặng trong vài giây, nơi năm quả cầu hỏa diễm tiếp xúc với vách động có những sóng gợn không khí lan ra, như một vật thể chạm nhẹ vào mặt nước vậy. Ngay sau đó một tiếng nổ khủng bố vang lên.

ẦM!!!!

Vách động trong vụ nổ có thể thấy bằng mắt thường không ngừng lõm vào trong, cả mặt đất phía dưới cũng nứt ra rồi chùng xuống, không một viên đá vụn cũng như không một hạt bụi nào được tạo ra, sức nóng khủng khiếp từ Kim Hỏa đã thiêu đốt tất cả thành hư vô (xin lỗi vì mượn tên của đại ca), khi vụ nổ qua đi thì quang cảnh lại lần nữa làm Trường Thiên ngốc trẻ: "Thật con mẹ nó quá bá đạo rồi chứ, quăng chơi thôi mà!!!!".

Nuốt mạnh ngụm nước bọt, Trường Thiên khó tin nhìn vách động lúc này đã lõm thành hai bán cầu lõm, nhìn hai vị trí giống như vừa rồi đặt một quả cầu tròn đường kính hơn trăm mét vào đó vậy, xung quanh còn những đường nứt lớn nhỏ do va chạm mạnh mà ra.

Ngần người trong chớp lát, Trường Thiên lại ngửa đầu cuồng tiếu, phải nói may mắn liên tục đến với hắn không làm hắn vui mừng đến phát điên mới lạ, mặc dù đau đớn thống khổ không ít, nhưng thành quả trả cho hắn cũng là quá nhiều rồi, trạng thái biến hình lúc này làm lực chiến đấu Trường Thiên đánh ngang tay với Ngưng huyết cảnh trung kỳ, thật quá mức mong đợi của Trường Thiên rồi, Hư Vô cũng đã nói đến Chân Đế thì biến hình không còn tác dụng, cái này không cần nói hắn cũng biết, có con thần thú nào trong Song Giới đạt đến Chân Đế quái đâu.

Trường Thiên biến hình là nhờ huyết mạch lực của thần thú Kim Hùng thì trạng thái biến hình này còn xài được đến Chân Tôn cấp là hắn đã lạy tạ bà Địa (lão Thiên bà Địa, hehe) lắm rồi. Trường Thiên đột nhiên giải trừ biến thân, nếu để lát nữa tự biến lại nhân hình thì chắc chắn sẽ bị kiệt sức một thời gian ngắn, như vậy rất mất thời gian, thà ngồi xuống đá tọa còn lợi hơn, Trường Thiên nghĩ vậy. Bây giờ chỉ chờ Triệu Vô tình lại liền rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thoát Ly Động Phủ

Ba ngày sau đó, Trường Thiên lúc này đang trong trạng thái biến thân, từng quang cầu hỏa diễm màu vàng kim xoay quanh người hắn, tốc độ xoay càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng bay vọt lên đỉnh động phủ, Ầm!!! một tiếng nổ vang vọng, làm động phủ rung lên từng đợt, lại một mặt bán cầu lõm sâu vào trong, nhưng lần này uy lực của quang cầu Kim Hỏa yếu đi không ít, phần lõm vào chỉ có đường kính năm mươi mét mà thôi.

Trường Thiên mỉm cười tự tin, hắn đã dần nắm được cách điều khiển lực lượng hỏa diễm ẩn chứa trong mỗi quang cầu, có thể bắn ra một viên hoặc bao nhiêu tùy ý, nhưng cực hạn chỉ có năm viên, hắn đặt cho đòn tấn công này tên là Ngũ Hỏa Đồ Diệt Trận.

Ngẩng đầu nhìn những tác phẩm hắn làm ra trong ba ngày nay, khắp nơi đều là hố sâu hình tròn bị lõm vào, chỉ có mặt đất là không bị gì nghiêm trọng lắm, Trường Thiên sợ bắn Ngũ Hỏa Đồ Diệt Trận xuống đất sẽ gây ra chấn động ảnh hưởng đến Triệu Vô đang trong giai đoạn lột xác quan trọng.

Đang chuẩn bị tạo ra một Đồ Diệt Trận nữa thì dị biến xảy ra, không gian xung quanh Triệu Vô kịch liệt bạo động, từng khe nứt ầm ầm nứt toát ra, cơ thể Triệu Vô bằng một cách khó tin trưởng thành, chính xác không phải biến lớn mà là trưởng thành: 6 tuổi, 7 tuổi, 8 tuổi,... 13 tuổi, 14 tuổi, 15 tuổi.

Quá trình trưởng thành dần kết thúc, nhưng cơ bắp cùng nhục thân lại phát triển tiếp một lúc nữa mới dừng lại, khuôn mặt vẫn còn phần nào đó của Triệu Vũ sáu tuổi, nhưng thêm phần trưởng thành, thiếu đi sự trải đời, đúng độ tuổi thiếu niên mười lăm, về dáng người lại là của thanh niên hai mươi, cơ bắp chắc chắn, làn da cổ đồng, khuôn mặt thanh tú, một tiểu tử khá điển trai, đây là những gì Trường Thiên thấy ở Triệu Vô lúc này.

Trong lòng hắn cũng giật mình không nhẹ, Cường Long Hồng Quả còn có tác dụng này, phải biết năng lực cùng sức mạnh phần lớn dựa vào tổ chất thân

thể, nhất là đối với yêu thú tộc, cơ thể Triệu Võ sáu tuổi trước kia năng lực hấp thu cùng sức chứa làm sao bằng được Triệu Võ của hiện tại, phải dùng gấp lũy thừa để so sánh. Triệu Võ đang xếp bằng bỗng mở bừng mắt, ánh mắt sáng rực tràn đầy hưng phấn nhìn chăm chăm Trường Thiên, bật dậy hét lớn một tiếng rồi lao thẳng về phía hắn: "Thiên ca cẩn thận, tiếp chiêu!" Trường Thiên cười lớn không nói gì, cũng phóng về phía Triệu Võ.

Triệu Võ ra chiêu trước, một quyền cực mạnh tung ra, Trường Thiên mỉm cười trực tiếp gồng người đưa ngực ra đỡ, Triệu Võ nhú mày, nhục thân của mình bây giờ Siêu Cấp Nguyên Khí trung kỳ cường giả muốn gây thương tổn cũng khó, một quyền này trực tiếp miêu sát tất cả dưới Siêu Cấp Nguyên Khí kỳ là quá đơn giản, Thiên ca như thế nào lại tự tin như vậy.

Bành!!! một tiếng, Triệu Võ trực tiếp bị bắn ngược ra, lộn vài vòng trên không trung mới đứng vững lại được, Triệu Võ nhìn cánh tay phải tê rần vẫn còn đang run lên không ngừng của mình, tặc lưỡi kinh hãi, Thiên ca như thế nào lại mạnh như vậy, Triệu Võ thăm nghĩ nhìn quanh, đến chỗ Vũ Thần tọa hóa trước đó thì hít một hơi khí lạnh, dùng nói Thiên ca đã ăn hết một đồng xương đó mới trở nên mạnh mẽ như vậy đấy nhé, cũng quá khiếp người rồi chứ.

Trường Thiên nhìn biểu tình của Triệu Võ gật đầu mỉm cười: "Không cần đưa bộ mặt đó ra với ta, công pháp của ta đích xác cần thôn phệ tinh hoa của những sinh vật sống, đừng nói tiểu tử đệ, cho dù Ngưng Cốt cảnh muốn đã thương ta không đạt tới trung kỳ thì cũng đừng mơ tạo ra một vết xước trên người ta. Đệ cũng khá lắm, lớn lên không ngờ lại đẹp trai như vậy, nhưng Cường Long Hồng Quả cũng không yếu kém đến vậy chứ, chỉ tăng tăng cường nhục thân đệ lên một cấp bậc thôi à?"

Triệu Võ gãi gãi đầu cười hi hi: "Ta giữ lại một phần quả ở trong người, sau này tiêu hóa cũng không muộn, sắp hết một tháng rồi, phải tranh thủ tập luyện nữa chứ." Tốt, đến đây, ca sẽ tập luyện đối chiến cùng đệ, chúng ta còn 24 ngày nữa."

Triệu Võ gật mạnh đầu lao đến, lần này Trường Thiên cũng không dùng nhục thân đối chiến nữa, hắn sử dụng Nguyên lực bao bọc cơ thể lại, sau đó cùng Triệu Võ đối chiến đến khi cạn kiệt Nguyên lực mới thôi, đôi khi Trường Thiên lại đậm mạnh chân xuống đất rống lên, âm ba lan ra với tu vi hiện tại của hắn cũng có thể khiến Triệu Võ huyết mạch sôi trào, phun vài ngụm máu, chiêu thức này chính là đại địa âm ba đấu kỹ thuộc cấp Địa cấp, một phần của chiêu này là nhờ vào máu của thần thú Kim Hùng, khi tồn tại ở dạng biến thân, uy lực của nó được nâng lên đến Thiên cấp Đấu kỹ, uy FK4eXQ4S lực không cần phải bàn rồi. Âm thanh oanh oanh vang lên liên tục trong động phủ không lồ, "Đứng lên đánh tiếp, lại lần nữa nào" Trường Thiên hét lớn, quần áo hắn lúc này rách lỗ chỗ nhưng không có vết thương nào trên người cả, còn Triệu Võ thì mặt mũi bầm tím, sưng to như đầu heo, thân thể đầy vết thương lớn nhỏ, những vết thương mới máu vẫn đang chảy ròng ròng.

Tính đến nay chỉ còn mười ngày là đến lúc cả hai phải quay về làng Xích Long, Triệu Võ bất chấp thương thế gào lên lao đến, hai tay cùng vung lên, đáp lại Triệu Võ là một quyền từ trên cao nện xuống làm đầu hắn cắm thẳng xuống đất tạo ra những khe nứt nhỏ, thân hình chưa kịp xuống theo phần đầu thì đã bị một cước của Trường Thiên đạp bay, văng ra hơn chục mét mới dừng lại.

Triệu Võ phun ra một ngụm máu rồi thở dốc, Trường Thiên hét xài âm ba đấu kỹ quấy rối liền tới Linh hồn lực quấy nhiễu khiến Triệu Võ phân thần ra đỡ, trong khi đó Trường Thiên áp sát quyền đâm cước đá, qua mấy ngày liên tục đối chiến xong nghỉ ngơi rồi lại đối chiến tiếp xong nghỉ ngơi, Triệu Võ bây giờ thể thâm vô cùng, ngoại thương kia làm sao so được với nội thương bên trong, thể lực cạn kiệt từng ngày khiến hắn tới cực hạn, lúc này Triệu Võ không nhúc nhích nổi một ngón tay nên hắn nằm luôn như vậy điều tức.

Trường Thiên đang đứng nhìn Triệu Võ nằm cách hắn không xa cũng không khá hơn Triệu Võ bao nhiêu, hít thở bắt đầu thấy khó khăn, Triệu Võ mỗi ngày đều có nghỉ ngơi, còn Trường Thiên lợi dụng khoảng thời gian đó dùng hình thái biến thân để tu luyện không hòa thuật, thể lực tiêu hao so với Triệu Võ lớn hơn gấp nhiều lần.

"Nên lên trên thôi, mười ngày này chúng ta sẽ vào rừng Xích Dạ luyện tập với đám yêu thú kia!" Trường Thiên đi tới bên cạnh Triệu Võ rồi ngồi xổm xuống đưa ý kiến. Triệu Võ gian nan mở miệng: "Vâng... Thiên ca người cũng đủ ác, giờ đệ đứng cũng không đứng lên được,...đành nhờ ca mang đệ lên đó thôi!"

Trường Thiên nghe vậy liền phì cười: "Trước đây tiểu tử đệ toàn bắt nạt ca, bây giờ để xem người dám lên mặt không, coi thử ai bảo vệ được người nữa đây, chông ca khi nào, ca đánh người khi đó, hừ hừ, liệu mà ăn nói với ca cho đàng hoàng đi nhé" Vừa vác Triệu Võ lên vai vừa cười to,

Trường Thiên xoay người bước về phía cửa động phủ, sâu trong đó vẫn còn nghe được tiếng la hét của Triệu Võ vọng lại: "Chờ đệ vượt qua ca thì lúc đó dùng hơi tại sao tay đệ cứng nhè, ui da!!!... Chỗ đó xương đệ bị gãy, Thiên ca người nhẹ tay dùm chút,... Ái da!!! nhẹ,... AAA!!! Thiên ca, đệ sai rồi, sau này ca nói gì đệ cũng nghe theo là được mà, đừng đánh nữa,... Á!!!!"

Lần này khác với lần trước, khi tiến vào hắc động không lồ Trường Thiên không nhìn thấy được gì cả, bây giờ thì có thể thấy rõ mồn một, đúng là từ bên ngoài nhìn vào vẫn cảm giác nó to lớn hơn hẳn khi ở bên trong nhìn đông ngó tây, có tu vi cao thật tốt, Trường Thiên cảm khái nghĩ nghĩ, một tay kéo theo Triệu Võ bơi một mạch lên bờ.

Ánh sáng mặt trời đã lâu không thấy khiến Trường Thiên tâm tình thoải mái hơn nhiều, khuôn mặt hiện lên tia vui vẻ nhẹ nhàng. Quảng Triệu Võ vào cạnh thân cây gần đó, Trường Thiên chạy thẳng vào rừng, lúc sau xách thêm một con lợn béo núc ních về, đến khi trời tối lại thì một mùi thơm nức nở từ bờ Long đàm truyền khắp khu rừng, dẫn dụ không ít yêu thú gần đó lại, nhưng khi bị một cỗ khí tức cường hãn phát ra từ ánh mắt của kẻ đang ngồi trước đồng lửa khóa chặt thì bọn chúng run rẩy nằm rạp xuống đất, đến cả di chuyển cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thần Thú!

Quảng về phía Triệu Võ một miếng thịt to, Trường Thiên liền cầm nguyên con lợn quay lên miệng bắt đầu ăn ngấu nghiến mặc kệ ánh mắt kháng nghị của Triệu Võ đang trừng mình. Rất nhanh cả con lợn hơn năm mươi kí bị Trường Thiên tiêu diệt không sót lại gì, đến cả xương hân cũng nhai rôm rốp rồi nuốt luôn, từ sau khi hấp thu được lực lượng từ bộ xương long tộc, Trường Thiên liền thề sau này bất kể con gì vào miệng hân đều quyết không nhà xương, kể cả con gái (đáng cấp đề tiện của thằng này cao hơn Triệu Võ nhiều).

Trường Thiên ngửa lưng ra sau nằm xuống, cười ha hả nói với Triệu Võ: "Sao há tiểu Võ đồ ăn do ca làm ngon chứ, ăn no rồi ngủ đi nhé, mai chúng ta vào rừng!!" nói xong cũng không thèm nhìn khúc xương đang bay đến, nhưng khúc xương khi cách Trường Thiên một mét liền tan biến không còn lại gì, Triệu Võ cũng không lạ gì cái kiểu thị uy thực lực này của Trường Thiên, thậm chí hứa với lòng khi nào mạnh hơn tên khốn kia liền dạy cho hân một bài học.

Trường Thiên không biết suy nghĩ của Triệu Võ, mà có biết thì cũng chỉ khinh thường rồi cười vào mặt tiểu tử kia một phát thật to mà thôi, lúc này hân đang tiếp tục sự nghiệp ngắm sao vĩ đại của mình, với sức của Trường Thiên bây giờ nằm ngắm sao như vậy cũng được ba canh giờ là đã cực hạn, nếu cứ tiếp tục như vậy một thời gian nữa thì Chân Quân cảnh phóng thích toàn bộ tu vi cũng đừng mong đề ép được hân bao nhiêu.

Triệu Vũ lăm bằm chửi thầm Trường Thiên một lúc rồi cũng lặn ra ngáy khò khò, mấy ngày nay hân cũng quá mệt mỏi rồi, bây giờ được thả lỏng tâm tình liền chịu không nổi mà ngủ ngay tắp lự. Trường Thiên quay đầu nhìn thấy vậy không khỏi cười âm ỉ, hân đứng dậy rồi chạy xa xa ra khỏi đó, tiếp tục biến hình luyện tập không hòa thuật cùng nâng cao thích ứng với trạng thái cuồng bạo khi biến hình này.

Cứ sau mỗi ngày thời gian biến hình lại tăng lâu thêm một hai phút, tuy rất ít nhưng cũng đủ làm hân thỏa mãn, hơn mười ngày qua, khoảng thời gian có thể sử dụng trạng thái biến thân này tăng lên 45 phút, song lực tiêu hao càng ngày càng ít giúp hân chứng không sức mạnh bản thân càng thêm thuận tay. Trình độ phát triển này nếu như đề cương giả định cao của Song Giới biết được thì cả đám bắt chập mặt mũi vậy giết Trường Thiên là cái chắc, ngăn hân phát triển tiếp từ trong trứng nước.

Trường Thiên khả năng khống chế lực lượng cùng hòa điểm tăng nhanh như vậy là vì Linh hồn lực của hân, độ tinh thuần của nó cũng quá khủng khiếp đi, thành ra cho dù thiên tài trong thiên tài không hòa thuật bước ra đây cũng phải gọi hân là ông nội.

Khi ánh mặt trời lặn nửa chiếu xuống rừng Xích Dạ thì Triệu Võ mới chậm rãi mở mắt, ngáp nhẹ một cái rồi quay đầu nhìn xung quanh, những vết thương trên người cũng đã đóng vảy, tốc độ hồi phục thật bá đạo.

Không thấy Trường Thiên đâu, đang tính mở miệng gọi thì Triệu Võ khựng lại, một tiếng sói tru thảm thiết vang lên ở khu rừng phía trước, Triệu Võ tới bên hồ rửa mặt sơ qua rồi phóng vút về phía tiếng tru kia. không lâu sau ở đằng xa trước mắt của Triệu Võ hiện lên một thân ảnh to lớn, một con sói hai đầu màu hồng khổng lồ, Xích Thủ Song Đầu Lang (Thủ ở đây nghĩa là đầu nhé) Cao Cấp đỉnh phong yêu thú, vua của một phương trong khu rừng này, cùng con Kim Mao Xích Hùng lúc trước Trường Thiên gặp là tử địch, thường xuyên tranh giành địa bàn với nhau, chỉ là một con làm thức ăn cho Trường Thiên, con còn lại thì đang làm thú cồi cho hân.

Song Đầu Lang gào rú thê lương, ánh mắt vô tội nhìn Trường Thiên vừa mới cốc đầu nó xong, nhìn cái cốc đầu đơn giản nhưng lực lượng nhục thân của hân đầu phải Cao Cấp yêu thú như nó có thể chịu được, nếu không phải Trường Thiên đã giảm lực đạo đến mức thấp nhất thì cú gõ đó đủ nát đầu chó của nó. Trường Thiên hừ mũi: "Nhìn cái gì mà nhìn, lão tử kêu ngươi đi bắt một con heo mập mập chút, ngươi lại đi bắt con Xích Yêu Trư này, ngươi đang đùa ta đúng không."

Nếu Song Đầu Lang nói được chắc chắn lúc này nó sẽ gào lên: "Đại ca à, ngươi có bị ngu thì cũng không nên lấy ta ra làm chỗ dựa tinh thần mà hành hạ ta như vậy chứ, con Yêu Trư này mập hơn con heo của ngươi, thịt ngon hơn con heo của ngươi không biết bao nhiêu lần, mỗi tội lông hơi nhiều một tí thôi mà." Đúng là khóc không ra nước mắt, than khổ mà trời không thấu là đây chứ đâu.

Trường Thiên mắng chửi một lúc rồi mới hắt mặt: "Hừ, xem như ta bỏ qua cho ngươi lần này, lần sau liệu hồn, ta nói một mà ngươi làm hai thì đừng trách tại sao bụng ta lớn, ăn ngươi chỉ là nhét kẻ răng mà thôi, rõ rồi chứ." Song Đầu Lang cúi rạp mình run rẩy không ngừng gật đầu, bộ dáng như chú cún không vàng lời bị chủ dạy bảo vậy, Triệu Võ xem không nhịn được lắc đầu, ca ca của mình sở thích cũng thật dị hóm.

Trường Thiên liếc thấy Triệu Võ đang đi tới, liền đặc ý cười, tay vỗ nhẹ nhẹ lên đầu con sói đang nằm ngoan ngoãn: "Tiểu Võ, thấy thế nào, con Xích Thủ Song Đầu Lang này được chứ, con hàng này ta phát hiện lúc chạng vạng sáng, dám đi đến trước mặt ta gằm gừ thị uy, ta liền bắt nó thị uy, vừa ha ha Thần chú chủ tớ, ta liền biết con chó nhỏ này là hậu nhân của Thần thú Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, đệ thấy ta lợi hại không, đi tiểu tiện cũng bắt được Thần thú, mẹ nó, sau này ta nên đi tiểu tiện nhiều một chút mới được a, hắc hắc!!!"

Nhìn khuôn mặt cười bí ối của Trường Thiên, Triệu Võ cũng giật mình, đi tè cũng gặp hậu duệ của thần thú, tiểu tử này cũng quá hên đi chứ. Trường Thiên đặc ý nói tiếp: "Chi cần có một tia huyết mạch phẫn tử trong người, sau này ta liền có thể biến nó thành một Thần thú chính cống, hắc hắc, Tiểu Lang, đây là nhị đệ của ta, sau này ngươi cũng phải nghe lời hân biết chưa." Song Đầu Lang gần như là bị ám ảnh bởi Trường Thiên, không dám trái lời liền gật đầu lia lịa, hướng Triệu Võ cúi đầu một cái biểu hiện thần phục sau đó chờ Trường Thiên leo lên rồi mới chậm rãi đứng dậy, ngửa đầu hú một hơi dài sau đó mới phóng như bay vào rừng, khi ngang qua Triệu Võ thì Trường Thiên cúi người xuống nắm tóc hân kéo mạnh lên. "Á, đau chết ta, chết tiệt, Thiên ca khôn kiếp, người không thể nắm tay ta kéo lên được sao, đứt của ta một nhúm tóc rồi," Triệu Võ đau đớn hét toáng lên, Trường Thiên không quan tâm cười hắc hắc, trong nội tâm của hân đang không ngừng suy nghĩ, khu rừng này hai yêu thú cường đại nhất mà hân gặp đều là hậu đại của Thần thú viễn cổ đã tuyệt diệt, một là Đại Địa Kim Hùng, một là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, một còn nắm giữ Kim Địa Đế Hỏa, một còn lại có được Địa Ngục Diễm, hai loại hỏa diễm cường đại bậc nhất Song Giới này, một bên bá đạo tuyệt luân, một bên âm trầm đáng sợ, Địa Ngục Diễm vừa ra, vô tận u linh, vong hồn sẽ tái hiện ở nhân giới, có đội quân nào đáng sợ bằng đội quân bất tử?.

Vừa hay khắc tinh của Địa Ngục Diễm là Kim Địa Đế Hỏa mà Trường Thiên đang nắm giữ, sau này khi giúp Song Đầu Lang tiến hóa lên thần thú Địa Ngục Tam Đầu Khuyển thì cũng không sợ nó phản phệ lại mình. Có lẽ vì đề bảo vệ những hậu đại Thần thú này phát triển, nên đã có vị cường giả nào

đó đứng ra lập kết giới cho khu rừng Xích Dạ này, vì vậy có thể thấy cấp bậc mạnh nhất khu rừng này cũng chỉ có Cao Cấp Nguyên Khí kỳ đỉnh phong mà thôi, Vũ Thần qua được kết giới là do lúc đó hắn trọng thương sắp chết, vừa đủ điều kiện tiến vào đây ẩn núp, cũng tiện nghỉ cho Trường Thiên cùng Triệu Võ.

Thật ra Trường Thiên cũng đã đoán đúng tám phần, kết giới bảo vệ rừng Xích Dạ là do Thập vệ Thần thú tộc và Tứ đại Thần thú Vương tộc (vì sao gọi là thập vệ mà không phải thập đại thì anh em cũng dễ đoán ra mà, từ ba đại tộc Trường Long, Cổ Long và Vương Long là đã đoán ra được rồi, những Thần thú tộc, mạnh với bên ngoài, nhưng cũng chỉ là canh cổng cho bọn Thần thú Vương mà thôi, mình gọi thập vệ cho anh em dễ nhận biết ấy mà, hehe) đã thỏa thuận cùng nhau mười vị Yêu Hoàng, cùng bốn vị Yêu Đế, mười bốn nhân vật cường đại nhất Song Giới đứng ra liên thủ tạo thành kết giới không thể phá này, dù là Chân Vương Hậu Kỳ không có thủ đoạn đặc biệt mà mạnh mẽ xông vào chắc chắn cũng sẽ bị lột một lớp da, mất thêm ít thịt.

Một hành động nhớ về tổ tiên đáng chú ý nhất của toàn bộ Yêu tộc mấy triệu năm qua, Đại Địa Kim Hùng, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển,... Đều là Thần thú trước thời Viễn cổ, chúng tồn tại đến khi cuộc Thánh Chiến nổ ra, đến khi kết thúc thì tất cả Thần thú trước đó đều bị tuyệt diệt, vô số Chân Đế, Cổ Đế, Cổ Thánh chết trong trận này (Cổ Đế, Cổ Thánh là tên gọi chung dành cho những Chân Đế đủ mạnh đạt được danh tự của bản thân ví dụ như, Huyền Minh Đế, Độc Đế,...còn Cổ Thánh cũng vậy, đến Đế còn có danh tự, Thánh chắc chắn đều là những người có tên riêng của bản thân) sau trận Thánh Chiến này thì được gọi là thời kỳ Viễn cổ, lúc này chỉ còn một ít Chân Đế núp ở nhà không bị tiêu diệt, còn từ Cổ Đế trở lên chết không còn một móng, hơi vô lý nhưng sự thực là tất cả đều tan biến khỏi mảnh không gian này, chết không chừa một ai.

Những Thần thú mới được sinh ra, Long tộc, Phượng Hoàng tộc, Chu Tước tộc, Thiên Hồ tộc, Kỳ Lân tộc, Địa Quy tộc, Cửu Vĩ Hồ tộc, Cửu Thái Hồ Diệp tộc, đây là tám đại tộc yêu thú hùng mạnh sánh ngang với nhân loại, mỗi tộc đều có một cường giả Chân Đế cấp tồn tại, nhận được lợi từ Thánh Chiến nên những tộc quần này phát triển cực kỳ mạnh mẽ cho đến bây giờ, tiến hóa lên cả Thần thú Vương là bốn đại tộc, Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc, Kỳ Lân Tộc cùng Cửu Thái Hồ Diệp tộc, sang thời kỳ Thượng cổ cách hiện tại mười vạn năm thì xuất hiện thêm hai Thần thú tộc đó là Nhân Ngưu Xà Vĩ cùng Thiên Hoang Đường Lang tộc (mấy bạn xem phim Đường Lang Quyền rồi thì cũng biết con này là con bộ ngựa đó, bò sát, phi cầm, thú có vủ, còn trùng, gia súc, động vật lưỡng cư có đủ hết rồi, hehe) vì một lý do nào đó, huyết mạch truyền thừa càng ngày càng yếu, kể cả nhân tộc.

Chân Đế của mỗi đại tộc chết đi để lại rất nhiều thứ cho gia tộc, nhưng vẫn không ai đột phá qua được Thiên kiếp, một phần nguyên do là không biết vì sao Thiên Kiếp hàng lâm khi đột phá Chân Đế cường đại hơn quá nhiều so với trước đây, không một ai đủ sức vượt dCUHneEJ qua được Thiên Kiếp để đạt được cảnh giới chí tôn của mọi đại lục. Vì vậy cho đến bây giờ vẫn cứ Chân Vương mới là đỉnh cao nhất của Song Giới, mọi người đã quên đi tồn tại phía trên đẳng cấp đó rồi (hơi lan man lạc đề một chút nhưng mình nghĩ những thông tin này cần cho bạn đọc nên anh em cố gắng nhé, hehe)

Mãi suy nghĩ thì Tiểu Lang đã mang Trường Thiên cùng Triệu Võ đến thác nước lúc trước Trường Thiên tập luyện, nghỉ hoặc nhìn Tiểu Lang, con chó này sao lại mạng bọn hắn đến nơi này làm gì nhỉ, nhìn ánh mắt tràn ngập nhân tính của nó nhìn mình, tâm cơ vừa động Trường Thiên nhớ lại lượng thông tin lúc sáng Hư Vô truyền cho hắn, trước thời Viễn cổ, tức là thời kỳ mà Đại Địa Kim Hùng còn tồn tại.

Khi đó có sáu chỉ Thần thú chính gốc: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, Thiên Cổ Thần Giao (giao long ấy anh em), Vạn Thủ Lục Trảo Sư (sư tử vạn đầu sáu chân), Đại Địa Kim Hùng, Thập Dực Cửu Đầu Xà, Cửu Thái Thánh Giác Mã (Ngựa một sừng chín màu), với một câu nói mà mỗi vị cường giả thời đó đều biết: "Khuyển tà ác nhất, Giao lười biếng nhất, Sư tham lam nhất, Xà mạnh mẽ nhất, Hùng bá đạo nhất, Mã thần bí nhất" do Kim Hùng về sau này mới được đất mẹ ban tặng Đế Hóa, nên mới trở thành Thần thú, chưa kịp phát triển đã bị tuyệt diệt trong Thánh chiến, còn những Thần thú khác đều có một hoặc một vài Thánh cấp cường giả tọa trấn, đây mới chính thức là những Thần thú duy nhất tồn tại trong mảnh thiên địa này, Long, Phượng,... gì gì đó là cái cứt gì có thể so sánh (tuổi l sánh vai =))).

Mỗi một Thần thú đều có một loại Hóa điểm cường đại bậc nhất thiên hạ, Khuyển có Địa Ngục Diễm triệu hoán vô tận u linh, Hùng có Kim Địa Đế Hóa cao quý, Xà có Vạn Độc Diễm, Sư có Thôn Thực Hoá, Giao có Hàn Tịch Hóa, Mã có Mộng Diễm. Thần thú ít nhất cũng phải như vậy, chữ "Thần" kia đâu phải muốn gọi là gọi đâu.

Trường Thiên trầm nghĩ, Tiểu Lang chắc chắn sẽ không dám làm việc gì dư thừa, nhìn ánh mắt của nó hắn cũng đoán được phần nào dụng ý, nếu hắn không nhầm thì Tiểu Lang đưa hắn tới gặp một người anh em khác của nó, mà Thủy thuộc tính, chắc chắn chỉ có hậu đại của Thiên Cổ Thần Giao phù hợp thôi.

Một lý tưởng mới được sinh ra trong đầu Trường Thiên, hắn mỉm cười hòa ái nhìn Tiểu Lang: "Tiểu tử ngươi làm khá lắm, chúc về ta sẽ cho một cái đùi heo làm phần thưởng, thế nào?" Tiểu Lang thụ sủng nhược kinh, được khen mà sợ, gật đầu như gà mổ thóc. Trường Thiên cười quý dị nhìn về phía hồ nước bên dưới cái thác, nếu ý tưởng của hắn thành công, thì đi ngang cái Song Giới Đại Lục này là chuyện vô tư.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thu Phục

Triệu Võ miệng ngậm nhánh cỏ đứng dựa vào thân cây, cảm nhận từng làn gió mát từ phía thác nước thổi tới, mặc kệ hai tên một người một chó đang thảo luận ngoài kia. Trường Thiên hưng phấn hỏi Tiểu Lang: "Tiểu tử, ở đây có một con giao long sinh sống đúng không?" Tiểu Lang gật đầu liên tục, Trường Thiên cười ha hả vỗ vỗ đầu nó: "Khá lắm, khi trở về sẽ không thiếu phần ngươi."

Quay đầu nhìn về phía Triệu Võ hồ lớn: "Tiểu Võ, ta vừa phát hiện có một hậu đại thần thú khác đang ở đây, ngay dưới cái thác này, nếu ta đoán không sai thì tổ tiên của nó là Thiên Cổ Thần Giao, bản tính con Thần thú này cực kỳ lười nhác, nên con tiểu Giao ở dưới đáy hồ sẽ không khác biệt tổ tiên của

nó đâu, bây giờ chúng ta sẽ xuống dưới bắt nó lên đây, thế nào, đệ đi chứ?"

Triệu Vô bữu môi khinh thường, rõ ràng là Tiểu Lang chờ người tới đây, thế mà người lại nói mình phát hiện, ta phi: "Hừ, xuống đó để xem ca ca người khoe khoang nữa hả, đẹp, Tiểu Lang đi với ta vào rừng săn thú." con sói tận dụng lợi hai cái đầu của mình, một cái nhìn Trường Thiên, một cái nhìn Triệu Vô, ai trong hai người ai nó cũng không đắc tội được, nhất là cái tên đang cười bí ối kia.

Ánh mắt tha thiết Tiểu Lang làm Trường Thiên không nhịn được cười: "Tiểu Lang, chắc người cũng biết chỗ của những hậu đại Thần thú khác chứ hả, dẫn Triệu Vô đi tìm một con, rồi bắt nó về đây. Triệu Vô, đừng quá tay nhé!" Nói xong đến câu cuối cùng Trường Thiên liền nhìn hướng Triệu Vô dặn dò, Triệu Vô cũng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu rồi nhảy lên người Tiểu Lang, cả hai nhanh chóng biến mất vào trong khu rừng.

Trường Thiên mỉm cười nhẹ nhàng, chấp tay sau lưng nhìn thác nước trước mặt một lúc rồi nhảy xuống, bây giờ hắn rất thích những động phủ ở dưới đáy hồ, cứ nghĩ đến tạo hóa lần trước gặp phải là Trường Thiên nhịn không được cười đắc ý.

Đáy hồ cũng không sâu lắm, chỉ bơi một đoạn là gần tới, ngay thì sắp đến được đáy hồ, thì một thanh âm lười biếng vang lên: "Nhân loại ngu xuẩn, dám quấy rầy bốn Vương tẩm bần, muốn cướp bần của ta sao?" "tẩm bần" lại còn "cướp bần", cái WTF gì đây, Trường Thiên kì quái thầm nghĩ, bây giờ tu vi hắn cũng đã đến Siêu Cấp Nguyên Khí sơ kỳ rồi, nói chuyện trong nước là việc đơn giản, hắn thân nhiên đáp lại: "Bần của người là thứ gì, ăn được không, không được thì ta cướp của người làm gì."

Trường Thiên vừa dứt lời thì ở phía dưới chân hắn không xa xuất hiện hai luồng kim quang phóng đến, Trường Thiên cười lạnh phất tay, một cái vòi rồng nước lấy hắn làm trung tâm cuốn về phía kim quang rồi nó tan đi, vòi rồng nước dư lực không giảm, gào thét lao về phía nơi kim quang phóng ra. "Hảo thủ đoạn!!!" Thanh âm lười biếng kia lại vang lên, nhưng lần này có thêm phần ngưng trọng, vừa dứt lời, trong tầm mắt Trường Thiên bỗng nhiên một cái đầu rồng to lớn há miệng cắn về phía hắn, Trường Thiên nhếch mép khinh thường, nhìn cũng không thèm nhìn lần hai, một tay chấp sau lưng, một tay đưa quyền lên đỉnh đầu, ngao ngễ mà đứng.

"Muốn chết!!!" Đầu rồng phát ra tiếng rống giận sau đó cắn mạnh xuống Trường Thiên, trong mắt Giao long Trường Thiên chính là đang khiêu khích nó, triệt để khinh thường nó, trời sinh bản tính nó lười nhất, không muốn làm gì cả, nhưng nếu có tên điên nào dám trêu chọc tới chắc chắn nó sẽ không ngại động thân giáo huấn kẻ đó một chút. Chỉ là lần này nó sai lầm quá rồi, Trường Thiên tên biến thái này đâu phải những kẻ lông nách chưa mọc đã đi dạy đời thiên hạ đâu, hắn có vốn để tự tin khinh thường Giao long.

Một tiếng "Rắc!!!" nổi da gà vang lên, ngay sau đó là tiếng hét thảm thiết của Giao long, hàm trên của nó may mắn cắn vào nắm đấm Trường Thiên nên chỉ đau một chút mà thôi, còn hàm dưới thì tên khốn nạn kia cố tình dặng hai chân rộng ra vừa canh đúng lúc hàm dưới Giao long cắn vào liền "nhích nhẹ" hai chân, xin hai cái răng cùng tí huyết của nó.

Tới bây giờ Trường Thiên mới thấy được hình dạng con Giao long này, tên gọi Kim Nhân Hàn Băng Giao, thân dài mười mét, không khác một con rồng cho lắm, chỉ là con rồng này không có chân, có chăng là bốn cái mái chèo để bơi lội dưới nước mà thôi, bao phủ khắp toàn thân là vẩy cá. Giao long gầm nhẹ một tiếng cơ thể dần co rút lại, cuối cùng biến thành nhân hình,

Trường Thiên kinh ngạc nhìn Băng Giao biến hóa, không quan tâm đến ánh mắt oán độc đang nhìn chằm chằm, mở miệng tự hỏi: "Đùa sao, thực lực Siêu Cấp yêu thú, đã quá đáng rồi, bây giờ lại còn biến thành nhân loại được, ta nhớ chỉ có Hóa Hình Đan (Xin lỗi lão Đẩu, cho vãn bối mượn tên loại đan được này nhé, thật sự là nghĩ không ra được cái tên nào cho tác dụng của đan được này cả, chân thành cảm ơn!!!) mới giúp yêu thú dưới Ngưng Cốt cảnh hóa nhân hình được thôi mà" Nghe được Trường Thiên lầm bầm, Băng Giao cười lạnh, khinh bỉ nhìn hắn: "Nhân loại người gọi ta là gì?"

Trường Thiên theo phản xạ đáp lại: "Giao long!!!" "Vậy không phải đã quá nhẹ nhàng rồi sao, các người chỉ luôn nhớ đến "Giao" mà quên đi phần "Long" trong huyết mạch của ta, trách sao nhân loại các người vẫn cứ luôn ngu xuẩn như thế!" Trường Thiên ngăn người một lúc rồi hiểu ra, ra vậy, nhờ huyết mạch ít ỏi từ Thần thú Long tộc nên con Băng Giao này có khả năng hóa hình tùy ý của Long tộc, nhưng nếu như nó biết mình là hậu đại của Thiên Cổ Thần Giao thì không biết nó còn tôn kính với Long tộc như lúc này không nhỉ.

"Long tộc, hahaha!" Trường Thiên cười lớn khinh thường nhìn Băng Giao, Băng Giao như giẫm phải đười ươi khi nhìn biểu tình khinh thường phát ra từ nội tâm Trường Thiên, tức giận hét lên: "Người cười cái rầm chó gì vậy, Long tộc là Thần thú từ thời Viễn cổ đến nay, nhân loại người là cái cứt gì mà dám xem thường tồn tại Thần linh như vậy!"

Dứt lời Băng Giao cắn răng liều mạng lao lên, Trường Thiên xì mũi khinh bỉ, co tay lại, một nắm đấm móc tung ra làm khuôn mặt Băng Giao biến dạng, cả người lao thẳng lên khỏi mặt nước như hỏa tiễn, cuối cùng đáp xuống bờ cách mặt nước không xa, Băng Giao cố gắng lết người dậy, khuôn mặt đầy máu ngừng lên thì thấy Trường Thiên đang cúi đầu nhếch miệng khinh miệt nhìn hắn.

"Ta có chết cũng không cho phép người si nhục tổ tiên của ta như vậy,...Khục khục,... ta liều mạng với người!" Trường Thiên trực tiếp bỏ ngoài tai những lời Băng Giao, chỉ giữ lại hai từ "tổ tiên", hắn cười điên cuồng cười lớn, đột nhiên ánh mắt sắc bén lạnh lại, nắm lấy cổ Băng Giao nâng lên cao, nhìn chằm chằm vào hắn gần từng chữ một: "Tổ tiên!!!, ta cho người biết, kẻ đang si nhục tổ tiên chính là người đó, thứ ngu xuẩn, chả hiểu sao trong người người lại mang huyết mạch của Thiên Cổ Thần Giao"

Không đợi Băng Giao ú ớ, Trường Thiên tát vào mặt Băng Giao một phát làm rơi mất mấy cái răng: "Viễn cổ Thần thú! Ta nhỏ vào, Thần thú cái mẹ người, mấy con giun con dế đó có cái tư cách gì được gọi là Thần thú, nhờ vào hơi của sau Thánh Chiến liền tự xưng Thần thú, đúng là Hồ ròi núi, khi xưng vương mà, người có biết tổ tiên người là loài gì không, ta nói cho tiểu tử người mờ mắt, chính là Hồng Hoàng (mình gọi trước thời kỳ Viễn cổ là Hồng Hoàng nhé) Thần thú, Thần thú chính gốc Thiên Cổ Thần Giao đó, mẹ kiếp nhà người đã lười biếng không chịu cố gắng phát triển cho rạng rỡ tổ tiên đã đành, còn đi thờ mấy con giun Long tộc đó, mẹ người, cái "Long" mà người thờ chính là từ bàng chi Thiên Cổ Thần Giao tách ra chứ có cái cứt gì mà phải tự hào.

Làm sao, người dùng ánh mắt gì nhìn ta vậy, những gì ta nói đều là sự thật, người không tin cũng phải tin, không tin thì con mẹ người ta đánh, đánh khi

nào tin thì thôi" Trường Thiên bá đạo nhìn Băng Giao, mặc kệ Băng Giao nghĩ gì, mặc kệ Băng Giao muốn gì, hắn nhất định phải có được tên thuộc hạ thứ hai này, cho nên phải đánh, đánh cho nó cuộn mình thần phục mới là bản tính của Trường Thiên, phần bá đạo này là một phần là từ huyết mạch Đại Địa Kim Hùng "bá đạo nhất" mà ra, kiêu ngạo vô địch mà bá đạo cũng đối.

Băng Giao trân trối nhìn Trường Thiên, ánh mắt không ngừng đánh xuống cái tay đang bóp cổ mình, Trường Thiên mới đầu không thèm để ý, một lúc sau cảm thấy cơ thể Băng Giao run rẩy từng chập từng chập mới thông thả buông tay: "Đi theo ta đi, ngươi không muốn cũng phải theo, đây không phải là chuyện ngươi có tư cách quyết định, yên tâm là đi theo ta rồi FYUJuspp tất nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi, tia huyết mạch tổ tiên ít ỏi trong người ngươi, ta sẽ có cách giúp nó phân tỏa thức tỉnh, khiến ngươi đạt đến độ cao mà ngươi đến mơ cũng không dám, đến lúc đó, chúng ta sẽ tìm hiểu làm sao mà những Hồng Hoang Thần thú đều bị tuyệt diệt hết như vậy, Một lý tưởng không tồi đấy chứ hả?"

Trường Thiên chấp tay sau lưng ngẩng đầu nhìn phương xa, nơi đó có những chông gai cùng thử thách đang chờ hắn chinh phục vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Là Ai?

Trường Thiên đứng bên bờ hồ nhìn trời cao, "Rừng Xích Dạ này quả là thiên đường được tạo ra cho ta, kết giới bảo vệ hậu đại Thần thú từ thời Hồng Hoang còn tồn tại đến nay, khác quái gì bảo vệ ta đâu, gom hết ba đầu Thần thú còn lại về tay rồi tìm đường ra, đến khi đó con đường lên đỉnh Song Giới không còn xa nữa, Diệt Sinh Đạo Thần, Cường Thần, Tuyệt Thần, rửa cổ mà chờ ta đến, lão tử ăn hết các ngươi, để các ngươi thần hồn tan biến, theo Hạo Minh tiền bối mà bồi tội"

Nắm chặt tay, sự kiên định trong lòng Trường Thiên chưa bao giờ cao như thế này, hắn đã có lực lượng cùng thể lực ban đầu để theo đuổi Thần Đạo, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, Trường Thiên tự tin mình sẽ làm thật hết tất cả rồi leo lên chí tôn vạn giới, đến lúc đó quay về nhà, chỉ là có ai còn sống không thì hắn không biết, tu luyện vô tuế nguyệt, Trường Thiên biết rõ điều này nên hắn không mong chờ Trái Đất quê hương có còn là thế kỷ 21 như khi ra đi hay không, mà chỉ cần được quay về nhà là đủ rồi.

Bất giác giọt nước mắt rơi xuống được một cơn gió nhẹ nhàng cuốn đi, nhớ nhà là một cảm giác không dễ chịu chút nào, đau đớn, nhớ thương, tuổi thân,... từng thứ từng thứ hòa vào giọt nước mắt bị gió cuốn bay đi xa. Trường Thiên tiếp tục mỉm cười tự tin như chưa xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn Băng Giao đang bơi thuốc lên khuôn mặt của mình: "Tiểu tử ngươi cũng không cần làm quá như vậy, ta ra tay có chừng mực, sang ngày mai là khỏi rồi."

Băng Giao u ám nhìn Trường Thiên: "Đại nhân ngài không cần an ủi thuộc hạ như vậy, công sức ta tắm bùn bao lâu đều bị ngài hủy đi trong mấy phút, không đau lòng sao được." Cách đó ít phút Trường Thiên đã thi triển Thần chú chủ tử lên người Băng Giao, "Nhắc mới nhớ, Tiểu Giao, ngươi bảo người tắm bùn lâu năm, vậy đó là bùn gì, có tác dụng như thế nào?" Trường Thiên nghi hoặc nhìn Băng Giao.

Trên tay Băng Giao xuất hiện một viên thủy tinh màu lam thẫm rất đẹp, to hơn ngón cái một chút "Đồng bùn ta tắm có khả năng tăng cường sức mạnh nhục thân cùng tu vi cho thủy hệ yêu thú, nhưng trong đó viên thủy tinh nhỏ này mới là thức phát tán năng lượng chủ yếu, ta không biết thứ này là gì, đại nhân xem thử đi."

Viên thủy tinh chậm rãi bay đến trước mặt Trường Thiên, trong nội tâm Hư Vô truyền đến một đoạn thông tin làm Trường Thiên giật mình. Hư Vô là một cái bách khoa toàn thư được hình thành cách đây tỉ năm, mấy cái tông sư đại lục tự cho mình trên thông dưới hiểu cũng chỉ là cắt ven đường trong mắt Hư Vô mà thôi, lấy cái tư cách gì để so sánh với vốn hiểu biết của nó.

Thông tin mà Hư Vô gửi đến chính là về viên thủy tinh này, nó được gọi là Thủy Tinh Nguyên, Một trong những Tinh Nguyên tập hợp cô đọng năng lượng nguyên tố lực cường đại nhất Song Giới, bên cạnh nó còn có, Hỏa, Mộc, Thổ, Lôi, Kim, Âm, Quang Nguyên Tinh bảy thuộc tính.

Một thông tin ngoài lề chính thức làm Trường Thiên giật mình, khi tập hợp đủ năm Nguyên Tinh có số lượng cùng chất lượng ngang nhau trở lên, có thể tạo thành Ngũ (Lục, Thất, Bát) Tinh Nguyên Hợp Trộn, hấp thu tất cả Hợp Trộn này liền tạo thành thể chất Ngũ hành Nguyên Tố cực kỳ cường đại.

Trường Thiên cũng hứng thú cực kỳ với loại thể chất này, hiện tại, chỉ có Linh Hồn lực của hắn là đặc biệt mà thôi, tu vi thì có Kim Địa Đế Hóa hỗ trợ, duy nhất nhục thân Trường Thiên vẫn còn thuộc loại bình thường, có chăng chỉ mạnh hơn người cùng giai một tí mà thôi, nếu tạo thành Ngũ hành Nguyên tố, thậm chí Lục hành, Bát hành Nguyên tố thể chất thì sao, đến lúc đó vô địch trong cấp bậc chứ không phải vô địch đồng giai nữa.

Ngón tay Trường Thiên hiện lên một hắc động nhỏ sau đó hút Thủy Tinh Nguyên vào, Hư Vô là trữ vật cường đại nhất rồi, có nó giữ đồ chắc chắn sẽ an toàn tuyệt đối. Băng Giao nhìn một màn này càng thêm bội phục chủ nhân, thủ đoạn cũng quá nhiều đi.

Trường Thiên đem con Xích Yêu Trư nằm gần đó đi nướng lên, ngẩng đầu nghỉ hoặc nhìn về phía khu rừng. Triệu Võ đi cũng đã lâu quá rồi, đáng lý bắt một con Cao Cấp yêu thú cũng đâu có lâu như vậy, thực lực Triệu Võ ra sao thì Trường Thiên đã rõ mồn một, Siêu Cấp đỉnh phong yêu thú tiểu tử này còn vật lỏng từng con được, Cao Cấp là cái đỉnh rì gì, trừ khi gặp một con hậu đại Thần thú may mắn lượm được Thủy Tinh Nguyên như con Giao long này thôi, mà như vậy thì có đánh chết Trường Thiên cũng không tin còn cái Tinh Nguyên thứ hai nào trong rừng này, vận may của hắn cũng không nghịch thiên đến mức đó chứ.

Đang định bảo Băng Giao vào rừng kiếm hai đứa kia thì một tiếng sói tru vang lên làm Trường Thiên thở phào một hơi, hắn chỉ sợ hai đứa ngu kia bị lạc

chứ không sợ tại nó gặp nguy hiểm. Bóng dáng Triệu Võ cười Song Đầu Lang nhanh chóng xuất hiện trước mặt Trường Thiên, theo sau là hai con yêu thú mặt mũi bầm dập cùng một cô gái, hay nói đúng hơn là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, mặc dù còn nhỏ nhưng đã rất xinh đẹp, thân hình có lồi có lõm, không rõ ràng lắm nhưng so với mấy cô bé cùng tuổi khác là đã rất kinh khủng rồi, so với bạn gái cũ của Trường Thiên là Kiểm Anh xinh đẹp hơn nhiều, tương lại trường thành chắc chắn sẽ hại nước hại dân cho xem, Trường Thiên tà ác thầm nghĩ. Đánh giá chán chê cô bé xinh đẹp xong hắn mới nhìn qua hai con yêu thú to con đi trước, một con nhìn như sư tử nhưng có tận sáu cái chân, cái bòm trước cổ to lớn dị thường, trên lưng có đôi cánh chim to lớn đang cuộn lại, con này chắc là hậu duệ của Vạn Thủ Lục Trảo Sư, còn Yêu thú thân rắn to lớn không khác gì Giao long, trên lưng yêu xà có ba cặp cánh, phần ngực phình to, cơ bắp lực lưỡng cộng thêm đôi tay không khác gì nhân loại, con này là hậu duệ của Cửu Đầu Thập Dực Xà.

Vậy còn cô bé kia không sai thì chắc chắn chính là Cửu Thái Giác Mã, sinh vật thần bí nhất thời Hồng Hoang, người ta nói nó bước ra từ giấc mộng của Thánh cấp cường giả, khi nó đi ra, đã có mười Cổ Thánh cùng mơ một giấc mộng về loài ngựa này, Thánh nhân làm quái gì có chuyện ngủ mà mơ được, đây là điều không thể hiểu được trong câu chuyện này, chỉ biết về sau Giác Mã là Thần thú đứng đầu thiên địa mà thôi, vì vậy cô bé hóa hình cũng chỉ là việc nhỏ không có gì đáng nhắc tới so với sự thần bí của nó cả.

Đánh giá hết một lượt những nhân vật ở đây, Trường Thiên mới nhìn Triệu Võ nghi hoặc, Triệu Võ ngửa đầu lui sau bình tĩnh nói: "Tiểu Lang chờ đệ đi đến động phủ của con rắn xấu xí này, vô tình gặp nó cùng con sư tử kia đang đánh nhau tranh giành cô bé này (douma, nó mới sáu tuổi, hồi của kiểu gì lớn xác lên tí liền bảo con người ta cô bé, =))), đệ thuận tay ký đầu mỗi con một cái xong rồi dẫn về đây, còn cô bé kia thì vẫn cứ đi theo đến bây giờ, hỏi gì nó cũng không thèm trả lời"

Trường Thiên neho mắt nhìn cô bé này giờ vẫn nhìn chăm chăm mình, không biết tại sao hắn vẫn luôn cảm thấy cô bé này mang đến cảm giác như là gia đình vậy, cảm giác thân thiết từ sâu trong linh hồn, Trường Thiên không hiểu và cũng không muốn tìm hiểu cái này, chuyện gì đến sẽ đến, số phận đã an bài gặp nhau ắt có duyên, mọi chuyện sau này hắn đủ mạnh đều sẽ được giải thích rõ ràng thôi, giờ có nghĩ cũng không ra kết quả. Trường Thiên đi đến trước mặt cô bé kia rồi cúi đầu xuống hỏi: "Muội muội nhỏ tên gì?"

Nhìn chăm chăm Trường Thiên một lúc rồi cô bé lần đầu tiên mở miệng: "Tử Di!", Oành!!! linh hồn Trường Thiên vang lên một tiếng nổ cực mạnh, linh hồn hải kịch liệt run rẩy làm Trường Thiên phun một bùm máu tươi, hai tay ôm đầu thống khổ. Triệu Võ thấy vậy liền chạy đến xem xét, ánh mắt đang đờng sát khí nhìn Tử Di.

Cô bé đến nhìn cũng không thèm nhìn hắn, đột ngột một giọt nước mắt rơi xuống, hai giọt, ba giọt,... nước mắt Tử Di không ngừng rơi xuống, từ ánh mắt hốt hoảng cùng nghi hoặc, có thể thấy nàng cũng không Po8S2ix biết tại sao khi thấy Trường Thiên bị thương lại khóc như mưa thế này, trong tâm hồn ở một góc nào đó được bao phủ bởi bi thương khi nhìn Trường Thiên.

Trường Thiên đang thống khổ cũng phân một tia tinh thần quan sát xung quanh, nhìn Tử Di như vậy cũng giật mình, không lẽ mình đã gặp được Tử Di ở đâu rồi, tuyệt đối không thể nào, Tử Di ở Song Giới, còn mình là người Địa cầu, làm sao quen được nhau, rốt cuộc là vì sao???

Sau một lúc linh hồn Trường Thiên cũng đã bình ổn trở lại, lau vết máu trên khóe miệng, hắn chậm rãi đứng lên rồi nhìn vào mắt Tử Di, trong ánh mắt nàng lúc này không còn gì ngoài sự thanh tịnh cùng hồ hững. Trường Thiên thở nhẹ một hơi: "Từ bây giờ Tử Di theo ca nhé, ca tên là Trường Thiên, muội gọi ta là Thiên ca được rồi!" Tử Di nhẹ nhàng gật đầu: "Thiên ca".

Trường Thiên mỉm cười ấm áp với cô bé sau đó xoay người đi về phía của Lục Trảo Phượng Dực Sư cùng Lục Dực Thiên Nhân Xà, không để ý đến ánh mắt đề phòng của chúng, hắn khoanh tay trừng mắt nhìn cả hai: "Thần phục hoặc chết!"

Một sư một xà rừng mình, ừ rừ cuối đầu để Trường Thiên thi triển Thần chú. Triệu Võ nghi hoặc nhìn Trường Thiên, vị ca ca này của mình mọi ngày đều thích đùa giỡn, sao hôm nay nghiêm túc dữ vậy, không lẽ là do con nhóc kia, Triệu Võ đưa mắt nhìn Tử Di thì thấy nàng đang dõi theo bóng dáng Trường Thiên, một điểm cũng không dời mắt nhìn chỗ khác. Triệu Võ lắc lắc đầu không thèm nghĩ nữa, cùng Tiểu Lang ra chỗ con Yêu Trư đã được nướng xong đang tỏa hương thơm nghi ngút kia.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trường Thiên Cường Đại

Tại nơi nào đó ngoài khu rừng, một nhóm người gồm bốn nam bốn nữ đang đứng bàn luận, trong số đó có một lão giả ngoài năm mươi, còn lại đều là độ tuổi thanh niên 18-20. Nam tử mặt bạch sam trường y lên tiếng, nhìn khí độ có vẻ như là người có tiếng nói nhất ở đây: "Lăng thúc, ta nghe trưởng bối trong tộc nói khu rừng này được những đại năng yêu tộc liên thủ kết thành một ấn bắt khả xâm phạm có đúng không?"

Lão giả tên Lăng thúc gật đầu trịnh trọng nói, trong thanh âm mang theo vài phần kiêng sợ: "Hào công tử nói đúng lắm, kết giới được các đại năng bày lên có khả năng ngăn cản tất cả những người có tu vi trên Cao cấp Nguyên Khí kỳ tiến vào".

Nam tử được gọi là Hào công tử kia thần tình thoáng có chút đắc ý, sinh ra trong hào môn thế gia cường đại thật tốt. Một cô gái trẻ có phần tư sắc nũng nịu lên tiếng: "Hào Vân đại ca, ở đây cũng chỉ có Lăng tiên bối là cường giả đạt tới Cao cấp Nguyên Khí hậu kỳ, vừa đủ yêu cầu vượt qua kết giới, chúng ta vào trong đó tham quan nhé, biết đâu gặp được bảo vật thì sao, dù sao thì khu rừng này mấy vạn năm rồi không một ai đụng tới, người vào được thì hầu như không trở ra được, chúng ta có Lăng tiên bối trợ trận cùng Hào Vân đại ca Trung cấp Nguyên Khí hậu kỳ thực lực cực mạnh, còn sợ ai nữa chứ!"

Thanh âm éo lá khiến cô gái bên cạnh cảm thấy khó chịu, cố tình tránh ra ngoài một chút, Hạo Văn đắc ý mỉm cười tự tin: "Tất nhiên phải vào rồi, hôm nay ta dẫn mọi người đến đây là để vào khám phá khu rừng này mà, theo như lời của vị trưởng bối trong gia tộc, thì hơn mười năm trước ngài ấy gặp một con Giao long yêu thú mang một viên Thủy Tinh Nguyên bay lướt qua đầu, không biết vì lý do gì nó không thèm nhìn đến tiền bối nên ông ấy đã thoát được một kiếp, tuy rất vô lý nhưng mà ông ta rất có tiếng nói trong gia tộc nên không ai dị nghị điều gì cả."

Nghe đến Thủy Tinh Nguyên thì mọi người đều sáng mắt lên, thần tình tham lam thấy rõ trên mặt, kể cả cô gái lạnh lùng nãy giờ trong mắt cũng lộ rõ sự cuồng nhiệt. Thanh danh của Thủy Tinh Nguyên cực kỳ vang dội, bọn họ tham lam như vậy cũng không có gì lạ, đến cả Ngưng Thế cảnh còn điên cuồng vì thứ này thì Nguyên Khí kỳ tính là cái gì.

Thần tình mọi người lọt vào trong mắt Hạo Văn, hần nhếch mép cười lạnh, cả đám người ngu xuẩn, nếu đơn giản cứ tiến vào là có thể lấy được bảo vật, thì ta làm quái gì phải dẫn các người theo, đến khi cầm được nó trên tay, còn tới phiên các người đứng vào sao, không nằm hết trong bụng yêu thú thì cũng phải cúi đầu nhìn ta thu nó vào tay mà thôi.

Càng nghĩ biểu tình trên mặt Hạo Văn càng thêm đắc ý, Hần hô to: "Nào mọi người, chúng ta tiến vào đi thôi, chậm một ngày là năng lượng trong Thủy Tinh Nguyên lại ít đi một phần, con Giao long nọ đoán chừng cũng đã Cao cấp trung kỳ, hậu kỳ yêu thú rồi, nên cẩn thận vẫn hơn." Nhìn mọi người đều gật đầu hần mới dẫn trước tiến vào rừng Xích Dạ.

Trường Thiên không hề biết sự việc sắp xảy ra, lúc này hần vừa kết thúc trạng thái biến thân không lâu đang thoải mái dựa mình lên bộ lông mềm mại của Tiểu Lang hồi sức, một tay xoa đầu nó, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu tím dài ngang lưng của Tử Di đang ngủ say bên cạnh, cô bé này vẫn cứ mang lại cảm giác thân thuộc đó, cảm giác này làm hần muốn yêu thương che chở Tử Di không thôi.

Phía trước hần không xa là Triệu Vô đang đánh nhau với Cuồng Sư cùng Dục Xà, hai cái tên này là do Trường Thiên thuận miệng gọi, dần dà mọi người cũng quen gọi như vậy luôn, cơ thể Cuồng Sư to lớn hơn Triệu Vô quá nhiều, mỗi lần vung trảo tát xuống đều che luôn cả thân hình Triệu Vô, thế nhưng mỗi lần như vậy chỉ đẩy trượt hần đi vài mét rồi bị hần gồng người ngăn cản, để lại hai vết dài trên mặt đất, Triệu Vô nâng chân đá vào cái đầu lâu khổng lồ đang cần xuống, sút nó bay đi mười mấy mét mới dừng lại, Triệu Vô chưa kịp thở dốc thì một nắm đầm to lớn nện từ trên xuống, trúng ngay phần lưng Triệu Vô.

Cánh tay khổng lồ của Dục Xà nâng lên, trên mặt đất để lại một dấu quyền lớn bằng thân người, từ trong đó Triệu Vô từ từ đứng dậy, phui phui bụi bám trên quần áo, Triệu Vô nhếch miệng cười khinh thường nhìn Dục Xà lúc này đang trừng mắt kinh hãi nhìn hần, một quyền toàn lực của nó cũng chỉ làm đứt vài sợi chỉ trên áo Triệu Vô, thể chất cũng quá kinh khủng rồi chứ.

Triệu Vô gồng người lên, cơ bắp cùng gân xanh nổi lên cuộn cuộn, hần co người phóng về phía Dục Xà, Dục Xà kinh hãi rống lớn một tiếng, một quyền cực mạnh tung ra, Triệu Vô không trả đòn mà chỉ dùng cơ thể mềm mại tiếp đón, nếu hần cũng vung nắm đầm trả đòn, thì chắc chắn cánh tay Dục Xà cũng đi tong luôn, tên khốn đang nằm đằng kia chắc chắn sẽ không tha cho hần.

Quyền đầu của Dục Xà đẩy cơ thể Triệu Vô lét trên mặt đất ba mét sau đó hần hét lên một tiếng, xoay người, hai tay chụp mạnh vào cổ tay Dục Xà, vận người đập mạnh xuống đất, cả thân hình khổng lồ của nó va chạm quét lên một lớp bụi. Lúc lâu sau bụi tán đi thì thấy cả Cuồng Sư lẫn Dục Xà nằm dài dưới đất thở hổn hển, hai cặp mắt thú khó tin nhìn vào Triệu Vô, thiếu chủ của tụi nó cao lắm chỉ mười sáu mười bảy tuổi, mà có thân thể mạnh kinh người như thế, đến cả yêu thú Cao cấp như chúng cũng không phải đối thủ.

Một tiếng quát nhẹ vang lên: "Hai tên yếu đuối các người đứng lên cho ta, đến cả một vết xước trên người tiểu tử kia cũng không có, một lát xem ta làm sao xử lý các người, không xong việc thì đừng hòng ăn trưa nhé." Trường Thiên trừng mắt nhìn hai con thú đang ủ rũ cúi đầu, nhìn tội nghiệp vô cùng.

Hần hướng Triệu Vô cười vMU68un khinh thường: "Xem bộ dạng đệ đắc ý nhì, nãy giờ chấp hai đánh sướng tay phết đấy, Tiểu Giao đâu rồi, ra đây ta bảo!!" Băng Giao khó chịu nhìn Trường Thiên: "Có thuộc hạ đây, mà đại nhân ngài cũng đừng gọi ta là Tiểu Giao nữa được không, Băng Giao đẹp cùng uy phong như vậy, vào miệng ngài lại trở thành éo lá như thế."

Còn nữa, khó khăn lắm mới có một ngày nắng đẹp như này, không thể cho ta phơi nắng hết buổi sáng được sao chứ!!" Cuồng Sư cùng Dục Xà hai mắt trắng dã nhìn Băng Giao, mẹ kiếp tên này cũng biến thái quá đi chứ, đòi tên uy mãnh, mà bản thân thì như đàn bà thế kia, "tắm nắng", con mẹ nó, cứ nghĩ mà rùng mình.

Trường Thiên không thèm quan tâm đến lời nói của Băng Giao, tính cách tên này hần đã được lĩnh giáo từ lần đầu tiếp xúc rồi: "Đừng ca cẩm nữa, người cùng Tiểu Vô lên đây một lượt, chỉ cần đánh ta trầy một cái thì các người muốn làm gì thì làm ta không quan tâm, còn không làm được là cứ xác định nhai hành thay cơm đi"

Băng Giao cả người run rẩy, cái này là ức hiếp người trắng trợn, một đám đơn giản chỉ dùng thể chất của người có thể trực tiếp giết ta, mà người bảo ta phải quệt được người một vết, đùa ta à, đang đau khổ thầm nghĩ Băng Giao ánh mắt đột nhiên sáng lên một chút quay phắt đầu nhìn về phía Triệu Vô, trong mắt lóe lên tia hy vọng nhỏ nhoi, nhưng sự việc buồn cười xảy ra là Triệu Vô cũng làm hành động y hệt hần, lần này là tuyệt vọng, triệt để tuyệt vọng, ngày hôm nay mà cả người không bám dính ê ẩm thì chắc chắn không ngủ được qua đêm nay.

Cuồng Sư cùng Dục Xà hai mắt nghi hoặc nhìn nhau, thực lực thiếu chủ tụi nó vừa được kiểm chứng, Băng Giao là tồn tại cường đại nhất Xích Dạ rừng, không ai không biết. Nhưng cái bản mặt gần như là giống nhau y đúc kia của hai người làm bọn hần không thể hiểu nổi, cái bộ dáng cứ như biết trên tay là poop: (các bạn có thể lên fb ctrl C + ctrl V để biết thêm chi tiết) mà vẫn cho vào miệng vậy. Tử Di cũng ngồi dậy để quan sát, thực lực của người này cuối cùng là như nào, có thể thu phục tụi này Cao cấp yêu thú đầu phải là hạng vô dụng. Trường Thiên thần nhiên cười nói: "Không cần đưa cái bộ mặt đó ra với ta, yên tâm đi, chỉ đứng yên một chỗ mà thôi, tự tin mà thoải mái tấn công, ta có ăn thịt các người đầu mà sợ."

Nhìn bộ dạng cười thâm hiểm của Trường Thiên, sống lưng hai người càng thêm lạnh, ai biết cái tên đệ tiện vô sỉ này nghĩ ra thêm trò gì nữa, đứng im cho

bọn hấn đánh, mẹ nó ai tin, thằng ngu nào tin chứ Triệu Võ cùng Băng Giao thì không, đánh chết cũng không tin. Hai người nhìn nhau gật đầu, sau đó cắn răng hét lớn lao lên, nhìn hai tên này chạy nào có uy phong như khi này, mà rõ ràng đang cố tình chạy chậm nhất có thể, hận cha mẹ sinh ra mình sao chân lại dài thế, ngắn bớt một nửa có phải tốt hơn không.

Trường Thiên lắc đầu ngán ngẩm, bước nhẹ một cái đã xuất hiện trước mặt Triệu Võ, Băng Giao, sau đó khoanh tay nhếch miệng cười: "Sao, ra tay đi chứ, ta đứng trước mặt cho mà đánh rồi nè, đừng nói với ta là ngay cả đánh cũng không dám đấy nhé, ca không muốn bị người ta nói thích bắt nạt mấy kẻ nhu nhược đâu."

Những người đang xem há hốc miệng nhìn tốc độ của Trường Thiên, hấn toàn lực di chuyển liền có thể so với Ngưng Cốt cảnh trung kỳ, đám người quan chiến làm sao có thể nhìn theo cử động của hấn được. Tiểu Lang thì trực tiếp ngoảnh mặt xem thường, nó biết Trường Thiên sớm hơn đám kia nên cũng biết phần nào thực lực hấn rồi. Triệu Võ cắn răng, nắm chặt quyền đầu, một đám hết sức vào mặt Trường Thiên, Băng Giao cực độ đề tiện, hấn vận nguyên khí vào chân, đá mạnh về phía hạ bộ Trường Thiên.

Từ Di dò mắt quay đầu đi chỗ khác, nhưng cảnh tượng mọi người nghĩ đến đều không xảy ra, cánh tay Triệu Võ run lên từng đợt, cổ tay bắt đầu đỏ lên, Băng Giao lại càng hừ cầu hơn nữa, hấn ôm chân nhảy cẫ lên như bị ai đó đập vào đuôi: "Mẹ nó, người chim sắt à, người cứng thì thôi đi, ngay cả tiểu đệ yếu ớt cũng như cục đá thế kia thì ai chơi với đại nhân ngài nữa."

Băng Giao vừa nói vừa quay đầu muốn trốn thì bị một cánh tay tóm cổ xách lên, bên cạnh hấn Triệu Võ lúc này cũng bị một cánh tay khác chụp vào mặt xách hông khỏi mặt đất, cả hai cánh tay đều đỏ như màu của rừng Xích Dạ. Tròng mắt của mọi người đang nhìn như rót ra ngoài, đây là thứ quái gì vậy, vài giây trước còn là một thư sinh trời gà không chột, bây giờ lại biến hình thành con quái vật không lồ màu đỏ, đó có còn là chủ nhân của bọn hấn nữa không vậy, khí tức tỏa ra từ người Trường Thiên khiến bốn con yêu thú xung quanh nằm rạp xuống đất không dám nhúc nhích, kể cả Từ Di cũng biến về bản thể là một con ngựa trắng một sừng, trên lưng có hai cánh thiên nga màu đỏ, nhìn khá đẹp.

Triệu Võ cùng Băng Giao trực tiếp bị Trường Thiên nắm đầu càng thế thảm, đây cũng là lần đầu Triệu Võ thấy biến thân của Trường Thiên, mọi lần hấn đều đi một đoạn xa rồi mới tiến hành luyện tập, nên Triệu Võ chỉ nghe nói thôi chứ chưa thấy bao giờ, mà đã thấy rồi liền kinh hãi không thôi, Trường Thiên lúc này không khác gì một ác ma cực kỳ cường đại cả, uy áp từ người hấn phát ra khiến Triệu Võ, Băng Giao thở không nổi, khuôn mặt dần đỏ lên.

Trường Thiên ánh mắt đang đỏ như máu điên cuồng đột nhiên an tĩnh trở lại, uy áp cũng thu về không vết tích, hấn nhếch mép cười khinh thường, không phải khinh thường đám người ở đây, mà là khinh thường vạn vật, như vị thần tối cao nhìn xuống những con kiến bé nhỏ dưới mặt đất, Trường Thiên quăng hai tên yếu ớt đang hô hấp dồn dập trong tay về phía Tiểu Lang, sau đó bước lên trước một bước, từ trên cao nhìn xuống đám Cuồng Sư, Dực Xà,...

Một chân Trường Thiên đạp xuống, mặt đất trực tiếp nứt ra từng khe vực sâu trăm mét lan ra tận khu rừng đằng sau, cây cối đổ rạp chôn vùi trong những khe vực đó, hiện trạng kinh khủng vô cùng, mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, Trường Thiên nhẹ nhàng cười ngẩng đầu gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

HỒNG!!!!!!!

Tiếng rống vang xa mấy trăm dặm và vẫn đang tiếp tục lan ra xa hơn nữa, những ngôi làng gần đó, kể cả ngôi làng của Triệu tộc cũng không ngoại lệ, tất cả mọi người ngã xuống bất tỉnh, mũi miệng tai đều chảy máu chứng tỏ nội thương không nhẹ. Yêu thú xung quanh đến cả kêu một tiếng cũng không dám đều một dạng nhắm mắt chờ chết, đó là những con có thực lực, còn tất cả yêu thú yếu đuối trực tiếp bạo thể chết hàng loạt.

Nhưng lạ ở chỗ cây cối thực vật xung quanh đều không bị gì, có chăng thiệt hại một ít là do mặt đất nứt toát ra bởi cú đâm chân địa chấn kia thôi. Đám người Hào Vân đang đi vào rừng thì thấy một đàn yêu thú mấy vạn con lớn nhỏ thì nhau chạy qua, bọn hấn hít một hơi khí lạnh kinh hãi, "Cái này có lẽ là thú triều trong truyền thuyết, tất cả mau tìm thân cây to rồi núp sau đó mở nguyên khí hộ trảo lên, cố gắng chống cự, đợt thú triều này không lớn, chúng ta sẽ không sao."

Lão già Lăng Kiên nhanh chóng tìm một thân cây to lớn nép vào rồi hét lên, kinh nghiệm của những lão già này thật không phải ít. Đám người kia giật mình tỉnh ngộ vội vàng tìm cây to tránh đi đợt thú triều. Bọn hấn vẫn còn cách vị trí Trường Thiên quá xa nên không nghe được tiếng gầm kia, yêu thú chạy trốn là từ khi Trường Thiên thả ra khí tức miệt thị chúng sinh kia, khí tức đó quá đáng sợ, làm bọn nó nháo nhào kêu gọi cùng nhau trốn, vì vậy mới tạo ra thú triều đến tận nơi đám Hào Vân này.

Một lúc lâu sau mọi chuyện mới dừng lại, từng Triệu Võ, từng Băng Giao, từng Từ Di, tất cả những kẻ có mặt chứng kiến cảnh tượng kinh hãi thế tục vừa rồi lúc này đang trần trối nhìn chiến thần đang đứng trước mắt, trong mắt bọn họ, người này là tồn tại vô địch, tồn tại cao cao tại thượng, kiệt ngạo chúng sinh.

Trường Thiên cúi đầu xuống nhìn lướt qua từng người một, hấn đột nhiên ngửa đầu lên trời cuồng tiếu. Một lần này hấn đã thành công triệt để, hành động vừa rồi, một phần để biểu thị sức mạnh của lãnh tụ tối cao trong hội, tất cả đều phải lấy thực lực nói chuyện nên hấn mới làm vậy, phần còn lại cũng là quan trọng nhất, đây chính là đòn cảnh cáo của Trường Thiên dành cho tất cả mọi người đang có mặt tại đây, nếu tên nào ngu xuẩn rục rịch tâm tư, hấn không ngại cho kẻ đó biết chữ chết viết như thế nào, cây cao đón gió, đạo lý muôn thuở này Trường Thiên hiểu rõ, nên hấn không muốn đến một thời điểm nào đó, khi đang đối mặt với cường địch sẽ bị một đao từ người thần đâm lên.

Triệu Võ không vấn đề, hấn tin tưởng cậu nhóc này, Từ Di thì không hiểu tại sao nhưng hấn cũng tin năng vô điều kiện, mục tiêu hấn nhắm vào lần này chính là bốn đứa còn lại trong nhóm, và lần này đã thành công ngoài mong đợi, đúng là một lần hành động trăm lần nhân mà.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Ba Anh Em!

Trường Thiên tranh thủ lúc mọi người còn đang trong sợ hãi, ngồi xổm xuống về lên đất những hình thù thực vật kì quái, một lúc sau mới thỏa mãn gật đầu đứng lên gọi Cuồng Sư cùng Dực Xà lại. "Hai đứa các ngươi biết mấy thứ này không?" Vừa nói Trường Thiên vừa chỉ lên những hình ảnh hằn vữa về lên đất, nhìn ngắm một hồi Cuồng Sư mới gật đầu, những thực vật này hầu hết đều nằm trong địa bàn của nó, vừa hay nó cũng thường xuyên canh chừng nên bây giờ có thể mang đến cho Trường Thiên. Còn Dực Xà thì lắc đầu, nó sống trong đầm lầy thì làm quái gì có món nào sinh trưởng ở cái địa phương ô nhiễm đó được.

Trường Thiên mỉm cười hài lòng, kết quả như vậy đã rất tốt, đỡ mất công chia nhau đi kiếm: "Dực Xà, tiểu tử ngươi theo Cuồng Sư đi kiếm những món này về đây cho ta, chuẩn bị đầy đủ, ta sẽ tặng cho các ngươi món quà gấp mặt đầu tiên" Hai con yêu thú nghe vậy liền hưng phấn, thi nhau chạy vào rừng, một lúc sau liền biến mất không thấy bóng dáng.

Quay sang nhìn Tử Di, trong mắt nàng nhìn hắn có chứa một ít hoảng sợ, một ít tình cảm không hiểu, còn lại là sùng bái cùng sùng bái. Hắn cười ảm áp xoa đầu Tử Di, nhẹ nhàng tết lại mái tóc bị rối của nàng, đối với hắn, cô gái này như một người em gái vậy, cảm giác thân thích khi gần gũi với người thân làm hắn tưởng niệm không thôi. "Sợ không?", Tử Di gật đầu, rồi lại lắc đầu, mỉm cười muốn nói rồi lại không nói được.

Trường Thiên ngồi xuống, kéo tay Tử Di cùng xuống theo, cả hai dựa vào cái nệm Tiểu Lang rồi Trường Thiên mới từ từ nói: "Muốn gì cứ nói với ta, thích cái gì cứ gọi ta tới, ta sẽ giúp muội lấy được thứ muội thích, ở phương trời này, ngoài tiểu tử ngồi bên kia ra thì muội là người thân duy nhất của ta, hãy xem ta như ca ca của muội, cứ dựa vào ta khi muội cần, vậy là được rồi."

Tử Di đôi mắt to tròn ngập nước nhìn chăm chăm vào mắt Trường Thiên, trong đó hàm chứa bao nhiêu yêu thương cùng ảm áp như nhìn vào em gái của mình vậy. Tử Di cảm động, từ lúc cha mẹ bị người ta hại chết thì đây là lần đầu nàng được người ta quan tâm nhiều như thế, hung hăng gắt mạnh đầu, cái miệng nhỏ cuối cùng cũng chịu mở ra, cũng đã thể hiện cô bé này đã mở rộng tâm lòng ra rồi: "Tử Di muốn mạnh như ca ca, để một ngày nào đó báo thù cho cha mẹ, mười năm trước bọn họ bị đám người Thiên Hồ tộc bắt đi để lấy Kim Giác (cái sừng trên đầu ấy) trên đường trốn chạy liền thả ta vào rừng này trốn, sau đó bọn họ đi đâu ta cũng không biết, có lẽ đều bị đám người Thiên Hồ tộc giết mất rồi."

Nói đến đây Tử Di liền khóc thút thít, mười năm qua nàng cũng sống đủ khổ. Trường Thiên nắm chặt tay thăm thềm, Thiên Hồ tộc sao, khá lắm, đến khi đủ thực lực ta cũng không ngại lên quần đảo Thiên Không nào loạn một phen. Triệu Vũ một bên nghe thấy cũng giật mình không ít, một cô bé như thế sống độc thân một mình hơn mười năm nơi rừng sâu không một bóng người này, so với hắn chẳng kém hơn chút nào, khó trách lại xa lánh người khác như thế.

Triệu Vũ tâm tình đồng cảm với Tử Di, hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng bước tới, ngồi bên cạnh nàng, khẽ cười ngây ngô: "Tử Di ti đúng không, đệ là Triệu Vũ, đệ đệ kết nghĩa với Thiên ca, hai huynh đệ tuy mới gặp nhau nhưng tình cảm bền chặt, bây giờ huynh ấy lại nhận ti làm muội muội, vậy về sau chúng ta là người một nhà rồi, đừng nhìn đệ to lớn vậy chứ mới có sáu tuổi thôi à, nhờ phục dụng được quả mà phát triển như bây giờ, thật ra đệ cũng là yêu thú, cho nên chúng ta cũng là đồng loại rồi đúng không, hắc hắc!!!" Triệu Vũ không dám nói mình là người của Thần thú Vương tộc, sợ Tử Di phản cảm mà sinh ra đề phòng.

Tử Di hé miệng cười, một nụ cười như hoa nở, thanh thuần mà xinh đẹp không sao tả xiết "Rất vui được gặp đệ, ta là Tử Di!!", Triệu Vũ ngây người một lúc sau đó khẽ cười ha hả, tâm hồn của tiểu tử này mặt dù già dặn trước tuổi nhưng dù sao vẫn là một đứa nhóc sáu tuổi, cho nên hắn không biết chút gì về chuyện tình cảm nam nữ. Còn Trường Thiên thì là con cáo già đời quá rồi, hắn đọc sách hiệp chưa chắc ít hơn đồng tiền hiệp kia chút nào, nhìn khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn xinh đẹp của Tử Di cũng làm hắn hơi động tâm, nhưng phần nhiều là thương thức cùng nhu tình, không hề là tình cảm nam nữ, nếu như là yêu thích mà không phải yêu thương muội muội thì hắn cũng sẽ tự khinh bỉ chính mình.

Trường Thiên ho nhẹ một tiếng: "hai tiểu hài tử các ngươi cũng đừng quên ca ca ở đây chứ!!" Nói xong không đợi hai người kịp làm gì, hắn đã xoay người ôm chặt lấy cả hai, chẳng quan tâm cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân, cắt cmm hết, có tiện nghi ca cứ chiếm, làm gì được nhau. "Nếu sau này không còn ta ở bên cạnh, các ngươi phải biết tự chăm sóc bản thân, các ngươi là người thân duy nhất của ta ở vị diện này, cha mẹ thân thích của chúng ta đều đã không còn, đều là cô nhi như nhau, cho nên ca muốn các ngươi phải mạnh mẽ vượt qua tất cả, không được phép yếu hơn bất kỳ ai. Khoảng thời gian này ca còn ở bên cạnh, ca sẽ cố hết sức giúp các ngươi có những điều kiện tốt nhất, bảo bọc các ngươi hết mức có thể, ca sẽ không để bất kỳ một ai khi dễ hay bắt nạt các ngươi trừ khi ca chết." Nói đến đây cả hai tiểu hài tử nước mắt nước mũi tèm nhem, ướt hết áo Trường Thiên, sống mũi hắn cũng đã cay cay.

"Đến khi các ngươi đã có thể tự bay được trên chính đôi cánh của mình, thì hãy cố gắng tự bay đi, tự đi tìm con đường của riêng mình, con đường ca đi nó quá mức nguy hiểm, ca không chắc có thể bảo vệ được các ngươi nên ca sẽ không mang các ngươi theo. Tiểu Di, hậu duệ của muội là Thần thú Hồng Hoàng, tiền đồ của muội là không thể nào đo lường, vì vậy muội phải tự nỗ lực là tốt nhất, không ai có thể giúp đỡ được một Thần thú cả, mà nó cũng cần quái gì sự giúp đỡ dư thừa đó. Tiểu Vũ, huyết mạch trong người đệ là huyết mạch cao quý nhất Long tộc, dòng dõi Vương Long nhất tộc chính cống, bằng mọi cách đệ phải đứng trên đỉnh của tất cả yêu thú, đến lúc đó sẽ không một ai bỏ qua sự tồn tại của đệ như bây giờ nữa, phải để bọn chúng gánh chịu những gì chúng đã làm đối với đệ trước đây, có biết không!" Trường Thiên yêu thương vuốt đầu hai tiểu hài tử lớn xac.

Hai đứa nhỏ chỉ biết khóc ô ô không ngừng gật đầu, Trường Thiên cũng rơi vài giọt nước mắt, nhưng hắn biết mình không thể khóc, mình phải mạnh mẽ để tự nhỏ dựa vào, mình là anh cả trong nhà, khóc trước mặt em út còn ra thể thống gì nữa. Đề nén xúc động cùng những giọt nước mắt hạnh phúc lại, Trường Thiên cười ha hả đứng lên: "Nào đừng khóc nữa, hôm nay là một ngày vui, một ngày trọng đại của cả ba chúng ta, một ngày mà ba người trẻ tuổi d78rhPmu không nhà không gia đình tụ họp lại, ba người bọn mình kể từ hôm nay sẽ là một gia đình, có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu,... à nhằm có

họa cùng chia." Một câu nói đùa làm không khí bớt bi thương hơn nhiều. Tiểu Di hít ướn cũng bật cười khúc khích.

Trường Thiên đưa nắm đấm ra: "Ta Phạm Trường Thiên!" đây là lần đầu Trường Thiên dùng toàn bộ tên thật của mình ra ở thế giới này, Tiểu Di cũng đưa nắm đấm nhỏ nhắn ra, nhẹ nhàng chạm vào tay Trường Thiên: "Ta Từ Di!" Triệu Vô cũng làm tương tự: "Ta Triệu Vô!". Trường Thiên hét lớn: "Lấy ta làm đại ca, Từ Di làm nhị muội, Triệu Vô làm tam đệ. Chúng ta ba người ngày hôm nay kết nghĩa huynh đệ, vui sướng, hoạn nạn có nhau!!!" Sau đó cả ba đồng thanh hô: "Vui sướng, hoạn nạn có nhau!!!"

Trường Thiên mỉm cười nhẹ nhàng ôm hai người vào lòng, trong lòng cảm khái, ba anh em Lưu Quang Trung với Ace Sabo Luffy lúc kết nghĩa cảm xúc cùng lắm cũng chỉ như này là cùng, có người chia sẻ, có người cùng vui, cùng buồn, cùng đồng hành, cảm giác thật là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chuẩn Bị Luyện Đan

Trường Thiên chờ FdIxKgi khi Triệu Vô cùng Từ Di ngủ rồi mới đứng dậy đi đến cạnh bờ hồ, chắp hai tay sau lưng nhìn bầu trời đầy sao: "Tiểu Giao, người vào một ngôi làng gần đây, lấy vài cái dược đỉnh mang về đây cho ta, càng nhiều càng tốt, thời gian tới ta sẽ tập luyện chế một ít đan dược." Băng Giao cung kính cúi đầu rồi phóng vào rừng sâu, bây giờ hẳn không dám vui đùa với vị chủ nhân trước mặt này khi chưa được hẳn cho phép nữa.

Trường Thiên cứ đứng nhìn trời cao như vậy một lúc lâu, đến khi Cuồng Sư cùng Dực Xà tranh nhau chạy về cung kính đứng sau lưng mà hẳn cũng giống như không hề hay biết vậy. không biết bao lâu sau, Trường Thiên mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Cuồng Sư người vào rừng bắt vài con yêu thú nhỏ về đây, có lẽ phải đi xa một chút đó, cẩn thận tránh đụng độ không cần thiết với nhân loại. Dực Xà, người cố gắng phân loại dược vật ra từng chỗ một, chúng sẽ trở thành món quà sau này của các người đây, cẩn thận đừng làm hỏng."

Trường Thiên cũng là lần đầu tiên tập luyện dược, hẳn không có ai chỉ dạy cả, nên phải cẩn thận từng chút một, không thể bừa bãi thoải mái như mấy anh đại xuyên việt thế hệ trước được. Nhờ có Hư Vô cung cấp vô số phối phương đan dược, từ nhất cấp cho đến thập nhị cấp đều có, Trường Thiên không biết đỉnh phong thập nhị cấp đan dược là như thế nào nhưng hẳn có thể chắc chắn trên đại lục này còn chưa có đan phương cấp bậc như thế huống chi là đan dược.

Theo như Trường Thiên biết, Song Giới đại lục còn có rất nhiều ngành nghề khác nhau như: Đan sư, Chế khí sư, Vũ sư (vũ ở đây là vũ đạo, ấy nhé, mình bao hàm cả ca hát, nhảy múa, mục đích chính là mua vui, cầu dẫn người ta ấy, hehe), Chiến sư cuối cùng là Thú sư. Đây là những chức nghiệp thịnh hành nhất Song Giới, trong đó Đan sư và Chế khí sư là hai ngành cao quý nhất, một Đan sư cùng Chế khí sư nhị cấp trở lên đều được các đại thế lực chào đón nồng nhiệt, hai nghề này đều cần linh hồn lực đặc biệt nên không phải ai cũng làm được nó mới trở thành tâm điểm.

Trường Thiên không định trở thành Chế khí sư, hẳn căn bản cần quái đến mấy thứ vương tay vương chân này đâu, hai đứa kia còn chưa chắc đã cần, có cần thì hẳn đi ăn trộm, hoặc hôi của ở động phủ tiền nhân nào đó là được rồi. Đan sư thì chắc chắn Trường Thiên phải làm rồi, hẳn còn muốn xin luôn cái slot đỉnh cấp đan sư đại lục này nữa là khác.

Một lí do khác đó chính là linh hồn lực, linh hồn lực của hắn quá đặc biệt, quá mạnh mẽ, nói mạnh nhất thì cũng chưa chắc một tên nào khác lọt được vào bảng top mười chứ đừng nói xưng nhì. Cho nên nếu hắn không trở thành một Đan sư thì cũng quá uổng phí năng lực của bản thân rồi, với linh hồn lực Trường Thiên thì chả cần phải người chỉ dạy này kia gì cả, Kim Địa Đế Hóa sẽ lo phần còn lại, cái hắn thiếu bây giờ chính là một dược đỉnh đủ mạnh chịu đựng được Kim Hoa mà thôi, cái này sau khi tiến vào đại lục rộng lớn, nói thế nào cũng phải chồm vài cái kha khá mới được.

Trường Thiên cứ thế nhìn bầu trời, trong lòng thầm tính toán những bước đi sắp tới, hẳn cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng nhất có thể, không thể phạm một sai lầm nào được, muốn tiến lên đỉnh cao thì phải có một bàn đạp vững chắc, Trường Thiên đang cố gắng tạo ra bàn đạp mạnh mẽ nhất có thể dành cho mình. Không lâu sau, một bóng đen khổng lồ từ trên lao xuống, ngay ngắn đứng sau lưng Trường Thiên, hẳn không cần quay lại cũng biết là Cuồng Sư đi sẵn về, linh hồn lực hắn luôn mở rộng trong khoảng một dặm quanh mình để cảm ứng dị động.

Lúc này Trường Thiên mới chậm rãi cúi đầu xuống, khi đi ngang qua Cuồng Sư liền mỉm cười, đưa tay xoa đầu nó: "Theo ta!", nói xong hắn bước đến bên cạnh bệ nướng, Cuồng Sư xách theo ba đầu Xích Yêu Trư theo sau. Sau một lúc, mùi thơm từ bệ nướng tỏa ra, khiến Cuồng Sư chuyên ăn thích sống cũng phải thèm nhỏ dãi, Từ Di cùng Triệu Vô theo mùi hương truyền tới lật đật tỉnh dậy chạy lại ngồi cạnh Trường Thiên.

Trường Thiên cười âm áp: "Đội một lát đi, đừng vội, Tiểu Giao sắp về rồi, đợi đông đủ mọi người rồi chúng ta dùng bữa cũng chưa muộn!" Trường Thiên làm người là như vậy, đã là người mình thì không thể bắt công với ai cả, kể ít kể nhiều thì chỉ gây ra bất hòa thôi. Quả nhiên không làm mọi người phải đợi, tầm năm phút sau Băng Giao đã về tới, hắn cung kính hai tay đưa đến trước mặt Trường Thiên, trên đó có ba bốn cái nhẫn bằng noãn ngọc màu sắc khác nhau. Trường Thiên cầm một cái lên dùng hồn lực tiến vào thì thấy bên trong chất đầy dược đỉnh, từ nhỏ đến to, chiếm hết không gian năm mét vuông bên trong, cái nhẫn nào cũng vậy, tất cả đều chứa dược đỉnh. Cái nhẫn này chắc là trữ vật giới chỉ trong truyền thuyết rồi Trường Thiên lên tiếng hỏi: "Còn cái nào dư không đựng đồ không?" Băng Giao gật đầu, từ trên tay tháo xuống một cái vòng cũng bằng noãn ngọc: "Cái này là giới trạc trữ vật cấp thấp, thuộc hạ lấy ở Mộc gia, chỉ là không biết tại sao tất cả người dân ở đó, thậm chí là Triệu gia cùng Khương gia đều tương tự, bất tỉnh hôn mê, miệng mũi chảy máu nhìn rất kinh khủng." Trường Thiên gật đầu, sự tình này hắn cũng đoán được là do Đại Địa Âm Ba Bạo Thiên giai hậu kỳ Đấu kỷ gây ra.

Hắn quay sang nhìn Triệu Vô đang lo lắng không yên: "Không vấn đề gì đâu, ta đã nén lại phần lớn thực lực rồi, hiệu quả chủ yếu chỉ để dọa dẫm xua

đuôi yêu thú xung quanh đây thôi, Triệu gia do ở gần tâm chấn bị âm ba tấn công nào hải nên tê liệt trong một thời gian mà thôi, sang ngày mai liền tỉnh dậy ngay ấy mà."

Triệu Võ nghe vậy cũng yên tâm phần nào, chỉ cần không có nguy hiểm gì lớn là được rồi. Trường Thiên quảng giới trạc cho Dực Xà, dụng ý trong đó không nói cũng hiểu, đợi Dực Xà cất giới trạc đi Trường Thiên mới đứng dậy cười to: "Được rồi, hôm nay là ngày vui của nhóm chúng ta, ngày mà chúng ta chính thức đoàn kết lại thành một khối, rừng sâu không có rượu mừng chúng ta lại làm theo cách thức khác." Nói xong hắn cắt một miếng thịt giò cao lên, mọi người ngẩn ra một lúc, sau đó liền nhận ra dụng ý của Trường Thiên, "có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia", miếng thịt chỉ đại diện cho nửa câu trước, câu sau là trong lòng mỗi người tự ngầm nhận định. Từng miếng thịt trên người con heo quay được cắt xuống, mọi người gioi cao cánh tay chạm vào nhau, Từ Di cơ thể nhỏ bé liền leo lên người Tiểu Lang đứng lên, con nào không có tay thì dùng miệng cắn.

Trường Thiên cao giọng: "Nào mọi người, hôm nay không no không ngủ!" Cả đám liền đồng thanh hưởng ứng: "Ăn! Ngao!!!" . Ăn uống xong xuôi Trường Thiên mới nói: "Tiểu Di, Triệu Võ, hai người các ngươi theo Băng Giao đến chỗ đất trống kia tập luyện đi, ngủ cả ngày rồi, còn tám ngày nữa phải về làng, tranh thủ nâng cao kĩ năng chiến đấu nhiều chút, sau đợt này ca sẽ dẫn các ngươi ra khỏi rừng Xích Dạ thăm thú thế giới, cần phải chuẩn bị tốt tinh thần đi!" Triệu Võ nghe được ra ngoài liền hưng phấn gật đầu liên tục, hai đứa mỗi đứa một bên kéo tay Băng Giao đi đến khu đất trống, chỉ khổ cho Băng Giao hắn, chạy đông chạy tây cả ngày, giờ còn phải làm bao cát cho người ta mặc sức đấm đá, ánh mắt u oán nhìn chủ nhân của mình.

Trường Thiên lắc đầu cười khổ quay sang bảo Cuồng Sư với Dực Xà đang đứng sau lưng: "Hai đứa các ngươi theo ta tập luyện đan, cố gắng cho tốt, một thời gian nữa có thành quả thì ta sẽ cho mỗi đứa một viên Hóa Hình Đan." Trường Thiên cũng không nói đùa, với trình độ linh hồn hiện tại của hắn muốn luyện ra ngũ cấp đan dược cũng không khó, một viên tứ cấp Hóa Hình Đan mà thôi, không làm khó hắn được bao nhiêu cả, vấn đề chỉ còn là tập luyện cùng thời gian làm quen mà thôi.

Còn vì sao Trường Thiên gọi Cuồng Sư theo luyện dược là vì sự cuồng bạo cùng thôn phệ vạn vật của Thôn Thực Hóa, nó có thể cắn nuốt những chất thừa thải không cần thiết của dược vật khi luyện đan, giúp đan dược tạo thành có được tính chất cùng chất lượng tốt nhất. có thể đạt đến mười phần năng lượng, không có tác dụng phụ khi phục dụng đan, một điều mà chưa đan sư nào trên đại lục này làm được, cao lắm tám phần là cũng rất kinh khủng rồi.

Còn về Dực Xà thì Vạn Độc Diễm của nó, thích hợp nhất với chế tạo Độc đan cùng những Bạo phá đan dược, Triệu Võ cùng hắn lúc này rất cần loại Bạo phá đan này, Thôn Phệ Thần Pháp từ khi tu luyện đến nay chưa một lần nào sử dụng, nếu bảo hắn kêu Cuồng Sư chứng thuộc hạ phối hợp công kích rồi hắn thì triển Hư Vô thôn phệ hết cũng không sai, nhưng làm vậy sẽ làm suy yếu thực lực tại nó, việc làm hại người lợi mình này Trường Thiên tuyệt đối không dùng với người nhà, cho nên Bạo phá đan lúc này là thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tăng Nguyên Đan

Bảy ngày sau đó, khu rừng vang lên một tiếng nổ lớn Bùm!!! Cuồng Sư mặt mày ử rử nhìn dược đỉnh vừa nổ tung, viên đan dược thứ mười sắp thành công thì lại bị thú hỏa của nó dao động làm vỡ tan, đến nay nó cùng Dực Xà tập luyện đan nổ ba đỉnh rồi, cái vừa rồi là cái thứ tư. Trường Thiên bên cạnh đang trong trạng thái biến thân, vừa luyện xong viên nhất cấp Hồi Nguyên Đan, hắn là người có thành tích tốt nhất, luyện hơn ba mươi viên nhất cấp đan dược các loại, nhưng cũng làm nổ dược đỉnh nhiều nhất, tận mười đỉnh.

Cũng không trách Trường Thiên được, Kim Địa Đế Hóa quá mức bá đạo, cứ ngay lúc dung hợp đan dược cần nhiệt lượng mãnh liệt hơn thì Kim Hóa cũng theo đó bá đạo mạnh mẽ hơn, làm bạo liệt bao nhiêu dược đỉnh lớn nhỏ. Hầu hết dược đỉnh bọn hắn có toàn cấp thấp, không cái nào ra hồn, đến thú hỏa nhỏ yếu của Cuồng Sư, Dực Xà còn chịu không nổi, tan vỡ tận bốn cái. Thế nhưng thành quả đạt được cũng làm Trường Thiên gật đầu hài lòng không thôi, tính riêng hắn số đan dược làm ra đủ để kiếm được một đồng tiền, Trường Thiên dự tính sau hôm nay thì đột phá lên Nhị cấp Đan sư xem sao, đẩy nhanh tốc độ lên một chút, sớm ngày luyện được Hóa Hình Đan rồi rời khỏi đây, trong khu rừng này không còn gì có thể giúp hắn đột phá tu vi được nữa, đan dược có tác dụng cho Cao cấp Nguyên Khí kỳ trở lên ít nhất cũng phải đỉnh phong Tam cấp Đan dược.

Đan dược được Cuồng Sư luyện ra tuy toàn là sơ giai nhất cấp Đan, nhưng phẩm chất thì khỏi phải bàn, đạt tám phần năng lực, chỉ có hai phần tác dụng phụ, có thể trực tiếp bỏ qua, đan dược như thế Trường Thiên để lại chữa thương hồi khí, không bán làm gì, lộ thực lực sớm cũng không tốt. Bạo phá đan Trường Thiên yêu cầu, Dực Xà luyện được bảy viên, Trường Thiên hắn thử tác dụng trước ba viên cảm thấy ổn, nên hắn chừa bốn viên còn lại cho Triệu Võ, đoán chừng trăm viên Hóa Bạo Phán Liệt Đan nhất cấp này là giúp Triệu Võ đột phá nhục thân Siêu Cấp Nguyên Khí hậu kỳ, nên Trường Thiên phải tranh thủ số đan dược tạo ra cho em nó.

Trường Thiên giải trừ biến thân, lau mồ hôi trán, luyện đan dược tiêu hao linh hồn lực thái quá, đến cả hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu, hai con yêu kia trực tiếp nằm xuống đất, ngửa bụng lên trời thờ hồn hể, nhưng cũng nhờ bảy ngày liên tục luyện đan khiến hồn hải của bọn hắn tăng lên một khoảng lớn. Trường Thiên ngẩng đầu nhìn trời một lát liền quay đầu nhìn đám người Triệu Võ, Từ Di, Băng Giao đang loay hoay đả đả xa: "Hãy!!! Mấy đứa lại đây, ta đưa cho ít đồ rồi quay về làng này!"

Triệu Võ nghi hoặc nhìn hắn: "Thiên ca không về cùng bọn đệ sao?" Trường Thiên cười nhẹ xoa đầu Triệu Võ: "Các ngươi về là được rồi, ca còn phải tranh thủ luyện đan, sớm đạt tứ cấp Đan sư càng tốt, hành trình lần này cũng không có gì nguy hiểm, ca đi theo cũng vô dụng!" Trường Thiên nói xong trên tay xuất hiện quả lựu đạn lúc trước Triệu Công đưa cho: "Cầm lấy nó, nếu gặp chuyện bất trắc hoặc không giải quyết được ném lên trời thông báo cho ca biết, ca sẽ nhanh chóng xuất hiện trợ giúp các ngươi."

Triệu Vô tiếp lấy trình trọng nói: "Đệ sẽ nhanh chóng hoàn thành sự vụ trong làng rồi quay trở lại với ca." Trường Thiên mỉm cười gật đầu rồi xoay qua nhìn Tử Di, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc màu tím của cô bé: "Tiểu Di, muội còn nhỏ với ít tiếp xúc sự đời nên vẫn còn non lắm, đi theo tiểu Vô nhớ nghe lời hần, mặc dù hần nhỏ tuổi hơn muội nhưng gian xảo hơn ta nhiều, ca trước đây khi mới gặp tiểu tử này liền ăn không ít trái đắng, mãi đến bây giờ mới chịu ngoan ngoãn nghe lời ca, bây giờ tách ra hần sẽ lại giở thói lưu manh cho xem, học mấy cái khôn lanh chứ đừng học cái tính ba xạo của hần nhé!"

Tử Di nhu thuận gật đầu, Trường Thiên yêu thương xoa đầu hai đứa, quay đầu lại nói với Cuồng Sư: "Đưa tất cả đan dược người luyện được cho Tử Di bọn họ. Các người mỗi người cầm một chiếc giới chỉ trữ vật, đến làng rồi thì xin mấy bình đan dược bỏ vào, ta đã dùng nguyên lực ngăn cách không khí làm bảo mồn được tính rồi, sớm có bình đựng đan vẫn tốt hơn." Câu sau tất nhiên là nói với đám Triệu Vô rồi.

Nhìn ba người gật đầu, Trường Thiên mới cười âm áp: "Được rồi các người đi đi, đến nơi trời cũng đã tối rồi, để tiểu Lang đưa các người về làng cho nhanh, có thêm một bảo kê khi cần." Nhìn mọi người biến mất vào rừng Trường Thiên mới thở dài một hơi, quay sang bảo Cuồng Sư với Dực Xà: "Các người đi tìm những dược liệu hôm bữa ta về tiếp đi, mấy ngày nay luyện chế cũng sắp hao hết rồi, không nên hái hết, những thực vật này cũng không hiếm, phát triển lại nhanh, chờ lại một ít sau này quay lại đây còn cái sử dụng!"

Hai con yêu thú cung kính cúi đầu sau đó lao vút vào rừng, cả hai đều có thể phi hành nên tìm quá trình tìm dược liệu cũng nhanh hơn nhiều. Trường Thiên khuôn mặt dần ngưng trọng lại, hần chuẩn bị luyện đan dược nhị cấp đỉnh phong Tăng Nguyên Đan, chỉ khác một chữ "Tăng" cùng chữ "Hồi" nhưng đẳng cấp lại chênh nhau một trời một vực, một loại Nhất cấp sơ giai Đan một loại lại là Nhị cấp đỉnh phong Đan.

Người ta khi bắt đầu tập luyện Nhị cấp Đan dược chỉ toàn chọn sơ giai đơn giản nhất để luyện, một phần về độ khó, phần còn lại vì giá tiền dược liệu, đỉnh phong đan đắt hơn sơ giai đan rất nhiều, hầu như gấp ba gấp bốn lần giá trị. Bảo Trường Thiên cuồng, nhưng hần có thực lực để cuồng, bảo hần phá của thì hần có cả khu rừng Xích Dạ làm chỗ dựa, chả có thằng Đan sư dưới Lục cấp nào giàu bằng Trường Thiên lúc này cả. Hiện tại trên tay Trường Thiên là cái giới trạc đựng dược liệu, trong đó có hai mươi phần nguyên liệu luyện chế Tăng Nguyên Đan, mục tiêu của hần trong lần này là luyện được ít nhất năm viên, tỉ lệ thành công một phần tư. Tỉ lệ vậy cũng đã rất cao rồi, nên nhớ đây là lần đầu tiên hần luyện, chỉ cần thành công thì Trường Thiên chính thức trở thành Nhị cấp Đan sư, không cần luyện thêm một viên nhị cấp nào đan dược nào khác cả. Mục đích chính lần này Trường Thiên chọn đỉnh phong Đan chính vì muốn làm bản đệp nhảy bậc lên luyện chế luôn tam cấp đan dược, cái hần cần chính là kinh nghiệm, cho nên lần luyện đan này cực kỳ quan trọng với Trường Thiên hần.

Hít một hơi thật sâu ổn định lại tinh thần, hần muốn trong trạng thái đỉnh phong luyện chế Tăng Nguyên Đan. Soạt một tiếng bốn loại dược vật: Sinh Sinh Quả, Huyền Y Thảo, Cường Khí Quả, Hàn Thảo trôi lơ lửng trước mặt Trường Thiên. Hần ngưng trọng nhìn kỹ từng món đồan gạt mạnh đầu, bật nắp dược đỉnh, Trường Thiên hét lớn một tiếng biến hình thành Xích Thân (mình gọi tắt cho gọn), dxpLninC bốn loại dược vật đang lơ lửng đột nhiên bốc cháy bay thẳng vào bên trong dược đỉnh, đây là thành quả chơi lửa bao lâu nay của Trường Thiên, hần gọi thứ đồ chơi này là "hư không bốc cháy".

Quá trình tách chất thải đầu tiên cũng khá đơn giản, khó ở chỗ sử dụng ngọn lửa thiêu đốt đi lượng chất thải này, chất lượng đan dược về sau phụ thuộc phần lớn vào bước này. Kim Hóa bá đạo có khả năng nén ép số chất thải đến mức nhỏ nhất tùy theo năng lực Trường Thiên. Rất nhanh một dòng chất lỏng màu đen đặc sệt từ từ tách ra khỏi đồng dược liệu, thứ còn lại ở trung tâm là một đám dịch nhỏ màu lam nhạt trong suốt. Trường Thiên bắt đầu điều khiển hỏa điểm bao quanh dòng chất lỏng đen thui kia, nhiệt độ trong đỉnh dần dần tăng cao.

Sau một lúc chất lỏng màu đen từ một bàn tay chỉ còn lại đầu ngón út bé tí, bởi vì rút lượng thải này không thể rút ra trực tiếp được, nên phải thiêu hủy bớt đi. Trường Thiên thấy vậy nhanh chóng dung hợp đan dược lại, nhưng khi tăng cao cường độ hỏa điểm thì Bùm!!! một tiếng, dược đỉnh không chịu nổi liền nổ tan tành. Trường Thiên tặc lưỡi cười khổ, cái đỉnh luyện bốn đợt đan rồi lại quên thay, mất toi một đồng dược vật quý giá, mặc dù là đại gia nhưng hần vẫn đau lòng không thôi.

Không lâu sau đó lại vang lên tiếng xèo xèo và mùi khét, lần thứ hai Trường Thiên thất bại, điều này đã nằm trong dự tính của hần, nên rất nhanh lại một đợt dược liệu nữa được cho vào dược đỉnh, xong lần luyện chế này là hần đến cực hạn, phải giải trừ biến thân cho nên lần này phải cực kỳ cẩn thận. Trường Thiên tập trung cực độ, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy từ trên trán xuống mặt, có một ít vào mắt làm mắt hần cay xè nhưng hần không nhủ lấy một cái, mắt mở lớn nhìn chăm chăm dược đỉnh.

Rất nhanh đã tới công đoạn dung hợp đan, bước khó nhất trong luyện đan, nhẹ thì cháy hết nặng thì nổ luôn dược đỉnh. Dòng dịch lỏng màu lam nhạt chậm rãi dung hợp từng chút một, đôi khi tích! kêu nhẹ một cái, nhưng không có gì đáng ngại, tiếp tục như vậy chừng mười phút, cuối cùng Trường Thiên cũng thở phào một hơi, khi này cũng ngay đoạn này hần mất thăng bằng dẫn đến cháy hết số dược dịch bên trong, may mắn không nổ đỉnh. Về sau là công đoạn đơn giản nhất ngưng đan, những đan dược cao cấp ngưng đan mới có dị tượng, còn đan dược cấp thấp như này, ngưng đan lại là đơn giản nhất.

Một lát sau một viên đan dược to cỡ tròng mắt Trường Thiên xuất hiện trên tay hần, màu lam nhạt nhẹ nhàng, nhưng lượng nguyên khí ẩn ẩn bên trong nó rất lớn. Trường Thiên ước chừng một người Trung cấp Nguyên Khí sơ kỳ ăn viên Tăng Nguyên Đan này vào có thể trực tiếp tiến vào Nguyên Khí trung kỳ, từ đó có thể thấy độ trân quý của viên đan dược này là như thế nào. Trường Thiên thở phào một hơi giải trừ biến thân, vận chuyển Hư Vô vào lòng bàn tay, hút viên Tăng Nguyên Đan vào bên trong không gian của nó. Lúc này hần mới có thể yên tâm nhắm mắt ngồi xuống, tiến vào tĩnh tâm đã tọa, luyện ba thành một khiến hần rất thỏa mãn, bây giờ chỉ chờ đêm xuống mượn áp lực từ bầu trời giúp hần kích thích tốc độ hồi phục Song lực trong người là đã có thể tiếp tục biến thân luyện đan, tốc độ phải nói vô cùng nhanh khiến người ta lé mắt kinh hãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Quay Về Xích Long Thành

Ba người Triệu Võ vừa đến khu vực chốt đóng quân của thành Xích Long (mình gọi thành luôn cho quen nhé) liền dừng lại, trước mặt họ không xa mặc dù không có ai, nhưng với cao thủ như Triệu Võ, Tiểu Di, Băng Giao thì không thể không nhận ra người Triệu gia đang ẩn nấp được. Triệu Võ nhảy khỏi lưng tiểu Lang ra hiệu hai người còn lại đợi mình, sau đó thân nhiên đi tới trước, quả nhiên chưa được bao bước thì đã có năm bóng đen từ hai bên nhảy ra chặn đầu hẳn, hai trong số năm người này từ từ đi chuyển ra sau lưng Triệu Võ, còn một người lui lại một khoảng xa phía sau gã trung niên nhân cao to bộ dạng như đầu lĩnh để chuẩn bị chạy về báo tin bất cứ lúc nào, quả nhiên đã được tập luyện rất kỹ càng.

Triệu Võ không để ý đến hạnh động của đám người, hần ung dung mỉm cười: "Cao thúc, không nhận ra ta nhanh vậy sao, ta mới xuất ngoại có một tháng thôi mà!" Người đàn ông trung niên cao to kia chính là Triệu Cao mà tháng trước Trường Thiên gặp, chỉ khác là về mặt bây giờ âm trầm, u ám hơn nhiều. Ông ta nghỉ hoặc nhìn Triệu Võ, một thanh niên anh tuấn, thân hình cao mét tám, cơ bắp chắc chắn, có điều khuôn mặt thì quá non nớt, tầm mười bốn mười lăm tuổi là cao, nhìn kỹ có vài phần quen thuộc, nhưng ông không nhớ mình đã gặp tiểu tử này ở đâu rồi.

"Ta và ngươi có quen biết?" Triệu Cao lạnh lùng nhìn Triệu Võ cẩn thận dò hỏi, Triệu Võ cười sáng lạn, hần đưa hai tay lên, bàn tay nắm lại chỉ để ngón trỏ và ngón út giờ thẳng lên. Triệu Cao trông mặt có rút lại, đằng đằng sát khí nhìn Triệu Võ: "Tên kia, ngươi cùng tiểu Võ có quan hệ gì, tiểu tử kia đâu rồi, ngươi đã làm gì nó!" Triệu Cao vừa nói xong, bốn tên vệ binh xung quanh cũng trợn trừng mắt lên, nhìn chăm chăm Triệu Võ như muốn ăn tươi nuốt sống hần, mặc dù Triệu Võ trong thành hay phá phách, bắt nạt mấy người khác, nhưng đối với những vệ binh luôn phải túc trực ngoài bia rừng lại rất tốt bụng, hần rất thường ra đây luyện thuyền với đám người ở đây, giúp bọn hần vui vẻ, bớt buồn chán hơn rất nhiều.

Động tác vừa rồi của Triệu Võ chính là câu chào mỗi khi rời khỏi đây, kèm theo động tác tay là nụ cười thật tươi trên mặt, chính hành động này làm Triệu Cao rung mình không thôi, hoặc thanh niên đứng trước mặt này chính là Triệu Võ, nhưng nó mới là tiểu hải tử sáu tuổi, như thế nào lại biến thành người trưởng thành thế này, ông ta lập tức loại bỏ cách nghĩ đó, lập tức nghĩ tới người trước mặt có quen biết Triệu Võ, thậm chí thường xuyên tiếp xúc, bây giờ xuất hiện ở đây vậy còn Triệu Võ đâu, sẽ không bị tên này âm toán rồi chứ.

Nghĩ vậy Triệu Cao không nhịn được, sát khí lảng lẹ nhìn Triệu Võ: "Mau nói cho ta biết, tiểu Võ ở đâu, nếu người không nói thì đừng trách ta độc ác, mặc dù không biết ngươi là ai, mạnh yếu thế nào, nhưng ta dám chắc dù chết ta cũng có khả năng lấy được của người một cánh tay!", đám người vây quanh lập tức nắm chặt trường giáo chuẩn bị tinh thần liều mạng, Triệu Võ cảm động nhìn mọi người quan tâm đến mình như vậy.

Hần không nói gì lại tiếp tục làm một hành động khiến đám Triệu Cao nhìn đến xém rớt trông mắt xuống, Triệu Võ biết với hình dáng hiện tại ngay từ đầu có nói gì thì Triệu Cao cũng không tin, phải dùng hành động để chứng minh thân phận của mình. Chỉ thấy Triệu Võ khom người quay lưng về phía Triệu Cao, chống hông mình lên cao nhất có thể, sau đó vỗ bạch bạch bạch vào hông ba cái, hần tiếp tục đưa tay lên mở rộng bàn tay sau đó nắm chặt lại. Tất cả mọi người ở đây đều hiểu hành động này có ý nghĩa gì: "Đít tau nè, cắn cái chơi".

Nếu nói trước đó là do Triệu Võ dùng hành động đó nhiều lần đối với người thân thì thanh niên này biết cũng không sao, nhưng cái chống hông phía sau chỉ có Triệu Cao biết thôi, lần đó tiểu tử Triệu Võ ăn cắp bình rượu của ông ta sau đó trốn uống một mình, đến khi Triệu Cao phát hiện đi tìm thì Triệu Võ đã uống đến ngà ngà say rồi, truy hỏi tới tiểu tử kia liền làm động tác y chang người thanh niên kia rồi chạy mất tích.

Triệu Cao khó tin nhìn Triệu Võ, run giọng hỏi: "Ngươi thật là tiểu Võ, nhưng làm sao, làm thế nào mà,... lại thành bộ dạng như bây giờ" Triệu Võ mỉm cười trả lời: "Ta cùng Thiên ca lặn xuống Long đàm tu luyện, bắt gặp một loại quả kỳ lạ, cây mọc trong nước, thân cây rất to, nhưng quả lại nhỏ như hạt đào. Ta ham ăn của lạ nên gặt lấy bỏ vào miệng, kết quả liền biến thành bộ dạng này." Kịch bản này là do Trường Thiên nghĩ ra giúp Triệu Võ để đối phó với những người Triệu gia, có thể sẽ có ít người tin nhưng không tin thì làm gì được, Triệu Võ không muốn nói ai có tư cách cạy được miệng hần chứ. Triệu Cao trầm mặc nhìn Triệu Võ một lúc lâu, ông cũng biết Triệu Võ không muốn nói sự thật, ông cũng không hỏi nhiều chỉ vỗ vai Triệu Võ cười lớn: "Khá lắm, lớn lên lại đẹp trai như vậy, thiếu nữ trong tộc sẽ chết mê chết mệt với ngươi mất thôi!" Nghe vậy đám vệ binh xung quanh cũng buông vũ khí thở phào một hơi, áp lực từ người thanh niên kia tỏa ra thật quá mức chịu đựng của họ, thậm chí bốn người bọn họ phối hợp cũng không dễ ép được hình ảnh tiểu tử sáu tuổi kia trong bộ dạng già đời nhất đem đựng hộp với thanh niên trước mặt, như thế nào cũng không trùng khớp được, khác nhau quá xa rồi, chỉ trừ khuôn mặt tương tự ngoài ra cũng không ai tưởng tượng ra được Triệu Võ lớn lên sẽ anh tuấn tiêu sái như này, một con khí đen nhỏ lại tiến hóa thành king kong, quá dọa người a.

Triệu Võ cũng không để ý đến vẻ mặt đám vệ binh kia, hần bình thản đùa giỡn với Triệu Cao: "Cao thúc vẫn không bỏ được tật nói quá của mình, ta về thành nói mình hiện tại chính là Triệu Võ có ai tin sao, gặp Cao thúc ngươi có thể đặc biệt nhận ra ta thì chắc cũng không còn ai biết được ta là ai nữa đâu." Triệu Cao gãi đầu cười khổ, như nhớ ra chuyện gì đó Triệu Cao khản trương quay đầu nhìn Triệu Võ: "Đúng rồi, bây giờ ngươi có lẽ đã rất mạnh rồi đúng không, nhanh về thành đi, về đó trợ giúp tộc trưởng chống lại bọn người Khương gia, Mộc gia. Nghe đâu có nhân vật nào đó từ bên ngoài tiến vào khu rừng là người của Khương gia, bọn chúng đang muốn nhờ người này công phá thành Xích Long của chúng ta."

Triệu Võ nghe xong lập tức biến sắc, nổi giận đùng đùng hét lên: "Bọn chó, không phải chỉ muốn qua giao hữu kóp trẻ với nhau thôi sao, bây giờ lại đòi diệt thành Xích Long chúng ta, bọn này lại có thể chơi bản như vậy sao, mẹ kiếp uống cho mấy đời tổ tiên oanh oanh liệt liệt bây giờ lại sinh ra mấy tên cầm tinh chó này!!" Triệu Cao nắm chặt tay, sau đó vỗ vai Triệu Võ: "Nhìn khí thế của ngươi có thể ép cả năm người bọn ta, nghĩ chắc tu vi đã đạt đến Cao cấp Nguyên Khí kỳ rồi đúng không, được kỳ ngộ như vậy là rất tốt, bây giờ tiểu tử ngươi lập tức quay trở về trợ giúp tộc trưởng chống lại đám khốn nạn kia đi, ta ở lại đây bọc hậu chỉ cần người dân trong thành sơ tán đến ta liền có thể trợ giúp bọn họ mở đường máu xông ra, cho nên không thể theo giúp ngươi được, thật xin lỗi!" Triệu Cao áy náy nhìn Triệu Võ.

Triệu Võ trịnh trọng gật đầu: "Như vậy ta liền đi kéo không kịp, mà Cao thúc ngài cũng không nên tự trách, ngươi là người ta nể trọng nhất gia tộc, ngươi tuyệt đối cao thượng hơn đám người kia nhiều lắm. Bảo trọng!" Triệu Võ quay đầu huyết dài một tiếng, một bóng đen to lớn từ xa YbGXWnK phóng đến bên cạnh hần, không đợi đám vệ binh chuẩn bị vũ khí đề phòng, Triệu Võ ngay lập tức nhảy lên ngồi chính giữa hai người phía trên, Tiểu Lang hú lên sau đó lao vút đi để lại tàn ảnh.

Đến khi Triệu Võ biến mất trong cánh rừng sâu thẳm thì Triệu Cao mới giật mình hoàn hồn, khí tức từ mỗi người Triệu Võ, thậm chí con sói hai đầu chó bọn hắn cũng mạnh kinh khủng khiếp, đều là tồn tại đỉnh cao trong khu rừng này, thậm chí ẩn ẩn còn cao hơn cả tộc trưởng Triệu Công. "Có thể lần này Triệu Võ tiểu tử này sẽ cứu được thành Xích Long, hy vọng hắn đừng làm ta thất vọng!" Triệu Cao nhìn về phương xa nơi thành Xích Long tọa lạc lấp ló.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Triệu Võ Cường Thế

Trước cổng thành Xích Long, một đám đông người nam có nữ có, mặt hai màu áo trắng xanh khác nhau, có vẻ như từ hai thế lực nhưng bây giờ lại gộp chung một chỗ, điều giống nhau duy nhất ở cả hai phe là đều nhìn với ánh mắt bồn chồn, khinh thường về một nhóm người mặt đỏ đỏ phía trước, đứng đầu đám người hỗn độn này là hai lão già khom cũng mặt hai màu áo trắng xanh, lão già bên trường bào màu xanh chính là Mộc gia tộc trưởng Mộc Khiêm, còn lão già bên trường bào màu trắng viền vàng là Khương gia tộc trưởng Khương Trường Cung.

Nhìn như hai lão già này đang dẫn đầu, nhưng trung tâm của sự chú ý lại là một nam tử bạch y khá bảnh bao, Khương Trường Cung lúc nói chuyện đôi khi lại quay lui sau hỏi ý nam tử này, hẳn nào phải ai khác ngoài Hào Văn, bên cạnh Hào Văn lúc này là những người cùng hắn tiến vào rừng Xích Long, ánh mắt ai nấy cũng đều cao ngạo khinh thường nhìn mọi người xung quanh, chỉ có cô gái trẻ xinh xắn kia vẫn luôn lạnh lùng nhắm mắt không quan tâm đến ai cả.

Triệu Công đứng trước nhóm người áo đỏ lên tiếng: "Khương lão đầu, Mộc đại ca, các người như thế này là sao, không phải chúng ta đã giao ước hôm nay là ngày hội của đám trẻ thôi à, các người cũng đừng nghĩ dễ dàng khinh thường Triệu gia ta không có người, kéo lại thế thảm như mấy năm trước." Khương Trường Cung cười lạnh chuẩn bị mở miệng thì Hào Văn bên cạnh đã lên tiếng thay hắn, điều này làm Khương Trường Cung cùng tộc nhân khó chịu nhưng cũng chỉ biết im lặng mà nghe chứ không làm được gì khác. "Phía trước là tộc trưởng Triệu gia Triệu Công tiền bối đứng không à, văn bối tên là Hào Văn, nhị thiếu gia của Hào gia ở Tiên Hào Thành trong Cửu Nguyên Hoàng Hạ, vài hôm trước tiến vào Xích Dạ dạo chơi, tình cờ qua Khương bá bá biết được hôm nay tổ chức đại hội cho các huynh đệ tỉ muội của ba gia tộc, Hào Văn muốn mượn phép chỉnh lại vài cái quy định trong này để đại hội diễn ra thêm phần thú vị."

Hắn không hỏi ý kiến Triệu Công mà trực tiếp quyết định thay đổi quy tắc đại hội, điều này không những làm Triệu gia sôi máu, mà cả Khương gia lẫn Mộc gia cũng nhìn không được. Đại hội tổ tiên truyền thừa cho đến nay, chưa ai dám thay đổi, có chăng chỉ là dời lại vài ngày mà thôi, tên quái này từ đâu chui ra, phá đám thì thôi đi còn muốn trực tiếp thay đổi quy định của đại hội. Điều này có khác gì muốn leo lên đầu họ ngồi.

Hào Văn thân nhiên mỉm cười không hề để ý đến vẻ mặt những người xung quanh, cô bé hay nịnh bợ hắn cũng nũng nịu cọt cọt vào người càng khiến hắn đắc ý cười to. Chỉ là ngay lúc này một giọng nói đầy khinh thường vang lên: "Tiểu cầu ở đâu xông chuồng đám hô hào lên mặt với ông nội của chủ nhân của người!" Hào Văn sắc mặt xanh mét nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Không nhìn thì thôi, nhìn một cái làm hắn xém té đài ra quần, một con sói hai đầu màu đỏ cao hơn ba mét, đôi mắt đỏ lừ đang nhìn chăm chăm vào hắn, mặc dù cách khá xa, nhưng hơi thở huyết tinh mãnh liệt cùng khí tức cuồng bạo trên người nó làm Hào Văn không di chuyển thân mình được. Lăng Kiên bước lên một bước chắn trước mặt Hào Văn, tỏa ra khí thế tu vi đối chọi với con sói đỏ thì Hào Văn mới nhúc nhích được, hắn ngay lập tức lùi lại phía sau vài bước, mồ hôi lạnh chảy ướt hết cả áo, cánh môi mỏng dính vẫn còn đang run rẩy.

Con sói hai đầu khổng lồ kia chính là tiểu Lang, nó liều mạng chạy như bay trong ba phút từ chỗ Triệu Cao kịp thời xuất hiện đúng lúc hai phe chuẩn bị động thủ. Triệu Võ, Tiểu Di cùng Băng Giao lúc này mới nhảy xuống, Triệu Võ nhẹ nhàng vuốt chòm lông tơ nơi cổ tiểu Lang khiến nó thoải mái nằm xuống đất. Hành động chán kinh toàn trường, một con yêu thú có thể đối chọi với Cao cấp Nguyên Khí hậu kỳ cường giả, thì ít nhất cũng là Cao cấp trung kỳ yêu thú vì thường yêu thú đều mạnh hơn nhân loại cùng cảnh giới. Vậy mà yêu thú cường đại đó lại phục tùng người thanh niên kia như chủ nhân của nó vậy, điều này làm sao có thể.

Trong mắt Hào Văn nhìn Triệu Võ, tràn ngập ghen tị cùng sát ý, nếu hắn đoán không lầm, người nói câu vừa nãy chính là tên đáng ghét trước mặt này, còn một phần nữa chính là Triệu Võ anh tuấn hơn hắn rất nhiều, một người quen là tâm điểm của người khác như Hào Văn, không thể nào chấp nhận có kẻ vượt trội hơn mình được, ngoại trừ có một tên ca ca luôn xem thường hắn ra, tuyệt đối không thể có người thứ hai được phép vượt qua hắn.

Hào Văn đằng đằng sát khí, gần từng chữ: "Chính người vừa rồi mắng bốn công tử?" Triệu Võ đang vui đùa cùng tiểu Lang nghe thấy liền ngẩn ra, quay đầu nhìn quanh, thấy mọi người cũng đang nhìn chăm chăm mình. Hắn mới nghĩ hoặc cúi xuống nhìn Tiểu Di đang che miệng cười nhìn hắn, tiếng cười khúc khích như chuông bạc làm tâm hồn người ta bay bổng, lúc này những người xung quanh mới nhìn lại cô bé xinh đẹp như thiên tiên này.

Còn khá nhỏ nhưng đã sở hữu vẻ đẹp hại nước hại dân như vậy, lớn lên chắc chắn sẽ là tuyệt thế mỹ nữ. Hào Văn nhìn Tiểu Di chăm chú đến chảy cả nước miếng, hắn thế chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như vậy, kể cả Băng tuyết cùng Điều ngoa tiên tử ở Tiên Hào Thành cũng không thể bì kịp tiểu cô nương trước mặt này. Cô gái eo lá bên cạnh hắn căm ghét nhìn Tiểu Di. Đến cả cô bé lạnh lùng này giờ nhắm mắt cũng đã mở mắt ra từ bao giờ, chỉ có điều người cô ta nhìn là Triệu Võ chứ không phải Tiểu Di.

Triệu Võ nhìn Tiểu Di miệng mở lớn, một tay chỉ về phía mình ý bảo "ta hả?" Tiểu Di khúc khích cười gật đầu. Triệu Võ làm như tỉnh ngộ, vỗ tay bẹp một cái sau đó chạy đến trước mặt Hào Văn, thọc ngón út vào lỗ tai một lát mới rút ra hỏi Hào Văn: "Người vừa nói gì ấy nhỉ?" Cổ tính, trực tiếp cổ tính khinh thường Hào Văn, vừa nãy hắn hét to muốn võ cả màn nhĩ mà tên khốn nạn này làm như không nghe thấy gì vậy. Hào Văn muốn phát điên rồi: "Ta

nói người là tên khốn vừa mới nắng bồn công tử đúng không?"

Triệu Vô nhỏ phọt một bãi nước miếng xuống chân Hào Vân: "Bồn công tử? Con mẹ người bồn công tử với ai đấy? Chủ nhân của tiểu cầu tạp chủng nhà người còn phải gọi ta một tiếng ông nội, học được vài câu tiếng người liền ra đường thi đại hội sửa bậy à, bây giờ ông nội cho người ba mươi giây để cắt, à không người không cần cắt cứ ở yên đấy cho ta." Triệu Vô khinh bỉ phát tay với Hào Vân, hất quay sang Khương Mộc nhị lão chửi tiếp: "Nè hai lão già, sao lớn rồi còn chơi dơ vậy, biết giữ chữ tín là cái gì không, hay lòng tự trọng của hai người bị chó nhai rồi, con mẹ nó nhìn cái nòi gì thế, lão tử cho các người mười giây để cắt, nhanh lên, lão tử bắt đầu đếm đây,... một,... hai!"

Khương Trường Cung này giờ nhìn Hào Vân đã đủ nhiều, bây giờ thêm Triệu Vô càng thêm ngông cuồng, trực tiếp chỉ thẳng mặt lão mà chửi, cuộc đời Khương Trường Cung còn chưa bao giờ bị người ta lên mặt chửi nói gì mắng chửi. Lão tức giận gầm lên: "Tiểu tử người muốn chết!" Trên người ông ta xuất hiện một luồng nguyên khí màu vàng nhạt, chốc lát tạo thành hư ảnh một con hổ to lớn ngửa đầu gầm lên: Grào!!! Khương Trường Cung có người phóng về phía Triệu Vô, FvIT6y8b nguyên khí ma sát tạo nên một vết dài khá sâu trên mặt đất: "Cường Liệt Minh Vương Quyền!!!" một quyền mang theo hư ảnh đầu hổ màu vàng nhạt đâm vào ngực Triệu Vô, quyền phong tạo ra quét theo vô số bụi đất bay lên không trung,

Chỉ Nghe Oành!!! một tiếng kèm theo âm thanh răng rắc xương gãy vang lên, sóng xung kích tỏa ra khiến mọi người xung quanh lui lại phía sau vài bước, trong mắt bọn họ tiểu tử cuồng ngạo kia chắc chắn chết không nghi ngờ, tuyệt học cao cấp nhất của Khương gia, chỉ có trực hệ giòong chính mới được quyền luyện tập Đấu kỹ Hoàng giai hậu kỳ này. Hào Vân cười lạnh lùng khinh miệt nhìn vào màn khói bụi trước mắt, hắn cũng nghĩ như những người kia "Muốn đấu với ta, người còn chưa có tư cách!"

Nhưng ngay sau khi hắn vừa lăm bắm xong thì một quyền đầu hiện lên trước mắt, Bốp!!! Hào Vân bay ngược về phía sau, tên mất chuột đi theo hắn vào đây cũng chịu liên lụy, cả hai văng ra sau gần hai chục mét mới dừng lại, nằm im không nhúc nhích không rõ sống hay chết. Một lát sau Hào Vân mới từ từ bò dậy, Triệu Vô có tính nương tay, hắn không muốn giết tên này vội, hắn muốn từ từ chơi chết tên tiểu tử này mới thôi. Chỉ là hắn đâu có biết, vì một quyết định này của mình mà hai đại gia tộc này trăm vạn người xem chút nữa bị đồ diệt toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Một Cái Tát!

Mọi người xung trón mắt há mồm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, không phải tiểu tử kia đã bị Khương tộc trưởng một quyền đánh chết rồi sao, như thế nào lại còn sống tấn công Hào Vân ra nông nổi này, thậm chí là một quyền duy nhất, một đấm giết Trung cấp Nguyên Khí sơ kỳ, trọng thương Trung cấp Nguyên Khí hậu kỳ, như vậy phải đạt trình độ nào a.

Đến khi khói bụi tan đi thân ảnh Khương Trường Cung dần dần hiện ra, cảnh tượng làm những người quan chiến đồng loạt hít hơi khí lạnh. Cánh tay phải thi triển "Cường Liệt Minh Vương Quyền" đã bị hư hại không còn hình thù, xương gãy lòi ra lở chỗ nhìn rất kinh khủng, Khương Trường Cung bây giờ như đang chìm trong địa ngục, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt rơi xuống đất, hắn là người rõ ràng nhất mình đã đánh vào thứ gì, Khương Trường Cung thì hắn không hề cảm nhận được một điểm nguyên khí nào từ người Triệu Vô phát ra, dù là một tia nhỏ để chứng tỏ là người tu luyện cũng không. Hoàn toàn là từ sức mạnh thân thể, một điều làm hắn không thể tưởng tượng được, nhân loại nào có được nhục thân cường hãn hơn cả Cao cấp yêu thú chứ, tiểu tử trước mặt quá đáng sợ.

Triệu Vô không thèm để ý những ánh mắt nhìn mình như nhìn quái vật của đám người kia, hắn nhếch mép cười khinh thường: "Lần sau lão đầu người nên dùng toàn lực đi nhé, đấm đá cái quần gì như gãi ngứa vậy, chả có tính chất khiêu chiến, với chút sức mạnh yếu đuối đó lão tử đứng im cho người đánh mười vạn cái cũng không làm rơi một cọng lông nào của lão tử. Còn tên tiểu cầu kia, chủ nhân người nuôi tốt lắm, cơ thể rất mềm nha, như đánh vào bị bông vậy, lại đây cho gia gia đấm chục cái nữa gia gia liền thả người đi."

Khương Trường Cung ánh mắt co rút lại, khóe môi run rẩy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng căm tức nhìn Triệu Vô, nhưng lão ta không dám nói gì cả, tài không bằng người, mở miệng ra cái cẳng rước nhục vào thân. Hào Vân sau một lúc lâu mới đứng dậy được, xương hàm cùng xương mũi gãy vỡ đâm vào thịt làm hắn thống khổ không thôi, gian nan mở miệng: "Tiểu tử người được lắm, hôm nay không giết được người thì cả đời này ta sẽ vĩnh viễn ở lại Xích Dạ này!" Dứt lời hắn nén đau quay phắt đầu lại gầm lên: "Thả ra đi!!!"

Như đã được tính toán từ trước đó, sáu thân ảnh tách ra khỏi đám người phía sau nhanh chóng phóng vào trong rừng. Triệu Vô khoanh tay khinh miệt cười lạnh, hắn cũng muốn thử xem tên công tử bột Hào Vân này có thể làm ra được trò trống gì. Đợi một lúc lâu nhưng vẫn không có gì phát sinh, Băng Giao cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng tăng, hắn nhìn không được mở miệng nói: "Tiểu Vô, nên giải quyết nhanh, ta cảm thấy có điểm không ổn."

Băng Giao làm yêu thú lâu năm, đã qua không biết bao nhiêu sinh tử chiến nên Triệu Vô vẫn rất tin tưởng vào cảm giác lực của Băng Giao. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị động thân bắt Hào Vân kết thúc mọi chuyện thì đã quá muộn, dị biến lúc này mới xảy ra. Tất cả mọi người đang có mặt ở đây đột nhiên cảm nhận Nguyên khí trong người đột nhiên tan biến dần, chỉ trong chốc lát liền biến mất không thấy, cả người vô lực ngã xuống.

Minh Tiêu nhận ra được gì đó hét lên: "Mê Huyền Tiêu Khí Hương, mà nó tên khốn kiếp dê tiện này!!!" Lão điên cuồng lao về phía Hào Vân đang cười đắc ý, nhưng vì vết thương trên mặt nên nhìn bộ dạng có vẻ ghê tởm. Lăng Kiên bước lên mấy bước, đá Minh Tiêu bay ngược về, hắn đã uống giải được từ trước nên không sợ Mê Hương ảnh hưởng, ngược lại Minh Tiêu bị tiêu hết hơn phân nửa Nguyên khí, không phải đối thủ Lăng Kiên, dính một cước khá nặng liền học mẫu bản ngược trở về.

Hào Vân điên cuồng cười to: "Hahaha!!! Cho người chơi với ta, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, cho các người biết sự lợi hại của Hào Vân ta! Hahaha!!!!" Triệu Võ thầm trách đã quá xem thường thằng ngu này rồi, bây giờ điều cần làm nhất là bắt hắn lấy thuốc giải sau đó mới tính tiếp. Nghĩ đến đây Triệu Võ co người phóng hết tốc lực về phía Hào Vân, khoảng cách ba mươi mét rất nhanh được rút ngắn.

Hào Vân đang đắc ý nhìn thấy Triệu Võ lao đến liền kinh hãi thất sắc, hắn vội vàng từ giới chỉ trên tay lấy ra một con dao nhỏ sau đó thủ thế đưa con dao lên chắn trước người, trong lòng thầm cầu nguyện thứ này đúng như lời gia gia nói, nếu không thì hắn chết chắc rồi. Triệu Võ nhếch mép cười lạnh: "Giấy chết sao!". Ngay khi lao đến sắp sát người Hào Vân, Triệu Võ đột nhiên nhảy lên trên không, nắm tay vận đủ mười thành lực lượng đâm xuống đầu Hào Vân, từng sợi gân nổi lên như những con rắn nhỏ, một quyền này miểu sát toàn bộ cao thủ dưới Siêu cấp Nguyên khí kỳ.

Quyền phong sắc bén xé rách không khí vang lên những tiếng xoẹt xoẹt, quyền chưa xuống nhưng áp lực nó đè lên người khiến Hào Vân thở không nổi, hắn cắn răng gào lên: "Quang Tráo hiện!!!!" Một vòng hộ trảo màu vàng đất hiện lên bao phủ toàn bộ cơ thể Hào Vân vào bên trong. Ngay khi Quyền đầu Triệu Võ va chạm Quang Trảo thì lực lượng từ cánh tay truyền vào đột nhiên tiêu thất không thấy, như bị Quang Trảo kia hút hết rồi vậy.

Triệu Võ sắc mặt ngưng trọng, quyền đâm cước đá liên tục tung ra, nhưng vẫn một kết quả cũ, toàn bộ đều bị Quang Trảo hút đi. Hào Vân lúc này mới hoàn hồn, nhìn thấy Triệu Võ đang chặt vật công kích lên Quang Trảo do tiểu đao tạo ra liền đắc ý cười ha hả, khinh miệt nhìn Triệu Võ: "Sao hả, thế nào, tên khốn chết tiệt, khi này hô to lắm mà, đòi giết ta mà, sao vậy, sao bây giờ nhìn như con gà chết vậy, hahaha, người còn non lắm!"

Hào Vân từ trong giới chỉ lấy ra một tấm bùa màu vàng, phía trên là chi chít chữ cùng kí hiệu kì lạ, sau đó Hào Vân dán nó lên Quang Trảo. Triệu Võ lúc này bên ngoài không thấy những gì Hào Vân đang làm bên trong bây giờ hắn chỉ hy vọng cái mai rùa này không có tồn tại lâu dài, chỉ cần nó suy yếu mình liền có thể đập bể nó bắt tiểu tử kia ra. Ngay lúc này đột nhiên Quang Trảo mờ đi trông thấy, Triệu Võ thầm mừng, "cơ hội đây rồi!!!"

Triệu Võ dồn toàn lực đâm một phát cực mạnh, nhưng khi chạm vào Quang Trảo thì Ầm!!! một tiếng nổ lớn vang ra, vô số bụi đất cùng khe nứt xung quanh bắt đầu lan ra như mạng nhện. Một thân ảnh bắn ra từ trong đám bụi đó, văng ra vài chục mét mới dừng lại, hiện ra thân ảnh Triệu Võ, lúc này trên cánh tay cùng ngực của hắn là một bãi máu cùng vết thương, do nhục thân Triệu Võ cực kỳ cường mãnh nên không thấy ngoại thương nặng lắm, chỉ có lực phủ ngũ tạng bị chấn động mạnh nên hắn phun lên mấy ngụm máu tươi.

Từ Di cùng Băng Giao từ xa thấy thế chạy lại, bọn họ cũng không nghĩ tới Triệu Võ lại có thể bị thương đến mức này. Bây giờ chỉ có Triệu Võ tu luyện thuần nhục thân mới có thể dễ dàng hành động, Từ Di, Băng Giao tuy cũng là yêu thú nhưng lại tu luyện thiên về tu vi Nguyên khí nhiều hơn, hơn nữa Từ Di chỉ là Cao cấp trung kỳ yêu thú, cô bé dù sao cũng mới mười ba tuổi mà thôi, cơ thể rất yếu ớt.

Hào Vân từ trong màn khói bụi cười to, hét lớn: "Lăng thúc, nhờ người thay ta kết liễu tiểu tử kia, khi trở về tất sẽ có hậu tạ!!!" Lăng Kiên nghe vậy liền sáng mắt, nếu Triệu Võ lúc toàn thịnh hắn sẽ không đại gì mà đến, bây giờ Triệu Võ trọng thương không thể động đậy được, liệu một lần cũng không việc gì, đánh cuộc một lần vậy. Lăng Kiên động thân lao vút về phía Triệu Võ, hai tay kết ấn, hai luồng nguyên khí hai màu trắng, xanh bao phủ hai tay.

Lăng Kiên gầm lên: "Song Chương Toàn Phong Bạo" Phàm giai sơ cấp đầu kỷ, được Lăng Kiên tìm thấy trong một tòa động phủ phía tây Tiên Hào Thành, vận đủ mười thành nguyên khí vùng hai chương về phía Triệu Võ đang nằm trũng mắt nhìn hắn. Ngay lúc sắp chương trúng Triệu Võ thì trước mặt xuất hiện hai thân ảnh đón đỡ chiêu thức của hắn. Va chạm làm hai kẻ vừa hiện thân bắn mạnh về phía sau, Lăng Kiên chỉ lùi lại bốn bước.

Hai người đỡ chiêu thay cho Triệu Võ không ai khác chính là Băng Giao cùng tiểu Lang, tốc độ của cả hai nhanh hơn Tiểu Di nên đến trước, chỉ là tình trạng của hai người lúc này cũng không khá hơn Triệu Võ cho lắm, Băng Giao và tiểu Lang đều tu luyện Nguyên Khí như nhân loại, có chăng cơ thể mạnh hơn nhân loại cùng cảnh giới một ít mà thôi, bây giờ không có Nguyên khí hộ thân, đánh không lại Lăng Kiên là hiển nhiên, thậm chí trọng thương không nhẹ, Phàm giai Đầu kỷ đầu phải loại yếu kém gì.

Lăng Kiên khinh miệt nhìn hai kẻ vừa cứu Triệu Võ một mạng, sau đó tiếp tục bước về phía Triệu Võ đang nằm cách đó không xa, khí huyết của hắn lúc này cũng quay cuồng, chỉ là cố nhịn ngụm máu không phun ra mà thôi, đầu có thần nhiên như về bề ngoài được. Lúc này lại thêm một thân ảnh nữa chặn trước người Triệu Võ, chính là Từ Di vừa mới chạy tới kịp.

Cô bé không nói gì, chỉ nhảy lên vung chân nhỏ đá mạnh vào đầu Lăng Kiên. Lăng Kiên cười lạnh, đến nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp vung tay hất văng chân Từ Di đi, xoay người đâm mạnh về phía bụng nàng, chỉ nghe trầm đục một tiếng. Từ Di đau đớn gấp người lại, nhưng nàng vẫn cắn răng đâm về phía trước, Lăng Kiên nổi giận, hắn không muốn bị mọi người lớn hiếp nhỏ, mà người đó lại là một tiểu cô nương cực độ xinh đẹp nữa, nhưng con tiểu nha đầu này hai lần khiêu khích đã chạm đến giới hạn của hắn. Cánh tay Lăng Kiên gân guốc nổi lên cuộn cuộn tát một cái cực mạnh vào mặt Từ Di.

Ngay khi vung tay thì đột nhiên nghe Hào Vân hét lên: "Lăng thúc, nhẹ tay thôi đừng làm tổn thương nàng!!!" Lăng Kiên thầm hừ lạnh "tiểu tử không có tiền đồ!", bắt đắc dĩ thu lực lại hơn nữa. Bốp một tiếng vang dội, Từ Di bay đi xa năm sáu mét mới ngừng lại, trên mặt là một dấu tay đỏ chót. Triệu Võ nhìn thấy, ánh mắt hắn đỏ quạch lại, trước khi đi đại ca đã dặn dò bảo vệ Từ Di thật tốt, nhưng bây giờ nhìn xem hắn đang làm cái gì thế này, quyết định ngu xuẩn dằn vò Hào Vân lúc trước mang lại kết cục bản thân khó giữ còn liên lụy đến Từ Di tí ti. Hắn như nổi điên gào lên: "Đồ chó, người là con súc sinh, đánh phụ nữ có cái gì hay, lại đây chơi với lão tử, con mẹ người là đồ chó, cả nhà người là chó, mẹ kiếp!!!!"

Ngay lúc này một tiếng gầm vang dội từ xa xa trong khu rừng vang lên, rất lâu sau mới tiêu tán: "Dám động vào Tiểu Di của ta, cả nhà người, cả tộc của người đều phải chết!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phần Nộ - Tàn Sát

Trường Thiên đang ngồi điều tức, tính từ lúc luyện chế thành công viên Tăng Nguyên Đan đến bây giờ đã được bốn tiếng đồng hồ rồi, bây giờ nhóm Triệu Võ có lẽ đã đến Xích Long thành rồi. Ngay lúc này Trường Thiên bỗng nhiên mở bừng mắt ra, một cỗ khí tức cuồng bạo bá đạo từ người hắn tràn ra, mặt đất xung quanh không chịu nổi run rẩy như động đất, Cuồng Sur cùng Dực Xà đang cầm cùi luyện đan cảm nhận được liên kinh hải lùi ra sau mấy chục mét mới dám quay đầu nhìn, bọn nó rất sợ chủ nhân mình sẽ giống lúc trước, hình thái kinh khủng đó làm chúng ám ảnh rất lâu.

Trường Thiên đứng bật dậy, những đường gân màu đen như độc xà chạy dọc khắp thân thể, lần này hắn triệt để điên cuồng, triệt để phóng thích sự cuồng bạo, bá đạo chân chính của Xích Thân, mọi lần hắn phải áp chế sự điên cuồng này rất nhiều mới có khả năng thuận tay không chế, bây giờ Trường Thiên không cần điều đó nữa, thậm chí bất chấp cả chuyện đến tối mới có thể biến hình. Mới vừa rồi, sâu trong linh hồn hắn cảm nhận được Tử Di bị tấn công, bị thương rất nặng, bây giờ như chỉ mảnh treo chuông, không rõ sống chết. Đây là lần đầu tiên hắn có được cảm giác tâm linh tương thông này, nhưng điều đó không quan trọng, điều hắn cần làm là phải nhanh nhất có thể đến bên bảo vệ nàng.

Hắn hướng về phía làng Xích Long gầm lên: "Dám động vào Tiểu Di của ta, cả nhà ngươi, cả tộc của ngươi đều phải chết!!!", từ "chết" sau cùng nồng nặc sát khí làm mặt đất run rẩy liên tục, Cuồng Sur, Dực Xà dùng cánh che đầu nằm sấp xuống đất, sợ hãi không dám mở mắt ra. Trường Thiên dùng tốc độ không thể tin nổi lao lên không trung, hắn gần như chạy trên không khí, mỗi bước đạp xuống làm không gian chấn động như khi ta ném hòn đá vào mặt nước vậy.

Trên tay Trường Thiên xuất hiện một viên đan dược trong suốt màu lam nhạt, chính là Tăng Nguyên Đan hắn vừa luyện chế không lâu, bây giờ Trường Thiên chỉ hy vọng viên đan dược này giúp hắn hồi lại ít Nguyên lực, còn về Linh hồn lực thì cố chừng nào hay chừng đó. Đến khi Trường Thiên biến mất vào không trung Cuồng Sur, Dực Xà mới dám ngồi dậy, cắn răng bay theo. Dọc đường bay gặp cây to nào chắn đường Trường Thiên liền một quyền đâm nát, một đường hắn phóng như điện chỉ sau vài phút hắn đã xuất hiện trên bầu trời Xích Long Thành.

Cuối đầu xuống nhìn thấy Lăng Kiên đang vùng vẫy về phía Triệu Võ đang nằm hấp hối, trên người chi chít vết thương lớn nhỏ, tròng mắt hắn liên cháy lên ngọn hỏa diễm màu vàng. Trường Thiên lao xuống mặt đất Với tốc độ gần như là thuần di, Rầm!!! âm thanh như hai khối vụn thạch cỡ nhỏ va chạm vang lên, bụi mù tán đi trong mắt mọi người xuất hiện một thân ảnh khổng lồ cao hơn hai mét đỏ rực như lửa, khắp người còn có những sợi gân màu đen như dây leo quấn lên, một đôi mắt cháy lên ngọn lửa màu vàng đờng đờng sát khí.

Cộng thêm mặt đất nứt ra những khe vực to như thân cây khiến Trường Thiên trong mắt họ như một hung thần từ địa ngục chui lên, thực sự rất kinh khủng. Trường Thiên không quan tâm cái nhìn của đám sâu kiến này, hắn liếc nhìn Triệu Võ sau đó quay đầu như đang tìm kiếm ai đó, ngay khi dừng lại thân ảnh Tử Di đang nằm im không nhúc nhích, trên khuôn mặt sưng vù lên có một dấu bàn tay in lên, thì không gian lập tức bạo động, luồng uy áp khủng bố từ người Trường Thiên tràn ra, mặt đất phía dưới đang nứt ra lập tức vỡ vụn, mọi người xung quanh lập tức phun ra một ngụm máu, những người yếu ớt liền bất tỉnh tại chỗ.

Triệu Công, Minh Tiêu, Khương Trường Cung, Mộc Khiêm quỳ rạp trên đất, hai tay chống xuống cố gắng kháng cự chút nào đó nhưng vô lực, ánh mắt cực độ kinh hãi nhìn Trường Thiên, quái vật từ đâu xuất hiện này khiến bọn họ cảm giác như mình đang ở trong địa ngục tu la sâu vô tận. Hào Vân bên kia cũng đã nằm dài trên đất, phải vận dụng tiểu đao triệu hồi Quang Tráo mới có thể hô hấp bình thường nhưng vẫn cứ phải nằm không dám đứng lên. Đám nam tài nữ tử đi theo hắn vào Xích Dạ đều mũi miệng trào máu khuôn mặt dán chặt xuống đất, cô bé lạnh lùng cũng không ngoại lệ, chỉ có thể gắng gượng mở to đôi mắt tràn đầy kinh hãi, tuyệt vọng nhìn thân ảnh to lớn màu đỏ như hung thần kia, nàng biết có kẻ này ở đây thì tất cả đều phải chết, chỉ trách Lăng Kiên ngu xuẩn động vào cô gái kia, dẫn tới tai họa này, đừng nói các nàng, cho dù thành chủ Tiên Hào Thành ở đây cũng phải quỳ xuống không dám ngẩng đầu lên chứ nói gì.

Lăng Kiên mới thê thảm nhất, đầu hắn đang nằm trong bàn tay của Trường Thiên, đến thờ hắn còn thờ không nổi nói gì kháng cự, chỉ có thể vô lực treo lơ lửng trên không trong hàng ngàn hàng vạn ánh mắt những người đang có mặt tại đây. Gần đến trên trán Trường Thiên càng ngày càng to, hắn xách theo Lăng Kiên đi đến chỗ Tử Di, tay còn lại bộc phát ra lực hút cường đại, hút Băng Giao đang nằm trên đất nhắm mắt giả chết kia, hắn lúc này rất sợ, cực độ hoảng sợ, chính do bọn hắn tất trách không bảo vệ được Tử Di nên mới xảy ra thảm trạng hôm nay, nếu chủ nhân hỏi xuống, hắn lấy gì mà đáp, còn không bị vụn cổ mới lạ.

Trường Thiên lúc này mới lên tiếng, giọng nói như từ địa ngục vọng lên, khiến người nghe lông tóc toàn thân dựng đứng: "Còn đan dược hồi phục không?!!!" Băng Giao không dám mở miệng, gật đầu lia lịa. Trường Thiên gật đầu quăng hắn xuống bên cạnh Tử Di: "Chăm sóc cho muội ấy, tiểu Di có mệnh hệ gì thì ngươi cùng những người ở đây đều chuẩn bị tinh thần chôn theo đi!!!" "muội ấy" bọn họ đang nghe thấy gì vậy? Tiểu cô nương xinh đẹp kia lại là muội muội của con quái vật này, ngay sau đó những người còn có thể mở mắt lập tức dùng ánh mắt giết người nhìn Lăng Kiên đang trong tay Trường Thiên, hận không phanh thấy xẻ thịt hắn cho bỏ tức, chính hắn đưa bọn họ vào địa ngục đáng sợ này.

Sát khí trên người Trường Thiên càng ngày càng tăng, đến mức như hóa thành thực chất đâm vào tim mỗi người khiến tâm hồn bọn họ run rẩy không ngừng. Âm thanh từ địa ngục tiếp tục vang lên: "Ai làm?" rất đơn giản nhưng ai cũng hiểu, Trường Thiên quét ánh mắt rực cháy của mình về phía mấy lão đầu tộc trưởng. Triệu Cao tứ lão hoảng sợ, nâng cánh tay đang run rẩy lên chỉ về phía Lăng Kiên, miệng nấp máy nhưng không ai phát ra âm thanh được.

Ngay sau khi mấy lão vừa chỉ xong liền nghe thấy một âm thanh rợn người Bụp!! âm thanh như bóp bể một trái dưa, đưa mắt nhìn thì thiếu chút nữa con mắt rớt ra ngoài, miệng há ra không cách nào ngậm lại được, bọn họ đang chứng kiến cảnh giết người quá phi nhân tính. Đầu Lăng Kiên đang trong tay Trường Thiên bị bóp nát như bóp quả cam vậy, máu cùng não tương chảy ra cực kì kinh tởm, cơ thể mất đầu rơi xuống, nhưng chưa chạm đất đã được Trường Thiên dùng hai bàn tay nắm lấy hai cánh tay của thân thể vô chủ kia, hắn nhìn chằm chằm vào kiệt tác của mình sau đó giật mạnh hai tay ra trực tiếp bóp nát luôn, một chân nâng lên đạp xuống phần thân còn lại. Cứ như thế Lăng Kiên Cao cấp Nguyên Khí hậu kỳ đang bá đạo hoành hành đột nhiên trở thành một đồng thịt vụn bầy hầy không hơn không kém.

Đám người quan chiến nằm trên đất không dám động dậy, đến hít thở mạnh cũng không được, quá tàn nhẫn, quá vô nhân đạo, ác ma kia trong lòng mọi

người tiếp tục được nâng lên vài bậc. Trường Thiên khuôn mặt không chút biểu tình nào, sự cuồng bạo chiếm gần hết lí trí khiến hắn đang điên cuồng, rất điên cuồng, về ngoài tình lạnh chỉ để che dấu thôi. Trường Thiên quay lại nhìn Triệu Vô, tiểu tử này ừ rừ quay mặt đi không dám nhìn Trường Thiên, hắn biết đại ca đang rất thất vọng về mình nên hắn không có mặt mũi nào nhìn Trường Thiên cả, nếu lúc trước không do dự một quyền giết Hào Vân là đầu đến kết cục này, nếu mình quyết đoán kết thúc mọi chuyện từ sớm thì... Nếu như tất cả đều là nếu như, hối hận cũng đã muộn.

Trường Thiên nhìn chằm chằm Triệu Vô một lúc lâu, thu tất cả biết hóa trên mặt của hắn vào mắt sau đó mới lên tiếng: "Kẻ nào gây ra?" Triệu Vô hiểu ý Trường Thiên là gì, hắn đang hỏi ai gây ra vết thương cho mình, nhưng Triệu Vô bây giờ nào dám nhìn Trường Thiên, cố gắng trốn tránh lâu nhất có thể. "Cho người ba giấy!!!" thanh âm Trường Thiên lại vang lên nhưng Triệu Vô vẫn làm như không nghe thấy.

Oành!!! Trường Thiên cách không đâm một quyền về phía đám người hai gia tộc Khương Mộc, hôm nay hắn phải giết, phải đồ sát tất cả, hắn chỉ biết có vậy, sự điên cuồng đang dần ăn mòn lí trí Trường Thiên, Xích Nhân vẫn quá mức chịu đựng với hắn, dù sao tu vi chính xác của Trường Thiên hiện tại mới chỉ là Sơ cấp Nguyên Khí sơ kỳ mà thôi, còn xa xa mới đủ tư cách không chế sức mạnh huyết mạch từ Đại Địa Kim Hùng.

Một cái hố lớn đường kính mười mét toàn là máu tươi hiện ra, một quyền cách không của Trường Thiên giết hơn hai mươi người, hắn tiếp tục vung quyền, lại một hố lớn đầy máu xuất hiện. Đám người Khương gia, Mộc gia tuyệt vọng nằm trên mặt đất mà không làm gì được, tro mắt nhìn từng đồng bạn chết đi, thậm chí chính mình có lẽ ngay sau đó cũng sẽ đi theo bọn họ, nước mắt sợ hãi, hối hận từ từ rơi xuống, đúng vậy điều bọn họ có thể làm bây giờ chính là khóc, chính là rơi nước mắt, hy vọng ác ma kia có thể thương cảm mà ngừng tay lại.

Nhưng Trường Thiên nào quan tâm, hắn liên tục đâm năm quyền, hơn một trăm người nữa lại tiếp tục ra đi. Triệu Vô lúc này mới hoảng hồn, hắn không ngờ vị ca ca thường ngày cười cười nói nói khi nổi giận lại đáng sợ, khát máu như vậy. Cuồng Sur, Dục Xà vừa đến nơi cũng không dám phát ra tiếng động nào, rón rén đến bên cạnh tiểu Lang, núp một xó quan sát sự tình, nội tâm rung động sợ hãi không cách nào bình tĩnh lại được. Băng Giao vừa xem xét cho Tử Di xong, kết quả an toàn thì hắn mới thở phào một hơi, đang tính mỉm cười tranh công thì cảnh tượng tàn ác kia diễn ra khiến nụ cười trên mặt biến thành ngốc trẻ, há miệng không nói được gì.

Khương Trường Cung cùng Mộc Khiêm nước mắt rơi đầy mặt, không ngừng hướng về Trường Thiên dập đầu cầu xin sự khoan hồng từ hắn, nội tâm ngoài cực độ sợ hãi ra chỉ còn hối hận, không hề có một tia phần hận nào, gieo nhân nào gặt quả đấy, tự làm tự chịu mà thôi, đi đến một nước này là bọn họ đã sai hoàn toàn rồi. Trường Thiên không quan tâm, hắn cứ tiếp tục đâm, trong đôi mắt ngọn lửa càng ngày càng tăng cao, sát khí càng thêm dày đặc.

Triệu Vô lập tức hét lên: "Thiên ca, làm ơn, xin ca, bọn họ vô tội, tên kia, chính là tiểu tử kia gây ra!!!" Triệu Vô khóc không ra nước mắt, chỉ vài giây chần chừ của hắn khiến mấy trăm sinh mạng bị từ thần đoạt đi. Triệu Vô cố gắng hết sức ngồi dậy chỉ về phía Quang Tráo màu vàng đất đang bao bọc Hào Vân bên trong, chỉ một hành động này cũng làm hắn thở dốc không thôi, thương thế quả thật không nhẹ tí nào.

Trường Thiên đang chuẩn bị vung quyền nghe thấy thanh âm Triệu Vô vang lên, sự điên cuồng trong mắt giảm đi rõ rệt, hắn đang rất cố sức áp chế bản thân mình lại, Vĩnh Hằng Yêu Quyết không ngừng vận chuyển trong cơ thể giúp đỡ hắn được phần nào. Khi hắn dừng tay thì cũng đã có 256 người đã phải biến mất khỏi thế gian, Trường Thiên nhìn về hướng Triệu vô chỉ, hắn không nói một lời nháy mắt xuất hiện bên cạnh Hào Vân.

Lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Hào Vân như nhìn một con kiến không hơn không kém, Trường Thiên nâng chân lên đạp xuống. Quang tráo nhìn như đơn giản nhưng chỉ âm ảm sau một đạp của Trường Thiên chữ chưa vỡ, điều này làm trong mắt hắn lóe lên một tia dị sắc. Trường Thiên vận lực, mặt đất dưới chân rung lên, hắn co người, một đám từ trên cao nện xuống, Quang Tráo chỉ chịu được một hai giây sau đó tan vỡ, Hào Vân chỉ kịp hét lên một tiếng rồi cũng biến thành một đồng thịt vụn.

Trường Thiên từ bên trong vũng máu cầm lên một thanh tiểu đao, sau đó để Hư Vô hút vào trong, xong xuôi mọi việc Trường Thiên mới lần nữa biến mất, sau đó xuất hiện trước mặt Triệu Vô, thanh âm nhẹ nhàng vang lên, lần này không hề có vô tận sát khí, không có lạnh lùng thiếu tình cảm, mà mang theo sự quan tâm và yêu thương rất nhẹ nhàng, điều này làm cho những người xung quanh ngạc nhiên vô cùng, người này cũng tên ác ma lúc trước là một sao. "Đứng lên!" câu nói làm Triệu Vô cả người run rẩy một lát, sau đó cắn chặt răng vận chút lực lượng còn sót đứng dậy.

Phải khó khăn lắm Triệu Vô mới có thể đứng thẳng người lên đối mặt với Trường Thiên, cuối đầu xuống nhìn Triệu Vô thật lâu sau đó Trường Thiên mới nhàn nhạt lên tiếng: "Biết mình sai ở đâu không?" lúc này nước mắt Triệu Vô mới rơi xuống, hắn đã khóc: "Đệ đã thiếu quyết đoán, đệ đã quá nhân từ với kẻ địch, chỉ vì sự thiếu quyết đoán của đệ mới dẫn đến thảm trạng ngày hôm nay, đệ đã sai khi khinh thường không dùng toàn lực với đối thủ, cuối cùng đệ chính là một kẻ vô dụng không dám đối mặt với bản thân, sau này đệ sẽ..."

Trường Thiên không đợi Triệu Vô nói hết câu, một cước đá hắn bay về phía tiểu Lang, ba con yêu thú nằm cuộn FimCktfQ mình trong góc đột nhiên thấy Triệu Vô bay đến liền cuống cuồng tranh nhau đỡ, Triệu Vô an ổn đáp lên người tiểu Lang, hộc ra một búng máu nhưng không hề chịu thương tổn gì, cú đá của Trường Thiên dùng vừa đủ lực đã thông khí huyết tất nghẽn của Triệu Vô, mặc dù hắn không phải là tông sư trong điều khiển khí, nhưng bằng vào thành quả của bao lâu nay biến hình tập luyện, giúp hắn cảm nhận được phần nào quỹ tích vận chuyển của khí huyết.

Trường Thiên nhàn nhạt nhìn Triệu Vô: "Tiểu đệ của ta không phải người vô dụng, đừng nói câu đó trước mặt ta, còn sau này đệ sẽ làm gì ta không cần biết, người cần quan tâm điều đó chính là bản thân đệ!" Triệu Vô sau khi nghe xong liền mỉm cười, hắn biết ca ca đã tha thứ cho mình, nên hắn liền dựa vào người tiểu Lang.

Trường Thiên trong nội tâm thở phào một hơi, cuối cùng tiểu đệ cũng đã trưởng thành, nhìn có vẻ như Triệu Vô già đời, mưu mô, gian xảo, nhưng có ai biết trong thâm tâm của hắn vẫn chỉ là một đứa bé sáu tuổi, một đứa bé sáu tuổi thì đã có cái va chạm gì với cuộc đời đâu, trong khi những tiểu hài tử khác vui đùa, hạnh phúc bên cha mẹ thì Triệu Vô lại đang phải lăn lộn giữa sống chết, chịu bao đau đớn tổn thương, tâm hồn nhỏ bé đó có thể phần đầu phát triển như ngày hôm nay đã là kỳ tích, người ta có thể nói tất cả mọi chuyện đều do Triệu Vô mà ra, do hắn nhu nhược, do hắn không dám đối diện với bản thân, vậy thì Trường Thiên lại càng chửi vào mặt đám ngu ngốc đó, lúc sáu tuổi bọn bây đang bú ti mẹ ở nơi nào mà dám lên mặt dạy đời tiểu đệ của hắn.

Trường Thiên vui vẻ một lúc mới lạnh lùng ra lệnh: "Ba đứa các người đưa tiểu Vô cùng tiểu Di về trước, Băng Giao ở lại đây với ta một lát." Đợi khi bọn

tiểu Lang khuất bóng trong rừng Trường Thiên quay đầu nhìn bốn vị tộc trưởng: "Chuyện hôm nay chưa từng xảy ra, các ngươi không biết gì cả rõ chưa, liệu mà giữ miệng đám tộc nhân của mình, nếu để có người ngoài biết chuyện, ta cũng không quan tâm chuyện một hai gia tộc nào đó biến mất đâu."

Nói xong câu cuối sát khí vừa biến mất lại một lần nữa trở lại khiến bốn lão đầu run rẩy không thôi, gật đầu như gà mổ thóc, đùa sao, chuyện này xảy ra một lần đã quá đủ, đủ ám ảnh họ cả đời rồi, nếu để tiếp diễn một lần nữa, thì có lẽ lần đó cũng là lần cuối cùng bọn họ được nhìn ánh sáng mặt trời. Trường Thiên lúc này mới gật đầu hướng bìa rừng bước đi, Băng Giao lục tục theo sau. Đến khi cả hai biến mất vào rừng sâu thì mọi người mới thở một hơi dài, nhưng không một ai hoan hô, cũng như vui mừng sau sống sót cả, tộc nhân của họ đã chết quá nhiều, thảm cảnh này tốt nhất nên trôi vào lịch sử là được rồi, không cần phải nhắc lại làm gì nữa. Triệu Công nghi hoặc hỏi Minh Tiêu bên cạnh: "Người kia gọi là tiểu Võ, còn quái nhân màu đỏ kinh khủng nhìn có điểm quen, có khi nào là?...". Minh Tiêu ngăn không cho Triệu Công nói câu sau, lắc đầu thờ dãi: "Có những chuyện bản thân mình biết là được rồi, cố nhắc đến chỉ hại người hại mình mà thôi!" Triệu Công cười khổ gật đầu sau đó phát tay ra hiệu tộc nhân vào thành. Công thành Xích Long từ từ đóng lại, có lẽ rất lâu sau mới miễn cưỡng mở ra lại, bọn họ muốn quên sự tình ngày hôm nay đi.

Trường Thiên vẫn đứng nơi bìa rừng chứ đã đi đâu, Băng Giao đứng không xa phía sau. Trường Thiên nhìn về phía bãi đất nhô cao trống trải, trước đó là mấy ngàn người còn tụ tập bây giờ đã không còn một ai, hắn nhìn rất lâu sau đó cuối đầu, từ trong khóe mắt những giọt nước mắt từ từ chảy ra, bắt ngờ là những giọt nước mắt đó đều là máu, nội tâm hắn lúc này rất dằn vặt thống khổ, mặc dù Trường Thiên biết muốn vuron lên đỉnh cao hắn phải giết rất nhiều người, nhưng 256 người hôm nay hầu hết đều vô tội, tất cả đều do hắn không khống chế được Xích Thân mà ra, nếu như lúc đó nhiều hơn một chút lí trí thì có lẽ người chết đã ít đi rất nhiều. Với cả đây là lần đầu tiên Trường Thiên giết người, lại không phải một mà rất nhiều rất nhiều, 256 đối với Trường Thiên hiện tại mà nói không ít chút nào, hắn có thể rất mạnh mẽ nhưng cũng không kềm chế được sự thống khổ cùng khó chịu trong lòng được. Đang cúi đầu đột nhiên Trường Thiên phun ra một bụng máu, mũi tai mắt đều chảy máu rất nhiều, vượt quá cực hạn trong thời gian dài khiến hắn bị nội thương nghiêm trọng, bây giờ an toàn mới dám buông lỏng, khiến cơ thể hắn nhanh chóng lâm vào trạng thái suy yếu cực độ, thậm chí nặng hơn nhiều khi lần đầu tiên xuất hiện tại vị diện này.

Băng Giao từ xa nhìn thấy Trường Thiên ngã xuống liền lo lắng lao lên, hắn không biết tình trạng Trường Thiên là như thế nào, chẳng ai biết được cả, chỉ có thể chờ hắn tỉnh dậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cửu Nguyên Hoàng Hạ

Không biết bao lâu sau Trường Thiên tỉnh lại, đập vào mắt hắn là một không gian tối đen vô tận, Trường Thiên định hình thân hình lại rồi bước đi, ngay khi vừa bước được bước đầu tiên thì thân ảnh một người phụ nữ hiện ra trước mắt hiện ra trước mắt hắn, bà đang đeo một chiếc tạp dề đưa lưng về phía Trường Thiên, có vẻ như đang cặm cùi làm gì đó. Người phụ nữ đột nhiên quay đầu cười hiền hậu: "Thiên, tôi lấy cái đĩa đầu kê chén bát tới đây, mẹ mới mua trái dưa hấu, con lấy vài miếng đem lên phòng mà ăn!"

Bất giác nước mắt Trường Thiên lăn dài, hắn run rẩy gọi: "Mẹ!" một tiếng "mẹ" chất chứa bao nhớ nhung, bao nhiêu uất ức trong lòng vỡ òa mà ra, đã bao lâu rồi hắn không được gặp, đã bao lâu rồi hắn không được ăn đồ ăn do chính tay mẹ làm. Trường Thiên bất chấp tất cả lao nhanh về phía người phụ nữ kia, chỉ là khi chạm vào thì hình ảnh mẹ hắn liền tan biến, cứ như thể từng thân ảnh thân quen lướt qua người hắn. Cha, chị Hà, ông Năm, ông Hai, Minh, Long và cả Kiếm Anh nữa, từng người một hiện ra rồi tan biến.

Đột nhiên trong đầu hắn nổ vang một tiếng, Trường Thiên thống khổ ôm đầu, nhưng đau đớn chỉ trong tích tắc, khi hắn mở mắt ra thì mình đã đứng trên một ngọn núi cao, rất cao, thậm chí có thể thấy một biển mây trắng phía dưới, ở trên đầu là vô vàn vì sao không lồ. Phía sau lưng hắn vang lên một tiếng gọi yếu ớt "Thiên ca!", ngay khi Trường Thiên định quay đầu lại nhìn thì một giọng nói mang theo vô tận tà ác vang lên: "Hạo Thiên à, ngươi đã đi được đến đây đã là rất khá rồi, nên dừng lại đi thôi, khắc khắc! Tiểu thể tử của ngươi cũng đẹp lắm, nhưng đáng tiếc là ta chưa kịp chấm mút gì thì nàng ta đã tự hủy thân, gửi linh hồn vào luân hồi vạn đời vạn kiếp không thoát ra nữa. Ta cũng rất khâm phục tính tình của nàng ta, dám hy sinh tất cả để thoát khỏi lòng bàn tay của ta chỉ vì người. Mặc dù Bản Thần rất muốn chơi với ngươi thêm ít lâu, nhưng đáng tiếc, để ngươi đi thêm một ngày đồng nghĩa với việc giúp ngươi tiến bộ thêm một năm, làm ăn lỗ như vậy, có thằng ngu mới làm. Với sức mạnh của ngươi, chỉ cần đầu thai thì với kinh nghiệm cùng trí nhớ siêu phàm của mình liền dư sức có lại được sức mạnh cùng đỉnh cao như bây giờ, cho nên ta phải phong ấn toàn bộ kí ức cùng phế đi phần tu vi thừa thải của ngươi thì thách ngươi cũng không làm gì nên chuyện được. Ta không có cách nào tôn thương được nhục thân của ngươi, nhưng không có nghĩa ta không có cách giết ngươi, đẩy ngươi vào vô tận luân hồi theo con nha đầu kia, vạn đời vạn kiếp mới được đầu thai, hahaha! Để ta xem lúc đó ngươi còn lại gì nào, đừng để ta thất vọng!!!"

Vừa dứt lời Trường Thiên cảm thấy những vì sao không lồ trên cao âm âm bạo liệt, cả một mảng vũ trụ tối đen bao la biến thành một màu đỏ, đỏ như máu. Nhưng hắn không hề để ý đến điều này, hắn hiện tại chỉ muốn quay đầu lại nhìn về phía sau, nhìn về phía người vừa gọi tên hắn lúc này, chỉ là một cái tích tắc nhưng hắn ngỡ như trăm năm. Ngay khi chớp được thân ảnh kia thì Oánh!!! một tiếng, trong đầu Trường Thiên vang lên tiếng nổ kinh khủng như hai hành tinh va chạm rồi sau đó hắn biến mất khỏi vùng thiên địa này,

Một lần nữa mở mắt ra là bầu trời trong xanh, mặt trời cao cao trên đỉnh đầu. Trường Thiên ngồi dậy nhìn quanh thì phát hiện xung quanh gần như là một vùng đất chết, mặt đất khô cằn, cây cối héo rũ, thậm chí bốc mùi hôi thối do bị phân hủy. Sau một lúc mới thấy đám người Triệu Võ Từ Di từ xa chạy lại, ánh mắt ai này đều kinh dị nhìn hắn.

Sau một màn hồi thẩm ngăn ngừa Trường Thiên mới biết mình đã hôn mê được một tuần, chỉ một khắc (mười lăm phút) trước đó đột nhiên dị tượng xảy ra, quanh người Trường Thiên xuất hiện hơn mười cái tiểu hắc động xoay tròn, nhờ có Băng Giao cùng Cuồng Sư nhờ vào thiên tính yêu thú lâu năm,

cảm giác được nguy hiểm mới mang mọi người chạy kịp. Bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy phương viên một dặm quanh Trường Thiên đều mất đi sinh cơ trở thành vùng đất chết như bây giờ.

Trường Thiên nghe đến đây cũng đã hiểu được phần nào, chắc cơ thể trong lúc hôn mê đã xảy ra biến hóa nào đó khiến Vĩnh Hằng Yêu Quyết vận chuyển hấp thu sinh cơ của môi trường xung quanh mình, còn trong cơn mê hắn đã gặp chuyện gì để xảy ra biến hóa thì hắn không biết, không tài nào nhớ được, chỉ cảm thấy khi tỉnh dậy liền mất đi một thứ gì đó rất quan trọng đối với mình.

Trường Thiên ngưng thần cảm nhận cơ thể lại một phen, Linh hồn hải đã biến lớn gấp ba lần, nếu hắn đoán không sai thì Linh hồn lực của mình bây giờ chắc đã tăng lên Siêu cấp hậu kỳ cảnh giới rồi, đối đầu Ngưng Cốt sơ kỳ vẫn đủ sức ứng chiến. Nhục thân thì vẫn như vậy, có lẽ khi xảy ra dị tượng không tồn tại sinh vật sống, tu vi hắn đã đột phá lên Siêu cấp Nguyên Khí đỉnh phong, chờ một đợt kỳ ngộ nữa hoặc là phục dụng đan dược cần thiết sẽ tiến vào Ngưng cảnh.

Kết quả này cũng không có gì đặc biệt cho lắm, thậm chí còn ít hơn so với dự tính của Trường Thiên, chắc là do Hư Vô cô đọng Nguyên lực cùng Linh hồn lực càng thêm chắc chắn nên thực lực mới tăng ít như vậy. Có vẻ như Hư Vô sau khi nhận chủ cũng thăng tiến thực lực theo chủ nhân mình, nếu như trước kia Hư Vô còn tự do thực lực của nó rất mạnh, thì bây giờ sức mạnh của nó phụ thuộc vào năng lực chủ nhân, điều này Trường Thiên vẫn có thể hiểu được.

Hắn ổn định tu vi một chút rồi đứng dậy, với thực lực bây giờ, hắn có thể tự tin biến hình hai canh giờ, tương đương với luyện được bốn viên tam cấp đan dược trở xuống. Trường Thiên ngẩng đầu nhìn trời một lúc mới nói: "Tiểu Võ, mấy hôm nay đệ có về làng không?" Triệu Võ này giờ chăm chú quan sát Trường Thiên, xem hắn có chỗ nào không tốt không để tiện giúp đỡ, vừa nghe Trường Thiên hỏi hắn vội vàng trả lời: "Thiên ca chưa tỉnh, đệ sao có thể yên tâm rời đi được!!"

Trường Thiên mỉm cười ảm áp gật đầu: "Sau này đệ cũng không nên quay về đó nữa, đợi đến khi chúng ta có chỗ đứng trong đại lục rộng lớn này, lúc đó mang mọi người bên trong rời khỏi Xích Dạ, ở bên ngoài điều kiện phát triển tốt hơn trong đây nhiều lắm, còn hiện tại trở về chỉ làm mọi chuyện thêm rắc rối chứ không giải quyết được gì cả!" Triệu Võ ngăn người một lúc rồi mới ảm đạm gật đầu, nếu không phải do hắn thì mọi chuyện bây giờ đã khác, ca ca cũng không vì quá sức mà chịu thương nặng đến mức hôn mê bảy ngày mới tỉnh.

Trường thiên so ra thấp hơn Triệu Võ một chút, hắn chỉ cao có một mét bảy lăm, Triệu Võ tận mét tám sáu, mỗi lần nói chuyện đều phải ngẩng đầu lên nhìn. Trường Thiên đưa tay kéo đầu Triệu Võ kê lên vai mình, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc ngắn cùn cùn của hắn: "Tiểu tử, người cũng quá xem thường bản thân rồi, nên nhớ đệ chỉ mới sáu tuổi mà thôi, va chạm với đời đã có bao nhiêu đầu, ta biết trước sau gì người cũng sẽ vấp ngã giống như bây giờ, chỉ là nó sớm hơn ta dự tính mà thôi, nếu khi ra ngoài rồi mà người vẫn may mắn, không gặp có sự đề tự đứng lên, tự nhìn lại chính bản thân mình, thoát ra khỏi cái cao ngạo vì mình là dòng dõi cao quý ấy đi thì ta cũng sẽ tự tay tạo đưa người vào hố sâu đó. Trước khi có được sức mạnh tuyệt đối thì đừng bao giờ khinh thường bất cứ ai cả, sư tử vồ cỏ còn dùng toàn lực mà!"

Triệu Võ đang tay ôm Trường Thiên thật chặt, một lúc sau mới buông ra, kiên định gật đầu nhìn Trường Thiên: "Thiên ca, đệ biết bGqzReK mình phải làm gì, đệ sẽ không khiến huynh thất vọng đâu!!" Trường Thiên cười nhẹ vỗ đầu Triệu Võ sau đó mới quay sang nhìn Từ Di, đưa tay vuốt lên cái má bên trái mấy ngày trước bị Lăng Kiên đánh, xem xét kĩ càng rồi mới hỏi: "Còn đau không?" Từ Di hơi đỏ mặt, nhưng nàng cũng không tránh, nàng biết vị ca ca này yêu thương quan tâm mình như thế nào, tận hưởng hơi ấm từ bàn tay Trường Thiên truyền qua, dùng hai bàn tay nhỏ bé vịn tay Trường Thiên lại sau đó nhẹ nhàng cọ má mình vào đó như thể sợ hắn rút tay lại vậy

"Không đau nữa rồi, thuốc của Sư thúc thúc rất tốt, uống vào hai ngày sau Từ Di đã lành hẳn!!" Trường Thiên gật đầu, chuyển tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Từ Di dắt đi, Từ Di vui vẻ cười khúc khích, Triệu Võ đi sau ngậm thêm cọng cỏ quen thuộc cũng nhếch môi tươi cười. Băng Giao lúc này mới đi tới trước mặt Trường Thiên cung kính báo cáo: "Những người đi theo thẳng nhai Hào Vân kia đã bị thuộc hạ giết hết rồi, chỉ còn lại một cô bé khuôn mặt khá lạnh lùng, ánh mắt nhìn thuộc hạ không sợ hãi tí nào, thấy lạ nên thuộc hạ đã mang về đây, tiện tra ít thông tin về Cửu Nguyên Hoàng Hạ luôn, bây giờ Cuồng Sư cùng Dục Xà đang canh giữ bên cạnh thác nước chờ đại nhân qua xem xét ạ!"

Trường Thiên tán thưởng gật đầu, vỗ vai Băng Giao rồi mới tiếp tục bước về phía trước, bốn người chậm rãi đi dạo trong rừng. Mãi đến hơn nửa canh giờ sau mới đến thác nước quen thuộc, từ xa Trường Thiên đã thấy Cuồng Sư cùng Dục Xà nằm chán nằm dài dưới đất ở ngay gốc cây kế bên là một cô gái mười lăm mười sáu tuổi, bộ dạng khá ái, thanh tú, đáng người có lỗi có lỗi, xem ra phát dục rất tốt.

Nhìn thấy Trường Thiên tiến đến, Cuồng Sư, Dục Xà nhanh chóng đứng dậy cúi đầu cung kính, cô gái kia thấy vậy liền kinh ngạc quay đầu nhìn theo hướng bọn chúng cúi đầu, một thanh niên anh tuấn, đáng người bình thường nhưng làn da trắng như con gái, mái tóc đỏ rực cùng hàng chân mày vàng kim cao quý khiến người ta nhìn vào sinh ra cảm giác quái dị. Trong tay thanh niên đó là một tiểu cô nương xinh đẹp, đi phía sau là hai nam tử cao to lực lưỡng, ba người kia cô gái này đều biết, bọn họ đang đi theo người thanh niên tóc đỏ kia, như vậy có nghĩa là.

Nghĩ đến đây ánh mắt Tiên Như Ngọc tràn ngập hoảng sợ nhìn Trường Thiên, hắn vẫn xem như không có gì, khuôn mặt vẫn luôn treo nụ cười hòa ái dễ gần, nào có phải bộ dạng ác quỷ như hôm đó đâu. Tiên Như Ngọc không thể tin nam tử anh tuấn thoát nhìn hiền lành, vô hại kia lại là con quái vật giết người tàn bạo không chớp mắt trong kí ức nàng. Trường Thiên vẫy tay một cái, tiểu Lang từ đầu chạy đến sau lưng Trường Thiên rồi nằm xuống, nó đã quen với việc Trường Thiên thường xuyên dùng nó như cái đệm để dựa vào rồi, ca Từ Di cũng rất thích bộ lông mềm của nó.

Trường Thiên kéo tay Từ Di ngồi xuống, dựa lưng vào tiểu Lang, cảm giác thoải mái khiến hắn thở dài một hơi, có một sủng vật như này còn gì thoải mái hơn, Từ Di ngồi bên cạnh thích thú đưa giong với hai cái đầu chó của tiểu Lang. Trường Thiên lúc này mới nhìn về phía Tiên Như Ngọc, hướng phía nàng vẫy tay một cái. Tiên Như Ngọc giật mình nhưng cũng run rẩy bước đến, ánh mắt sợ hãi chăm chú nhìn Trường Thiên, hắn một bên cũng đánh giá nàng, khuôn mặt đẹp, đáng người ngon lành, một tiểu mỹ nhân đây.

Trường Thiên vẫn nụ cười không đổi mở miệng: "Cô bé tên gì?" "Tiên Như Ngọc!" cô bé sợ sệt đáp, tiếng nhỏ như muỗi kêu. "Tên hay, nhưng ta lại không cần một cô gái có tên hay, người hiểu ý ta không?" Tiên Như Ngọc giật bắn mình vội vàng đáp, thanh âm to rõ ràng, không lí nhí như lúc này nữa: "Tiểu nữ hiểu, đại nhân có điều gì cần hỏi chỉ cần tiểu nữ biết tuyệt đối không dấu giếm."

Trường Thiên thăm gặt đầu, một cô bé thông minh cũng rất thức thời, hần tán thường hỏi: "Rất tốt, ở Cửu Nguyên Hoàng Hạ có bao nhiêu thành lớn nhỏ, thành nào có thực lực cường đại nhất, thành nào có chi nhánh hiệp hội đan sư?" Hiệp hội đan sư là một liên minh Đan Sư giữa các đại lục, mặc dù vẫn tranh đấu thường xuyên để giành địa vị, nhưng đó là chỉ khi đến đại hội Đan sư mà thôi, còn lại đều là hòa bình chung sống, giao lưu với nhau (Nghe có vẻ hơi giống luyện được sư công hội trong ĐPTK nhưng bản chất là nó giống thật, hehe, nói chơi, mình đã thay đổi tất cả quy định cũng như cách thức cạnh tranh trong đó rồi, mình chỉ mượn cái mác ngoài thôi)

Tiên Như Ngọc hít sâu một hơi bình ổn lại tâm tình, chỉ cần mình còn tác dụng, vị đại nhân này sẽ không giết mình: "Bẩm đại nhân, ở Hoàng Hạ có tổng cộng mười hai ngôi thành lớn nhỏ, những thành nhỏ không có gì nổi bật, thành chủ tu vi chỉ có Cao cấp Nguyên Khí hậu kỳ thôi, ba thành lớn nhất cũng mạnh nhất Hoàng Hạ chính là Tiên Hào thành ba Ngưng Cốt cảnh sơ kỳ, Dực Long thành và Kiên Thủy thành mỗi thành hai vị."

Trường Thiên gặt đầu: "Nói như vậy thì Tiên gia người là một trong ba thế lực mạnh nhất thành chẳng, nhân vật nào trong gia tộc đạt đến Ngưng Cốt cảnh vậy, nếu ta đoán không sai chắc là gia chủ Tiên gia của các người đứng không, thành chủ cũng là hần ta không sai chứ?" Tiên Như Ngọc giật mình không nhẹ, người này làm sao lại biết rõ ràng như vậy, không lẽ đã từng đến Tiên Hào Thành, nếu như vậy sao lại hỏi về tình hình Hoàng Hạ, giả vờ chắc chắn là không, hần không có lý do dễ gờn chơi với mình, chỉ còn cách duy nhất là hần ta suy luận ra được, trí tuệ bậc này thật khiến người ta khâm phục: "Đúng như đại nhân nói, phụ thân ta cũng là gia chủ Tiên gia đồng thời làm thành chủ Tiên Hào thành, tu vi Ngưng Cốt cảnh sơ kỳ!"

Trường Thiên đoán được phần nhiều là do kinh nghiệm đọc tiên hiệp mấy năm của hần, tên của hai hậu bối thế gia mình biết được lần lượt là Tiên Như Ngọc cùng Hào Vân, như vậy nói chính xác thì tên ngôi thành chính là ghép từ tên hai đại gia tộc này, Tiên gia, Hào gia cũng như Tiên Hào thành. Có một điều mà mọi đại lục, mọi thế giới tu tiên đều xem nắm đầm ai mạnh để có quyền lên tiếng, và không một kẻ mạnh nào lại chịu đứng sau người yếu hơn mình, thế lực cuối đến tên còn không được chọn đặt cho ngôi thành thì lấy tư cách gì làm thành chủ đứng trên hai kẻ còn lại. Từ đó có thể suy ra, Tiên gia là gia tộc nắm quyền tuyệt đối trong thành, còn vì sao hần biết gia chủ chính là người có tu vi cao nhất Tiên gia, thì Trường Thiên có thể nói rằng mình bịt mắt mò cua mà thôi.

Trường Thiên thần nhiên vuốt ve mái tóc dài mượt của Tử Di lười biếng lên tiếng: "Còn vấn đề cuối cùng thì sao?" Tiên Như Ngọc cung kính đáp lời: "Bẩm đại nhân, về phần Hiệp hội Đan sư thì có một chi nhánh ở phía thành Bắc, ngay cạnh Tiên gia chúng ta, cùng hợp tác với Tiên gia đã khá lâu rồi, ở đó có hai Tứ cấp đan sư, mười Tam cấp đan sư cùng với rất nhiều Nhất cấp, học đồ Đan sư khác, thế lực bọn họ rất lớn, gần sánh ngang với lại Minh Nguyên Tông thế lực mạnh thứ ba Tiên Hào thành"

Trường Thiên giật mình, chỉ mới có Cửu Nguyên đã có Tứ cấp Đan sư, vậy những Nguyên sau chẳng phải có được Thập cấp Đan sư luôn sao. Trường Thiên lần này đoán sai hoàn toàn, đến tận Thất Nguyên mới có Ngũ cấp Đan sư và tới Tam Nguyên Lục cấp Đan sư mới xuất hiện, toàn bộ Xích Dạ đại lục chỉ có ba vị Thất cấp Đan sư mà thôi, rất ít so với những đại lục còn lại, chủ yếu là vì khoảng cách của nó quá xa cùng lộ trình di chuyển nguy hiểm hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiếp Tục Luyện Đan

Trường Thiên thờ dài một hơi đứng dậy: "Rất tốt, những thông tin người cung cấp Bm5fYl rất có ích đối với bọn ta, nên tạm thời ta sẽ không động đến người, nếu không ngại ta gọi người là Như Ngọc nhé, còn về phần ta thì cứ Thiên ca được rồi!" Tiên Như Ngọc thoáng ngẩn ra, sau đó vui vẻ đáp lại: "Vâng, Thiên ca!" áp lực từ Trường Thiên quá lớn, khiến nàng cho đến bây giờ mới có thể thở phào nhẹ nhõm

Trường Thiên mỉm cười gặt đầu: "Các người tranh thủ chia nhau ra vào rừng tìm được liệu quý hiếm, hai đứa tiểu Giao, tiểu Lang tách ra hai nhóm, nếu phát hiện đồ tốt nhưng có nguy hiểm thì đánh dấu vị trí lại, ta sẽ đến thu thập sau!" Đám Triệu Võ lập tức nghiêm mặt nhận lệnh. "Như Ngọc, muội đi theo Triệu Võ nhé!" Trường Thiên nhận ra tiểu cô nương này có tình ý với Triệu Võ vì trong lúc trả lời câu hỏi của hần, thì Như Ngọc như có như không thường xuyên nhìn về phía Triệu Võ. Một phần khác là vì muốn chơi tiểu tử này một vỏ, trả thù việc hôm bữa, hại hần cùng Tử Di đủ thâm, không trừng phạt thì cũng quá có lỗi với bản thân rồi.

Như Ngọc giật nảy mình, khuôn mặt đỏ ửng liếc Triệu Võ một cái sau đó ngay lập tức quay mặt đi, hít sâu thở nhẹ vài hơi để che dấu đi sự xấu hổ của mình rồi mới nhu thuận đáp ứng Trường Thiên: "Vâng, Như Ngọc có đọc qua một số điển tịch cổ trong gia tộc nên có biết một số dược thảo quý dùng để chế đan dược cao cấp, nếu có phát hiện Như Ngọc sẽ báo cho Triệu Võ ca ca!"

Trường Thiên đang uống nước bên hồ nghe thấy thì xém chút nữa sặc chết, thầm hô may mắn, "Triệu Võ ca ca!" đến rồi đến rồi, mình đoán không sai mà, Trường Thiên cô nín cười: "Khá lắm, ca tin tưởng Như Ngọc muội muội!" Hần nhìn được nhưng Tử Di thì không, cô bé bặm đĩnh cánh tay hần như sam không ngừng cười khúc khích, hai má phúng phính run lên vì cười trông rất khả ái.

Đám yêu thú Băng Giao, Cuồng Sư,... Gương mặt quái dị nhìn Triệu Võ, như cười như không nhìn chăm chăm hần. Triệu Võ khóe miệng run rẩy, cô gái Như Ngọc này nhìn kiểu gì cũng đã là thiếu nữ mười bảy rồi, hần mới có sáu tuổi, thậm chí gương mặt hiện tại cũng đã quá mười lăm đâu, mỗi tội thân hình hơi to cao thôi mà, cụm từ xưng hô "Triệu Võ ca ca!" này có phải hơi...

Triệu Võ đang muốn mở miệng giải thích thì Trường Thiên đã lên tiếng trước, tên này đâu phải loại lương thiện gì mà bỏ qua cơ hội tốt thế này: "Như Ngọc ngoan, rất tốt, Triệu Võ ca ca rất tốt, Triệu Võ ca ca rất hay, tiểu Võ người nghe chưa, người ta đã gọi đệ một tiếng ca ca rồi thì đệ phải chiếu cố

Như Ngọc cho tốt biết chưa. Liệu hồn với ta!"

Triệu Võ rất uất ức, nhưng cũng hết cách, vị ca ca này tính tình đôi lúc rất thù dai, mình không đáp ứng biết đâu hẳn lại bày thêm trò gì nữa thì sao, làm bề trên với một thiếu nữ xinh đẹp không hẳn là xấu, ngui cho ta là một tiểu hài tử không hiểu sự đòi chứ gì, để bản tiểu ca chứng minh cho Thiên ca ngui thấy, ta Triệu Võ phong lưu anh tuấn không phải ăn chay, khi còn ở hình dạng bé tí ta đã lên sờ trộm vú của A Linh A Vũ rồi, cứ chờ xem bản tiểu ca triển phát thần uy như thế nào! (Thằng nhỏ này dâm vãi nòi)

Triệu Võ làm bộ giận dữ quay sang trừng mắt Như Ngọc rồi xoay người bước vào rừng, để lại một Như Ngọc khuôn mặt âm ỉ, nàng không rõ mình đã nói sai chỗ nào. Không chỉ Như Ngọc mà Trường Thiên đang đặc ý quan sát cũng giật mình, hẳn nhận ra trong mắt Triệu Võ không hề giận dữ chút nào, có chăng chỉ là vui sướng cùng thân nhiên mà thôi, Trường Thiên chốc lát liền hiểu ra: "Tiểu tử khá lắm, tương kế tựu kế chọc giận ta đây mà, cơ mà ngui còn non lắm, diễn xuất tệ như vậy cũng đòi chơi với ta, để Thiên ca dạy cho ngui biết như thế nào mới là tính kế, hắc hắc!!" Trường Thiên cười lạnh, ngoắt tay gọi Như Ngọc đang đứng ngơ ngác lại rồi lâm bâm vào lỗ tai nàng cái gì đó, chỉ thấy nàng gật đầu liên tục đôi khi lại đỏ mặt lác đác lia lịa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Trường Thiên liền cúi đầu mặt đỏ như quả táo.

Sau khi nhìn mọi người đã rời đi Trường Thiên mới đặc ý cười ha hả, thấy Cuồng Sư, Dực Xà cũng đang không hiểu gì cười theo mình Trường Thiên trừng mắt quát: "Cười cái gì, một đứa theo ta đi luyện đan, đứa còn lại vô trong mấy cái thành nhân loại kia lấy thêm mấy cái dược đỉnh nữa về đây cho ta!" Hai con yêu thú hoảng sợ, cuống quýt chia nhau đi chuyển. Trường Thiên hài lòng gật đầu, hẳn lại chỗ bãi đất trống cách đó không xa ngồi xuống xếp bằng. Trường Thiên muốn luyện đan trong trạng thái tốt nhất. Cuồng Sư luống cuống bắt chước nhưng kiểu gì cũng không ngồi được như Trường Thiên, nhiều khi nó cũng quên mất mình là yêu thú thì làm sao có tay chân giống nhân loại được, bắt đặc dĩ nằm hẳn xuống đất chờ Trường Thiên bắt đầu thì nó cũng bắt đầu theo.

Trường Thiên điều tức mười phút sau đó mở mắt phun ra một ngụm trọc khí, hẳn đứng dậy phui phui quần áo, từ trong giới chỉ lấy ra một cái dược đỉnh to chừng cao mét rưỡi. Một loạt các dược liệu từ giới trạc bay ra trôi lơ lửng trước mặt Trường Thiên, hẳn hít sâu một hơi rồi biến hình thành Xích Thân, nghiêm túc bắt đầu quá trình luyện chế khá lâu của mình, có lẽ không một hai tháng là không thành công tấn cấp Tứ cấp Đan sư được.

Đan dược mà Trường Thiên muốn luyện chế lúc này tất nhiên là Tăng Nguyên Đan rồi, lần trước mới luyện chế xong một viên đã gặp sự kiện ở thành Xích Long, cho đến bây giờ Trường Thiên mới có cơ hội tiếp tục luyện chế loại đan dược này. Lần đầu tiên do gặp một ít trục trặc tại khâu nén ép chất thải, dẫn đến toàn bộ dược liệu bị cháy hết, nhưng sau lần thất bại này thì Trường Thiên cũng dần thuần tay, thành thực hơn, hai lần tiếp theo đều thành công luyện chế ra hai viên Tăng Nguyên Đan, màu sắc đan dược còn trong suốt hơn viên đan dược đầu tiên rất nhiều, một phần vì thủ pháp tiến bộ, một phần vì Linh hồn lực được tăng cường trong phạm vi lớn.

Sau khi sử dụng xong mười bốn phần dược liệu còn lại thì cũng đã qua mấy ngày sau, lúc này Trường Thiên đã có được tổng cộng mười bốn viên đan dược trên tay, một con số cao đến khủng khiếp, mười bảy phần dược liệu, luyện chế ra mười bốn viên đan dược, cộng thêm ba phần trước đây hẳn đã đạt được tỉ lệ ba phần tư thành công, đừng nói là đỉnh phong Nhị cấp đan, cho dù là Nhất cấp đan cũng chưa chắc có vị Đan sư nào luyện chế được tỉ lệ cao như thế, huống chi Trường Thiên mới chỉ luyện đan dược hơn một tuần, nếu để những Đan sư khác biết còn không rủ nhau đi chết cả lũ sao.

Trường Thiên mỉm cười hài lòng, kết quả cao hơn dự tính không ít, hẳn dự định chỉ mang bốn viên đem bán mà thôi, còn mười viên để cho cả nhóm dùng, nhất là hẳn, Trường Thiên đang rất cần một lượng lớn đan dược để đột phá Ngưng Cốt cảnh, sớm thăng cấp chừng nào càng nhiều thêm một thủ đoạn bảo mệnh chừng ấy. Triệu Võ không ăn dược thứ này, Tử Di thì có thể ăn một hai viên vì tu vi của nàng còn khá thấp, đan dược vẫn còn tác dụng, nhưng đám Cuồng Sư thì vô dụng, nếu là đỉnh phong Tam cấp đan dược thì may ra, dược hiệu của các loại đan dược dùng trên yêu thú bị giảm đi phần lớn tác dụng.

Trường Thiên thu những viên Tăng Nguyên Đan còn lại vào trong Hư Vô, trong đó không khác gì một cái túi trữ vật cỡ siêu siêu lớn cả, chứa một tiểu hành tinh còn được nữa là. Hẳn lảng lạng đợi Cuồng Sư cùng Dực Xà mang dược liệu trở lại, còn về phần nhóm Triệu Võ Tử Di chắc phải một hai tuần nữa mới xong, đi khắp khu rừng Xích Dạ này đâu phải chuyện đùa, dù có hai yêu thú tốc độ cực nhanh như Băng Giao, tiểu Lang chờ thì cũng phải mất không ít thời gian, dọc đường còn phải dừng lại dò xét xung quanh các kiểu nữa mà.

Trường Thiên dự tính luyện hai loại Tam cấp Đan trung giai là Huyền Tâm Đan và Tam Trộn Đề Khí Đan, loại đầu tiên Huyền Tâm Đan có tác dụng củng cố tinh thần cũng như Linh hồn hải, giúp căn cơ vững chắc nhanh chóng ổn định lại sau khi thăng cấp, những cường giả vừa mới tiến cấp rất cần loại đan dược này. Loại thứ hai Tam Trộn Đề Khí Đan, đan dược này không dùng để ăn, chỉ cần gom đủ ba viên sau đó vẽ ra Tam Thiên Đề Khí Trộn đặt ba viên ở ba góc, nó sẽ đề thăng tốc độ hấp thu Nguyên khí của người dùng lên gấp ba lần, thời gian sử dụng là một tháng, viên đan dược này cực kỳ quý hiếm thậm chí nó còn đứng ngang với Tứ cấp Đan sơ giai, chỉ vì cần đến ba viên mới có thể tạo trận nên giá trị bị giảm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hồn Đăng Tam Tiên

Không để Trường Thiên phải đợi lâu, ở phía trên không xa xa đã xuất hiện bóng dáng của Cuồng Sư cùng Dực Xà, rất nhanh cả hai hiện ra trước mặt Trường Thiên, miệng mỗi con ngậm một cái giới chỉ. Những dược liệu của hai loại Tam cấp đan dược này cũng không phải quý hiếm cho lắm, chỉ có duy nhất Tam Cung Lục Thái Quả là cực kỳ khó tìm ra thì còn lại đều đơn giản, loại quả này rất ít người biết, trừ những Đan sư lâu năm mới nhận ra được, hình thù quá đặc trưng nên thiên địa thường giấu nó rất kỹ, Tam Cung Lục Thái tên như ý nghĩa hình dạng như trái khế nhưng chỉ có ba góc hình cánh cung, trên thân tổng cộng sáu màu xen kẽ nhau.

Thật may mắn làm sao ở ngay trên mô đất nhỏ cạnh động phủ Dực Xà có tận ba gốc khá lớn, Dực Xà từ khi đến đó ở đã có ba gốc kỳ quả đó xuất hiện rồi, số lượng quả không dưới hai mươi, một con số khiến người ta đổ mắt điên cuồng. Tam Cung Lục Thái Quả còn dùng để luyện chế hai loại đan dược Ngũ cấp cùng Lục cấp khác nữa, giá trị cực kỳ to lớn nên ít vị Đan sư nào dám dùng nó luyện Tam Trận Đề Khí Đan, vừa khó luyện, vừa tốn tiền, nhưng giá trị của loại đan dược này thì không ai phủ nhận cả.

Trường Thiên bắt đầu từ cái dễ trước, Huyền Tâm Đan, được luyện thành từ năm loại dược liệu: Băng Tâm Quả, Thanh Mộc Đăng, Tiên Y Thảo, Huyền Tử Quả, Hồ Thảo. Không có món nào cứng đầu khó luyện hóa tách chất cả, nên đoán chừng sẽ rất nhanh luyện thành hoặc thất bại thôi. Trên tay Trường Thiên xuất hiện một mồi lửa rất nhanh bao phủ toàn bộ năm dược liệu, chậm rãi tiến vào trong đỉnh tiến hành bước đầu tiên: tách chất.

Trường Thiên thủ pháp thành thạo không mất bao nhiêu thời gian đã thành công tách được những dòng chất thái màu đen ra khỏi dược dịch. Quá trình nén ép tiếp theo cũng không khiến Trường Thiên tốn bao nhiêu sức. Qua hai canh giờ thời gian, Trường Thiên bắt đầu thu công trở về hình dáng nhân loại bình thường, trong tay hắn lúc này là hai viên đan dược trong suốt màu hồng nhạt, lần này hắn luyện chế năm lần thành công hai, rất khá so với lần đầu tiên.

Trường Thiên thở dài một hơi, sau đó nhìn sang Cuồng Sư cùng Dực Xà đang cầm cúi phun lửa vào dược đỉnh, tính đến hôm nay thì Cuồng Sư cũng đã luyện được sơ giai Nhị Cấp đan rồi, còn Dực Xà vẫn đang cố gắng đột phá Nhị cấp, Bạo phá đan nó luyện đạt đỉnh phong Nhất cấp Đan dược. Gật đầu hài lòng, đang định ngồi xuống thì Trường Thiên nghe được tiếng sói tru vang lên, từ thanh âm mà xác định có lẽ cũng chỉ cách hắn khoảng hai dặm mà thôi.

Trường Thiên nghi hoặc lắm bẫm: "Sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa chứ, chắc không đâu, có lẽ là tìm được đồ vật gì đó đáng giá nhưng có chút khó khăn khi lấy nên mới gọi mình đến đây mà." Suy nghĩ trong chốc lát Trường Thiên liền phóng người về phía tiếng hú ban này. Chỉ tám hai phút sau Trường Thiên đã xuất hiện bên cạnh Triệu Võ, Như Ngọc cùng tiểu Lang.

Bộ dáng Triệu Võ bây giờ rất buồn cười, khòic không ra nước mắt, hắn nhìn Như Ngọc bên cạnh đầy chán nản, đánh không được mà có được Triệu Võ cũng không dám, Chửi thì lại nhục ai đòi nam tử hắn lại đi chửi một tiểu cô nương xinh đẹp đang tươi cười bao giờ, đuổi đi thì lại đòi sống đòi chết, làm Triệu Võ rất đau đầu không biết giải quyết làm sao.

"Triệu Võ ca ca, sao Thiên ca lâu đến vậy nhỉ?"

"Triệu Võ ca ca, thứ kia có phải đồ tốt thật không, nhờ gặp nguy hiểm gì thì sao, Ngọc nhi rất sợ nha!"

"Triệu Võ ca ca,... Triệu Võ ca ca!"

Như Ngọc ôm cánh tay Triệu Võ vào trong ngực không ngừng làm nũng, bộ ngực bị cánh tay cường tráng ép đến biến hình đổi dạng. Trường Thiên há hốc mồm với cô bé này, hắn bảo diễn nhưng cũng đâu cần phải làm thật đến thế, tổ chất Như Ngọc dư sức tiến vào Showbiz. Chả trách sao Triệu Võ lại khổ sở đến như vậy, Trường Thiên nhìn cười ho khan một tiếng báo hiệu mình đã có mặt, đôi câu nam nữ kia không cần phải âu yếm như vậy nữa.

Như Ngọc khuôn mặt ửng đỏ nhưng vẫn không buông tay Triệu Võ ra, đây là một cơ hội tốt để ở bên cạnh hắn, nàng đâu dại gì bỏ qua. Trường Thiên cũng không quan tâm đến điểm tâm tư nhỏ này của Như Ngọc, chỉ cần không gây hại gì cho mọi người thì hắn cũng lười để ý. "Kêu ta đến đây không phải chỉ để nhìn các người ôm ôm ấp ấp chứ?"

Triệu Võ tròn trĩnh mắt, cái này không phải do ngại bày ra sao, giờ lại làm như mình vô tội, công lý trên đời mù hết rồi, Triệu Võ quay đầu đi hừ lạnh không thèm để ý. Như Ngọc mặt càng thêm đỏ, ôm tay Triệu Võ chặt hơn lí nhí nói: "Thiên ca, lúc này bọn mười phút hiện một gốc thực vật kỳ lạ, xung quanh cũng không có gì nguy hiểm thế nhưng khi đến gần lại chạm phải một vòng phòng hộ không tiến lên được, Triệu Võ ca ca không dám dùng sức công phá sợ ảnh hưởng đến kỳ vật cho nên mới bảo tiểu Lang gọi huynh đến." Tâm niệm vừa động, Trường Thiên gấp gấp nói: "Nó ở đâu, mau dẫn ta đi xem!" Nhìn về ngưng trọng cùng vội vàng trên mặt Trường Thiên, Triệu Võ, Như Ngọc không dám xao lãng nữa, cả ba trực tiếp nhảy lên tiểu Lang rồi biến mất tại chỗ. Một lúc sau họ đã xuất hiện tại một cái đầm nước nhỏ, giữa đầm có một sợi dây leo nhỏ quấn lại với nhau như con rắn, chỉ chừa lại phần ngọn có hai bông hoa nở ra đang hướng về phía ánh nắng mặt trời.

"Không thể nào, tại sao ở đây lại có được loại kỳ vật này, quá vô lí, quá mức vô lí!" Trường Thiên thì thảo lắm bẫm, đồng tử trong mắt mở lớn hết cỡ như không tin vào điều mà mình trông thấy vậy. Triệu Võ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng thất thố đến mức này của Trường Thiên, hắn nghi hoặc hỏi: "Thiên ca, thứ kia là đồ vật gì vậy, làm ca mất tự chủ đến mức này chắc không phải là vật phạm chứ hả?"

Nghe được thanh âm Triệu Võ mới kéo Trường Thiên trở về thực tại, hắn nuốt một ngụm nước bọt nhìn chằm chằm không rời mắt vào sợi dây leo trước mắt: "Đừng bảo là ta, mà ngay cả một Chân Tôn, Chân Vương có mặt ở đây cũng phải thất thố như ta mà thôi!" Triệu Võ và Như Ngọc tròn mắt co rụt lại, miệng há ra không ngậm lại được, phải đồ vật gì mới có thể khiến đỉnh cao cường giả trên đại lục thất thố đến mức mất tự chủ như Thiên ca.

Trường Thiên hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh sau đó mới nói tiếp: "Thứ đó tên gọi là Hồn Tiên Đăng, xếp thứ hai trong bảng Thập đại Kỳ vật trong thiên địa này. Phải biết Nguyên tố Tinh Nguyên quý hiếm đến như vậy còn chưa đủ tư cách xếp vào bảng này. Chỉ những thứ được thai nghén hàng chục vạn năm mới bắt đầu thành hình cùng phát triển đến hiện tại mới được coi là Kỳ vật. Như Hồn Tiên Đăng trước mắt, trăm năm hấp thụ nguyên khí đất trời, ngàn năm mọc rễ, vạn năm đâm chồi, mười vạn năm mọc lá, trăm vạn năm mới cuộn lại được hình thù trước mắt các ngươi!"

Triệu Võ ánh mắt lồi ra như cá chết, thứ kia không ngờ lại là đồ vật siêu cấp tốt đến như vậy, trăm vạn năm, cũng quá ghê gớm rồi á. Trường Thiên cười lạnh khinh thường Triệu Võ, hắn đã quên chính mình cách đây ít phút còn ghê tởm hơn Triệu Võ lúc này nhiều: "Nhiều đó đã là gì, mười triệu năm nó mới ra một hoa, như các ngươi nhìn thấy thì Hồn Tiên Đăng kia đã mọc hai hoa có nghĩa là nó đã tồn tại được hai mươi triệu năm trở lên, có lẽ nó đang..."

Trường Thiên nói giữa chừng ánh mắt đột nhiên đại ra, cả người thần thờ không nhúc nhích, trước mắt hắn Tiên Đăng dần vươn cao lên, đến khi đứng thẳng lên ngang một người trưởng thành mới dừng lại, phần ngọn đang hướng phía ánh mặt trời tham lam hấp thụ từng tia nắng ấm áp, không lâu sau một nụ hoa nhỏ MKTLqIv bé trôi lên cạnh hai bông hoa kia, rất nhanh đã nở ra thành một bông hoa màu trắng cùng màu với hai bông hoa còn lại.

"Ba bông hoa, Hồn Tiên Đăng ba hoa, tam oa Hồn Tiên Đăng!!!" Lắm bầm đến cuối cùng Trường Thiên căn bản là hét lên, hắn mừng như điên cười lớn, tiếng cười vang vọng rất lâu mới dứt. "Phát tài, lần này chúng ta phát tài rồi, đỉnh phong của kỳ vật này chính là mọc ra ba bông hoa, đến lúc đó tên gọi của nó không còn là Hồn Tiên Đăng nữa mà phải gọi là Hồn Đăng Tam Tiên, hahaha, chính là Hồn Đăng Tam Tiên đó, thứ đồ chơi này sánh ngang với Lục Hóa Thiên Địa trong Thập đại Kỳ vật, vận may của chúng ta cũng quá nghịch thiên rồi, trong khu rừng không có gì đặc biệt này thế mà lại tồn tại!"

Như Ngọc cũng cực độ hưng phấn nhưng sau đó lại biến thành nghi hoặc: "Theo như muội biết thì năm xưa các đại năng yêu tộc liên kết phong ấn Xích Dạ thì không thể nào không biết kỳ vật này tồn tại ở đây được, vậy tại sao họ lại không đem nó đi?"

Trường Thiên ánh mắt tán thưởng nhìn Như Ngọc: "Rất thông minh, hỏi rất hay, có một điều ít ai biết đó chính là, Lục Hóa Thiên Địa chính là hóa điểm được sở hữu bởi sáu Thần thú thời kỳ Hồng Hoang, đến bây giờ đã không còn tồn tại nữa. Thiên địa bất công nhưng đôi khi lại rất công bằng, không sai Hồn Tiên Đăng hay Hồn Đăng Tam Tiên không phải kỳ vật được tạo ra cho tất cả sinh vật được hưởng dụng, nó chỉ cho phép nhân loại tiếp cận và phục dụng mà thôi, thứ đồ chơi này là nguyên liệu chính để luyện chế Thập Nhị cấp đỉnh phong Tam Tiên Thánh Nguyệt Đan, Đan được Thánh cấp duy nhất tồn tại trong thiên địa này, không một ai biết tác dụng của nó, bởi vì cho tới bây giờ chưa một viên Tam Tiên Thánh Nguyệt Đan được xuất thế cả, Hồn Đăng Tam Tiên thì đã hai lần xuất hiện ở thời kỳ Hồng Hoang rồi!"

Triệu Vô thì khỏi cần nói, hắn chỉ biết hưng phấn với kỳ vật này thôi, đan dược hay thời kỳ gì gì đó hắn không quan tâm, bởi vì Triệu Vô biết Thiên ca của hắn sẽ lo phần này thay hắn. Như Ngọc thì ngược lại, nàng bị rung động sâu tận linh hồn, sống cho tới bây giờ nàng còn chưa bao giờ nghe nói tới Đế cấp tồn tại hưởng chi Thánh cấp, còn có cả Thập Nhị cấp Đan dược nữa chứ, cả đại lục Song Giới rộng lớn, Đan sư mạnh nhất chỉ có Cửu cấp đỉnh phong mà thôi. Những lời Trường Thiên nói quá vô lý, nàng thà không muốn tin còn hơn là biết nhiều như vậy, thông tin này Trường Thiên từ đâu mà biết, nàng dám cá trên toàn bộ Song Giới không quá mười người biết được những chuyện kia, Trường Thiên càng ngày càng bí ẩn trong mắt Như Ngọc.

Trường Thiên từ Hư Vô biết được rất nhiều thứ, kể cả đan phương Tam Tiên Thánh Nguyệt Đan hắn còn biết thì mấy cá kia tính là cái đỉnh rì gì. Hư Vô còn nói cho Trường Thiên biết, không gian trong nó có thể chứa đựng được Hồn Đăng Tam Tiên, chỉ cần giữ lại nguyên vẹn toàn bộ không mất mát một cọng rễ chiếc lá nào là được, mất một chút cũng sẽ làm kỳ vật này héo đến không thể héo hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thực Lực Tăng Mạnh

Trường Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, không được làm mất một chút xíu bộ phận nào trên thân Hồn Đăng, quả không hổ là thiên địa kỳ vật, cách thu thập cũng quá khó khăn đi. Trường Thiên nghiêm mặt nhìn Triệu Vô: "Đệ ra ngoài canh chừng cho ca, cấm ai bước lại gần chỗ này cho đến khi ca ra ngoài, rõ chưa!" Triệu Vô cũng hiểu lúc này là thời khắc cực kỳ quan trọng, phạm phải một chút sai lầm là sẽ hối hận cả đời, hắn lập tức gật đầu đáp ứng dẫn đầu hai người một yêu bước ra ngoài, cách đầm nước một khoảng vừa phải.

Trường Thiên hít sâu một hơi sau đó vận Song lực biến hình thành Xích Thân, trong trạng thái này thực lực Trường Thiên đạt đến Ngưng Huyết cảnh đỉnh phong nên hắn đã có thể bay được. Trường Thiên nhẹ nhàng bay lên từ từ tiếp cận Hồn Đăng, mặc dù đã biến thân nhưng khi chạm vào màn năng lượng phòng ngự bên ngoài của Hồn Đăng hắn vẫn có thể cảm nhận được da thịt cực kỳ đau nhức.

Nếu đơn giản lấy là được thì còn gọi gì là kỳ vật, Trường Thiên càng ngày càng hưng phấn, đau đớn lúc này chỉ là ngoài da ngoài thịt, nào có thể chiến thắng được bảo vật trước mắt. Ánh mắt Trường Thiên sáng như đuốc, ngọn lửa vàng kim chói sáng hơn cả mặt trời trên cao, khoảng cách giữa hắn và Hồn Đăng chậm chạp rút ngắn.

Mười mét

Bảy mét

...

Nửa mét

Lúc này Hồn Đăng Tam Tiên đã ở ngay trước mặt Trường Thiên, cơ thể Trường Thiên bây giờ nhìn chỗ nào cũng toàn máu là máu, có chỗ thậm chí lộ ra cả xương, có thể thấy quãng đường mười mét không đơn giản chỉ là bước tới. Trường Thiên nào có để ý đến, hắn lúc này chỉ có Hồn Đăng và Hồn Đăng.

Nhưng ngay khi Trường Thiên vươn tay gần đến gốc Đăng thì dị biến đột nhiên xảy ra, cơ thể Trường Thiên đột nhiên nổi lên những đường gân đen, chỉ trong chớp mắt người hắn như được bao phủ trong vô số sợi gân màu đen. Từ đầu ngón tay Trường Thiên phóng ra những sợi dây leo đen sì, kì lạ là khi những sợi dây leo kia chui ra thì những sợi gân trên cơ thể Trường Thiên cũng theo đó mà di chuyển, như thể cả hai là một vậy.

Ở Hồn Đăng cũng phát sinh dị biến, từ dưới lớp đất mỏng xung quanh nó từng sợi dây leo dyzXobN1 màu xanh nhạt chui lên, hướng về phía dây leo

màu đen chui ra từ tay Trường Thiên. Hai bên ngay khi đụng mặt liền xoắn vào nhau hai mươi sợi dây leo nhanh chóng cuộn vào nhau.

Đến khi cả hai xoắn lại hoàn toàn thì một loại dây leo màu tím được sinh ra, trên người Trường Thiên bây giờ không còn những đường gân đen kia nữa, nhưng ánh mắt hắn đang bắt đầu đỏ lên, sự điên cuồng cùng tà ác không ngừng dâng lên. Phía Hồn Đẳng lúc này cũng chỉ còn lại ba bông hoa trôi lơ lửng trên không trung.

Những sợi dây leo màu tím kia đột nhiên hướng người Trường Thiên kia lao đến, nhục thân trong hình thái biến thân có thể so với Ngưng Thần cảnh sơ kỳ chẳng khác gì một tờ giấy mỏng trước mặt chúng. Điên cuồng xông vào cơ thể Trường thiên, chạy dọc các bó cơ, kinh mạch, huyết vị toàn thân hắn. Đau đớn không thể tưởng tượng làm Trường Thiên gào lên đầy thống khổ, từng kinh mạch không ngừng nứt toát ra vì không thể chứa chấp được sợi dây quá khổng lồ so với chúng nó.

Triệu Vũ từ xa nghe được tiếng gào thét thảm thiết của Trường Thiên liền mặc kệ lời căn dặn trước đó của hắn, lao như tên bắn về phía đầm nước, tiểu Lang chờ Như Ngọc lo lắng đuổi theo. Khi Triệu Vũ đến nơi thì cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt, từng sợi dây leo như những con độc xà màu tím đang điên cuồng chui vào người Trường Thiên.

Đầu Trường Thiên ngửa lên trời, miệng rộng há to nhưng không nói được lời nào bởi vì có đến năm sợi tiên đằng (lâu lâu mình đổi cách gọi cho đỡ lặp từ nhé, bản chất nó là một, hehe) đang chui vào miệng hắn. Ánh mắt đỏ ngầu không có tiêu cự dần dần được thay bằng một màu tím yêu dị, hẳn lúc này gần như chết lặng rồi.

Khắp người Trường Thiên lúc này toàn máu là máu, một huyết nhân đúng nghĩa. Một lát sau những sợi tiên đằng cuối cùng cũng chui vào người Trường Thiên, cơ thể hắn chỉ chít những lỗ to bằng ngón tay út. Triệu Vũ bên ngoài đang không ngừng đánh vào vòng phòng hộ, đến mức bật máu lúc nào không hay, Như Ngọc đứng bên cạnh không dám ngăn cản, nàng biết Thiên ca đối với Triệu Vũ quan trọng như thế nào, khóc thút thít lo lắng cho hắn không thôi, nàng đã thích Triệu Vũ từ cái nhìn đầu tiên, có lẽ đây là tiếng sét ái tình chăng, Như Ngọc nghĩ vậy.

Trường Thiên vẫn đang quỳ trên mặt đất đầu ngửa lên trời không nhúc nhích, gần nửa canh giờ sau mới xảy ra biến hóa, mây đen trên bầu trời ảm ảm kéo đến, sấm sét chớp giạt vang vọng cả thiên không. Mặt nước trong đầm cuộn cuộn dâng lên hai bên như sóng thần, trong chớp lát tụ hợp lại thành mười chiến thần mặc giáp được tạo nên từ nước, đứng nghiêm trang mặt không tí cảm xúc nào.

Cây cối xung quanh cũng lay động kịch liệt, tất cả sinh vật, cây cối, động vật, kể cả những chiến thần kia đều đồng loạt hướng về phía Trường Thiên cúi người xuống như đang triều bái quân vương của mình. Một cảnh tượng quá khứ không có, tương lại lại càng không thể nào đang diễn ra trước sự chứng kiến của Triệu Vũ, Như Ngọc cùng tiểu Lang, ba người cũng đang cúi thấp đầu nhưng vẫn có thể biết được chuyện gì xảy ra, nội tâm bọn họ không thể nào ngừng rung động, ngừng khiếp sợ được.

Không biết qua bao nhiêu lâu sau mây đen bắt đầu tán ra, sự vật cũng từ từ trở lại bình thường. Triệu Vũ ba người như được đại xá thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì đã thấy Trường Thiên đứng dậy, chỉ là Trường Thiên lúc này nhìn khác xa so với trước kia. Vẫn một cơ thể bình thường, làn da trắng hồng đẹp đẽ, nhưng đầu tóc đỏ không còn ngắn cùn cùn như trước mà đã dài đến chấm lưng, đôi chân mày vàng kim không đổi, cái đặc biệt nhất của Trường Thiên bây giờ cũng là thứ làm hắn khác xa so với trước đây đó chính là đôi mắt, đôi đồng tử không có tròng mà chỉ thuần duy nhất một màu tím, tím đến yêu dị.

Cũng chính thức từ thời điểm này trở đi, Trường Thiên đã bắt đầu đọc được Vĩnh Hằng Yêu Quyết, chính sự yêu dị của đôi mắt đã chứng minh cho điều này. Điều kiện cần để đạt được sự chấp nhận của Yêu Quyết không ngờ lại chính là Hồn Đẳng, thật ra Hồn Đẳng Tam Tiên sau khi từ Hồn Tiên Đẳng tiến hóa lên thì lại được tách ra làm hai bộ phận, Hồn Đẳng và Tam Hoa Tiên.

Đáng lý ra chỉ cần một mình Hồn Đẳng thôi là đã có thể giúp Trường Thiên có tư cách đọc được Yêu Quyết, nhưng vì một lý do nào đó mà đám dây leo màu đen từng chinh tu thân thể cho hắn khi vừa tiến vào đến Song Giới lại chui ra dung hợp với Hồn Đẳng, nảy sinh biến dị màu tím kia. Trường Thiên cũng không biết là có lợi hay hại, hắn chỉ biết bản thân bây giờ trong cơ thể tràn ngập lực lượng cường đại.

Tu vi không thay đổi, nhục thân cũng không, nhưng Linh hồn hải chính thức mở ra gấp mười lần trước đây, bên trong đó được phân ra làm hai khối cầu hồn hải, một trắng đục tinh khiết, còn lại là màu tím cực kỳ yêu dị không hề có một tí tạp chất nào, mức độ tinh khiết không thua gì hồn hải màu trắng kia. Hai hồn hải, một điều quá mức vô lý nhưng lại đang xảy ra trên người Trường Thiên, nếu hắn chỉ dùng một trong hai thì đủ sức đánh với Ngưng Cốt cảnh trung kỳ, nhưng nếu là cả hai thì Ngưng Huyết sơ kỳ Trường Thiên cũng dám chiến.

Một bước tiến thực lực cực kỳ lớn đối với Trường Thiên lúc này làm hắn hưng phấn không thôi. Qua đôi mắt khi vận Từ Hồn lực Trường Thiên thấy được trong người Như Ngọc có một đoàn khí lưu màu lam nhạt, tiểu Lang là màu đen tuyền, còn Triệu Vũ không có gì cả. Trường Thiên ngay lập tức nhận ra đoàn khí lưu này chính là thuộc tính của Nguyên khí, màu lam tức là Thủy hệ, màu đen là Âm hệ, về phần Triệu Vũ đã bỏ qua Nguyên khí để đi theo con đường luyện thể nên không có gì là chuyện đương nhiên.

Chỉ với năng lực này thì Trường Thiên đã có thể khẳng định, Vĩnh Hằng Yêu Quyết vượt qua rất xa những Thần Pháp tồn tại trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Không Đề

Trường Thiên quay lại nhìn Tam Hoa Tiên đang trôi lơ lửng, trước người đột nhiên xuất hiện một hắc động chậm rãi xoay tròn phát ra lực hút nhẹ nhàng, từ từ nuốt Tam Hoa Tiên vào trong. Kể từ khi Trường Thiên được chấp nhận, thì Hư Vô đã dung hợp làm một với Vĩnh Hằng Yêu Quyết, hẳn bây giờ vận chuyển Hư Vô chỉ là một cái ý niệm, không cần phức tạp như trước nữa.

Sau khi thu Tam Hoa Tiên vào không gian Hư Vô, vòng phòng hộ cũng tan biến không thấy, Trường Thiên chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu nhìn trời, khoe môi cong lên nhẹ nhàng mỉm cười. Năng lực của Yêu Quyết thực sự quá mức nghịch thiên, những gì Trường Thiên có thể đọc được bây giờ chỉ là một phần mười sức mạnh mà nó sở hữu, nhưng chỉ nhiều đó cũng đã thể hiện lên sự bá đạo cùng cực từ thứ đồ chơi này.

Điều khiển tùy ý Hư Vô chính là điều cần bản nhất, cái này không có gì đáng nói, thứ sau đó mới khủng khiếp. Chỉ cần nơi nào có nguyên tố lực nồng đậm tồn tại, Yêu Quyết liền có thể mang đi năm phần năng lượng nguyên tố của nơi đó và cô đọng nó thành Tinh Nguyên cực kỳ trân quý, nói chính xác hơn là Trường Thiên có thể tạo ra Tinh Nguyên, đồ vật mà bất kỳ cảnh giới nào cũng sẽ điên cuồng đầu rơi máu chảy để tranh giành.

Yêu Quyết có thể khiến cho cơ thể chủ nhân có tốc độ tự phục hồi cường đại đến đáng sợ, nếu thể chất càng đặc biệt càng mạnh mẽ thì năng lực phục hồi càng tăng tiến, đến một lúc nào đó có thể gọi là bất tử chi thân (mình thêm từ "chi" giống TQ đọc cho hay, ae đừng bảo mình bắt chước là được cơ mà mình bắt chước thật=)).

Về phần Linh hồn lực thì hai hồn hải cùng tồn tại trong người Trường Thiên đã là một việc nghịch thiên đến không thể nghịch hơn được nữa rồi. "Quá biến thái" đây là ba từ mà Trường Thiên dùng để đánh giá Vĩnh Hằng Yêu Quyết.

Sau một lúc cảm nhận thân thể cùng đánh giá Yêu Quyết, Trường Thiên mới hài lòng quay lại, chỉ thấy hai người Tử Di, Băng Giao cùng hai con yêu thú mới sáng còn ở nhà luyện đan cũng đã có mặt đông đủ tại đây rồi. Cũng không trách được họ, biến động mà Trường Thiên "tiến hóa" gây ra thật sự quá lớn, đến cả Xích Long thành ở khá xa vẫn thấy được thì nói gì đám người Tử Di, Băng Giao.

Trường Thiên cười nhẹ nhàng đưa mắt nhìn mọi người, lúc này những người vừa đến mới phát hiện những thay đổi trên người Trường Thiên, kẻ cả đôi mắt màu tím yêu dị kia, bọn họ cũng không hỏi, nếu Trường Thiên muốn hẳn sẽ tự nói, trước nay đều là như vậy, ai cũng đã rõ rằng phần tính cách này của hắn.

Trường Thiên nhắm đôi mắt lại, búng vào Bạch Hồn (mình gọi luôn Bạch Hồn, Tử Hồn nhé, cho đẹp trai, thêm chữ "linh" vào giữa nghe củ chuối quá, hehe) hẳn vẫn quan sát được xung quanh một cách bình thường. Với sức mạnh hiện tại lộ ra quá nhiều thứ là không nên, giả heo ăn thịt hổ vẫn thích hợp nhất cho mọi nhân vật, mọi thời đại.

Thanh âm Trường Thiên vang lên phá tan không gian yên tĩnh: "Được rồi, các người tiếp tục đi tìm dược vật đi, ta không có vấn đề gì, chỉ là một bước tiến hóa trong công pháp mà thôi, Như Ngọc ta tin tưởng muội sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc đâu nhỉ?" Rất bình thản, rất nhẹ nhàng nhưng cơ thể Như Ngọc run lên bần bật, nàng vẫn chưa quên cảnh tượng vạn thần bái triều ban nãy, nàng tuyệt đối không tin có tồn tại nào thứ hai xuất thế có thể tạo ra loại hiện tượng vô lý đến mức đó, cho nên nàng sẽ không dại dột đến mức dám nghi ngờ lời nói của Trường Thiên.

Như Ngọc vội vàng chắc nịch trả lời, thanh âm mang theo một tia quyết tuyệt nho nhỏ: "Như Ngọc biết mình đã chứng kiến việc không nên thấy, cho nên sau này dù có chết Như Ngọc cũng không hé nửa lời về chuyện hôm nay!" Trường Thiên hài lòng gật đầu: "Rất tốt, muội là một cô bé thông minh, sau này cứ việc theo ca lẫn lộn, không cần trở về cái gia tộc thấp kém kia nữa, nơi đó không phát huy hết tiềm năng của muội đâu!"

Giọng nói mang theo mười phần ngạo khí cùng bá đạo, tia khinh thường nhàn nhạt vẫn lộ rõ, nhưng Trường Thiên không quan tâm cảm nhận của Như Ngọc, cô gái này rất thông minh và thức thời cho nên hẳn biết nàng sẽ không làm hắn thất vọng. Rất nhanh Như Ngọc đã đưa ra câu trả lời chứng thực suy nghĩ của Trường Thiên: "Đi theo Thiên ca là điều mà muội đã suy nghĩ mấy ngày nay, nếu Thiên ca không hỏi Như Ngọc sẽ bằng mọi cách để xin theo Thiên ca, nay có được cơ hội này muội tất nhiên sẽ bỏ qua, Tiên gia trước giờ quả thật không xem muội là người một nhà, tất cả mọi sự chú ý đều xoay quanh đại ti của muội cũng chính là Băng linh tiên tử của Tiên Hào thành, những kỳ thị khinh thường đều tập trung vào muội. Chỉ vì muốn ra khỏi gia tộc tìm dược vật để thăng tu vì nên muội mới phải trốn ra ngoài và đi theo Hào Vân vào đây, chuyện tiếp theo mọi người cũng đã biết hết rồi. Từ hôm nay trở đi Tiên Như Ngọc muội đổi họ Như tên một chữ Ngọc, không còn là người của Tiên gia nữa, nguyện đi theo Thiên ca cùng tung hoành, hoạn nạn có nhau!" Như Ngọc nói xong liền quỳ một chân cúi đầu xuống đặt tay phải lên ngực trái, một nghi thức hiệu trung cao quý V1j02U8 nhất của nhân tộc ở Song Giới đại lục. Trường Thiên mỉm cười nhẹ nhàng bước đến trước mặt Như Ngọc sau đó mở mắt ra, nâng một tay lên từ trong đó hiện ra một viên thủy tinh màu lam nhạt đẹp như pha lê: "Ngẩng đầu lên!" Như Ngọc thoáng run lên một chút rồi từ từ ngẩng khuôn mặt xinh đẹp nhìn lên: "Đây là...!" thanh âm Như Ngọc mang theo sự rung động kịch liệt từ tâm hồn, một viên Thủy Tinh Nguyên đang trôi lơ lửng trước mặt nàng.

"Nhận lấy đi, từ ngày mai quay lại thác nước để hấp thu nó đi, đoán chừng cũng khá lâu đấy." Trường Thiên không nói lời thừa, xoa đầu Như Ngọc biểu hiện mình đã đồng ý sự hiệu trung đó của nàng rồi. Như Ngọc cơ thể không kìm được xúc động run rẩy không ngừng, nước mắt rơi như mưa, nàng gật mạnh đầu: "Như Ngọc sẽ không để Thiên ca thất vọng đâu, còn có cả Võ ca nữa!" nói câu sau Như Ngọc liền đỏ mặt nhìn Triệu Vô.

Hắn ta giật mình vội vàng núp sau cánh Cuồng Sư, hẳn rất sợ bà cô này lại gằn. Trường Thiên khép mí mắt lại cười lớn: "Tốt lắm, chỉ cần các người thật sự đến được với nhau, ta không ngại bỏ trí một hồi hi sự long trọng, thế nào hả Tiểu Vô, đúng ý đệ rồi đấy nhá!" Mặc dù thay đổi rất nhiều nhưng tính hay bốn cọt Trường Thiên vẫn không bỏ được, dù sao việc này từ xưa đến nay đã là việc mà hắn thích làm nhất, hắn cũng không muốn thanh đổi.

Trường Thiên không quan tâm đến ánh mắt căm tức của Triệu Vô nhìn mình, hẳn một đường bước tới bên cạnh Tử Di, cuối xuống hôn chụt một cái lên trán cô bé sau đó quay đầu cười ha hả bước đi, bỏ lại cô bé mặt càng ngày càng đỏ, cuối cùng liền như quả táo chín, Tử Di dậm chân hét lên: "Thiên ca bắt nạt Tử Di, sau này muội không để ý đến Thiên ca nữa!!"

Đám người Triệu Vô cũng bắt ngờ với hành động của Trường Thiên, nhìn nhau gật đầu rồi mỗi người mỗi ngã, chia theo nhóm cũ mà thực hiện công việc Trường Thiên giao cho. Chỉ có duy nhất Như Ngọc là không, nàng quay về thác nước cùng Cuồng Sư và Dực Xà, chuẩn bị hấp thu Thủy Tinh Nguyên mà Trường Thiên đưa, nội tâm thầm thì không bao giờ phản bội lại Trường Thiên, chết cũng không.

Trường Thiên thầm tính toán bây giờ không biến thân vẫn có thể dùng Linh hồn lực gọi ra Kim Địa Đế Hỏa, nhưng như vậy được sẽ không bù nổi mất, nên vẫn quyết định biến thành Xích Thân rồi làm gì thì làm. Theo Linh hồn lực tăng lên, thực lực Xích Thân không có gì tiến triển nhưng hắn có thể nâng sự cuồng bạo lên đến đỉnh điểm mà vẫn có thể thoải mái không chế được bản thân, đây là một điều rất đáng vui mừng đối với Trường Thiên lúc này, ít nhất hắn sẽ không tàn sát người bừa bãi nữa.

Thời gian biến thân được bù lại tăng lên rất nhiều, hơn bốn canh giờ mới tiêu hao hết Bạch Hồn, còn nếu sử dụng luôn Tử Hồn thì phần Nguyên lực không chịu nổi. Hiện tại sau khi chạm giới hạn mà tan biến Xích Thân thì Trường Thiên vẫn còn một con bài tẩy là Tử Hồn, thực lực ngang với Ngưng Cốt cảnh trung kỳ nên hắn không còn cố kỵ gì nữa, có thể tự tin khoe cá tính được rồi.

Khoảng thời gian sau đó khá là nhàm chán, Trường Thiên sau khi đề thăng Linh hồn lực liền cực kỳ đơn giản luyện chế ra được Tam Trận Đề Khí Đan với được tính tám phần, chỉ bị hủy đi bốn phần dược liệu mà thôi, trong tay hắn có mười tám viên đan dược quý hiếm này vừa đủ sáu bộ.

Tính đến hôm nay đã qua một tháng kể từ ngày Trường Thiên tỉnh dậy sau sự kiện thành Xích Long, ngày hôm nay Trường Thiên đã đạt đến Tử cấp Đan sư, hắn cũng cực kỳ ngạc nhiên với tốc độ phát triển thái quá của mình. Trường Thiên đang chuẩn bị luyện chế Hóa Hình Đan, đỉnh phong Tử cấp đan dược.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tuyệt Kỹ Mới

Trường Thiên có trong tay mười phần dược liệu luyện chế Hóa Hình Đan, mục tiêu là phải luyện được ít nhất năm viên, Tử Di, Băng Giao phục dụng Hóa Hình Đan có thể đề thăng tu vi lên một khoảng lớn, đan dược này là một hồi tạo hóa đối với những yêu thú bình thường dưới Ngưng cảnh. Lần này cần ít nhất một tuần may ra Trường Thiên mới hoàn thành được.

Hắn hít sâu một hơi sau đó ngưng thần bắt đầu đột luyện chế dài nhất của mình. Vài ngày sau nhóm Triệu Vô Tử Di cũng đã quay trở về, lúc này Trường Thiên đang trong Xích Thân mồ hôi đầy người luyện chế viên đan dược cuối cùng. Nhưng ngay trong giai đoạn ngưng đan thì Trường Thiên kiệt sức, tia Nguyên lực còn sót lại cũng đã tiêu hao không còn, hắn bắt đầu đi cười khò, bụng tay trở về nhân hình bình thường, lò đan dược cũng Bùm! một tiếng nổ tan tành.

Trường Thiên ngồi bệt xuống đất thở phì phò, giọng nói đầy mệt mỏi vang lên: "Gọi mọi người tập trung lại đi, chuẩn bị một số thứ rồi hai ngày sau chúng ta rời khỏi đây." Triệu Vô nghe được liền hưng phấn chạy đi kêu Cuồng Sư, Dực Xà. Còn Như Ngọc đang trong giai đoạn luyện hóa quan trọng nhất nên tốt nhất không nên làm phiền.

Chờ khi mọi người đã tập hợp đầy đủ, Trường Thiên mới đứng dậy, từ trong tay hắn xuất hiện năm viên đan dược màu hồng nhạt. Trong một tuần nay Trường Thiên luyện chế được sáu viên Hóa Hình Đan, Thiên Linh Quả cùng Diệp Linh Thảo rất khó để tách chất nên thành quả thấp hơn dự tính một viên.

Trường Thiên vung tay từng viên đan dược bay đến trước mặt mỗi người, sau đó hắn mới nhàn nhạt lên tiếng: "Hóa Hình Đan, cho các ngươi một ngày thời gian để luyện hóa nó, buổi sáng hai ngày sau tập trung lại đây chúng ta ra khỏi Xích Dạ tiến vào Cửu Nguyên Hoàng Hạ!"

Đám người Băng Giao, Tử Di lập tức nhận lệnh bay về năm hướng khác nhau, tìm chỗ phục dụng Hóa Hình Đan. Trường Thiên thở một hơi dài, sau đó ngưng thần vận chuyển Tử hồn lực, một thân ảnh màu tím hiện ra bao bọc Trường Thiên vào bên trong, hắn nâng hai tay thì thân ảnh trên đầu cũng nâng hai tay lên, mọi hành động đều có sự trùng khớp đến hoàn mĩ.

Đây chính là Linh hồn lực hóa hình mà chỉ những Đan sư lực cấp có hồn hải mạnh mẽ trở lên mới có thể làm được, Trường Thiên nghĩ đến Susanoo trong bộ truyện Naruto mà mình đã từng đọc, tăng cường khả năng phòng thủ, không cần chạm tay vào địch mà vẫn có thể kết liễu được chúng, ngẫu nhiên vậy mà không bắt chước thì quá uổng với thân phận xuyên việt của mình rồi.

Chỉ có điều Susanoo đẹp, ngẫu nhiên bao nhiêu thì con hàng mà Trường Thiên tạo ra củ chuối bấy nhiêu, không có gương mặt cụ thể, hình dáng sơ sài. Điều này cũng là đương nhiên bởi vì năng lực của Trường Thiên có hạn, Linh hồn lực hắn chưa đủ mạnh để có thể tạo ra những chi tiết tỉ mỉ, hóa hình được là đã quá tuyệt vời rồi.

Trường Thiên đặt cho tuyệt kỹ này của mình là "Quý Ảnh", năng lực phòng hộ cực cường, mặc dù không bằng nhục thân của hắn hiện tại nhưng cũng cần lại được phần nào công kích mà cường giả gây ra. Có thể tấn công tầm xa, ngẫu nhiên ẩn tượng là điều Trường Thiên mong muốn ở tuyệt kỹ mới này nhất, phần lớn nữa là có thể hạn chế lượng Linh hồn lực sử dụng khi luyện chế đan dược trong trạng thái nhân hình bình thường.

Trường Thiên điều khiển Quý Ảnh tạo ra thủ ấn kì dị, sau đó từng quả cầu lửa khổng lồ hiện ra xung quanh Quý Ảnh. Ngũ Hỏa Đồ Diệt trận đã lâu không được gọi ra, nay lại một lần nữa tái hiện, chỉ là không còn năm hỏa cầu nữa mà lên tận mười hỏa cầu, con số cực hạn của Trường Thiên lúc này.

Từng hỏa cầu khổng lồ ẩn chứa trong mình nguồn lực lượng bạo phát cực lớn đang chậm rãi xoay quanh Quý Ảnh. Trường Thiên chỉ tay lên trời hét lớn một tiếng: "Đi!!!" Quý Ảnh đồng thời làm động tác y chang, mười hỏa cầu đang di chuyển từ bốn phía đột nhiên xé rách không gian lao lên trời, từng tia lửa điện xẹt qua không khí, hơi nóng làm nước trên mặt hồ bốc hơi không ngừng.

Khi đã thấy Thập Hóa Đồ Diệt trận đạt đến độ cao vừa đủ, Trường Thiên nắm chặt tay lại: "Bạo!" âm thanh nhẹ nhàng vang lên, tiếp ngay sau đó một luồng sóng xung kích khủng bố lấy trung tâm là mười hỏa cầu trên cao tỏa ra xung quanh.ẦM!!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa như muốn phá vỡ cả thiên không vang lên, cỗ nhiệt khí phát ra từ vụ nổ thiêu rụi hơn mười dặm rừng Xích Dạ, nước trong hồ kề bên vị trí Trường Thiên đứng bốc hơi hơn một nửa, từng làn hơi nước vừa bay lên lập tức bị thiêu đốt tan biến không tung tích. Mặt đất bên dưới chịu tải áp lực khủng khiếp ầm ầm nứt vỡ, cảnh tượng không khác gì đồng bằng chịu hạn hán lâu ngày vậy.

Do vụ nổ hỏa diễm diễn ra trên bầu trời cao nên không có khói bụi gì nhiều, chỉ có từng đợt sóng năng lượng nối tiếp nhau phát tán ra xung quanh, cây cối yếu thú nhỏ yếu gì và phải đều chịu chung một số phận hóa thành bụi phấn tan biến không để lại chút gì cả. Như Ngọc do có Thủy Tinh Nguyên hộ thể nên không gặp vấn đề gì, Triệu Vô thì trực tiếp hướng đến năng lượng sóng kia ngạnh kháng, mặc dù đau rất nhưng hắn vẫn chịu được, thậm chí vận dụng toàn bộ Bạo Long Thánh Quyết hấp thu được một phần rất nhỏ giúp cường hóa nhục thân mạnh hơn nhiều, chút năng lượng này có cũng được không có cũng chẳng sao nên Trường Thiên để mặt Triệu Vô hấp thu (điều bạn nên biết: công pháp của Trường Thiên cùng Triệu Vô là hấp thu công kích đã phát ra rồi, nhưng lại ảnh hưởng trực tiếp đến người ra chiêu, khiến người đó sau khi điều tức vẫn không hồi phục lại được phần năng lượng đã bị cắn nuốt, dẫn đến tu vi thật lùi phải tu luyện tiếp mới khôi phục như cũ, cái này chính là chỗ bá đạo của Thánh Quyết, Thần Pháp, hehe)

Từ Di cùng bốn yêu thú kia thì đã đi xa khỏi khu vực này nên Trường Thiên cũng yên tâm thử uy lực của thứ đồ chơi mới này, nếu như không thử thì rất khó xác định được năng lực của hắn lúc này, đến khi gặp đối thủ, biết địch nhưng không biết ta thì thất bại đến chín phần rồi.

Khi yêu thú phục dụng Hóa Hình Đan cần hấp thu một lượng Nguyên khí cực lớn từ môi trường xung quanh để tạo ra nhân hình, nên phải tìm một địa phương rộng rãi vài dặm mới có thể yên tâm mà hóa hình. Đây là lý do Trường Thiên bảo bọn chúng đi tìm khu vực đủ rộng thích hợp mà luyện hóa đan được.

Hơn năm phút sau không gian mới từ từ bình ổn trở lại, Như Ngọc nhờ áp lực to lớn nên đã thúc đẩy nhanh tiến độ hấp thu Tinh Nguyên, đến khi vụ nổ qua đi liền hoàn thành công đoạn cuối cùng, Thủy Tinh Nguyên tách tách vài tiếng rồi vỡ vụn, không còn tí năng lượng nào ẩn chứa bên trong nữa cả, dù sao đó cũng chỉ là một khối rất nhỏ mà thôi.

Như Ngọc mở mắt nhìn tròng cảnh xung quanh liền há hốc mồm, gần mười dặm quanh đều là mặt đất khô cằn không có bất kỳ sự sống nào tồn tại, cái thác nước sau lưng chảy xuống đã ít đi thấy rõ, hồ nước bên dưới cũng cạn đi một nửa. Triệu Vô đứng đó không xa cơ thể đầy vết thương nhưng không đáng kể, hắn ngồi bệt dưới đất thở hồng hộc như trâu.

Trường Thiên cũng đang thờ dốc từng ngum, hư ảnh màu tím trên đầu đã mờ đi rất nhiều, triệu hồi Kim Hóa là một gánh nặng không nhỏ, Trường Thiên còn thi triển chiêu thức cường đại vừa rồi liền lấy đi chín phần Từ hồn của hắn, chưa kiệt lực đến chết là may mắn lắm rồi.

Trường Thiên đã có thể nhận định, khi biến thành Xích Thân, hắn liền tạo ra được mười lăm hỏa cầu như vừa rồi, cùng lắm chỉ lấy đi một nửa sức lực của hắn mà thôi, đừng nói là Ngưng thần cảnh giới, cho dù là Ngưng Thần hậu kỳ đỉnh phong khinh địch cũng ăn đủ hành với chiêu thức này, miếu sát cùng cấp là điều quá giản đơn rồi, với thực lực Xích Thân lúc này đánh chạy cũng dư sức đi ngang Ngưng Huyết cảnh.

Nghe có vẻ như Trường Thiên tiến cấp rất nhanh nhưng Ngưng cảnh cũng chỉ là bước đệm để bước tới hai chữ cường giả mà thôi, rất nhiều người chỉ dùng ba mươi năm cuộc đời đã đạt đến Ngưng Cốt cảnh rồi, chỉ khi bước vào Chân cảnh mới chân chính hiểu thế nào gọi là tu tiên vô hạn tuế nguyệt. Trường Thiên cũng chỉ được xem như là một tồn tại yêu nghiệt mà thôi, không đến mức vô lý khó thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Rời Khỏi Xích Dạ

Như Ngọc từ trong khiếp sợ tỉnh lại gian nan lên tiếng: "Thiên ca! Đây là...!" Trường Thiên đôi mắt vẫn nhắm chặt cười bất đắc dĩ: "Ta cũng không ngờ uy lực của đồ chơi này lại mạnh như thế!!" Từ lúc Trường Thiên tu luyện đến giờ vẫn chưa có ai làm đối thủ đúng nghĩa để hắn có thể thoải mái thể hiện, cũng như biết được cực hạn của bản thân.

Trường Thiên thu lại Quỷ Ảnh sau đó đi đến bên cạnh Triệu Vô ân cần hỏi: "Đứng lên được chứ, tiểu tử nguoi tham lam quá đấy, thử sức là được rồi, còn ăn luôn một phần năng lượng của ta nữa!" Triệu Vô gãi đầu cười hi hi: "Thiên ca nguoi mạnh như vậy, cho để một ít cũng đâu có tổn thất gì nhiều!"

Trường Thiên lắc đầu kéo Triệu Vô đứng dậy, gọi Như Ngọc lại sau đó cả ba rời khỏi khu vực bị tàn phá này. Đang đi trên đường Trường Thiên như nhớ ra gì đó, quay lại hỏi Như Ngọc: "Giá bán đan dược ở Hoàng Hạ như thế nào?" Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi mới trả lời: "Theo như muội biết đan dược tại những thành trì nhỏ được bán với giá rất cao, bởi vì ở đó đan dược rất khan hiếm nên Nhất cấp đan cũng được bán với giá trên trời. Còn ở Tiên Hào thành, một viên sơ giai Nhất cấp đan bán được 200 kim nguyên, trung giai 500 - 600 kim nguyên, cao giai đỉnh phong 1000 - 1500 kim nguyên.

Lên đến Nhị cấp đan thì từ một vạn cho đến năm vạn kim nguyên tùy giai bậc, Tam cấp đan trở lên liền được đưa đi bán đấu giá, ở đó giá tiền một viên đan dược cao hơn rất nhiều. Muội nhớ không lầm thì tuần sau là đại hội tuyển chọn nhân tài trẻ tuổi trong thành, năm người thắng cuối cùng sẽ được giao đầu cùng nhân tài hai thành còn lại, đến khi còn ba người giỏi nhất liền được tiến vào Siêu cấp tông môn ở Bát Nguyên Lam Thu bồi dưỡng. Trước đại hội một ngày là một buổi bán đấu giá toàn thành."

Trường Thiên chậm rãi mở đôi mắt ra, bên trong con ngươi màu tím lóe lên một tia sáng thâm thúy, sắc bén, hần mỉm cười quỷ dị rồi từ từ nhắm đôi mắt lại. Một kế hoạch mới sắp được diễn ra, Trường Thiên quay sang ôm eo hai người rồi biến mất tại chỗ. Đến khi hiện ra thì cả ba người đã xuất hiện trên một ngọn cây cao khổng lồ, từ vị trí này có thể nhìn thấy được đường chân trời rất xa, nhìn yêu thú bên dưới không khác gì những con kiến đang bò chậm chạp.

Trường Thiên chấp tay sau lưng quan sát thiên hạ bên dưới chân mình, giọng nói bình thản vang lên: "Ngọc nhi muội được quyền tham gia đại hội đó chứ?" Như Ngọc ngẩn ra một chút, sau đó liền hiểu ra gật đầu nói: "Muội là nhị tiểu thư Tiên gia, tất nhiên là được tham gia rồi, ý của Thiên ca là muốn Như Ngọc tiến vào Siêu cấp tông môn kia!"

Trường Thiên mỉm cười quỷ dị: "Nào chỉ có mình muội vào đó thôi đâu, cả tiểu Võ và tiểu Di ba người các ngươi phải cùng vào." Như Ngọc nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, có Triệu Võ đi cùng, năng ước còn không được.

Triệu Võ cũng không để ý lắm, có cơ hội thể hiện bản lĩnh, hần phải quấy tung bưng một phen. Trường Thiên như nhớ ra gì đó: "Ồ đấu giá hội có thường xuyên xuất hiện Đấu kỹ không?" Như Ngọc gật đầu ngay lập tức: "Gần như ở mọi đấu giá hội đều xuất hiện Đấu kỹ hiếm có, kể cả công pháp cao cấp cũng hay xuất hiện!"

Trường Thiên hơi nhíu mày: "Nếu vậy chúng ta phải bán một ít đan dược kiếm kim nguyên, đến đấu giá hội mua vài cái Đấu kỹ tốt cho các ngươi sử dụng!" Triệu Võ giật mình: "VẬY còn Thiên ca thì sao?"

Trường Thiên nhếch môi khinh thường: "Mấy cái Đấu kỹ đó trong mắt người thường có thể là báu vật, nhưng trong mắt ta chẳng khác gì đồng giấy vụn. Thiên giai Đấu kỹ ở trước mắt mày ra ta còn nhìn lướt qua một chút!" Triệu Võ, Như Ngọc nhìn nhau hít một hơi khí lạnh, Thiên ca cũng quá bá đạo rồi á.

Trường Thiên không phải nói chơi, riêng hai đấu kỹ mà hần tự sáng tạo ra cũng đã xa xa vượt qua Thiên giai Đấu kỹ rồi. Trường Thiên vỗ đầu hai người: "Ở trên đây Nguyên khí mật hệ khá đậm, rất tốt cho việc tu luyện thể, thanh tinh tinh thần, ở trên này nghỉ ngơi hai ngày đi, đến hôm tập trung chúng ta xuống dưới tụ họp cùng mấy đứa tiểu Di!"

Triệu Võ, Như Ngọc gật đầu đồng ý sau đó tìm mỗi người một góc ngồi xuống. Thời gian rất nhanh trôi qua, chớp mắt đã hai ngày, khi mặt trời vừa ló dạng, Triệu Võ từ trong tinh tọa mở mắt ra, trước mặt hần là Trường thiên nhắm chặt mắt đang đứng mỉm cười, không đợi Triệu Võ lên tiếng thì Trường Thiên một tay chụp lấy vai Triệu Võ, tay còn lại ôm eo Như Ngọc, cả ba biến mất trên ngọn cây.

Ở cách đó không xa, Từ Di đang ngồi trên lưng tiểu Lang, thân mật vuốt ve đầu nó: "Tiểu Lang, ta là người đến sớm nhất đệ không được dành với ta đâu đấy!" Một thanh âm non nớt bắt đầu vang lên: "Từ Di tỉ tỉ thật ăn gian, rõ ràng là đệ sắp đến nơi thì tỉ lại đem Thiên ca ra hù, làm đệ mất thăng bằng nên mới bị ngã, không công bằng tí nào."

Từ Di vui vẻ cười khúc khích không ngừng, ngay khi cả hai đang đùa giỡn thì Cuồng Sư Dục Xà đã đến nơi, hình dạng nhân hình của cả hai hiện nay cực kỳ khác so với những gì mọi người đã nghĩ. Cuồng Sư trong bộ dạng yêu thú to lớn như một tòa núi nhỏ, nhưng khi ở nhân hình liền như một tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi, chỉ cao có mét sáu, hần chính xác là bị nhỏ con chứ không phải còn trẻ như vậy. Dục Xà kể bên cạnh làm người ta trợn mắt há mồm, đầu yêu thú xấu xí dữ tợn lại là một nữ nhân cực kỳ thanh tú, xinh đẹp, sự quyến rũ tỏa ra trong FUEIqfTJ từng cử chỉ, mỗi cái nháy mắt có thể làm điên đảo bất kỳ nam nhân nào nhìn nàng, đặc biệt là bộ ngực cực kỳ đồ sộ với khe rãnh sâu hút hồn, liếc một cái liền không thoát ra được, bờ mông cong cong càng tôn thêm vòng eo mảnh khảnh không xương kia, thật sự là một yêu nữ mê người đến yêu mị mà.

Hai người vừa đến nơi thì trên trời cũng xuất hiện thêm ba thân ảnh, Từ Di vui mừng kêu lên: "Thiên ca, tiểu Võ, Ngọc nhi tỉ!" Trường Thiên mỉm cười chậm rãi đáp xuống, sau đó đi tới nắm tay Từ Di, lúc này mới nhìn lại những người đang có mặt.

Tiểu Lang cũng biến thành nhân hình là một cậu bé mười hai mười ba tuổi, ít hơn Từ Di một tuổi, khi nhìn sang Cuồng Sư cùng Dục Xà thì Trường Thiên cũng rung động không thôi, đặc biệt là Dục Xà, quả thật không thua kém gì Từ Di ở bên cạnh, đáng người thì Trường Thiên thề đây là lần đầu hần thấy đáng người nào hoàn hảo như vậy.

Rung động đến nhanh mà đi cũng nhanh, tia huyết mạch Đại Địa Kim Hùng cùng vô thượng công pháp Vĩnh Hằng Yêu Quyết trong người khiến ánh mắt Trường Thiên được nâng lên rất cao, phần nhiều là thương thức, nhưng nếu dâng lên miệng thì Trường Thiên không ngại mà thanh lý sạch sẽ, hần còn chưa thoát kiếp FA đây.

Trường Thiên nhìn qua mọi người một lượt rồi mới hài lòng gật đầu: "Rất tốt, ngoài mong đợi của ta, Cuồng Sư,... à tiểu Sư, biến nhân hình thì ta cũng thay đổi cách gọi các ngươi vậy, gọi thẳng tên không tốt cho lắm, Siêu cấp trung kỳ, tiểu Xà cũng vậy, tiểu Lang cùng tiểu Di giỏi nhất, đột phá cả đại cảnh giới trở thành Siêu cấp sơ kỳ rồi, Ngọc nhi cũng đạt Cao cấp Nguyên khí đỉnh phong."

Trường Thiên đột nhiên dừng lại, ánh mắt đóng chặt đã lâu chậm rãi mở ra, trong con ngươi lóe lên tia sáng ngạc nhiên cùng vui mừng. Mọi người đang nghi hoặc nhìn vào mắt Trường Thiên thì ở xa xa vang lên tiếng hét: "Đại nhân, ngài quên thuộc hạ rồi sao, thuộc hạ mới là người giỏi nhất đây nhé!!!"

Trường Thiên nhếch môi: "Ngưng cốt cảnh sơ kỳ, không sai, tiểu Giao ngươi làm tốt nhất, còn mang về cả Tử Diệp Linh Tuyền Thảo, không còn gì để nói, tuyệt vời!" Băng Giao nghe Trường Thiên liên tục khen mình liền hất đầu với mấy tên bên cạnh, hần nhanh chóng bước đến trước mặt Trường Thiên, dâng lên hai tay nhánh thực vật quý hiếm kia.

Trường Thiên phát nhẹ tay Tử Diệp Linh Tuyền Thảo liền biến mất, hần cũng không hỏi dư thừa, cái Trường Thiên quan tâm chính là kết quả, kết quả tốt liền được khen tặng, đây là cách làm việc của Trường Thiên hần. Trường Thiên búng ngón tay, ba viên đan dược màu xanh đậm bay vào tay Băng Giao.

"Tam Trận Đề Khí Đan, đợi lúc thích hợp rồi sử dụng, tin tưởng người sống lâu như vậy chắc cũng biết cách xử chứ hả?" Băng Giao hưng phấn gật đầu: "Thuộc hạ đương nhiên biết, đa tạ chủ nhân đã ban thưởng!" đám Cuồng Sư xung quanh nhìn vào ba viên đan dược trên tay Băng Giao mà nuốt nước bọt không thôi, thậm chí ghen tị với tên lười biếng nhưng thích khoe khoang này.

Trường Thiên không quan tâm phát tay áo: "Không cần đưa những cái biểu tình đó ra trước mặt ta, có công ắt có thưởng, nhánh Tử Diệp Linh Tuyền Thảo vừa rồi chính là tài liệu quan trọng nhất để điều chế một loại Thất cấp Đan dược quý hiếm. Tiểu Giao có công phát hiện mang nó về đây, đáng được trọng thưởng, chỉ cần ai trong các ngươi hoàn thành nhiệm vụ hoặc có những ý tưởng, phát hiện tốt thì cũng sẽ được như hân mà thôi!"

Trường Thiên không đợi bọn họ trả lời, hân mở mắt ra nhìn chăm chăm phương xa sau đó mạnh mẽ, bá đạo lên tiếng: "Đã đến lúc chúng ta rời khỏi nơi này rồi, Xích Dạ sẽ là căn cứ địa của chúng ta, sau này khi đã phát triển được chỗ đứng vững chắc trên toàn đại lục rồi chúng ta liền về đây, phải để tên tuổi chúng ta vươn xa đến mức không ai chưa nghe không ai không biết!!"

Tử Di cùng Dục Xà ánh mắt tràn đầy sùng bái kèm theo một loại tình cảm đặc biệt nhìn bóng lưng Trường Thiên, mấy tên tiểu tử còn lại ánh mắt hưng phấn mơ mộng về một tương lai xa xăm. Trường Thiên cười tà dị "Song Giới đại lục sao, cũng chỉ là một nơi nhỏ bé, nhanh thôi ta sẽ đứng trên đầu cái đám gọi là đỉnh cao cường giả kia.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vào Tiên Hào Thành

Vài ngày sau, tại một thương đội hơn mười xe hàng đang di chuyển với tốc độ chậm rãi, có ba cường giả Cao cấp Nguyên Khí sơ kỳ, mười Trung cấp Nguyên Khí kỳ và hơn hai mươi hộ vệ khác. Một đội hình bảo tiêu rất mạnh tại Cửu Nguyên Hoàng Hạ, đột nhiên phía trước không xa xuất hiện một nhóm người lớn có nhỏ có.

Người dẫn đầu nhóm bất thành linh bước ra chặn đoàn xe lại, một trong ba người Cao cấp Nguyên Khí sơ kỳ nhảy xuống xe đứng trước mặt người kia. Lúc này mới phát hiện kẻ lạ mặt là một thanh niên bận áo choàng che đi đầu tóc với thân thể, vẫn chưa ra khuôn mặt, rất anh tuấn nhưng có điều đôi mắt nhắm chặt không mở ra, có lẽ bị mù, một điều nữa là đôi chân màu vàng kim cực kỳ cao quý khiến người ta muốn ngược lên nhìn.

Thanh niên nhân dẫn đầu đoàn xe cũng là vị Cao cấp Nguyên Khí kia thận trọng lên tiếng, ông ta không nhìn ra được tu vi thanh niên trước mắt, nhưng áp lực từ hân tỏa ra khiến ông rất khó thở nên không dám khinh thường vọng động: "Không biết vị bằng hữu đây có sao lại chặn đoàn xe của chúng ta lại?"

Thanh niên trước mắt không phải ai xa lạ chính là nhân vật chính của chúng ta Trường Thiên, hân khoát cái áo choàng đen lên người chủ yếu để che đi đầu dài màu đỏ kỳ quái của mình. Những người khác chỉ có Tử Di và Dục Xà khoát áo đen che kín toàn thân, khuôn mặt đeo một tấm màn mỏng che đi dung mạo, mỹ nhân đi đầu cũng gặp phiền toái đặc biệt là hai yêu nữ hại nước hại dân một lớn một nhỏ này.

Trường Thiên với nụ cười nhẹ nhàng không đổi trên mặt thân nhiên lên tiếng: "Không biết các vị đây là bảo tiêu của dòng binh đoàn nào, thuộc thành nào?" Thanh niên nhân nghi hoặc nhưng vẫn trả lời: "Tại hạ là Thập Tam phó đoàn trưởng Thiên Cương quân đoàn thuộc Dục Long thành!"

Trường Thiên gật đầu sau đó thu lại khí thế, hân hướng về đám người phía sau ngoắt tay một cái, Triệu Võ cùng Băng Giao lập tức bước lên đứng ngay bên cạnh Trường Thiên. Hân mỉm cười với Thập Tam: "Phó đoàn trưởng mang theo hai người này vào Dục Long thành giúp ta nhé, yên tâm là ta không bảo các ngươi làm không công đâu, lát nữa bọn hân sẽ giúp các ngươi giải quyết một số thứ!"

Trường Thiên không đợi bọn Thập Tam có thời gian hội ý hay suy nghĩ, hân phóng thích Bạch hân cường đại của mình ra, mặc dù về mức độ thì chỉ bằng Ngưng Cốt sơ kỳ nhưng cái chất lượng, sự tinh khiết của nó cho dù Ngưng Cốt trung kỳ cũng đừng mong chiếm được bao nhiêu chỗ tốt từ Trường Thiên.

Áp lực bá đạo, khủng bố nhanh chóng bao trùm toàn bộ đoàn xe, người ngựa ngã đổ nằm rạp trên mặt đất, một ngón tay cũng không nhúc nhích được. Trường Thiên chấp hai tay sau lưng nhàn nhạt mở miệng: "Đừng nghi ngờ lời ta nói, cũng không nên làm mất thời gian của ta, ngay từ đầu không không chế thậm chí tiêu diệt luôn các ngươi là vì ta không muốn giết người vô tội, ít nhất là khi ta chưa quen biết với các ngươi!"

Cực kỳ bá đạo, không cho phép người khác nghi ngờ, đây là hình tượng Trường Thiên hướng đến, khí chất của đỉnh tiêm cường giả. Thập Tam quỳ bò trên mặt đất, khóe miệng có máu chảy ra do hân cường ngạnh chống lại khí thế từ Trường Thiên, cổ hết sức lên tiếng: "Đại nhân,...mong ngài thủ hạ...lưu tình, bọn tiểu nhân sẽ...làm theo lời ngài!!"

Trường Thiên không nói gì xoay người bước đi, áp lực kinh khủng kia cũng từ từ biến mất, Thập Tam cùng những người khác thở hồng hộc, mồ hôi lạnh chảy ướt đầm cả áo, bọn họ vừa mới dạo một vòng quanh từ môn quan, người thanh niên kia thật sự quá mạnh, mạnh đến biến thái, thành chủ có phóng hết tu vi cũng chưa chắc bì nổi hân, bởi vì Thập Tam không hề phát hiện ra một tia ba động Nguyên khí nào, như vậy có nghĩa hân ta mới chỉ phát ra khí thế cường giả của bản thân mà thôi, chỉ nhiều đó đã dư sức vượt qua Ngưng Cốt cảnh sơ kỳ, vậy thì khi hân thả tu vi ra còn cường đại đến mức nào nữa. Từ khi nào Cửu Nguyên lại có cường giả bậc này xuất hiện, cho dù là Bát Nguyên cũng không có ai mạnh được như vậy.

Thập Tam khôi phục từ khiếp sợ nhanh chóng đứng lên thì nhóm người kia đã biến mất, chỉ còn Triệu Võ cùng Băng Giao đứng một bên khoanh tay khinh thường nhìn hân. Triệu Võ quan sát biến hóa trên mặt Thập Tam từ nãy đến giờ, hân cười khinh khinh lên tiếng: "Không cần phải dgZ92QwL đem

so sánh ca ca ta với đám thành chủ gì gì đó, trong mắt hẳn tất cả các người kẻ cả vị thành chủ tôn kính kia không khác một con kiến hôi cho lắm, một ngón tay cũng đủ giết cả đám trăm lần, chỉ là huynh ấy không muốn lạm sát người vô tội mà thôi!"

Đám người Thiên Cương quân đoàn vừa mới đứng lên lập tức khuyu chân xém té xỉu, nhưng bọn họ cũng không dám nghi ngờ, sự thật trước mắt, người kia là tồn tại quá mức kinh khủng so với bọn họ. Triệu Võ như nhớ ra gì đó, liền nói cho có lệ: "Ca ca ta bảo phía trước các người năm dặm có một toán cướp ba mươi tên đang chặn chốt, có vẻ như mục tiêu của bọn chúng là đoàn xe hàng này đây, cẩn thận chút đi!"

Thập Tam nghe vậy ngay lập tức trấn định lại tinh thần, nhủ mảy suy nghĩ: "Không lẽ là Lang Nha, chỉ có thể là bọn chúng mới dám cướp tiêu của Thiên Cương quân đoàn của chúng ta. Thập Tứ, Thập Ngũ, các người nhanh chóng giảm khoảng cách giữa các xe hàng, hộ vệ đội chuẩn bị sẵn vũ khí tùy thời nghênh địch!"

Hai người được gọi là Thập Tứ, Thập Ngũ nhanh chóng nhận lệnh phân công nhau đi đốc thúc huynh đệ. Chỉ một lát sau đoàn xe ngựa tiếp tục lên đường tiến về phía trước.

Trường Thiên lúc này đã đi được một quãng rất xa, hẳn biết chắc chắn mọi việc sẽ diễn ra như kế hoạch của mình, trừ việc Triệu Võ khoe khoang bản lĩnh của hắn để kiểm soát. Trường Thiên một bên nắm bàn tay nhỏ của Tử Di, bên còn lại được Dục Xà ôm cứng ngất vào bộ ngực đồ sộ của nàng, độ đàn hồi cùng với sự mềm mại tuyệt vời này khiến Trường Thiên thậm hồ sượng không thôi, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn lãnh tĩnh như thường, đôi khi cánh tay lại nhẹ nhàng cọ qua cọ lại trên ngực Dục Xà làm lộ ra bản tính dâm dề của hắn, Dục Xà đối với việc này không hề quan tâm ngược lại còn thích là đằng khác, việc Trường Thiên chiếm tiện nghi cũng thể hiện hẳn có đề ý đến nàng, điều này làm Dục Xà cực kỳ vui vẻ dọc đường không ngừng cười cười nói nói với Tử Di bên kia chiến tuyến.

Trường Thiên cho Triệu Võ vào Dục Long thành mục đích là để tiêu tử đó tham gia đại hội nhân tài. Trường Thiên dự tính cho ba người của hắn lần lượt là Triệu Võ, Tử Di và Như Ngọc tiến vào top năm thiên tài ở Tiên Hào thành, nhưng tiểu Lang xuất hiện làm kế hoạch ban đầu đặt ra thay đổi đôi chút.

Tử Di, Như Ngọc cùng tiểu Lang sẽ tham dự đại hội ở Tiên Hào thành, Triệu Võ phải qua Dục Long thành xa xôi là vì Trường Thiên không muốn lãnh đạo của Tiên Hào thành nghi ngờ, đột nhiên xuất hiện ba con hắc mã lạ mặt, không nghi ngờ mới là chuyện lạ, hắn không muốn kế hoạch của mình phát sinh biến cố gì cả, bốn đứa nhỏ này bắt buộc phải vào được Siêu cấp tông môn kia để tiếp tục đi bước tiếp theo. Khi mặt trời sắp khuất thì một tòa thành khổng lồ vô tận hiện ra trước mắt Trường Thiên, hắn mỉm cười lầm bầm: "Bước một kế hoạch, bắt đầu!", sau đó cùng Tử Di, Dục Xà hai người hai bên hướng cổng thành bước tới, tiểu Lang nắm tay còn lại của Tử Di, Như Ngọc thì đi cạnh Dục Xà, Cuồng Sur hai tay ôm đầu lững thững bước ngoài cùng. Một hàng năm người chậm rãi nhập thành.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập, có dân thường, có thương buôn đang rao giá vật phẩm, có vài chiến sĩ từ dong binh đoàn nào đó đi lui đi tới trước một quầy hàng đồ mặt trả giá. Có điều lão già bán hàng chỉ khinh bỉ nhìn bọn hắn rồi không để ý nữa.

Trường Thiên cảm thấy hiếu kỳ dẫn đầu bước đến quầy hàng nọ để xem náo nhiệt, khi đến gần liền nghe thấy âm thanh quát tháo: "Lão già chết tiệt với thanh kiếm gãy của người lão tử trả năm trăm kim nguyên là đã tiện nghi cho người lắm rồi, nếu người còn không biết điều thì đừng trách ta tàn nhẫn!!" Mấy tên theo sau cũng đồng loạt rút loan đao bên hông ra đe dọa.

Lão già chủ cửa hàng vẫn ung dung nhàn nhã, với tu vi của lão ta thì sợ quái gì mấy tên lâu la này, đang định lên tiếng thì khuôn mặt bỗng nhiên ngưng trọng lại, ánh mắt lóe ra từng đạo dị quang nhìn về phía sau đám đại hán bậm trợn kia.

Trường Thiên với nụ cười quen thuộc từ tốn bước tới, hai bên là hai mỹ nhân được lựa mông che mặt, cùng với đám Cuồng Sur đi theo sau, Như Ngọc sau khi vào thành cũng đã cẩn thận che mặt như Tử Di, Dục Xà, Trường Thiên không muốn nàng lộ diện quá sớm.

Đám người dong binh đoàn trước đó bị một luồng lực lượng vô hình đẩy dạt qua một bên chừa đường cho bọn Trường Thiên tiến đến, điều này làm chúng cực kỳ khó hiểu, ai vừa ra tay đẩy mình ra? Cả đám đều cùng một câu hỏi trong đầu. Lão già ngồi quan sát nãy giờ đồng tử co rút lại, kinh hãi nhìn Trường Thiên đi giữa, tên thanh niên mù phía trước có Linh hồn lực quá mức cường đại, chỉ thoáng qua một chốc nhưng lão vẫn cảm nhận được thứ lực lượng bí ẩn kia chính là Linh hồn lực.

Lão già lập tức đứng lên: "Không biết quầy hàng của lão hủ có gì hay để khiến vị đại nhân này giá lâm vậy ạ!" Trường Thiên gật đầu, rất tốt, hẳn cần chính là biểu hiện này, giải quyết việc nhanh gọn rồi tìm chỗ bán đan dược nữa, lộ chút ít năng lực cũng không tạo nên sóng gió gì.

Đám dong binh đoàn đang đứng xem thì nhau hít hơi lạnh, bọn hắn vừa nãy hùng hổ như vậy cũng chỉ để khoe oai mà thôi, đến cả đoàn trưởng đứng trước mặt lão già này cũng phải nể mặt vài phần, tên tiểu tử kia khiến lão cuối đầu xưng hô cung kính như vậy thì phải là dạng tồn tại gì, có hai mỹ nhân bên cạnh, chẳng lẽ là thế gia công tử nào, bọn hắn lập tức phủ nhận, có đập chết cũng không tin thân phận vị đại nhân vật kia chỉ có vậy.

Trường Thiên trực tiếp bỏ qua những ánh mắt kính sợ xung quanh tiến lại gần quầy hàng, ánh mắt hắn dừng lại trên một số viên sơ giai Nhị cấp đan: "Dược hiệu sáu phần, rất tốt, là người tự luyện chế à?" Trường Thiên mặc dù vẫn nhắm chặt mắt từ đầu đến giờ, nhưng Lão già đối diện vẫn cảm nhận được có một đôi mắt đang nhìn xoáy vào tâm thần của lão như muốn đọc được nội tâm lão đang nghĩ gì.

Mồ hôi bắt đầu chảy ra, lão già cúi đầu không dám nhìn Trường Thiên nữa, khi cảm giác thấy đôi mắt kia đã biến mất mới thở phào một hơi cung kính trả lời: "Thưa đại nhân, chính lão hủ đã luyện chế ạ, khiến đại nhân chê cười rồi!"

Trường Thiên cười nhẹ nhàng tán thưởng: "Người đánh giá thấp mình quá rồi, về sau không cần phải ra đường bán hàng như vậy nữa, theo ta đi!" Giọng nói mang theo ý chí không thể cãi lời, lão già hoảng sợ mấp máy môi nhưng chưa kịp phát ra tiếng thì một cái giới chỉ bay đến trước mặt.

Lão vội vàng giơ tay chụp lấy, ngưng thần xem xét, sau khi xem xong đôi mắt lão tròn trũng, miệng há hốc rất nhanh chóng chuyển thành cười to, thanh âm tràn ngập vui mừng cùng hưng phấn. Bên trong giới chỉ là hai viên Huyền Tâm Đan và ba loại đan phương Tam cấp.

Thứ này Trường Thiên đã chuẩn bị từ khi chưa ra khỏi Xích Dạ, dùng để mua những Đan sư năng suất tốt nhưng thiếu chỗ dựa như lão già này. Hắn đã tính toán nếu muốn thành lập một thế lực hùng mạnh thì hiển nhiên phải có Đan sư cùng Chế Khí sư duy trì rồi. Trường Thiên muốn xây dựng căn cứ từ bây giờ, ngay trong ngôi thành rộng lớn này.

Lão già đang cười lớn thì phát giác một đôi mắt băng lãnh đầy sát khí nhìn mình, lão ngay lập tức im bật lại cúi đầu xuống nhìn Trường Thiên, quái lạ là mắt hắn vẫn đóng chặt, chắc chắn chưa hề mở ra: "Đại nhân nếu đã không chê lão hủ vô dụng thì lão cũng sẽ dốc sức vì đại nhân mà tạo nên cơ đồ!"

Trường Thiên hài lòng quay đầu bước đi, lão già cùng mọi người cũng cất bước theo sau, thủ đoạn của hắn là như vậy, cho người miếng bánh thì cũng phải tát người một phát để tránh sau này có ý đồ riêng tư.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Phiên Phức Tới

Nhóm người tiến vào một tửu lâu khá rộng rãi, khách khứa đi ra đi vào liên tục. Trường Thiên âm thầm gật đầu, sinh ý ở đây rất tốt, đang đánh giá thì một cô gái tiếp tân xinh xắn bước tới chào hỏi: "Xin hỏi vị công tử đây cần gì ạ?" Trường Thiên mỉm cười: "Ở đây có loại phòng sang trọng nào không, chúng ta cần ba phòng!"

Nữ phục vụ cũng đã quen tiếp xúc với những vị khách nhân thế gia công tử như này nhiều rồi, nàng tươi cười trả lời: "Tửu lâu của chúng tôi vừa hay còn đúng ba phòng như công tử yêu cầu, mời ngài cùng các vị đây đi theo tiểu nữ!"

Đoàn người tiến thẳng lên tầng hai, rất nhanh liền dừng lại trước một hành lang dài rộng, "Ba phòng của công tử đây ạ, các vị vào phòng nghỉ ngơi trước, phục vụ lát nữa sẽ mang thức ăn lên, tiểu nữ xin phép!" "Không cần phiền phức như vậy, muốn ăn gì chúng ta sẽ tự xuống!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu, phục vụ rất tốt, chả trách sinh khí lại lớn đến vậy, sau này hắn cũng phải mở vài cái tửu lâu mới được. Trường Thiên nhanh chóng kéo tay Tử Di cùng Dục Xà vào phòng để lại một câu: "Ngọc nhi, muội xuống thanh toán kim nguyên đùm ta, còn lại tự chia phòng đi", tiểu Lang nhanh chóng chạy theo, Cuồng Sư và lão đầu Mạnh Nam không có ý kiến, tự giác vào phòng đối diện, căn cuối cùng Như Ngọc được "độc chiếm" ở một mình.

Bên trong khá rộng rãi thoáng mát, bộ bàn ghế nằm ngay giữa phòng khách, giường ngủ thì nằm xa xa ở cuối phòng, Trường Thiên không buồn nhìn phát tay, cái giường ngủ liền tan biến thành bụi phấn.

Không đợi Trường Thiên nhắc nhở, tiểu Lang chạy vào phòng sau biến trở lại thành yêu thú, nằm ngay ngắn ở đó. Trường Thiên cười tán thưởng, kéo tay hai người kia nằm lên cái đệm yêu thú mềm mại này.

Trường Thiên ôm cả hai vào lòng, một bên vuốt tóc Tử Di, bên còn lại trực tiếp đặt tay lên ngực Dục Xà thoải mái xoa bóp, nàng khẽ rên hừ một tiếng, mặt hơi ửng đỏ rồi mỉm cười ngọt ngào. Đùa, đồ tốt đưa tận miệng mà không xài là chẳng ngu, nhưng chỉ dừng lại ở việc nắn bóp, tạo hình một chút mà thôi, Trường Thiên cũng không làm ra hành động nào khác nữa cả.

Hắn hôn trán mỗi người một cái, sau đó tỏa ra Linh hồn lực cường đại của mình, khiến cả hai nhanh chóng suy yếu, mệt mỏi rồi dần dần chìm vào giấc ngủ, câu cuối cùng các nàng nghe được là: "Các nàng mấy ngày nay vất vả rồi, ngủ một giấc đi, sáng mai ta mang các nàng đi tham quan ngôi thành to đẹp này!"

Trường Thiên hai tay vuốt ve, xoa nắn nhẹ nhàng hơn, giúp hai mỹ nhân thoải mái ngủ sâu hơn chút. Mười phút sau Trường Thiên thân nhiên vận tu vi truyền âm sang hai phòng đối diện: "Ngọc nhi, muội dẫn hai tên kia đi sang thành Nam, tìm trụ sở dong binh công hội gần đó, bán số đan dược ta giao lúc trước đi, hộ giá càng cao càng tốt, nhưng phải ở trong mức độ chịu đựng được, được hiệu trong những đan dược đó đều hơn tám phần, tác dụng phụ chỉ có một phần mà thôi, tự sắp xếp đi!"

Như Ngọc bên ngoài hiểu ý của Trường Thiên, cả ba nhận lệnh nhanh chóng ra khỏi tửu điếm. Vì sao Trường Thiên chọn dong binh công hội ở thành Nam, thứ nhất là tránh tiếp xúc với Hiệp hội Đan sư thành Bắc để không bị phát hiện số đan dược trân quý kia, tám phần dược hiệu đầu phải chuyển đưa.

Thứ hai là dong binh công hội rất giàu, gần như thua kém rất ít so với những đại gia tộc, phần lớn số đan dược Trường Thiên đưa cho Như Ngọc đều là chữa thương cùng Tạng Nguyên Đan, những thứ này đều là báu vật đối với đám dong binh đoàn suốt ngày phải chém giết để kiếm sống kia, cho nên bọn họ sẽ ra giá rất cao để mua chúng về, thậm chí cao hơn giá bên ngoài cũng là bình thường.

Trường Thiên nhếch môi cười lạnh: "Hiệp hội Đan sư sao, có ta ở Tiên Hào thành này rồi thì đành phải xin lỗi các người thôi, hắc hắc!!!" nói xong Trường Thiên liền cúi đầu xuống nhìn tiểu mỹ nhân cùng đại mỹ nhân đang nằm trên ngực của mình. Thở một hơi dài cảm khái, kiếp trước (sau khi vào Song Giới TT gần như thay đổi rất nhiều, nên gọi kiếp trước cũng không sai đâu ae nhỉ, hehe) hắn chỉ là một thằng bất cần đời, thậm chí là tự kỉ, từ nhỏ đến lớn rất hiếm khi ra ngoài, Trường Thiên luôn thu mình vào căn phòng nhỏ bé cùng với những mơ mộng, tưởng tượng của mình, nói hắn là một kẻ không có tính cách cụ thể nào cũng không sai.

Từ khi đến thế giới mới này, những điều Trường Thiên thường tưởng tượng ra đã xuất hiện ngay trước mắt, áp dụng lên chính bản thân mình. Nhưng cũng vì thế mà hắn mới nhận ra gia đình, người thân, mái nhà nó quan trọng đến mức nào, cảm giác nhớ thương da diết không sao tả được khiến nguyện vọng duy nhất lúc trước của Trường Thiên chính là bước lên đỉnh thế giới này sau đó tìm cách xé mở không gian, quay trở về hành tinh Xanh quê hương.

Chỉ là bây giờ lại xuất hiện thêm một niềm ao ước bé nhỏ nữa đó là bảo vệ chính mái nhà mà mình tạo ra, bảo vệ những người yêu thương hắn thật lòng như hai cô gái này đây. Trường Thiên nở nụ cười hạnh phúc, bắt gác hai tay ôm chặt hơn, bàn tay đang đặt trên bầu sữa của Dực Xà vô tình bóp mạnh khiến nàng nhũ mảy, rên rỉ đau đớn. Trường Thiên giật thót mình, cố gắng xoa vuốt một cách nhẹ nhàng ôn nhu nhất mới có thể khiến Dực Xà mỉm cười thoải mái tiếp tục ngủ sâu. Lúc này Trường Thiên mới thở phào một hơi, phụ nữ thật khó chiều chuộng, mạnh tay thì đau, mà nhẹ tay quá lại không sướng, làm đàn ông quá tài giỏi như hắn cũng thật khó.

Chớp mắt đã là sáng hôm sau, Từ Di mở mắt ra thì đã thấy Trường Thiên đang làm chuyện bậy bạ với Dực Xà khiến nàng kia rên rỉ không ngừng: "Ái da, đại nhân nhẹ chút, đau,...!" Từ Di lập tức đỏ mặt quay đầu đi, không dám nhìn nữa, nàng bắt mắt hét lên: "Thiên ca xấu xa, Từ Di không để ý đến ca nữa!"

Trường Thiên ngất nhéo thêm một lát nữa mới sáng khoái đứng lên vươn vai, hắn cười hi hi nhìn bộ ngực nhỏ đang phát dục của Từ Di: "Tiểu Di a, muội xem hai trái bưởi của tiểu Xà đi, rất to đúng không, sau này vào tay ca nó sẽ càng to hơn nữa đó nha, nếu muội ghen tị thì có thể giao cho ca chăm sóc, đảm bảo lớn hơn cả tiểu Xà bây giờ!" Từ Di xấu hổ hết nhìn của mình rồi lại quay sang nhìn Dực Xà, quả thật thứ đồ chơi của Xà tỉ to quá mức cho phép, còn mình thì,... Trường Thiên nhìn biểu tình Từ Di liền không nhịn được cười, hắn cúi xuống xoa đầu nàng: "Từ Di nhà ta là tiểu mỹ nữ, sau này lớn lên như tiểu Xà chắc chắn sẽ trở thành đại mỹ nữ không thua kém gì nàng ta!"

Từ Di chu miệng không thèm quan tâm, nàng quay người kéo Dực Xà đứng dậy: "Xà tỉ, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến người này nữa." Dực Xà che miệng cười khúc khích, nhìn Trường Thiên rồi ném một cái mị nhãn đầy tình tứ cho hắn. Trường Thiên ngẩn người sau đó cười khò: "Yêu nữ này thật là...!" Hắn đá đá tiểu Lang vẫn còn nằm dưới đất.

"Dậy đi, tiểu tử nguoi còn tính giả ngủ đến khi nào nữa, xem cảnh con nít không nên xem lâu như vậy chưa đủ hả, nếu không phải vì nguoi còn là một thằng nhóc thì ta đã trừng phạt cái tội nhìn trộm này rồi!" Tiểu Lang nghe vậy ngay lập tức biến thành nhân hình đứng bật dậy, phóng như tên bắn đuổi theo Từ Di.

Trường Thiên mỉm cười, thông thả bước sau lưng mọi người. Đáng lí ngày hôm nay trời sẽ rất đẹp đối với Trường Thiên, nhưng mọi việc lại không như mong muốn, phiền phức cứ luôn tìm tới cửa nhân vật chính như hắn.

Khi Trường Thiên bốn người vừa bước ra khỏi tử lâu, thì phía trước không xa cũng có một đoàn mười người đang đi đến, tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi. Những người đi đường đều nhao nhao tránh sang một bên, bọn họ rất sợ động vào mấy đại nhân vật thế gia này.

"Không phải chứ, vị công tử kia không phải là Tiên Hà Minh sao, một trong mười thiên tài mạnh nhất thành, nghe nói vừa đột phá Trung cấp Nguyên Khí đỉnh phong, sắp đến đại hội hắn đáng lý phải bế quan củng cố tu vi chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây?"

"Hừ... Tiên Hà Minh đã là gì, nguoi nhìn vị bên cạnh đi, chính là Long Thương Hoàng Nguyệt Hồ đệ nhất nhân trong Minh Nguyên Tông, một trong top ba của đại hội lần này, tu vi cũng đã sớm đạt Cao cấp Nguyên Khí trung kỳ rồi."

"Nguyệt Hồ ca, đêm nay cùng với thiếp nha, thiếp vẫn còn tắm thân trong trắng nè!!!"

...

Trường Thiên chỉ hơi nhũ mảy một chút rồi thôi, thứ làm hắn ngại không phóng tay làm việc ở ngôi thành này chính là vì những Nguyên khác trong Thập Nguyên, Trường Thiên dám chắc những Nguyên nhỏ hơn sẽ bị Nguyên lớn giám sát và duy trì trật tự, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc phát triển thì họ cũng lờ lẩn những thế lực trong Nguyên nội đấu, nhưng đột nhiên lại ra một kẻ ngoài cuộc tấn công hoặc làm thay đổi người thống trị của Nguyên cũ thì những Nguyên trên sẽ đứng ra dọn dẹp, bọn họ không cho phép bất kỳ một ai làm thay đổi trật tự đã được duy trì bao lâu nay.

Nhưng đó chỉ là đối với người khác, nếu ép Trường Thiên quá mức thì cùng lắm hắn diệt hết mấy cái gia tộc tông môn ở đây, chỉ để lại vài nhân tố quan trọng rồi sau đó quay về Xích Dạ trốn, hắn không tin đám người kia tìm ra được. Đây là bước cuối cùng, nó ảnh hưởng quá lớn đến kế hoạch Trường Thiên đặt ra, nên không đến bước đường cùng hắn sẽ không làm việc hại người hại ta này.

Còn mấy tên nhóc con này dám chọc vào hắn thì coi như bọn chúng mất chó đui mù, dẫn họa về thân. Vừa hay hai người đẹp của mình không mang diện sa che mặt, để xem bọn tiểu tử này có tạo nên vở kịch hay nào không. Trường Thiên cười lạnh thầm nghĩ.

Hắn dang tay ôm eo hai nàng rồi thản nhiên bước về phía trước, Tiên Hà Minh đang tận hưởng từng ánh mắt kính sợ từ mọi người xung quanh thì phía trước có một đám người bước đến, từ dáng đi thông thả, nhân nhả liền biết bọn họ không xem mình là người đặc biệt gì, thậm chí còn không có ý định nhường đường.

Tiên Hà Minh nhũ mảy lại quan sát từng người một, không nhìn thì thôi, nhìn rồi thật sự là kinh hồn táng đờm, hai nữ nhân trước mắt quả thực phải dùng tiên nữ hạ phàm để so sánh, đặc biệt là người bên trái, dáng người nóng bỏng cực kỳ quyến rũ thêm vào bộ ngực quá khổ kia nữa. Hai cô nương được mọi người gọi tiên nữ trong thành chỉ đáng xách dép mà thôi, Tiên Hà Minh thậm chí nuốt một ngụm nước bọt. Ngay cả Hoàng Nguyệt Hồ tính tình vốn băng lãnh khô khan nhưng cũng rung động, thật lâu sau mới bình ổn trở lại, tập trung vào người thanh niên ở giữa, điều hắn thấy được là tên này không có một chút tu vi nào còn bị mù nữa chứ, thế nhưng hai cô nương bên cạnh tạo cho hắn một áp lực rất lớn lại đang hưởng thụ sự vuốt ve của tiểu tử kia, điều này chứng tỏ bối cảnh sau lưng hắn ta rất thâm hậu, hoặc người này thực lực cách quá xa nên mình không cảm nhận được mà thôi, Hoàng Nguyệt Hồ chọn lý do đầu tiên, đến Ngưng Cốt cảnh hắn vẫn còn cảm thấy được tia Nguyên khí ba động, dù nhỏ nhưng có, người thanh niên đó hoàn toàn

không có chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Giải Quyết!

Tiên Hà Minh hít sâu một hơi nhanh chóng bước tới trước mặt Dực Xà, làm ra bộ dáng anh tuấn tiêu sất nhất có thể, mỉm cười như gió xuân: "Tại hạ Tiên Hà Minh, không biết vị tiên tử đây từ tiên cung nào hạ phàm có thể cho tại hạ biết danh tánh của tiên tử được không?"

Dực Xà chớp chớp đôi mắt to tròn quyền rũ, đột nhiên nàng kiễng chân ôm cổ Trường Thiên bên cạnh thom vào má hấn một cái, sau đó nghiêng đầu cười như không cười nhìn Tiên Hà Minh.

Người dân xung quanh cùng mấy tên thanh niên đi theo Tiên Hà Minh này giờ say đắm trước vẻ đẹp của hai vị nữ thần bị giật mình trước hành động này của Dực Xà, ngay lập tức tỉnh táo lại phân nào, ánh mắt nhanh chóng tập trung vào Trường Thiên ở chính giữa đang ôm cả hai nữ thần trong mắt bọn họ. Một tên thủ hạ của Tiên Hà Minh nhìn không được sự đồ kị lên tiếng chửi bới: "Tên tiểu tử đuôi mù kia từ đâu chui ra vậy, khôn hồn thì buông hai vị tiên tử kia ra, thế loại như ngươi mà cũng dám dùng hai cái chân chó của..."

Hắn không thể lên tiếng được nữa, một cái đầu người bay lên không trung sau đó cả cái đầu lẫn phần thân thể còn lại đều bị thứ gì đó nghiền nát thành thịt vụn. Mọi người tại hiện trường đứng im không dám nhúc nhích, miệng há hốc mãi không thấy ngậm lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc tên xấu số vừa rồi nói đến hai chữ "chân chó" thì không khí bạo động kịch liệt, năm luồng sát khí kinh thiên động địa bộc phát ra từ mấy người đứng quanh Trường Thiên, chỉ trừ lão giả Mạnh Nam ra, những người còn lại ánh mắt điên cuồng nhìn chăm chăm vào con kiến dám sỉ nhục Trường Thiên kia,

Trường Thiên trong mắt bọn họ là người anh cả, là một vị thần vô địch, một người đã cho bọn họ tất cả, dẫn dắt họ đi đến ngày hôm nay. Vậy mà tên khốn kiếp này dám buông lời nhục mạ thần, chết vạn lần không hết tội. Cuồng Sur không thể kiềm chế bản thân, hấn trong tích tắc xuất hiện trước mặt con kiến hôi ngu xuẩn kia.

Một hư ảnh sư tử khổng lồ to như quả núi hiện ra trên đầu Cuồng Sur, con sư tử này có sáu chân và một cặp cánh phượng rất lớn, chính là bản thể của Cuồng Sur, Lục Trảo Phượng Dực Sur. Hư ảnh dùng đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy điên cuồng cùng vô tận sát khí nhìn con kiến dưới mặt đất, thậm chí là nhìn những người xung quanh, đặc biệt là Tiên Hà Minh và Hoàng Nguyệt Hồ.

Hai tên này đến thờ cũng không dám, ánh mắt trợn trừng tràn đầy khiếp sợ nhìn hư ảnh sư tử to lớn trên không, thật ra bọn hắn đã bị đứng hình kinh sợ từ khi năm người kia bộc lộ sát khí rồi. Hai vị tiên tử nhìn yếu ớt kia lại là tồn tại khủng bố đến vậy.

Trong nháy mắt Cuồng Sur hủy diệt luôn sự tồn tại của tên cuồng ngôn vừa rồi chỉ chừa lại ít thịt và máu. Hắn nhanh chóng quay về bên cạnh Trường Thiên, hướng chủ nhân của hắn quỳ xuống một chân, cúi đầu nhận tội: "Cuồng Sur chưa được cho phép đã tự ý hành động, xin đại nhân trách tội!"

Trường Thiên vỗ vỗ đầu Cuồng Sur, một luồng lực nhu hòa nâng hắn dậy, Trường Thiên mỉm cười nhẹ nhàng: "Trách tội cái gì, nếu người không ra tay thì không biết ta có lỡ tay giết luôn mấy tên tiểu tử đi cùng kia không nữa!"

Đám người xung quanh nghe vậy liền ngốc trệ, cái này là diễn hình "Giận cá chém thớt" của những vị cường giả đỉnh cao. Bọn họ không dám nghi ngờ lời Trường Thiên nói, sự thật đã chứng minh hắn là tồn tại không thể tiêu vào, thuộc hạ cường đại áp đảo quần hùng thì chủ nhân phải là nhân vật mạnh mẽ bậc nào.

Năm người Tử Di thu lại sát khí, tiếp tục ngoan ngoãn hiền lành như chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Đám Tiên Hà Minh thờ phào một hơi, Hoàng Nguyệt Hồ từ đầu đến giờ im lặng lúc này lên tiếng: "Tên nô tài vừa rồi đắc tội với đại nhân cũng đã nhận hậu quả xứng đáng, còn vị huynh đệ này của ta chỉ vì ngưỡng mộ nhan sắc của phu nhân nên buông lời mạo phạm đôi chút, mong đại nhân và phu nhân bỏ qua cho!"

Nghe được từ "phu nhân" Dực Xà khuôn mặt liền đỏ lên ngẩng đầu nhìn Trường Thiên, thấy hắn cũng đang mỉm cười nhìn mình nàng liền tươi cười ngọt ngào, bắt lấy cánh tay đang đặt trên eo của mình ôm hấn qua bụng, hạnh phúc không nói nên lời.

Tử Di một bên khó chịu bĩu môi, bàn tay nhỏ bé ra sức kéo tay Trường Thiên ra khỏi eo mình: "Thiên ca xấu, mau buông tay!" Trường Thiên cười ha ha vịn Linh hồn lực làm thành một tấm mạng năng lượng mỏng ngăn cách ba người với bên ngoài. Trường Thiên cũng không muốn cảnh tình cảm của bản thân bị người ngoài nhìn thấy, sở thích của hắn còn chưa nặng đến mức đó.

Trường Thiên buông Dực Xà ra ngồi xổm xuống trước mặt Tử Di, đưa hai tay lên bẹo đôi má đầy đặn phúng phính của nàng, hắn cười hài hước lên tiếng: "Tiểu Di nhà ta đang ghen sao?" Tử Di quệt miệng hừ lạnh nhưng cũng không lấy tay Trường Thiên ra, nàng vẫn rất thích hưởng thụ được gần gũi với Trường Thiên, nói chi đâu xa, sắp tới được vào Siêu cấp tông môn là phải xa hắn một đoạn thời gian dài, đến lúc đó có muốn cũng không được.

Trường Thiên nhận ra trong ánh mắt của Tử Di có chút buồn, hắn cũng đoán được phần nào. Trường Thiên kéo đầu Tử Di xuống chạm vào đầu mình, mũi chạm mũi, trán chạm trán, hấn chậm rãi mở đôi đồng tử màu tím của mình ra nhìn sâu vào mắt Tử Di.

Trong dòng từ yêu dị của Trường Thiên lóe ra từng điểm sáng nhỏ, Từ Di nhìn vào không khác gì hai bầu trời đêm bao la rộng lớn với nhiều ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh, vẻ đẹp của nó làm tâm hồn Từ Di như si như mê, say đắm vào trong đó, đến cả hơi thở nam nhân phả vào mặt cũng không biết, thậm chí nỗi cô đơn buồn tẻ trước đó cũng biến đi đâu mất.

Hai người cứ như vậy rất lâu, Dục Xà thấy vậy liền mỉm cười, nàng cũng không ghen với dPJ3qafI cô gái nhỏ Từ Di này, dù sao người ta cũng đến với Trường Thiên sớm hơn nàng, Dục Xà rất biết như thế nào là đủ nên chỉ nhẹ nhàng đi ra sau lưng Trường Thiên, chậm rãi từ phía sau ôm lấy cổ hắn, áp thân thể mềm mại đầy đặn của mình vào lưng hắn, mặt ngọc kề lên vai Trường Thiên sau nhắm mắt lại cảm nhận không khí hạnh phúc, thỏa mãn của ba người.

Những người bên ngoài nghĩ hoặc nhìn vào quang tráo, chỉ có Cuồng Sur và Như Ngọc nghiêm túc đứng hộ vệ hai bên, ánh mắt liếc qua từng người một làm bọn họ không dám vọng động mà rời khỏi. Tiên Hạ Minh nhìn Như Ngọc cảm thấy rất quen thuộc nhưng do cái diện sa che mặt cùng tấm áo choàng màu đen kìa khiến hắn khó lòng nhận ra được là ai.

Trường Thiên sau khi cảm nhận được thời gian cũng đã đủ, hắn liền nhắm mắt lại đẩy đầu Từ Di ra một chút sau đó hôn nhẹ lên trán nàng. Trường Thiên cũng không quên Dục Xà, quay sang hôn môi nàng một cái, hắn làm quá với Dục Xà thì được nhưng còn với Từ Di thì không, dù sao nàng vẫn còn khá nhỏ, chờ thêm hai năm nữa rồi tính tiếp cũng chưa muộn.

Từ Di lúc này mới luyến tiếc tỉnh lại từ trong vẻ đẹp yêu dị đó. sau khi đứng lên, Trường Thiên lại tiếp tục ôm eo hai người, hắn cười khoái chí: "chúng ta ra ngoài đi thôi, bữa nào nhiều thời gian lại tiếp tục chuyện vừa này." Từ Di cùng Dục Xà đỏ mặt nhu thuận gật đầu.

Vòng bảo hộ chậm rãi tan biến, thân ảnh ba người Trường Thiên lần nữa hiện ra trước mắt mọi người, hắn hướng Hoàng Nguyệt Hồ gật đầu tán thưởng, tên này từ này đến giờ vẫn chấp tay cúi đầu, tâm trí tốt, kiên nhẫn giỏi, thực lực cùng tiềm lực chưa biết, chỉ cần tiềm lực đủ mạnh thì hắn không ngại thu tên này về dưới trướng.

"Người rất tốt, chỉ cần trong đại hội phát huy được tiềm lực đủ mạnh không cần thứ hạng cao, ta đều sẽ tặng cho người một món quà nhỏ!" Hoàng Nguyệt Hồ mới đầu hưng phấn nhưng một chốc sau lại lắc đầu cười khò: "Đại nhân đã đánh giá ta quá cao rồi, nếu như ta đủ điều kiện nhận món quà của ngài, thì cũng chắc gì đã sử dụng được, với đẳng cấp như đại nhân thì món quà nhỏ mà ngài tặng cũng đã là một hồi tạo hóa đối với Cao cấp Nguyên Khí kỳ như ta rồi, đám người kia còn không đồ mất có ý đồ giết người đoạt bảo sao?"

Trường Thiên càng thêm thưởng thức tên này, có lợi lớn thay đổi cuộc đời mà vẫn trấn định như vậy là rất tốt, tương lai không chết sớm thì sẽ là một đại nhân vật hùng cứ một phương. Trường Thiên lắc đầu xoay người bước đi, ôm theo hai nữ thần nhanh chóng rời khỏi tầm mắt mọi người.

Hoàng Nguyệt Hồ đang lúc thất vọng thì một giọng nói đầy bá đạo, xem thường vạn vật vang lên trong đầu hắn: "Kẻ nào dám có ý đồ với thứ mà ta tặng người, đến một ta giết một, đến mười ta giết mười, đến một trăm ta liền đồ diệt cả tộc của hắn. Tiểu tử người không cần dùng cái cách rề rề tiền đó để khích ta đâu, thông minh đôi khi cũng là ngu ngốc đấy!"

Hoàng Nguyệt Hồ sau khi nghe xong hưng phấn cười to, không đợi đám người Tiên Hạ Minh nghĩ hoặc, hắn phát tay: "Về Minh Nguyên tông, hai ngày sau chúng ta sẽ tham gia Đấu giá hội!" Tiên Hạ Minh khó chịu, tên này không phải bình thường rất ghét những nơi như vậy sao, bây giờ lại chủ động muốn tới đó, quá khó hiểu.

Hoàng Nguyệt Hồ tất nhiên muốn đến Đấu giá hội là vì Trường Thiên rồi, hắn biết vị đại nhân thần bí kia sẽ đến đó, sự bá đạo, huyết tính trong lời nói vừa rồi làm hắn rung động rất lâu, quan sát phong thái của đại nhân có khi lại học tập được chút gì đó thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Ta Ngông Cuồng?

Trường Thiên lúc này đang dẫn mọi người tiến đến nơi sắp sửa diễn ra Đấu giá hội, Vạn Ngũ Lâu, tên như ý nghĩa một tòa khách điểm năm tầng có thể chứa được vạn người. Đây là LUjePTV nơi thường xuyên diễn ra đấu giá hội lớn nhỏ của Tiên Hào thành, mọi lần chỉ có mở ra bốn tầng tiếp đón khách nhân.

Nhưng với sự kiện mỗi năm một lần này thì Vạn Ngũ Lâu có điên mới không mở tầng năm. Khi đến nơi Trường Thiên cũng phải tặc lưỡi vì quy mô của tòa kiến trúc này, nghiêm nhiên nằm chễm chệ trên một diện tích cực kỳ rộng lớn, ít cũng phải hai dặm vuông, bề ngoài được xây dựng theo hình thang cân bốn góc.

Như Ngọc cùng Cuồng Sur, Mạnh Nam lúc sáng vừa về tới gặp Trường Thiên đi xuống liền ra ngoài cùng, chưa kịp thông báo thành quả thì đã bị đám Tiên Hạ Minh quấy rầy, hắn ta là biểu ca của Như Ngọc con của một vị trưởng lão trong tộc, rất có thể lực.

Như Ngọc mỉm cười nhìn Trường Thiên: "Thiên ca, số đan dược của chúng ta bán được tổng cộng năm 554 vạn kim nguyên!" Trường Thiên hài lòng gật đầu: "Muội làm rất tốt, cao hơn một ít so với dự đoán của ta, cứ giữ ở đó, số tiền này toàn bộ sẽ tiêu hết trong buổi đấu giá hôm nay, mua đủ những thứ cần thiết, dư bao nhiêu tùy ý các người sử dụng!"

Trường Thiên cười quý dị nhìn Vạn Ngũ Lâu: "Còn bây giờ chúng ta cũng nên gây một ít bất ngờ cho buổi đấu giá hai ngày sau chứ nhỉ!" mọi người xung quanh tuy biết Trường Thiên định làm gì nhưng cũng không tự chủ được giật mình một cái, duy chỉ lão giả Mạnh Nam vẫn mờ mịt không biết gì, chỉ có thể lặng lẽ đi phía sau mà thôi.

Sau khi vào trong ngay lập tức có hai cô gái mặc phục trang đặc biệt bước đến: "Không biết vị công tử này muốn đến gửi vật phẩm đấu giá hay là giám định ạ?" Trường Thiên thần nhiên trả lời: "Gửi vật phẩm đấu giá!" "Vậy xin mời công tử đi theo tiểu nữ!"

Rất nhanh cô gái đã dẫn mọi người đến trước một căn phòng "Mời công tử vào, làm phiền các vị còn lại ở đây chờ một lát?" Trường Thiên hướng mọi người gật đầu sau đó mở cửa một mình tiến vào trong.

Căn phòng không rộng lắm, phía trước có một quầy thu ngân, hai trung niên nhân đang đứng sau quầy, một người buồn chán ngáp dài ngáp ngắn liên tục, người còn lại thì cặm cụi xem xét cái gì đó, hai người này là Giám định sư ở đây.

Trường Thiên bước tới đứng trước mặt cả hai một lúc lâu mà vẫn không ai phát hiện, hay đúng hơn là không thèm để ý. Trường Thiên nhú mày, nội tâm thầm nghĩ, quả nhiên là vậy, mấy cái nơi thường xuyên đón tiếp khách quý như này thường dễ dàng sinh ra mấy loại người phục vụ có thái độ cao ngạo.

Trường Thiên không quan tâm cho lắm, từ giới trạc lấy ra mười lọ đan dược, hắn muốn chơi cho thật lớn, kiếm một vỏ lợi nhuận khổng lồ đủ để thành lập một cái nhị lưu thể lực tại Tiên Hào thành này, thậm chí là nhất lưu.

Nhìn thấy lượng lớn đan dược như vậy hai tên giám định sư kia mới ngưng trọng đánh giá Trường Thiên, khá anh tuấn, có lẽ là bị mù, trừ đôi chân mày màu vàng kia ra thì thật sự chẳng có gì đặc biệt.

Người trung niên mới này cúi đầu làm gì đó chụp một bình ngọc trước mặt đưa lên mũi ngửi, sau một lúc mới kinh hãi thốt lên: "Tam cấp đan dược, mặc dù không biết giai cấp nhưng chính xác là Tam cấp đan dược!" Hắn ta dù sao cũng là Nhị cấp đỉnh phong Đan sư, tất nhiên biết cách phân biệt đẳng cấp đan dược.

Tiên Khôn nhanh chóng kiểm tra những bình ngọc còn lại, càng kiểm tra hắn càng kinh hãi, tất cả đều là Tam cấp đan, một số bình không thể kiểm tra được đẳng cấp, nói như vậy chắc chắn nó phải là Tứ cấp đan trở lên. Hai vị Tứ cấp Đan sư của Tiên Hào thành phải rất lâu mới có thể luyện chế ra được một viên Tứ cấp đan, vậy mà đại hội lần này lại xuất hiện những mấy viên, điều này nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ oanh động đến tất cả đỉnh cấp trong thành, thậm chí là ngoài thành.

Trường Thiên nhàn nhạt lên tiếng: "Năm bộ Tam Trận Đê Khí Đan, mười viên Huyền Tâm Đan, hai viên Tứ cấp trung giai Phá Cấp Đan, hai viên Tứ cấp trung giai Huyền Ngọc Đan, một viên Tứ cấp đỉnh phong Hóa Hình Đan. Những bình còn lại đều là đan dược Tam cấp chữa thương, tăng nguyên thông dụng, các người tự kiểm tra được nên ta cũng lười giới thiệu."

Hai trung niên nhân Tiên gia hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng đặt mấy bình đan dược trên tay xuống như thể sợ run tay làm rớt, ánh mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Trường Thiên như muốn xác định lời hắn nói không phải đùa.

"Nhìn ta làm cái gì, lật sách mà xem hình dáng, mùi vị là biết ta có nói phét hay không mà thôi, đừng nói với ta là đến thứ đó cũng không có đấy nhé?" Nghe Trường Thiên nói cả hai mới giật mình nhớ ra, sự kính sợ đã chiếm hết lí trí khiến họ quên đi điều đơn giản nhất này.

Tiên Khôn ngay lập tức chạy đến một kệ sách gần đó, lục lọi một hồi mới tìm ra một quyển trục cũ. Hắn vừa nhìn vào những viên đan dược trên bình vừa xem quyển trục, mùi thì tất nhiên Tiên Khôn vẫn còn nhớ rất rõ.

Hắn càng xem mồ hôi lạnh chảy ra càng nhiều, hai tay run rẩy không ngừng. Sau một lúc lâu hắn mới nuốt một ngụm nước bọt, đóng quyển trục lại rồi cất về vị trí cũ. Tiên Khôn cung kính cúi đầu với Trường Thiên: "Vị đại nhân này thứ lỗi cho sự chậm trễ vừa rồi của bọn tiểu nhân. Với những đan dược này tiểu nhân xin thay mặt Vạn Ngũ Lâu gửi cho ngài một thẻ hoàng kim, cầm thẻ này ngài có thể chọn một phòng trên tầng năm quan sát Đấu giá hội, bây giờ ngài lên đó nghỉ ngơi vẫn được đấy ạ, điều kiện trong phòng tốt hơn rất nhiều so với những khách điếm ngoài kia!"

Trường Thiên mặt không biểu tình tiếp lấy thẻ vip xoay người rời khỏi phòng. Tiên Khôn lắc đầu cười khổ: "Có thể xuất ra đại thủ bút bậc này thì chỉ là người của Thất Nguyên trở lên, nhân vật như vậy sao lại đến đại hội đấu giá nho nhỏ như thế này chứ?" Người bên cạnh cũng có cùng suy nghĩ với hắn, nhưng không tên nào dám đi hỏi, chỉ thầm nghĩ trong bụng mà thôi.

Trường Thiên sau khi ra ngoài liền nhếch môi: "Mong các người đừng làm ta thất vọng!" Từ Di thấy Trường Thiên đi ra liền chạy đến ôm tay hắn hỏi: "Thiên ca, bây giờ chúng ta đi đâu!"

Trường Thiên yêu thương xoa đầu Từ Di: "Để Thiên ca dẫn các người đi quan sát tầng năm của Vạn Ngũ Lâu là như thế nào nhé!" Nói rồi hắn đưa Hoàng Kim thẻ đến trước mặt nữ tiếp tân: "Dẫn đường!"

Đừng nói là tiếp tân kia, ngay cả Mạnh Nam cũng kinh hãi nhìn Hoàng Kim thẻ, phải biết chỉ có những đại thế gia đứng đầu Tiên Hào thành mới được cấp một chiếc, người này chỉ vào gửi vật đấu giá liền có được nó, vậy cái thứ mà hắn ta đấu giá đến tột cùng là vật phẩm trân quý bậc nào.

Cô gái nhanh chóng đi trước dẫn đường, cách xưng hô cũng đã thay đổi: "Mời đại nhân theo lối này!" Trường Thiên nắm eo Dục Xà theo sau, những người khác cũng bước đi ngay bên cạnh hắn.

Một không gian rộng lớn trống trải nhanh chóng đập vào mắt mọi người, phía dưới không xa là một cái quảng trường được nhô cao. Tại tầng một không có chỗ ngồi sang tầng hai mới có những hàng ghế xếp cao dần theo dạng bậc thang, tầng ba bắt đầu là những căn phòng nhỏ vừa đủ ba người ngồi bàn

lượn. Sang đến tầng bốn phòng ốc cũng đã sang trọng hơn rất nhiều, không thua kém gì tửu điểm hôm qua Trường Thiên ở.

Ngay khi vừa lên tầng năm, phía trước mặt nhóm Trường Thiên xuất hiện bốn người, hai nam hai nữ, đang cười nói vui vẻ, chỉ có duy nhất cô gái với khuôn mặt băng lãnh không hề mở miệng, giống kiểu ta đi đường ta, các người nói gì kệ các người, nhưng điều này cũng không khiến ba người bên cạnh khó chịu, giống như bọn họ đã quá quen với tính cách cô gái kia rồi vậy.

Lần này Tử Di, Dục Xà đã rút kinh nghiệm, đeo diện sa che mặt, thân thể vẫn như vậy không mặc thêm tấm áo choàng nào nữa cả, đây là vì Trường Thiên năn nỉ, hẳn không muốn ôm hai mỹ nhân xinh đẹp mà lại vướng một lớp vải dày, sờ chả có tí cảm giác gì cả, lâu lâu xoa bóp một cái cũng khó mà tìm được vị trí thích hợp.

Trường Thiên hầu như không thèm nhìn đến bốn người đang đi về phía mình, chỉ dừng lại trên người hai cô gái kia một chút rồi thôi, ánh mắt nhìn có chút hân thưởng (mình quên thằng cút con này có mở mắt quái đầu, cơ mà vẫn viết như vậy cho hợp phong cảnh, anh em chịu khó tưởng tượng nhé =))), cả hai người thật sự rất đẹp, một người đẹp tràn đầy sức sống, một người đẹp như băng son ngàn năm.

Chỉ là hẳn cảm thấy khi băng nữ kia xuất hiện thì Như Ngọc bên cạnh Dục Xà có chút run rẩy, hẳn cũng đoán được nữ tử trước mắt là ai rồi, Trường Thiên thờ dãi chậm rãi mở miệng: "Muội phải nhớ, Tiên Như Ngọc quá khứ đã chết ở thành Xích Long, muội bây giờ là Như Ngọc, là người của ta, mục tiêu của muội không còn là vị ti ti kia nữa, nhân vật dưới tay ta không thể nào ánh mắt chỉ thấp kém như vậy được."

Cơ thể Như Ngọc ngừng run rẩy, ánh mắt lấy lại được sự bình tĩnh lãnh diễm thường ngày, đúng vậy Như Ngọc này không còn là Như Ngọc của những năm trước suốt ngày chỉ nhìn thấy bóng lưng vị ti ti kiều ngạo kia của mình nữa, nàng bây giờ là người của Trường Thiên, một thần nhân chân chính có thể đạp đổ bất kì cái tôi, cái kiêu ngạo của bất kì người nào. Nàng không cho phép bản thân mình được quyền yếu đuối nữa, không được phép làm Trường Thiên mất mặt, làm hắn thất vọng vì mình được, nàng phải xứng đáng với thân phận hiện tại, chắc chắn phải làm được.

Băng nữ bên kia cũng đứng lại nhìn chằm chằm vào Trường Thiên, nàng loáng thoáng nghe được hắn gọi "Như Ngọc" lập tức theo bản năng nhìn một lượt đám người kia. Cuối cùng nàng dừng lại trên khuôn mặt được diện sa che đi của một nữ tử, đôi mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ làm nàng phân vân không ngừng. Hai nam một nữ kia vì băng nữ bất ngờ dừng lại nên cũng ngó người, ba người họ nhìn theo hướng mắt băng nữ là những người trước mặt kia, không đơn giản, mà đã lên được tầng năm này có ai đơn giản đâu.

Ngay khi đám người Trường Thiên chuẩn bị chạm mặt với bốn người băng nữ, thì nàng ta rốt cục nhịn không được lên tiếng: "Cho hỏi, vừa rồi người gọi Như Ngọc?" Một câu hỏi gần như không coi ai ra gì, bình thường người khác hỏi phải có đầy đủ chủ ngữ ví dụ như công tử, huynh đài, các hạ,... Cô gái này kiêu ngạo đến mức bỏ qua lễ nghĩa cần thiết nhất này. Ba người bên cạnh đã quá quen thuộc nên chỉ nhún vai bất đắc dĩ, ai đủ tư cách khiến nàng nhìn thẳng mới có thể được nàng xưng hô đầy đủ tôn trọng.

Điều khiến bốn người không ngờ là Trường Thiên không hề quan tâm đến câu hỏi vô lễ của băng nữ, họ chưa bao giờ gặp qua trường hợp như vậy, bởi vì không ai dám khinh thường vị cô nãi nãi trước mắt này cả.

Trường Thiên tâm trạng lúc này không được tốt cho lắm, có thể nói là tệ, rất tệ. Chuyện của Như Ngọc khiến hắn phải lo lắng cho cô gái nhỏ này không thôi, một phần nữa là vì Triệu Võ, cậu em trai mà hắn thương yêu nhất. Như Ngọc nếu cố gắng theo đuổi, ân cần với Triệu Võ, Trường Thiên dám chắc với tâm linh non nớt, cực kỳ thiếu kinh nghiệm trong chuyện tình cảm của em trai hắn, cộng với sự thông minh, nhạy nạy của Như Ngọc thì Triệu Võ gục ngã trước nàng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Cho nên hẳn đã xem Như Ngọc như một cô em dâu đúng nghĩa, quan tâm dùm cậu em là trách nhiệm cần phải làm, bây giờ vì chuyện ti ti mà ảnh hưởng đến tiền đồ của Như Ngọc là điều không nên chút nào, bóng ma tâm lý đâu phải muốn bỏ là bỏ.

Có điều Trường Thiên không biết, từ cái lần hắn nhận Như Ngọc, và cho nàng Thủy Tinh Nguyên cũng là lúc nàng thay đổi cuộc đời, Trường Thiên là người đầu tiên công nhận tiềm lực cùng năng lực của Như Ngọc, cho nên nàng đã không còn là Như Ngọc của trước đây nữa rồi.

Bởi vì không biết nên tâm tình của Trường Thiên lúc này rất khó chịu, rất rất tệ, đến hai tay cũng đã buông eo Tử Di cùng Dục Xà ra. Hai cô gái mặc dù khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi, các nàng vẫn rất sợ Trường Thiên khi hắn giận dữ, nổi điên.

Bị Trường Thiên trực tiếp bỏ ngoài tai lời nói của mình làm băng nữ tức giận hét lên, chưa có ai dám đối với nàng như vậy cả: "Tên kia, ta đang hỏi người đó!!!"

Ba người Cuồng Sur, Như Ngọc, tiểu Lang cũng đã phát hiện tâm trạng không bình thường của Trường Thiên, sợ đến mức rụt đầu lại không dám hé miệng nữa lời, mặc kệ luôn con nhỏ ngu xuẩn đang hò hét kia, muốn chết thì tự đi mà tìm chỗ để chết, ở đây lôi kéo theo bọn ta xuống hố làm gì, cả đám thăm rủa băng nữ chết sớm hàng chục lần, cả Như Ngọc cũng không ngoại lệ.

Mạnh Nam thì càng khỏi phải nói, lão đã nghe danh băng son nữ tử này quá nhiều rồi, sợ như sợ cọp, nào dám ngẩng đầu lên, chỉ lùi thủi bước đi sau lưng Trường Thiên. Băng nữ nhìn thấy cả đám trừ thanh niên dẫn đầu thân thể không ngừng run rẩy, tưởng là bọn hắn nghe danh mà sợ nàng nên cũng đỡ tức giận hơn phần nào, nhưng nàng nào có biết chỉ có duy nhất một người trong đó được coi là sợ nàng mà thôi.

Thanh niên mặt y phục hoa lệ đặc tiền nhất nhứ mày nhìn Trường Thiên, hai lần lo đi băng nữ, người làm băng hữu như hắn cũng khó chịu thay nàng. Hắn lập tức bước lùi lại chắn trước mặt Trường Thiên, thân nhiên mỉm cười lên tiếng, người này không cần làm bộ như Tiên Hạ Minh vẫn có được khí chất tiêu sái vạn người được một: "Tại hạ Vạn Hàn Kiếm, vị huynh đài đây có thể dừng lại một chút được chăng, băng hữu của ta đã gọi người hai lần rồi đây."

Chỉ tại lúc này tiểu Lang buộc miệng nói nhỏ: "Ngu xuẩn!" ngay lập tức tiểu tử này trốn sau lưng Tử Di, ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn Trường Thiên. Vạn Hàn Kiếm lập tức xanh mặt, bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mắng ngu xuẩn, có ai chịu được.

Nhưng không đợi hần lên tiếng thì một thanh âm lười biếng vang lên: "Cho người mười giây để cút!!" Trường Thiên trầm tư này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói không mang theo tí cảm xúc nào làm bọn Tử Di, Dục Xà,... run lên bần bật.

Vạn Hàn Kiếm nhú chặt mày lại: "Huynh đệ này, người không khỏi quá kiêu ngạo a, Vạn Hàn Kiếm ta bình sinh..."

Trường Thiên ngay lập tức xuất hiện trước mặt Vạn Hàn Kiếm, một tay bóp cổ hần nâng lên khỏi mặt đất. Vạn Hàn Kiếm đồng tử co rút lại đầy kinh hãi, vô lực giãy dụa không ngừng.

Ba người băng tuyết nữ tử kia cũng kinh sợ không kém, nhưng cuối cùng cũng cắn răng lao về phía Trường Thiên, muốn nỗ lực làm một cái gì đó, nội tâm bọn họ thầm hy vọng những lần xuất ngoại phối hợp săn giết yêu thú sẽ có tác dụng.

Nhưng đáng tiếc Trường Thiên không có tâm trạng để chơi với họ, hần mở trừng đôi mắt vẫn luôn nhắm chặt của mình ra, vô tận sát khí phô thiên cái địa bao trùm toàn bộ Vạn Ngũ Lâu, khí thế cuồng bạo, bá đạo làm những cột trụ xung quanh rung lên như sắp gãy, đám Tử Di không sao bởi vì Trường Thiên đã biết cách khống chế sát khí tức của mình.

Nhưng ba người băng nữ lao đến không êm đẹp như vậy, lúc này họ đang quỳ chống hần hai tay xuống đất không ngừng thở gấp, máu miệng máu mũi trào ra không dứt. Bọn họ đã chộc vào tồn tại gì thế này, băng nữ nước mắt chảy xuống từng giọt từng giọt, nằng hỗi hận cũng không còn kịp nữa, trên đời làm gì có bán thuốc hồi hện.

"Ta đã cho người cơ hội, có sao phải liên tục khiêu khích giới hạn của ta!" Vạn Hàn Kiếm khóc không ra nước mắt, cơ thể hần lúc này chịu áp lực trực tiếp từ Trường Thiên nên trọng thương đủ chỗ, hần muốn mở miệng mà không được.

Lúc này một tiếng hét vang lên: "Tiểu tử ngông cuồng, mau buông Hàn công tử ra!" Một lão giả từ xa đang bay lại, vung song chưởng đánh về phía Trường Thiên, bốn người Hàn Vạn Kiếm thăm thờ phào, có đại trưởng lão ở đây thì có thể thoát con đại họa này rồi.

Nhưng rất nhanh mắt bọn họ quan sát diễn biến liền lờ ra, kinh lực từ song chưởng lão giả đánh vào người Trường Thiên liền biến mất không thấy. Lão thăm hít một hơi khí lạnh, đã quá xem thường thanh niên này rồi, ngay khi lão định nhảy về phía sau thì một bàn tay giờ ra chụp đầu của lão lại, cố định lão trên không trung.

"Tiểu tử ngông cuồng kia, ta là đại trưởng lão của Thiên Kiếm Tông của Bát Nguyên, người khôn hồn mau thả chúng ta ra, nếu không người sống không được yên đâu!!" Miệng đề hồ nên lão giả không ngừng hò hét, muốn dựa vào địa vị cùng bối cảnh sau lưng để dọa Trường Thiên sợ.

"Ngông cuồng? Người nói ta Ngông cuồng? haha hahaha!" Trường Thiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, tiếng cười mang theo chút âm ba vang vọng cả thiên không. Cười một lúc lâu hần mới cúi đầu xuống nhìn chăm chăm vào hai người Hàn Vạn Kiếm và đại trưởng lão kia.

Cả hai thề đây là lần đầu họ thấy đôi mắt đáng sợ đến vậy, đầy sự yêu dị cùng cuồng nộ, một khoảng không màu tím vô tận như địa ngục đang muốn nuốt chửng bọn họ vào, kèm theo đó là mùi huyết tinh nồng nặc.

Trường Thiên gằn từng tiếng: "Người nói ta ngông cuồng sao, hahaha, Bát Nguyên sao,... Bát Nguyên đủ khá,... Bát Nguyên đủ tốt. Con mẹ người, Bát Nguyên là cái cứt chó gì mà lờ ra đây hù ta, Thất Nguyên, Lục Nguyên trước mắt ta còn chưa khác một con kiến dẫm là chết, Bát Nguyên của các người lớn lắm sao, mạnh lắm sao. Người bây giờ dám nói thêm một câu nữa ta liền xóa sổ luôn cái Bát Nguyên cứt khô đó!!!" Giọng nói bá đạo tuyệt luân, cuồng vọng vô đối.

Nhưng lão giả không dám nói một câu nào, chỉ run rẩy nghe mắng chửi. Thực lực của tên này quá mức biến thái, nhờ hần diệt Bát Nguyên thật thì lão có chết vạn lần không hết tội.

Dục Xà cùng Tử Di lúc này cũng bất chấp sợ hãi chạy đến ôm chặt lấy Trường Thiên, không ngừng khóc thút thít nói: "Thiên ca, chàng đừng như vậy nữa, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng được mà, giết người ở đây được sẽ không bù nổi mất, chàng đừng tay đi mà!!!"

Giọng hai cô gái tràn đầy cầu khẩn làm bầu không khí đang nóng nực sát khí đột nhiên tan biến, Trường Thiên buông tay thả hai tên kia ra đồng thời thu khí thế của mình lại. Hần còn chưa mất lí trí đến mức giết người, Trường Thiên làm vậy là để lập uy, uy thế càng mạnh thì đến khi đấu giá hội sẽ không ai dám vì đắc tội với mình mà đi tranh giành chỗ chết. Cái hần cầu nguyện trong lòng này giờ chính là có ai đó đứng ra bắt thang cho hần leo xuống. Hai yêu tinh này xuất hiện như cọng rơm cứu mạng lúc trời giá rét, Trường Thiên đặc ý thăm nghĩ chút nữa về phải thưởng cho hai nàng mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại Hội Đấu Giá Bắt Đầu

Trường Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, sát khí kinh thiên vừa rồi cũng tan biến mất. Hần hôn trán Tử Di cùng Dục Xà, cười hi hi truyền âm: "Hai tiểu yêu tinh ngoan, hai nàng vừa lập được công lớn, chốc nữa vào phòng ca sẽ thưởng cho cả hai nha!!!"

Nhìn nụ cười khả ố của Trường Thiên, Tử Di và Dục Xà nhìn không được đỏ mặt đầu mặt vào ngực hắn không dám ngẩng lên, dùng móng để ngửi cũng biết dụng ý của tên biến thái này rồi.

Năm người Vạn Hàn Kiếm từ từ đứng lên, ánh mắt vẫn còn cực độ kinh hãi nhìn Trường Thiên, bây giờ có đánh chết cũng không để cái vẻ ngoài hiền lành, vô hại của hắn lừa gạt nữa. Vừa rồi may mắn có hai mỹ nhân kia ra ngăn cản, nếu không phải thêm tên vài người vào sổ sinh tử của Diêm ca rồi.

Lúc này có ba lão già cùng hai trung niên nhân vội vàng chạy từ dR7v9e5M dưới cầu thang lên, một lão già đầu tóc bạc phơ mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt nghi hoặc lên tiếng: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, bọn ta cảm nhận được sát khí dày đặc, sao bây giờ không còn nữa, Băng nhi, con giải thích cho ta xem?"

Lão đầu này là ông nội của Tiên Như Ngọc Tiên Vân, tu vi chỉ có Siêu cấp Nguyên Khí đỉnh phong nhưng ở trong tộc lời nói của lão vẫn rất có trọng lượng, bởi vì con trai lão không ai khác chính là thành chủ Tiên Hào thành Tiên Dao Lượng.

Tiên Như Băng cũng là băng nữ trước đó, nàng không dám nói gì chỉ cúi đầu đứng sau hai người bạn của mình. Trường Thiên sau khi đùa giỡn với mỹ nhân xong thì hắn cũng không muốn ở lại đây thêm, phải mau chóng quay về phòng để ăn đậu hũ của Dục Xà nữa.

Hắn dẫn đầu mấy người Cuồng Sư bước về dãy phòng vip đằng xa. Tiên Vân quan sát vẻ mặt của mấy người Tiên Như Băng, thấy cả đám đều dùng ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn về phía người thanh niên đằng kia, kể cả đại trưởng lão của Thiên Kiếm Tông cũng đứng tránh ra xa xa bảo vệ Vạn Hàn Kiếm đang run rẩy trốn sau lưng.

Tiên Vân nghi hoặc, đại trưởng lão tu vi cũng Ngưng Cốt sơ kỳ, mà lại sợ người kia, rốt cuộc là nhân vật thế nào, lão chân chừ một lát rồi hướng Trường Thiên lên tiếng: "Vi công tử đây xin dừng bước một chút, lão hủ là người của ban chủ trì hội đấu giá lần này, vừa rồi phát hiện một khí tức có thể gây nguy hiểm đến Đại hội cho nên mời công tử ở lại chốc lát cho bọn ta kiểm tra?" Trường Thiên nghe xong liền dừng bước, vẻ mặt khó chịu quay đầu nhìn Tiên Vân.

Đám người Tiên Như Băng, Vạn Hàn Kiếm... ngay lập tức ánh mắt trợn trừng, đùa kiểu gì vậy, bọn ta đang cầu nguyện hung thần này đi càng nhanh càng tốt, lão đầu nguoi cái gì cũng không biết đã hàm hồ đòi giữ hắn lại.

Tiên Như Băng nước mắt rơi là chửi nín tay Tiên Vân lại: "Gia gia xin người, mọi chuyện con sẽ kể sau, để cho vị đại nhân kia đi đi!" Tiên Vân kinh ngạc nhìn cháu gái của mình, con bé này thường ngày mặt lạnh như tiền, mở miệng nói chuyện còn khó, hôm nay lại khóc lóc cầu xin như vậy, còn xưng hô đại nhân. Người thanh niên kia...

Ngay khi lão suy nghĩ thì Vạn Hàn Kiếm cùng đại trưởng lão bên kia cũng xanh mặt, ánh mắt đầy căm tức nhìn Tiên Vân khiến lão rung mình. Vạn Hàn Kiếm khép nép: "Mong đại nhân đừng để ý đến lão già kia, Vạn Ngũ Lão này là của Vạn gia ta Tiên gia bọn họ còn chưa có tư cách qua mặt Hàn Kiếm để kiểm tra ngài đâu ạ. Căn phòng số năm phía trước là phòng sang trọng rộng rãi nhất tầng năm này, ngài cứ việc tùy ý sử dụng!"

Vạn Hàn Kiếm không ngại lật mặt với Tiên gia, hắn thà không muốn đắc tội với Trường Thiên còn hơn hợp tác với đám gia hỏa tự cao ngu xuẩn kia. Tiên Vân há hốc miệng không thể tin, cái này là trực tiếp công khai mắng vào mặt Tiên Gia của lão, nhưng mọi việc cũng chỉ vì sợ người thanh niên mù kia phật lòng, kèm theo biểu hiện của Băng nữ lão càng chắc chắn hắn không phải nhân vật đơn giản, chỉ là lời nói ngu ngốc vừa rồi của mình đã không rút lại được nữa.

Trường Thiên nhàn nhạt lên tiếng: "Tính ta rất thiếu kiên nhẫn, lần đầu xem như vận khí của các người tốt, lần thứ hai sẽ không đơn giản như vậy đâu!" Không quay đầu nhìn lại, Trường Thiên mang theo mấy người Tử Di bước về phía căn phòng số năm.

Đến khi biến mất vào trong phòng thì bọn Vạn Hàn Kiếm, đại trưởng lão mới thở phào một hơi, đứng chung với tên kia không khác gì đem dao kề lên cổ tùy thời cửa nhẹ một cái.

Vạn Hàn Kiếm trút phẫn nộ lên đám người Tiên Vân: "Ngu xuẩn, có ta ở đây chưa lên tiếng, các người lấy tư cách gì chen miệng vào. Lỡ như vị đại nhân kia đổi ý thì hậu quả Tiên gia của các người gánh được không? Làm Sao gánh??"

Tiên Như Băng lúc này đầu còn là băng sơn thần nữ như thường ngày, nhìn nàng chả khác gì một cô gái nhỏ đang dùng ánh mắt cầu khẩn Vạn Hàn Kiếm. Hắn chịu không nổi cái nhìn đó lập tức không còn tâm tình giận dữ nữa, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Một nam một nữ ban đầu đi theo Tiên Như Băng, Vạn Hàn Kiếm lúc này cũng cười khở cáo từ quay trở về gia tộc của mình, họ phải báo tin này cho tộc trưởng nhanh nhất có thể. Một đại nhân vật khủng bố như vậy đột nhiên xuất hiện tại Đấu giá hội không phải chuyện đùa.

Tiên Vân vẫn còn đang sững người, chỉ đến khi Tiên Như Băng lên tiếng mới kéo lão về lại hiện thực: "Gia gia, chúng ta cũng về thôi, con sẽ báo lại chuyện này cho phụ thân biết, đến lúc đó các người sẽ hiểu được vì sao bọn ta lại sợ người thanh niên kia đến vậy." Lão chỉ có thể thở dài gật đầu, sự việc đã đến mức không thể vãn hồi, Vạn gia đã không còn xem Tiên gia như đối tác làm ăn như trước, bao nhiêu lợi ích từ Đại hội lần này coi như bay hết. Trường Thiên không quan tâm đến những việc xảy ra ngoài kia, hắn lúc này đang nằm dài trên người tiểu Lang, hai tay không ngừng hoạt động trên bộ ngực sữa đầy đặn bất bình thường của Dục Xà. Tử Di ngồi kế bên đỏ mặt nhưng không nói gì, dù sao tập mãi cũng thành quen.

"Thoải mái không?" Trường Thiên nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Dục Xà nhìn không được trêu ghẹo, Dục Xà ôn nhu gật đầu: "Ừm, chàng mạnh thêm chút nữa cũng được!" Trường Thiên nhếch miệng nhìn Tử Di: "Tiểu Di thấy gì chưa, được ta mát xa rất thoải mái đấy nhé, món quà của ta có nhiều chỗ tốt như vậy mà muội lại không chịu nhận, thật khó tâm ta đã chuẩn bị đầy đủ như vậy!!"

Căn phòng rất rộng cho nên ba người Trường Thiên hiện nay đang độc chiếm khu quan sát đấu giá, còn phòng trong thì mấy người Như Ngọc, Cuồng Sư tự chia nhau hưởng dụng.

Trường Thiên bực bội lột phẳng mấy cái áo ngoài của Dực Xà, kể cả cái yếm nhỏ tàng phòng tuyến cuối cùng hắn cũng không tha. Một đôi ngọc phong căng tròn trắng nõn lộ ra trước không khí, Trường Thiên nhìn mà nuốt nước miếng không ngừng, nhưng ngay sau đó hắn lại giả bộ không để ý, điều này làm Dực Xà cùng Tử Di đỏ mặt căm tức không thôi, đã được lợi đến mức này còn ra dáng quân tử.

Trường Thiên không nhịn được liền bắt tay vào nhào nặn, "mẹ kiếp thật quá đã tay, chắc ca nghiện mất thôi", Trường Thiên cười dâm thâm nghĩ. Dực Xà dựa lưng vào người Trường Thiên để mặc hắn tùy ý khi dễ, tạo hình món đồ chơi kiều ngạo nhất của nàng.

Tử Di đang đỏ mặt đột nhiên nhìn vào tấm màn che phía trước, thứ này được dùng để che chắn người bên nhìn vào, còn bên trong có thể nhìn ra ngoài được. Tử Di để ý thấy phía trên đó có khắc những đồ hình trận văn khá phức tạp, nàng quay sang định hỏi Trường Thiên thứ này là gì thì thấy hắn cũng đang mỉm cười nhìn mình, còn đôi tay dâm dề kia vẫn tự hoạt động như không chịu điều khiển của hắn.

Trường Thiên cúi xuống nhìn hai cái bánh bao trắng bóc trong tay sau đó mới lên tiếng, hắn biết Tử Di muốn hỏi cái gì: "Thứ mà muội thấy chính là trận pháp văn do mấy tên Chế khí sư khắc lên, mấy vật phẩm bọn hắn chế tạo thứ nào cũng có, chỉ là có nổi lên trên bề mặt hay không mà thôi. Nếu như ta đoán không nhầm, tác dụng của trận pháp văn trên tấm màn kia là ẩn hình cùng với khuếch đại âm thanh, chỉ cần muội vận Nguyên khí vào lời nói thì nó sẽ vang đi rất xa, quả là một sáng tạo rất thông minh!"

Ngay cả Dực Xà đang rên ư ử cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trường Thiên, nàng nhớ tên này chỉ có thực lực cực mạnh, luyện đan biến thái chứ chế khí gì đó hắn có bao giờ rờ vào đâu, sao lại rành đến vậy.

Trường Thiên miết nhẹ lên hai hạt đậu màu hồng khiến Dực Xà tự cắt đứt dòng suy nghĩ của mình hừ hừ rên lên, hắn đắc ý cười ha ha: "Nam nhân của các nàng đâu phải chỉ có nhiều đó, ca còn nhiều thứ lợi hại lắm nhé, tiểu Xà cứ từ từ mà hưởng thụ! Hắc hắc!" Tử Di chu môi: "Thiên ca biến thái, chả có gì tốt!" Nói rồi nàng tò mò đứng dậy chạm trực tiếp vào những trận văn thân kỳ kia.

Trường Thiên đã phong ấn góc quan sát đài này bằng hai tầng Tử, Bạch hồn lực cho dù có là Ngưng Huyết sơ kỳ cũng không làm gì được. Nên hắn có ý lột đồ Dực Xà ra thì cũng chỉ có Tử Di thấy mà thôi, tiểu Lang thì có cho tiền nó cũng không dám mở mắt ra nhìn trộm.

Hai ngày của Trường Thiên qua đi trong vô vàn hương diễm, sờ sờ mó mó Dực Xà làm hắn sáng khoái không sao kể hết. Đại hội đấu giá cuối cùng cũng tới lúc bắt đầu, khách nhân ra ra vào vào không ngớt, mấy đại gia tộc khác cũng đã đến đông đủ.

Hai ngày nay Vạn Hàn Kiếm có qua tìm, nhưng Trường Thiên chỉ để cho Như Ngọc hoặc Cuồng Sư ra đuổi về. Đùa, hắn còn đang hưởng thụ chưa đủ đây, hiếm có mấy ngày rảnh rỗi không phải làm gì thế này, kiếp trước không có thì toàn nằm mơ mộng rồi tự xử các kiểu, kiếp này có mà lại tỏ ra thanh cao không thèm hưởng thì đập đầu chết đi cho rồi.

Một phần nữa là vì Dực Xà thực tâm yêu thích, ngưỡng mộ mình nên Trường Thiên cũng không muốn phụ lòng mỹ nhân này, nữ nhân khác đẹp như nàng có lẽ hắn không quan tâm, nhưng cô gái nhỏ này lại theo mình cả cuộc đời còn lại, chẳng có lý do gì để Trường Thiên từ chối nàng cả, còn lý do vì sao Trường Thiên vẫn chưa ăn hết thì là vì Tử Di.

Dực Xà lúc này đã mặt đỏ chín tề nằm trên ngực Trường Thiên, khuôn mặt đỏ bừng chứng tỏ vừa rồi vẫn còn bị hắn sàm sỡ. Tử Di ngồi bên cạnh quan sát quang trường qua tấm màn, khuôn mặt nhỏ rất hưng phấn, đây là lần đầu nàng thấy nhiều người tập trung đến vậy, ít cũng phải mấy ngàn người.

Trường Thiên cũng đã giải trừ kết giới bảo hộ, đám Như Ngọc Cuồng Sư vớt hết bàn ghế xung quanh đi, sống trong rừng quá lâu khiến họ cảm thấy ngồi dưới đất rộng rãi thoải mái hơn, tất nhiên đây là khi chỉ có người nhà với nhau, còn giao tiếp với kẻ khác chắc chắn phải tỏ ra phong thái đàng hoàng. Một nguyên nhân khác là vì Trường Thiên đang ngồi tựa vào tiểu Lang, làm gì có thuộc hạ nào dám bắt ghế ngồi trên đầu chủ nhân.

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì đột nhiên một giọng nói vang lên làm khán đài tứ phía lâm vào một mảnh yên lặng. "Đã để quý vị chờ lâu, tại hạ Vạn Tùng Khiêm là người chủ trì đại hội đấu giá ngày hôm nay, ta cũng không nói nhiều làm mất thời gian. Vật đấu giá đầu tiên chính là Tứ cấp Hỏa khí Thiên Hỏa Kiếm, một kiện vũ khí do Ngũ cấp Chế khí sư đại nhân Lý Nam chế tạo ra, giá khởi điểm hai mươi vạn, mỗi lần tăng một vạn."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phong Ba Đấu Giá Hội

"21 vạn!"

"23 vạn!"

...

"35 vạn!"

Những thanh âm đấu giá vang lên không ngớt, nhưng chủ yếu chỉ từ tầng ba trở xuống mà thôi, Tứ cấp Hỏa khí rất mạnh nhưng không hiếm, thành ra

mấy đại gia tộc, thế lực nhất lưu không cần thiết phải vào đấu giá hội như này để đoạt lấy.

"50 vạn!"

Thanh âm lần này phát ra từ một căn phòng trên tầng năm, cái giá được nâng lên rất cao làm những người bên dưới im bật, không ra giá nữa, với cả không ai nguyên ý tranh đoạt với một nhất lưu thế lực.

Vạn Tùng Khiêm vui vẻ mỉm cười: "Vị đại nhân tầng năm ra giá Thiên Hóa Kiếm 50 vạn kim nguyên, còn ai trả giá cao hơn không, ta sẽ gõ búa ba lần, nếu không ai trả giá thì vật phẩm sẽ thuộc về vị đại nhân kia." Rất nhanh ba phát búa qua đi, Vạn Tùng Khiêm cao giọng tuyên bố: "Thiên Hóa Kiếm đã được mua với giá 50 vạn!"

Hai cô gái bụng một khay vật phẩm tiếp theo lên trên quảng trường và đem Thiên Hóa Kiếm vào trong, Vạn Tùng Khiêm háng giọng: "Vì muốn đại hội diễn ra sôi nổi và đặc biệt một chút, ta xin được gửi đến quý vị một vật phẩm cực kỳ trân quý!"

Nói đến đây lão liền dừng lại, những người tham gia đấu giá nhanh chóng ồn ào bàn tán, đồ vật trân quý lại mang ra thứ hai, như vậy bọn họ có cơ hội tranh đoạt, ánh mắt ai nấy hùng hực lửa nóng.

Trường Thiên nhìn trăng cảnh này nhếch mép, lão hồ ly, hần vồ vồ mông Dục Xà đang nằm trên người: "Các ngươi nhìn cách thức điều khiển đại hội quy mô lớn của lão già kia mà học tập, sau này sẽ cần dùng đến!"

Mọi người ngồi xung quanh cung kính gật đầu sau đó tập trung nhìn vào quảng trường. Vạn Tùng Khiêm khi nhìn thấy không khí đã đủ nóng liền lên tiếng: "Đồ vật tiếp theo sẽ là Tứ cấp trung giai đan dược Huyền Ngọc Đan, tác dụng đề thăng mức độ tinh khiết, ngưng thực của linh hồn lực, những ai đang muốn hoặc là đã trở thành Đan sư thì thứ này cực kỳ trân quý, đặc biệt được hiệu của Huyền Ngọc Đan này đạt đến tám phần, tác dụng phụ chỉ có một phần mà thôi!"

Bùng nổ, Đấu giá đại hội bạo động như ong vỡ tổ, thậm chí có người này ra ý định cướp đoạt, nhưng ngại những vị đại nhân trên cao nên không dám vọng động. Ở tầng năm từng tiếng hít hơi khí lạnh vang lên, thứ này cũng có thể xuất hiện tại đây sao, ai lại điên cuồng đến mức đem nó đi bán chứ, Huyền Ngọc Đan vượt xa những gì mà Vạn Tùng Khiêm vừa nói.

Đừng nói là tăng độ tinh khiết, thậm chí nó còn có khả năng giúp Tam cấp Đan sư hậu kỳ đột phá lên Tứ cấp Đan sư, trở thành tồn tại có thể ngồi bàn luận với những Ngưng Cốt kỳ cường giả. Ngay lập tức những thế lực trên tầng năm bắt đầu chuẩn bị tinh thần nhập cuộc, chỉ chờ lão già kia báo giá nữa mà thôi.

Vạn Tùng Khiêm cũng rất động tâm với thứ này, nhưng thân phận không cho phép ông được có ý định tham lam với nó: "Huyền Ngọc Đan có hai viên, chia làm hai đợt, mỗi đợt báo giá 1000 vạn kim nguyên, mỗi lần ra giá không thấp hơn 100 vạn!"

Lần này thì toàn trường an tĩnh lại, Huyền Ngọc Đan xuất hiện một viên đã khiến mọi người hoảng sợ, nhưng một lượt hai viên thì lại là việc nằm ngoài tưởng tượng, nhân vật đem thứ này đi bán chắc cũng là một vị Đan sư cao cấp hoặc là thượng cấp gia tộc.

"1500 vạn!" Một giọng nói vững chắc, hùng hậu từ gian phòng số bốn tầng năm vang lên.

"1500 vạn mà cũng đòi có Huyền Ngọc Đan, lão tử trả 3000 vạn!" Một âm thanh nóng nảy khác vang lên từ phòng số 10.

"3200 vạn!" Rất nhanh những đại tộc như Tiên gia, Hào gia cũng nhập cuộc.

"4000 vạn!" Tiên Đạo Lượng gia chủ Tiên gia nhàn nhã lên tiếng.

"4500 vạn!" Hào Song Thiên gia chủ Hào gia liếc mắt sang phòng số bảy, nơi Tiên gia đang ở, giọng nói mạnh mẽ đáp trả lại.

"5000 vạn!"

"6000 vạn!"

Hai kẻ người tới ta cũng tới thì nhau trả giá, những người khác chỉ biết trợn mắt há mồm, cái giá trên trời như vậy bọn họ lấy đâu ra tiền mà đấu, cuối cùng Tiên Đạo Lượng cao giọng: "8000 vạn, chỉ cần Hào gia chủ người trả cao hơn, thì ta sẽ nhường người viên đan dược này!"

Hào Song Thiên nhếch mép: "8000 vạn, một cái giá rất cao, Hào mỗ không so được với Tiên gia chủ, nhường ngài tiếp nhận lấy nó vậy!"

Trường Thiên đang quan sát thân nhiên đánh giá: "8000 vạn sao, hai tên này rất khá, quả nhiên không hổ là gia chủ hai đại gia tộc!" Dục Xà không ngẩng đầu lên, vẫn dán cái má hồng của mình lên ngực Trường Thiên lười biếng hỏi: "Thiếp thấy cái giá đó đã rất cao rồi mà, viên đan dược kia chẳng làm cũng đâu có khó khăn gì mấy đâu, cao lắm chỉ 3000 vạn là cùng!"

Đây cũng là suy nghĩ chung của bọn Tử Di, Cuồng Sư, Dục Xà chỉ nói lên câu hỏi chung của mọi người mà thôi. Trường Thiên cười ha hả hờn trán Dục Xà chọt một cái rất kêu sau đó mới nhàn nhã trả lời: "Hỏi rất hay, tính toán rất tốt, cái mà nàng cùng mấy đứa ở đây đấu giá chỉ là một viên đan dược, nhưng cái mà hai lão già kia đấu giá lại là một thế hệ Đan sư mới của tộc nhân, nếu ta đoán không sai thì ở Tiên gia cùng Hào gia đã đào tạo ra được một hai người Tam cấp Đan sư nào đó. Chỉ cần chờ cho họ đạt đến hậu kỳ cấp bậc liền phục dụng Huyền Ngọc Đan, đến lúc đó có thêm một vị Tứ cấp Đan sư sơ kỳ cũng tương đương với gia tộc có hai Ngưng Cốt cảnh sơ kỳ tọa trấn. Bọn chúng cũng không cần ăn nhờ ở đậu với bọn Hiệp hội Đan sư kia nữa, đặc biệt tám phần được hiệu chính là lý do mà giá đan dược tăng lên rất nhiều, tên Đan sư ăn vào sẽ có tám phần đột phá."

7000 vạn là cái giá chính xác nhất cho viên đan dược kia, Tiên Dao Lượng nâng lên 8000 vạn mục đích là chắc giá nó sẽ thuộc về lão, nếu Hào Song Thiên nâng giá tiếp thì hẳn chắc chắn sẽ bị lỗ nhiều, như vậy rất không đáng vì dù sao vẫn còn một viên nữa. Tâm cơ của hai lão gia hỏa này cũng rất tốt cho nên ta khen một câu cũng đâu có gì lạ!"

Ánh mắt mỗi người Dực Xà, Từ Di sáng lên nhìn Trường Thiên, nếu nói hai lão đầu kia là cáo già thì nam nhân của hai nàng là ông nội của cáo già, bởi vì người được lợi sau cùng chính là hắn mà không phải hai người kia.

Khi Trường Thiên tỉ mỉ giải thích thì viên đan dược thứ hai cũng được Hào Song Thiên mua với giá 7800 vạn kim nguyên, không ít hơn giá Tiên Dao Lượng bao nhiêu cả.

Đấu giá hội tiếp theo cũng không có cái gì đáng giá cho lắm, có một ít Tam cấp đan dược của Trường Thiên là khiến mọi người sôi trào lên một tí rồi thôi. Ảnh hưởng của hai viên Huyền Ngọc Đan quả thực rất lớn, cái giá của nó khiến bất cứ ai ở đây tán gia bại sản cũng chưa chắc mua được.

Vạn Tùng Khiêm phát tay, cả quảng trường liền yên tĩnh lại: "Tiếp sau đây là một quyển công pháp Nhân giai Thi Hạ Lam Huyền Thủy, công pháp này chưa được sử dụng qua lần nào nên không ai biết đặc điểm cụ thể, nhưng Nhân giai công pháp là hàng thật giá thật, khởi điểm 300 vạn kim nguyên, ra giá không thấp hơn 10 vạn."

Trường Thiên neho mắt lại nhìn quyển công pháp sau đó lên tiếng: "Ngọc nhi, công pháp của muội đang sử dụng là gì?" Như Ngọc ngẩn ra chốc lát sau đó trả lời: "Muội tu luyện Trung giai công pháp Vân Vũ Song Thủy, với địa vị trong tộc muội chỉ có thể tu luyện công pháp đó là cao nhất rồi!"

Trường Thiên gật đầu: "Tốt lắm, mua thứ này cho muội đi, để tránh sau này tiểu tử kia lại trách ta keo kiệt!" Như Ngọc nghe Trường Thiên nói đến "tiểu tử" kia thì nàng liền biết đó là ai, trong lòng ngập tràn hạnh phúc không nói nên lời, ánh mắt tràn ngập cảm kích nhìn Trường Thiên, một giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống, người trước mặt này đã cho nàng quá nhiều thứ, cả đời này có lẽ nàng cũng không trả hết được, chỉ có thể cố gắng dùng tất cả những gì mình có phục vụ cho cơ nghiệp của hắn mà thôi.

Đợi đến khi Tiên gia trả giá xong Trường Thiên mới lên tiếng: "Thứ này ta lấy, kẻ nào có gan thì cứ việc báo giá, 1000 vạn." Giọng nói đầy bá đạo không cho kẻ khác có quyền thương lượng.

Từng người một trong những căn phòng run lên bần bật, vị đại nhân khủng bố hôm trước cuối cùng cũng đã lên tiếng, ánh mắt của mấy vị gia chủ Tiên gia, Hào gia,... tông chủ Hoàng Nguyệt Long co rút lại, bởi vì họ nhận ra trong giọng nói kia mang theo một tia áp lực cực kỳ cường đại khiến bọn họ không thờ nổi, người càng mạnh càng cảm nhận được sâu sắc.

Hoàng Nguyệt Hồ đứng một bên hưng phấn, hẳn đến đây là để được xem phong thái của vị đại nhân đó tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Mọi người bên dưới đều ngược lên nhìn tầng năm, họ muốn xem thử ai lại kiêu ngạo đến mức không coi nấy đại gia tộc trong thành ra gì.

Giọng nói kia lại vang lên lần nữa: "Không cần đợi đến khi đấu giá hội kết thúc, thứ này ta lấy, ngay bây giờ!" Âm thanh vừa dứt thì tấm màn che phòng số năm bật ra, một bàn tay màu tím không lồ thò ra từ trong đó hướng về Vạn Tùng Khiêm chụp tới.

Vạn Tùng Khiêm kinh hãi xém đá ra quần, lão nhận ra mình không thể cử động được, nhưng khi bàn tay nọ chạm vào thì nó xuyên qua người lão sau đó biến mất không tung tích, quyền trục trên tay cũng biến mất theo thay vào đó là một cái kim tạp chứa 1000 vạn kim nguyên.

Vạn Tùng Khiêm ngồi bệt xuống đất, mồ hôi lạnh chảy khắp cơ thể, một giây vừa rồi lão như đi một vòng qua quỷ môn quan. Đám người quan sát xung quanh im lặng một lúc lâu, tinh mạch đến đáng sợ, rất lâu sau đó từng âm thanh nuốt nước miếng ừng ực thì nhau vang lên.

Cường đại, kiêu ngạo, bá đạo đây là những gì họ có thể nghĩ ra trong đầu bây giờ. Đầu chỉ riêng họ như vậy, đám người tầng bốn tầng năm cũng không khá hơn là bao. Trước đó họ chỉ nghe kể lại, bây giờ trực tiếp chứng kiến thì không tin không được.

Âm thanh lười biếng kia lại vang lên phá vỡ bầu không khí lúc này: "Tiếp tục đại hội đi!" Lão già Vạn Tùng Khiêm cười khan dùng khăn tay lau mồ hôi trán: "Nhân giai công pháp đã được vị đại nhân trên kia mua với giá 1000 vạn, chúng ta tiếp tục với vật phẩm tiếp theo đi thôi!"

Đại hội lại tiếp tục nhưng không sôi nổi như trước, đôi khi lại có vài đạo ánh mắt kính sợ nhìn về phía căn phòng số năm.

Trường Thiên đang cầm trên tay một quyển trục khá nhỏ màu lam nhạt, hắn tiện tay vút sang Như Ngọc, nàng hai tay cung kính tiếp lấy. "Cất lấy! Tạm thời muội cứ tu luyện nó, đến khi nào tìm được công pháp cao cấp hơn thì tu luyện sau!"

Trường Thiên không quan tâm Như Ngọc bên cạnh nữa, hắn kéo Dực Xà trên người lên cao hơn một chút để mặt nàng chạm vào mặt hắn. Trường Thiên hôn nhẹ qua môi Dực Xà, vòng tay ôm hông nàng ngất ngéo vài cái, Dực Xà mặt hơi ửng đỏ tươi cười hạnh phúc ôm chặt cổ hắn, mấy người xung quanh chăm chú nhìn xuống dưới đài nào dám ngó nghiêng chút nào chỉ có Từ Di bên cạnh đang ôm một tay Trường Thiên khó chịu bĩu môi.

Trường Thiên cười ha hả lợi dụng Từ Di không để ý néo nhẹ vào eo nàng một cái sau đó làm như không có chuyện gì tiếp tục xem đấu giá. Từ Di bị tập kích bất ngờ liền hét lên: "Thiên ca xấu, huynh vừa mới làm gì đó!!!" cô bé cầm chặt bàn tay Trường Thiên há miệng cắn. Nhưng nhục thân của hắn đâu phải cái bánh miếng thịt nàng hay ăn đâu "Ái da, đau quá, người gì mà cứng quá vậy!!!" Từ Di nhanh chóng rên lên đau đớn.

Trường Thiên phì cười lật tay bẹo má Từ Di: "Ngoan nào, sắp có đồ chơi hay rồi!" Đúng như Trường Thiên nói, Vạn Tùng Khiêm bên dưới chính trang lại y phục lấy phong độ hô lớn: "Vật phẩm tiếp theo chắc chắn sẽ khiến chư vị hài lòng, một quyển Sơ giai Địa cấp Đấu kỹ Kim Cang Lục Cực Quyền, giá khởi điểm 5000 vạn kim nguyên, mỗi lần nâng giá không thấp hơn 1000 vạn."

Mọi người có mặt không khỏi ồ lên, quyền Đấu kỹ này chính là thứ tốt nhất từ đầu đến giờ, rất đáng tiền mua. Trường Thiên trên này vuốt tóc Dực Xà và Tử Di, nhếch miệng cười quý dẻ, hẳn không đợi bất kỳ ai trả giá đã lên tiếng: "Nếu như kẻ nào mua thứ này giúp ta, thì ta sẽ thưởng kẻ đó một phần ân tình, ngày sau tất có báo đáp, hoặc thậm chí tặng cho các người một món quà, yên tâm là các người sẽ không hối hận vì việc giúp đỡ ta ngày hôm nay đâu. Quên nói, những viên đan dược từ đầu đến giờ được đấu giá toàn bộ do ta tiện tay luyện chế ra!"

Toàn quảng trường ánh mắt trọn tròng nhìn chăm chăm vào phòng số năm, toàn bộ đan dược thậm chí cả Huyền Ngọc Đan cũng do daDWAzVK người "tiện tay" luyện chế, mà tất cả đều đặt trên tám phần được hiệu, đây là loại thủ đoạn đáng sợ bậc nào.

Mấy vị lãnh đạo thế lực nhất lưu đứng bật dậy ánh mắt nóng cháy nhìn về phía căn phòng phát ra tiếng nói kia, kể cả Vạn Hàn Kiếm và đại trưởng lão cũng là như vậy, có được một phần ân tình của vị siêu cấp cường giả này là cơ hội tốt đến mức nào.

Cả đám người đều có chung một suy nghĩ, liều mạng, có tiêu nữa phần gia sản cũng phải quyết mua bằng được quyền Đấu kỹ này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Trí Tuệ Đáng Sợ

Tiên Đào Lượng hét giá: "1 ức (1 ức = 100 triệu nha ae, mình gg á, hehe), để xem hôm nay ai dám tranh với ta!"

"1 ức 5000 vạn, chắc ta sợ người!" Hào Song Thiên cười lạnh ra giá.

Vạn Hàn Kiếm cái không thiếu nhất chính là tiền, Vạn Ngũ Lâu này là gia sản nhà hắn thì còn sợ quái gì vấn đề này: "3 ức, để Hàn Kiếm tiếp đãi các vị một lát!"

Tiên Đào Lượng nheo mắt, nếu tiêu tử này cũng muốn tham gia vậy thì chuyện này sẽ rất khó, có nên hay không, Lão dẫn đo suy nghĩ một hồi rồi cắn răng quyết định, "liều mạng!": "4 ức!"

Hoàng Nguyệt Long cũng không chịu kém: "4 ức 5000 vạn, lão tử cũng muốn chơi với các người!" giọng nói của ông ta cực kỳ hữu lực, mạnh mẽ, đúng kiểu người chính trực thích dùng sức hơn dùng trí.

"5 ức!"

"6 ức 5000 vạn!"

"8 ức!"

Số tiền được Vạn Hàn Kiếm nâng lên đến mức 8 ức khiến Tiên gia cùng Hào gia say xảm mặt mày, mồ hôi vã ra như tắm, con số này đã ngang với thu nhập 50 năm của bọn họ rồi, nếu tăng lên nữa sẽ ảnh hưởng đến căn cơ gia tộc, nhưng so với cái lợi từ một siêu cấp cường giả tạo ra thì vẫn rất đáng. Số tiền lại lần nữa tiếp tục tăng lên.

"9 ức!"

"10 ức 5000 vạn!"

"13 ức!"

Vạn Hàn Kiếm cũng không còn nhân nhượng ban đầu nữa, hắn lau mồ hôi hết lên cái giá cao ngất trời, người quan chiến trọn mắt há mồm không thể tưởng tượng được số tiền lớn như vậy lại chỉ để dùn mua một quyền Địa giai Đấu kỹ, mặc dù nó quý thật nhưng không đến mức biến thái như này. Mấu chốt chính là câu nói của vị đại nhân thần bí kia.

Tiên Đào Lượng, Hào Song Thiên lắc đầu cười khò, cái giá này bọn họ không trả nổi nữa. Nhưng Hoàng Nguyệt Long bên kia vẫn kiên cường, cắn răng trả giá: "13 ức 5000 vạn!"

Vạn Hàn Kiếm cảm tức giận rồi nghiêng lợi: "15 ức!" Lần này hắn thở phào nhẹ nhõm vì Hoàng Nguyệt Long đã không ra giá nữa, đây là giới hạn của ông ta rồi.

Trường Thiên hưng phấn cười ha ha, hôn liền vào môi Dực Xà mấy cái. "Tiền đã đủ, lực đã dư, bây giờ chỉ thiếu gió đông thì Ngạo Thiên Thần đoàn sẽ được sinh ra, hahaha!!!" Trừ Dực Xà vì bị hôn đến thở hổn hển ra thì đám người Tử Di đều dùng ánh mắt nghi hoặc, kì lạ nhìn Trường Thiên.

Trường Thiên đè nén tâm tình kích động của mình xuống sau đó thần nhiên mỉm cười: "Đến khi đại hội kết thúc các người sẽ biết thôi, đây là món quà ta tặng cho tất cả các người, cho nên càng bí mật lại càng hay, hắc hắc!"

Vạn Tùng Khiêm cũng là lần đầu tiên thấy được số tiền lớn như vậy xuất hiện tại đấu giá hội, lão kích động gõ búa tuyên bố: "Đệ cấp Đấu kỹ được mua đi với giá 15 ức!" Vạn Hàn Kiềm vui mừng nhẹ nhõm, số tiền này cũng không phải dễ dàng có được nên hắn vẫn rất tiếc của.

Vạn Hàn Kiềm hướng phòng số năm chấp tay cung kính: "Đệ đại nhân chê cười rồi, may mắn không nhục mệnh, Hàn Kiềm xin tặng quyền Đấu kỹ này cho đại nhân, hy vọng hai chúng ta sau này có cơ hội hợp tác nhiều hơn."

Trường Thiên rất tán thưởng tên Vạn Hàn Kiềm này: "Phong độ, ôn trọng, tâm kế, biết tận dụng cơ hội, tiểu tử này là một nhân tài đáng đầu tư." Như Ngọc cùng Cuồng Sư là hai người có tâm trí tốt nhất bên cạnh Trường Thiên cũng đồng ý gật đầu.

Trường Thiên hẳn đã tính được từ trước Vạn Hàn Kiềm chắc chắn sẽ mua được quyền Đấu kỹ này, bởi vì hắn cũng muốn lợi dụng Vạn gia cùng Thiên Kiềm Tông cho kế hoạch sau này, biến bọn chúng thành một con cờ cho mình sử dụng. Nhưng tiểu tử Vạn Hàn Kiềm này lại thông minh hơn dự tính, biến cái ân tình của Trường Thiên thành cơ hội hợp tác song phương, từ miễn cưỡng thành thoải mái, thật là làm cho người ta rất khó có thể cự tuyệt, và cũng giúp chính bản thân Vạn Hàn Kiềm đạt được lợi ích lâu dài chứ không phải tại một thời điểm nào đó.

Không thể không khen phần tâm trí này của hắn được. Trường Thiên cũng không cự tuyệt yêu cầu này, hình thức như thế nào hắn không quan tâm bởi vì kết quả chỉ có một và đã được hắn định sẵn từ trước rồi, lười biếng lên tiếng: "Tiểu tử thông minh lắm, nhưng tham lam quá đôi khi không tốt, người cũng dám lợi dụng ta sao?" Vạn Hàn Kiềm nghe vậy liền thở dài một hơi, đại nhân đã nói vậy thì hơn phân nửa đã đồng ý rồi, chứ với tính cách thiếu kiên nhẫn kia nếu không hợp ý thì đã vứt đầu mình làm ghế ngồi rồi, hắn mỉm cười tự tin: "Mong đại nhân lượng thứ, có cho mười cái lá gan Hàn Kiềm cũng không dám có cái suy nghĩ điên rồ đó, Vạn gia chúng ta cũng là một gia tộc giàu có bậc nhất từ Ngũ Nguyên trở xuống, khắp nơi đều có chi nhánh của gia tộc ta, đại nhân ngài lợi hợp tác với Hàn Kiềm, tin chắc sẽ không chịu chút thiệt thòi nào, thậm chí phần lợi nhuận kiếm được sẽ chia thành bốn sáu nghiêng về phía đại nhân."

Trường Thiên không dài dòng gật đầu: "Tiểu tử khá lắm, ta chấp nhận hợp tác, nhưng sẽ là hợp tác với Vạn gia của người, còn nếu như người có mục đích nào đó sâu xa hơn nữa thì ta sẽ cho người phần ân tình như vừa này đã nói, giúp người thực hiện nó vậy!"

Trường Thiên hẳn đoán không sai chút nào, từ việc Vạn Hàn Kiềm nói hợp tác là giữa Trường Thiên và chính hắn chứ không phải là hợp tác với gia tộc sau lưng, thì Trường Thiên đã đoán được tên này có mục đích khác cần sự giúp đỡ của mình chứ không đơn giản chỉ là hợp tác, như vậy cho Vạn Hàn Kiềm một cái nhân tình để đổi lại sự phục tùng từ hắn là việc trăm lợi không có tí hại nào.

Đừng nói là Vạn Hàn Kiềm kinh hãi gần chết, mà ngay cả những người bên cạnh Trường Thiên cũng phải hít một hơi khí lạnh, tâm trí thâm trầm như biển sâu này thật sự quá đáng sợ, chưa nói tới thực lực chỉ riêng phần trí lực dXXhamwO này đã không có mấy người trên thiên hạ bì nổi rồi.

Vạn Hàn Kiềm quả thực rất kinh sợ nhìn vào tấm màn phòng số năm, người này quá mức nguy hiểm, chỉ từ một vài câu nói liền đọc được chín phần suy nghĩ của mình, nếu nói hắn dò la tin tức thì là một điều hết sức vô lý, đến cả trong tộc cũng chỉ vài người biết chuyện mà thôi, với thực lực người này làm quái gì phải quan tâm đến gia tộc của hắn. Từ đó có thể suy ra hắn chính là dùng trí tuệ để đoán được sơ sót trong lời nói của mình, làm việc với người như vậy, không cần thận bị nhai luôn xương khi nào cũng không hay.

Đám người bên dưới không hiểu mô tê gì cả, cái họ quan tâm chính là số tiền quá mức khổng lồ kia, chỉ có mấy người có địa vị cao trong những đại thế lực trên tầng năm mới nghe ra ít nhiều trong đó, ánh mắt bọn họ nhìn vào căn phòng số năm thêm vài phần kiêng dè. Vị đại nhân kia sâu không lường được, không trêu vào vẫn là tốt nhất.

Vạn Tùng Khiêm là người của phe Hàn Kiềm nên lão không nói gì cả, chỉ đợi khi cả hai trao đổi xong mới lên tiếng: "Tiếp theo sẽ là món đấu giá cuối cùng của đại hội lần này, một viên đan dược, có thể nói độ trân quý không thua gì quyền Đấu kỹ vừa rồi cả, thứ ta đang nói đến chính là Tứ cấp đỉnh phong Hóa Hình Đan, tác dụng thì chúng ta ai ai cũng nghe nói đến nên ta không nhắc lại, giá khởi điểm 5000 vạn, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1000 vạn. Đấu giá bắt đầu!"

Đám thế gia người nào người nể ánh mắt lồi ra như cá chết, hôm nay là cái ngày gì đây, sao bao nhiêu thứ quý giá trong thiên địa đều tụ hội về lần đấu giá này hết vậy. Hóa Hình Đan mặc dù chỉ có tác dụng với yêu thú, nhưng về mức độ hiếm, quý của nó thì không cần phải bàn cãi nữa.

"1 ức!" Tiên Dao Lượng cắn răng quyết tâm, thứ này hôm nay không lấy được thì lão từ chức tộc trưởng, không làm nữa. Trong tộc có một con Lục Chi Tứ Dực Miêu đã đạt đến Siêu cấp đỉnh phong yêu thú, chỉ cần có viên Hóa Hình Đan này, thì gia tộc sẽ có đến ba Ngưng Cốt cảnh sơ kỳ, một con số không hề ít chút nào.

Hào Song Thiên tất nhiên biết dụng ý của lão già kia, lập tức hét giá tranh đoạt: "1 ức 5000 vạn!"

"2 ức 5000 vạn!" Hoàng Nguyệt Long cũng tham gia vào cuộc tranh đoạt cuối cùng này.

Trường Thiên vẫn cứ nhàn nhã thưởng thức cơ thể mềm mại trên người mình, lắng nghe những âm thanh như bò rống kia, nhưng đối với hắn âm thanh này còn hay hơn bất kỳ bài hát nào mà hắn từng nghe.

Giá rất nhanh được nâng lên tới "5 ức!" Lúc này Hào Song Thiên cũng đã bỏ cuộc, chỉ còn Hoàng Nguyệt Long với Tiên Dao Lượng gồng mình tranh đấu.

Ngay lúc này Vạn Hàn Kiềm lại lần nữa lên tiếng: "7 ức 5000 vạn!"

Trường Thiên nhếch miệng tán thưởng tiểu tử rất biết nắm bắt thời cơ lấy lòng này. Tiên Dao Lượng nghiêng răng nghiêng lợi oán hận tên khốn kiếp này, nhưng lão cũng biết hai bên đã không còn quan hệ gì nữa, hắn làm vậy là quyền của hắn. Chỉ có Tiên Như Băng bên cạnh ánh mắt âm thầm nhìn về phòng số một, hai người trước đó vẫn còn huynh huynh muội muội, bây giờ khoảng cách như xa xăm nghìn vạn dặm, nàng lặng lẽ thở dài buồn bã.

Tiên Dao Lượng lấy hết sức hét lên cái giá giới hạn cuối cùng của mình: "9 ức!!!" Âm thanh tức giận vang dội hồi lâu mới dứt.

Vạn Hàn Kiềm mỉm cười giễu cợt: "Chúc mừng Tiên gia chủ, viên đan được kia đã thuộc về ngài!" Sau đó hắn quay sang phòng số năm chấp tay cung kính, đây là phần thành ý của Vạn Hàn Kiềm hẳn, hy vọng đại nhân sẽ biết được, cơ mà nghĩ lại thì hy vọng chỉ cho cực, với tâm trí của ngài thì từ lúc ta ra giá có lẽ đã đoán ra được rồi.

Mọi người ở đây sau khi nghe xong liền giật mình phát hiện ra Vạn Hàn Kiềm cố tình tăng giá để lấy lòng vị đại nhân ở phòng số năm, bởi vì giờ đây ai ai cũng biết những đan dược cao cấp được đấu giá này giờ, kể cả viên Hóa Hình Đan trong truyền thuyết kia đều là do vị đại nhân đó luyện chế.

Một bước đi này của Vạn Hàn Kiềm tuy chỉ là chút tiểu xảo, nhưng không thể nói là không hay, nhất là trong trường hợp cả hai vừa hợp tác cần phải tăng thêm tín nhiệm lẫn nhau.

Vạn Tùng Khiêm mỉm cười gồ búa: "Hóa Hình Đan được Tiên gia mua lại với giá 9 ức, và ta cũng xin được tuyên bố đại hội đấu giá đến đây là kết thúc, những ai mua được vật phẩm đấu giá thì xin mời vào phòng giám định nhận và trao trả kim nguyên!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Khởi Đầu

Người tham gia đại hội lục tục ra về, số lượng lớn đến mức gần vạn khiến cảnh tượng có chút đồ sộ, những nhân vật tầng bốn trở lên vẫn chưa di chuyển, Trường Thiên cũng vậy, hắn nhàn nhã nhấp một ngụm trà từ Như Ngọc dâng lên.

Trường Thiên đang đợi, không cần phải xuống phòng giám định làm gì, tự có người đưa tận nơi cho hắn. Trường Thiên nhếch miệng: "Ngọc nhi, tiểu Sư! Hai đứa ra cửa dẫn bọn người kia vào phòng khách chờ ta!"

Khi cả hai nhận lệnh vừa đến nơi thì bên ngoài đã xuất hiện vài người đang chờ, chính là Vạn Hàn Kiềm và đám người đại gia tộc ở tầng năm kia.

Như Ngọc mặt không biểu tình, cùng Cuồng Sư hướng những người kia gật nhẹ đầu xem như chào hỏi. Chỉ là Tiên Dao Lượng, Tiên Như Băng khi nhìn thấy Như Ngọc thì ánh mắt trợn trừng lên, thậm chí là mấy gia tộc khác cũng vậy, Như Ngọc lúc này không còn che chắn cái gì nữa, nàng tự nhiên lộ mặt cùng thân phận ra ngoài.

Hai ngày trước khi vào phòng số năm này thì Như Ngọc cũng đã xin phép Trường Thiên được phép không cần che giấu nữa, Trường Thiên lúc đó rất kinh ngạc nhìn nàng thật lâu rồi mới đáp ứng, cái hắn sợ chính là hai chị em nhà này chàm mặt, nhưng Như Ngọc đã yêu cầu thì hắn cũng không ngăn cản làm gì.

Tiên Dao Lượng lắp bắp: "Ngọc nhi...ngươi...ngươi như thế nào lại..." Như Ngọc không cho hắn nói tiếp, vẻ mặt mất kiên nhẫn thúc giục: "Nhanh lên, đừng dè dặt nhân dục quá lâu!!"

Nói xong cũng không thèm nhìn lấy mọi người một cái nào, sóng vai với Cuồng Sư bước vào trong. Tiên Như Băng cùng Tiên Dao Lượng đối mặt nhìn nhau, khó kiềm chế được rung động trong lòng lúc này. Cô em gái mà nàng luôn xem thường, cô em gái luôn đi theo sau lưng nàng gọi "ti ti"... Khó trách tại sao hôm đó lại nghe được người kia gọi "Như Ngọc", khó trách tại sao đôi mắt kia lại quen thuộc như vậy. Bất giác nàng cảm thấy trong lòng rất khó chịu, tại sao người may mắn lại là đứa vô dụng như nó mà không phải Tiên Như Băng nàng.

Cũng chẳng ai quan tâm đến cảm nhận của Tiên Như Băng lúc này, chỉ có Vạn Hàn Kiềm quay đầu nhìn nàng thờ dài, sau đó vỗ vai nàng vài cái rồi cũng đi theo Như Ngọc vào trong phòng. Tiên Như Băng ngăn người cúi đầu thút thít, một lát sau mới bước tới, nàng cũng muốn xem vị muội muội của mình phát triển đến mức nào.

Khi đám Vạn Hàn Kiềm vào đến phòng khách thì Trường Thiên đã ngồi ở vị trí chủ tọa, Dục Xà cùng Tử Di đang đứng ở hai bên bóp vai cho hắn. Mấy tên thanh niên nam tử nhìn hai người mà nuốt nước bọt không ngừng, vẻ đẹp thật khó nói nên lời, Tiên Như Băng thân nữ trong mắt bọn họ đem so sánh cũng chỉ như con vịt so với thiên nga vậy.

Ngay cả mấy lão già tộc trưởng cũng khó tránh khỏi kinh diễm. Trường Thiên nhìn vẻ mặt háo sắc kiểu nhìn quay tay lâu ngày của mấy tên kia liền cười lạnh khinh miệt, hắn vỗ nhẹ lên tay Tử Di, Dục Xà ý bảo lui vào trong.

Hai nàng che miệng cười khúc khích, tiểu tử này bảo các nàng ra đây rõ ràng là muốn khoe của, thế nhưng khi nhìn thấy đám người kia nhìn chằm chằm như hổ đói rình mồi thì liền ghen tức đem bảo vật giấu đi. Tính cách Trường Thiên rất chín chắn, trưởng thành cơ mà đôi khi lại cực kỳ trẻ con, Tử Di cùng Dục Xà còn lạ gì mặt xấu này của hắn nữa, nên cũng không nói gì, ngoan ngoãn kéo nhau vào buồng trong.

Như Ngọc, Cuồng Sư nhanh chóng lui ra sau lưng Trường Thiên đứng, lúc này hắn mới mỉm cười hắng giọng: "Ngồi đi!" Mấy người Vạn Hàn Kiềm nghe tiếng gọi lập tức tỉnh lại gãi đầu cười trừ.

Vạn Hân Kiểm mở lời trước, từ trong tay xuất hiện thêm một quyển trục: "Đại nhân, Đẩu kỹ mà ngài cần đây, còn ân tình mà ngài đã nói thì sau này chúng ta sẽ bàn bàn kỹ hơn được không ạ?"

Trường Thiên gật đầu không có ý kiến, quyển trục trong tay Hàn Kiểm bay lên, nhanh chóng rơi vào tay Trường Thiên. Hắn lười biếng lên tiếng: "Mấy gia tộc tông môn các ngươi đến đây chủ yếu là muốn cùng ta hợp tác đúng không?"

Tiên Dao Lượng, Hào Song Thiên, Hoàng Nguyệt Long đứng dậy chấp tay cung kính, Tiên FpJ2PwrF Dao Lượng là người cầm đầu mở miệng nói: "Thưa đại nhân, mục đích bọn tại hạ đến đây chính xác là như vậy, đại nhân chắc không phải đến Tiên Hào thành nhỏ bé này chỉ vì mấy cái đại hội không lọt vào mắt của ngài như vậy chứ?"

Trường Thiên đưa tay vuốt vuốt cằm, nhìn qua lần lượt từng người một, mặc dù không mở mắt nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào mình, điều này không khỏi làm cho mấy người Tiên Dao Lượng giật mình.

Sau hồi lâu Trường Thiên mới chậm rãi lên tiếng: "Hợp tác thì quên đi, nếu có hứng thú thì ta sẽ tìm các ngươi giao cho vài nhiệm vụ, đổi lại là một số thứ đến mơ các ngươi cũng không dám nghĩ đến."

Lúc đầu đám người đại gia tộc đều cúi đầu ủ rũ, nhưng khi Trường Thiên nói câu sau thì ánh mắt ai nấy sáng hẳn lên, Tiên Dao Lượng chấp tay cung kính: "Chỉ cần đại nhân có điều gì sai bảo, những gia tộc trong ở đây không ai không dám cố hết sức mà làm cả, mong đại nhân yên tâm!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu: "Được rồi, mục đích của các ngươi đã hoàn thành, nhanh chóng quay về đi, ta muốn nghỉ ngơi ở đây vài ngày nữa, đừng làm hỏng tâm tình đang tốt của ta!" Hắn ngẩng người lui sau, nói với giọng đuổi khách.

Tiên Như Băng ánh mắt nãy giờ chỉ nhìn vào Như Ngọc, khi nghe thấy Trường Thiên nói như vậy, nàng nhịn không được kêu lên: "Như Ngọc, mau về cùng chúng ta, nơi đây đâu phải dành cho thứ vô dụng như người!"

Như Ngọc thân thể rung lên, ngẩng đầu ánh mắt sắc như dao liếc Tiên Như Băng một cái: "Thứ nhất tên của ta ngươi chưa đủ tư cách gọi, thứ hai ta đã không còn là người của Tiên gia, thứ ba ngươi là cái thá gì dám ra lệnh cho ta, trước đây ta không có gì, ngoài cơm ngày ba bữa thêm một cái phòng ngủ thì các ngươi cho ta được cái gì, Tiên Như Băng ngươi cho ta cái gì, hay chỉ là đôi mắt lạnh lùng rồi quay đầu bỏ đi. Như Ngọc ta bây giờ sống là người của đại nhân chết cũng là ma nguyện thiêu đốt linh hồn để nguyện rửa mọi kẻ thù của ngài!"

Trường Thiên mở trừng mắt ra, cái áo choàng bị ngọn lửa màu vàng kim hiện ra từ hư không thiêu cháy, để lộ ra ngoài cơ thể thư sinh bình thường. Khuôn mặt vui mừng không cần che dấu, đôi đồng tử màu tím yêu dị cùng hai hàng chân mày vàng kim cao quý, một mái tóc màu đỏ rực như bầu trời hoàng hôn ngoài kia, dài xuống đến thắt lưng.

Đám người Vạn Hân Kiểm lần đầu tiên được nhìn thấy toàn bộ hình dáng của vị đại nhân thần bí liền không khỏi ngáy ngẩn, hẳn là một loại tồn tại quá khác biệt so với người bình thường, ánh mắt đáng sợ giam giữ linh hồn của kẻ nhìn vào trong đó, bọn họ rất khó khăn để có thể thoát ra được. Hoàng Nguyệt Hồ đang cực kỳ hưng phấn nhìn chăm chú vào nam tử trước mặt.

Thân thể không cao lớn nhưng lại khiến người ta phải ngước nhìn, không khí yên tĩnh nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp bức. Trường Thiên chính là thần tượng mà Hoàng Nguyệt Hồ theo đuổi.

Trường Thiên mặc dù không cao hơn bất kỳ ai ở trong phòng nhưng đôi mắt hắn lại như nhìn xuống dưới những con kiến dưới chân, cao ngạo cùng bá đạo song hành khiến khí thế đề thăng với một tốc độ chóng mặt. Trường Thiên cười khinh miệt lên tiếng: "Nha đầu ngươi mới có chút khí chất lãnh ngạo đã ra vẻ như mình cao quý hơn người khác, trong mắt ta ngươi với những ngoài xinh đẹp một tí thì cũng có khác mấy con ruồi bọ ta gặp trên đường đâu. Lấy cái tư cách gì mắng người của ta vô dụng, lấy cái can đảm nào trước mặt ta đòi bắt Ngọc Nhi phải theo ngươi!"

Vừa nói Trường Thiên vừa bước lại gần Tiên Như Băng, lúc này hắn đã mở ra song trọng Linh hồn lực, sự cường đại của Trường Thiên bây giờ đã vượt qua Ngung Huyết cảnh sơ kỳ.

Đám người gia tộc kinh hoàng nhìn Trường Thiên đang tiến đến gần Tiên Như Băng, cơ thể của họ lúc này một ngón tay cũng không động đậy được, chỉ có đôi mắt tự do theo dõi sự tình đang diễn ra. Đây chính là đè ép tuyệt đối, Tiên Dao Lượng tuyệt vọng nhìn con gái.

Trường Thiên đột nhiên lên tiếng: "Ngọc nhi, muội muốn giải quyết cô ta như thế nào, lựa chọn gì cũng chỉ là một ý niệm cho nên phải suy nghĩ thật kỹ!!!"

Như Ngọc ngẩn người trong giây lát, nội tâm lại không có đấu tranh dữ dội như nàng nghĩ, chỉ hơi bất ngờ bởi Trường Thiên đá trái bóng sang cho mình, ngay khi Như Ngọc muốn xin tha cho người tí ti trong quá khứ kia, vì dù sao cũng là chị em từ nhỏ đến lớn, tình cảm không ra gì nhưng cũng cùng cha cùng mẹ,

Trường Thiên cho nàng quyền quyết định chẳng khác nào giúp nàng một ân huệ lớn, quyết định này sẽ giúp nàng hoàn toàn thoát khỏi Tiên gia, không còn vương vấn gì để đi theo Trường Thiên từ đây về sau nữa.

Như Ngọc nhìn Tiên Như Băng và Tiên Dao Lượng rất lâu, sau đó mới nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống cuốn đi hết những kỉ niệm trong quá khứ, nàng nhẹ nhàng lên tiếng: "Kể từ ngày hôm nay, Tiên Như Ngọc mà các ngươi biết đã chết!"

Nói xong nàng hướng Trường Thiên quỳ một chân xuống, hành động này rất lâu trước đây nàng đã từng làm, người được nàng thi lễ cũng chính là Trường Thiên. Có lẽ sẽ có người thắc mắc tại sao lại làm nhiều đến thế, không thấy phiền phức sao? Nhưng tình cảm con người nào đơn giản như vậy, đặc biệt là với một cô gái tốt như Như Ngọc, nói miệng thì dễ nhưng tâm hồn thật sự thoải mái?

Câu trả lời chắc chắn sẽ là không. Trường Thiên biết điều này, thậm chí là hiểu rất rõ, hẳn kiếp trước nào có khác gì Như Ngọc hiện tại, một kẻ gần như tự kỷ, tự tạo ra một không gian cho riêng mình, cực kỳ ít tiếp xúc, quan tâm tới ai, chỉ có vài người bạn và gia đình mà thôi. Thế nhưng khi biết mình lạc vào thế giới mới, có thể không bao giờ gặp lại những người năm xưa, kể cả những khuôn mặt mờ nhạt thì hẳn lại có cảm giác gì?

Nhớ nhưng, đau khổ, cô đơn, dằn vặt, chính xác đó là những gì Trường Thiên phải chịu đựng, mãi cho tới khi gặp Triệu Vô, Từ Di,... Thì hẳn mới vui bớt được phần nào. Cho nên làm sao mà Trường Thiên không hiểu Như Ngọc cho được.

Như Ngọc cúi đầu thì thào: "Đại nhân có thể ban cho ta vinh dự được mang họ của ngài được không?" Trường Thiên xoa đầu nàng mỉm cười lên tiếng: "Từ bây giờ tên của ngươi sẽ là Phạm Như Ngọc, cánh tay phải của ta, người nhà của ta!"

Như Ngọc thân thể run lên nhè nhẹ nhưng vẫn ngẩng đầu lên vui vẻ cười. Trường Thiên không quay đầu nhìn nhận ra lệnh: "Năm giây để cút, tất cả các người!" Đám Vạn Hân Kiếm như được đại xá cúi đầu lui về phía cửa, Tiễn Như Băng tâm tình lúc này không biết diễn tả như thế nào, có thể nói là đủ vị, nặng nề lẽ biến mất khỏi nơi đây.

Căn phòng chỉ còn lại mấy người Trường Thiên, hắn ôm Như Ngọc vào lòng, ôn nhu lên tiếng: "Khóc đi!" Bờ vai nàng run rẩy, nước mắt đã lăn dài trên mặt từ khi nào, tiếng khóc ngày một to hơn, cuối cùng trở thành tiếng gào thét khổ. Từ Di, Dục Xà chạy ra nhìn thấy một màn như vậy liền không đành lòng tiến tới an ủi.

Phải rất lâu sau tiếng khóc mới dứt, Trường Thiên lắc đầu cười khổ, cô gái nhỏ này khóc cũng dai quá đi chứ. Hắn trở lại ghế ngồi xuống, nhấp một ngụm trà sau đó chậm rãi nói: "Tiểu tử, muốn đứng đó đến bao giờ nữa?"

Trong góc tối, một thân ảnh lóe lên sau đó hiện ra trước mặt Trường Thiên và mọi người, chính là Băng Giao mấy ngày trước qua Dục Long thành cùng Triệu Vô. Đám Từ Di nghi hoặc hết nhìn Băng Giao rồi lại nhìn Trường Thiên.

Băng Giao là người thích khoe công, hắn hất mặt tự tin lên tiếng: "Bất ngờ lắm phải không, hừ hừ, lát nữa các ngươi sẽ biết..." Trường Thiên phát tay ngăn tên này tiếp tục: "Vào vấn đề chính!"

Băng Giao cười hi hi: "Đại nhân khi nào cũng nghiêm túc như vậy, ta..." Trường Thiên không kiên nhẫn ngắt lời lần hai: "Cho ngươi ba mươi giây để báo cáo, quá ba mươi giây thì ngươi đừng mong nhận được bất cứ thứ gì từ ta!!"

Băng Giao nghe xong giật thót mình, hắn vội vàng khai báo như sợ ai giành: "Thưa đại nhân, tiểu Vô hiện tại đã ghi danh đại hội nhân tài thành công, bất ngờ hôm trước mà thuộc hạ nói muốn tặng cho ngài chính là số tiền bán quyền trục Địa cấp Đấu kỹ vừa này, đây là thứ thuộc hạ từ tên thủ lĩnh đám cướp Lang Nha lấy được, và mang đến gửi đấu giá hội hai ngày trước."

Trường Thiên hải lòng gật đầu, cái này hắn cũng đã tính được. Buổi tối ba ngày trước, lúc Như Ngọc dẫn Cuồng Sur và Mạnh Nam rời đi thì Băng Giao đến báo cho Trường Thiên biết có một thứ trân quý được hắn gửi vào đấu giá hội, đây là món quà Băng Giao dành tặng cho Trường Thiên, bởi vì muốn Trường Thiên bắt ngờ và khen thưởng hậu hĩnh hơn nữa nên Băng Giao làm ra vẻ bí mật không muốn nói.

Trường Thiên thoáng trầm tư một chút, trong lòng thầm cười gian xảo nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ thờ dài, vỗ vai Băng Giao: "Rất tốt, món quà rất đáng giá, ta ghi nhận, nhưng..."

Băng Giao đang hí hửng nhìn đám người xung quanh đang há miệng trợn mắt nhìn hắn, thì một từ "nhưng" từ miệng Trường Thiên vang lên khiến hắn rơi từ trên cao xuống địa ngục, hắn biết mình xong rồi. Quả nhiên, Trường Thiên rất nhanh chóng chứng thực suy nghĩ của Băng Giao: "Nhưng vì sao ngươi lại đem bán quyền Đấu kỹ quý như vậy đi, ngươi không nhớ trước khi rời khỏi Xích Dạ ta đã nói gì sao, ngươi đem nó đi đấu giá có khác gì bỏ ngoài tai lời nói của ta. Tiểu Giao, ngươi nói xem ta nên xử lý ngươi như thế nào đây!!"

Băng Giao nuốt nước miếng ực một tiếng: "Đại nhân, có thể vì phần công lao kia mà bỏ qua cho thuộc hạ lần này được không??" Trường Thiên ngẩng đầu lên trời thờ dài, làm ra vẻ đã có quyết định sau đó gật đầu nói: "Tội chết có thể tha, nhưng tội sống nào có dễ dàng như vậy được, niệm tình quyền Đấu kỹ này cuối cùng vẫn thuộc về chúng ta, cho nên chỉ phạt ngươi một chút xem như cảnh cáo. Ngươi phải lập công lớn ba lần nữa thì mới được phát thưởng như trước, còn không thì tự sinh tự diệt đừng làm phiền đến ta."

Băng Giao nghe xong liền nhũn ra, thoát chết là tốt lắm rồi, chủ nhân hi vọng vô thường, nhờ đâu buồn bực đem mình đi rút gân xào hành các kiểu thì có mấy cái phần thưởng kia để làm gì.

Dục Xà nhìn thấy vẻ mặt âm hiểm của Trường Thiên liền kéo tay Từ Di, cười khúc khích chỉ chỉ: "Muội xem, người kia thật là xấu, đến người một nhà cũng tính kẻ được, ta và muội sau này phải cẩn thận hắn một chút a!"

Từ Di nghe vậy cũng gật đầu đồng ý, không thể lơ là tên này được. Trường Thiên nhận lấy gói chỉ từ tay Băng Giao, bên trong toàn là kim tệ 1000 vạn. Cộng thêm số tiền từ Vạn Hân Kiếm đưa cho thì tính đến bây giờ hắn đã có 26 ức kim nguyên.

Một con số đủ lớn để lập nên một thế lực siêu cấp nhất lưu cường đại không thua kém gì mấy đại gia tộc kia. Nhưng điều này phải tiến hành cẩn thận, bí mật tránh bị chú ý không cần thiết.

Trường Thiên cười lớn, cao giọng tuyên bố: "Bắt đầu từ hôm nay, một thế lực mới sẽ được sinh ra, thế lực này lấy tên Hạo Thiên Thần đoàn, nó sẽ là mái nhà của chúng ta, nơi chúng ta có thể tìm về và nghỉ ngơi lúc mệt mỏi. Món quà ta muốn tặng cho tất cả các người chính là ngôi nhà mới này. Hy vọng các người sẽ thích nó!"

Đám người Cuồng Sur, Băng Giao kích động lập tức quỳ xuống, hướng về Trường Thiên không ngừng dập đầu, Từ Di, Dục Xà trực tiếp lao tới ôm

châm lấy Trường Thiên, bọn họ xúc động không nói được lời nào. cái mà mỗi người ở đây thiếu nhất chính là gia đình và mái nhà để dựa vào, Trường Thiên đã cho họ tất cả những thứ đó.

Cho nên sự cảm kích trong lòng lúc này không còn diễn đạt bằng lời được nữa, những tiếng đập đầu xuống sàn vang lên liên tục trong căn phòng. Sau vài cái thì một cổ lực lượng nhu hòa nâng mọi người đứng dậy, Trường Thiên cúi đầu nhìn xuống thấy hai tiểu yêu tinh vẫn chưa chịu buông ra liền cười khổ: "Đây chỉ là khởi đầu, còn một bước dài cần phải đi nữa, qua ngày mai tức là đại hội, sẽ là thời điểm thích hợp nhất để chúng ta tạo dựng nền móng cho ngôi nhà, Băng Giao cùng Cuồng Sur, hai người các ngươi sang thành Nam, chọn chỗ nào kín đáo tìm mua một cái tửu điểm lớn, chúng ta sẽ bắt đầu từ đó!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hạng Thuần Chiến Trương Thành

Một ngày dài với khá nhiều chuyện cứ thế trôi qua, Đại hội nhân tài cuối cùng cũng đã đến, ngày quan trọng này được toàn bộ Cửu Nguyên Hoàng Hạ nhiệt liệt đón chào như trẻ hội, hàng vạn vạn con người đều ra đường và hướng về Thánh Giáo Trường đi tới.

Nơi này là một quảng trường rộng gần trăm dặm nằm ở phía Tây Bắc Tiên Hào thành, dùng để duyệt binh của quân đội thủ hộ thành, xung quanh quảng trường trung tâm năm dặm, có một ngân pháp khí thu phát hình ảnh cực kỳ khổng lồ được bố trí khắp nơi, giúp cho mọi người xung quanh có thể quan sát diễn biến của mọi trận đấu ở vô đài.

Trường Thiên, Dực Xà, Tử Di, Như Ngọc, tiểu Lang năm người đang thông thả tiến về Thánh Giáo Trường, dọc đường thấy người người không ngừng di chuyển, không khí rất sôi động vui vẻ.

Như Ngọc, Tử Di cùng tiểu Lang còn phải tham gia đại hội nên Trường Thiên cũng không muốn dạo chơi quá lâu, nhanh chóng thúc giục mọi người tăng tốc. Tầm nửa tiếng sau đó mọi người đã đến trước quảng trường.

Dù đã đoán trước lần này sẽ rất đông, nhưng không tưởng tượng được lại kinh khủng như thế này, mấy trăm vạn người đang chen chúc nhau tìm chỗ đứng tốt để quan sát những màn hình trên không trung, cảnh tượng cũng quá mức hoành tráng đi.

Trường Thiên mỉm cười đôi mắt chậm rãi mở ra, một luồng năng lượng màu tím nhanh chóng bao bọc hấn vào trong, năng lượng nhanh chóng ngưng kết thành một nhân hình to lớn, do Trường Thiên đứng trên mặt đất nên chỉ tạo thành phần thân trên. Thân ảnh vừa mới ngưng kết chính là Quý Ảnh của Trường Thiên

Nhìn một màn này đám người xung quanh kinh hãi, nhanh chóng tránh xa Trường Thiên, ngay cả Dực Xà, Tử Di đứng ngay cạnh cũng không kèm được há hốc miệng. Trường Thiên không quan tâm những ánh mắt quái dị đang nhìn mình, trên lưng Quý Ảnh xuất hiện thêm một cặp cánh cực kỳ rộng lớn.

Hắn vung hai tay chụp lấy bốn người bên cạnh, sau đó vỗ cánh bay lên không trung, một đường tiến thẳng đến quảng trường trung tâm, để lại hàng vạn ánh mắt hâm mộ nhìn theo. Từ hồn lực nhanh chóng tạo thành đôi chân cho Quý Ảnh, từ xa nhìn lại như một chiến thần khổng lồ đang bay lượn trên bầu trời.

Đám người đại gia tộc ở gần vô đài đang háo hảo giao tiếp với nhau thì đột nhiên cảm nhận được áp lực cường đại từ trên bầu trời truyền đến, ngay lập tức tất cả mọi người đều đứng bật dậy nhìn lên bầu trời.

Một chiến thần với đôi cánh to lớn đứng khoanh tay nhìn xuống mặt đất, từng tiếng nuốt nước bọt ừng ực vang lên, chiến thần vĩ đại trên cao từ từ hạ xuống đất, trong khi đó thì cơ thể của ngài cũng từ từ tan biến thành vô vàn điểm quang khí màu tím, cảnh tượng vô cùng huyền ảo, những người quan sát cứ ngỡ như mình đang ở trong mộng, nhưng không có bất cứ một ai nguyện ý thoát ra khỏi đó.

Đến khi chiến thần chạm đất thì cơ thể cũng đã tan biến hết, chỉ để lại sáu người Trường Thiên đứng vững vàng trên mặt đất, bốn người kia cũng không khác gì mấy người xung quanh cả, ánh mắt Tử Di, Dực Xà sáng lấp lánh nhìn Trường Thiên.

Hắn cười khổ lắc đầu, chỉ vì không muốn chen chúc tốn thời gian nên mới thi triển chút thủ đoạn, không ngờ lại tạo ra cảnh tượng ngàn năm khó cầu trong lòng người xem. Nội tâm Trường Thiên thầm đắc ý cười hắc hắc "đội đến khi Linh hồn lực của lão tử cao thêm chút nữa, biến luôn thành Susanoo của đại ca Madara xem mấy đứa các ngươi có quý xuống thấp nhan cúng bái cho ta luôn không, tốt nhất là cho thêm hai con gà và vài nải chuối, lâu rồi ca không được ăn!"

Đám Vạn Hân Kiếm nhìn thấy Trường Thiên xuất hiện sau khi chiến thần vừa rồi tan biến liền hiểu ra vấn đề, vị đại nhân này không khỏi cường đại quá mức rồi a.

Trường Thiên quay đầu nhìn ba đứa trẻ Tử Di, Như Ngọc và tiểu Lang, ân cần nói: "Mấy đứa đừng làm ca thất vọng, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, cố gắng cọ sát với mấy thiên tài hàng đầu một chút, nhất là Tử Di, muội ít chiến đấu nên kinh nghiệm còn khá non, mặc dù tu vi muội cao nhất nhưng không được phép khinh địch, cẩn thận đối chiến, quan sát học tập!"

Từ Di ba người nghiêm mặt gật đầu sau đó đi đến khu vực thí sinh để bốc thăm, Trường Thiên mỉm cười ôm eo Dục Xà đi đến vị trí chủ tọa thân nhiên ngồi xuống, không một ai dám có ý kiến với hành động kiêu ngạo này của hắn cả.

Vạn Hàn Kiếm ngồi bên cạnh lập tức tươi cười muốn bắt chuyện, nhưng hắn phải thất vọng nuốt lời nói vào trong bụng, bởi vì Trường Thiên đã mở ra kết giới Linh hồn lực để thoải mái sờ mó Dục Xà, nếu không có hai bầu sữa no đủ thái quá của nàng tiêu khiển thì hắn sẽ chán đến chết, mấy đứa nhóc yếu nhớt kia đánh nhau trong mắt Trường Thiên chẳng khác gì mấy đứ con nít vài tuổi múa may trước mặt người lớn cả.

Một giọng nói mạnh mẽ vang lên làm quảng trường đang náo nhiệt bỗng chốc yên tĩnh trở lại "Và bây giờ chúng ta sẽ chính thức bắt đầu Đại hội nhân tài mỗi năm một lần, cách thức thi đấu ta không nhắc lại nhiều, chỉ cần không chết người, không dùng độc đan, không dùng tăng ích đan, thì mọi loại hình chiến đấu đều được phép sử dụng, khi một người nhận thua hoặc rơi khỏi võ đài thì người còn lại sẽ chiến thắng. Các người đã rõ chưa!!"

Đám thí sinh đồng thanh hét lớn: "Đã rõ!!!" Trung niên nhân trọng tài gật đầu sau đó hô lên: "Cặp thi đấu đầu tiên là số mười hai Trương Thành và Hạng Thuần!!!"

Hai thân ảnh nhanh chóng phóng lên trên đài, đều là thanh niên cao to, tướng mạo bình thường nhưng trong đôi mắt hừng hực chiến ý. Khán giả quan sát trực tiếp và cả qua màn hình đều bùng nổ hò hét ầm ầm xrfyxxm trời, những thanh âm xôn xao nghị luận vang lên liên tục:

"Hừ hừ, có lẽ các người chưa biết, hai người Trương Thành, Hạng Thuần này là kì phùng địch thủ từ năm ngoái, cách đây hai tháng đã cùng nhau đột phá đến Cao cấp Nguyên Khí sơ kỳ cảnh giới, bây giờ lại gặp mặt ngay trận đầu tiên, thật sự là thiên ý!!"

"Nhiều đó đã là gì, ta nghe nói Hạng Thuần đã tập luyện thành sơ giai Phạm cấp đấu kỹ Hàn Băng Hư Không Quyền, trận đấu này ta đoán chừng Hạng Thuần sẽ thắng mà thôi."

"Ta phi, Hạng Thuần có chẳng lẽ Trương Thành không có, Hỏa Thiên Cước của hắn chắc ăn chay à!!"

...

Trường Thiên ở bên trong đang thoải mái sờ tới sờ lui trên người Dục Xà, khiến khuôn mặt của nàng luôn treo một rặng mây đỏ, Trường Thiên cười khả ố lên tiếng: "Tiểu Xà ngoan, chúng ta chơi cá cược nhé, ngồi một chỗ nhìn như này thì chán chết, hai cái meo meo của nàng lại to thêm một chút rồi này!"

Dục Xà xấu hổ nũng nịu: "Còn không phải tại chàng sao, chàng muốn chúng ta cá cược như thế nào?" Trường Thiên nhìn lên trên đài nhíu mày đôi chút sau đó lại giãn ra: "Như này đi, bây giờ chúng ta đoán người nào thắng trận, nếu nàng đúng thì nàng sẽ được phép hôn ta một cái, còn nếu nàng thua thì ta sẽ hôn bất kỳ chỗ nào trên người nàng, hi hi, nàng dám chơi không?"

Dục Xà tròn mắt nhìn hắn, sao người này có thể vô sỉ đến như vậy được nhỉ, tính cái đường nào ai thắng hắn cũng là người được lợi, nàng bĩu môi lên tiếng: "Người ta còn không phải bị chàng sờ hết rồi sao, chỉ là hôn một cái thôi mà, có gì không dám, nhưng phải để thiếp đoán trước!!"

Trường Thiên trong lòng đắc ý cực kỳ nhưng ngoài mặt lại ra vẻ chính nhân quân tử, thông dong trả lời: "Tất nhiên, nhường nhịn một người đẹp như nàng là vinh hạnh của ta!!" Nói xong hắn còn vuốt tóc trán ra vẻ anh tuấn tiêu sái, nhưng khoe miệng lại chảy nước miếng làm bộ dạng biến thành rất khó coi.

Dục Xà nhìn Trường Thiên dâm dê như vậy nhin không được đoán nhanh: "Thiếp đoán người thắng là Trương Thành!" Trường Thiên phong độ gật đầu: "Được, nếu muội đã chọn Trương Thành vậy thì chúng ta chờ đợi kết quả đi thôi!"

Dục Xà nghi hoặc, sao tên này không nói hắn chọn ai, nhưng rất nhanh đầu óc nàng được thay bằng những khoái cảm thoải mái từ ngực truyền đến, Trường Thiên đã tiếp tục công việc nhào nặn cao cả của mình từ khi nào, khuôn mặt nở nụ cười dễ tiện, kèo này hắn thắng chắc.

Sự việc trong vòng phòng hộ có vẻ lâu nhưng thực chất lại diễn ra khá nhanh, bên ngoài hai thanh niên chỉ vừa mới bắt đầu giao chiến mà thôi. Trương Thành là một người thuần tảo công bằng chân, còn Hạng Thuần thì ngược lại, đôi tay của hắn cứng chắc đến mức có thể công phá những tảng đá to hơn cơ thể người gấp nhiều lần.

Trương Thành vận Nguyên khí màu đỏ rực bao phủ đôi chân mình lại, mỗi bước đi làm mặt đất cháy xém, tốc độ được đề thăng trên diện rộng, hắn hét lớn: "Tiểu tử, lần trước chưa phân thắng bại, lần này tiếp tục đánh một trận thống khoái!!" Một cước ngang hông kèm theo đó tung ra.

Hạng Thuần không chịu yếu kém, đôi tay như cương thiết nhanh chóng phủ lên một tầng khí xanh thâm trầm, hắn mặc kệ đòn tấn công của Trương Thành, vận đủ mười thành thực lực giáng một trọng quyền cực mạnh vào mặt Trương Thành.

Cả hai chịu đấm ăn xôi nhanh chóng bắn ra ngoài, lết trên mặt đất hơn chục mét mới dừng lại, rất nhanh đứng dậy lao vào nhau chiến đấu người sống ta chết. Hai tên man ngư này đánh nhau làm nhiệt huyết của khán giả đang quan chiến sôi lên sùng sục, hò hét cổ vũ ầm ỉ.

Trên võ đài lúc này Hạng Thuần gồng mình chịu một cước từ Trương Thành, cánh tay đỡ đòn tê đến mất cảm giác, hắn cắn răng một đấm đáp trả. Nhưng đáng tiếc Trương Thành nghiêng đầu né được, chỉ để lại một vết đỏ trên mặt do không khí cắt qua.

So về tốc độ thì Hạng Thuần vẫn còn kém xa, Trương Thành sau khi né tránh liền dậm mạnh chân xuống đất, cường lực làm mặt đất rung lên, mượn lực phản chấn Trương Thành đá mạnh một cước về phía bụng đối thủ, trong miệng gầm vang: "Hỏa Địa Sơn Thiên Cước!!!"

Hạng Thuần đồng tử co rút lại, uy lực thật mạnh, Hạng Thuần nhanh chóng trung bình tấn, cánh tay đầm trượt thu thế đánh chỗ xuống, Nguyên khí màu xanh thâm cuộn cuộn như cự xà lượn quanh toàn thân, cuối cùng theo cùi chỏ của Hạng Thuần lao xuống cái chân rực cháy hỏa diễm đang lấy tốc độ khủng bố hướng đến bụng hắn.

Oành!!! Âm thanh va chạm vang lên như sấm nổ, mặt đất không chịu nổi sự bạo tạc năng lượng nứt ra từng vết nhỏ như mạng nhện. Cả hai người chảy mồ hôi cần răng duy trì Nguyên khí chống cự cùng đối phương.

Rất nhanh Hạng Thuần đã đến giới hạn bị Trương Thành đá văng ra một khoảng khá xa, Trương Thành chớp thời cơ lao đến, hắn biết tên kia không dễ dàng bại trận như thế, chỉ là đang lúc lao đến một quyền đầu màu trắng tỏa ra hàn khí hiện ra trước mặt, vì dị biến xảy ra quá nhanh nên Trương Thành không kịp chuẩn bị, lãnh trọng quyền bắn ngược về phía sau, miệng hộc ra một ngụm máu tươi, sống mũi của hắn cũng đã gãy.

Đám người thế gia bên dưới kinh hô "Hàn Băng Hư Không Quyền!" Hoàng Nguyệt Long vẻ mặt thương thức nhìn hai người trên đài, một năm không gặp, hai tiểu tử này tiến bộ thật kinh người.

Trương Thành lau máu khoe miệng lớn cồm cồm dậy, hướng về phía Hạng Thuần bên kia hét lên: "Đánh nhiều mất thời gian, một chiêu định thắng bại đi!!" Hạng Thuần cười to: "Tốt, để cho ta xem một năm qua ngươi học được cái gì lợi hại, đến đây!!"

Nguyên khí xanh thẫm từ khắp các lỗ chân lông trên người Hạng Thuần bốc lên, đầu cự viên khổng lồ như ẩn như hiện trong luồng Nguyên khí kia, hai cánh tay của Hạng Thuần nhanh chóng đóng băng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy. Đầu cự viên gầm lên một tiếng, Hạng Thuần phóng tới Trương Thành như tên bắn "Hàn Băng Viên Thủ Quyền!!!"

Những cao thủ ngồi theo dõi liền đứng bật dậy, "Đưa hình khí vào Đấu kỹ, tiểu tử này là thiên tài không sai!!" Tiên Dao Lượng ánh mắt ngưng trọng thì thầm. Trương Thành phía trên đài là người trực tiếp đối chiến với Hạng Thuần mới là người cảm nhận rõ nhất, hắn hít một hơi khí lạnh thầm nghĩ, tên này mạnh lên quá nhiều nhưng ta cũng đâu phải ngồi chơi không.

Trương Thành thủ thế, mặt đất phía dưới như phải chịu sức nóng quá cao vang lên những tiếng xèo xèo, quanh chân Trương Thành bề mặt võ đài đều cháy đen. Một ngọn lửa, hay nói đúng hơn là Nguyên khí màu đỏ như lửa từ hai chân hắn bốc lên hùng hực, không khí trong chốc lát nóng lên rất nhiều.

"Thiên Hỏa Song Cước!!!" Bùm!! Trương Thành lấy mặt đất làm bệ phóng, bật mạnh như tên lửa bùng nổ lao về phía Hạng Thuần, mặt đất bị nát vụn tạo ra một cái hố khá lớn.

Trường Thiên trong kết giới cũng ngừng đùa giỡn với Dực Xà, hắn nhẹ nhàng lên tiếng: "Hai tên này đều là nhân tài khó gặp, chúng ta sau này sẽ cần đến những kẻ như thế này, sau ngày hôm nay thu về Hạo Thiên Thần đoàn làm quân đội chủ lực rất tốt." Trường Thiên liếm mép như thấy được con mồi ngon, không ngờ trận đầu tiên đã tuyển được hai con hàng tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cường Giả Đến

Bùm!!! Vụ nổ kinh thiên động địa từ trên võ đài bạo tạc ra một cột năng lượng khổng lồ, đất đá bụi bặm bị cuốn lên không trung làm che đi diễn biến cuộc quyết đấu bên trong. Khán giả quan chiến ngừng bàn tán, cả quảng trường lâm vào yên tĩnh, mọi người đang nín thở chờ đợi kết quả.

Trường Thiên nhếch mép cười hắc hắc: "Tiểu Xà ơi, tiểu Xà à, nằng thua rồi đấy nhé, chuẩn bị tinh thần mà chịu phạt đi thôi!" Dực Xà bĩu môi: "Hừ, kết quả chưa có, chàng vội làm gì, Trương Thành hẳn thắng chắc rồi!"

Từ trong đám bụi mù đột nhiên xuất hiện hai thân ảnh bay ngược ra ngoài, cả hai đều rơi xuống đất rồi nằm im ở đó không động đậy nữa. Chính là Hạng Thuần và Trương Thành, do hệ Nguyên khí của bọn họ khắc chế lẫn nhau nên sinh ra bạo động năng lượng quá lớn, cả hai không chịu nổi nên đều bất tỉnh đương trường.

Điều đáng nói ở đây là hai thí sinh cùng văng ra khỏi võ đài, kết quả đã được biết.

Sau một lúc thờ dài tiếc nuối thì mọi người liền vỗ tay hoan hô, trận đấu thật sự quá gay cấn khiến bọn họ không uổng một chuyến chen chân đến đây.

Trung niên nhân trọng tài quay đầu nhìn giám khảo phía dưới, thấy tất cả đều gật đầu hắn liền hét lớn: "Trận thi đấu thứ nhất, Hạng Thuần hòa Trương Thành. Tiếp theo sẽ là trận thứ hai, số 20 Tiên Hà Minh và Tiên... à Phạm Như Ngọc!!"

Đám Tiên Dao Lượng Tiên gia nhìn nhau cười khò, chính bọn họ tự gieo nhân nên quả sẽ phải tự gặt, trách được ai. Nhưng bọn họ cũng muốn xem, tiểu ni tử này đi theo Trường Thiên có chỗ nào tiến bộ, Tiên Hà Minh vừa đột phá Trung cấp Nguyên Khí đỉnh phong, vừa hay có thể đánh giá được thực lực của Như Ngọc.

Trường Thiên bên này đang đắc ý cười hì hì nhìn Dực Xà như cá nằm trên thớt, nằng buồn không sao nói hết, thà Hạng Thuần thắng thì cũng thôi đi, đây là hòa, rõ ràng nằng không thắng nhưng cũng đâu có thua. Tên vô sỉ kia lại lấy cái cớ nằng không thắng tức là đã thua rồi, không được phép biện minh.

Trường Thiên F2rgOATy chậm rãi kéo y phục của Dực Xà, liếm liếm môi: "Tiểu Xà tiểu nương tử à, thua là phải chịu đấy nhé, nuốt lời không được với ca đâu à ghen!!" Nằng chỉ còn nhắm mắt chịu trận, đôi má đỏ ửng cực kỳ mê người.

Không lâu sau vang lên tiếng rên rỉ của Dực Xà, không ai biết Trường Thiên đã chọn hôn chỗ nào. Quay trở lại với võ đài, Như Ngọc lúc này đang chấp hai tay sau lưng, nhìn cũng không thèm nhìn Tiên Hà Minh lấy một lần, khinh thường ra mặt.

Tiên Hà Minh giận sôi gan, tiện nhân này từ khi nào dám lên mặt như vậy, không phải chỉ đi theo một vị đại nhân thôi sao, thực lực vẫn chỉ là Trung cấp Nguyên Khí sơ kỳ mà thôi, lấy cái tự tin gì ra vẻ như vậy.

Hắn cười khinh thường lên tiếng: "Xem ra một tháng không gặp, Như Ngọc muối muối càng ngày càng không coi ai ra gì nhỉ, để ta..." Tiên Hà Minh chưa kịp nói xong thì đã ăn một đấm văng ra xa hơn hai mươi mét bất tỉnh.

Như Ngọc mặt không cảm xúc, nhàn nhạt nói: "Ngươi chưa đủ tư cách!" thực lực của nàng là Cao cấp Nguyên Khí đỉnh phong, đè ép tuyệt đối những thể loại như Tiên Hà Minh nên nàng cũng lười nói tâm sự dài dòng với hắn.

Đám người Tiên Dao Lượng tròn trĩnh mắt, bởi vì Như Ngọc phục dụng Thủy Tinh Nguyên cộng thêm Trường Thiên sử dụng Linh hồn lực che giấu đi tu vi của nàng, người khác muốn xem được thì phải tu vi cực kỳ cao mới có thể.

Hàng vạn khán giả há hốc mồm, quá mạnh mẽ, quá lạnh lùng. Tóm lại một câu quá đỉnh, từng tiếng hò reo "Như Ngọc!!! Như Ngọc!!!" Vang lên như sấm động, một hắc mã đã xuất hiện tại đại hội lần này, sự hưng phấn kích động trong lòng mọi người khó mà dừng lại được.

Trọng tài nuốt ực một cái, đây gọi là đấm phát chết luôn trong truyền thuyết: "Trận thứ hai Như Ngọc là người chiến thắng, chúng ta sẽ đến với cặp thi đấu tiếp theo..."! Trường Thiên nhàm chán mặc lại quần áo cho Dực Xà rồi đặt nàng lên đùi, hắn ngã người lui sau gấp dài gấp ngắn, mấy trận tiếp theo quả thật rất bình thường, không có tí kịch tính nào giúp hắn giải trí.

Nhưng ngay lúc này đột nhiên Trường Thiên mở bừng mắt ra, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng nhìn chăm chăm lên bầu trời trên cao. Một giọng nói kiêu ngạo coi thường kẻ khác vang lên trong thiên địa: "Không ngờ ở cái khu ổ chuột toàn sinh vật hạ đẳng như này lại xuất hiện nhân vật thú vị, chọn đường này để đi chuyên quả không sai tí nào, nhân loại kia có hứng thú lên đây tâm sự với bọn ta một chút không!"

Nghe có vẻ như là câu hỏi, nhưng giọng điệu chẳng khác gì bắt buộc người ta phục tùng. Trường Thiên nội tâm dần dần bốc lên từng đợt hưng phấn, chiến ý dâng cao như thủy triều, hắn đã đợi rất rất lâu để có được những đối thủ như thế này.

Bốn tên, tất cả đều là Ngưng Huyết trung kỳ, và tất cả qua Tử hồn Trường Thiên biết đều là yêu thú đã hóa hình, thậm chí là Thần thú.

Những khán giả xung quanh, kể cả mấy thí sinh đang thi đấu nghỉ hoặc ngẩng đầu lên, nhưng ngay lập tức một luồng uy áp khủng bố từ trên bầu trời tỏa ra khiến bọn họ quỳ rạp xuống đất. Đám Tiên Dao Lượng, Hào Song Thiên kinh hãi gần chết, lại nhân vật nào đến nữa đây, một Trường Thiên chưa đủ, giờ còn đưa đến thêm vài vị, năm nay không lẽ là đại hạn của Tiên Hào thành.

Trường Thiên buông Dực Xà ra, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm lên bầu trời lúc lâu sau đó mới chậm rãi nhắm lại, bọn người kia khá mạnh nhưng còn chưa đến mức đủ sức uy hiếp đến hắn, Trường Thiên vuốt tóc Dực Xà ôn nhu lên tiếng: "Qua bảo vệ mấy đứa nhỏ kia đi, đợi ta quay trở lại!"

Dực Xà nội tâm lo lắng nhưng vẫn gật đầu: "Chàng cẩn thận!" Vòng bảo hộ tan biến, Dực Xà nhanh chóng chạy về phía đám thí sinh đang ở gần võ đài, chỉ còn lại Trường Thiên đứng chấp tay sau lưng.

Hắn nhàn nhạt mở miệng: "Mở đại trận hộ thành lên đi, nếu không ta lỡ tay làm liên lụy đến người dân vô tội thì lại mang tiếng ác nhân nữa!!!" Tiên Dao Lượng không dám chần chừ, lão lập tức ra lệnh dân chúng ở yên tại vị trí sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đi đốc thúc quân đội hộ thành tạo ra Tiên Toàn Trận.

Trường Thiên vận dụng Bạch hồn lực giúp hắn từ từ bay lên không trung, ngay khi hắn đứng song song cùng với bốn vị cường giả mới tới kia thì bên dưới Tiên Hào thành đã xuất hiện một cái lồng năng lượng màu trắng trong suốt, bao bọc toàn bộ ngôi thành vào trong.

Trước mặt Trường Thiên lúc này là ba nam tử cùng một nữ nhân xinh đẹp, ba tên thanh niên cũng bình thường chẳng có gì đặc biệt, chỉ nam tử đứng đầu có vẻ như là thủ lĩnh lại có chút đẹp trai, cao to vạm vỡ.

Trường Thiên đoán chính là người vừa rồi đã, nội tâm hắn đã gắn trên đầu tên này một chữ chết rồi, "Bá đạo hơn ta, giết! Kiêu ngạo hơn ta, diệt! Dám chọc vào ta, xóa sổ cả tộc!!!" Tên này dám kiêu ngạo hơn Trường Thiên hắn, không làm thịt tại chỗ thì đợi đến bao giờ.

Trường Thiên không thèm mở mắt ra nhìn đám người kia, lười biếng lên tiếng: "Đám nhóc con các ngươi từ đâu tới, mở miệng đã không coi người khác ra gì?"

Tên đi đầu vẫn thản nhiên như không, hắn cười nghiền ngẫm đánh giá Trường Thiên: "Rất có cốt khí, ta chấm ngươi rồi, Linh hồn lực cường đại như vậy chắc cũng là một Đan sư đúng không, theo ta đi thôi, ta sẽ giúp ngươi phát triển năng lực của mình!"

"Cút!" Trường Thiên chẳng thèm để ý đến hắn ta nói gì, đơn giản nói một chữ. "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, để Liên Nhất Long ta giúp ngươi mở đôi mắt kia ra nhìn thiên hạ nhé!!!" Thanh niên kia gãi trán nổi lên dày đặc, con kiến trước mắt đang khiêu khích giới hạn của hắn, không dạy cho một bài học thì thật là mất mặt thân phận của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đại Chiến Trên Cao

Trường Thiên mặc dù ngoài mặt thì chẳng để ý, có vẻ thản nhiên nhưng trong lòng lại đang tính toán cẩn thận, hắn sẽ sử dụng song trọng Linh hồn lực để đề thăng thực lực lên đến Ngưng Huyết cảnh trung kỳ, nhưng như vậy hắn sẽ bị thiếu hụt trầm trọng về đầu kỹ, chỉ có Quỷ Ảnh và Đồ Diệt trận mà thôi, Quỷ Ảnh tất nhiên sẽ sử dụng ngay từ đầu, còn Đồ Diệt trận cực kỳ hao phí sức lực, một chiêu sử ra nếu không miêu sát được cả bốn thì cho dù có Bạch Tử hồn cũng là chuyện cực kỳ bất lợi.

Liên Nhất Long cười lạnh biến mất tại chỗ, tốc độ của hắn làm Trường Thiên kinh dị không ít, trong chớp lát Liên Nhất Long hiện ra trước mặt Trường Thiên. Một quyền không mang theo chút Nguyên khí nào, chỉ thuần nhục thân nhưng không khí xung quanh lại vặn vẹo một cách kinh khủng.

Trường Thiên đã vận đủ mười thành Linh hồn lực từ sớm, không tránh không né, một quyền đối một quyền. Trường Thiên ngay lập tức bị bắn ngược lui sau, nội tâm kinh hãi nhục thân tiêu tử trước mắt, cường đại đến vô lý, chắc hẳn phải là Thần thú nào đó chuyển tu nhục thân.

Liên Nhất Long cũng bị bức lui hai bước, cánh tay tê rần, hắn hừ lạnh một tiếng ngay lập tức lao đến Trường Thiên vẫn chưa ổn định lại thân hình. Trường Thiên chỉ kịp nhìn thấy thân ảnh lóe lên sau đó vùng bụng truyền đến cơn đau quặn khiến hắn nhìn không được phun ra một ngụm máu.

Liên Nhất Long không bỏ qua cơ hội hành hạ con kiến hôi dám phớt lờ hắn này, hắn phóng người như viên đạn rời khỏi súng, nhưng Trường Thiên vừa mới văng đi đã biến đầu mất tiêu, vừa nhìn quanh tìm thân ảnh thì một cái chân hai màu tím trắng không lồ không biết từ khi nào đã hiện ra sau lưng khác.

Oành!!! Âm thanh rung động cả thiên không, Liên Nhất Long khinh thường không kịp phòng bị, trúng một đòn cực nặng bay ngược về phía ba người kia. bọn họ kinh ngạc há hốc miệng, làm sao có thể nghĩ đến Liên Nhất Long lại dính đòn thế thảm đến vậy.

Cách đó không xa một chiến thần chân chính hiện ra đứng giữa thiên địa, từng đường nét cực kỳ rõ ràng tinh mỹ chứ không như Quỷ Ảnh lúc trước nữa, một nhân hình màu tím trên trán có hai sừng như sừng già địa ngục, được bao bọc bởi một bộ áo giáp màu trắng đục, nhìn bên ngoài không khác gì Susanoo cả, có chăng là hai màu lập dị mà thôi.

"Cùng lên hết đây, bọn đại gia không có thì giờ chơi đùa với các ngươi, một đám yêu thú còn con còn chưa trưởng thành đã dám phách lối đến mức này. Hôm nay đã đến thì không cần phải đi nữa, lão tử nhai đầu các ngươi giúp các ngươi khai sáng thêm chút trí tuệ trên đường siêu thoát!"

Giọng nói mang đầy sự khinh miệt làm cả bốn tên kia giật mình người, bọn hắn đều là Thần thú cao quý nhất thế gian này, làm sao có thể chịu nhục như vậy được. Liên Nhất Long lúc này thương tích khá nhiều, khỏe miệng trào máu nhìn chật vật vô cùng.

Hắn gầm lên: "Tất cả cùng lên, không cần phải giữ mạng lại cho hắn nữa, mẹ kiếp nếu hôm nay không giết được ngươi ta liền làm con heo!!!" Ba người còn lại gạt đầu cùng nhau tách ra làm bốn hướng lao vào tấn công Trường Thiên.

Thân thể Quỷ Ảnh cực kỳ to lớn, nhìn không khác gì ngọn núi di động cả, bốn tên kia so ra giống như châu chấu đá voi, nhưng quyền cước từ họ mang lực lượng cường đại khiến Trường Thiên phải cẩn thận đối đãi chứ không dám lơ là.

Khi thân ảnh "Susanoo" Quỷ Ảnh hiện ra thì bên dưới Tiên Hào thành cũng có thể thấy được, những màn hình khổng lồ đang chiếu cảnh võ đài lúc này đã chuyển hết thành cảnh đánh nhau trên không trung, mặc dù không nhìn rõ mặt từng người nhưng Quỷ Ảnh to lớn quá mức khiến ai cũng thấy được.

Bọn họ nín thở theo dõi trận chiến, từng âm thanh ầm ầm va chạm như sấm động, thậm chí quyền phong còn va chạm vào vòng bảo hộ khiến nó có chút rung lên.

Trường Thiên vừa mới đâm bay một tên trong bốn người kia liền nhận lại một quyền cực mạnh từ phía cô gái duy nhất trong nhóm, năng lực của cô ta cực kỳ quý dị, nó không tác động trực tiếp lên Quỷ Ảnh mà lại tạo ra lực trùng kích vào chính thân thể Trường Thiên ở bên trong, mặc dù khi truyền qua Quỷ Ảnh đã tiêu hao gần hết nhưng hắn vẫn cảm thấy ăn không tiêu.

May mắn sức hồi phục của nhục thân Trường Thiên quá biến thái, dư sức hồi phục lại. Nhưng đánh lâu dài không phải là cách hay, Linh hồn lực của hắn không chịu được một lúc bốn người.

Trong lúc Trường Thiên đang suy nghĩ thì Liên Nhất Long đã hiện ra sau lưng Quỷ Ảnh, hắn gầm lên: "Long Thê Bá Vương Quyền!!!" Cánh tay Liên Nhất Long chớp lát phình to lên gấp ba lần, lực lượng cơ bắp ẩn chứa trong đó cuồng bạo đến mức khiến Trường Thiên nảy sinh cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Hắn gồng người, đôi mắt Quỷ Ảnh sáng lên, từ trên hai tay xuất hiện hai thanh đại kiếm màu tím yêu dị. Nhưng đáng tiếc bốn người Liên Nhất Long đâu có ý định đơn đầu từng người cùng với Trường Thiên so chiêu.

Trên tay cô gái kia xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ rực cháy hỏa diễm, sau lưng nàng xuất hiện một đôi cánh phượng che phủ cả một vùng trời, nàng hét lên một tiếng thanh thúy nhưng vang vọng cả thiên không: dShaFWnS "Chu Tước Thôn Thiên!!!"

Cả một khoảng không rộng lớn ngập chìm trong biển lửa, nàng đứng trong đó như một thiên thần chường khổng lồ hỏa diễm trong thiên hạ. Trường Thiên lúc này mới nhận ra, trong bốn người cô gái duy nhất kia mới là tồn tại kinh khủng nhất.

Trường Thiên bây giờ không đủ thời gian tụ tập Đồ Diệt trận, mà hắn cũng không muốn làm việc đó, Thôn Phệ Thần Pháp Trường Thiên còn chưa bao giờ động tới, hôm nay chơi tới bến một phen, ăn nhiều lời nhiều, liều mạng.

Trường Thiên hét lớn: "Ba đầu, sáu tay!!!" Quỷ Ảnh ngửa mặt lên trời rống lên, âm thanh kinh thiên hải địa vang lên làm mọi người phía dưới Tiên Hào thành dù đã ở trong vòng phòng hộ cũng không chịu nổi khuỵu xuống đất bật tai lại.

Ngay cả bốn người đang lao đến Trường Thiên phải khựng lại kháng cự âm ba khủng bố kia, biển lửa trên cao bị thổi bay một ít. Quỷ Ảnh ở chính giữa phát sinh biến hóa cực kỳ lợi hại, trên cổ mọc thêm hai cái đầu nữa, ở trán từ hai sừng chỉ còn lại một sừng.

Gương mặt vốn được che bởi một phiến giáp màu trắng bây giờ đã bay mất để lại một khuôn mặt màu tím không cảm xúc, hai cái răng nanh từ hàm dưới mọc dài ra đâm cả ra ngoài. Trên thân thể to lớn mọc ra thêm bốn cánh tay nữa, phần giáp tay màu trắng cũng tan biến không còn gì. Trên mỗi tay cầm một thanh đại kiếm.

Ba đầu, sáu tay, sáu kiếm hình tượng Asura của Zoro trong One Piece, có điều Quỷ Ảnh nhìn kinh khủng và ngầu hơn rất nhiều mà thôi. Đây là cực hạn của Trường Thiên lúc này, bây giờ Ngung Huyết đỉnh phong hắn cũng dám chiến một trận.

Đám Liên Nhất Long nuốt một ngụm nước miếng, "Susanoo" ban đầu đã khiến bọn chúng kinh ngạc rất nhiều, bây giờ còn tiến hóa thành "Asura Susanoo" như này nữa, thế giới quan của họ trong một ngày đã thay đổi quá nhiều.

Cô gái trên cao tỉnh lại trước nhất, nàng hét vang: "Tập trung, một đòn kết liễu hắn, giữ tên này lại là đại họa về sau!!!" Ba người còn lại nhanh chóng hít sâu một hơi gạt đầu. Bốn người dùng mười thành lực lượng đánh một đòn quyết định.

Sáu thanh đại kiếm của Quỷ Ảnh giờ lên cao sau đó ầm ầm chém xuống, từng vết rách không gian hiện ra khi đại kiếm đi qua, nhưng điều khiến Đám Liên Nhất Long ngạc nhiên là chiêu thức kia không gây ra chút lực sát thương hay một tia kiếm khí nào, nhìn khí thế có vẻ cực kỳ khủng bố nhưng lại như đuổi muỗi đối với bọn họ.

Thế nhưng khi năm người va chạm thì trước mặt Liên Nhất Long, cô gái kia cùng một nam tử khác xuất hiện một cái hắc động khổng lồ, cả ba cảm nhận được lực lượng trong chiêu thức của mình bị hút đi hết bảy phần chỉ còn lại ba phần là miễn cưỡng xuyên qua đánh lên người Quỷ Ảnh.

Một người duy nhất trong bọn họ hoàn chỉnh mười thành oanh kích lên vai của Quỷ Ảnh, bù lại cả bốn đều chịu một kiếm chém bay ra xa, trên người để lại một vết thương kinh khủng, đây là kết quả đã đoán trước, kiếm đó chỉ để lại ngoại thương mà thôi, không nghiêm trọng gì cho cam.

Ngược lại, Trường Thiên thì chịu thương vô cùng kinh người, áo quần đã tan biến không còn, toàn thân trần như nhộng chịu đầy đủ vết thương lộ cả xương, máu chảy thành huyết nhân, ngoại thương không đáng nói, điều nguy kịch đối với hắn lúc này là nội thương nặng đến mức không thể hình dung, lực phủ ngũ tạng hoàn toàn dập nát, kinh mạch đứt gãy nhiều chỗ. Nếu như không phải có khả năng hồi phục kinh người kia thì Trường Thiên đã chết không thể nghi ngờ.

Khán giả bên dưới nhìn một màn vừa rồi thật sự là rung động không nói nên lời, duy chỉ có mấy người Tử Di, Dực Xà, Như Ngọc, tiểu Lang là lo lắng cho Trường Thiên mà thôi, tuy nhiên lo lắng thì lo lắng, bọn họ vẫn tin tưởng hắn mười phần tiêu diệt được bốn tên kia, Trường Thiên trong mắt mấy người này là tồn tại vô địch, không một ai có thể giết được hắn, ít nhất kẻ đó bây giờ còn chưa có sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Đại Địa Kim Hùng Tái Hiện

Trường Thiên đã mất đi Quỷ Ảnh nên bây giờ sẽ là thời điểm hắn yếu nhất, cơ thể cứ như thể chậm rãi trôi dạt trên không trung, Bạch hồn vẫn nhẹ nhàng bao quanh giúp Trường Thiên không bị rơi xuống đất.

Liên Nhất Long ánh mắt hắn lên từng tơ máu thờ dốc từng ngụm, hắn nhìn chằm chằm Trường Thiên như muốn xé xác con mồi ra thành ngàn mảnh, Liên Nhất Long liếc qua thiếu nữ nắm giữ hỏa diễm khủng bố bên kia, cả hai nhìn nhau gạt đầu rồi cùng lúc lao về phía Trường Thiên.

Sẽ không ai bỏ qua cơ hội tiêu diệt địch nhân đơn giản như thế này, tuy nhiên đơn giản trong suy nghĩ của họ mà thôi. Trường Thiên mình đầy thương tích tưởng chừng như có thể chết bất cứ lúc nào, thế nhưng khuôn mặt hắn thủy chung vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Ngay khi hữu trảo của Liên Nhất Long bầu vào ngực Trường Thiên thì đôi mắt từ đầu đến giờ chưa hề mở ra đột nhiên trùng lên, đồng thời một bàn tay màu đỏ to lớn xoẹt qua. Liên Nhất Long hơi ngẩn người trong chốc lát rồi lui mạnh về phía sau hét thảm.

Cánh tay của hắn đang nằm trên tay Trường Thiên, một nụ cười quỷ dị lộ ra làm bọn Liên Nhất Long rợn hết cả người. Đỏ, kinh khủng đây là hai từ hiện ra trong đầu họ.

"Trò chơi kết thúc!!!" Giọng nói mang theo vô tận khí thế ập xuống khiến bốn người thờ gập, Trường Thiên nháy mắt biến mất tại chỗ, tốc độ gần như là

thuần di. Hắn hiện ra trước mặt tên yếu nhất trong nhóm, không có động tác gì đặc biệt, một quyền đơn giản xuyên thủng ngực kẻ đó.

Người kia còn không kịp kêu lên một tiếng, gian nan cúi đầu xuống thì thấy một lỗ máu cực lớn trên người, đôi mắt dần dần trắng dã mất đi tia sinh khí cuối cùng. Cơ thể chưa rơi xuống Trường Thiên đã bắt lấy hút vào trong không gian Hư Vô, thứ này là đồ tốt tăng cường nhục thân cho hắn, nào có dễ dàng bỏ qua như vậy.

Một thành viên trong nhóm chết đi trong chưa đầy vài giây khiến ba người còn lại khó khăn hít vài hơi khí lạnh, Liên Nhất Long cắn răng gầm lên: "Biến về bản thể, cùng liều mạng với hắn!!!"

Hai người kia gật đầu hét lớn, trong chớp lát ba thân ảnh không lồ như quả núi xuất hiện trên không trung. Những người xem bên dưới hai mắt tròn ngược, miệng há ra hết cỡ, không tin vào mắt mình nữa, có vài người dùng tay tát mạnh vào mặt để làm bản thân tỉnh táo lại.

Họ đang chứng kiến cái gì đây, Thần thú? Không phải một mà là ba con. Đứng vậy trước mặt Trường Thiên là ba con yêu thú to lớn không khác gì Quỷ Ảnh vừa rồi của hắn.

Trường Thiên nhận ra được bọn chúng lần lượt là Cổ Long, Chu Tước và Nhân Ngưu Xà Vĩ. Nhìn Chu Tước không khác gì Phượng Hoàng, có điều Chu Tước nhỏ hơn khá nhiều, phần đuôi của chúng có hai dải lông vũ cực kỳ dài và bắt mắt.

Người xưa từng nói "Phượng Hoàng được sinh ra từ lửa, Chu Tước cao quý nhất thiên hạ" Hai giống loài này đã tranh đấu thôn phệ lẫn nhau kể từ khi sinh ra để tiến hóa lên hình thái cường đại nhất, Thất Thái Thiên Tước chính là tồn tại chí cao vô thượng đó, nó là Thần thú Vương thứ hai sánh ngang với dH1evn2q Vương long nhất tộc trong mảng thiên địa này.

Cổ Long do Liên Nhất Long biến hóa mà ra mất một chân, nhưng điều đó không ảnh hưởng bao nhiêu đến nó, con Cổ Long này đã có được năm đầu.

Trường Thiên nhìn cả ba con yêu thú đang gầm gừ nhìn chăm chăm vào mình, hắn khinh thường nhếch môi: "Cổ Long, Chu Tước còn có cả Nhân Ngưu Xà Vĩ cự nhân tộc nữa, đội hình khá mạnh đấy, bất quá cũng chỉ là vài con yêu thú hồi của rồi tự xưng mình là Thần mà thôi!!!"

Cổ Long hai mắt đỏ ngầu gầm lên: "Nhân loại xác láo, đừng tưởng có vài phần bản lãnh liền có quyền cuồng ngôn, Thần thú như bọn ta sinh vật hạ đẳng như ngươi có tư cách gì đánh giá!!!"

Trường Thiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Tư cách đánh giá, vậy lão tử liền cho ngươi xem, cái gì mới chân chính được gọi là Thần thú!!!"

Hai hàng chân mày vàng kim đang bốc cháy của hắn trong chớp lát phùng lên thành hai ngọn lửa cao hơn ba mét. Song lực cùng huyết mạch Kim Hùng trong người Trường Thiên âm âm vận chuyển, nó lưu chuyển nhanh đến mức thân thể bên ngoài bốc lên từng luồng khí màu vàng kim óng ánh.

Không khí xung quanh bốc hơi hầu như không còn lại gì, không gian xung quanh âm âm đỏ ối. Ba đầu yêu thú đối diện run lên từng đợt, đồng tử của chúng co rút kịch liệt, nội tâm bất an sợ hãi không ngừng dâng lên, nhất là Nhân Ngưu, có một thứ gì đó từ huyết mạch không ngừng thôi thúc hắn phải quỳ xuống bái lạy.

Một hư ảnh không lồ từ từ hiện ra sau lưng Trường Thiên, sự to lớn của nó khiến tất cả người trông thấy đôi mắt lòi ra hết cỡ, ba con yêu thú gần đó cũng tròn trừng há hốc miệng.

Đại Địa Kim Hùng tái hiện nhân gian!

Ngay cả Tiên Hào thành bên dưới cũng chỉ như một bàn chân của nó mà thôi, khi Kim Hùng đứng lên bầu trời phải tách ra nhường chỗ, đừng nói là Tiên Hào thành, ngay cả Dực Long, Kiên Thủy hai thành cách đó rất xa cũng có thể thấy rõ ràng con quái vật trên bầu trời.

Đại Địa Kim Hùng dùng đôi mắt bốc cháy hỏa diễm nhìn xuống hàng vạn sinh linh nhỏ bên dưới không khác gì những hạt bụi thổi một cái là bay, ngay cả ba con "Thần thú" cũng không ngoại lệ.

"Hùng, bá đạo đệ nhất!!!"

Trường Thiên trong trạng thái Xích Thân xuất hiện đứng trên đỉnh đầu Kim Hùng, liếc mắt nhìn ba đầu yêu thú tự nhận là Thần kia nhàn nhạt mở miệng: "Thần thú chính là Thần của thiên hạ, sinh vật ngay khi sinh ra đã dẫn dắt chúng sinh dưới chân mới chân chính là Thần, mấy con yêu thú nhỏ bé như các ngươi lấy cái tư cách gì tự nhận là Thần thú!!!"

Giọng của Trường Thiên vang vọng trong thiên địa rất lâu, người dân bên dưới đều nghe rõ mồn một lời hắn nói, không tự chủ được đều quỳ rạp khấu đầu dưới đất. Trường Thiên có lẽ còn rất xa mới có thể đạt tới Thần cấp, nhưng ngay lúc này, thời khắc này hắn chính là vị Thần duy nhất xuất hiện trên thế gian.

Một đầu mái tóc đỏ rực tung bay, hắn khoanh tay đứng trên đầu Đại Địa Kim Hùng, mặc dù máu trên cơ thể còn chưa khô nhưng điều đó không ảnh hưởng đến khí thế như thiên thần hạ phàm của Trường Thiên.

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng mang theo vô tận uy nghiêm lần nữa vang lên: "Cự nhân tộc Nhân Ngưu Xà Vĩ, thấy tổ tiên sao còn không quỳ!!!" không sai, Nhân Ngưu sở dĩ có hình thể to lớn bất thường như vậy là vì tổ tiên của nó không ai khác chính là Đại Địa Kim Hùng trước mặt. Nhân Ngưu to lớn gấp năm sáu lần Cổ Long cùng tuổi.

Đầu Nhân Ngưu Xà Vĩ bên kia run rẩy kháng cự trong vô vọng một lúc rồi cũng khụy hai chân quỳ xuống, hai tên còn lại không dám động dấy một

chút nào, chúng đã bị khí thế khủng bố từ Đại Địa Kim Hùng ép đến không ngẩng đầu lên được.

Nhân Ngưu Xà Vĩ đập đầu: "Mong tổ tiên đại nhân tha mạng cho Thiết Nham, Thiết Nham nguyện làm nô bộc cho ngài đời đời kiếp kiếp, nếu có hai lòng sẽ bị hủy diệt thân hồn tan biến khỏi thiên địa!!!"

Trường Thiên không ngại một "Thần thú" Ngưng Huyết cảnh làm thuộc hạ, với cả hắn cũng muốn biết vì sao mấy con yêu thú bậc này lại tập trung với nhau đi ngang qua đây, nghe Liên Nhất Long nói có vẻ như bọn chúng muốn đi đâu đó, nếu có đồ chơi quý hiếm xuất hiện thì mình có thể hôi của một phen.

Nghĩ vậy Trường Thiên liền gật đầu: "Tốt lắm, dù gì chủng loài của ngươi cũng hưởng thụ lợi ích từ bọn ta mới có thành tựu như ngày hôm nay, hủy diệt ngươi cũng không đáng lắm, cho ngươi một mạng từ nay về sau đi theo phục tùng ta. Còn hai con còn tròng kiêu ngạo kia tất chết không nghi ngờ!!!"

Dứt lời, một biển lửa cuồng bạo, bá đạo từ hư không bốc cháy, chỉ chừa lại Thiết Nham đang trợn mắt nhìn cảnh tượng xung quanh, còn lại toàn bộ khoảng trời rộng lớn đều chìm trong biển lửa. Luận về quy mô thì biển lửa của Chu Tước lúc trước chỉ là muỗi.

Cổ Long, Chu Tước kêu gào thống khổ, cả hai đều không cam lòng, vừa mới biến thân chưa lên sóng truyền hình được bao nhiêu thì đã phải làm mồi cho người khác. Ngay khi cả hai đang hấp hối thì một hắc động to lớn xuất hiện ở giữa hút tất cả vào trong, kể cả biển lửa cũng không ngoại lệ.

Chính là Hư Vô của Trường Thiên, hắn không ngu đến mức triệu hồi nhiều đó Kim Hỏa rồi để chúng tan biến, có là đại gia như hắn cũng không chịu nổi mức thiệt hại này, Linh hồn lực có lẽ dư nhưng Nguyên lực làm gì đủ mạnh.

Khi xong hết tất cả thì Trường Thiên cũng thu lại hư ảnh Đại Địa Kim Hùng, để nó hiện thân như vậy thêm chút nữa hắn sẽ chết vì khô cạn huyết mạch lực mất. Quái thú khổng lồ trên bầu trời Hoàng Hạ dần dần tan biến vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lên Đường

Thiết Nham biến về nhân hình cung kính đứng sau lưng Trường Thiên, hắn là cự nhân tộc cùng với địa nhân tộc là hai bộ tộc người khổng lồ ở Song Giới đại lục, bọn họ có thể thu nhỏ hay biến lớn thân hình tùy thích, mức độ to lớn cực hạn chính là bản thể còn biến thành nhỏ như người bình thường thì chỉ vì tiện hoạt động, giao tiếp thôi.

Trường Thiên vẫn giữ nguyên trạng thái Xích Thân, bây giờ hắn còn miễn cưỡng hoạt động được, nhưng nếu về nhân hình bình thường thì ngay lập tức hắn sẽ lâm vào hôn mê, thương thể trên người cần ít nhất vài ngày mới may ra có tiến triển.

Trường Thiên dẫn theo Thiết Nham chậm rãi hạ xuống vòng phòng hộ, "Mở ra!!!". Tiên Dao Lượng phía dưới tỉnh mộng, hắn cuống quýt sai người giải trừ trận pháp, có cho lão trăm cái lá gan cũng không dám trái ý vị thần nhân này.

Quang tráo dần dần mờ nhạt rồi tan biến, Trường Thiên trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt Dực Xà và Tử Di, nhìn hắn lúc này không khác từ trong địa ngục bước ra là mấy, thân thể to cao thuần một màu đỏ, đã vậy còn chi chít vết thương và máu.

Trường Thiên không để ý xung quanh ôm Dực Xà vào lòng sau đó để lại một câu rồi biến mất: "Tiếp tục đại hội, trong những ngày này không có việc gì thì đừng tìm đến ta!"

Tử Di, Như Ngọc và tiểu Lang thở phào một hơi, Thiên ca không sao là họ đã cảm tạ ông trời rồi, tiếp tục đại hội chỉ là để nâng cao kinh nghiệm chiến đấu và mục tiêu cuối cùng chính là vào được siêu cấp tông môn ở Bát Nguyên, thực ra đó cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ của siêu cấp tông môn chân chính mà thôi.

Trường Thiên ngay khi mang Dực Xà về đến phòng số năm liền biến trở lại bình thường rồi bất tỉnh nhân sự, Dực Xà hốt hoảng bế hắn vào phòng trong để nghỉ ngơi. Nàng ngồi ngắm Trường Thiên một lúc lâu sau đó mới ra ngoài dặn dò Thiết Nham canh cửa, không cho phép bất cứ ai vào.

Hai ngày trôi qua.

Trường Thiên lúc này đang ngồi xếp bằng tu luyện, hắn đã tỉnh lại từ hôm qua, đến bây giờ thân thể mới có dấu hiệu khôi phục, thương thể của hắn quả thật rất nặng.

Trường Thiên ngưng thần dò xét nội thể, đồng thời từ trong hư vô hắn lấy được ba cái giới chỉ cao cấp, đồ vật bên trong rất nhiều, có một vài cái Đẩu kỷ Phàm cấp, có lẽ đây là đồ lấy được từ người khác, bởi vì toàn là thứ dùng cho nhân loại tu luyện, không có cái nào dùng được cho yêu thú cả.

Nhưng lại có hai thứ khiến Trường Thiên sáng mắt, đó là hai kiện vũ khí Lục cấp đỉnh phong. Hắn có thể không cần nhưng mấy đũa nhỏ bên cạnh lại rất cần, một cây chiến phù màu bạc cực lớn không có hệ cố định, nhìn những trận pháp văn khắc trên nó Trường Thiên liền biết thứ này là đồ tốt. Pháp văn có thể nổi lên bề mặt thể hiện trình độ phụ ma của người chế khí rất cao, pháp văn càng rõ ràng chứng tỏ uy lực càng mạnh.

"Thứ này Triệu Vô xài là đúng bài!" Trường Thiên mỉm cười thầm nghĩ rồi đánh giá vũ khí còn lại, thứ này là một cây trường Thương dài hai mét, pháp văn không mạnh nhưng thủy thuộc tính trên thân nó tỏa ra cực kỳ nồng đậm, Như Ngọc sử dụng chắc không vấn đề gì, chỉ có điều con gái cảm thương thì hơi lạ mà thôi.

Dực Xà và Từ Di không cần vũ khí cũng được, năng lực thiên bẩm của hai nàng dư xài rồi, chỉ cần tìm được nơi thích hợp cùng vài loại đan dược, kích phát thành công huyết mạch, các nàng liền chính thức phân tổ, tiến hóa thành Thần thú cường đại bậc nhất thiên địa này, đến lúc đó mấy cái đồ chơi gọi là vũ khí chỉ là muối.

Trường Thiên tiếp tục kiểm tra giới chỉ thêm một lát, thấy không còn thứ gì hay hấn liền ra lệnh Hư Vô thôn phệ ba cái xác yêu thú cường đại bên trong. Đòn công kích toàn lực lúc trước Hư Vô đã tiêu hóa xong, nhưng khi đó không phải thời điểm hấp thu nên Trường Thiên đã dôi lại cho đến bây giờ.

Hư Vô rất nhanh đã phân thành bốn cái vây quanh Trường Thiên, bốn luồng năng lượng nhanh chóng chui vào người hắn, một tím, một trắng và hai đỏ.

Trường Thiên bởi vì đang chịu thương chưa lành nên đau đớn là khó tránh khỏi, nhưng hắn đã chịu ít thống khổ sao. Khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm nhưng vẻ mặt hắn lại giữ nguyên không đổi, không hề nhú mảy lông một cái.

Năng lực chịu đựng của Trường Thiên đã vượt xa người bình thường, quá trình diễn ra khá chậm, không được nhanh như mọi lần. Hư Vô không muốn làm quá nhanh, thân thể Trường Thiên đang trong giai đoạn hư nhược nhất, rất dễ vượt quá giới hạn của hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Trường Thiên hấp thu năng lượng từ Hư Vô cũng đã được một ngày. Đến giữa trưa thì Hư Vô đành chỉ xoay sau đó chậm rãi biến mất, Trường Thiên chậm rãi mở mắt, đồng tử màu tím yêu dị lóe qua tia tinh quang hưng phấn.

Lần này quả thật là thu hoạch rất lớn, nhục thân đậm đặc tại chỗ đã khá lâu nay đã có được bước tiến lớn, sự cường đại của thân thể Trường Thiên bây giờ đủ sức chịu một đòn toàn lực của Ngưng Huyết cảnh sơ kỳ.

Linh hồn lực thì mỗi hồn hải rộng ra gấp năm lần, Ngưng cốt cảnh đỉnh phong chỉ cần dùng một Bạch hồn hoặc Tử hồn hấn cũng đủ tiêu diệt trong vòng mười chiêu. Thần Pháp đúng là thứ tốt, Trường Thiên đắc ý cười hắc hắc.

Thương thế trong người nhờ lực lượng nhục thân thăng tiến cũng đang hồi phục nhanh hơn rất nhiều. Hiện giờ Trường Thiên đã có thể đi lại nhưng hắn cũng không muốn rời phòng quá sớm.

Trường Thiên lúc trước không thèm nhìn vũ khí, thậm chí là khinh thường sử dụng, nhưng bây giờ suy nghĩ trong lòng đã biến chuyển thật lớn, nếu không phải nhờ có khả năng phục hồi cường đại từ Tiên Đăng, nói chính xác hơn là Yêu Quyết thì Trường Thiên đã chết bởi đòn công kích của bốn tên kia.

Hắn chưa hề nghi ngờ về điều này, cho nên nếu như có thêm một thứ dùng để bảo mệnh sẽ tốt hơn là khinh thường điều đó. Nên biết người sử dụng vũ khí sẽ dễ thăng mức độ công kích và phòng thủ trên diện rộng, tùy thuộc vào mức độ thuần thục của người đó.

"Asura Susanoo" Quỷ Ảnh của hắn dùng sáu kiếm cộng thêm thân thể vô cùng khổng lồ, đối chiến với đám "Thần thú" rất tốt, rất tiện lợi, nhưng hắn đã bao giờ cảm kích quái đâu. Bởi vì như thế khi tung đòn thì nhìn uy lực có vẻ lớn nhưng thực chất chỉ để唬 dọa là chính, không gây được chút sát thương mạng tính thực chất nào.

Nếu không phải đang sinh tử chiến thì hắn đã tìm cái lỗ nào đó chui xuống rồi. Trường Thiên bây giờ có Linh hồn lực cực kỳ mạnh mẽ, cùng với độ thuần khiết siêu cường, không học Chế khí mà lại đi tìm mua thì thật uổng cái năng lực mà hắn có.

Tự học rồi tự chế tạo một món thích hợp với sở thích và độ thuần tay tốt hơn rất nhiều so với tìm mua. Trường Thiên nghĩ như vậy liền quyết tâm đi đến lãnh địa của Cụ nhân tộc học hỏi kinh nghiệm một phen, bây giờ có thắng đệ là tộc nhân của bọn họ, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng trước đó phải an bài xong công việc ở Hạo Thiên Thần đoàn cái đã.

Hai ngày lại trôi qua trong sự chờ đợi của đám người Dực Xà, đại hội đã kết thúc được một thời gian, hai ngày sau mới là vòng chung kết tuyển chọn toàn Bát Nguyên. Mọi người đã về đông đủ, kể cả Triệu Vô cũng đã có mặt ở đây. Cả đám đang bàn tán sôi nổi thì cánh cửa phòng trong sau bao nhiêu ngày đóng kín cuối cùng đã mở ra, thân ảnh Trường Thiên dần dần hiện ra giữa phòng.

Trường Thiên lúc này cực kỳ khác so với năm ngày trước, thân thể hắn cường tráng không thua gì Triệu Vô, thậm chí cơ bắp còn rắn chắc hơn rất nhiều, chiều cao từ một mét bảy lên tận gần mét chín. Đây có lẽ là do "hiệu quả" kích phát huyết mạch Kim Hùng lên đến cực hạn, dù gì kích thước của nó cũng là sinh vật to lớn nhất Song Giới đại lục, Trường Thiên hít được một ít tăng cường thể trạng cũng là điều dễ hiểu.

Hắn cũng rất bất ngờ về điều này, lúc trước ở trong phòng chỉ thấy thân thể cường tráng hơn thôi, Trường Thiên cũng không quan tâm cho lắm nên rất nhanh liền tập trung vào thứ khác, bỏ qua việc ngoại hình của mình thay đổi.

Bây giờ nhìn những người khác đều có cảm giác như thấp đi không ít thì hắn mới ngó ra là mình biến hóa nhiều đến vậy. Trường Thiên mỉm cười vui vẻ: "Rất vui được gặp lại, ta ra ngoài rồi đây!"

Dực Xà và Từ Di liền lao tới ôm chầm lấy hắn, Trường Thiên yêu thương xoa đầu hai nàng sau đó hướng mắt đến nhìn Triệu Vô về mặt đang cau có khó chịu, sau đó nhìn qua thì thấy Như Ngọc ôm chặt cánh tay của hắn.

Trường Thiên lắc đầu với cặp đôi khó hiểu này, một đứa xem sự xua đuổi của người kia làm động lực, một đứa thì có gái đẹp đeo bám lại không chịu

hường thụ. Trường Thiên mặc kệ hai tiểu yêu nữ đang cọ cọ vào người hắn, từ trong giới chỉ lấy ra hai cây vũ khí dài tầm hai mét quãng cho Triệu Võ và Như Ngọc.

"Cầm lấy, đều là vũ khí Lục cấp cả đấy, trong thi đấu lấy ra mà dùng, cố gắng làm quen với chúng đi, sau này có đồ chơi khác ngon hơn ta lại đưa sau."

Triệu Võ, Như Ngọc không nhiều lời, gật đầu tiếp nhận. Vừa cầm vào tay cả hai liền cảm thấy vũ khí này như sinh ra để dành cho mình vậy, rất vừa tay và thoải mái. Triệu Võ vung thử vài đường, từng tiếng xé gió bén nhọn vang lên, cái ghế đầu đằng sau dính phải đao phong liền bị cắt đôi, Triệu Võ hai mắt sáng lên nghĩ thầm "chiến phù này rất tốt!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu sau đó nhẹ nhàng đẩy hai người Từ Di ra, hắn trịnh trọng nói: "Mấy đứa sau khi tiến vào siêu cấp tông môn thì cố gắng tu luyện, tông môn chân chính chắc chắn phải nằm ở Ngũ Nguyên trở lên, nếu không sẽ chẳng được người ta gọi là siêu cấp rồi."

Còn mọi chuyện ở Hạo Thiên Thần đoàn ta giao toàn bộ quyền xử lý cho tiểu Xà, các ngươi phải nghe lời nàng tuyệt đối, sau khi thế lực đã đủ mạnh thì chớ có nuốt đám Tiên gia, Hào gia kia, cứ để bọn chúng tồn tại rồi tuyển nhân tài từ đó để phát triển thêm, như vậy sẽ có liên hệ lẫn nhau mà không cần phải thôn tính làm gì.

Nếu như Hạo Thiên phát triển quá nhanh thì cứ tiến vào Bát Nguyên để tiếp tục bước đi, không cần lo ngại, chỉ cần căn cơ không bị ảnh hưởng thì mấy cái chi nhánh nhỏ có bị tiêu diệt cũng không sao cả, Quan trọng phải cẩn thận làm việc, tốt nhất là không để lại dấu vết gì cả."

Dực Xà nhận ra điều gì đó liền gấp gấp hỏi: "Vậy còn chàng thì sao, chàng tính đi đâu?" Trường Thiên thần nhiên gật đầu: "Không sai, ta sẽ rời đi ít lâu, lâu thì ba tháng, nhanh nhất cũng hơn tháng. Nơi ta muốn đến chính là Cự nhân đảo của Thiết Nham!"

Thiết Nham hơi ngần ngại trong chốc lát nhưng rất nhanh liền gật đầu, chỉ cần chủ nhân muốn hắn cũng không ngại dẫn ngài đi.

Trường Thiên nhìn thấy ánh SeOdhyn mắt của mọi người có chút buồn hẳn liền mở miệng quát: "Thái độ này là sao, chẳng lẽ thiếu ta các ngươi liền trở nên vô dụng như vậy? Bên cạnh Trường Thiên ta không tồn tại những kẻ chỉ biết dựa dẫm!!!"

Mọi người nghe vậy liền giật mình, ngay lập tức đứng nghiêm người, ánh mắt không còn ảo não như vừa rồi thay vào đó là thần sắc kiên định, nghiêm nghị: "Đã rõ thưa đại nhân, ngài sẽ không thất vọng về chúng ta!!!"

Trường Thiên chân mày giãn ra, hắn nhìn Dực Xà và Từ Di đang xụ mặt, hắn cười hiền lành ôm cả hai vào ngực: "Ta ở đây chơi với hai nàng một ngày rồi mới lên đường mà, buồn cái gì!!"

Hai nàng mặc dù không muốn nhưng cũng không thể làm gì khác hơn, Trường Thiên đã quyết định thì sẽ không thay đổi được nữa.

Như nhớ ra điều gì đó Trường Thiên quay đầu nhìn Thiết Nham hỏi: "Hôm đó các ngươi tính đi đâu vậy?" Thiết Nham cung kính đáp: "Thưa đại nhân, hôm đó là thuộc hạ và ba tên kia đang trên đường về thiên không đảo, trước đó một ngày là đấu giá hội của yêu tộc, những thứ vũ khí này là bọn chúng mua từ trong đó ra đấy ạ!!!"

Trường Thiên gật đầu, hắn lấy từ trong giới chỉ ra một viên thủy tinh màu bạch kim óng ánh, sau đó đưa cho Dực Xà ở bên cạnh: "Nếu nàng thấy Hoàng Nguyệt Hồ có tài năng thì đưa thứ này cho hắn, thu hắn vào làm nhân vật chủ chốt trong Hạo Thiên."

Dực Xà kinh ngạc nhìn viên thủy tinh một chút rồi gật đầu cất nó vào trong giới chỉ, Trường Thiên cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa liền đuổi đám người kia ra ngoài.

Đợi khi thân ảnh cuối cùng biến mất hẳn liền nhìn Dực Xà và Từ Di mỉm cười mờ ám: "Hai tiểu nương tử, thế nào, người đã đi hết rồi, chỉ còn ba chúng ta thôi đó. Hai nàng muốn Thiên ca làm gì nè?"

Dực Xà đỏ mặt cúi thấp đầu xuống không dám nhìn Trường Thiên, sự việc hôm đó nàng vẫn còn nhớ như in trong đầu. Từ Di thì biểu môi khinh thường, Trường Thiên chưa làm gì nàng cả nên căn bản Từ Di không sợ tên dâm tặc này.

Trường Thiên cười tà ác bế cả hai vào phòng trong, một lúc sau liền nghe thấy âm thanh rên rỉ khe khẽ của Dực Xà cùng tiếng quát mắng của Từ Di.

Một ngày cứ như vậy qua đi, thời điểm Trường Thiên lên đường đã đến. Vừa sáng sớm hắn đã có mặt ngồi ngay ngắn tại phòng khách, những người khác cũng lục tục xuất hiện đầy đủ.

Trường Thiên thấy đã đến đông đủ thì gật đầu đứng dậy: "Hy vọng các ngươi ghi nhớ những lời ta nói, cường giả đỉnh cao không một ai là nhờ vào dựa dẫm để đứng lên cả, bọn họ đều là sử dụng sức mạnh của mình để bay lượn trên bầu trời rộng lớn kia!"

Hắn không đợi mọi người phản ứng, phát tay bước ra cửa, Thiết Nham cúi đầu đi theo. Dực Xà nhanh chóng chỉnh đốn lại tinh thần hô to: "Các ngươi đã nghe đại nhân nói rồi đấy, kẻ nào yếu kém bị người khác bỏ lại phía sau thì đừng trách ta không lưu tình!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Âm Mưu

Trường Thiên và Thiết Nham lúc này đang bay trên không trung, bọn hắn đã khởi hành được hai ngày.

Trường Thiên quay sang hỏi Thiết Nham: "Còn bao nhiêu lâu nữa mới tới?" Thiết Nham tính toán một lúc rồi mới gãi đầu trả lời: "Thực xin lỗi đại nhân, cái này thuộc hạ cũng không rõ cho lắm, đại khái là khoảng ba bốn ngày nữa là đến Cự Nhân đảo!"

Trường Thiên gật đầu: "Như vậy là tốt rồi, một lát nữa tìm thành trì nào đó dừng lại nghỉ ngơi sau đó mới đi tiếp, tranh thủ mua một số thứ cần thiết luôn!"

Hai canh giờ sau.

"Đại thúc, cho ta hỏi phía trước là thành trì nào vậy?"

"Tiểu tử, vừa mới đến nơi này sao, số người cũng tốt lắm đấy, đây là địa phận của Cương Lĩnh thành, thành trì mạnh nhất ở Lục Nguyên Đông Lam. Mấy hôm nay nghe nói thành chủ tìm được một khối Hoàng Kim Tử Linh Thạch, ngài ấy muốn mở một cuộc triển lãm báu vật vào ngày mai, nếu may mắn thì người có thể thấy được những thứ trong truyền thuyết mà đến mơ người cũng không dám tưởng tượng"

Thanh niên hỏi đường chính là Trường Thiên, vừa rồi quan sát người người ra vào có vẻ nhộn nhịp bất bình thường nên hắn hạ xuống dò hỏi, gặp ngay lão đầu nhiều chuyện, vừa hay biết thêm được một tin tức khá thú vị.

Hoàng Kim Tử Linh Thạch, nói là Thạch thể nhưng nó lại là một thứ kim loại quý hiếm, dùng để luyện chế vũ khí Lục cấp.

"Không ngờ đi chuyến này lại gặp được đồ tốt sớm như vậy, sau này có lẽ sẽ dùng đến thứ này đây!" Trường Thiên nhếch mép cười quỷ dị, Thiết Nham bên cạnh gật gật đầu đồng ý, thứ tốt như này nếu bỏ qua thì không biết khi nào mới tìm thấy được lần nữa.

Trường Thiên và Thiết Nham đều cao to hơn nhiều so với mọi người xung quanh, đặc biệt là Trường Thiên, nếu lúc trước hắn cho người nhìn cảm giác đẹp trai thư sinh, thì lúc này với đầu tóc đỏ hồng bồng bềnh, cơ thể trắng kiện cao lớn khiến người khác cảm nhận được sự an toàn, vững chãi. Khí chất này rất hấp dẫn đối với những nữ tử đã và đang trưởng thành.

Cho nên Trường Thiên đi đường được rất nhiều cặp mắt chú mục đến, hắn tuy không quen cho lắm nhưng nội tâm hồ hởi khiến hắn phớt lờ đi những thứ không liên quan đến bản này.

Rất nhanh cả hai đã đến trước cổng thành, Trường Thiên không khỏi tắc lưỡi cảm thán, Lục Nguyên có khác, Cương Lĩnh thành này to hơn Tiên Hào thành không biết bao nhiêu lần, ngay cả cánh cổng cũng đồ sộ đến mức này, với Quỷ Ảnh cũng chỉ cao ngang thứ đồ chơi trước mặt mà thôi.

"Người đi theo dõi mấy cái đại gia tộc, dò xét xem bọn chúng muốn khoe cái gì rồi đến phủ thành chủ báo cho ta biết!"

Thiết Nham cung kính gật đầu, thân ảnh hắn lóe lên sau đó biến mất vô tung, Trường Thiên tiếp tục nhân nhả bước đi, mấy thằng thành chủ thằng nào cũng thích khoe của, căn nhà nào to nhất, đẹp nhất đích thị là phủ thành chủ, Trường Thiên liếc sơ qua cũng biết được nơi cần đến nên hắn cũng không vội vàng làm gì.

Sinh khí nơi này tốt hơn hẳn Tiên Hào thành, ngay cả người dân bình thường cũng có tu vi Đê cấp Nguyên Khí trung kỳ, có vài thiếu nữ gan dạ, đỏ mặt chạy tới thăm hỏi đủ chuyện, Trường Thiên đều mỉm cười lắc đầu, bọn họ nhìn thấy hắn không mở mắt nên thăm nghĩ bị thương thậm chí là mù, về mặt đây tiếc nuối rút lui.

Không lâu sau một tòa phủ đệ xa hoa xuất hiện cách Trường Thiên không xa về phía trước, hắn nhếch miệng lên một độ cong quỷ dị sau đó từ từ tan biến, cái hắn để lại chỉ là tàn ảnh.

Người đi đường cứ ngỡ gặp ảo giác, dụi dụi mắt thì thân ảnh đã biến mất không thấy đâu, bọn họ sững sờ đôi chút rồi lại tiếp tục công việc của mình, đây là tu chân giới, những chuyện như vậy xảy ra cũng thường xuyên chứ không ít nên ít ai để ý đến mấy việc này.

Trường Thiên lần nữa hiện ra thì đã ở trong một cái sân đình rộng rãi, xung quanh là những dãy nhà được làm bằng gỗ theo kiểu cổ trang, hắn thần nhiên đánh giá một chút rồi mới bước về phía trước, ở đó có một cỗ khí tức khá mạnh, trong toàn bộ trang viên này thì người đó chính là kẻ mạnh nhất.

Trường Thiên nhảy lên cao sau đó nhẹ nhàng đáp xuống trên một mái nhà, ở bên dưới có vài tiếng nói chuyện vang lên:

"Lão gia, ngài làm vậy liệu có ổn không, lỡ như bọn họ phát hiện thì chuyện không phải đơn giản đâu!"

"Lo lắng thì làm nên chuyện gì được, cứ thoải mái đi, cho dù bọn hắn có phát hiện thì cũng làm gì được ta, các người cứ việc theo kế hoạch mà làm"

"Như vậy, theo ý ngài thì ta cùng lão Tam, lão Tứ sẽ tiến hành cướp, còn Tòa Hồn Hương sẽ được chuẩn bị từ trước, không chế đám cao thủ gia tộc kia, và sau đó chúng ta vu oan cho đám Phùng Kha Ngân làm?"

"Mọi chuyện nếu như không có gì ngoài ý muốn thì sẽ là như vậy, còn nếu có, thì phải để lão phu tự mình xuất thủ mới được!"

Trường Thiên ở trên nghe vậy liền cười lạnh "thành chủ tốt lắm, như vậy để ta giúp người một tay gọi là tích đức vậy!"

Hắn tính toán một lúc rồi biến mất tại chỗ.

Thiết Nham đang đứng trước cổng phủ thành chủ, một cánh tay vỗ nhẹ vai khiến hắn giật mình theo phản xạ định tấn công thì một giọng nói vang lên: "Việc ta giao làm đến đâu rồi?" Thiết Nham mạnh mẽ dừng cánh tay đang vung ra của mình, thầm thở phào một hơi, may mắn vẫn còn kịp, GPCrEyU hắn nhanh chóng chỉnh lại tư thế, cung kính cúi đầu: "Thưa đại nhân, theo như thuộc hạ điều tra được thì Đẳng gia có một gốc Bạch Linh Cốt Quả, Kim gia có hai nhánh Thất Diệp Song Long Đẳng, Hà gia có một khối Kim Nhai Thần Thiết, thuộc hạ chỉ theo dõi có ba đại tộc này thôi ạ, còn lại đều là gia tộc nhỏ yếu, không có thứ gì hay ho cho lắm!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu sau đó ghé tai Thiết Nham lắng nghe gì đó, Thiết Nham gật đầu như gà mổ thóc, đến khi xong thì cả hai nhìn nhau cười quý dị.

Một ngày nhanh chóng qua đi, hôm nay phủ thành chủ chật ních người qua kẻ lại, những nhân vật tai to mắt lớn trong thành đều tụ tập về đây, tại cái sân đình rộng rãi lần trước Trường Thiên từng vào được phòng thủ sâm nghiêm, ở giữa đình đặt vài cái cột đá có cao có thấp.

Một lão già với mái tóc hoa râm từ biệt viện phía sau chậm rãi bước ra, lão vừa đi vừa cười không ngừng nói chuyện với những người xung quanh, lão già này không ai khác chính là thành chủ Diệp Thông.

"Thành chủ lão ca, nhìn ngài càng ngày càng khỏe nha, có bí quyết gì không, mau mau giúp tiểu đệ đây một chút, tiểu đệ dạo này cảm thấy trong người không được khỏe cho lắm, nhìn lão ca mà cảm thấy ghen tị a!"

Một trung niên nhân dẫn theo vài người cười ha hả nhanh chóng bước lại gần Diệp Thông, lão thành chủ được khen liền cười tươi vui vẻ, vỗ vai trung niên nhân kia: "Đẳng lão đệ, ta già nhưng mắt vẫn còn tốt lắm, nhìn khí sắc ngươi hồng hào khỏe mạnh như vậy, sao lại bảo trong người không được khỏe, Đẳng lão đệ ngươi thật biết nói đùa a!"

Đẳng Từ Quân lắc đầu cười khỏ, đang định nói tiếp thì một giọng nói ồm ồm trầm đục khác từ xa vang lên: "Đẳng Từ Quân ngươi chỉ giỏi khua môi múa mép, nghĩ một đặng nói một nẻo, Diệp đại ca không nên nghe mấy cái lời xàm tấu của hắn kéo lại ảnh hưởng đến long thể thì không tốt."

Một trung niên nhân lưng hùm vai gấu, sắc mặt đanh thép từ xa bước tới trùng mắt nhìn Đẳng Từ Quân rồi quay sang nghiêm mặt nói với Diệp Thông, tên này là gia chủ Kim gia Kim Khương, nổi danh chính trực ân oán phân minh nên rất được người tin tưởng.

Diệp Thông mỉm cười hòa giải: "Được rồi, hai lão tiểu tử các ngươi lần nào cũng vậy, cứ gặp nhau là y như rằng gây lộn, không nể mặt nhau thì cũng phải nể mặt lão phu chứ!"

Đẳng Từ Quân và Kim Khương nhìn nhau rồi hừ lạnh, không ai lên tiếng nữa. Diệp Thông thấy vậy liền hài lòng gật đầu. cũng may trong lòng hai người này lão vẫn còn chút cân lượng.

Trường Thiên đang núp cách đó không xa chứng kiến một cảnh này thì cười lạnh: "lão già này mặt dày thật, diễn xuất tốt như vậy, để xem sau ngày hôm nay thì lão đầu ngươi còn ra vẻ được nữa hay không, hắc hắc!!"

Bên cạnh hắn lúc này là ba người Diệp Nhị, Diệp Tam, Diệp Tứ. Trường Thiên cùng Thiết Nham vừa bắt được lúc này, ba lão già này đều mặc đồ đen thích khách che kín mặt, vừa hay bọn hắn cũng đang cần điều này, phản cơ thể thì Trường Thiên dùng Linh hồn lực nén ép nhục thân lại thì vẫn có thể giả dạng thành lão già được, còn Thiết Nham thì đây là chuyện còn đơn giản hơn cả việc ăn cơm uống nước.

Diệp Thông cùng mọi người nói chuyện phiếm một lát rồi cũng dẫn mọi người lui sau đình.

"Được rồi, bây giờ sẽ đến món chính của ngày hôm nay, vài tuần trước ta may mắn tìm được một khối Hoàng Kim Từ Linh Thạch từ tòa động phủ của vị tiên nhân nào đó, lần này mở đại hội xem bảo vật cũng là vì thỏa tính tò mò và mở rộng tầm mắt của ta và cũng là của mọi người. Các vị có đồng ý không?"

Đám người gia tộc kia ào ào vỗ tay hưởng ứng, hoan hô rất nhiệt tình. Diệp Thông Cười đắc ý: "Và bây giờ xin mời mọi người hướng mắt lên thạch đài đằng kia!!!"

Mấy chục người gia thế hiển hách lập tức theo hướng chỉ của lão già Diệp Thông, thì thấy trên thạch đài to lớn đặt một viên đá có hai màu chồng lên nhau, nhìn về phía góc cạnh sắc bén thì có thể thấy nó không đơn thuần là một viên đá.

"Những gia chủ của chúng ta, các vị nhanh tay đặt bảo vật của mình lên những thạch đài bên cạnh để mọi người cùng được thưởng thức đi chứ!!!"

Diệp Thông thừa cơ hội nhanh chóng thúc giục, Đẳng Từ Quân hơi do dự một chút rồi cũng dẫn đầu bước lên đặt một gốc cây nhỏ lên thạch đài, trên cây chỉ có duy nhất một quả nhỏ như quả táo, màu trắng đục lơ lửng tỏa ra hàn khí lạnh băng.

"Bạch Linh Cốt Quả!!!"

"Chính là Bạch Linh Cốt Quả trong truyền thuyết sao!!!"

Từng tiếng kinh hô liên tục vang lên, Diệp Thông mặc dù đã nghe phong phanh nhưng tận mắt nhìn thấy cũng không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt lóe ra từng tia tham lam kín đáo.

Có Đẳng Từ Quân làm mẫu, rất nhanh từng bảo vật được mọi người đem lên đặt trên thạch đài.

Quả thực nhiều đây bảo vật hiếm có là một cảnh tượng ngàn năm khó cầu, không thể gặp được ở bất cứ nơi nào, lão già Diệp Thông này nếu không tính cái kế hoạch nham hiểm kia thì đây cũng là một ý tưởng cực kỳ tuyệt vời. Trường Thiên không hề phủ định điều này khi chứng kiến tràng cảnh đầy hoa lệ trước mắt.

Thế nhưng, "bộ ngựa bắt ve chim sẻ ở sau" bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Quan Vân

Diệp Thông F9EdfMSe xem xét đã đến thời điểm hành động, lão lặng lẽ lui vào một góc tối, giờ tay ra hiệu cho tên cận vệ gần đó rồi ung dung quay trở lại vị trí cũ như chưa có gì xảy ra.

Đám người gia tộc đang mê say nhìn mười mấy món bảo vật cực kỳ trân quý đang phát sáng lấp lánh, hoàn toàn không để ý đến hành động của Diệp Thông, duy có Kim Khương thấy nhưng hắn ta cũng không quan tâm cho lắm, thậm chí Diệp lão đầu lại chuẩn bị tiết mục gì khác.

"Nào mọi người, chúng ta đến..."

Ngay lúc Diệp Thông bước ra cao giọng tuyên bố thì một làn khói màu trắng xám từ bốn phương tám hướng nhanh chóng tràn vào bao phủ đình viện. Đẳng Từ Quân cũng là Đan Sư Tứ cấp nên vừa hít một ít mùi hương bên trong làn khói thì ngay lập tức sắc mặt đại biến: "Tòa Hồn Hương, chết tiệt, chúng ta bị hạ độc thủ rồi...!"

"Tất cả mọi người ngừng hô hấp, bế khí tránh tiếp xúc với Nguyên khí bên ngoài, tuyệt đối không được hấp thu Nguyên khí, khói độc sẽ theo đó tiến vào lỗ chân lông, hậu quả rất nghiêm trọng!!"

Đẳng Từ Quân vội vàng hét lên sau đó ngưng thần, phong tỏa ba giác quan khứu, vị, xúc giác.

Mọi người xung quanh nghe thì nghe thấy nhưng chỉ có một số là làm theo lời Đẳng Từ Quân, bọn họ ai không quý bảo vật của mình, liều mạng chạy đến thạch đài.

Nhưng khi di chuyển được vài bước thì tất cả đều ngã xuống đất không động đậy được nữa, tác dụng của Tòa Hồn Hương chính là phong tỏa sự cảm ứng của Linh hồn đối với xung quanh, nếu như Linh hồn không qua được Ngưng Cốt cảnh thì đừng mơ thoát khỏi độc hương này.

Trong làn khói có hai bóng đen xoẹt qua với tốc độ cực kỳ nhanh, thoáng chốc đã tiếp cận thạch đài. Diệp Thông trông thấy ánh mắt xoẹt qua tia hung phấn, nhưng rồi lại cảm thấy nghi hoặc, theo kế hoạch là ba người vào cướp, sao bây giờ chỉ còn hai.

Diệp Thông cũng không nghĩ nhiều, lão không tin có một thế lực thứ hai biết được chuyện này. Diệp Thông vờ như liều mạng chịu khói độc ngấm vào người, hét lớn: "Yêu nhân to gan phương nào, dám ám toán phủ thành chủ của ta!!!"

Cả người vận Nguyên khí màu xanh lá bốc lên hùng hực, Diệp Thông trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hai hắc y nhân, hai quyền cực mạnh mang theo tiếng gió rít ghê tai phóng ra.

Nhìn có vẻ cực kỳ uy mãnh nhưng thực chất chỉ có bốn thành thực lực của lão mà thôi, hai bóng đen này nào có phải bọn người Diệp Nhị, Diệp Tam như Diệp Thông vẫn nghĩ. Cả hai chính là Trường Thiên và Thiết Nham già dặn.

Trường Thiên cười lạnh, với sức Ngưng Huyết sơ kỳ của lão già này, bình thường muốn gây thương tổn cho hắn đã là điều không thể nào, huống chi còn giảm lực công kích xuống thì Trường Thiên trực tiếp khinh thường không thèm nhìn đến.

Thiết Nham thì khác, mặc dù thân phục Trường Thiên nhưng bản tính vẫn như cũ, sự cao ngạo của "Thần thú" trước đây đã ngấm sâu vào tận xương tủy, hắn không cho phép nhân loại yếu kém trước mặt được phép uy hiếp hắn và chủ nhân.

Thiết Nham đang chạy nhanh tới thạch đài thì xoay người đá một cái vào ngực Diệp Thông, ra sau nhưng đến trước, lão già Diệp Thông không thể ngờ kẻ bị mặt này lại tấn công ngược lại mình, thậm chí còn ra đòn nhanh đến vậy.

Không kịp phòng bị, Diệp Thông lãnh trọn một cước bảy phần thực lực của Thiết Nham, điên cuồng phun máu tươi bắn ngược về phía sau, phá hủy vài căn nhà nhỏ rồi mới dừng lại được.

Ánh mắt Diệp Thông tràn đầy không thể tin và hoảng sợ, cho đến bây giờ lão mới biết hai kẻ áo đen kia nào phải người mà lão sắp đặt trong kế hoạch. Phần nộ cùng không cam lòng nhưng lại không thể làm được gì khác là nằm im một chỗ.

Một cước vừa rồi làm gãy gần một phần ba số xương sườn của Diệp Thông, có chỗ xương gãy đâm vào phổi khiến lão thống khổ không sao tả hết.

Đằng Từ Quân xa xa nhìn vậy thì miệng đắng lưỡi khô, thực lực Diệp Thông trong đây có ai không biết, đường đường Ngưng Huyết cảnh sơ kỳ cường giả, mà lại chịu không nổi một chiêu của hắc y nhân đằng kia.

Như vậy phải là nhân vật mạnh cỡ nào, bây giờ có cho hắn một nửa số bảo vật đằng kia thì hắn cũng không có gan liều mạng. Trường Thiên phát nhẹ tay, toàn bộ bảo vật trên thạch đài đều biến mất.

"Ta chỉ là kẻ vô tình đi ngang qua đây, phát hiện nhiều đồ tốt như vậy nên tiện tay thu về, với thực lực của bọn ta thì cần quái gì phải bày cái bố cục rẻ tiền như này. Động não suy nghĩ là ai bày ra cái trò này, nếu đám ngu dốt các ngươi vẫn nghĩ là do ta làm thì ta cũng không ngại đóng toàn bộ vai xấu trong màn diễn này đâu! Khắc khắc!!"

Trường Thiên vừa nói vừa như có như không liếc Diệp Thông đang nằm trong đồng đồ nát phía xa.

Mấy người Đằng Từ Quân như nhận ra gì đó lập tức hướng ánh mắt nghi hoặc xen lẫn phẫn nộ về phía Diệp Thông, lão già Diệp Thông có khổ mà không nói được lời nào, dù gì Trường Thiên cũng đã nói trúng tim đen của lão.

Trường Thiên nhếch mép cười quỷ dị, chửi các ngươi ngu quả là chính xác, phục mệnh dọa yếu chính là thứ bình thường các ngươi rành nhất, bây giờ cho các ngươi tự cảm nhận một phen.

Hắn hướng về Thiết Nham gật đầu sau đó cả hai cùng biến mất khỏi tòa đình viện đang hết sức hỗn loạn này.

Trên một ngọn cây cao, thân ảnh Trường Thiên và Thiết Nham dần dần hiện ra. Trường Thiên ngồi xuống kiểm tra vật phẩm trong giới chỉ cao cấp, Hoàng Kim Tử Linh Thạch, Bạch Linh Cốt Quả, Thất Diệp Song Long Đăng, Kim Nhai Thần Thiết, Bạch Hoàng Thiết, Vô Dục Quả,...

Trường Thiên không kềm được hưng phấn cười to, không cần kiếm đâu xa thì hắn cũng đã có đủ mọi thứ để chế tạo vũ khí Lục cấp và Ngũ cấp, sau này trình độ tăng cao chắc chắn hắn sẽ làm ra vài món xài chơi.

Thiết Nham như hiểu được dụng ý của Trường Thiên, hắn mỉm cười: "Thừa đại nhân, nếu có thể, ta sẽ giới thiệu ngài với phụ thân của ta, hắn là tộc trưởng đời thứ mười của Cự Nhân tộc, cũng là Chế khí sư top năm của toàn Song Giới đại lục, nếu hắn chấp nhận thì ngài liền có thể học được kỹ thuật chế khí của hắn. Tin chắc đại nhân sẽ không thất vọng đâu."

Trường Thiên tất nhiên sẽ không cự tuyệt chỗ tốt này, mặc dù hắn có thể nhờ vào Hư Vô tự thân mò mẫm, nhưng giới hạn của hắn chỉ đến được Tứ cấp. Cũng như Đan sư, nhìn có vẻ như Trường Thiên tiến bộ rất nhanh tuy nhiên giới hạn của hắn chỉ có chừng đó mà thôi, muốn lên tiếp phải có cảm ngộ.

Có là yêu nghiệt như Trường Thiên cũng phải bó tay chịu thua, nghịch thiên ở một mức độ nào đó chứ không học hỏi qua một ai mà vẫn có thể leo đến đỉnh thì người đó chắc chắn làm trùm cuối, đáng tiếc kẻ đó còn chưa có chui qua cái lỗ đầu đời thì làm sao xuất hiện trên thế gian này được.

Trường Thiên hài lòng gật đầu: "Rất tốt, chỉ cần ngươi giới thiệu ta cho phụ thân ngươi biết, thì vấn đề làm sao để hắn chấp nhận cứ để ta lo liệu. Tự ta sẽ có cách!"

Thiết Nham cung kính gật đầu, hắn cũng tin tưởng vị chủ nhân cường đại này có thể làm cho vị phụ thân cố chấp kia của mình chịu tiếp nhận hắn.

"Chúng ta tiếp tục lên đường thôi, còn ba ngày lộ trình nữa, cần phải di chuyển nhanh nhất có thể!!"

Trường Thiên nhìn lên bầu trời xa xăm một lát sau đó bắn người về phương hướng Cự Nhân đảo, Thiết Nham nhanh chóng bay theo sau. Thân ảnh hai người nhỏ dần rồi chậm rãi tiêu thất hoàn toàn.

Trước thời điểm Trường Thiên cướp đoạt bảo vật ở thành Cương Linh vài ngày.

Tại một thành trì tầm trung ở Ngũ Nguyên Bạch Xuân, một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng cao ráo, khuôn mặt khá dễ nhìn đang quỳ trước mặt vài lão già.

"Tiểu Vân, ngươi đã biết tội của mình chưa?"

Một lão già đầu tóc hoa râm tròn mắt quát lớn.

Thiếu niên kia cúi đầu im lặng, không mở miệng nói tiếng nào, dù sao ở trong cái gia tộc này, hắn bị như vậy cũng không phải là ít.

Trung niên nhân khí độ bất phàm ngồi vị trí chủ tọa ánh mắt hiền lành nhìn cậu thiếu niên, giọng nói ôn hòa đầy quan tâm vang lên: "Tiểu Vân, nếu có thì cứ nhận, đại bá sẽ không trách ngươi, dù sao cũng chỉ là mấy viên Nhất cấp đan dược mà thôi, không có gì to tát cả. Cùng lắm thì đại bá khấu trừ tiền tiêu vật một tuần của ngươi là được rồi!!"

Thiếu niên tiểu Vân cảm động nhìn trung niên nhân trước mặt, người này chính là đại bá, anh trai của cha hắn. Từ khi cha hắn vì làm nhiệm vụ mà chết cho đến nay thì người duy nhất quan tâm đến hắn chỉ có mình vị đại bá này.

"Quan Vân thật sự có lỗi, nhưng lúc đó con mua chứ không phải ăn trộm như lời Quan Tuyền nói, con đã đưa hắn đúng số tiền bán viên đan dược đó rồi!!"

Thiếu niên đó tên là Quan Vân, đáng lý cha hắn sẽ được lên làm gia chủ, vị đại bá Quan Ngôn Lực trước mặt và gia gia trước khi lâm chung đã đồng ý,

chỉ là thế sự vô thường, cha và mẹ hẳn cùng ra ngoài làm nhiệm vụ rồi một đi không trở lại.

Quan Ngôn Lực rất thương người em trai này của mình nên đã điều động toàn bộ nhân lực Quan gia chia nhau tìm kiếm, đáng tiếc tìm rất lâu vẫn không có tin tức gì. Dần dần mọi người nản chí, mấy vị trưởng lão phe đối địch lập tức nắm bắt cơ hội, nâng Quan Ngôn Lực lên làm gia chủ, và tự chủ trương phát triển thế lực của mình.

Cho nên bây giờ trong tộc, địa vị của đám trưởng lão này cao không thua kém gì tộc trưởng, bàn bạc chuyện gì đều phải thông qua bọn họ mới được đưa ra quyết định chính thức. Quan Vân là con trai của đôi vợ chồng xấu số kia nên hẳn phải chịu đủ sự ghê lạnh, chà đạp của đám người phe phái trưởng lão.

Tư chất của hắn cực kỳ tốt, nhưng tốt đến mức mà không có đan dược hay Đấu kỹ tốt thì cũng chỉ là đồ bỏ, bởi vậy dù đã mười sáu tuổi mà tu vi của Quan Vân cũng chỉ đạt đến Trung cấp Nguyên Khí sơ kỳ.

Nếu đem đặt ở những Nguyên thấp hơn có lẽ tu vi đó đã tạm gọi là được, nhưng nếu đem vào Ngũ Nguyên thì chính xác phải dùng hai từ "phế vật" để dành cho hắn. Quan Ngôn Lực muốn giúp nhưng cũng chỉ lực bất tòng tâm.

"Hỗn lão, đến bây giờ vẫn còn già mồm nói dối sao, người đầu mang hắn ra đánh cho ta, đánh đến khi nào hắn chịu nhận mới thôi!!"

Quan Vân nhắm chặt mắt, hai nắm đấm siết mạnh đến bật máu, mười hai năm rồi, mười hai năm qua không ngày nào hắn không chịu những sự hành hạ, chà đạp như thế này, mặc dù đã quen nhưng ngao khí trong lòng làm sao có thể chịu nổi.

Chỉ là, chịu nổi hay không là chuyện của Quan Vân hắn, đám người khốn nạn kia hành hạ hắn ra sao lại là chuyện của họ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Hắc Âm Lâm Vương

Quan Ngôn Lực nổi giận quát: "Kẻ nào dám?" Mấy tên cận vệ lâm vào tình cảnh khó xử, đắc tội với bên nào người thiệt cũng là bọn họ, cho nên tốt nhất thì vẫn cứ đứng một bên bàn quang.

Vị trưởng lão đầu tóc trắng bạc lớn tuổi nhất này giờ giữ im lặng bỗng đứng lên tiếng: "Được rồi, sự tình cũng không nghiêm trọng cho lắm, cho nên việc này cũng cho qua đi thôi, bù lại khẩu phần ăn của tiểu Vân sẽ bị giảm một nửa trong vòng hai tuần!!"

Trông mắt Quan Ngôn Lực và Quan Vân co rụt lại, sự phẫn nộ không che dấu được bốc lên ngàn ngút. Quan Ngôn Lực nhanh chóng tỉnh táo lại, nếu bây giờ xảy ra xung đột thì hắn sẽ là người chịu thiệt thòi lớn nhất, như vậy mất nhiều hơn được, đành phải để Quan Vân chịu khổ một chút mà thôi.

Quan Vân đè nén sự tức giận đang không ngừng dâng lên: "Đa tạ Đại trưởng lão đã khai ân, ân tình này Quan Vân nhất định sẽ báo đáp!!" Hai chữ "ân tình" Quan Vân cố tình nhấn mạnh đồng thời nhìn trừng trừng vào lão già tóc bạc.

Đại trưởng lão không đếm xỉa gì đến Quan Vân, trong mắt lão ta hẳn chỉ là con kiến không hơn không kém, mà kiến thì có thể làm được gì to tát.

Quan Ngôn Lực gật đầu, hẳn rất thương thức tính nhẫn nhịn của tiểu tử trước mắt, trưởng thành trong tuổi nhọc đến ngày hôm nay không phải chỉ có xấu, một mặt tốt nào đó đang dần dần hiển lộ qua tính cách của Quan Vân.

"Nếu đã như vậy thì tiểu Vân ngươi có thể quay về, nhớ chăm chỉ tu luyện, đại bá tin tưởng ngươi có thể làm nên đại sự!!"

Quan Ngôn Lực không quan tâm đến những ánh mắt khinh bỉ đang nhìn mình, hắn mỉm cười kỳ vọng nhìn Quan Vân. Điều này khiến Quan Vân cảm thấy thật sự ấm áp, ngày sau hắn sẽ tìm cơ hội báo đáp đại bá.

Quan Vân chậm rãi lui ra ngoài, trở lại biệt viện nơi hắn sống, vừa đi vừa suy nghĩ vẫn vợ thì một tiếng kêu yêu kiều vang lên: "Vân thúc, ngươi lại bị mấy lão già kia mắng nữa à?"

Quan Vân ngạc nhiên quay đầu lại, trong mắt nhìn không hề che dấu sự yêu thích: "Yên nhi, ngươi ở đây đợi ta này giờ đây à?"

Quan Nhã Yên đôi má ửng hồng bĩu môi: "Hử, Vân thúc ngươi lại tưởng bở, ta chỉ là được gia gia dặn dò nên mới ở đây chờ ngươi ra thôi, nếu không ta sao rảnh rỗi đến đây phơi nắng như này!"

Quan Vân cười hắc hắc xoa đầu cô gái nhỏ trước mặt, nàng là Quan Nhã Yên cháu gái của Quan Ngôn Lực đại bá hắn. Bởi vì đại bá kết hôn rất sớm nên đến khi hắn ra đời thì ông đã có đứa cháu gái này rồi.

Hai đứa chơi với nhau từ khi còn một hai tuổi, thậm chí được phụ thân Quan Vân và đại bá hứa hôn, bởi vậy từ lúc mới bảy tuổi thì Quan Vân đã thể thốt sau này sẽ cưới Quan Nhã Yên làm thê tử. Có lẽ sự việc này ở Trái Đất sẽ bị nói là loạn luân, người đời chê cười, nhưng ở Song Giới thì chuyện này

lại quá mức bình thường đến không thể bình thường hơn được.

Vì để duy trì huyết mạch gia tộc nên hầu hết đều là người trong nhà sau khi lớn lên yêu thích ai thì sẽ kết hôn với người đó, rất ít trường hợp cưới ngoại tộc.

Nếu Quan Ngôn Lực là người quan tâm, che chở hẳn nhất thì Quan Nhã Yên lại là người yêu thương hẳn nhất, phần lớn thời gian nàng đều ở bên cạnh hắn, thậm chí khi ngủ cũng không ít lần hai đứa ngủ chung. Do còn nhỏ nên Quan Vân không có lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi của nàng, bởi vậy nên thường xuyên bị nàng mắng "đồ bất lực".

Cứ như vậy hai đứa là một đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ đến giờ.

Quan Vân nhìn thấy Quan Nhã Yên thì bao phiền muộn lúc này đã tiêu tan hết, hắn mỉm cười nắm tay nàng kéo về phía biệt viện của mình. Chỉ sau một lát cả hai đã có mặt tại căn nhà khá nhỏ, gia sản của cha mẹ Quan Vân để lại đều đã bị đám trưởng lão kia thu hết, chỉ để lại căn nhà gỗ ọp ẹp này mà thôi.

Quan Nhã Yên lười biếng nằm lăn ra giường, nàng phụng phịu lên tiếng: "Lão đầu, người nói khi nào thì thứ đó mới hoàn thành?"

"Nha đầu, tiểu Vân hẳn chưa lo, người vội làm cái gì. Sắp rồi, chắc một hai ngày nữa là nó xong ấy mà!!"

Một giọng nói già nua vang lên trong phòng, mặc dù bên trong chỉ có hai người Quan Vân, giọng nói già nua kia là ở đâu ra?

Về mặt Quan Vân không có biến hóa gì, như thể đã quen với chuyện này, hắn thản nhiên nói: "Hừ, nửa tháng trước người cũng nói vậy, tháng trước đó người cũng nói vậy, ba tháng trước người cũng đã nói như vậy. Lão già chết tiệt, người dụ ta nuôi dưỡng thứ đó cũng được năm năm rồi, năm năm ta định chỉ tu luyện chỉ vì chờ ngày nó hoàn thành như lời người nó. Kết quả như thế nào, nửa năm trước nếu không phải nhờ Yên nhi trộm được một viên Tăng Nguyên đan bán thành phẩm thì ta cũng đã không vượt qua được lễ trưởng thành trong tộc rồi."

Quan Vân càng nói càng phẫn nộ, những gì hắn chịu đựng thật sự là quá nhiều: "Mẹ kiếp, ta nể người là lão đầu sống đã có tuổi, ngay cả việc người vì trốn cường địch liền lấy thân thể ta làm búa đỡ đạn bao nhiêu năm nay ta cũng không thèm chấp. Người bảo chỉ cần ba năm thì thứ đó sẽ thức tỉnh, sẽ giúp ta từng bước đứng trên đỉnh phong đại lục, con mẹ nó, tính đến bây giờ đã năm năm rồi đó. Đến một chút động tĩnh cũng không có thì đến khi nào nó mới hoàn thành đây!!!"

Một hư ảnh như làn khói thoát ra từ người Quan Vân, sau đó từ từ ngưng tụ thành một lão đầu tiên phong đạo cốt. Lão thở dài buồn bã, vô lực lắc đầu: "Người có mắng ta cũng vậy, ta làm sao biết thanh Thiên Vân Kiếm này lại trở nên như vậy, năm xưa cũng vì nó mà hơn phân nửa cường giả đỉnh phong của bốn đại lục Hắc, Bạch, Hoàng, Lam liêu mạng chiếm đoạt. Ta may mắn cùng với một chiến hữu cướp được từ trong miệng hổ, chạy bán sống bán chết đến Xích Dạ này để trốn một phen đại kiếp, đáng tiếc người bạn của ta không thoát được, chết trận giữa đường."

Ta liễu lĩnh phá hủy nhục thân, tồn tại ở trạng thái linh hồn này tiếp tục lẩn trốn suốt hai tháng mới thoát được truy bám, nhưng mà lúc đó ta cũng đã đến giới hạn, bắt buộc dĩ mới phải chui tạm vào người tiểu tử người. Haiz, giờ ta cũng không còn gì, tặng người Thiên Vân Kiếm là cũng như ban cho người một hồi tạo hóa rồi.

Bát cấp Quân khí nào có đơn giản như mấy cái vũ khí rẻ tiền khác, nói cho người được mở mắt, tại Song Giới không có quá một trăm thanh Quân khí đầu nhé, Thiên Vân Kiếm chính là top đầu trong số những Quân khí đó. Năm xưa lão già Vân Quân chế tạo ra thanh thần binh này đã có nói, cần bồi bổ Nguyên khí liên tục trong vòng ba năm mới có thể khiến nó thức tỉnh. Chẳng hiểu sao tiểu tử người đã làm liên tục năm năm mà vẫn không thấy hiệu quả, do người quá đen hay là làm chuyện ác nên trời phạt thì ta không biết."

Quan Vân nghe xong mặt mày ừ rừ hẳn, hắn hy sinh năm năm tu luyện vì một thứ phù phiếm như thế này. Thật sự không cam lòng, rất rất không cam lòng, Quan Vân nổi giận, ngưng thần tiến vào trong đan điền, nơi đó có một thanh trường kiếm hoa lệ màu đỏ rực như hỏa diễm, chuôi kiếm có hai áng mây xòe ra hai bên.

Hắn điên cuồng hướng thanh kiếm gào thét: "Thứ chết tiệt, người mặc dù là thần khí nhưng cũng không được quá đáng như vậy!"

"Người ăn nhờ ở đậu lão tử năm năm trời, ta chưa một lần hướng người oán trách, người vì có gì vong ân phụ nghĩa không chịu tỉnh lại!!!"

"Con mẹ người, lão tử lần này không nhịn người nữa, mau trả Nguyên khí lại đây!!!"

Quan Vân điên cuồng lao về phía thanh kiếm, ngay khi đến gần liền bị một lực lượng vô hình đánh bật trở lại. Vì là đang ở thể linh hồn nên những tổn thương này gây ra sự đau đớn thống khổ không thể diễn tả bằng lời được.

"Chết tiệt, lão tử liêu mạng với người!!!"

Lúc này dị biến đột nhiên xảy ra, thanh kiếm lóe lên từng đạo tia sáng, ánh mặt trời so với những tia sáng này không là gì cả. Nhưng chúng nó rất nhanh bị thay thế bằng một luồng khí tức tà ác, hắc ám vô cùng.

"Nhân loại nhỏ bé, dám đánh thức bản tọa, người là kẻ đầu tiên có được can đảm đó!!!"

Từ trên thân kiếm, một luồng khói đen tà ác tràn ra nhanh chóng bao phủ toàn bộ đan điền của Quan Vân, khói đen đó chậm rãi ngưng tụ thành một đầu yêu thú kỳ dị trông giống như kỳ lân.

Quan Vân kinh hãi nhìn một màn trước mắt, thế nhưng sự trấn định kiên nhẫn bao năm qua tu tập được giờ này biến đi đâu mất, tức giận càng thêm tức giận, điên cuồng càng thêm điên cuồng. "Mẹ kiếp, ta cóc cần biết ngươi là cái thứ gì, năm năm qua ta đã nuôi ngươi bằng toàn bộ Nguyên khí mà ngày đêm ta hấp thụ được. Ba năm tỉnh dậy, ba năm cái cứt chó, nếu lão tử hôm nay không vào đây thăm hỏi ngươi, thì ngươi có chịu hiện hình ra sao?"

Quan Vân chỉ thẳng vào mặt hắc kỳ lân mắng to, hắc cũng cảm nhận được tâm tình của mình có điểm bất thường thế nhưng không cách nào trấn định lại được cả.

"Ra là vậy, chả trách cách đây không lâu ta cảm nhận mình được có một nguồn năng lượng đang cố gắng kêu gọi ta, hóa ra nó là từ ngươi sao?"

Quan Vân cảm thấy tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, hắc thở phào một hơi, lúc này mới cẩn thận quan sát sinh vật trước mắt, một con kỳ lân khổng lồ được tạo ra từ hắc khí, không thể thấy rõ được hình dạng bên trong của nó, ngoại trừ đôi mắt đỏ lòm đang nhìn chăm chăm vào Quan Vân.

Hắc kỳ lân lắc nhẹ đầu: "Một ngàn năm trước có lẽ ta là tồn tại phong vân một cõi, chỉ tiếc cuối cùng lại bị một đám tiểu nhân bỉ ổi vây giết, hahaha! Đáng tiếc bọn chúng đã sai lầm khi khinh thường ta, chỉ còn một tia tàn hồn nhỏ bé nhưng sống vẫn là sống, còn loài sinh vật nào có thể sống dai hơn dòng tộc của ta nữa chứ!!!"

Nó như tự nói với bản thân mình, khi thì điên cuồng phẫn nộ, khi thì không cam lòng, khi thì lại cười to đắc ý. Sau một hồi tự kỷ thì nó cũng quay đầu nhìn lại Quan Vân.

"Một phần nào đó cũng có thể nói là nhân loại ngươi đã cứu bốn tọa một mạng, dù tộc bọn ta tà ác đến cực điểm nhưng cũng là tộc xem trọng ân nghĩa nhất toàn bộ đại lục này, điều này bốn tọa cực kỳ tự tin bảo đảm.

Một phần còn lại bốn tọa gặp ngươi coi như duyên số. Vì vậy từ nay ta nguyện dùng tàn hồn cuối cùng này dung nhập vào thanh kiếm kia, trở thành kiếm hồn của nó giúp ngươi tiêu diệt những chương ngại cản đường! Nhưng ngươi phải hứa với ta một chuyện!!"

Quan Vân không nghĩ đến lại có chuyện tốt như vậy, hắc trịnh trọng gật đầu. Hắc kỳ lân tiếp tục nói: "Đến khi ngươi có đủ thực lực thì phải giúp ta tìm hai viên Thất cấp đan dược và một bộ hài cốt còn nguyên vẹn của Kỳ Lân tộc!"

Quan Vân há hốc miệng, hai viên Thất cấp đan đã là chuyện quá mức vô lý với hắc bây giờ, huống chi còn phải có được một bộ hài cốt Thần thú Kỳ Lân tộc nữa chứ. Đùa hắc sao, con quái này há miệng sư tử ngoạm cũng quá đáng quá rồi.

Hắc kỳ lân như biết được hắc đang nghĩ gì hừ lạnh khinh thường: "Tiểu tử ngươi có phúc mà không biết đủ, bốn tọa năm đó không dám nói vô địch thiên hạ, nhưng cái thằng vô địch thiên hạ kia gặp bốn tọa cũng phải kiêng dè ba phần, thậm chí là không muốn dây vào ta đây. Bây giờ bốn tọa hạ mình làm Hồn khí cho ngươi mà ngươi còn đưa cái bộ mặt đó ra với ta???"

Quan Vân thầm nuốt một ngụm nước bọt, nếu tên này nói thật vậy thì nó cũng quá trâu đi chứ, tính ra có hắc trợ giúp thì cũng không hắc là không làm được hai điều kiện kia.

Như làm ra quyết trọng đại, Quan Vân cắn răng gật mạnh đầu: "Được ta đồng ý với điều kiện của ngươi, chỉ cần ta không chết thì chắc chắn ta sẽ giúp ngươi tìm những thứ ngươi cần, thậm chí cả đồ vật không nằm trong điều kiện, nếu trong khả năng thì ta đều sẽ lấy cho ngươi. Đây là lời hứa của ta!"

Trong đôi mắt đỏ rực xẹt qua một tia vui mừng, không hiểu vì sao nhưng hắc vẫn chọn tin tưởng tiểu tử nhân loại này một lần, chỉ là hy vọng Quan Vân đừng làm hắc thất vọng.

"Tên của ta là Dương Mịch, ta sẽ tồn tại bên trong này, nếu không có gì thì đừng đem thanh kiếm này ra, Quân khí không đủ thực lực thì không nên sử dụng, thất phu vô tội nhưng hoài bích lại có tội!"

Nói xong Hắc kỳ lân hóa thành khói đen rút vào trong thanh kiếm đang lơ lửng, Quan Vân hưng phấn bay tới nắm chặt lấy, tiện tay vung lên vài đường, cảm giác cực kỳ thuận tay, nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy. Bát cấp Quân khí quả nhiên có khác.

Quan Vân tay nắm chuôi kiếm chậm rãi biến mất khỏi đan điền, hắc mở mắt ra thì mình đã xuất hiện trong phòng, hay nói chính xác này giờ giao tiếp với hắc kỳ lân chỉ là linh hồn của hắc FdWfwQ8Z mà thôi.

Quan Nhã Yến và lão đầu này giờ đều quan sát Quan Vân, thấy hắc mở mắt thì cũng thở phào một hơi, Quan Nhã Yến nhận ra điểm không đúng, trên tay Quan Vân từ khi nào đã xuất hiện thêm một thanh kiếm nữa.

"Ý, thanh kiếm đẹp quá, Vân thúc ngươi lấy được ở đâu vậy?"

Lão đầu đang lơ lửng nghe vậy giật bắn mình, hắc cuống quýt nhìn vào tay Quan Vân, ánh mắt lão lờ ra một lúc rồi mừng rỡ hét lên: "Thiên Vân Kiếm, hahaha, chính là Thiên Vân Kiếm, tiểu tử ngươi đã thành công!"

Quan Vân nhẹ nhàng mỉm cười, miệng lẩm bẩm gọi khẽ: "Dương Mịch!"

Một luồng khói đen từ thân kiếm bốc lên sau đó ngưng tụ lại thành một con hắc kỳ lân, duy chỉ có đôi mắt màu huyết hồng ra thì từ hình dáng phần thân thể còn lại chỉ lơ mơ đoán ra được là kỳ lân mà thôi.

"Tiểu tử, mới đó lại gọi bốn tọa ra đây làm gì, có địch nhân nào cường đại sao?"

Dương Mịch nghi hoặc nhìn Quan Vân, Quan Vân cười hi hi giới thiệu: "Nói cho người biết, đây là Quan Nhã Yên, nương tử tương lai của ta, còn kia là Lôi Thiên lão đầu, hẳn ta cũng giống như người, đều ăn nhờ ở tạm trong thân thể ta."

"Khốn kiếp, ai là nương tử tương lai của Vân thúc người chứ, đừng có mà tưởng bở như vậy, người ta còn chưa có đồng ý gả cho người đâu đấy!!!" Quan Nhã Yên đỏ mặt phản bác, nhưng âm thanh lại nhỏ như muỗi kêu.

Lôi Thiên này giờ nghi hoặc nhìn chăm chú vào Dương Mịch, lão nhớ chắc chắn mình đã từng thấy qua hình dạng này từ trong một cuốn sách nào đó. Như nhớ ra được điều gì, Lôi Thiên há miệng ra mãi không thấy ngậm vào, giọng nói lắp bắp như gặp quỷ: "Hắc...Hắc Ám...Lân...Vương!!!"

Dương Mịch hơi bất ngờ nhìn Lôi Thiên, rồi sau đó gật đầu: "Không sai, bốn tọa chính là Hắc Ám Lân Vương, thậm chí còn là Lân Vương đời thứ mười lăm, tiểu tử người có kiến thức đó, trong thiên hạ rộng lớn này không có mấy người biết đến sự tồn tại của bọn ta đâu, kể cả yêu thú tộc khác cũng vậy."

Lôi Thiên gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng lão bây giờ như sóng cuộn biển gầm, hoảng sợ không cách nào giảm bớt được.

"Không cần có bộ dạng như vậy, năm xưa có lẽ bốn tọa là tồn tại ai nghe cũng sợ, nhưng bây giờ cũng chẳng khác gì so với người cả, chỉ còn lại tàn hồn không hồn không kém. Hơn nữa từ nay về sau chúng ta đã là người một nhà, cùng phe với tên tiểu tử may mắn kia."

Lôi Thiên, sau một lúc mới bình tĩnh trở lại thở dài một hơi: "Thật sự là ta rất ghen tị với người đẩy tiểu Vân, vận may của người cũng quá nghịch thiên rồi!!"

Quan Vân bĩu môi: "May cái khi gió gì, ta phải cong lưng mà cày cung phạt hai gia hỏa người bao nhiêu năm trời, trả lại cho ta chút ít coi như là báo đáp, còn nói tới cái gì may mắn, ta phi!!"

Lão đầu lắc đầu cười khổ: "Ta bảo người may mắn là thật, bởi vì ta chính là một Lục cấp Đan sư kiêm Lục cấp Chế khí sư hàng thật giá thật, thêm vào một Thần thú Vương mạnh mẽ nhất thiên hạ làm vệ sĩ, người nói con đường tương lai phía trước còn không rộng mở với người sao!!"

Quan Vân cùng Quan Nhã Yên hai mắt trắng dã thất thanh hét to: "Cái gì? Lục cấp...?Thần thú Vương???"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Gặp Mặt

Bốn ngày sau.

Trong biệt viện của Quan Vân đôi khi vang lên những tiếng lách cách nhỏ, nhiều lúc lại thấy khói bốc lên khá nhiều. Quan Vân lúc này đang lau mồ hôi thờ hồn hèn, trước mặt hẳn là một cái đục đẽo to lớn, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút từ trong đó.

"Tiểu tử, lão phu sống chừng này tuổi cũng chưa bao giờ thấy được kẻ nào thiên phú luyện được kém như vậy, từ hai mươi một phần đục liệu mà chỉ luyện chế ra được năm viên hạ cấp đan."

Quan Vân không thèm nghe Lôi Thiên phàn nàn, hẳn đứng dậy đi về phía Quan Nhã Yên, ánh mắt hưng phấn vui sướng nhìn chăm chăm vào mấy lọ đan được trên tay nàng. Đây là thành quả bốn ngày không ngừng nghỉ luyện chế của hẳn.

Lôi Thiên mặc dù ngoài mặt chê bai trách móc, nhưng trong lòng lại rất hài lòng với Quan Vân, thành tích như vậy đã rất khá rồi, đặc biệt là đối với mấy tên tay mơ tập tành luyện đan như Quan Vân.

"Đừng vội mừng, đục liệu tồn trữ đều đã bị người dùng hết, nhanh chóng chuẩn bị tiền rồi đi mua đi!"

Quan Vân nghe xong liền sụp mặt xuống, đúng vậy mình làm quái gì có tiền, đến cả khẩu phần ăn còn bị cắt giảm phân nửa thì lấy đâu ra tiền để mua đục liệu bây giờ.

Quan Nhã Yên đứng bên cạnh thấy khuôn mặt ủ rũ của hẳn liền bĩu môi khinh thường: "Đừng có đưa về mặt đó ra, cái trò giả bộ đáng thương này của thúc ta đã thuộc lâu rồi, ở đây còn ba ngàn kim nguyên, ta để dành mấy tháng lận đó."

Quan Vân nháy mắt xoay chuyển 180 độ, về mặt buồn bã biến đi đâu mất, thay vào đó là bộ dạng đắc ý cười ha ha: "Hắc hắc, chỉ có Yên nhi là hiểu rõ ta nhất, yêu người chết mất!!!" Vừa nói hẳn vừa hôn chụt chụt lên mặt nàng.

Quan Nhã Yên vội vàng tránh né nhưng cũng không thoát được, nàng ngượng ngùng kêu lên: "Hỗn đản này, mau buông ta ra, nếu không ta sẽ không cho thúc mượn tiền nữa!!"

Quan Vân cười hi hi vô hại, nắm tay Quan Nhã Yên chạy ra ngoài, cô bé này da mặt mỏng, hẳn mà làm quá chẳng may nàng làm thật thì hẳn biết tìm ai vay tiền đây.

Ngay khi cả hai vừa ra khỏi biệt viện thì phía trước không xa có một nhóm thanh niên thiếu nữ đang đi đến, ai nấy đều ăn bận hoa lệ, đẹp đẽ.

"Ô, chúng ta gặp được ai thế này, không phải là siêu cấp phế vật đây sao?"

"Quan Tuyền đại ca, trí nhớ của huynh thật sự rất ghê gớm a, đến cả tên phế phẩm không ai quan tâm này mà huynh cũng nhớ ra được, gia tộc có được thiên tài như huynh thật sự là một điều hết sức may mắn!"

"Đúng vậy! Đúng vậy a!"

Quan Vân nhử mảy nhìn đám người đang tăng bốc lẫn nhau này, tên dẫn đầu không ai khác chính là Quan Tuyền, kẻ đã hãm hại hắn không ít lần, khiến hắn phải chịu bao nhiêu oan ức kêu trời không thấu.

Cảm nhận được ánh mắt oán hận nào đó đang nhìn mình, Quan Tuyền cười khinh khỉnh liếc Quan Vân, khi thấy tiểu tử kia nắm tay Quan Nhã Yên thì đôi mắt xuất hiện tia ghen ghét nồng đậm.

Điều khiến Quan Tuyền hắn không cam lòng nhất chính là Quan Nhã Yên từ khi sinh ra thì đã thuộc về Quan Vân, chính vì vậy nên hắn mới thường xuyên dùng mọi thủ đoạn để ám toán Quan Vân.

Hắn thu lại sự đố kỵ vào trong lòng, làm ra vẻ tiêu sái đi đến trước mặt Quan Nhã Yên: "Nhã Yên muội, đến bây giờ mà muội vẫn chấp mê bất ngộ, đi theo phế vật này sao, vì sao không chịu theo ta chứ, chỉ cần theo ta thì bất cứ thứ gì muội muốn ta đều có thể đáp ứng cho muội. Gửi gắm vào thứ không có tương lai này có đáng không?"

Quan Nhã Yên chán ghét ra mặt, nàng cực kỳ không thích những kẻ hay nói xấu Quan Vân, mặc dù hay cùng hắn gây gổ, nhưng tình cảm nàng dành cho Quan Vân là thật. Quan Tuyền tên tiểu nhân bỉ ổi này rất nhiều lần lăng nhục, hãm hại Quan Vân đã khiến cho nàng căm ghét, thù hận hắn ta.

"Cút, bốn tiểu thư chả có cái lý do gì để theo tên vô si như ngươi, bình sinh những điều ta ghét nhất trên đời ngươi đều mắc phải, ta chưa tìm ngươi tính sổ là may lắm rồi, ở đây khua môi múa mép cái quái gì vậy."

Quan Tuyền bất ngờ ngây người trong chốc lát, sự ghen ghét đố kỵ trong lòng cứ thế tăng lên, vì cái gì thứ vô dụng như Quan Vân lại chiếm được trái tim của nàng mà hắn thì không. Sự ganh ghét dần dần biến thành sát khí ngút trời.

Cảm nhận được sát khí phát ra từ người Quan Tuyền, Quan Vân lập tức kéo tay Nhã Yên lui ra sau lưng mình, bước lên một bước đứng đối mặt với Quan Tuyền.

"Ta nhìn ngươi không phải là ta sợ ngươi, kẻ dễ tiện bị ỉm như ngươi thì sau này cũng chỉ là một tiểu nhân vật không hơn không kém. Cho nên từ trước đến nay ta không thèm chấp mặt kẻ ngươi muốn làm gì thì tùy, nhưng nếu như có ý đồ với Yên nhi thì đừng trách ta không khách khí nữa!!"

Quan Tuyền giận quá hóa cười, hắn như được nghe câu chuyện khôi hài nhất thế gian này vậy: "Khách khí? Thứ vô dụng ngươi có thể làm nên trò trống gì mà đòi đe dọa ta như vậy?"

"Nếu ngươi muốn chơi thì ta sẽ tiếp đãi chu đáo, chỉ sợ đến cuối cùng con chó nào đó bị dẫm đuôi thua cuộc không chịu được nhục liền quay về mách người lớn ra đối phó ta thôi. Thế loại đó mới chính là thứ vô dụng như lời ngươi nói!"

Ánh mắt Quan Tuyền sắc bén tràn đầy sát khí nhìn Quan Vân gần từng chữ: "Rất tốt, không biết ngươi lấy cái tự tin này ở đâu ra, nhưng ngươi đã nói như vậy mà Quan Tuyền ta còn không tiếp nhận thì há chẳng phải ta đang sợ ngươi, vậy thì mắt mặt lắm. Được, một tháng sau tại võ đài tông tộc, chúng ta một trận định thắng thua, kẻ thua cuộc từ đây dB4AMz2V về sau gặp người kia phải cúi mặt đi đường vòng, và không được tiếp cận Nhã Yên nữa!"

"Một lời đã định!!"

"Đã như vậy thì trong một tháng này bọn ta sẽ không đến làm phiền ngươi nữa, tránh cho ngươi sau này thua cuộc lại đổ thừa ta phá khuấy!!" Nói xong Quan Tuyền cười lớn dẫn đầu đoàn người rời đi.

Quan Vân nhìn thấy Nhã Yên vẻ mặt cau có, hắn mỉm cười bẹo má nàng: "Sao, không tin hôn phu của ngươi đánh bại được tên kia sao?"

Nàng đau đớn kêu lên: "Nhẹ tay thôi, đau chết người ta rồi!!" Quan Vân nghe vậy liền hốt hoảng buông tay, xoa xoa đôi má phúng phính mà hắn vừa mới hành hạ. Quan Nhã Yên cũng không phản kháng như mọi lần, cứ để mặt hắn chiếm tiện nghi của mình.

Sau một hồi đùa giỡn Quan Vân mới tiếp tục dắt tay Quan Nhã Yên rời khỏi Quan gia, tiến vào dòng người qua lại đông đúc.

Đến khi trời chiều thì Quan Vân mới mua đầy đủ số dược liệu cần thiết, bởi vì Quan Nhã Yên muốn đi dạo nên hắn cũng không từ chối, nắm tay nàng đi vòng quanh Cửu Phẩm thành, nhìn đôi mắt tỏa sáng không ngừng của nàng, hắn nhìn không được mỉm cười yêu thương.

Cách đó không xa có hai nam tử cao to đang đứng trước một quầy hàng nhìn quanh, đặc biệt là nam tử với mái tóc dài màu đỏ rất bắt mắt, hai hàng chân mày vàng kim cao quý kết hợp với khuôn mặt thập phần anh tuấn đã tạo nên một vẻ đẹp yêu dị. Người đi đường không tự chủ được nhìn chăm chú vào hắn, nhất là những cô gái đã trưởng thành.

Hai người này không ai khác chính là Trường Thiên và Thiết Nham, cách đây hai canh giờ Trường Thiên đang bay thì bỗng nhiên phát hiện Vĩnh Hằng

Yêu Quyết đã ngủ yên từ lâu bỗng nhiên động dậy. Hắn ngay lập tức hạ cánh xuống ngôi thành này mà không cần suy nghĩ gì cả, thứ có thể khiến Yêu Quyết có cảm ứng ngoại trừ Long Tâm lần trước ra thì đây là lần thứ hai, tu vi đình trệ đã lâu hôm nay đã có cơ hội thăng tiến.

Trường Thiên đang chăm chú cảm ứng xung quanh thì bỗng nhiên mở bừng mắt, nhìn chăm chăm vào thiếu niên đang dật theo một nữ tử xinh xắn đằng xa. Hắn không hề để ý đến tiếng kinh hô của người đi đường khi thấy đôi mắt kỳ dị của mình.

Ngay khi Trường Thiên nhìn thẳng vào Quan Vân thì cả Lôi Thiên lẫn Dương Mịch đều giật bắn mình, một cảm giác sồn gai ốc cực độ nguy hiểm đang không ngừng dâng lên với tốc độ nhanh đến chóng mặt trong lòng cả hai.

"Quan Vân mau chạy!!!"

Hai người gần như đồng thanh gào lên, Quan Vân nghe tuy không hiểu gì nhưng từ biểu hiện thất thố kinh hoàng của bọn họ thì hắn biết chuyện này không hề bình thường. Không đợi Quan Nhã Yên nghi hoặc thì hắn đã bẻ nằng lên, quay đầu chạy như bay.

Sau đó Quan Vân như được gắn tên lửa, điên cuồng phóng về phía trước, mồ hôi nhễ nhại nhỏ xuống từng giọt, rơi trên người Quan Nhã Yên. Chạy được vài dặm thì hắn đột nhiên phanh gấp đứng khựng lại.

Trước mặt Quan Vân xuất hiện một nam tử tóc đỏ cao lớn đang dùng đôi mắt màu tím yêu dị nhìn chăm chăm vào hắn, Quan Vân vô tình nhìn vào đôi mắt đó thì ngay lập tức hắn liền không cách nào thoát ra được nữa. Quan Nhã Yên nằm gọn trong lòng hắn cũng cùng một kết cục như vậy.

Lôi Thiên và Dương Mịch rất muốn lôi kéo Quan Vân trở lại, nhưng họ lại không dám lên tiếng, bởi vì nam tử đằng kia có vẻ như nhìn Quan Vân nhưng bọn họ lại cảm nhận được hắn ta đang quan sát từng cử động nhỏ nhất của cả hai, chỉ cần dám làm ra hành động nào thì cái chờ đợi họ chính là vô tận hắc ám của địa ngục.

Mặc dù tu vi nam tử phía trước rất thấp, thấp đến đáng thương, nhưng cảm giác nguy hiểm nồng đậm tỏa ra từ hắn lại khiến Lôi Thiên và Dương Minh lạnh hết cả người.

Cả hai dám thề, sống qua bao nhiêu năm tháng nhưng chưa từng gặp được bất kỳ ai khiến họ run sợ đến mức này, nhất là đôi mắt như hố đen vũ trụ sâu vô tận, cắn nuốt tất cả sinh linh bị lọt vào đó.

"Quả là một tiểu tử thú vị!!!"

Giọng nói bình thản, nhàn nhạt vang lên giúp Quan Vân và Quan Nhã Yên về được với thực tại, hai người nhìn nhau nuốt nước bọt, Quan Vân cố gắng trấn tĩnh tinh thần, nhưng đáng tiếc hắn có dùng cách nào cũng không che lấp đi được sự rung động từ trong linh hồn của mình.

"Rất thú vị đó người có biết không, một cái linh hồn bị trọng thương không thể lành lặn, đã vậy còn thêm một cái tàn hồn được gọi là "Thần thú" Kỳ Lân tộc nữa chứ. Hồn khí sao, rất tốt, coi bộ vận khí của người cũng không tệ"

Bốn người Quan Vân tròn trĩnh mắt hít lấy hít để mấy ngụm khí lạnh, người này là tồn tại gì đây, đến cả bí mật giấu trong linh hồn mà hắn vẫn có thể nhìn ra. Chơi vậy thì ai mà dám chơi với hắn nữa.

Trường Thiên nhắm mắt lại lắc đầu: "Đừng cố trốn tránh nữa, ra đây gặp ta nói chuyện chút đi, tiểu tử vô tri này thì biết cái đêch gì mà có tư cách bàn việc cùng với ta."

Lôi Thiên và Dương Mịch cắn răng hiện thân, chỉ thấy từ trong người Quan Vân có hai luồng khí đen, trắng phóng xuất ra, từ từ ngưng tụ thành một lão đầu và một yêu thú không lồ được bao phủ trong khói đen.

Dương Mịch gầm gừ lên tiếng: "Nhân loại, đừng nghĩ có chút thực lực liền..."

Khí tức cực bá đạo coi thường thiên hạ từ trên người Trường Thiên bạo phóng ra xung quanh khiến Dương Mịch nuốt lại nửa câu sau, nó là Thần thú Vương nhưng cho dù thời kỳ toàn thịnh thì khí thế cũng xa xa không bằng nam tử trước mặt.

"Thứ nhất, đừng có bá đạo, kiêu ngạo hơn ta, tin ta đi đây là việc ngu xuẩn nhất mà người từng làm trong đời (Mấy bạn đừng trách main cao ngạo quá mức nhé, mình cho hắn cái tính cách này đều có dụng ý cả, một phần nữa là main chịu ảnh hưởng bởi huyết mạch Kim Hùng mình đã nói ở mấy chương trước, với cả main có thực lực để kiêu căng mà, hehe!). Thứ hai, ta không quan tâm năm xưa người là cái thứ gì, nhưng bây giờ người chỉ được nghe và trả lời những câu hỏi của ta. Kẻ khác không biết cách để tiêu diệt người, nhưng ta thì biết rất rõ đấy!!!"

Dương Mịch nặc dù tức giận nhưng hắn không dám nghi ngờ lời Trường Thiên nói, không biết vì sao nhưng sâu trong nội tâm nó cảm nhận được Trường Thiên có cái khả năng đó.

Về phần Quan Vân và Quan Nhã Yên thì hai đứa trẻ này đã bị kinh sợ đến mức không dám thở mạnh, người trước mặt không coi Thần thú Vương ra gì, giọng điệu khinh thường không đem Dương Mịch đặt vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nhiệm Vụ

Bốn người khó khăn gật đầu, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nghe nam tử đó nói gì rồi mới đưa ra phương pháp giải quyết được. Hắn quá mạnh so với họ, có lẽ Lôi Thiên và Dương Mịch lúc đỉnh phong sẽ không dễ hấn vào mắt, nhưng hiện tại thì ngược lại.

"Rất tốt, thứ làm ta đuổi theo các ngươi chính là từ con Kỳ Lân xấu xí này!"

Trường Thiên mỉm cười hiền lành nhìn Dương Mịch, mặc dù vẻ mặt rất vô hại nhưng Dương Mịch lại cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Trong lòng nảy lên một cô dự cảm chẳng lành, đôi mắt đỏ lờm rung động kịch liệt.

"Hà hà hà!! Nhận ra rồi đúng không, nhưng mà ngươi yên tâm đi, cái tàn hồn như ngươi vẫn còn chút tác dụng đối với ta, cho nên chỉ cần giao ra chín phần, một phần còn lại vẫn có thể chậm rãi hồi phục mà, đúng không?"

Dương Mịch như chó bị đập phải đuôi nổi giận gầm lên: "Nhân loại khốn kiếp, lão tử liều mạng với ngươi!!!" Sự sợ hãi trong mắt nhanh chóng biến thành phần nộ, điên cuồng.

Nó hóa thành một làn khói đen lao vút đến Trường Thiên, dù biết hành động này chỉ là đập đầu vào cục đá, khiến mình chết nhanh hơn, nhưng thứ đó quá mức quan trọng với hắn, mất đi nó thì hắn chân chính mất đi cơ hội tái sinh.

Trường Thiên khinh thường không thèm nhìn, con Kỳ Lân này nếu là Ngưng Cốt cản trở xuống thì có lẽ hù dọa được, còn đối với hắn thì cũng chỉ là muỗi, phẩy tay một cái là chết hàng loạt.

Ngay khi làn khói đen tiếp cận Trường Thiên thì Dương Mịch lần nữa hiện ra, cự trào khổng lồ lấy tốc độ sét đánh bổ xuống đầu Trường Thiên. Dương Mịch thấy tên kia không chống cự liền có chút hưng phấn, hắn không thể phán đoán được vì sao người này lại có khí tức nguy hiểm đến vậy trong khi tu vi cực kỳ thấp. Điều này làm hắn nghĩ có lẽ trên người Trường Thiên có đồ vật gì đó cực kỳ mạnh mẽ chứ không dám tin Trường Thiên che giấu tu vi. Với đôi mắt đỉnh phong cường giả như Dương Mịch hắn còn không nhìn ra được người trước mắt có tu vi thực sự là gì thì cái cấp bậc mà hắn ta đạt tới cao đến mức nào.

Dương Mịch không tin Song Giới xuất hiện nhân vật như vậy, đáng tiếc Dương Mịch suy nghĩ chỉ là vô ích, thực lực chân chính của Trường Thiên đâu có nằm ở tu vi Nguyên khí.

Khoảnh khắc va chạm mọi người đều tưởng chừng như sẽ xảy ra vụ nổ hay là một cái gì đó khủng bố, nhưng điều họ thấy lại là Dương Mịch bất động trên không trung, cự trào vẫn đặt trên đầu Trường Thiên, thậm chí có thể quan sát được Dương Mịch đang run rẩy.

"Ngươi...ngươi là yêu...yêu quái gì vậy!!!"

"Bây giờ ta cho ngươi cơ hội cuối cùng để giao ra thứ đó, đừng để ta phải động thân, ngươi không muốn mình phải ngủ say thêm vài trăm, vài ngàn năm nữa chứ. Nếu thích ta không ngại giúp ngươi một lần, yên tâm đi, ta có cách tự lấy nó ra khỏi chút tàn hồn đó của ngươi!"

Trường Thiên đưa tay chậm rãi, nhẹ nhàng nâng cự trào to lớn của Dương Mịch ra, đám Quan Vân nhìn vào cứ như thể Dương Mịch đang tự rút chân mình ra vậy. Duy có Dương Mịch là cảm nhận được một lực lượng kinh khủng đang đẩy cả cơ thể mình lui về sau.

"Ta đưa nó cho ngươi rồi, thì ngươi sẽ tha cho bọn ta chứ?"

Dương Mịch nghĩ ngợi một chút rồi làm ra quyết định, dù rất cần đến thứ đó nhưng phải có mạng mới dùng được.

Trường Thiên hài lòng gật đầu, hắn mỉm cười quý dị liếc về phía Quan Vân, cái nhìn của hắn tuy không có mở mắt nhưng vẫn làm Quan Vân tim đập chân run.

"Tất nhiên rồi, tuy nhiên ta lại rất hứng thú với tiểu tử đằng kia, ta có chút chuyện cần hắn hoàn thành giúp. Không cần khẩn trương như vậy, ta có bắt hắn đi chết đâu, còn bây giờ thì giao nó ra đây cho ta!!!"

Dương Mịch hơi do dự rồi há miệng ra, một quả cầu màu đen đặc đang bốc lên từng đợt hắc khí, năng lượng trong đó cuồng bạo đến mức khiến mặt đất bên dưới chấn động, không gian xung quanh vặn vẹo kịch liệt. Dương Mịch đau lòng nhìn hắc cầu chậm rãi bay về phía Trường Thiên, đây là tinh túy tích lũy gần hai vạn năm của hắn, bây giờ phải chứng kiến người khác hưởng thụ thì làm sao không đau, không tiếc cho được.

"Hahaha, năng lượng thật mạnh, Kỳ Lân Tâm của ngươi chắc cũng không dưới một vạn năm đâu nhỉ, ta là người sông phẳng, ngươi không đắc tội với ta ngược lại còn cấp cho ta thứ tốt này. Về sau ta nhất định sẽ tặng cho ngươi một món quà đặc biệt."

Trường Thiên hưng phấn nhìn hắc cầu trước mặt, Long tộc có Long Tâm thì Kỳ Lân tộc cũng vậy, chúng nó có Kỳ Lân Tâm cường đại không kém gì Long Tâm cả. Từ khi phát hiện con Hắc Ám Lân Vương này thì Trường Thiên đã biết thứ mà Yêu Quyết cần ứng được là thứ gì.

Hắn điều khiển Hư Vô hiện ra cắn nuốt Kỳ Lân Tâm, chỉ trong khoảnh khắc Kỳ Lân Tâm đã nhỏ đi hơn phân nửa, một màn xảy ra khiến bốn người Dương Mịch trợn mắt há mồm, cái gì vừa xuất hiện thôn phệ Kỳ Lân Tâm vậy?

Dương Mịch hít ngum khí lạnh, thủ đoạn của người này quá nhiều, quá mạnh mẽ, nếu vừa rồi thứ này cũng hiện ra thôn phệ hắn thì xác định hắn chết chắc, đây là trực giác trải qua trăm ngàn trận chiến sinh tử mà được hình thành.

Trường Thiên phát tay, mảnh Kỳ Lân Tâm còn lại bay ngược trở lại, Dương Mịch nhanh chóng tỉnh lại từ trong khiếp sợ, há miệng nuốt vào. Com ít com nhiều vẫn là com, có còn hơn không.

"Tiểu tử kia, qua đây!!"

Nghe nam tử đáng sợ hướng mình lên tiếng, Quan Vân dù không muốn nhưng vẫn bước tới, ở đây còn nữ nhân hắn yêu thương, Quan Vân không muốn nàng bị tổn thương. Có điều Quan Nhã Yên cũng có cùng suy nghĩ với hắn, nàng liều mạng níu tay Quan Vân liên tục lắc đầu ý bảo đừng đi.

Trường Thiên mỉm cười thoải mái, giới trẻ ngày nay, đùa nào cũng hồn nhiên như vậy cả, hắn biến mất tại chỗ, chớp mắt đã hiện ra trước mặt Quan Vân. Tiểu tử này thấp hơn Trường Thiên tận ba cái đầu người nên Trường Thiên phải cúi xuống đôi chút mới nhìn rõ được Quan Vân.

"Hai đứa tên gì?"

Quan Vân âm giác mình cực kỳ nhỏ bé khi đứng trước Trường Thiên, rất thực chất và rõ ràng, điều này khiến hắn là một kẻ rất có bản lĩnh, kiên cường mà lại không mở miệng nói ra lời được.

"Ác ma, ngươi...ngươi không được hại.. Vân thúc!!"

Ngay lúc này, cô bé tưởng chừng như yếu đuối cần được bảo bọc nhất lấy hết dũng khí, nhảy ra chắn trước mặt Quan Vân, nàng ngược cổ lên hết cỡ mới thấy được khuôn mặt của Trường Thiên. Hắn đang hài hước quan sát và mong chờ sự việc xảy ra tiếp theo.

Quan Vân ngạc nhiên nhìn Quan Nhã Yên phía trước, cô gái nhỏ này từ khi nào có được sự gan dạ như vậy, tất cả đều là vì hắn sao? Quan Vân ám áp trong lòng, có một cô vợ tốt thế này thì còn mong gì hơn nữa. Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục yếu đuối thì tương lai của Quan Nhã Yên sẽ đi về đâu, làm đàn ông cần phải che chắn cho người phụ nữ mà mình yêu.

Làm bộ dáng bức bối, Quan Vân bế Quan Nhã Yên lên đặt ra sau lưng mình, sau đó ngẩng đầu đối mặt với Trường Thiên. Nhìn vẻ mặt cứng rắn quyết tâm của hắn Trường Thiên nhìn không được phì cười hài hước hỏi: "Sao vậy? Không sợ nữa à?"

Quan Vân nghe ra ý tứ khinh thường trong lời nói của Trường Thiên, hắn tự ái, khuôn mặt đỏ bừng lên: "Ta vì sao phải sợ?"

"Vậy trả lời câu hỏi của ta đi chứ!"

"Quan Vân, còn nàng là Quan Nhã Yên!!"

"Tên hay đấy, vậy tiểu tử ngươi có muốn đổi đời, vang danh thiên hạ không?"

Quan Vân bất ngờ sững người trong giây lát, hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, hào khí vạn trượng hét lớn: "Tất nhiên muốn!!"

Mỉm cười hài lòng, Trường Thiên vỗ nhẹ đầu Quan Vân, hắn thấy được trong cơ thể tiểu tử này có đến ba luồng Nguyên khí khác hệ, Hỏa, Mộc và Lôi. Mặc dù tu luyện hơi chậm tuy nhiên tiền đồ có thể nói là vô hạn.

"Khá lắm, vậy mới đáng mặt nam nhi chứ, vừa rồi ngươi để cô bé kia phải bảo vệ khiến ta khinh thường lắm đấy, tốt nhất là đừng d2WkWqzB lặp lại chuyện đó nữa!"

Quan Vân đỏ mặt xấu hổ, thật sự rất mất mặt.

"Sau khi đạt được Siêu cấp Nguyên Khí kỳ thì tìm cách xin vào Minh Nguyệt Tông, đây là nhiệm vụ ta dành cho hai ngươi, bằng cách nào ta không cần biết, cái ta muốn chỉ có kết quả, không quan trọng quá trình. Thời hạn ta cho tiểu tử ngươi là hai tháng, hai tháng sau ta quay lại thì hy vọng nhiệm vụ đã hoàn thành."

Quan Vân cùng Quan Nhã Yên tròn mắt, hai tháng tăng lên Siêu cấp Nguyên Khí kỳ vẫn có thể làm được, Lôi lão sẽ giúp hắn chuyện này, nhưng còn việc gia nhập Minh Nguyệt Tông thì làm sao có thể. Đùa sao, Siêu cấp tông môn duy nhất từ Ngũ Nguyên trở xuống nào dễ dàng tiến vào như vậy.

(Chân thành xin lỗi các bạn nhé, mấy hôm nay mình bận quá không viết được, từ ngày mai mình sẽ cố gắng ra chương lại bình thường nhé. Cảm ơn ae đã quan tâm.)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đến Nơi

Trường Thiên nhìn về mặt của hai đứa trẻ không nhận được lác đầu: "Thực lực không đủ để vào thì không dùng được cách khác sao?"

"Có thể hướng dẫn cho ta được không?"

Quan Vân nghe vậy liền biết người thần bí này có cách, hấn hưng phấn hỏi dồn.

"Không ai nói cho người biết, trong người của người có đến ba luồng Nguyên khí khác hệ à? Tiểu tử người chỉ cần đứng trước mặt đám tông môn kia khoe hàng thì không cần người xin gia nhập, bọn chúng cũng tự chuẩn bị hai con gà một nải chuối để thỉnh người vào mà thôi!"

Lần này không chỉ Quan Vân, ngay cả Lôi Thiên và Dương Mịch cũng nghệt mặt ra. Tin tức này cũng quá chấn động đi chứ, đi khắp các đại lục lớn nhỏ không phải bọn họ chưa nghe đến người có hai ba hệ Nguyên khí tồn tại, nhưng cái số lượng đó quá ít, thậm chí có thể đếm được trên hai bàn tay.

Bây giờ có ngay một tiểu tử đứng trước mặt hai lão già họ, mà tiểu tử này lại ăn nằm cùng hai người bao nhiêu năm. Lôi Thiên cùng Dương Mịch rất khó tin tưởng vào sự thật chấn động này, đừng nói một cái Siêu cấp tông môn nhỏ nhỏ ở Ngũ Nguyên, cho dù gửi vào Tử Thánh Triều học viện đệ nhất đại lục cũng sẽ là trọng điểm bồi dưỡng.

Trường Thiên không thèm để ý đến hai lão đầu sống lâu hết phần người ta nhưng đôi mắt lại quá kém, hấn lui về phía sau vài bước, dang tay ra hai bên sau đó bỗng nhiên nắm chặt bàn tay lại.

Mật độ Nguyên khí trong không gian đột ngột giảm xuống với tốc độ chóng mặt, giống như có một nguồn lực lượng nào đó đang kéo chúng ra khỏi đây vậy. Xung quanh hai tay Trường Thiên xuất hiện từng đợt khí hải ba màu đỏ, lục, bạc mà mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng, chúng đang không ngừng dung nhập vào tay Trường Thiên.

Một màn kinh hãi thế tục trước mắt khiến bốn người Quan Vân há hốc mồm không cách nào ngậm lại được, ngày hôm nay quả thật là ác mộng đối với họ, mà tất cả mọi chuyện đều do một mình nam tử phía trước gây ra.

"Đừng...đừng nói với ta...là...là hấn đang ngưng đọng...Nguyên khí đấy nhé!! Điều này...không...không thể nào đâu!!!"

Dương Mịch lắp ba lắp bắp trong kinh hãi, rất nhanh Trường Thiên đã chứng thực lời nói của hấn, cũng là chứng thực suy nghĩ của mọi người ở đây. Những luồng khí hải chậm rãi biến mất, Trường Thiên thu tay thờ nhẹ một hơi, đây là năng lực tạo ra Tinh Nguyên của Yêu Quyết, tuy nhiên mật độ Nguyên khí ở đây không dày đặc cho lắm nên Tinh Nguyên hình thành chỉ nhỏ cỡ ngón tay.

Hấn bước lại gần Quan Vân phẩy nhẹ tay, ba viên thủy tinh nhỏ hiện ra bay lơ lửng trước mặt Quan Vân. Bốn người im lặng nuốt một ngụm nước bọt, đến cả thứ trân quý là Tinh Nguyên người này còn tạo ra được thì còn điều gì nghịch thiên hơn nữa, thử hỏi hấn là cái thể loại quái vật gì đây.

Thế giới quan của bốn người trong một ngày thay đổi liên tục, từ khiếp sợ này đến khiếp sợ khác, muốn trấn định tâm thần để đối mặt với Trường Thiên cũng không được. Người này quả đáng sợ.

"Hấp thụ chúng đi, ở đây ta không có dụng cụ giám định hệ Nguyên khí cho người nên đành dùng tạm cách này đi."

Quan Vân máy móc gật đầu, hấn quơ loạn một hồi mới nắm được ba viên Tinh Nguyên vào tay, điều này cho thấy nội tâm không ổn định của hấn. Vận chuyển pháp quyết, từng luồng Nguyên khí tinh thuần nhanh chóng từ Tinh Nguyên dung nhập vào cơ thể khiến Quan Vân dần dần thanh tĩnh trở lại, vẻ mặt vui mừng nhìn lực lượng như thủy triều đang không ngừng tăng lên.

Lôi Thiên và Dương Mịch nhìn nhau cười khỏ, tiểu tử này quả nhiên là có vận khí nghịch thiên, nếu hôm nay không gặp nam tử nghịch thiên trước mặt thì không biết đến ngày tháng năm nào Quan Vân mới phát hiện ra tiềm lực vượt bậc của mình.

Chỉ sau nửa canh giờ ba khối Tinh Nguyên đã cạn kiệt, những khe nứt lan ra sau đó vỡ vụn trên tay Quan Vân. "Trung cấp Nguyên khí đỉnh phong...điều này?" Quan Vân không tin vào mắt kính hồ, hấn như thế nào cũng không nghĩ đến, chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi mình đã vượt tiến hai giai.

Trường Thiên đã biết trước điều này nên không có gì ngạc nhiên cho lắm: "Đây là món quà gặp mặt của ta dành cho người, hai tháng sau gặp lại nếu người đã hoàn thành nhiệm vụ được giao thì ta sẽ có món quà đặc biệt khác tặng người!"

Nói xong Trường Thiên sờ nhẹ giới chỉ, từ trong đó lấy ra ba thứ vứt cho ba người còn lại, sau đó xoay người bước đi. Trong chốc lát thân ảnh mờ dần rồi hoàn toàn tiêu thất.

"Hồn Thực Thảo!!!"

"Yêu Tuyền Quả!!!"

Lôi Thiên, Dương Mịch ngậy người nhìn đồ vật Trường Thiên đưa, cả hai hét lên mừng như điên, thậm chí không kìm được cười lớn. Hai thứ trên tay chính là vật đại bổ đối với họ lúc này.

Trái ngược với hai lão già kia thì Quan Nhã Yên sau khi nhìn thấy đồ vật bay đến chỉ hưng phấn trong khoảnh khắc rồi nghĩ đến điều gì đó, nàng chụp lấy quay sang đưa cho Quan Vân bên cạnh: "Vân thúc, cho người này!"

Quan Vân nghi hoặc nhìn Quan Nhã Yên, đến khi thấy thứ nàng đưa mình mới hét lên: "Lôi Tinh Nguyên, to như này!"

Khối Lôi Tinh Nguyên trong tay Quan Vân to gấp năm lần viên Trường Thiên đưa cho hắn, Quan Vân ngay lập tức hiểu được tâm ý của cô gái nhỏ này, nàng đây là muốn mình nhanh chóng tăng lên thực lực, không để thua Quan Tuyền.

Tuy nhiên Quan Vân đã thử nghiệm chỗ tốt của Tinh Nguyên, với khối lớn thế này mặc có thể giúp hắn đột phá lên Siêu cấp Nguyên Khí kỳ nhưng Quan Nhã Yên quá tốt bụng, nàng đã vì hắn mà hy sinh quá nhiều. Hắn không thể nhận thêm bất cứ thứ gì từ nàng nữa, chỉ cần nhận tâm ý của nàng là được rồi.

"Giữ lấy, ta không cần đâu, đến cả ngươi cũng IAYzv8j khinh thường ta không thể tự lực vươn lên, chẳng lẽ trong mắt ngươi ta yếu kém như vậy sao?"

Hắn nhét Lôi Tinh Nguyên vào tay Quan Nhã Yên, nhìn thẳng vào mắt nàng dò hỏi, ngữ khí mang vài phần buồn bã khó che giấu. Quan Nhã Yên hốt hoảng né tránh ánh mắt của Quan Vân, nàng chưa bao giờ thấy hắn như thế này trước đây.

"Ta...ta không có!"

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu nhưng Quan Vân đứng sát bên vẫn có thể nghe rõ ràng, hắn khôi phục tinh thần cười ha hả, đặt tay lên đầu nàng xoa xoa. "Tốt lắm, nữ nhân của Quan Vân ta phải như vậy mới đúng chứ, sau này ngươi cần phải tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ không để ai tổn thương ngươi đâu!"

Quan Nhã Yên đỏ mặt nhu thuận gật đầu, Lôi Thiên và Dương Mịch bên kia cũng đã qua cơn hưng phấn, cả hai cùng cảm khái "có lẽ gặp được người kia cũng chưa hẳn là điều xấu, những gì chúng ta có được từ hắn không thua kém gì phần Kỳ Lân Tâm bị hắn lấy đi cả!"

Sau một hồi bàn bạc, Lôi Thiên, Dương Mịch lần lượt thu vào thân thể Quan Vân, hai người thiếu nam thiếu nữ nắm tay nhau về nhà, trên đường bọn họ nhìn thấy những người dân xung quanh đều ngất xỉu trên đường. Đây chắc cũng là thủ đoạn của nam tử đó, nội tâm một lần nữa rung động thật sâu.

Trường Thiên lúc này đang đứng trên không trung quan sát Quan Vân bên dưới, mọi hành động vừa rồi của họ đều được hắn thu vào, không lâu sau Trường Thiên mới hải lòng gật đầu chậm rãi tiêu thất.

Tại một ngọn cây cao cách đó không xa, thân ảnh Trường Thiên từ từ hiện ra ngồi yên lặng trên những tán lá rậm rạp, sau lưng hắn là Thiết Nham đã có mặt từ khi nào.

"Bảo hộ xung quanh phạm vi hai dặm, ta cần bế quan ít ngày!"

Thiết Nham nhận mệnh biến mất khỏi thân cây, mặc dù biết bế quan ở nơi như thế này sẽ gặp nguy hiểm từ mọi hướng nhưng Trường Thiên căn bản không sợ, trong quá trình hấp thu năng lượng, Hư Vô sẽ hiện ra hộ thân cho hắn, chẳng ngu đui mù nào dám vào thì Trường Thiên lại càng mừng thêm, chỉ trừ mấy nhân vật quá mạnh mẽ ra mà thôi.

Yêu Quyết được Trường Thiên vận hành ầm ầm chuyển động, Hư Vô từ bốn phương tám hướng hiện ra quanh người Trường Thiên, khối Kỳ Lân Tâm này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần Long Tâm trước kia, lực lượng trong nó không phải là ít, cho nên Hư Vô mới phải phân tán ra nhiều chỗ để đồng loạt truyền vào khắp các nơi trên cơ thể Trường Thiên.

Từng luồng Nguyên lực màu đen không ngừng phun ra dung nhập vào người Trường Thiên, mặc dù nhục thân của hắn rất mạnh nhưng năng lượng cuồng bạo trong Kỳ Lân Tâm thật sự quá lớn. Mô hôi nhễ nhại khắp người Trường Thiên, chỉ qua nửa canh giờ bộ trường sam màu bạc đã ướt đầm.

Đau đớn do tu vi bành trướng quá nhanh là điều khó tránh khỏi, tuy nhiên vấn đề nghiêm trọng vẫn chưa có phát sinh. Cứ như vậy hai ngày trôi qua, những luồng năng lượng mà Hư Vô phun ra không còn mạnh mẽ nồng đậm như trước nữa, qua tiếp một canh giờ thì Hư Vô cũng từ từ tiêu biến, để lại Trường Thiên hai mắt nhắm chặt chưa tỉnh dậy.

Mãi đến vài giờ sau hắn mới mở bừng mắt, tu vi điên cuồng tăng lên: Ngưng Cốt sơ kỳ, Ngưng Cốt trung kỳ, Ngưng Cốt hậu kỳ, Ngưng Cốt đỉnh phong, đột phá Ngưng Cốt cảnh tiến vào Ngưng Huyết sơ kỳ, Ngưng Huyết trung kỳ. Đến đây thì tu vi của hắn đỉnh chỉ tăng lên.

Trường Thiên thở ra ngưng trọc khí, một mùi hôi đặc trưng cực kỳ nồng nặc bốc lên, hắn nhũu mảy nhìn xuống thì thấy thân thể mình toàn dịch nhầy màu đen như khi lần đầu tẩy tủy. Trường Thiên vui vẻ mỉm cười, Yêu Quyết có thật nhiều đồ tốt a, hắn vận Hồn lực thổi bay đi đồng dịch nhầy và lớp quần áo đã bị bắn đi, một cơ thể trắng sáng, xinh đẹp, mạnh mẽ tràn đầy lực lượng hiện ra trong không khí.

Mỗi một lần được tẩy tủy Trường Thiên như thoát thai hoán cốt thêm một lần, hắn thầm nghĩ nếu như được tẩy mười lần thì có khi nào trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nam không?

Trường Thiên cười hắc hắc tự sướng, tiện tay lấy từ trong giới chỉ ra bộ quần áo màu bạc khác mặc vào. Hắn thăm phòng đoán thực lực của mình hiện tại, trạng thái Xích Thân đã có bước tiến kinh thiên động địa, nếu dung hợp với cả song trọng Hồn lực Tử, Bạch thì Ngưng Thần cảnh bình thường hắn cũng không để vào mắt, Ngưng Thần cảnh hậu kỳ may ra mới có thể đối chiến được với hắn. Chỉ cần triệu hồi Quỷ Ảnh "Asura Susanoo" thì Ngưng Thần cảnh đỉnh phong Trường Thiên vẫn dám đánh một trận.

Trường Thiên bây giờ không phải chỉ vượt giai chiến đấu như trước nữa, hắn đã trở thành tồn tại trong truyền thuyết vượt hẳn một cấp bậc khiêu chiến. Điều mà không có ai làm được, quá khứ chưa có, tương lai càng không.

Trường Thiên rất hài lòng với kết quả này, chỉ thêm một chút nữa thôi là hắn đã có thể trở thành cường giả xưng bá một phương, hiện tại cũng làm được nhưng sẽ bị kẻ khác chèn ép, hắn ghét cảm giác đó nhất nên khi chưa thấy đủ yêu cầu thì hắn chắc chắn không dừng lại.

"Thiết Nham!!"

Chấp hai tay sau lưng nhìn về phương xa, Thiết Nham sau khi nghe gọi trong chớp mắt đã xuất hiện sau lưng Trường Thiên, chờ đợi hấn đưa ra mệnh lệnh tiếp theo. Ban đầu Thiết Nham không để ý, đến khi đứng gần Trường Thiên hấn mới cảm nhận được khí tức tu vi cường đại phát ra từ người Trường Thiên.

Đôi mắt hấn gần như lồi hẳn ra ngoài, nội tâm gào thét ầm ầm không dứt, trong vòng hai ngày tu vi tăng từ Siêu cấp Nguyên Khí đỉnh phong tăng lên Ngưng Huyết cảnh trung kỳ, cái này không khỏi quá mức trâu bò, quá mức kinh nhân rồi chứ. Nội tâm Thiết Nham vì vậy lại càng thêm kính sợ vị chủ nhân này thêm một bậc.

"Chúng ta đi tiếp thôi, lần này sẽ không dừng lại lần nào nữa!"

Trường Thiên nâng người lên không trung, bây giờ hấn đã có thể tự thân tu vi bay lượn trên bầu trời mà không cần nhờ đến Linh hồn lực hộ thân nữa. Tốc độ cũng được tăng lên rất nhiều, Thiết Nham bay phía sau phải cố gắng lắm mới theo kịp Trường Thiên.

Hai ngày lại trôi qua, rốt cuộc hai người cũng đến được nơi cần đến, đảo Cự Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cự Nhân Đảo

Cự Nhân đảo, từ cái tên liền có thể liên tưởng đến một hòn đảo to lớn dành cho người khổng lồ sinh sống, nhưng khi chính thức nhìn thấy được nó thì Trường Thiên mới hiểu được cái gì gọi là to lớn, đồ sộ.

Hòn đảo đang lơ lửng đằng xa thật sự quá mức tương tượng của Trường Thiên, nếu nói nó là một đại lục bay cũng không sai, dù cách xa mấy chục dặm nhưng Trường Thiên vẫn cảm nhận được quy mô, khí thế hùng mạnh phát ra từ nó.

"Kia chính là Cự Nhân đảo, nơi Ngưu Nhân Xà Vi tộc của thuộc hạ sống mấy chục vạn năm nay, nhìn bề ngoài hoang dã như vậy nhưng muốn tiến vào trong cũng không phải đơn giản, lát nữa lại gần đại nhân chỉ cần theo sát thuộc hạ thì chúng ta sẽ an toàn nhập đảo."

Trường Thiên không cho ý kiến gặt đầu đồng ý, "Thần thú" tộc đâu phải đơn giản muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, hấn cũng không tự đại đến mức điên cuồng như vậy. Có lẽ sẽ đến lúc hấn không coi đám "Thần thú" này ra gì nhưng không phải hiện tại.

Cả hai nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với Cự Nhân đảo, ngay khi chỉ còn cách mười dặm thì Thiết Nham dừng lại, hai tay hấn làm ra những ấn chú kỳ quái, không lâu sau trên tay Thiết Nham phát ra từng luồng hào quang sáng chói, hấn nhẹ nhàng đưa tay ra trước, ở đó như có một không gian kết giới vô hình, sóng dao động lan ra một đợt nối tiếp một đợt.

Rất nhanh Thiết Nham từ từ xuyên qua kết giới tiến vào bên trong, Trường Thiên vội vàng lao theo, kết giới dao động tiếp một lúc rồi từ từ ngừng lại, không gian trở nên tĩnh lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trường Thiên thở dài một hơi cảm thán thủ đoạn của tiền nhân, so với sự mạnh mẽ của họ thì đám con cháu bây giờ thật chẳng đáng vào đâu. Hấn cùng Thiết Nham tiếp tục bay về phía đảo, lúc này Trường Thiên mới thấy được những ngôi nhà hoa lệ bày ra san sát trên đảo, khung cảnh xung quanh thấp phần sơ khai, hoang dã nhưng khu dân cư sinh sống lại trái ngược hoàn toàn.

Vài người trên đảo quan sát có người lạ xâm nhập, lập tức hơn hai mươi người có khí tức Ngưng Cốt cảnh trở lên bay đến chặn Trường Thiên và Thiết Nham lại.

Nhưng khi đến gần mới phát hiện người trở về là thiếu tộc trưởng Thiết Nham thì cả đám đều cung kính hành lễ: "Thiếu tộc trưởng!"

Thiết Nham uy nghiêm gặt đầu, địa vị trong tộc hấn chỉ thấp hơn phụ thân và mấy vị trưởng lão, còn lại Thiết Nham đều có thể tự nhiên sai bảo.

"Đây là bằng hữu của ta, không phải người xa lạ gì, các người lui xuống hết đi."

Nam tử cao to đội trưởng hơi ngẩng đầu liếc mắt đánh giá Trường Thiên, hoàn hảo, chỉ tiếc đôi mắt có vẻ gặp vấn đề, thêm vào đầu tóc đỏ rực rất bắt mắt khiến người khác chú ý. Ngay lúc này Trường Thiên đột nhiên hướng về phía nam tử mỉm cười quý dị.

Nụ cười làm hấn ta nổi hết gai ốc, lạnh buốt toàn thân, nam tử đội trưởng hoảng sợ vội vã cúi đầu không dám đánh giá Trường Thiên nữa, nội tâm thầm thờ phào một hơi, "vừa rồi thật nguy hiểm, may mắn mình chưa mạo phạm vị đại nhân đó quá mức!"

"Vâng, thiếu tộc trưởng!"

Hấn cúi đầu cung kính sau đó dẫn mọi người rời đi, giờ có cho thêm vàng hấn cũng không dám chất vấn bằng hữu của Thiên Nham là ai, có những chuyện chỉ một lần là đủ.

"Cự Nhân tộc quả nhiên là đại tộc, chỉ một tiểu đội nho nhỏ cũng đã mạnh đến vậy, sau này có lẽ ta sẽ cần đến sự giúp sức của các người đấy!"

"Bất cứ khi nào ngài cần thừa đại nhân!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu, hần ngẫm nghĩ một chút rồi ra quyết định: "Chúng ta tạm thời ở đây vài ngày, sau đó mới tìm phụ thân của người bàn chuyện, ta cần phải biết đặc tính cùng cách giao tiếp của tộc người thì mới có thể nắm chắc thuyết phục hần ta được!"

"Điều này thuộc hạ cũng đã nghĩ đến, chúng ta đi về phía trước thêm vài trăm dặm nữa là đến đế đô, thủ phủ của thuộc hạ nằm ở trung tâm đế đô, tại đó chúng ta sẽ hành động dễ dàng, thoải mái hơn."

"Được, sớm đến một chút còn nghỉ ngơi nữa!"

Trường Thiên không cần suy nghĩ liền đưa ra quyết định, hần cùng Thiết Nham dùng tốc độ nhanh nhất thẳng hướng đế đô mà phi hành.

Hai canh giờ sau, một tòa thành trì khổng lồ như một con hồng hoang mãnh thú đang nằm say ngủ dần dần hiện ra trước mắt Trường Thiên và Thiết Nham, khí tức uy nghiêm, hoành tráng từ nó tỏa ra khiến Trường Thiên cũng phải động dung.

"Đại nhân, trong thành không cho phép phi hành, chúng ta hạ cánh bây giờ chứ ạ?"

"Ừm, tốt nhất không nên gây sự chú ý, cứ theo những quy định của tòa thành này mà làm!"

Hai người từ hạ cánh cách thành trì vài trăm mét, sau đó bình thần đi về phía cánh cổng to lớn đằng xa. Vì đây là không gian riêng của Cự Nhân tộc cho nên không có mấy cái hình thức kiểm tra rườm rà khi vào thành, chỉ liếc sơ mặt xác định không phải tội nhân bị truy nã là có thể qua.

Sau khi vào trong thành, Trường Thiên cẩn thận quan sát chung quanh, khắp nơi đều là người dân đi lại, mua bán bên đường, ở một số chỗ còn thấy được những người khổng lồ đang sửa chữa nhà cửa, mặc dù tộc này là yêu thú nhưng rất ít khi bọn họ chịu biến về bản thể của mình, chỉ có thường xuyên phóng to biến nhỏ cơ thể mà thôi.

Thiết Nham đi trước dẫn đường, theo như cảm ứng từ Linh hồn lực Trường Thiên mới biết được đằng nhìn những người xung quanh có vẻ bình phàm mà lắm, một số người trong bọn họ thậm chí khí tức còn mạnh hơn cả hần, thấp nhất cũng là Trung cấp Nguyên Khí kỳ, mà cấp bậc như vậy chủ yếu là ở mấy đứa trẻ bảy tám tuổi.

Thâm hít một hơi khí lạnh, bây giờ hần mới hiểu thêm một chút về "Thần thú" tộc, không phải là không có lý do để bọn chúng tự cao như vậy, tuy nhiên hần vẫn khinh thường chữ "Thần" này, chả khác một đám ếch ngồi đáy giếng rồi tự sướng mà thôi, bọn chúng làm sao biết Thần thực sự là tồn tại như thế nào. Thần chính là những người siêu việt thiên hạ đạp trên đầu Vạn giới, chỉ mới được coi là mạnh trong một tiểu giới nho nhỏ thì lấy tư cách gì xưng "Thần".

Vừa suy nghĩ vừa thân nhiên đi dạo, rất nhanh cả hai đã tới trước tòa thủ phủ to lớn, nói đúng hơn là một cung điện được xây dựng theo lối chóp lều, trên đỉnh chỉ phủ vài tấm vải tạo thành một cái lều tam giác, tất cả ngôi nhà ở Cự Nhân đảo đều xây dựng theo lối kiến trúc như vậy.

"Rất biết cách tiêu tiền đấy!"

"Đại nhân nói quá rồi, ở đây chỉ cần là phú hào, thành chủ hay đại gia tộc đều có những tòa cung điện sang trọng hơn thế này nhiều lắm."

Trường Thiên không nghi ngờ lời Thiết Nham nói, nếu không khoa trương như vậy thì hần mới cảm thấy lạ. Không đợi Thiết Nham dẫn đường, Trường Thiên liền tự nhiên như ở nhà chấp tay sau lưng bước vào trong.

Thiết Nham vội vàng cung kính theo sau, hần sợ vài người bảo vệ, người hầu bên trong không biết sẽ gây cản trở đến chủ nhân, nhờ ngài không vui thì hần chết chắc.

Rất nhanh mọi chuyện đã xảy ra đúng như điều mà Thiết Nham lo sợ.

Trường Thiên thông dong thả từng bước chân nhip nhàng theo quy luật kỳ dị nào đó, khí độ bất phàm, anh tuấn tiêu sái, phong thái cũng tràn ngập cuốn hút, không biết có bao nhiêu cô gái chết mê chết mệt với hần. Trường Thiên bây giờ quả thật khác quá xa so với kiếp trước, khác đến mức ngay cả hần cũng không còn nhận ra hình bóng tự kỉ yếu đuối năm xưa đâu nữa.

"Điều nhân phương nào, dám to gan xông vào cung điện của thiếu tộc trưởng, chán sống rồi sao?"

Đang cảm khái bản thân thì một giọng nữ lạnh băng vang lên phá tan không khí yên tĩnh mà hoa lệ này, ở phía hành lang xa xa xuất hiện nhóm người cao to lực lưỡng, dẫn đầu là một cô gái mặc chiến giáp xinh đẹp như hoa, vẻ huyết tính và băng lãnh càng làm tăng thêm sức hấp dẫn cho nàng, bù lại ít có nam nhân nào dám tiếp cận.

Trường Thiên không thêm để ý đến lời nói của nàng, vẫn thân nhiên như thường tiếp tục công cuộc dạo chơi của mình. Thấy hần xem mình như không khí, đôi mắt Mộc Lam càng thêm lạnh, sát khí nhàn nhạt bốc lên.

"Bao vây hần!!"

Mười đại hán thân hình như thiết tháp sau lưng Mộc Lam nhanh chóng vây chặt Trường Thiên vào bên trong. Trường Thiên lúc này mới dừng lại, hần hơi cau mày nhìn Mộc Lam đằng xa: "Thiết Nham không dạy ngươi cách đối đãi với khách nhân à?"

"Ngươi còn chưa xứng làm khách nhân của nơi này, một nhân loại ngoại tộc như ngươi, không biết dùng quý kẻ gì mà có thể an toàn tiến vào để đô như vậy, nhưng đã vào đây thì ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện đi ra nữa. Động thủ!!"

Ngay khi mười quái nhân cao lớn chuẩn bị lao đến xé xác Trường Thiên thì một thanh âm uy quyền tuyệt đối vang lên: "Kẻ nào muốn chết thì cứ việc động vào người đó!"

Thân ảnh Thiết Nham bây giờ mới kịp thời xuất hiện, không phải hần đi chậm mà vì Trường Thiên di chuyển quá quý dị khiến hần theo không kịp. Sát khí trong mắt Mộc Lam biến mất, thay vào đó là sự vui mừng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cua Gái

"Phu quân (tính để chồng cho Việt, cơ mà để một hồi mình cảm thấy sến vcd, nên ae đọc kiểu hán việt cổ cổ này cho dễ chịu nhé, với cả mình fa dị ứng với chữ "chồng" này lắm, hehe) chàng về rồi!!"

Mộc Lam giống như đã quên mất chuyện vừa xảy ra, cũng quên luôn Trường Thiên dám phốt lờ mình, nàng như con chim nhỏ lao vào lòng Thiết Nham nũng nịu, nào có băng lãnh, nào có huyết tính như vừa rồi.

"Thê tử ngươi sao, khá đấy, dạy tốt, vào chậm tí nữa là chuẩn bị ôm bộ hài cốt mà ngủ rồi!"

Bỏ lại một câu khinh thường từ trong ra ngoài rồi tiếp đi dạo, Trường Thiên vừa gặp cô gái kia thì hần đã nói đích danh Thiết Nham như vậy chắc chắn sẽ có quan hệ gì đó, mà nàng cũng không để ý, chỉ quan tâm đến lập uy, làm việc mình thích. Nữ nhân ngu dốt như vậy ngoại trừ cái bề ngoài thì chả còn cái gì tốt hơn được nữa, có lẽ nàng tốt với Thiết Nham thật. Nhưng loại này cho, hần cũng vút, thậm chí không bằng một phần trăm của tiểu Di, tiểu Xà nhà hần nữa.

Thiết Nham nuốt ực một ngụm nước bọt, mồ hôi lạnh chảy khắp toàn thân, hần nghe ra ý vị trong câu nói của Trường Thiên, không chút nghi ngờ nào nếu mình vào chậm chút nữa thì đừng nói ôm bộ hài cốt ngủ, ngay cả cọng tóc cũng không có để thờ. Ba người Liên Nhất Long chính là tấm gương rõ ràng nhất dành cho Mộc Lam.

Đợi khi Trường Thiên đi khuất Thiết Nham mới đẩy Mộc Lam trong lòng ra, tính nổi đóa mắng chửi một phen, nhưng hần lại rất yêu thương nàng nên không nổi mồm, chỉ trừng mắt hừ lạnh cảnh cáo: "Lần sau đừng có ngu xuẩn làm trò trước mặt người vừa rồi nữa, cho dù nàng có một trăm, một ngàn cái mạng thì ta cũng không cứu được đâu!"

"Hừ, có cái gì đáng sợ chứ, cũng chỉ là một cái Ngưng Cốt cảnh thôi mà, chẳng không cần phải hù dọa ta như vậy, nếu là bằng hữu thì..."

Không đợi nàng nói xong, Thiết Nham đã nhện không được vung tay tát mạnh, gò má trắng mịn của nàng nhanh chóng hần lên một dấu tay đỏ rực. Thấy Mộc Lam bùm mặt rung rung nước mắt kinh ngạc nhìn mình, Thiết Nham mặc dù xót xa nhưng hần vẫn phải cho nàng hiểu rõ một điều, hoặc là yên phận cúi đầu không thì tốt nhất nên đập đầu chết cho bớt đau khổ, còn hơn là đi treu chọc con quái vật hình người Trường Thiên kia.

"Ta nói nàng nghe, hoặc là nàng nghe lời ta, ở trước mặt đại nhân thu cái vẻ mặt khó coi đó của mình lại, hoặc là ngay bây giờ ta giết nàng tại chỗ này để nàng còn được đầu thai làm lại từ đầu tại một nơi nào đó khác. Mặc dù đau lòng nhưng ta thà cứu giúp nàng như vậy còn hơn để nàng tiếp tục ngu xuẩn đi khiêu khích đại nhân."

Mộc Lam bây giờ mới nhận ra vấn đề thật sự không đơn giản, nàng đang muốn mở miệng hỏi thì Thiết Nham đã ngắt lời: "Ta biết nàng muốn hỏi gì, nhưng, tốt nhất là biết ít mà sống lâu còn hơn biết nhiều để chết sớm, nàng chỉ cần hiểu một điều, đại nhân đã siêu việt những gì mà nàng và ta có thể tưởng tượng ta. Còn nữa, khi ta gặp đại nhân thì ngài mới chỉ tu vi Siêu cấp Nguyên Khí kỳ mà thôi, lúc đó ngài đã có thể một đòn miểu sát Ngưng Huyết cảnh trung kỳ, và bây giờ tu vi đại nhân là Ngưng Huyết cảnh chứ không đơn giản Ngưng Cốt cảnh như nàng nói. Đây là tất cả cực hạn mà ta được phép cung cấp cho nàng biết, thật xin lỗi, ta không muốn làm hại nàng!"

Nguyên Khí kỳ miểu sát Ngưng Huyết cảnh, nếu như hôm nay bình thường như mọi ngày thì chắc chắn nàng sẽ thoải mái cười vào mặt Thiết Nham. Nhưng hôm nay Mộc Lam nhìn vẻ mặt của hần không hề giống nói đùa chút nào, với cả đây là lần đầu tiên hần đánh nàng, đôi giết nàng. Thiết Nham là người như thế nào Mộc Lam hiểu rất rõ, nên mặc dù quá mức vô lý nhưng nàng vẫn lựa chọn tin.

"Thiếp hiểu rồi, vậy có cần phải báo cho mấy vị ti ti biết không?"

"Ừ, như vậy cũng được, các nàng ấy tuy không ngốc như nàng nhưng cũng không hiểu được tính cách khó lường của đại nhân, tốt nhất vẫn nên thông báo trước."

Sau khi Mộc Lam rời đi thì Thiết Nham mới thở phào một hơi, hần nhớ tới cái gì đó lập tức tá hỏa nhìn quanh "Đại nhân đi đâu rồi, mấy đứa các người có thấy nam tử tóc đỏ đi đâu không?"

Mười đại hán ta nhìn người, người nhìn ta, cả đám cùng nhau lắc đầu như lập trình sẵn, đồng đều đến hoàn hảo. Thiết Nham cũng không có tâm tình để hài lòng với thành quả mình dày công huấn luyện bao nhiêu năm, cái hần lo lắng bây giờ là cái cung điện này vô cùng lớn, lỡ may lại gặp mấy người như Mộc Lam, đui mù làm khó đến Trường Thiên thì coi như xong rồi.

Thiết Nham nghĩ đến đây liền rung mình ba chân bốn cẳng chạy vào trong, để mặt mấy tên đại hán đứng im ở vị trí cũ không nhúc nhích.

"Á, dâm tặc, người không biết đọc chữ sao, rõ ràng ta đã treo biển cấm vào rồi mà!!!"

Không lâu sau hần nghe thấy tiếng hét thất thanh, nghe có vẻ hơi quen tai thì phải, Thiết Nham thăm nghĩ nhưng rồi cũng mặc kệ, tìm ra đại nhân quan trọng hơn.

"Ồ, ta thật sự không đọc chữ được, đến đường đi ta còn không thấy thì làm sao mà biết đây là đâu, không lẽ đây là phòng ngủ của cô nương sao, vậy thì đắc tội rồi, thật xin lỗi, ta không cố ý đâu a!!!"

Ngay khi đến gần căn phòng phát ra tiếng hét, vừa lúc nghe được câu nói với chất giọng cực kỳ cực kỳ quen thuộc thì Thiết Nham xém chút nữa trượt chân té đập mặt.

"A, người bị mù sao?"

"Ừm, đúng rồi, ta số khổ, thân phụ mẫu không biết mần ăn vào giờ nào, mà khi ta sinh ra là đã không thể thấy được ánh sáng!"

"Vậy thì cũng không trách người được!"

Trường Thiên đang đứng trước một cái bồn tắm rất rộng rãi, y như cái bể bơi vậy. Khi này đúng thật là hần đang suy nghĩ vẩn vơ, không trái Linh hồn lực để quan sát chung quanh, vô tình thấy căn phòng treo tấm biển quen thuộc hần liền nảy sinh tò mò mở cửa đi vào.

Đến khi vào rồi mới biết QHLBDvr là mình hớ, may mắn thay hai chữ "không thấy" trong câu hỏi của người đẹp đang tắm giúp hần nghĩ ra một kế sách tuyệt vời.

Đôi mắt như vẽ, dáng người hoàn mỹ, cặp mông săn chắc với độ cong tròn đến không thể tròn hơn được, vòng eo thon thả mềm mại phối hợp với núi non cao vút đã biến cô gái trước mặt thành thiên thần trong lòng Trường Thiên lúc này, Ngọc Trinh các thứ các thứ cút cmn hết đi, phải như này mới gọi là nữ thần chứ.

Cô gái ngây thơ, hồn nhiên vẫn cứ ngỡ Trường Thiên mù thật, không mảnh vải che thân nhẹ nhàng bước tới trước mặt hần giơ hai tay lên hát qua hát lại như để xác định hần không nói dối. Sau một lát cô nâng môi thở phào, dùng tay vỗ vỗ ngực làm hai trái bóng phập phồng liên tục.

Trường Thiên thề Dục Xà còn chưa có quyền rũ hần bằng cách này, chỉ đưa thân ra mặc sức hần chơi đùa mà thôi, còn cô gái này tuy hàng họ không bằng Dục Xà nhưng mấy cái hành động kiểu này thật sự quá...

"Khụ...khụ, hình như ta vừa đụng phải cái gì đó mềm mềm ấy nhỉ?"

Trường Thiên thăm nghĩ muốn đùa giỡn cô gái nhỏ này một chút, hần giả vờ đưa tay lên mặt nhưng lại cố tình quệt phải cái bánh bao to tròn của nàng, rồi lại đưa cái bàn mặt nghi hoặc xoay qua xoay lại. Nhìn hần vô hại như những đứa trẻ còn bú sữa mẹ vậy, cô gái tiên nữ mặt đỏ như trái gấc nhanh chóng lùi lại phía sau, cái chạm nhẹ vừa rồi khiến nàng như bị điện giật, tê dại một lúc lâu mới phát hiện mình chưa mặc đồ.

Nàng luống cuống vội vàng nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào người, chính chu xong xuôi mới quay người nhìn chăm chăm vào Trường Thiên, khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ chu miệng nhìn đáng yêu vô cùng. Trường Thiên tiếp xúc không biết bao nhiêu gái đẹp cũng không nhận được động tâm với cô nàng này, không xinh đẹp tinh nghịch như Tử Di, không quyến rũ mê người như Dục Xà nhưng nàng lại hồn nhiên, ngây thơ, đáng yêu đến lạ kỳ. Điều này làm hần nhận không được muốn yêu thương bảo vệ cho nàng.

Cô gái nhỏ nhắn vẫn đang đi vòng quanh Trường Thiên nhìn tới nhìn lui, càng quan sát kỹ thì đôi mắt nàng càng sáng hơn một chút, rất đẹp trai, mạnh mẽ, làn da thì trắng cứ như con gái vậy, cặp chân mày thì màu vàng kỳ lạ, chả ăn nhập gì với đầu tóc đỏ lòm dài thòn. Tuy nhiên khi nhìn tổng thể lại có sức hút quyến rũ kỳ lạ nào đó mà nàng không nói nên lời được. Thiết Nham đứng bên ngoài nghe lén nhưng không dám đi vào trong, bởi vì trong đó đều là người mà mình không thể chọc được, hần chỉ thăm cầu nguyện cho hai người họ không làm ra sự tình gì quá nghiêm trọng là được, bỗng nhiên một bàn tay vỗ vào vai khiến tim hần rút cái bịch, gian nan quay đầu về phía sau thì thấy Mộc Lam đang mỉm cười, bên cạnh còn có thêm vài em xinh đẹp khác, lúc này Thiết Nham mới thở phào nhẹ nhõm.

Đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng sau đó chỉ vào trong phòng, cả đám gật đầu hiểu ý ngồi xuống áp tai vào tường.

Trường Thiên trong lòng phì cười bởi hành động đáng yêu của cô gái xinh đẹp này, nàng cứ đi vòng vòng quanh người hần, đôi khi dừng lại một chút, đặt ngón tay vào miệng khẽ cắn. Hần nhận không được vịn người nàng lại sau đó cúi thấp người xuống, đôi mắt vẫn luôn đóng chặt đang chậm rãi mở ra nhìn thẳng vào mắt nàng.

Vẻ đẹp yêu dị và ma quái như hút cả linh hồn của cô gái vào trong đó, nhìn vào đôi đồng tử như nhìn vào bầu trời bao la rộng lớn khiến nàng có thể thoát ra khỏi đó nhưng nội tâm lại không muốn chút nào. Trường Thiên khẽ vuốt ve gương mặt non mịn màng trắng nõn, mỉm cười hỏi: "Đẹp không?"

Nàng vô thức gật nhẹ đầu, Trường Thiên thăm khâm phục chính mình, chiêu thức của gái này thật quá đỉnh, chỉ có người thông minh như hấn mới có thể nghĩ ra được, quả là có một không hai. Tuy nhiên "vật cực tất phản" cái gì ít mới nhớ lâu, lưu luyến hơn, còn nhiều quá đôi khi phản tác dụng.

Hai tay Trường Thiên đang vuốt ve chuyển thành bẹo má, thiếu nữ giật mình tỉnh lại liếc mắt xuống thì thấy Trường Thiên đang nheo má mình, nàng đỏ mặt luống cuống chân tay quên mất phải làm gì bây giờ, đây là lần đầu tiên có nam nhân chạm vào người nàng, trước đó ở ngực là do vô ý, nhưng lần này chắc chắn hấn ta cố tình.

"Người...người đang làm gì vậy...mau...buông...buông tay!"

Trường Thiên cười ha hả thôi không bẹo má nàng nữa mà chuyển sang xoa đầu nàng, mái tóc dài mượt mà sờ rất thoải mái. Cô gái nhỏ như nhận ra gì đó hét toát lên: "Người không bị mù!!"

"Nàng vừa rồi còn bảo mắt ta đẹp mà, không phải sao?"

Như bị nói trúng tim đen, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hồng thêm nữa, nếu như hấn không bị mù vậy thì lúc này không phải đã thấy hết rồi sao. Nghĩ đến đây nàng liền cúi thấp đầu xuống không dám nhìn Trường Thiên nữa, mặc kệ hấn xoa đầu nàng, bộ dáng chỉ hận không có cái lỗ nào gần gần để chui xuống.

Nhìn nàng xấu hổ đến mức này Trường Thiên cũng không muốn chọc nàng nữa: "Nàng tên gì?" Thiếu nữ run run trả lời giọng nhỏ như con muỗi bay qua: "Thiệt...Thiệt Ngự Nhi!"

"Tên hay lắm, nàng là gì của Thiệt Nham?"

"Hấn...hấn là đệ đệ của ta!"

"Kì lạ, sao tiểu tử đó xấu xí buồn nôn đến vậy lại có một người ti ti xinh đẹp như nàng được nhỉ?"

Thiệt Nham bên ngoài nghe vậy có chút bức mình, mặc dù mình không được đẹp trai anh tuấn như đại nhân ngài nhưng cũng đâu đến nỗi xấu như lời ngài nói. Mấy tiểu nương tử ngồi xung quanh che miệng mỉm cười, lần đầu họ được nghe có người dám công khai chê bai tướng công của họ.

Được Trường Thiên khen, trong lòng Thiệt Ngự Nhi vui mừng kỳ lạ, sự ngượng ngùng xấu hổ vừa rồi cũng giảm bớt rõ rệt, nàng mạnh dạn ngẩng đầu lên nhìn Trường Thiên thì thấy hấn đã nhắm mắt lại từ bao giờ, nàng nghi hoặc dò hỏi: "Sao người không mở mắt ra như vừa nãy mà cứ phải nhắm lại hoài vậy?"

Trường Thiên mỉm cười quỷ dị, "cô nàng này sắp vào trông rồi, chỉ cần xong chiều này là nàng giờ cò trắng đầu hàng ngay, hắc hắc" ngoài mặt lại tỏ ra phong độ hắng giọng: "Đôi mắt ấy ta chỉ mở ra để nhìn cô gái xinh đẹp như nàng mà thôi, bởi vì mắt ta đặc biệt nên chỉ có nàng mới được thưởng thức sự huyền diệu của nó, người khác thì mơ đi!"

Quả nhiên sau khi nghe xong những lời thân mật từ Trường Thiên, Thiệt Ngự Nhi xấu hổ cúi thấp đầu xuống, hai tay không biết làm gì cứ mân mê góc áo, e thẹn hỏi: "Thật không?"

"Đỉnh chầu rồi, hahaha, ta thật là giỏi vãi cả đái!!" Trường Thiên thăm hô hào trong lòng hưng phấn, cũng không phải vì mê gái nên hấn mới giờ trò cưa cẩm Thiệt Ngự Nhi, hấn cũng không thích cái gọi là hậu cung gì đấy, chỉ cần bốn năm em ám giường là được rồi.

Lý do Trường Thiên yêu thích cô nàng này là vì, sự hồn nhiên, ngây thơ không thể kiếm được từ nơi khác, ở một thế giới cá lớn nuốt cá bé như thế này thì nàng chính là báu vật vô giá, hấn không muốn một kẻ nào đó thiếu thực lực, thiếu sự quan tâm chăm sóc mà lại có được nàng, như vậy thì cuộc đời của Thiệt Ngự Nhi sẽ trôi về đâu.

Vì vậy hấn quyết định đứng lên nhận nhiệm vụ cao cả này, chiếm Thiệt Ngự Nhi về làm của riêng, bên cạnh hấn không thiếu nữ cường chi thiếu một bình bông trong sáng như nàng mà thôi. Trường Thiên kiên định gật đầu: "Nếu ta nói xạo kiếp sau làm con ki ki!!"

Thiệt Ngự Nhi nghi hoặc: "ki ki là con gì?" "À là...cái con đó bản bựa lắm, nói chung nàng chỉ cần biết ta không nói xạo là được rồi!" Trường Thiên toát mồ hôi viện cớ, xem chút nữa lại quên mất hiện tại mình đang ở đâu rồi.

Nhu thuận gật đầu: "Ta tin mà, chỉ là ta sắp phải lấy một kẻ mà ta không yêu thích, đẹp để làm gì cơ chứ..." Nói đoạn nàng bắt đầu khóc thút thít, nước mắt như trân châu từng giọt rơi xuống khiến Trường Thiên trong lòng có chút nhói đau, khuôn mặt hấn từ từ lạnh lại.

"Thiệt Nham!!"

Giọng nói lạnh như băng vang lên khiến Thiệt Nham bên ngoài giật bắn người, lồm cồm bò dậy vội vàng chạy vào trong: "Có thuộc hạ!!"

"Nói, hấn là ai?"

"Bẩm đại nhân, người mà đại tể nhắc đến là Ngô Vũ Thiên, đại thiên tài trong tộc, hai năm trước hấn đã vượt qua ba ngàn tinh binh trong tộc để được cầu hôn với đại tể, tu vi vào khoảng Ngưng Thần sơ kỳ. Hai năm qua cứ cách vài ngày lại đến làm phiền, mặc dù có thuộc hạ ngăn cản nhưng cũng sẽ không được bao lâu nữa, đầu tháng sau là tròn hai năm kể từ khi cầu hôn, đó cũng là lúc đại tể xuất giá theo hấn!!"

Thiết Nham cảm nhận được tình hình không ổn nên không dám giấu diếm, mặc dù chưa bao giờ thấy chủ nhân tức giận nhưng với tính cách hỷ nộ khó lường của ngài thì chắc chắn sẽ không bình thường chút nào.

Đúng như Thiết Nham dự đoán, Trường Thiên vừa nghe hai năm qua ngày nào cũng đến ga gắm Thiết Ngự Nhi của hắn thì gân xanh đã nổi lên đầy trán, bàn tay nắm lại nghe rôm rốp. Bây giờ hắn dèch cần biết là thằng nào cướp vợ của thằng nào, tính cách bá đạo vốn có đã nổi lên thì kết quả chỉ có một, Thiết Ngự Nhi được chấm là nữ nhân của hắn, thằng ngu mất tí đầu teo nào dám động vào thì cứ xác định đi là vừa.

"Ngô Vũ Thiên đứng không, dám mon men động vào nữ nhân lão tử đã chấm, lại còn đạo tên của lão tử, không làm thịt thằng ngu này thì lão tử thề ăn cứt mười năm!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gặp Gỡ Tộc Trưởng Cự Nhân Tộc

Mọi người có mặt ở đây trông thấy vẻ mặt của Trường Thiên thì ý thức được chuyện lần này căng rồi, duy chỉ có Thiết Ngự Nhi không biết gì vẫn đang thút thút khóc, ngay khi nàng nghe Trường Thiên gọi "Thiết Nham!" thì có hơi bất ngờ chút chút, đến lúc thân ảnh Thiết Nham xuất hiện trong phòng thì nàng lập tức nhảy cần lên.

"Thiết Nham, tiểu tử nguoi về sao không báo ta biết trước, còn nữa đồ chơi nguoi hứa mua cho ta đâu rồi!"

Thanh âm đánh đá mang theo hưng phấn vang lên khiến Trường Thiên cũng phải quái dị nhìn Thiết Ngự Nhi, cô gái nhỏ đáng yêu vừa rồi đâu mất tiêu rồi. Cảm nhận được được cái nhìn hài hước của Trường Thiên, nàng đỏ mặt xấu hổ ấp a ấp úng vội vàng sửa lời: "Lần...lần trước tiểu...tiểu Nham có...nói mua đồ chơi cho ta...nên...nên..."

Thiết Nham cùng mấy bà vợ của mình lắc đầu cười khò, bà chằn lửa này mọi ngày làm gì có bộ dạng e thẹn như vậy, hôm nay gặp đại nhân xem đã đụng phải khách tinh rồi, vô quít dây có móng tay nhọn.

"Thiết Nham, Ngự Nhi đã nói vậy sao nguoi còn chưa đưa?"

"Đại nhân, lần trước thuộc hạ khi về định ghé vào Ngũ Nguyên mua ít đồ cho đại tì, chỉ là giữa đường gặp ngài rồi..."

Thấy Trường Thiên nhui mày, Thiết Nham run lên vội nuốt câu sau vào bụng không dám nói tiếp, hắn khổ sở lấy từ trong giới chỉ ra hai thanh vũ khí Ngũ cấp, một cây đao to bản và cực kỳ nặng, Thiết Ngự Nhi vừa nhìn qua đã thấy không thích.

Vũ khí còn lại là một cái quạt nhìn có vẻ đơn giản, nhưng khi vận Nguyên khí vào trong đó thì từ phía mũi quạt xuất hiện từng cái đao khí trong suốt rất sắc bén. Thiết Ngự Nhi thử múa vài đường cảm thấy hợp ý liền giữ lấy không buông, Thiết Nham có khổ mà không nói ra được, cây quạt đó hắn dùng tận năm ức mới mua về được, gấp mười lần giá tiền cây đao kia.

"Thích không?"

"Ừm!!"

Trường Thiên mỉm cười xoa đầu Thiết Ngự Nhi, sau đó vô cùng tự nhiên nắm tay nàng kéo ra ngoài mặc kệ nàng đỏ mặt giẫy dụa, tuy nhiên mấy cái đẩy tay vô cùng yếu ớt chỉ làm cho có, sau một lát thì ngoan ngoãn không chống cự nữa.

"Dẫn ta đi tham quan nơi này nhé?"

Mặc dù biết Trường Thiên hỏi cho có lệ nhưng Thiết Ngự Nhi vẫn nhu thuận gật đầu, nguoi đã nắm tay nguoi ta dắt đi như vậy rồi, còn cố hỏi câu vô nghĩa đó làm gì nữa. Trong lòng nàng thầm lẩm bầm mắng Trường Thiên xấu xa, ức hiếp người khác,...

Thấy miệng nàng cứ hết chu ra rồi lại phụng phịu cực kỳ khả ái làm cho Trường Thiên tâm tình cũng vui vẻ hơn khá nhiều, có cô nàng đáng yêu này bên cạnh quả thật rất tốt.

Chớp mắt Trường Thiên đã đi chơi với Thiết Ngự Nhi được hai ngày, cả hai đã tham quan hết tòa cung điện của Thiết Nham và cả khu vực cận nội thành xung quanh, chẳng mấy chốc tình cảm càng ngày càng thêm khăng khít.

"Được rồi, nàng ở đây đợi ta, ta cùng với Thiết Nham đi gặp phụ thân của nàng bàn chuyện của chúng ta, còn thằng ngu Ngô Vũ gì đó kia chết chắc rồi, nàng không cần phải bận tâm về hắn nữa."

"Vâng, chàng phải cẩn thận nhé!"

Trường Thiên cúi xuống hôn nhẹ lên trán nàng sau đó cùng Thiết Nham rời khỏi cung điện nguy nga, tiến về Vương Điện nơi tộc trưởng Cự Nhân tộc

đang ở.

Nhờ có Thiết Nham nên rất nhanh chóng cả hai đã dễ dàng vượt qua những tầng phòng ngự ở bên ngoài, an toàn vào đến chủ điện. Xung quanh là những bức tranh điêu khắc về Ngưu Nhân cực kỳ sinh động, chất liệu tranh là từ nguyên liệu chế khí quý hiếm.

Mấy cột trụ to lớn như cột chống trời ở hai bên được khắc văn tự chi chít, ngôn ngữ rất kỳ lạ, khó hiểu. Xa xa phía trước, trung tâm chủ điện có một cái Vương tọa khổng lồ, đang ngồi chễm chệ trên đó là một nam tử trung niên cao hơn mười mét, nhìn không khác gì ngọn núi nhỏ biết nhúc nhích cả.

Quan trọng là khí thế từ người đó tỏa ra khiến Trường Thiên hô hấp trì trệ, tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn thong dong như cũ không phát sinh biến hóa gì cả. Thiết Nham bên cạnh thì không được như vậy, mặt mày trắng bệch, hơi thở dồn dập.

"Tiểu Nham, tại sao đến bây giờ mới quay về?"

Không lâu sau cả tòa chủ điện vang lên thanh âm uy nghiêm không cho phép người khác nghi ngờ, phản đối. Trường Thiết cảm thấy áp lực trên người vẫn còn nhưng đã giảm đi rõ rệt, hắn biết lão tộc trưởng kia chỉ muốn thị uy với mình mà thôi, đáng tiếc nếu đánh nhau sống chết thì hắn còn sợ công đất mà chạy, chứ mấy cái kiểu phóng khí thế đàn áp thì còn lâu. Đám này làm sao bằng được Thiên Đạo trên cao, đến Thiên Đạo Trường Thiên còn chịu được thì ba cái khí thế như muỗi cắn này đáng là gì.

"Phụ thân, ta trên đường kết giao với vị bằng hữu cường đại này, cảm thấy hai người rất hợp nhau và một phần nữa là hắn rất đam mê chế khí, nên con mới dẫn hắn về đây ra mắt phụ thân đại nhân, nếu có thể mong người có thể giúp hắn có thêm F6RkNyg8 một ít kinh nghiệm trong việc chế khí."

"Thật không, vậy thì ngươi nói lý do vì sao lại tiếp cận con gái của ta, mục đích cũng chỉ để lợi dụng nó giúp ngươi học được cách chế khí từ ta sao?"

Vừa dứt lời, một cỗ uy áp cường đại hơn gấp mười lần ban đầu tập trung vào Trường Thiên, ý đồ rất rõ ràng chỉ cần ngươi nói điều gì làm ta không vừa ý thì ngươi chết chắc. Tuy nhiên Trường Thiên vẫn cứ khí định thần nhàn, thản nhiên như không, không phải hắn không sợ mà là càng tỏ ra sợ hãi thì cuộc mua bán này coi như chấm dứt.

Khi một cuộc giao dịch nào đó tồn tại một bên yếu thế hơn thì nó sẽ trở thành bắt buộc chứ không còn là giao dịch nữa, cầu kết nối để tạo nên mối quan hệ này là hai chữ "Ngang hàng". Trường Thiên đã thua hoàn toàn về "lực", nếu hắn cũng thua luôn về mặt "thế", vậy đừng nói đến là xin xỏ, ngay cả giao dịch cũng không được.

Hắn mặc dù ít kinh nghiệm khoản này nhưng về sự lý giải lại không hề thua kém bất cứ tay già đời nào, trong nội tâm đang bới móc tổ tông lão đầu kia ra chứ nhưng ngoài mặt thì vẫn giữ nụ cười mỉm không đổi.

"Tộc trưởng đại nhân, ngài nói ta tiếp cận Ngư Nhi có mục đích cá nhân, chính xác ta thừa nhận có chuyện này!"

"Tiếp đi, ta đang nghe lời giải thích của ngươi đây!"

Nếu vừa rồi Trường Thiên phủ nhận, chắc chắn một trọng quyền đủ miếu sát toàn bộ Chân Quân trở xuống sẽ đón chờ hắn, lão tộc trưởng sống đủ lâu để nhận ra ít nhiều tâm tư của mỗi người. Trường Thiên tất nhiên không đại dốt nói dối làm gì, trước mặt là đỉnh phong cường giả của Song Giới, hắn nào có quan tâm mấy cái việc tình cảm nhỏ nhặt của mình mà phải nói dối chỉ cho tốn công tốn sức bịa chuyện.

"Nhưng, mục đích của ta nào có sâu xa rắc rối như tộc trưởng đại nhân nói, không lẽ năm xưa ngài cưới phu nhân cũng là vì mấy cái lý do phiền phức này!!"

"Xăng bậy, năm xưa lão phu dùng chính lực của mình để lấy được trái tim của nàng, làm gì có chuyện vô nghĩa như vậy."

"Nói hay lắm! nói rất hay! Vậy không lẽ ngài nghĩ khi ta chiếm được Ngư Nhi thì ta sẽ dùng nàng để giúp mình học được chế khí thuật sao, liệu ngài có đồng ý không?"

Trường Thiên ngửa đầu cười lớn, không quan tâm ở đây có ai, việc ta ta cứ cười làm gì được nhau.

"Để ta giúp ngài trả lời luôn nhé, không những ngài không đồng ý mà thậm chí còn tiến ta đi Tây Thiên một đoạn nữa là đằng khác. Việc làm ăn trăm hại không có lợi này chỉ có những thằng chứa cú trong đầu mới đi làm. Trong khi ta tự tin mười phần với ngộ tính và Linh hồn lực cường đại bất bình thường của mình, chỉ cần ta ra đại lực thể hiện chút bản lĩnh thì đến cả mấy vị Tông sư ẩn cư lâu năm cũng phải xuất thế xin được thu ta làm đệ tử."

"Còn một điều nữa có lẽ ngài vẫn có thể nhìn mặt đoán được ít nhiều, nhưng mấy cái kết quả củ chuối đó đem vứt hết đi. Năm nay ta vừa tròn mười tám tuổi!!"

Khóe miệng Trường Thiên cong lên một đường quý dị.

Đừng nói lão tộc trưởng đằng xa mà ngay cả Thiết Nham lâu nay đi theo hắn cũng phải trợn ngược hai mắt. Mười tám tuổi Ngưng Huyết cảnh trung kỳ, ở thế giới cường lực vì tôn này tuy không để ý đến vấn đề tuổi tác, nhưng lại dùng nó làm thước đo sức mạnh, tiềm lực của một người nào đó.

Những vị cường giả đỉnh cao hầu hết khi trẻ tuổi đều có thành tích kinh hãi thế tục, giống như vị tộc trưởng Cụ Nhân tộc đây, 35 tuổi Ngưng Cốt, 87 tuổi Ngưng Huyết, 179 tuổi Ngưng Thần, 300 tuổi Ngưng Thể, 728 tuổi Chân Quân, 3809 tuổi Chân Tôn, 12340 tuổi Chân Vương, và cho đến bây giờ thì lão đã gần hai vạn tuổi tu vi Chân Vương trung kỳ.

Nhìn có vẻ sống quá lâu so với mức quy định, nhưng đây chỉ là bình thường tại Song Giới đại lục này mà thôi, thậm chí thời đó Thiết Cương Minh còn lọt vào top mười người trẻ tuổi yêu nghiệt nhất thiên hạ. Con trai lão Thiết Nham hiện tại đã 123 tuổi đạt đến Ngưng Huyết trung kỳ, phần nào đó kể nghiệp được y bát năm xưa của Thiết Cương Minh khiến lão hãnh diện rất nhiều. (Mình gọi "lão" là vì lớn tuổi quá mức, chứ nhìn bề ngoài cũng chỉ trung niên 40 mấy tuổi thôi à, hehe)

Ngay bây giờ trước mặt Thiết Cương Minh là một yêu quái từ đâu chui ra, 18 tuổi Ngưng Huyết trung kỳ, yêu nghiệt vẫn còn dùng để chỉ một người bình thường quá mức siêu việt, nhưng từ này bây giờ không thích hợp với Trường Thiên, phải gọi hắn là yêu quái thì may ra.

Hai người Thiết Cương Minh không nghĩ Trường Thiên vào giờ này còn đi nói dóc những chuyện như vậy, nên vẫn lựa chọn tin tưởng hắn, Thiết Nham thì khỏi phải nói, với cái năng lực biến thái của chủ nhân hắn tin chắc mười phần là sự thật.

"Khá lắm, Ngư Nhi cũng rất thích ngươi, không biết tiểu tử ngươi bỏ bùa mê gì cho con bé mà nó lại đi thích một người xa lạ mới quen vài ngày như ngươi. Tuy nhiên chuyện này ta không quan tâm, chỉ cần ngươi không làm hại đến nó là được."

"Ngài có điều kiện gì, nói đi!!!"

Trường Thiên đến lúc này cũng không khách khí nữa, "thể" của hắn đang vượt trội, cục diện hiện tại đã thay đổi, lão tộc trưởng kia dù có khó chịu cũng không muốn đụng vào hắn. Tồn tại như Trường Thiên nếu không phải phe mình thì phải diệt khi còn trong trứng, nhưng bây giờ là một cơ hội rất tốt để Cự Nhân tộc có được trợ lực từ hắn, không tận dụng thì phải đợi đến bao giờ.

"Rất đơn giản, ngày mai ngươi tiến vào Quỷ Địa, ở đó trong vòng 26 ngày tức là đầu tháng sau, nếu ngươi trở ra được thì sẽ có tư cách khiêu chiến Ngô Vũ Thiên đoạt lại con gái ta về tay, kèm theo đó là chế khí thuật hai vạn năm tích lũy của ta."

"Cái gì!!!"

Chưa đợi Trường Thiên đáp ứng thì Thiết Nham đã thất thanh hét lên cắt lời, cả Trường Thiên và Thiết Cương Minh đều khó chịu nhàu mày. Thiết Nham có chút run rẩy nhìn hai người, ai hắn cũng sợ cả, nhưng mà chuyện này hắn vẫn nhất quyết nói cho bằng được.

"Phụ thân đại nhân, Quỷ Địa...nói đó..."

"Không cần nói nhiều, quyền quyết định là ở hắn ta không phải ngươi, tránh sang một bên!!!"

Thiết Cương Minh trừng mắt quát, Thiết Minh giật mình vội vàng cúi đầu xuống không dám lên tiếng nữa, mặc dù rất lo cho chủ nhân nhưng hắn vẫn rất sợ người cha già kính mến này.

"Sao, đồng ý hay không, đừng nói với ta chỉ nghe Thiết Nham nói mấy câu liền sợ xanh mặt rồi nhé!!!"

"Hahaha haha!!! Sợ??? Đến cả tộc trưởng ngài ta còn chưa sợ thì sợ quái gì mấy cái địa phương Quỷ ma gì đó chứ. "Đãi ra quần luôn chứ sợ không thì tính là cái gì!"

Câu sau tất nhiên là Trường Thiên chỉ nói thăm thôi chứ làm sao mà nói ra ngoài được, Thiết Cương Minh nghe vậy tuy trong lòng bức bối, tiểu tử nhân loại này thật đúng là coi trời bằng vung mà, không xem ta ra gì cả. Nhưng lão vẫn nhịn xuống.

"Mạnh miệng lắm, chỉ mong đến lúc đó ngươi vẫn giữ được phong độ như hôm nay, không run rẩy vì sợ hãi!"

"Đã vậy thì ta sẽ không làm phiền tộc trưởng đại nhân nghỉ ngơi nữa, ta cáo lui trước, mai gặp lại!"

Trường Thiên dẫn theo Thiết Nham rời khỏi điện chủ, chỉ để lại Thiết Cương Minh đắm chìm trong suy tư. Rất lâu sau lão mới thở dài mỉm cười.

"Hy vọng tiểu tử nhân loại ngươi không làm cho ta thất vọng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Kết Thúc???

Sau khi về đến cung điện Trường Thiên mới dám thở phào nhẹ nhõm, đối mặt với cường giả quả nhiên là đứng trước cánh cổng địa ngục, sai một bước sẽ vạn kiếp bất phục. Nhìn hắn có vẻ từ này đến giờ bình tĩnh nhưng đằng sau lớp áo đã chảy mồ hôi đầm đìa.

"Vào phòng ta một chút, đừng nói cho Ngư Nhi biết chuyện hôm nay, kéo nàng lại lo lắng!"

Bỏ lại một câu sau đó xoay người đi vào, Thiết Nham không biết làm gì hơn, chỉ có thể gật đầu nhận lệnh. Trường Thiên sau khi về đến phòng liền vào bồn nước nóng ngâm mình một lát cho thoải mái, nhưng không nghĩ đến Ngư Nhi cũng đang ở trong phòng, đêm qua bởi vì lo lắng, hồi hộp nên không

ngủ được, vừa sáng đã qua phòng Trường Thiên đợi hắn về, nào ngờ chịu không nổi ngủ gục luôn trên giường của hắn.

Nghe thấy tiếng động, Thiết Ngư Nhi ngái ngủ mở mắt ra thì một cảnh tượng hãi hùng đập vào mắt, nàng bùm miệng không hét lên nhưng cũng đã làm Trường Thiên phát hiện ra sự có mặt của nàng.

Hắn quay đầu thì thấy Thiết Ngư Nhi đang trợn mắt nhìn mình, Trường Thiên cũng chả có gì gọi là ngại, con người ta hắn đã thấy từ trên xuống dưới, thậm chí có chút va chạm. Để nàng nhìn lại cũng được coi là chuyện thiên kinh địa nghĩa ấy chứ.

"Dậy rồi sao? Đừng nhìn nữa, qua đây kì cọ cho ta đi!"

Thanh âm nhu hòa vang lên khiến Thiết Ngư Nhi ngẩn người một lúc rồi đỏ mặt gật đầu, Trường Thiên thoải mái tựa đầu vào bộ ngực mềm mại của Thiết Ngư Nhi, dang hai tay đặt lên thành thùng nước để nàng dễ dàng lau người giúp mình hơn. Mặc dù ban đầu hơi ngỡ ngàng nhưng dần dần thì nàng cũng quen, nàng cũng rất thích cảm giác ấm áp, thoải mái như bây giờ.

"Qua ngày mai có lẽ ta sẽ phải rời đi một thời gian, khoảng một tháng!"

"Chàng đi đâu?"

"Phụ thân nàng giao cho ta một cái nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành là có thể cưới được nàng, cho nên lần này ta bắt buộc phải đi!"

Đôi tay cầm khăn đang lau mình cho Trường Thiên hơi khựng lại, hắn hiểu nàng đang nghĩ gì, tình yêu mà, mặc dù đến quá sớm nhưng đối với cô gái nhỏ này lại là rung động đầu đời, nàng quá đơn thuần nên sẽ dẫn đến việc dễ dàng rơi vào tay Trường Thiên. Có ai vừa bắt đầu yêu đã phải chia xa mà không cảm thấy khó chịu trong lòng đâu.

"Nàng đã đợi ta từng ấy năm, không lẽ thêm một tháng nữa lại không được sao?"

"Ta...ta đợi chàng lâu như vậy từ khi nào!!"

"Còn không phải sao, ta dám cá với một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như nàng chắc chắn sẽ có không ít người mê đắm, đến cả mỹ nam như ta cũng đâu có tha. Vậy kết quả cuối cùng là sao, ta vừa xuất hiện gặp nàng được ba ngày, là nàng đã không chạy thoát khỏi tay ta được rồi, nói nàng từ khi sinh ra đã chờ đợi ta đến rước bộ sai sao?"

Trường Thiên đắc ý cười hắc hắc, bộ dạng vô sỉ ngửa đầu nhìn ngược lên Thiết Ngư Nhi vô tình ép hai quả núi trước ngực nàng lõm vào thêm chút nữa. Thiết Ngư Nhi nghe hắn nói như vậy liền xấu hổ không thôi, người này làm gì cũng không đứng đắn.

"Haha! không đùa nàng nữa, trong một tháng này Ngô Vũ Thiên sẽ không đến quấy rầy nàng đâu. Có hơi buồn một chút nhưng ráng cố gắng đợi ta về, chỉ cần ta thắng thì nàng sẽ thuộc về ta, đến lúc đó ta sẽ dẫn nàng rời khỏi nơi chật chội này tiến vào đại lục rộng lớn thăm thú đó đây."

"Vâng, thiếp nghe chàng!"

Sáng hôm sau.

Tại một khu rừng hoang vắng cách xa Ngư Thiết thành (Đế đô), Trường Thiên và Thiết Nham đang đứng trước mười lão giả, một trong số đó chính là Thiết Cương Minh tộc trưởng trước đó.

Qua lời Thiết Nham kể thì Trường Thiên đã phần nào nhận thức được địa phương đáng sợ Quý Địa, gọi như vậy là vì bên trong đó không tồn tại những sinh vật bình thường sinh sống, hơn nữa Quý Địa là một vùng không gian độc lập do tổ tiên của Cự Nhân tộc năm xưa phối hợp với năm vị Chân Đế khác dò tìm mà ra.

Có lẽ phiên không gian đặc thù này đã có từ rất lâu trước kia, nhưng chỉ đến thời tổ tiên Cự Nhân tộc mới may mắn khi mà không gian đột nhiên dao động khiến mọi người phát hiện ra vị trí của nó. Và có được Quý Địa như ngày hôm nay.

Rất ít người biết bên trong tồn tại cái gì, chỉ biết đó là một thế giới hoàn toàn khác, những người tiến vào trong đó có mệnh, có yếu nhưng để có thể trở ra lại thì không được một phần trăm tổng số đi vào.

Vì vậy Quý Địa mờ ra cực kỳ ít, lần gần đây nhất cũng đã là hai trăm năm trước, những gì Thiết Nham nghe kể chỉ có như vậy. Đặc biệt một điều Quý Địa không cho phép Chân cảnh bước vào trong, nó có một kết giới hay là một loại quy tắc nào đó tồn tại ngăn cản đám cường giả đó bước vào, đã từng có vài vị Chân Quân, Chân Tôn cảnh cố gắng cường hành tiến vào nhưng đáng tiếc tất cả đều tan thành tro bụi.

Theo những gì Trường Thiên biết được từ Hư Vô, thế giới rộng lớn này chứa vô vàn những vị diện lớn nhỏ, Song Giới đại lục cũng chỉ là một trong số đó, nó thuộc vào nhóm Trung vị diện, ở phía trên còn có Đại vị diện to lớn, mạnh mẽ hơn không biết bao nhiêu lần, trước Thánh chiến thì Song Giới có lẽ thuộc vào hàng Siêu vị diện, nhưng đó chỉ là quá khứ, hiện tại vẫn cứ tính chuyện tương lai đi đã.

Dưới Trung vị diện là Tiểu vị diện, còn như Trái Đất quê hương của Trường Thiên thì không được tính là vị diện, chỉ là một Phàm diện trong hàng tỉ tỉ Phàm diện khác tồn tại trên thế giới này mà thôi. Tất nhiên yếu sẽ có quy tắc của yếu, không một vị diện nào có thể tổn hại tới Phàm diện, đây là "Luật" thứ đứng trên cả "Quy tắc". Ngay cả Thần cũng không thể thay đổi được "Luật", Thần đặt ra "Quy tắc" nhưng "Luật" lại giới hạn Thần. Còn kẻ nào tạo ra "Luật" thì Hư Vô không biết, rất hiển nhiên Trường thiên càng không.

Quý Địa này theo Trường Thiên đoán, chắc chắn sẽ là Tiểu vị diện, "Quy tắc" ngăn cản những người từ Chân cảnh trở lên là minh chứng rõ ràng nhất cho điều đó. Chỉ khi nào Quý Địa xuất hiện nhân vật đột phá cực hạn của Tiểu vị diện thì "Quy tắc" sẽ được thay đổi một lần nữa, việc này Thần lo, Trường Thiên không rảnh đi quan tâm mấy cái này, hắn chỉ biết thông tin cần thiết như vậy là được rồi.

"Lát nữa chúng ta bày trận mở cổng, các ngươi phải nhanh chóng nhảy vào, đúng 25 ngày sau phải có mặt ở ra ngoài, bởi vì mỗi khi cổng ra mở thì 25 ngày là khoảng thời gian mà nó một lần nữa tự mở, chúng ta bên ngoài không có cách nào dùng sức mở lại được. Phải mười năm sau không gian mới yếu đi, khi đó may ra các ngươi nếu còn sống thì sẽ có cơ hội trở về!" Trường Thiên, Thiết Nham nhìn nhau gật đầu, có thể nói chuyến đi lần này là cử tử nhất sinh, đáng lý chỉ có mình Trường Thiên tiến vào Quý Địa mà thôi, nhưng không ngờ Thiết Nham lại muốn đi cùng, Thiết Cương Minh đối với điều này không có ý kiến. Đã vậy thì Trường Thiên cũng không ngăn cản làm gì.

"Khởi trận!!!"

Chỉ thấy thiên địa Nguyên khí xung quanh Thiết Cương Minh bắt đầu bạo động kịch liệt, từng đợt sóng khí từ hai tay lão tỏa ra liên tục, mấy trưởng lão bên cạnh nhận lệnh nhanh chóng tách ra đứng vòng quanh tạo thành trận hình bát quái.

Nguyên khí dao động bốc lên cao, lấy trận hình bát quái làm trung tâm, một vòng xoáy Nguyên khí dần ngưng thực, đỉnh lồng xoáy hiện ra một lỗ hồng không gian tối đen như mực. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai bóng đen bắn người lao vút vào trong đó biến mất khỏi vùng thiên địa này.

Lỗ hồng không gian chỉ tồn tại trong khoảnh khắc rồi tan biến, nhóm người tạo trận cũng ngồi phịch xuống đất thờ hồn hển, quá trình này thật sự tiêu hao rất nhiều sức lực của họ, DQ9b26g Thiết Cương Minh miễn cưỡng đứng vững nâng đầu nhìn trời thờ dài.

"Nhất định phải về được, đây là thử thách cũng là món quà ta tặng cho hai đứa các ngươi!!"

Tại một quảng trường rộng lớn nằm trên đỉnh núi cao ngất ở Bát Nguyên.

"Triệu Võ, ngươi đừng ngông cuồng quá mức, ở Minh Nguyệt Tông này không thiếu người trị được ngươi đâu!!"

"Nói nhảm nhiều lời làm mẹ gì, thích thì lăn lên đây đánh vài trận, còn không thì cút, đừng làm nhảm như thằng đàn bà."

Triệu Võ lúc này cỡi trần ngồi đã tọa chính giữa quảng trường, bên cạnh hắn là một cây cự phù khổng lồ được cắm thẳng xuống đất, hắn cùng bốn người Từ Di, tiểu Lang, Như Ngọc, Hoàng Nguyệt Hồ gia nhập vào Minh Nguyệt Tông đã hơn mười ngày.

Ở đại hội nhân tài hắn cùng đám Từ Di đương nhiên chiến thắng cực kỳ dễ dàng, Từ Di có chút trục trặc nhưng vẫn an toàn không tổn hại cọng lông nào. Duy có tiểu tử Hoàng Nguyệt Hồ có thể nói là ăn hành từ đầu đến cuối giải, lọt vào nhánh thua may mắn thắng Tào Nghiệp ở trận chung kết, nên vẫn được theo bốn người kia vào Minh Nguyệt Tông.

Tuy nhiên thương tích đầy mình, nằm đủ một tuần mới gượng dậy được. Triệu Võ vừa vào Minh Nguyệt Tông thì đã chiếm dụng quảng trường tỉ võ này để tu luyện, ai muốn vào phải đánh bại hắn mới có tư cách đó. Mặc dù rất nhiều học viên bất mãn nhưng đạo sư của bọn họ lại không có ý kiến gì, điển mới có ý kiến, nghĩ gì vậy, Minh Nguyệt Tông một trăm năm nay chưa từng xuất hiện học viên nào xuất sắc như Triệu Võ, có thể nói hắn là thiên tài đỉnh cấp nhất tại đây, ở một khía cạnh nào đó quyền hạn của hắn còn cao hơn cả mấy đạo sư ngoài kia.

Nam tử mặc trường bào đồng học màu trắng bạc nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, ánh mắt lóe lên sự chán ghét cực điểm, hắn hừ lạnh: "Khá lắm, ngươi cứ đợi đó đi, ta sẽ đi kêu mấy vị học tỉ, học trưởng đến giáo huấn tiểu tử lão lêu như ngươi."

Triệu Võ bỏ ngoài tai mấy lời nói đó, đối với hắn thực lực mới là thứ giá trị nhất, mọi xàm ngôn đều là đồ bỏ, có gan thì so nắm đấm, nhiều lời vô ích làm gì.

Đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở toang ra, Triệu Võ đứng bật dậy rút cự phù lên, liên tục múa vài đường, những nơi lưỡi đao (mấy bạn gg hình ảnh: dynasty warriors Xu Huang, để rõ hơn về hình dạng của vũ khí này nhé, hehe) sắc bén đi qua tạo thành vết rách dài sâu hoắm trên mặt đất.

"Tiểu Võ!!!"

Đang khi luyện tập hăng say thì một tiếng kêu dễ nghe vang lên khiến Triệu Võ ngay lập tức đình chỉ cự phù trong tay, hắn ngạc nhiên hỏi: "Tỉ tỉ, sao tỉ lại đến đây?"

"Thiên ca... Thiên ca..."

Từ Di vận trên mình bộ tử y xinh xắn hồn hển chạy tới, khi đã đứng trước mặt Triệu Võ thì nàng mới bắt đầu lắp bắp kể lể, thanh âm mang theo chút nức nở: "Thiên ca, không biết vì sao cảm ứng trong linh hồn với huynh ấy đột nhiên biến mất rồi, tiểu Võ, có phải Thiên ca đã gặp chuyện gì rồi không?"

Triệu Võ nghe vậy liền trợn ngược mắt, nhưng sau đó trầm tư suy nghĩ kỹ lại: "Chắc là không đâu, nếu huynh ấy có mệnh hệ gì thì mấy người Dực Xà tỉ tỉ cũng không sống được, chỉ có thể là huynh ấy đã đi đến nơi nào đó mà tỉ không cảm ứng được nữa thì sao?"

"Ừ nhỉ, chỉ có thể là như vậy!!"

Khuôn mặt nhỏ bé vốn sưng húp lên vì khóc nay lại tươi cười rạng rỡ, nàng nhóm chân định xoa đầu Triệu Võ nhưng với kiểu gì cũng không tới, vẻ mặt lập tức phụng phịu: "Còn không chịu cúi xuống!!"

Triệu Vô cười khổ, tiểu cô nương này cũng thật là khó chiều, hần ngồi xổm xuống để Tử Di có thể dễ dàng xoa đầu hần hơn. Lúc này nàng mới đắc ý mỉm cười, Tử Di cảm thấy hành động này rất giống với Trường Thiên, mỗi lần nhớ đến hần liền xoa đầu Triệu Vô để thỏa mãn phần nào tâm tình.

Trường Thiên hiện tại đã đi qua một thế giới hoàn toàn xa lạ, một vị diện mới toanh hoàn toàn khác với Song Giới, có lẽ vì lý do nào đó mà cánh cổng không gian lại xuất hiện ở Song Giới. Nhưng căn bản đó không phải điều mà Trường Thiên quan tâm giờ này, những điều bất thường ở vị diện này khiến hần kinh hãi, thất thố đến mức làm Thiết Nham bên cạnh cũng run sợ theo.

(Chúng ta cùng chuẩn bị bắt đầu với Art đầu tiên của bộ truyện này nhé, hehe, để anh em mê xuyên không phải chờ lâu, mình xin lỗi trước nha. Mình cũng báo trước luôn là tu chân xuyên tu chân xuyên tu chân và xuyên tu chân..., mọi vị diện xuyên không đều do mình tạo ra, không đồng nhân nhé, hehe.)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Khuấy Động Hải Hà

Trường Thiên và Thiết Nham đang đứng trên một gò đất nhô cao như ngọn đồi nhỏ, ánh nắng ấm áp trong lành hơn rất nhiều so với Song Giới, quang cảnh yên bình đến lạ thường, không có rừng cây rậm rạp như Xích Dạ, mà chỉ là đồng cỏ xanh tươi bát ngát.

Cái tên Quỷ Địa thật sự quá sai lầm khi đánh giá về nơi này, trong ký ức của Hư Vô thì vị diện hần đang đặt chân chính là Hải Hà đại lục, một vị diện mới được hình thành chỉ cách đây vài trăm triệu năm mà thôi, cho đến khoảng vài triệu năm trước thì Hải Hà chịu một đợt chấn động không gian cực kỳ kinh khủng, mặc dù không ảnh hưởng đến những sinh linh tồn tại bên trong nhưng đã có rất rất nhiều thứ đã thay đổi tại đại lục này.

Cái thay đổi thứ nhất và cũng là nghiêm trọng nhất đó là vị trí, tọa độ không gian của vị diện đã bị thay đổi hoàn toàn, bằng sự trùng hợp nào đó, Hải Hà đã nằm chồng lên Song Giới, hai vị diện này nằm ở hai đầu không gian song song, do "Quy tắc" của Thần đặt ra ngăn cách.

Thứ nhì là thời gian, thời gian ở Hải Hà bị thay đổi do không gian bị vặn gãy, một ngày ở Song Giới bằng 20 ngày ở Hải Hà, một con số chênh lệch cực kỳ kinh khủng. Nhưng nếu ngẫm lại thì cũng không có gì lạ, hai vị diện nằm cách xa nhau gần như là ở hai đầu cực của Vạn giới, một trong số đó bị thay đổi không gian tồn tại thì hệ quả mà nó gây nên không hề nhỏ.

"Chúng ta phải ở lại nơi này trong vòng một năm rưỡi chứ không phải 25 ngày như lão cha ngươi đã nói. Thêm một điều cực kỳ may mắn nữa, chúng ta không thể tu luyện khi ở đây, một là không hề có Nguyên khí, hai là không thể hấp thu khí tức hay nguồn sống ở đây được. Chỉ cần có đủ chỉ một ít thì Song Giới sẽ bài trừ chúng ta ngay lập tức."

Những điều Trường Thiên nói làm Thiết Nham đang tham lam hít thở không khí trong lành thì bị sặc, không nên đùa kiểu này chứ. Nhưng khi quan sát về mặt khí định thần nhân, mặc kệ thiên hạ của Trường Thiên thì hần mới biết đại nhân không hề đùa.

Cũng phải, ai lại đi đem sinh mạng mình ra đùa giỡn được chứ.

"Đi thôi! Tìm thành trì, làng mạc nào đó dò xét tình hình. Khoảng thời gian sau này chúng ta phải sống ở nơi xa lạ này, phải có sự chuẩn bị cần thiết mới được. Rất có thể đỉnh phong cường giả ở đây sẽ ngang với Ngưng Thế cảnh."

Cả hai không nói thêm gì nhiều, nhanh chóng xác định một phương rồi đi thẳng đến, tại nơi đất khách quê người, không rõ địch ta như thế này thì có cho tiền Trường Thiên cũng không dám bay trên trời.

Từng làn gió mát rượi thổi qua vùng đồng cỏ bao la, làm mái tóc dài màu đỏ rực của Trường Thiên bay phất phơ, một cảm giác bình yên thoải mái đã lâu không có len lỏi trong tâm hồn, thật khó để có được những phút giây thanh thản như thế này, nếu như có ba cô gái trong lòng hần ở đây thì tốt biết mấy.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ thì mùi máu nhân nhát từ phía trước phả vào mặt, càng đi tới mùi máu càng thêm nồng nặc, Trường Thiên dừng bước ngưng thần thả Linh hồn lực ra quan sát vài dặm phía trước. Thiết Nham biết ý tập trung đứng sau lưng Trường Thiên không dám quấy rầy hần.

Sau vài phút kiểm tra, Trường Thiên mới thở nhẹ ra một hơi, về mặt khá ngưng trọng như đang suy tính điều gì đó: "Phía trước ba dặm có hai đạo quân đang chiến đấu, nhìn giáp phục thì có lẽ là thuộc hai quốc gia nào đó, nhân số không ít, vào khoảng năm ngàn người, thậm chí có cả yêu thú nữa. Chiến tranh sao?"

"Theo thuộc hạ nghĩ đây chắc là chiến tranh giành lãnh thổ, ở Song Giới điều này cũng không phải là hiếm. Chúng ta tiếp theo nên làm gì thưa đại nhân, có nên tham gia vào trận chiến đó không!"

Trường Thiên ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Trước tiên cứ ẩn giấu khí tức quan sát tình hình đã, nếu cần thiết thì hần ra tay cũng chưa muộn!"

Rất nhanh Trường Thiên cùng Thiết Nham đã tiến vào ngoại vi vòng chiến của cuộc tranh đấu đẫm máu bên dưới.

Tràng cảnh vô cùng hỗn loạn, người ngã ngựa đổ khắp mọi nơi trên chiến trường, mặt đất được trải bằng những xác chết và máu, sắc màu hôn ám, huyết

tinh bao phủ nơi đây. Trường Thiên cũng là lần đầu chứng kiến cảnh chém giết rầm rộ hoành tráng đến mức này nên không khỏi có chút rung động, nhiệt huyết dâng trào, ngay cả Thiết Nham bên cạnh cũng nhịn không được muốn lao ra giết chóc cho thỏa sức, đáng tiếc khi chưa có lệnh của Trường Thiên thì hắn không dám làm ra hành động gì.

Keng!! Một thanh kiếm văng ra rơi xuống đất, nam tử mặc giáp đỏ ôm chặt cánh tay đầy máu nhìn về phía trước, cách hắn năm mét là một đại hán cao to bặm trợn đang liếm mép cười khát máu. Đại hán cười lớn điên cuồng lao đến nam tử gầy yếu kia, ngay khi hắn chuẩn bị nhắm mắt chờ chết thì một âm thanh như từ trên thiên đàng vọng xuống.

Phập!!!

Cái đầu lâu to mập vể lên đường cong hoàn mỹ rồi rơi xuống vũng máu gần đó, thân hình khổng lồ của đại hán ban nãy dần dần đổ ụp xuống đất.

"Không sao chứ?"

Giọng nói thánh thót như chim hót cực kỳ dễ nghe vang lên, một giọng nói khiến người ta liên tưởng đến rất nhiều thứ nhưng tuyệt đối không phải ở nơi gió tanh mưa máu như thế này, nó không phù hợp chút nào cả. Nam tử thất thần nhìn chằm chằm vào người vừa cứu hắn một mạng.

Nữ nhân, chính xác là một nữ tướng quân cực kỳ mỹ lệ, đầu tóc vàng nhạt óng mượt có vài chỗ dính máu xõa ra ngang vai, khuôn mặt trưởng thành đẹp như thiên sứ, nhìn tổng thể nàng giống như một kiệt tác của tạo hóa nhào nặn ra, không thể tìm ra chỗ nào để chê được.

Nàng dường như cũng đã quá quen với việc có người đang trên chiến trường sinh tử vẫn có thể phân tâm đến mức nhìn nàng đắm đuối như vậy. "Nếu không có gì thì đứng lên chiến đấu đi, nhìn ta không đem lại mạng sống cho các ngươi được đâu!!"

Nam tử gầy gò lập tức giật mình hồi phục, khuôn mặt đỏ lên xấu hổ, hắn thầm mắng định lực của mình sao lại kém thế. Vội vàng nhặt thanh kiếm của mình lên rồi lại lao vào vòng chiến.

Nữ thiên sứ tóc vàng vừa rồi là Erina Warlock (mình sẽ viết tên trước họ sau theo tên Tây cho hay, chỉ có tên nhân vật tên địa danh mới Tây thôi nha, còn tên skill hay tên mấy cái quân đội để Hán Việt cho hấp dẫn, để Tây luôn đọc nghe chuỗi lăm, hehe), Tư phẩm Tướng quân của Vương quốc Gondor. Đạo quân Huyết Nhận do Erina thống lĩnh đã chiến đấu với quân đội Vương quốc Hathem cũng đã gần một tháng, nàng tổng cộng hạ được hai thành trì và gần mười đồn trú quân nhỏ, nhưng phần lãnh thổ và tài nguyên đoạt được lại chẳng có bao nhiêu cả.

"Thả Geron ra!!!"

Erina quan sát tình hình chung quanh một chút rồi hét lớn, hàng giáp thủ đeo tấm khiên to hơn thân người ở phía sau lập tức đứng tách nhau ra chừa lại những lối đi rộng rãi.

Gràooo!!!

Từng tiếng thú rống vang vọng khắp cả chiến trường rộng lớn, đến cả vị trí của Trường Thiên ở cách rất xa vẫn còn nghe thấy được.

Mất đất dưới chân ầm ầm rung lên từng đợt, hơn ba mươi đầu quái thú to lớn như những con voi từ mấy con đường giáp binh đã tách ra lao vút về phía tiền tuyến, nơi trận chiến diễn ra kịch liệt nhất.

Đến khi bọn chúng đã lộ ra thân hình hoàn toàn thì Trường Thiên mới đánh FQIXRCL8 giá được hình dạng của đám quái thú này, cực kỳ giống với hồ rãng kiếm đã bị tuyệt chủng ở Trái Đất, chỉ khác bộ lông bồm nơi cổ rất dài, cái đuôi to khỏe như đuôi bò sát chứ không phải đuôi hồ bình thường.

Toàn thân của chúng được bao phủ bởi những phiến giáp chắc chắn, giống như mấy con chiến mã mặc giáp thời trung cổ vậy, bốn bộ vuốt dưới chân được đóng thêm vào những lưỡi đao sắc bén. Trên lưng mỗi con đều có hai người ngồi điều khiển, xem có vẻ như đã được huấn luyện rất kỹ càng.

Thiết Nham bên cạnh cũng phải tặc lưỡi cảm thán, ở Song Giới nếu quân đội được huấn luyện chính quy như thế này thì một quốc gia cũng có thể chấp hết mấy quốc gia còn lại.

Nhưng tất cả vẫn còn chưa kết thúc, chỉ thấy Erina giương cao thanh kiếm lên không trung. Vài phút sau, trên bầu trời xuất hiện chi chít điểm đen càng ngày càng lớn. Chỉ trong chốc lát đã hiện ra hàng trăm đầu Sư Thử với đôi cánh to lớn, mỗi lần vỗ là tạo ra những trận cuồng phong mạnh mẽ. Cũng như đội quân hồ rãng kiếm vừa rồi, trên lưng chúng là những người điều khiển thành thực, điều luyện.

"Griffin chia làm hai đội tấn công trực tiếp vào trung khu phòng thủ của đối phương, còn Geron thì cứ thỏa thích tàn phá theo ý các ngươi đi!!!"

AAA!!! - Gràooo!!!

Dựa theo sự phân phó của Erina, đám nhân, thú mặc trọng giáp hưng phấn gầm lên lao vào đám người Hathem mặc sức tàn sát.

Trường Thiên một bên khá tán thưởng với lối điều binh ngay ngắn này của Erina, quân đội phòng thủ sợ nhất là Không kích, tấn công từ trên cao sẽ khiến bọn chúng không thể phát huy được uy thế của mình, muốn thắng thì phải bắt Vương, đây chính là dụng ý của nàng ta. Còn đội quân Geron hưng tàn phá sẽ tàn phá ngăn cản viện trợ từ quân đội chủ lực nơi tiền tuyến, Erina vận dụng được điểm mạnh của hai đội quân quái thú của mình đến mức này quả thực là đã không tệ.

"Không ổn!" Trường Thiên thầm giật mình, dị biến cuối cùng cũng xảy ra, quả nhiên quốc gia nào cũng có hàng khủng, chủ yếu là thắng nào giấu kỹ hơn

mà thôi. Hắn đã biết sẽ gặp tình huống như thế này mà, Erina tuy đưa ra chiến thuật hợp lý nhưng bù lại nàng cũng lộ ra bài tẩy của mình quá sớm, rất dễ bị đối phương nắm thóp. Có đầu óc đấy nhưng vẫn còn thiếu kinh nghiệm nhiều lắm, Trường Thiên hẳn đã phải tu qua không biết bao nhiêu bộ tiên hiệp cộng thêm phim truyền hình mới có được lối suy nghĩ sâu sắc như bây giờ, Erina nhìn mặt búng ra sữa thế kia thì lấy đâu ra kinh nghiệm chinh chiến cho nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tử Thần Chiến Trường Gudo

AAAA!!!

Những âm thanh gào thét có đầu đốn, có hưng phấn liên tục vang lên.

Đội quân Geron cường đại đi đến đâu là nơi đó đầu rơi máu chảy, chẳng mấy chốc, quân tiên phong của Hathem đã bị tiêu diệt hết hai phần, con số binh lính chết trận vẫn đang không ngừng tăng lên.

Bầy Griffin trên không trung dưới sự điều khiển của những chiến binh Huyết Nhận, điên cuồng tạo ra cuồng phong và âm ba tấn công vào hàng phòng thủ kiên cố nhất của Hathem.

"Tướng quân, cứ tiếp tục như vậy chúng ta sẽ thiệt hại càng thêm nặng nề mất, quân tiên phong là binh chủng tinh nhuệ nhất để phòng thủ Walan, nếu mất quá nửa thì Walan sẽ thất thủ mất!!"

Đứng trên đài cao là một thanh niên tầm 25 26 tuổi cao lớn toàn thân mặc trọng giáp màu bạc sáng loáng, trên gương mặt có hai vết sẹo dài từ trán xuống dưới mũi, người này không hề đội mũ giáp bảo vệ đầu như những chiến binh khác, mái tóc đen dài để xỏa tự nhiên tung bay theo gió.

Hắn đứng im quan sát chiến trường phía trước, mặc kệ lời thúc giục của vị tướng quân sau lưng mình, vẻ mặt vẫn cứ như cũ cực kỳ lãnh đạm, thờ ơ không quan tâm. Người này chính là nhân vật mà Trường Thiên cảm thấy không ổn nhất, tuy không khiến Trường Thiên cảm thấy nguy hiểm, nhưng thực lực của hắn ta lại mạnh hơn rất nhiều so với đám người đang có mặt tại đây, kể cả cô gái chủ tướng Erina của phe giáp đỏ bên kia cũng xa xa mới bằng được tên đó.

"Gudo tướng quân, ngài..."

"Bảo đám giáp thủ lui đi!!"

Thanh niên mặt sẹo tên Gudo lần đầu tiên di chuyển, hắn bước về phía trước ngắt F6U1MwDO lời vị tướng quân giáp bạc đằng sau, điều này làm hắn cực kỳ nghi hoặc, thu binh phòng thủ? Vậy cái trái tim của toàn quân, khu vực trung tâm này ai bảo vệ? Đang định mở miệng phản bác thì tiếng chú ngữ lầm rầm phát ra từ Gudo khiến hắn giật bắn mình. Tên điên này chuẩn bị chiến đấu, con mẹ nó sao không nói sớm, hắn vội vàng chộp ngay cái tù và to tướng bên cạnh tự mình thổi lên ba hồi.

"Tù và thu quân?"

Erina bên kia chiến tuyến nghi hoặc, nhìn chăm chăm về phía đài cao trung tâm của Hathem, nhưng vì khoảng cách quá xa nên nàng không nhìn rõ ràng được có chuyện gì đang xảy ra ở đó.

Trên đài cao Gudo niệm chú ngữ càng lúc càng nhanh, một lát sau cuối cùng cũng dừng lại, ở bên dưới mặt đất đột nhiên xuất hiện ba vòng tròn ma pháp. Một tiếng ngựa hí vọng lên từ bên dưới vòng tròn ma pháp, âm thanh vang vọng khắp chiến trường.

Sắc mặt Erina đại biến, rốt cuộc nàng cũng biết vì sao Hathem lại thổi tù và thu quân "Tên điên này sao lại ở đây, đáng lý hắn phải có mặt ở thung lũng chết chứ, khôn kiếp!!!"

Một đầu ngựa đen tuyền to lớn được bọc giáp sáng loáng dần dần chui lên từ bên dưới vòng ma pháp thứ nhất, toàn thân nó tỏa ra từng đợt hắc khí vô cùng u ám, dưới bốn vó bốc cháy hóa diêm xanh thẫm, một đôi mắt đỏ rực tràn ngập điên cuồng hung tợn.

Đám binh lính xung quanh đã sớm được lệnh tránh xa mà vẫn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, con ác mộng của bọn họ sắp sửa tái hiện một lần nữa hay sao?

Mười năm trước, trong trận chiến gần như là lớn nhất trong lịch sử của hai Vương quốc Hathem và Gondor, cuộc chiến này kéo dài đến hai tháng mới chấm dứt, nhưng con ác mộng thực sự chỉ xuất hiện vào bảy ngày cuối cùng, vừa tròn một tuần.

Với sự tham gia của mười mấy vạn binh lính và linh thú, chiến đấu hỗn loạn đang diễn ra thì đột nhiên một vị đại tướng của Hathem nhảy từ trên thành chủ xuống. Hắn dùng một thương, một ngựa lao vào vòng chiến liên tục giết chóc, ban đầu chỉ có quân lính Gondor chết dưới trường thương của hắn, nhưng sau đó dần dần xuất hiện cả người của Hathem bị tiêu diệt.

Kết quả sau bảy ngày đẫm máu, toàn bộ quân lính của cả hai phe chết sạch, chỉ còn một mình vị tướng đó đứng trên đồng xác chết chất cao như núi, hơn hai mươi tướng quân không phân biệt địch ta đều bị hấn lấy đầu không thương tiếc, trong đó có cả những người cực kỳ nổi tiếng và mạnh mẽ của Hathem và Gondor.

Từ đó về sau mọi gọi hấn với một cái tên "Tử thần Gudo! Tử thần vừa ra, địa ngục tái hiện!"

Gudo từ trên cao nhảy xuống đứng ngay vị trí hắc mã, ngồi yên vị vững vàng trên lưng nó, hấn đưa tay vuốt nhẹ bờm ngựa lẩm bẩm: "Khá lâu rồi hai ta không kẻ vai chiến đấu nhì, đã như vậy thì hôm nay hãy để cho ngươi và ta được cùng nhau tắm trong mưa máu nhé, Vlar!!"

Khuôn mặt lãnh đạm dần hiện lên một nụ cười khát máu, điên cuồng, có lẽ đây mới chính là mặt thật của Gudo.

"Sát khí thật nồng, tên này đã giết rất nhiều người, chắc chắn hấn đã xem chém giết là thú vui, đam mê của mình cho nên một khi chiến đấu sẽ rất điên cuồng. Những kẻ như vậy mặc dù dễ đối phó nhưng cũng không kém phần nguy hiểm."

Thiết nham ngồi bên cạnh ngưng trọng đưa ra ý kiến, Trường Thiên gật đầu đồng ý, đối với đám quân binh của Gondor thì Gudo thật sự rất nguy hiểm, bởi vì thực lực hai bên chênh lệch quá nhiều, không thể dùng cách nào khác để bù đắp lại được chỗ trống này.

Hí!!!

Hắc mã bên dưới Gudo nâng thân trước của mình lên hí vang, sau đó tung bốn vó lao như tên bắn về phía trước. Khi đi qua vòng ma pháp thứ hai thì một cây trường thương chui lên lơ lửng trên không, Gudo đưa tay nắm chặt xoay vài vòng, đây là vũ khí đã theo hấn trên trăm trận chiến. Tiếp đó là vòng ma pháp thứ ba, Vlar vừa đạp chân vào đó thì dị biến xảy ra, toàn thân nó và Gudo trên lưng cùng bốc cháy bởi ngọn lửa màu xanh thẫm. Đôi mắt của cả hai cháy lên hai luồng hỏa diễm sáng chói, nhìn không khác gì ác quỷ từ địa ngục trời dậy, cực kỳ đáng sợ.

Trên không trung có hai con Griffin bay đến gần há miệng hét lên, làn sóng âm ba phát ra khiến binh lính xung quanh ôm đầu thống khổ. Gudo đến nhìn cũng không thêm vùng nhẹ trường thương, hai luồng đao khí đen đặc phóng ra cắt xuyên qua người Griffin, bốn mảnh xác chết to lớn ầm ầm rơi xuống. Vlar lướt qua nơi nào là nơi đó huyết nhục bay đầy trời, máu tươi bắn vào người Gudo liền bị hỏa diễm trên người hấn thiêu đốt thành tro bụi, vì Gudo chỉ đang ở hậu phương quân Hathem nên tiền tuyến chưa một ai phát hiện ra sự tồn tại của hấn.

Chỉ có Erina năm đó còn nhỏ may mắn đi theo phụ thân nên đã chứng kiến được phong thái của con quỷ khác máu này, nàng ngay lập tức ra lệnh điều chỉnh đội hình chuẩn bị đối phó. Mặc dù biết cơ hội thắng được trận này đã giảm xuống rất thấp thậm chí toàn quân còn có nguy cơ bị diệt sạch, nhưng Erina vẫn muốn đánh, đây là trận đầu tiên nàng được toàn quyền chỉ huy, nếu cứ như vậy mà tháo chạy nàng làm sao mà cam lòng cho được, hơn nữa Huyết Nhận là đội quân do nàng tự tay huấn luyện, là niềm tự hào của nàng. Cho nên hôm nay Erina muốn quyết tử một phen.

"Alan, Era, mau lên đây cùng ta chỉ huy cuộc chiến này!!"

"Rõ!!!" Hai vị tướng quân dưới trướng Erina hơi nghi hoặc nhưng vẫn lĩnh mệnh thúc ngựa tiến lên đứng sừng vai với nàng.

"Giáp binh phía sau dâng cao lên sát tiền tuyến!!!"

"Pháp sư tách ra hai bên đứng sau giáp binh chuẩn bị, chờ lệnh của ta!!!"

Từng mệnh lệnh trực tiếp được Erina vận lực truyền đi khắp các mặt trận trên chiến trường, nàng cần phải chuẩn bị đầy đủ để đối mặt với kẻ địch hùng mạnh bậc nhất Walan này.

"Một cô gái thú vị, tuy nhiên ngu xuẩn đã che hết sự thú vị đó đi rồi!" Trường Thiên nhếch mép mỉm cười khinh thường, một tướng quân tốt phải biết tiến biết lui, dẫn binh đánh thắng trận chắc gì đã giỏi, một vạn quân thắng hai ngàn quân mà phải tổn đến ba ngàn quân vậy thì giỏi?

Nhưng nếu biết lui binh nhận thua đúng lúc lại là một vị tướng tài ba hàng thật giả thật, bỏ qua được danh vọng, cái tôi háo thắng không chấp nhận thua cuộc của mình đi thì không thể nghi ngờ về tương lai rộng mở của người đó được. Nhưng Erina trước mặt này không phải là vị tướng tài đúng nghĩa đó, điều nàng đang làm chỉ khiến mọi người chết một cách vô ích mà thôi.

Một ngọn lửa màu xanh chạy khắp chiến trường hấp dẫn nhiều ánh mắt của binh lính đang chiến đấu, những nơi nó đi qua không phải đầu lâu bay lên thì cũng là hai mảnh thân thể bị chia cắt. Nỗi sợ hãi dần dần nhen nhóm lên trong lòng mọi người, chỉ cần thấy ngọn lửa xanh kia tới liền nhanh chân tránh khỏi nơi đó, đáng tiếc không một ai thoát được cả.

Gudo cuối cùng cũng đã đến được tiền tuyến, hấn nhìn liếm môi chăm chăm vào đám Geron đang thoải mái tàn phá cách đó không xa. Ngọn lửa trong đôi mắt càng cháy mạnh hơn nữa thể hiện sự hưng phấn tột độ của hấn lúc này.

Có mấy con Geron đang cắn xé thân xác đám binh lính xấu số của Hathem đã phát hiện ra Gudo đang nhìn mình, bọn chúng lập tức ngẩng đầu lên dùng đôi mắt đỏ như máu trừng lại hấn ta. Mấy tên điều khiển trên lưng thuận miệng vui đùa.

"Sao, con mỗi lần này có vẻ đặc biệt đấy, chúng ta cược xem ai làm thịt được hấn trước không?"

"Chơi thì chơi, sợ quái gì, dù sao Erina đại nhân đã cho phép chúng ta mặc sức hành động rồi mà, thích thì vào luôn Quan sát đài của bọn chúng đập phá luôn cũng được."

"Ý kiến hay đấy, ta..."

Không kịp nói hết câu thì cổ họng của hắn đã bị một mũi thương xuyên qua, chết ngay tức khắc. Đám người còn lại kinh hãi trợn mắt, cổ hít hơi khí lạnh nhìn về phía người vừa ra tay. Không ai khác chính là Gudo được bao phủ trong hỏa diễm, đến lúc này họ mới nhận ra Gudo quá mạnh thì cũng đã muộn, mười mấy cái đầu lâu đồng loạt bay lên không trung trong đó có cả đầu của Geron không hề hấn gì.

Chỉ trong một đòn giết hết bốn Geron, đám binh lính xung quanh hoảng sợ dừng tay lại, đứng trân trối nhìn Gudo, cả bãi chiến trường rộng lớn nháy mắt lâm vào yên tĩnh.

Erina nắm chặt tay, lần đó còn nhỏ và chỉ đứng từ xa quan sát nên nàng không cảm nhận được rõ ràng sự đáng sợ của Gudo, hiện tại trực tiếp nhìn thấy hắn mạnh mẽ, tàn bạo như một đầu hung thú thì quyết định liều mạng vừa rồi của nàng đột nhiên xuất hiện sự lung lay đồ vờ, Erina sợ, nàng đang rất sợ Gudo, hắn quá mạnh, quá kinh khủng.

"Nhanh lên, thôi tù và lui binh, chúng ta không phải đối thủ của Gudo!!!"

"Gudo???" hai vị phó tướng Alan và Era thất thanh hét lớn, thanh danh con quái vật này thật sự quá lớn, hai người không hết hồn mới lạ.

Tình hình thật sự quá gấp gáp, Erina không đợi cả hai hoàn hồn, nàng tự mình chạy đến bên cạnh chụp lấy cái tù và to dài vận sức thổi lên năm tiếng.

Lệnh triệu tập toàn quân lui binh phát ra, Griffin ở đằng xa không kịp nghe thấy, hơn một nửa bởi vì đang hỗn loạn mà chết dưới thương Gudo, hắn mặc kệ đám người kia đang ngăn người hay bỏ chạy, việc của hắn thích làm bây giờ chính là tàn sát tất cả.

"Hai người theo ta lên căn hán, nếu cứ tiếp tục thì quân lính sẽ chết hết trước khi rời khỏi đây mất!!!"

Alan, Era sau khi nghe Erina ra lệnh lên chết thay binh lính thì vội vàng lắc đầu hoảng sợ, Erina thấy vậy khuôn mặt lập tức lạnh lại rút kiếm ra quát lên: "Hoặc là hai người hy sinh anh đừng người người ca tụng, quốc gia ghi nhớ, hoặc là ngay bây giờ ta kết liễu hai kẻ hèn nhát như các ngươi!!!"

Thân hình Alan, Era run lên bần bật một lát sau cắn răng gật mạnh đầu, ba người Erina phi ngựa với tốc độ nhanh nhất lao về phía Gudo trước mặt. Trường Thiên chứng kiến một màn như vậy liền tán thưởng mỉm cười: "Đúng là cô gái thú vị, trước đó khen ngươi có đầu óc quả không sai, tiểu Nham chuẩn bị động thủ được rồi, lần này đông vui lắm đấy!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Cho Ta Hỏi Nhà Xí Đi Hưởng Nào?

Phụt!!!

Lại thêm vài đầu Geron bay lên, kèm theo đó là mấy chục mạng người do đao khí cắt qua, mỗi khi kết thúc một sinh mạng thì ngọn lửa trên người Gudo càng cháy lớn hơn một chút, mặc dù rất nhỏ nhưng nếu đủ tinh tế sẽ dễ dàng phát hiện.

"Ma pháp sư nghe lệnh, Thiên Lưu Hóa!!!"

Ba người Erina vừa lao vào vòng chiến giết bớt quân lính Hathem mở đường máu cho quân Gondor rút lui vừa hét lớn ra lệnh cho đám pháp sư đã chuẩn bị từ nãy giờ.

Những tiếng chú ngữ đồng loạt vang lên, mặt đất phía trước hai trăm pháp sư xuất hiện từng vòng tròn ma pháp phát sáng, không lâu sau khi tiếng lầm bầm niệm chú kết thúc thì hàng trăm hàng ngàn hỏa cầu từ mặt đất bắn lên không trung, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng, hoa lệ. Đáng tiếc lúc này không một ai có tâm tình quan sát cả.

"Giáp Quang Trận!!!"

Đội giáp binh nâng tấm khiên to nặng của mình lên tạo thành một bức tường kiên cố, từ trong thân thể của mỗi người bắn ra những luồng quang khí màu vàng đất nhanh chóng kết hợp thành một tầng quang tráo bên ngoài bức tường khiên nặng nề.

Chẳng mấy chốc một cơn mưa cầu lửa từ trên trời ầm ầm rơi xuống, không khí bị đốt nóng liên tục vận vẹo. Quân lính Gondor lui vào phía sau bức tường phòng hộ mà giáp binh tạo ra di chuyển dần về trận doanh của mình.

ẦM!!!!...ẦM!!!!...ẦM!!!!...ẦM!!!!...

Hàng vạn hỏa cầu tập trung vào khu vực Gudo đang đứng rơi xuống, mặt đất chịu sự bạo tạc năng lượng từ những vụ nổ ầm ầm chấn động. Quân lính Hathem chưa kịp rút lui đều hét thảm chết trong biển lửa.

Ngay khi thấy mưa hòa cầu rơi xuống thì Gudo cười lạnh, hất đặt ngang trường thương trước người hướng lên trời, sau đó hai tay nhịp nhàng xoay tròn thân thương, tốc độ xoay ngày càng nhanh, đến cuối cùng cây trường thương gần như biến mất.

"Bạo Phong Liệt Diễm Thương!!!"

Một vòi rồng khổng lồ từ trên tay Gudo cuốn theo vô tận thân lam hòa diễm thổi quét qua đám hỏa cầu đang rơi xuống.

UYNH!!!

Vô số hỏa cầu bị vòi rồng cuốn vào trong sau đó nổ tung, một đám mây hỏa diễm hình nấm khổng lồ hiện ra quét theo vô số bụi mù lan ra khắp chiến trường. Mặt đất như bị vô số vẩy thạch va chạm tạo thành những cái hố lớn nhỏ, kèm theo hàng ngàn vết nứt chỉ chít như mạng nhện.

Erina đứng sau khiên chắn một mặt quan sát diễn biến chỗ Gudo, một mặt đốc thúc mọi người nhanh chóng rút lui. Trong lòng nàng biết con quái vật kia sẽ không chết dễ dàng như vậy, chỉ hy vọng hắn bị thương chút ít là được rồi.

Trong khói bụi dày đặc, một thân ảnh cao lớn ngày càng rõ ràng, không lâu sau đã hiện ra rõ ràng chính là Gudo cười trên lưng chiến mã hắc ám Vlar không chút tổn hại jC7Mubr nào. Gudo vẫn vác trường thương trên vai hiên ngang mà đứng, nếu không phải ai cũng biết ác danh của hắn thì đã nghĩ là một soái ca nào đó rồi.

Hỏa diễm màu xanh thẫm bốc cháy trên người đột nhiên tăng mạnh, Gudo nhếch mép cười khát máu, giọng nói của hắn mang theo năng lượng cực đại chấn cho màng nhĩ của tướng, lính có mặt ở chiến trường đau nhức: "Mấy con chuột nhỏ bé, vì sao không chạy nữa đi!!!"

"Các ngươi nguyện cùng ta ở lại chiến đấu?"

Erina quay đầu nhìn quân đoàn Huyết Nhận của mình mặc dù đang trong tình thế nguy kịch nhưng không một ai bỏ chạy nữa, bọn họ cũng nhận ra được một điều rằng, chạy chắc chắn sẽ chết càng nhanh hơn nữa.

Nghe được câu hỏi của Erina, đoàn quân binh Huyết Nhận đồng thanh hét lớn. Có lẽ khi đứng trước cái chết thì bất cứ ai cũng sẽ sợ hãi, nhưng khi đã biết kết quả của bản thân chắc chắn là sẽ chết thì con người ta sẽ không còn sợ nữa, thay vào đó là tuyệt vọng, không cam lòng. Tuy nhiên có một số người lại nhờ vào cái không cam lòng đó để xoay mình phản kháng, quân đoàn Huyết Nhận của Erina chính đang trong tình trạng như vậy.

"Không cần phải ra và giã chết nữa, trước khi đến đây ta đã chuẩn bị cho các ngươi một món quà nho nhỏ, đặc biệt là tiểu thư Erina đây. Ta rất muốn xem vẻ mặt của lão già Warlock kia như thế nào khi thấy thân thể không còn toàn vẹn của con gái mình. Khắc khắc!!!"

Gudo đột nhiên cười quỷ dị, cộng thêm đôi mắt bốc cháy như ghost rider khiến hắn càng giống với cái biệt danh Tử thần của mình hơn. Gudo giờ thanh trường thương của mình lên cao, ngọn lửa xanh thẫm chậm rãi lan sang toàn bộ thân cây thương.

"Để ngươi phải chờ lâu, thật xin lỗi. Ngươi ra được rồi!!!"

Cây trường thương rực cháy hỏa diễm được Gudo nhảy lên không trung cầm mạnh xuống đất, mặt đất tách ra làm hai tạo thành một cái vực sâu hun hút, thậm chí thấy được cả dung nham đang sôi sùng sục đỏ lòm bên dưới, khe vực chạy dài đến tận nơi mà đám Erina đang đứng.

"Tên khốn chết tiệt, có biết ta ở dưới này khó chịu lắm không, mẹ kiếp, ngươi mà không mở ra sớm thì ta cũng tự mình chui ra!!!"

Một giọng nói ồm ồm đáng sợ vang lên từ bên dưới khe nứt, dòng dung nham đột nhiên sôi lên sùng sục, giống như có thứ gì đó đang trôi lên, chẳng mấy chốc đã tạo thành cột dung nham khổng lồ.

Đến khi cao khoảng mười mét thì đột nhiên cột dung nham bị hai bàn tay to lớn tách ra làm đôi, một quái nhân khổng lồ râu tóc bờm xờm hiện ra, nửa thân trên để trần, từ bụng trở xuống mặc những bộ giáp công kênh vĩ đại.

Hắn búng người một cái đã nhảy lên tới miệng vực đứng ngay ngắn giữa đám người Huyết Nhận, có điều so với hắn thì bọn họ quá nhỏ bé, chỉ như những con côn trùng đang bò dưới đất mà thôi.

Ngồi quan sát trận chiến từ xa, Trường Thiên cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng trở nên thú vị, hắn không quay đầu dặn dò Thiết Nham bên cạnh: "Lát nữa ra đánh nhau, nhớ không được dùng tu vi cùng Nguyên khí, ở thế giới này ngươi dùng một phần là mất một phần, không có cách nào khôi phục đâu, không đến lúc vạn nhất thì tốt nhất vẫn cứ giữ lại thì hơn. Dùng nhục thân đánh nhau là được rồi."

"Đại nhân yên tâm, Cự Nhân tộc thuộc hạ chỉ cần biến về cơ thể nguyên bản thì có nhục thân ngang với tu vi, thậm chí còn mạnh hơn một chút, hạ hai con quái kia dư sức!"

Trường Thiên gật đầu ra hiệu, cả hai liền di chuyển lặng lẽ tiếp cận vòng chiến.

"Valad, tên to đầu người sủa cái gì vậy, ta trái lệnh mấy lão già kia, mang ngươi đến đây là đã hời cho ngươi lắm rồi, trách móc cái gì nữa thế!"

"Hời cái rắm, còn không phải ngươi chán ở thung lũng chết chờ đợi đám côn trùng kia nên mới tranh giành tới nơi này với lão tử sao!!!"

Hai người một lớn một nhỏ không ngừng đấu võ mồm, đám người Erina há hốc mồm hết nhìn Gudo rồi lại nhìn Valad, Era tuyệt vọng quỳ xuống đất: "Tử thần Gudo, Kê khổng lồ Valad, chúng ta xong rồi, ông trời thật sự muốn chúng ta phải chết ở đây sao?"

"Các vị, cho ta hỏi nhà xí đi hướng nào vậy?"

Giữa lúc tình hình căng thẳng, tuyệt vọng thì đột nhiên một giọng nói vang lên khiến mọi người vừa nghi hoặc vừa buồn cười, thầm nghĩ tên nào lại to gan dám hỏi cái câu tẻ nhệ không liên quan chút nào đến chiến tranh như vậy. Mọi người cùng quay đầu tìm kiếm thì phía xa xuất hiện hai thân ảnh đang đi đến.

Không phải Trường Thiên cùng Thiết Nham thì còn ai vào đây, tuy câu nói của hắn mang ý trêu đùa nhưng về mặt lại chẳng có chút gì gọi là đùa giỡn cả, vẫn giữ nụ cười nhẹ thường trực trên môi.

Đến khi biết người vừa hỏi câu ngu xuẩn kia là một nam tử tuấn mỹ, hấp dẫn đến kỳ lạ thì cả đám không nhìn không được nảy sinh những ý nghĩ quái dị trong đầu.

Ngược lại với bọn họ, Gudo và Valad lại cảm giác được sự nguy hiểm và áp lực tỏa ra từ thanh niên tóc đỏ kia, cảm giác cực kỳ rõ ràng, đáng sợ. Gudo về mặt ngưng trọng hiềm thấy chậm rãi nói: "Không biết vị bằng hữu đây là cao nhân phương nào, bọn ta đang giải quyết ân oán riêng tư mong các hạ không nhúng tay vào, đợi bọn ta xong chuyện nhất định sẽ mời các hạ uống rượu bồi tội vì sự tiếp đón không chu đáo này!"

"Bằng hữu? Ai là bằng hữu của ngươi, cái ta muốn chính là nhà xí, làm bằng hữu với ngươi thì có làm ta nhìn được lâu hơn không?"

Trường Thiên nghi hoặc hỏi lại, về mặt không có chút nào là gấp gáp cần giải quyết cả, chỉ cần nhìn vào người ta cũng biết là tên này đang muốn gây sự. Đám người Huyết Nhận thầm nuốt một ngụm nước bọt, người này chắc chắn là nhân vật cường đại nào đó, chỉ có như vậy mới có thể khiến hai con quái vật kia kiêng dè không dám động thủ.

Như có suy nghĩ gì đó, đôi mắt Erina sáng lên nhìn chăm chăm vào Trường Thiên lễ phép dò hỏi: "Không biết vị đại nhân này có thể cứu giúp Huyết Nhận quân đoàn bọn ta được không, chỉ cần ngài đáp ứng thì Erina có thể tùy ý ngài định đoạt!"

Nói xong khuôn mặt nàng liền đỏ ửng, nhìn kiểu diêm, quyến rũ vô cùng. Những binh lính đằng sau không rời mắt ra được, chưa bao giờ bọn họ thấy tướng quân của mình có được vẻ mặt như vậy, đến cả Gudo khát máu cũng phải động tâm không thôi.

Đáng tiếc, Trường Thiên chẳng khác gì khúc gỗ, không thèm nhìn nàng lấy một cái, hẩn ngẩn nghĩ chốc lát rồi bước lại gần Erina. Gần đến mức cả hai chỉ cách nhau một gang tay, do Trường Thiên rất cao to nên Erina phải ngược lên nhìn mới trông thấy được khuôn mặt của hắn.

Trường Thiên cúi người xuống vuốt nhẹ vào má của Erina, khẽ vén mấy lọn tóc vương trên mặt nàng ra đằng sau. Erina mặt càng đỏ hơn nữa nhưng cũng không hề tránh né, Trường Thiên là hy vọng cuối cùng của Huyết Nhận, nàng thà hy sinh chính mình còn hơn là tất cả mọi người cùng chết.

Quan sát sự thay đổi trên khuôn mặt của Erina làm Trường Thiên càng cảm thấy thú vị với cô gái này hơn nữa, hẩn áp sát mặt mình vào bên má của Erina thổi nhẹ một hơi vào tai nàng rồi thì thầm: "Muốn làm gì nàng cũng được sao? Vậy nàng ngoài cái khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng hơi ngon một chút thì còn cái gì khác nữa để thu hút sự chú ý của ta. Cái khiến ta chú ý nàng cho đến hiện tại chính là sự ngu dốt đến mức cực kỳ buồn cười, nàng nghĩ sao khi biết đối thủ rất mạnh mà vẫn ngoan cố đâm đầu vào. Muốn thể hiện bản thân? muốn chứng minh nàng không vô dụng? Ta thì lại nghĩ nàng đang muốn chứng minh sự ngu xuẩn của mình, nàng biết không, nếu dưới trướng của ta có một vị tướng quân như nàng thì ta sẽ chẳng do dự ngay lập tức vịn cổ nàng, giúp nàng xuống dưới đó sớm một chút để hoàn thành ý nguyện ngày hôm nay."

Thân hình Erina run lên từng đợt, nước mắt nước mũi ào ào chảy ra không ngừng, chưa bao giờ nàng chịu nhục như ngày hôm nay, chưa bao giờ nàng bị người khác nể nang thậm tệ đến vậy. Ánh mắt Erina nhìn vào Trường Thiên đã không còn sự cầu khẩn nữa, mà hoàn toàn là sự oán hận, căm ghét.

Tuy oán hận nhưng nàng vẫn tiếp tục mở miệng: "Cầu xin đại nhân cứu giúp chúng tôi, mặc dù ngài không cần đến ta nhưng vẫn thỉnh xin ngài khai ân một lần, ta sẽ làm tất cả những điều mà ngài nói."

Nói xong thậm chí nàng còn quỳ xuống cúi đầu trước Trường Thiên, đám binh lính thấy vậy lập tức hò hét muốn lao đến kéo Erina dậy, vì cái gì mà nàng phải quỳ, nàng là linh hồn của Huyết Nhận, là lãnh tụ tối cao của quân đoàn cô độc này, bọn họ thà chết chứ không để nàng chịu nhục. Một thân ảnh đã nhanh chóng xuất hiện chặn đường, không một ai có thể vượt qua được Thiết Nham, bất cứ người nào bước đến đều bị hắn một quyền đánh gục.

Trường Thiên đột nhiên mỉm cười xoa đầu Erina: "Cố gắng lên, nàng đang khiến ta nhìn nàng bằng con mắt khác đây, danh dự đối với một vị tướng đứng là rất quan trọng, nhưng điều quan trọng nhất với vị tướng quân đó chính là những binh lính trung thành và cũng là những người đồng đội tốt nhất, đừng hy sinh họ một cách vô ích. Ghi nhớ điều này thì nàng sẽ trở thành đại tướng quân chân chính vào một ngày không xa!"

"Giờ thì đứng lên và quan sát, mọi chuyện còn lại để ta lo!"

Nói xong Trường Thiên vỗ nhẹ đầu Erina rồi xoay người đi về phía Gudo, bỏ lại nàng vẫn còn đang ngây ngốc, thần thờ nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao lớn đang dần xa. Nước mắt chưa hề ngừng rơi nhưng khuôn mặt mếu máo lại mang theo sự kiên định cúi đầu thật sâu, hôm nay là ngày thay đổi hoàn toàn tâm tính của một con người, giúp người đó mở ra một tương lai tươi sáng rộng rãi vô bờ. Trường Thiên không biết việc hắn làm hôm nay đã dẫn đến rất nhiều hệ quả về sau, hắn chỉ biết nhìn một cô gái tốt, xinh đẹp phải chết là điều hắn không làm được, còn khai sáng tương lai cho nàng chỉ là việc thuận tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chiến Gudo

Về mặt Gudo dần trở nên âm trầm: "Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt. Valad, chúng ta cùng lên một lượt, nhanh chóng kết thúc thắng nhai này!!"

Bùm!!!

Một thân ảnh khổng lồ văng ngược về phía sau mấy trăm mét mới dừng lại được, âm thanh va chạm như bom nổ cùng với cuồng phong thổi quét khiến quần áo của mọi người bay phấp phật. Gudo quay phắt đầu nhìn chỗ Valad đứng vừa nãy, vị trí đó giờ đây là một kẻ khổng lồ khác to lớn không khác gì Valad.

"Người gọi ai là thắng nhai vậy con kiến kia?" Thiết Nham cười gần đằng đằng sát khí nhìn Gudo, đến cả lão cha hắn còn phải xem trọng Trường Thiên vài phần, mấy con côn trùng này là cái thứ gì mà dám mạnh miệng, may mắn là Trường Thiên dặn phải để lại cho hắn một tên không thì Thiết Nham đã làm gỏi cả hai luôn rồi.

Mấy người Huyết Nhận cùng Hathem tròn trĩnh mắt nhìn con quái vật khổng lồ thứ hai vừa mới xuất hiện, chính là người đi cùng với thanh niên tóc đỏ kỳ dị kia, hắn có thể phóng to thân thể sao?

Trường Thiên chả quan tâm cái gì đang diễn ra, hắn đang ngồi chồm hổm trước đồng vũ khí rơi vãi dưới đất, một tay chống cằm một tay lựa tới lựa lui mà vẫn không tìm được cây nào ưng ý. Đột nhiên hắn dừng lại trước một thanh loan đao, hắn cầm lên vung nhẹ, một luồng đao khí vô hình bổ mặt đất ra làm hai nửa.

Chính là thứ này, đôi mắt Trường Thiên sáng lên, trước đây hắn luôn nghĩ phải tìm vũ khí như thế nào mới hợp với mình. Kiếm? Tính cách của hắn vốn rất lười nên mấy thứ nhiều chiêu số như kiếm thì ngay lập tức được hắn cho qua.

Thương? Chả khác gì kiếm, hai thứ này cần rất nhiều công phu mới thành thực được, lực sát thương chỉ ngưng tụ lại một hoặc vài điểm, không tấn công diện rộng được.

Trường đao (giống Thanh Long Yển Nguyệt đao của Quan Vũ áy ae)? Cây này ban đầu Trường Thiên rất thích, vì nó ngẫu, nhưng sau khi nghĩ kỹ thì cũng bỏ qua, có thắng vua chỉ tay năm ngón nào xài món này bao giờ đâu, không thích hợp với thân phận của hắn.

Quạt? Ngay cả nghĩ hắn cũng chưa từng nghĩ đến.

Đại đao? Trường Thiên rất phân vân với đồ chơi này, thứ nhất sử dụng không cần chiêu số quá nhiều, có đao pháp nhưng cũng không phức tạp, chỉ hơi tốn sức thôi, mà sức là cái Trường Thiên không thiếu nhất. Thứ hai, lực sát thương cực mạnh, đánh hội đồng dùng món này là trùm. Nhưng đại đao lại quá cồng kềnh, mất chất soái ca hắn tạo dựng bao lâu nay.

Cho đến bây giờ Trường Thiên mới tìm được con hàng thích hợp với hắn nhất, loan đao (ae xem mấy cây đao cong cong của bọn hải tặc hay chơi ấy). Cầm hai tay hai cây loan đao thì phải gọi là best dTKWLLzp ngẫu luôn, Trường Thiên chỉ nghĩ đến là đã thấy đồ chơi này sinh ra để dành cho mình rồi.

Trường Thiên thuận tay cầm thêm một thanh lên tay, hắn quay đầu mỉm cười quý dị nhìn Gudo, vừa hay có người giúp hắn luyện tập lần đầu tiên, không tiếp nhận thành ý của người ta thì thật có lỗi với bản thân quá rồi.

Trường Thiên đột nhiên biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện trên đầu Gudo. Không nhiều lời một đao bổ xuống, tốc độ của Trường Thiên khiến trông mắt Gudo kịch liệt co rút, hắn chỉ kịp chắn ngang cây thương đón đỡ đòn công kích bất ngờ.

Rắc!!!

Tùng tiếng xương gãy vang bên tai mỗi người, Gudo vẫn an toàn, cánh tay hơi run rẩy một chút mà thôi, nhưng con chiến mã Vlar bên dưới bốn chân gãy nát, cả phần bụng nện thẳng xuống tạo ra một cái hố hình lòng chảo trên mặt đất.

Con ngựa không kịp rên cái nào đã tuyệt khí bỏ mạng, người bạn bao nhiêu năm cứ như vậy mà chết khiến Gudo triệt để điên cuồng gầm lên: "Mẹ kiếp, ta sẽ băm thây người ra!!!"

"Cậu còn không được!"

Cả hai nhanh chóng lao vào chiến đấu kịch liệt, những tiếng keng! keng! đinh tai nhức óc vang lên không dứt. Gudo nếu so sánh tu vi với Song Giới thì hắn đã là Ngưng Huyết sơ kỳ, vừa hay cùng đẳng cấp với nhục thân Trường Thiên, cho nên trừ khi hắn sử dụng Linh hồn lực còn không thì sẽ ngang sức. Trường Thiên cần chính là những trận đấu như thế này.

Một mũi thương bén nhọn xé gió đâm thẳng vào cổ họng Trường Thiên, hắn vẫn thần nhiên ngửa người lui sau tránh thoát, đồng thời đá vào chân trụ của Gudo. Gudo cười lạnh, hỏa diễm màu xanh thẫm trên thân nhanh chóng dồn vào đôi chân, khi chân Trường Thiên vừa tiếp xúc thì chỉ trong chớp lát ngọn lửa đã đốt cháy một phần quần và chiếc giày của hắn.

Âm thanh xèo xèo cộng mùi khét làm cho Trường Thiên nhũm mày, đây là bộ đồ mà hắn thích nhất a. Trường Thiên bực bội cời trường bào cất vào giới chỉ, để lộ ra phần thân trên hoàn mỹ, cơ bắp cuộn cuộn cực kỳ rắn chắc, soái ca sáu múi là đây chứ đâu.

"Đền quần cho ta!!!"

Gudo không nói gì, thâm lam hòa điểm bốc lên phừng phực, hắn nắm chặt trường thương chém ngang một phát, một đường đao khí hình màu đen bán nguyệt theo đó bắn ra. Đây là tuyệt kỹ thành danh của Gudo "Phách Thương Bán Nguyệt Trảm" uy lực trong đó khiến người khác phải kinh hồn táng đờm, một kích diệt ngàn quân.

"Có ý tứ!!!" Trường Thiên thôi không đùa cợt nữa, vẻ mặt ngưng trọng nhìn đao khí xé gió đang lao tới, hắn cầm song đao chém vào không khí, hai luồng vô hình đao khí bắn ra. Đáng tiếc hắn đã cầm vũ khí bao giờ đâu, uy lực trong đao khí kia không nhìn cũng biết

Xoẹt!!!

Thôn phệ trong nháy mắt, đao khí của Gudo vẫn tiếp tục lao về phía Trường Thiên như chưa có gì xảy ra, "yếu đến đáng thương" Trường Thiên cười khổ, kết quả này hắn đã đoán trước, nhưng có cần phải thảm hại vậy không.

Rầm!!! Chiêu thức Gudo xử ra rốt cuộc đã va chạm với Trường Thiên, mặc dù có thể tránh nhưng sau lưng hắn là đám Huyết Nhận quân đoàn, bởi vậy chỉ có thể lấy thân ngạnh kháng. Trường Thiên giờ song đao lên đón đỡ, chỉ chưa đầy vài giây hai thanh vũ khí đã gãy tan nát, đao khí chưa hết lực cắm thẳng vào người Trường Thiên, kéo theo hắn bay về phía sau. Trên mặt đất để lại hai vệt dài sâu hoắm. Gudo làm sao bỏ qua cơ hội này, còn chưa đợi đao khí tiêu tán thì hắn đã co người phóng đi, tốc độ nhanh như viên đạn được bắn ra khỏi súng. Trong giây lát Gudo đã xuất hiện sau lưng Trường Thiên, vẻ mặt hung ác vận mười thành lực lượng toàn thân đâm một kích vào giữa lưng Trường Thiên.

Phập!!! Đao khí tiêu tán, trước ngực Trường Thiên có thêm một vết chém ngang kéo dài sang hai bên sâu nửa tấc và một mũi thương xuyên qua từ phía sau. Máu tươi không ngừng chảy ra nhuộm đỏ toàn bộ cơ thể, hắn phun ra vài ngụm máu do chấn động sau đó lắc đầu cười khổ. Trường Thiên biết chắc nếu mình chỉ dùng nhục thân đánh nhau với Gudo thì sẽ ăn hành không ít nhưng sớm như thế này thì...

Kinh nghiệm thực chiến của hắn còn quá ít, trước đây luôn dùng thực lực đè ép mới hành người ta được, bây giờ Trường Thiên mới cảm nhận được mình yếu kém đến mức nào. Vì vậy hắn quyết định tranh thủ thời gian ở vị diện này luyện tập bản thân hoàn thiện nhất có thể. May mắn Trường Thiên vẫn còn chiêu "Bất tử thân" làm con bài hộ thân giúp hắn có được sự quyết tâm lớn nhất trong cuộc huấn luyện tự mình đặt ra này. Đau đớn chỉ là muỗi, thành quả mới quan trọng.

Mũi thương xoáy mạnh một vòng khiến Trường Thiên đau đớn nhũm chột mày sau đó mới từ từ rút ra, Gudo liếm mép, khuôn mặt khát máu đáng sợ hơn bao giờ hết, trong nội tâm của hắn chỉ có một câu: "Giết hắn, uống máu hắn! Giết hắn, uống máu hắn,..."

Cánh tay trái vẫn chưa sử dụng nắm chặt lại đám một quyền lên lưng Trường Thiên, trên đầu quyền xuất hiện vòng tròn ma pháp nhỏ, tác dụng của nó là phóng đại công kích gấp hai lần. Động tác xử lý của Gudo cực kỳ mau lẹ chuẩn xác, vừa rút thương ra liền tung quyền ngay lập tức, không đợi Trường Thiên có thời gian phản ứng.

Oành!!! Trường Thiên tiếp tục phun máu bắn về phía trước, bị quay như chong chóng thế này thật là một cảm giác rất khó chịu, nhưng hắn cũng chỉ có thể chịu đựng chứ không thể làm gì hơn, năng lực chừng đó thì trách được ai. Erina này giờ quan sát lo lắng không thôi, răng cắn vào môi đến bật máu, an nguy của Trường Thiên liên quan đến toàn bộ người ở đây cho nên hắn nhất định không thể chết được.

Đang đánh Valad toi tã là Thiết Nham cũng cảm thấy nghi hoặc, đại nhân sao có thể yếu như thế này được, con quái vật khổng lồ hai màu lần trước đâu rồi? Chỉ cần ngài sử dụng nó thì cho dù có mấy trăm thẳng như Gudo cũng chả bỏ kẻ rãng, vì sao ngài không dùng?

Về phần Trường Thiên bên này thì hắn đang nhờ một ngụm máu lồm cồm bò dậy, thương tích trên người lành lại với tốc độ chóng mặt, đến khi đứng vững văng trên nền đất đầy máu thì đã lành lại hơn phân nửa, duy có lỗ máu ở ngực là vẫn chưa tiến triển được nhiều lắm.

Tất cả đều là tổn thương da thịt chứ không gây ảnh hưởng chút nào đến kinh mạch cả, Trường Thiên khoe miệng toàn máu tuy nhiên điệu cười khiêu khích, khinh thường trên mặt cho thấy hắn chả chịu tí thiệt hại nào cả, cùng lắm là nhai vài miếng hành, roi thêm tí máu mà thôi.

Đôi đồng tử Gudo co rút lại nhìn chằm chằm vào những vết tích hắn gây ra đang từ từ khôi phục trên người Trường Thiên, hắn không khỏi nổi giận gằn từng chữ: "Tên khốn kiếp, ngươi là cái thứ gì vậy?" Gudo thì cuộc đời này chưa từng thấy thẳng nào có thân thể biến thái như thẳng trước mặt.

"Sai! Ngươi có thể gọi ta là quý ngài dôm bi!! Thứ gì là thứ gì?" Trường Thiên đưa ngón trỏ lên lắc qua lắc lại mỉm cười thần bí nhìn Gudo.

"Dôm bi? Dôm bi là cái gì?" Gudo buộc miệng hỏi theo bản năng, Trường Thiên không nhịn được ôm bụng cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt, troll mấy đứa không hiểu biết ngoại ngữ này đúng là sướng thật.

Khuôn mặt hắn hài hước chế nhạo: "Ngươi vẫn còn non lắm, chưa đủ tuổi biết mấy cái từ thâm sâu đó đâu!!!" Thanh âm mang theo sự khinh bỉ không che dấu khiến Gudo giận đến điên cuồng, hắn gầm lên vang trời: "Hỏa Phong Bạo Liệt Thương!!!"

Thâm lam hòa điểm trên người Gudo bốc cao hơn mười mét, chẳng mấy chốc đã hóa thành hình một cây trường Thương khổng lồ. Mồ hôi trên trán Gudo chảy xuống từng giọt to bằng hạt đậu, thi triển chiêu thức hoành tráng thế này cũng là gánh nặng không nhỏ đối với hắn.

Gudo hét lớn nắm chặt trường thương trên tay sau đó dùng hết sức lực ném về phía Trường Thiên, trường thương hòa điểm khổng lồ trên đầu Gudo cũng theo đó phóng đi.

Trong đôi mắt sắp lòi ra của mấy ngàn người có mặt tại chiến trường là một con đại bàng được tạo ra từ hỏa diễm chứ nào phải trường thương gì đâu. Uy lực một đòn này vượt ngoài dự đoán của Trường Thiên, khuôn mặt hắn ngưng trọng chưa từng có.

Nếu có thể sử dụng Thần Pháp thì tốt biết mấy, đáng tiếc bây giờ Trường Thiên mà cắn nuốt nguồn năng lượng khổng lồ đang lao đến thì hắn đừng mong quay về Song Giới được nữa, khí tức sinh mạng ở thể giới này sẽ làm cho hắn bị Song Giới bài xích. Trừ khi "Quy tắc" gặp biến cố nào đó, mà điều này rất khó xảy ra nên Trường Thiên không dám làm liều.

"Chết tiệt, lão tử liều mạng với người!" Ngẫm nghĩ một lúc Trường Thiên cắn răng quyết định không dùng Linh hồn lực mà cúi xuống nhặt hai thanh loan đao gần đó.

Trường Thiên múa may vài vòng đột nhiên hắn mở bừng mắt ra, trong khoảng không màu tím vô tận xẹt qua một tia sáng như sao băng bay ngang vậy. Khuôn mặt không giấu được hưng phấn, hắn đưa tay ngược về sau giống tư thế ném biên sau đó chém mạnh về phía trước.

Hai luồng đao khí màu vàng kim hình bán nguyệt rộng hơn chiều thước của Gudo gấp mấy lần bắn ra, mặt đất bị đao khí xé ra làm ba phần. Đao khí cứ xé gió lao đi cho đến khi va chạm với đại bàng lửa mà Gudo tạo ra.

Không có tiếng nổ hay quang cảnh hoành tráng như trong tưởng tượng, con đại bàng lửa bị cắt ra làm bốn phần sau đó biến mất những ngọn lửa bình thường rồi tan biến vào hư không, còn hai đao khí đan chéo nhau vẫn lao về phía Gudo như cũ, có chăng màu sắc đã âm ảm đi không ít, tuy nhiên uy lực còn lại cũng khiến Gudo mặt mày biến sắc vội vàng chuẩn bị nghênh đón.

Trường Thiên cũng không ngờ một chiêu "Thập Tự Kiếm" mình ăn cắp bản quyền của Yaiba đại ca lại lợi hại như vậy, không lẽ mình là thiên tài trong truyền thuyết? Nhưng hắn còn chưa tự đắc được bao lâu thì đã nghe tiếng rít cắt gió gần ngay bên tai, Trường Thiên vội vàng quay đầu: "Wtf sao con hàng này còn ở đây???"

Hóa ra là cây thương của Gudo, vừa nãy hắn đã phóng nó ra trước con đại bàng lửa, chỉ là độ lớn nhỏ chênh lệch quá nhiều khiến Trường Thiên không chú ý đến mà thôi. Đây cũng là một sơ sót trong kinh nghiệm chiến đấu của Trường Thiên, hắn không kịp tránh né vội vàng nâng đao dừng lại chiêu thức "Thập Tự Kiếm" vừa rồi.

Thế nhưng thứ bắn ra lại là đao khí vô hình củ chuối mà lần đầu tiên hắn đã xử xuất ra, Trường Thiên méo mặt giờ tay lên tính làm lại, tuy nhiên đã không còn kịp nữa. Trường thương mang theo kinh lực kinh khủng đâm xuyên qua người hắn phía, bay thêm một đoạn mới cắm phập lên mặt đất.

Trường Thiên quỳ xuống gian nan cúi đầu nhìn phần ngực trái bị xuyên thủng của mình, trái tim của hắn do lực xoáy bá đạo của cây thương làm cho nát vụn ra. Lần này chịu thương không đơn giản như trước nữa, thật sự trọng thương, bộ vị trọng yếu bị chấn nát đâu phải chuyện đùa. Trường Thiên cảm thấy cơ thể trì trệ rất khó cử động, hô hấp dồn dập khó khăn, mặc dù hắn đã đánh giá Gudo khá cao nhưng sự thật là vẫn còn quá thấp, sai lầm này đáng phải chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thập Tự Tiến Hóa - Widky

Ói ra vài ngụm máu nữa Trường Thiên mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, trên người hắn bây giờ là hai lỗ máu lớn lớn đến mức có thể cho tay vào, tuy vậy tâm tình hắn bây giờ lại đang rất hưng phấn. Thành quả của trận chiến này quả thật là rất nhiều, so với những vết thương trên người vẫn đáng giá lắm.

Bên phía Gudo cũng chẳng hơn Trường Thiên bao nhiêu cả, trước ngực hắn áo giáp đã bị chia năm xẻ bảy, hai đường chém hình dấu x sâu hơn nửa tấc thấy cả xương hiện ra trên người Gudo. Hắn thở dốc vài hơi lau mồ hôi trên trán, ngọn lửa trong đôi mắt âm ảm đi trông thấy.

"Sát!!!" Gudo hét lớn bất chấp thương thế lao tới Trường Thiên như tên bắn, quyền đâm cước đá như vũ bão được tung ra liên tục, Trường Thiên không sợ nhất chính là cận thân chiến đấu, tuy cơ thể hắn đang trong trạng thái cực kỳ yếu, nhưng đối chiến với một kẻ thuần sử dụng vũ khí như Gudo thì vẫn hắn vẫn có được sự tự tin nhất định.

Bình!!...Bốp!!...Bình!!...

Cả hai ăn miếng trả miếng không người nào ngã xuống, không người nào chịu thua, trọng thương khiến Trường Thiên cùng Gudo không thể né tránh được nữa, họ không thừa sức để làm việc đó. Bên kia Thiết Nham đã dùng một quyền toàn lực đâm gãy cổ Valad, "kẻ khổng lồ" lừng lẫy một thời âm ảm đỏ xuống, tuy nhiên Thiết Nham chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên hai chân hắn bị nắm chặt không cách nào nhúc nhích.

"Định đi đâu sao???"

Giọng nói ồm ồm quen thuộc vang lên kèm theo nụ cười hưng phấn, Thiết Nham đến nghĩ cũng không cần, từ trong giới chỉ đặc biệt của mình rút ra một chiếc búa màu vàng đất khổng lồ dùng toàn lực bổ xuống mặt đất phía sau lưng mình.

ĐỪNG!!!!.....Á!!!

Âm thanh kinh thiên động địa nổ vang làm cho mọi người xung quanh bật tai lại ôm đầu thống khổ, tiếng hét đau đớn của Valad càng làm cho họ nổi da gà. Từng tia lửa điện xẹt qua xẹt lại quanh thân búa, Valad vừa rồi không chỉ chịu nỗi đau thân thể bị đánh nát mà còn phải chịu thêm cả điện giật, hay nói chính xác hơn là bị sét đánh.

Phong Vũ Thần Lôi Búa vũ khí Quân cấp trấn tộc của Cụ Nhân hùng mạnh, lão cha của Thiết Nham là Thiết Cương Minh đã đưa thứ này cho hắn, có điều nếu Thiết Nham chết ở đây hoặc không quay về được thì chắc chắn cái chức tộc trưởng của lão sẽ không giữ được nữa, cho dù có là người mạnh nhất tộc đi chăng nữa.

Như tên gọi, Phong Vũ Thần Lôi Búa được tạo ra từ Phong Thạch, Vũ Thạch và Lôi Thạch, cách đây mấy trăm vạn năm, tổ tiên của Cụ Nhân tộc Ngưu Nhân Chân Đế dùng hai ngàn năm sinh mệnh và một phần ba máu huyết của mình để chế tạo nên vũ khí này, mặc dù chỉ là Quân cấp nhưng đó là khi ở trong tay tộc nhân dưới Chân Quân cảnh mà thôi, đến khi vượt qua ngưỡng cửa thì Phong Vũ Thần Lôi Búa sẽ tăng trưởng theo sức mạnh của người sử dụng, cực hạn đạt đến đỉnh cao nhất Đế Khí. Ngưu Nhân Chân Đế đã từng dùng Phong Vũ Thần Lôi Búa một mình địch lại năm vị Chân Đế ngang hàng khác mà vẫn không bại, đủ thấy sự cường đại của Đế Khí này.

Valad nằm dưới hồ sâu từ từ bò lên mặt đất, thân hình hắn bê bết máu nhưng vẻ mặt lại cực kỳ quý dị, tựa cười tựa hưng phấn tựa thống khổ. Hắn nhếch xương vai lên nắn lại cánh tay bị gãy sau đó liếm mép mở miệng: "Rất mạnh, rất đau, đã lâu rồi Valad ta không được nếm mùi vị đau đớn tận xương tủy như bây giờ, người là kẻ thứ ba làm được điều đó. Mùi vị ngon thế này bỏ đi thì rất đáng tiếc tuy nhiên đồng bạn của ta và người đã sắp không chịu nổi nữa rồi, chúng ta cũng không nên dây dưa thêm, kết thúc nhanh thôi."

Khuôn mặt Thiết Nham ngưng trọng nhìn chằm chằm vị trí mà Trường Thiên cùng Gudo đối chiến rồi mới quay sang liếc mắt Valad, hắn không nói gì nâng cây búa lên trời.

Không lâu sau bầu trời đột nhiên tối sầm lại, mây đen lũ lượt kéo đến chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ thiên không, từng cơn cuồng phong cực mạnh thổi quét mặt đất khiến bụi bay mù mịt, những vòi rồng lốc xoáy khổng lồ rất nhanh được hình thành tàn phá khắp nơi chúng đi qua.

Đám Erina kinh hãi há hốc mồm, vội vàng điều động lá chắn hộ giáp. Điều khiển được cả thiên nhiên luôn luôn là một trong những năng lực cường đại, khủng bố nhất thế gian.

Người đang phải chịu sự tấn công từ những cơn cuồng phong và vòi rồng là Valad, đau đớn cắt da xé thịt làm chân mày hắn nhíu chặt, mồ hôi cùng máu tuôn ra như tắm trên khắp cơ thể. Tuy nhiên tất cả vẫn chưa dừng lại ở đó, mái tóc dài ngang vai được cột lại cẩn thận của Thiết Nham đột nhiên xổ bung ra bay phấp phới trước gió, đôi mắt hắn sáng dần lên, để rồi cuối cùng trở thành một đôi mắt màu bạc sáng loáng chiếu rọi về phía trước, với cây búa khổng lồ cầm trên tay nhìn hắn lúc này không khác gì Thiên Tướng từ Thiên Đình hạ phàm.

ẦM!!!!.....ẦM!!!!.....ĐỪNG!!!!.....

Hàng Chục hàng trăm đạo sấm sét to như cái cột chống trời xẹt ngang thiên không, âm thanh tạo ra khiến người khác có cảm tưởng "trời sắp sập sao?"

Rất nhanh đã có vài tia sét hàng trăm xuống mặt đất, vô số tia điện từ lan ra khắp mặt đất, những tên lính Hathem gần đó dính phải lập tức cháy thành tro tan vào không khí, thậm chí có một số người thuộc quân đoàn Huyết Nhận xui xẻo cũng chịu kết cục như bọn Hathem trước đó. Uy lực của thiên địa quả thật đáng sợ vô cùng.

Valad khó khăn nuốt nước bọt, cánh tay run rẩy không ngừng xác nhận nội tâm đang hoảng sợ cực độ của hắn, hắn nào biết kẻ trước mặt lại cường đại bậc này chứ. "Mẹ kiếp đừng nói là lão tử, chỉ sợ mấy tên biến thái Vũ Quân có ở đây cũng sẽ vạn kiếp bất phục, chó chết sao lão tử lại xui xẻo đến vậy chứ!!!" Trong lòng Valad gào thét than thân trách phận, đáng tiếc Thiết Nham không cho hắn kịp có thời gian suy nghĩ biện pháp trốn tránh.

Cơ thể Thiết Nham hóa thành hình thái cực đại của bản thân dần bay lên trên cao, nếu có một vị Lôi Thần ở đây chắc chắn mọi hành động sẽ y chang Thiết Nham bây giờ. Hắn cầm búa chỉ xuống Valad bên dưới, lúc này Valad không khác gì con kiến so với Thiết Nham cả, Cụ Nhân tộc đầu phải chừng người khổng lồ cao chín mươi mét như Valad có thể so sánh.

Chỉ trong chốc lát, từng tiếng động ầm ầm như ngũ lôi oanh đỉnh vang lên không dứt, không biết bao nhiêu tia sét cùng vòi rồng bay đến trước mũi Phong Vũ Thần Lôi Búa, một quả cầu ẩn chứa sức mạnh của thiên địa Phong, Lôi dần được hình thành và đang ngày càng trở nên to lớn.

Áp lực khủng bố phát ra từ nó làm mặt đất bên dưới cách Thiết Nham vài trăm mét không chịu được ầm ầm bạo tạc, nứt vỡ. Tướng, lính hai phe Hathem và Gondor đang ở xa nơi phát sinh dị biến cũng chịu không nổi lần lượt quỵ xuống ôm ngực thở dốc, bọn họ cứ nghĩ nam tử tóc đỏ mới là người mạnh nhất, nhưng không ngờ kẻ đi theo hắn mới là tồn tại cường đại nhất.

"Tất cả mau chóng lui về phía sau, nhanh lên!!!" Erina tự dùng kiếm cắt một nhát vào tay, lấy đau đớn làm mình tỉnh táo lại, nàng không do dự hét lớn ra lệnh cho Huyết Nhận, kéo bọn hắn về thực tại. Mấy ngàn người lúc này như ong vỡ tổ tháo chạy lên trên đồi.

Quân đội Hathem ở gần cuộc chiến nên áp lực bọn chúng phải chịu không đơn giản như Huyết Nhận, không một ai có thể cử động được, ngay cả thở còn khó khăn thì nói gì đến chạy trốn.

Thậm chí thì không ai khác ngoài Valad, hai chân hắn gần như quỳ hẳn xuống đất, trên tay không biết từ bao giờ đã có thêm một thanh đại đao, hắn gắng hết sức lực gầm lên hướng Thiết Nham bổ một đao "Phá Toái!!!" Valad biết nếu để Thiết Nham xuất chiêu thì hắn chết không thể nghi ngờ, cho dù thân thể có dai khỏe hơn người khác thì cũng vậy.

Ba lưỡi đao nhận kèm theo cuồng phong bắn thẳng về phía Thiết Nham, nhưng đáng tiếc hán nào có quan tâm tới mấy thứ ruồi muỗi đó, nhục thân hán bây giờ đã đạt tới Ngưng Huyết trung kỳ đỉnh phong, đòn công kích của Valad chỉ có thể gây ra vết thương ngoài da thôi. Điều quan trọng bây giờ là điều khiển sự tập trung năng lượng của quả cầu trước mặt, cánh tay cầm búa của Thiết Nham đã bắt đầu run rẩy, hán sắp không chống nổi nữa rồi.

Đây là lần đầu tiên Thiết Nham dùng chiêu này, trước đây đến cơ hội tập còn không có, Phong Vũ Thần Lôi Búa đầu phải vũ khí của hán. Ngay khi Thiết Nham đạt đến cực hạn chuẩn bị hạ búa thì đôi mắt màu bạc xẹt qua tia mừng như điên, dùng chút lực lượng nhục thân cuối cùng truyền vào cây búa trên tay thì dị biến rồi cuộc cũng đã phát sinh chứng minh cho sự thành công của Thiết Nham.

"Vạn Lôi Thiên Phong Bạo!!!"

Ngay lập tức Thiết Nham hét lớn bắn quả cầu năng lượng khổng lồ xuống vị trí Valad bên dưới, nhìn tốc độ di chuyển cực kỳ chậm của quả cầu tưởng chừng như ai cũng có thể né tránh dễ dàng. Nhưng Valad bên dưới không làm được điều đó, hán quỳ chết trên mặt đất, về mặt tuyệt vọng xám ngoét đợi tử thần đến đưa đi.

"Ngu xuẩn, nguoi muốn giết hết tất cả mọi người ở đây luôn sao!!!"

Nhưng đúng lúc này thì dị biến lại phát sinh lần nữa, một tiếng gầm phẫn nộ từ chiến trường của Trường Thiên cùng Gudo vang lên, Thiết Nham nghe thấy liền giật bắn mình, hán không để ý chiêu thức của mình mạnh đến mức độ nào, vừa rồi hán chỉ muốn nhanh chóng tiêu diệt Valad để chi viện Trường Thiên. Có điều hán không thể xài bất kỳ Đấu kỹ nào được cả, Nguyên khí đã bị Trường Thiên cấm sử dụng, nên chỉ còn mỗi đòn phối hợp với chiếc búa này thôi.

Đáng tiếc, bây giờ ngừng lại đã quá muộn, Trường Thiên không phải không muốn nhắc nhở Thiết Nham sớm hơn một chút để ngăn chặn hán tạo ra thanh thể lớn đến mức này. Hán cũng đang đối chiến sinh tử với Gudo, nhờ đó để làm tăng kỹ năng chiến đấu của mình hơn, nào có thời gian để quan tâm tới chuyện khác, chỉ đến khi quả cầu năng lượng sắp được hình thành thì Trường Thiên mới phát hiện, muốn ngăn cũng không còn kịp nữa.

Đúng như Trường Thiên đoán, một kích này của Thiết Nham ngang với Thiên cấp đỉnh phong Đấu kỹ, uy lực hủy diệt toàn bộ chiến trường nơi đây là dư sức, thậm chí còn tạo ra thanh thể quá lớn dẫn tới những vị cường giả khác ở gần xung quanh. Tuy nhiên, vẫn còn một lý do nữa để khiến Trường Thiên ra tay ngăn cản. "Đại nhân, thuộc hạ không thể ngừng nó lại được, mong ngài giúp ta!!!"

Thiết Nham luống cuống chân tay làm đủ mọi cách nhưng không hiệu quả, bắt đắ dĩ đành phải hướng Trường Thiên cầu xin.

"Mẹ kiếp, để xem sau chuyện này lão tử xử lý nguoi như thế nào!!!" Bực bội mắg chửi một phen sau đó Trường Thiên mặc kệ Gudo nghỉ hoặc, biến mất tại chỗ. Đến khi hiện thân thì đã ở cách trước mặt Valad không xa.

Song hồn trong người điên cuồng vận chuyển, Trường Thiên lần này bắt buộc phải dùng đến chiêu thức đó, nếu không ngay cả hán cũng thi cốt vô tồn.

"Quý Ánh Hiện Thân!!!"

Một thân ảnh khổng lồ hai màu tử, bạch to lớn không thua kém gì Thiết Nham trên không trung, "Susanoo" lần thứ hai được Trường Thiên triệu hồi, tuy nhiên kích cỡ và độ ngưng thực khác xa so với lần trước, đôi cánh màu trắng gang ra che phủ cả một mảng trời rộng lớn.

Đôi mắt không còn là màu tím như trước nữa mà thay vào đó là màu đen đặc không ánh sáng, giống y đúc Hư Vô không khác tí nào. Trường Thiên bên trong điều khiển Song hồn vận chuyển đến cực hạn.

"Ba đầu sáu tay!!!"

Quý Ánh hưởng quả cầu đang lao tới gầm lên một tiếng kinh thiên hải địa, giáp che mặt vỡ tan để lộ cặp răng nanh dài ngoằn đâm ra ngoài (hàm dưới nha ae). Hai cái sừng cong trên đầu rút vào bên trong sau đó một cái sừng khác màu tím trời ra, hai cái đầu giống như củ mọc lên trên cần cổ to lớn.

"Asura Susanoo!!!" quay trở lại thế gian, tuy nhiên trên tay không còn là thanh trường kiếm như trước nữa mà thay vào đó là sáu thanh loan đao ngưng tụ từ Tử hồn lực. "Thần chiến tranh hiện thân, ai dám đánh một trận!!!"

Thiết Nham mặc dù đã từng được nhìn thấy hình dạng này của đại nhân nhưng bây giờ quan sát lại vẫn cảm thấy rung động không thua kém gì ban đầu. Hán đã như vậy thì đừng nói đến đám nguoi xung quanh nữa, đặc biệt là Erina và Gudo, một người hai mắt tỏa sáng sùng bái cùng kính sợ, còn Gudo thì chỉ biết cảm ơn trời Phật phù hộ.

Bên trong Quý Ánh, Trường Thiên hít sâu một hơi tập trung toàn bộ tinh thần, bỏ qua mọi sự việc bên ngoài cố gắng mường tượng lại chiêu Thập Tự đã dùng trước đó, chỉ cần một chút uy lực bên ngoài thôi cũng được, chưa cần đến tinh túy trong chiêu thức, hán chưa có thời gian luyện tập, xử ra được "hình" thôi là đã thành công lắm rồi, thậm chí đánh tan quả cầu cuồng bạo kia cũng chỉ là vấn đề đơn giản.

Sáu cánh tay của Quý Ánh đưa về sau làm ra tư thế giống như con nhện đang bò, đôi mắt Trường Thiên bật mở, cùng lúc đó sáu thanh loan đao trên tay đột nhiên bốc cháy, ngọn lửa màu vàng kim trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ thân đao.

"Tam Thập Tự Hỏa Đao - Tận Diệt Thương Khung!!!"

Sáu cánh tay cầm đao đồng loạt chém về phía trước tạo ra FdIxKgil ba cặp đao khí đan chéo vào nhau hình chữ x, mỗi đường đao khí dài đến mức làm nguoi khác nhìn vào không khác gì đường chân trời, có cảm tưởng chỉ cần chém ra là có thể chém đôi thiên hạ.

Xoẹt!!! Xoẹt!!! Xoẹt!!!

Toàn bộ quang cầu bị đao khí xuyên qua cắt thành từng mảnh nhỏ, tuy nhiên năng lượng trong mỗi phần không bị nổ tung ngược lại toàn bộ đều tiêu tán vào hư không, đây là một năng lực khác quá mức vô lý của chiêu thức mới do Trường Thiên sáng tạo, không riêng gì mọi người, ngay cả Trường Thiên, chính chủ như hắn cũng phải há hốc mồm nhìn sáu đao khí xé toang bầu trời lao đi cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn.

Trường Thiên thề là hắn chỉ mới đánh ra được cái hình thái bề ngoài của chiêu thức vừa rồi thôi, chứ chưa hề chân chính phát huy được một đòn hoàn chỉnh nào cả, người khác quan sát có lẽ không biết nhưng hắn lại cực kỳ rõ ràng năng lực của bản thân mình, còn rất xa hắn mới có thể đạt được thành tựu từ chiêu thức Thập Tự tiến hóa này.

Như vậy thì đẳng cấp của nó cao đến mức nào, Đệ kỷ còn không phải đơn giản bị phá hủy tiêu tán vào thiên địa sao, quả cầu năng lượng Thiết Nham tung ra đỉnh cao nhất chính là Đệ kỷ. Thập Tự tiến hóa chắc chắn là Thánh kỹ trở lên, cho dù Thần kỹ cũng rất có khả năng, bởi chỉ có đạt đến Thánh kỹ mới có thể tạo ra một loại "Quy tắc" đặc thù nào đó. Vừa rồi khi những phần nhỏ của quả cầu thay vì nổ tung lại tan biến, Trường Thiên nhận ra cái này chính là "Quy tắc", thậm chí là một "Quy tắc" cực kỳ cường đại.

Nếu hắn phát huy được mười thành thực lực tinh túy của Thập Tự tiến hóa thì chắc chắn thứ sinh ra rất có thể không còn là "Quy tắc" nữa, mà là một thứ gì đó cao hơn, kinh khủng hơn, đương nhiên không có khả năng nào là "Luật" được, Trường Thiên không dám nghĩ cao đến thế.

Trường Thiên càng nghĩ càng hưng phấn đến điên cuồng, quên luôn cả việc cần làm tiếp theo, không lâu sau đột nhiên hắn phun ra một ngụm máu tươi, Quý Ảnh mới theo đó mà từ từ mờ dần rồi biến mất. Hai chân run rẩy khuỵ xuống đất không ngừng ho ra máu, một đòn vừa rồi tạo thành gánh nặng thật sự rất lớn. Cộng thêm thương tích trước đó khiến bên trong cơ thể Trường Thiên lúc này xuất hiện những thương tổn không thể tưởng tượng, hắn chịu không nổi nằm hẳn xuống đất thở dốc từng ngụm cực kỳ nặng nề.

Thiết Nham vội vàng bay xuống đỡ Trường Thiên dậy, đang chuẩn bị mang hắn rời đi thì nghe thấy "Giết Valad đi, ta cần nhục thân của hắn!" Tiếng thì thào cực kỳ yếu ớt thờ không ra hơi. Thiết Nham không chút do dự cầm búa nện nát đầu Valad đang nằm bất tỉnh sau lưng Trường Thiên, lần này thì khỏi phải sống lại như trước nữa.

Một hắc động đột nhiên hiện ra phía trên người Valad, lực hút cực mạnh tỏa ra nuốt trọn hắn vào trong đó. Đây mới là mục tiêu chính khiến Trường Thiên ngăn cản Thiết Nham, nếu quả cầu bạo liệt thì chắc chắn Valad sẽ tan thành bụi phấn, chả mần ăn được gì nữa. Từ lần đầu thấy Valad xuất hiện Yêu Quyết đã báo động nhục thân của hắn có chút đặc biệt rất có ích cho sự phát triển năng lực "Bất tử thân" của Trường Thiên.

Đến đây sẽ có bạn thắc mắc Song Giới sẽ bài trừ khí tức sinh mạng và năng lượng tồn tại ở Hải Hà vậy tại sao Trường Thiên bây giờ lại có ý định thôn phệ Valad. Rất đơn giản, vật chết không có khí tức sinh mạng, ví dụ như nước, đất, đá, kim loại... và cả xác chết, khi người tu luyện chết đi thì mọi loại Nguyên Khí, năng lượng trong cơ thể đều sẽ tan biến vào thiên địa, đây là lý do tại sao khi Trường Thiên thôn phệ mấy cái xác Thần thú lại không tăng trưởng được tu vi, chỉ có đề thăng nhục thân lên mà thôi.

Một điều cực kỳ quan trọng nữa là không riêng gì Song Giới bài trừ Hải Hà, mà tất cả vị diện cao đều sẽ bài trừ vị diện thấp hơn, trừ khi có nhân vật nào đó tu luyện đến mức vượt qua thiên kiếp cuối cùng của vị diện thì có thể phi thăng lên vị diện cao hơn, cũng giống như thăng Tiên vậy. Ngược lại, không một người của vị diện nào được phép bước vào vị diện thấp hơn khi thực lực đã vượt quá giới hạn của vị diện thấp đó, trừ khi mạnh đến mức phá được "Quy tắc" do Thần đặt ra, và cả Vạn giới hiện tại chỉ có bốn người làm được.

Quay trở lại với Trường Thiên, hắn đang được Thiết Nham dìu đỡ, khi đi ngang qua quân đội Hathem thì bọn chúng tự giác lui về phía sau nhường đường, mặc dù là kẻ địch nhưng Trường Thiên cũng đã cứu bọn họ một mạng, chiến tranh không phân thiện ác đúng sai, nên không thể nói Hathem là phe ác luôn âm hiểm xảo trá lấy oán báo ân được.

Gudo ở đằng xa cũng không dám lại gần, nếu có cơ hội tất nhiên hắn sẽ kết liễu Trường Thiên, nhưng hiện tại thì không, chưa nói Trường Thiên còn thủ đoạn gì hay không, chỉ riêng Thiết Nham bên cạnh là hắn đã không đụng được rồi.

Thiết Nham đỡ Trường Thiên đi đến cạnh Erina liền theo lệnh dừng lại, nhìn bộ dáng Trường Thiên bây giờ nào còn soái ca, tiêu sái gì nữa. Khuôn mặt trắng bệch bệnh tật, quanh miệng là những vết máu chưa khô, không nói đến thân thể toàn màu đỏ và hai cái lỗ hổng đen thui trên ngực vẫn còn máu chảy ra.

Nước mắt nước mũi Erina không biết đã chảy thành dòng từ khi nào, binh lính Huyết Nhận đằng sau nàng nghiêm nghị khom người vái thật sâu, rất lâu không thấy ngẩng đầu lên lại. Trường Thiên khó khăn mỉm cười đưa tay xoa đầu nàng: "Tướng quân kỳ nhất chính là nước mắt, hiện tại các ngươi đều sống sót, nên vui mừng mới đúng. Nhớ lời ta nói lúc trước, đừng phạm thêm sai lầm nào nữa, nàng là người của Gondor đúng không, sau này ta sẽ đến tìm nàng, nhanh thôi! "

Nói xong không đợi Erina cảm tạ hắn cùng Thiết Nham đã biến mất tại chỗ, chỉ để lại Erina ngơ ngẩn một lúc lâu rồi mới thốt lên: "Ngài chưa nói cho ta biết tên mà!!!"

"Widky!!!" Một giọng nói vang vọng trong thiên địa rất lâu rất lâu sau mới tiêu tán, cái tên này Trường Thiên ghép lại từ "Wide sky"- bầu trời rộng lớn, cùng nghĩa với cái tên Trường Thiên của hắn.

"Widky...Widky..." Erina liên tục nhắm lại để khắc sâu cái tên này vào tâm trí.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hải Hà Đại Lục - Cự Đế

Hải Hà đại lục, giống với tên gọi đây là một khối đại lục rộng lớn với hơn hai phần ba là biển cả mênh mông, những đại lục nhỏ hơn được ngăn cách bởi Yêu Hải, Hồng Hải, Hắc Hải và Tử Hải hay còn gọi là biển chết, nơi đáng sợ và huyền bí nhất trên Hải Hà.

Hải Hà được tạo nên bởi tám khối đại lục nhỏ lấy tên bát đại Đế quốc hùng mạnh nhất làm danh tự thường gọi.

Tám đại Đế quốc sắp xếp theo thứ tự sức mạnh giảm dần lần lượt là: Thanh Long, Bạch Hổ, Kim Phụng, Địa Quy, Hằng Tước, Cao Thần, Thịnh Hà và Cang Luân.

Năm Đế quốc đầu đều thờ phụng Thần thú không tồn tại trong thiên địa này, họ thờ bởi vì truyền thuyết xa xưa khi Hải Hà được tạo ra thì năm con Thần thú đã tồn tại từ trước đó. Không biết lời đồn này từ đâu ra, họ chỉ mê tín rồi tin theo, cứ như thể những Vũ kỹ, Pháp kỹ tại năm Đế quốc trên đều liên quan đến Thần thú mà Đế quốc đó tôn thờ.

Tất nhiên không thể không kể đến việc phân chia cấp bậc tu vi tại nơi này rồi, như bao vị diện khác, Hải Hà cũng có hệ thống tu luyện của riêng mình. Được phân làm hai loại Vũ và Pháp, Vũ chia thành Vũ Đồ, Vũ Sư, Vũ Tướng, Vũ Vương, Vũ Hoàng, Vũ Quân, Vũ Tôn, Vũ Đế (Anh em đừng mất công so sánh với Song Giới nhé, vấn đề đẳng cấp Ngưng Huyết trung kỳ của Trường Thiên ngang với Vũ gì thì mình sẽ nói sau). Pháp cũng được chia theo như vậy, có điều Pháp cực kỳ khó tu luyện, bởi vì nó chủ yếu yêu cầu am hiểu về vòng tròn ma pháp, người nào am hiểu càng sâu thì khả năng sử dụng càng thuần thực, càng mạnh mẽ hơn.

Không thiếu những người song tu Vũ Pháp nhưng tất cả đều là chênh về một môn, môn còn lại thì mức độ hiểu biết rất thấp, giống như Gudo chỉ biết mấy cái vòng ma pháp gia tăng lực công kích với giấu đồ vật mà thôi, duy có tạo ra không gian dành cho linh thú cùng yêu thú sinh sống là hơi cao cấp một chút, ngoài ra không có gì đặc biệt cả.

Tại Hải Hà không tồn tại thứ gọi là công pháp, bọn họ đều thổ nạp thiên địa chân khí như nhau, còn làm sao để xác định thiên tài trong muôn người thì có thể dựa vào Hàm Đan, thể tích Hàm Đan càng lớn chứng tỏ lượng chân khí chứa đựng được càng nhiều. Màu Hàm Đan thể hiện thuộc tính của người sở hữu, Hàm Đan nhiều hơn một màu cho thấy người đó có hơn một thuộc tính. (Hàm Đan tồn tại trong đan điền)

Ở yêu thú hay linh thú cũng có loại Hàm Đan này trong người, nhưng của bọn chúng được gọi khác là Yêu Đan và Linh Đan. Ở Hải Hà yêu, linh thú hầu hết là hải thú song song với hải thú là Hải tộc, sự cường đại của tộc quần này không thua kém gì Nhân tộc, về sau chúng ta sẽ biết rõ hơn về chủng tộc đặc biệt này.

Một điều cuối cùng đó là Hải Hà đại lục rất loạn, cực kỳ loạn, chiến tranh xảy ra còn hơn ăn cơm bữa, ngay tại những đại lục nhỏ cũng thường xuyên xảy ra nội chiến của những tiểu Vương quốc, điển hình là Hathem và Gondor mà Trường Thiên đã chứng kiến. Tuy nhiên, đến khi đại chiến giữa các lục địa hoặc đại chiến giữa tất cả đại lục với Hải tộc thì những tiểu Vương quốc này lại đồng lòng cùng chống giặc ngoài, không hề xảy ra nội loạn bên trong nữa. Và thật may mắn cho Trường Thiên của chúng ta, ba tháng sau sẽ là lần đại chiến tiếp theo giữa các đại lục, tiếp một năm sau đại chiến giữa hai đại tộc Nhân loại cùng Hải tộc nổ ra. Còn vì sao Hải tộc lại tấn công đất liền sớm như vậy, ngay lúc Nhân loại vừa kết thúc chiến tranh nội bộ thì bức màn nguyên nhân này sẽ được Trường Thiên tự mình dần dần mở ra.

Về phần Trường Thiên lúc này thì phải nói hần thắm đến mức không chịu được, cũng đã qua hai ngày kể từ hôm đó rồi, hần cùng Thiết Nham đang ở trong một động phủ tự tạo cách hai mươi mét dưới lòng đất. Với tình trạng bây giờ của Trường Thiên đừng nói là cùng cấp, cho dù yếu hơn hần một cấp bậc cũng dư sức diệt sát hần.

An toàn tuyệt đối là điều Trường Thiên cần nhất lúc này, vết thương trước ngực mặc dù đã liền lại nhưng sự hư hại bên trong cơ thể không phải ngày một ngày hai là có thể lành được. "Bất tử thân" đã hoạt động hết công suất, thêm vào Vĩnh Hằng Yêu Quyết nghịch thiên khiến tốc độ khôi phục gia tăng rất nhanh.

Trường Thiên hiện tại tạm thời bỏ qua thương thế của mình, hần đang dùng tinh thần tiến vào trong Hư Vô, ở nơi đó hần có thể tha hồ quan sát, diễn hóa ra những chiêu thức mà mình muốn. Hai ngày nay Trường Thiên luôn ở trong này không ngừng diễn hóa ra Thập Tự Dao pháp, tuyệt kỹ này còn mạnh hơn Đồ Diệt Trận nhiều lắm, nếu có thể luyện tập thành thực thì sẽ không phải chịu phản phệ quá lớn như lần trước nữa.

Hôm đó hần tự cảm thấy may mắn vẫn chưa rời xa mình, nếu hôm đó hần cho thêm vào chiêu thức Nguyên lực nữa thì phản phệ có thể lấy luôn cái mạng nhỏ của hần không chừng. Quyết tâm của Trường Thiên đối với Thập Tự Dao pháp này càng thêm mãnh liệt, một khi tiến hóa tiếp được thì uy lực lại càng không cần phải nói.

Cứ như vậy, trong không gian tối đen vô tận Trường Thiên hai tay nắm chặt hai thanh đao múa may liên tục, quên hết mọi thứ. Chẳng mấy chốc lại một tuần nữa trôi qua, thương thế của Trường Thiên đã hoàn toàn hồi phục nhưng lại không muốn rời khỏi Hư Vô. Mấy ngày trước, hần tỉnh lại liền nhận ra từ sau khi Thập Tự Dao pháp lóe qua trong đầu thì Linh hồn hần có thể tiến vào trong Hư Vô luyện tập, đặc biệt thời gian trong đó nhanh hơn bên ngoài mấy trăm lần, Trường Thiên chỉ đoán đại khái như vậy chứ không rõ ràng cho lắm.

Thời gian thực đã qua bảy ngày nhưng Trường Thiên lại luyện tập Thập Tự Dao pháp hơn mười năm, nghe có vẻ lâu tuy nhiên sự tiến bộ của hần cũng không phải là khả quan cho lắm. Lần đầu hần dùng Tam Thập Tự Hóa Dao, một thể tiến hóa của Thập Tự Dao pháp, uy lực chỉ được một phần mười sức mạnh chân chính của nó mà thôi. Sau mười năm liên tục diễn luyện thì uy lực tăng lên hai thành, muốn thuần thực hơn nữa nếu không tập vài trăm, vài

ngàn năm chắc chắn sẽ không được, đặc biệt là cần thực chiến.

Cảm thấy đã đến bình cảnh, Trường Thiên đành phải luyến tiếc rời khỏi Hư Vô, mười năm đối với những người ở vị diện mà nói là quá bình thường, nhưng con số này với Trường Thiên thì cũng là một quãng thời gian khá dài rồi.

Hắn đã bắt đầu cảm nhận được câu nói "Tu Tiên vô tuế nguyệt" là như thế nào, mặc dù con đường mình tu luyện không phải là Tiên nhân nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu cả.

Đôi mắt nhắm chặt đã lâu chậm rãi mở ra, bỗng chốc khí tức toàn thân khác biệt hoàn toàn trước đó, một cỗ tang thương mờ nhạt ẩn hiện bao trùm lên người Trường Thiên. Thiết Nham ngồi cách đó không xa kinh ngạc nhìn thật kỹ vào Trường Thiên.

"Ta bất tỉnh bao lâu rồi?"

Giọng nói vang lên kéo Thiết Nham ra khỏi mơ nghi hoặc, hắn lập tức cung kính đáp: "Ngài đã hôn mê được chín ngày rồi thưa đại nhân!" Trường Thiên gật đầu ngẫm nghĩ một lúc sau đó phát tay: "Người ra ngoài canh cửa giúp ta, không có lệnh thì đừng vào, nếu gặp chuyện không giải quyết được thì tạo chấn động lớn chút để ta biết!"

Đôi khi thân ảnh Thiết Nham biến mất Trường Thiên mới thở nhẹ một hơi, gọi ra Hư Vô, chuẩn bị quá trình hấp thụ năng lượng nhục thân từ Valad, không hiểu tại sao Yêu Quyết lại báo động tuy nhiên mỗi lần như vậy đều là đồ cực tốt, hắn rất mong chờ lần thăng cấp lực lượng lần này, có lẽ không nhiều nhưng năng lực đặc biệt nào đó chắc chắn sẽ có.

Không lâu sau, vô số luồng năng lượng màu đỏ từ Hư Vô bay ra dung nhập vào người Trường Thiên. Lại một ngày nữa qua đi, trong tòa động phủ rộng lại bỗng chốc vang lên tiếng cười to điên cuồng, Thiết Nham ở trên mặt đất mà vẫn nghe thấy được rất rõ ràng, nghi hoặc nhưng không dám xuống, chỉ đứng suy nghĩ xem đại nhân vỡ được cái gì mà lại hưng phấn đến độ này.

Tiếng cười rất lâu sau mới chậm rãi nhỏ dần rồi dứt hẳn, Trường Thiên lúc này đang tròn mắt không thể tin nhìn: "Cự Đế!!!!...Quả nhiên...quả nhiên là máu huyết của Cự Đế, không ngờ một cái chi tộc khổng lồ bình thường đến không thể bình thường hơn được lại tồn tại thứ này, hahaha!!! Trời cao quá là chiều cổ đến ta mà, ta đang thấy hào quang nhân vật chính chiếu rọi xung quanh mình! Haha hahaha!!!!"

Nhìn không được lại tiếp tục cười lớn, cũng không thể trách Trường Thiên hưng phấn đến phát điên như vậy được. Lại kể chút chuyện xưa vậy, rất lâu, rất lâu về trước, có lẽ là trước cả thời kỳ Hồng Hoang trong tình không tồn tại một đại lực hay còn gọi là vị diện, nếu vị diện này cũng như bao vị diện khác thì cũng không có gì đáng nói ở đây cả, tuy nhiên điều đặc biệt là bên trong vị d8iKKpv8 diện chỉ tồn tại một tộc quần duy nhất.

Tộc quần này có tên gọi là Cự Nhân tộc, đây cũng có thể coi là khởi đầu của vô số tộc Cự Nhân tồn tại đến bây giờ. Mọi chuyện cũng sẽ dừng lại ở đây nếu như bộ tộc này không xuất hiện Cự Đế, một kẻ chỉ mới có thực lực Cổ Đế nhưng lại khiến cho Thánh cấp cường giả không cách nào tiêu diệt được (Ồ Vạn giới từ Đế cấp có tên gọi riêng tức là Cổ Đế trở lên thì mọi vị diện đều có cùng cách đặt tên đẳng cấp như nhau, còn từ Chân Đế trở xuống thì khác nhau hoàn toàn, sẽ có nơi giống nhau nhưng rất ít, hehe), nói hắn bất tử cũng chẳng sai, chỉ cần còn một mẩu thịt vụn bất kể nhỏ như thế nào, nằm ở đâu thì đều có thể tái sinh lại hoàn mỹ.

Thiên phú tu luyện của tên này cực kỳ khủng khiếp, chỉ tốn hai vạn năm đã đạt đến Cổ Đế, tìm trong lịch sử Vạn giới cũng không quá năm người có được thành tựu bậc này. Những vị cường giả Thánh cấp lo sợ mỗi tai họa này sẽ tiếp tục phát triển, nếu hắn đạt đến được Thánh, Cổ Thánh thì ai có thể giết được hắn đây.

Rốt cuộc bọn họ cũng đã nghĩ ra một cách, vừa không phá hỏng "Quy tắc" vừa có thể ngăn chặn được mầm họa này. Năm đó có đến năm mươi Cổ Đế, mười Thánh cấp cùng hai vị Cổ Thánh vây bắt Cự Đế, một con số quá mức kinh khủng, Cự Đế không kịp á ử gì thì đã bị còng đầu lồi đi.

Trong một nhà ngục nào đó trong tình không, nhóm cường giả trên dùng năm ngàn năm để rút hết máu huyết Cự Đế, bọn họ phải liên tục rút máu của hắn cho đến khi sinh lực hắn hoàn toàn cạn kiệt, không còn cơ hội để tái sinh lần nữa. Mà khoảng thời gian để làm chuyện đó là năm ngàn năm với sự tham dự của mấy chục cường giả, đủ để thấy Cự Đế đáng sợ, biến thái đến mức nào.

Không biết qua bao nhiêu lâu thì số máu huyết đó đã tan biến vào trong hư không tăm tối, không ai biết chúng trôi dạt về đâu, có điều máu của Cự Đế không cách nào bị tiêu hủy đi được, không một ai có thể hấp thụ được chúng, có người đã thử nhưng kết quả cũng chỉ như nuốt một ngụm máu tanh tươi vào bụng, không có tí tác dụng nào.

Còn tộc nhân của Cự Đế, số phận không cần nói cũng quá rõ ràng, một Cự Đế là quá đủ, tuy nhiên bọn người vây bắt năm xưa không được quyền tuyệt chủng dòng tộc đến Thần cũng phải sợ này. Thần cho phép Cự Nhân tộc được lưu lại hậu đại nhưng chỉ là những hậu đại có dòng máu quá mức loãng, quá mức yếu ớt so với Cự Nhân chân chính. Và vị Thần yêu cầu điều này chính là Lục Đạo Vô Thần hay còn gọi với cái tên khác: Hư Vô Chủ Thần đệ nhất.

May mắn Trường Thiên có Hư Vô, gần như không gì nó không làm được, ngay cả tịnh hóa Cự Đế Huyết cũng chỉ là cái phát tay. Tia Cự Đế Huyết này mặc dù ít, không đủ để Khiến Trường Thiên biến thái được như Cự Đế năm đó, nhưng phối hợp với "Bất tử thân" vốn có thì chỉ cần cái đầu không bị gì cho dù là toàn bộ thân thể bị tan thành tro bụi cũng sẽ tái tạo lại được, còn bao lâu mới tái tạo xong thì đến cả Trường Thiên cũng bó tay.

Sau khi hưng phấn qua đi, Trường Thiên mới từ từ điều chỉnh lại tâm tình của mình, chuyện tốt đến quá bất ngờ khiến hắn quên luôn cả nhục thân đã tăng lên Ngưng Huyết trung kỳ, cái này cũng không ngoài dự đoán của hắn, như vậy là tốt lắm rồi.

Trường Thiên đắc ý thầm nghĩ, "sau này nếu có bị thương thì kiểu gì cũng không chết được, nặng cũng vậy mà cực nặng cũng vậy. Hắc hắc!!! lão tử tha hồ luyện Đạo pháp, một năm rưỡi sao, hy vọng thời gian trôi chậm một chút!"

Chương 62: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh!

Mười giọt....trăm giọt...ngàn giọt, chẳng mấy chốc một cơn mưa lớn nặng hạt từ bầu trời đầy mây đen rơi xuống, cây cối, đồng cỏ lại được gột rửa một lần nữa, tẩy đi những vết máu loang lổ trên mặt đất. Trong cơn mưa tầm tã nhìn dần trở nên mờ ảo, rất khó để quan sát xung quanh, có hai thân ảnh cao lớn lúc ẩn lúc hiện đang chậm rãi di chuyển giữa màn mưa.

Cả hai dừng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, một người trong đó đưa tay kéo mũ trùm áo choàng xuống để lộ gương mặt tuấn mỹ đến yêu dị. Người bên cạnh vẫn giấu mình trong tấm áo choàng màu đen rộng thùng thình, một giọng nói như kim thiết va vào nhau lạnh lùng vang lên: "Darka!! Ngươi có chắc chắn chuyện đi này sẽ thành công chứ? Nagudon Đại Đế không phải là kẻ đơn giản!!"

Nam tử yêu dị Darka trầm mặc không nói, hần đễ những giọt nước mưa trên cao rơi xuống mặt, xuống cổ như muốn gột sạch sự lo lắng, buồn phiền trong lòng. Hắc bào nhân im lặng không can thiệp vào suy nghĩ của Darka, hai người là bạn lâu năm nên hẳn biết tính cách của Darka như thế nào.

Rất lâu sau Darka mới từ tốn nói: "Có vị Đại Đế nào đơn giản đâu, đã đạt đến cấp bậc đỉnh cao ấy nếu không có thủ đoạn đặc biệt thì làm sao có thể điều hành cả một Đế quốc được chứ!! Chúng ta lần này là đi hợp tác, nào phải nhờ vả như mấy lão già kia nói, buồn cười, quá buồn cười, làm gì có chuyện bỏ công bỏ sức ra để nhận lại một câu cảm ơn chứ. Muốn Nagudon phải bình đi giúp đỡ mà không trả ra cái giá cụ thể làm vừa lòng hẳn thì chuyện này cũng đừng nghĩ đến nữa. Hahaha, vậy cuối cùng cái giá đó là ai trả? Ai trả? Còn không phải ta trả sao???"

Âm thanh càng về sau càng trầm trọng, đến cuối cùng gần như là phần nộ hét lên. Hắc bào nhân chưa xót thờ dài lắc đầu, Darka thân là đại hoàng tử của Hàng Tước Đế Quốc thế nhưng thân phận lại chẳng bằng mấy người em trai, em gái của mình. Không phải vì hần yếu nhất, cũng không phải vì hần kém thông minh nhất, ngược lại Darka là yêu nghiệt cường đại nhất Hàng Tước Đế Quốc, 50 tuổi đạt đến Vũ Hoàng cảnh giới, đếm trên khắp Hải Hà đại lục không quá ba người trên hần. Nhưng cũng chính vì sự cường đại, thông minh hơn người của mình mà ngay cả cha hần Hedas Đại Đế cũng phải lo sợ một ngày nào đó người con trai quá mức tài giỏi này sẽ lật đổ lão.

Vì vậy, phe cánh của Hedas mới phái Darka đi đàm phán vấn đề an nguy của Hàng Tước Đế quốc, tất nhiên bọn họ cũng đã nghĩ đến chuyện cầu xin không được và sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự và tính mạng của Darka, thậm chí Nagudon không hài lòng chuyện gì đó kết thúc Darka dìm họ luôn cũng được, một vị hoàng tử thiên tài mà còn yêu nước như Darka, mấy vị Đại Đế khác muốn trừ còn không kịp, nay dể rơi vào miệng hùm còn không phải là chết không toàn thây sao. Còn nếu đàm phán điều kiện thành công thì tốt, Hàng Tước được cứu, Darka trở về tiếp tục mối quan hệ rồi rấm trước kia mà thôi, đám Hedas đâu có lỗ gì. Kế hoạch phải nói là cực kỳ hoàn hảo.

Mặt trái của một Đế quốc cường đại nhiều hơn vô số lần người ta có thể tưởng tượng ra, trong vương thất không tồn tại thứ gọi là tình thân, kẻ mạnh có tiếng nói mới là điều quan trọng nhất. Mặc dù lo sợ nhưng Hedas không dám âm thầm trừ khử Darka, thứ nhất là vì quy định của tổ tiên, thứ hai là vì phe cánh ủng hộ Darka, thậm chí dân chúng Hàng Tước Đế quốc cũng rất yêu quý vị hoàng tử này. Quang minh chính đại tranh đấu, người thắng ok tất cả đều theo người, ngược lại nếu người chơi bản thì sẽ mất tất cả, đã từng có không ít vị Đại Đế bị tẩy chay, bởi căn bản một Đế quốc hùng mạnh đâu chỉ có mình Đại Đế là đạt được cấp bậc đỉnh cao.

"Đừng có phá khung cảnh thanh bình như thế này chứ, đào cái lỗ nào đó rồi chui xuống tha hồ mà hét!!"

Đúng lúc này một giọng nói vang lên khiến Darka cùng hắc bào nhân ngẩn người, rất nhanh đằng sau lưng bọn họ xuất hiện hai thân ảnh cao to lực lưỡng bước lại gần, hay nói chính xác là đi cùng hướng với họ có điều vô tình đụng nhau mà thôi.

Hai người mới đến này không ai khác chính là Trường Thiên và Thiết Nham, cả hai đang thương thức màn mưa vội vã nhìn như con quái vật đang gào thét trong trời đêm yên tĩnh, nhưng lại đều đều không nhanh quá, cũng không bị chậm đi, khiến trong lòng thoải mái, dễ chịu đến lạ thường.

Đang chậm rãi nhắm nháp mùi vị thích thú này thì bị âm thanh của Darka gầm lên phá tan, dừng nói là Trường Thiên cho dù là Thiết Nham cũng cực kỳ bức bối.

Cả hai đi đến chuẩn bị dạy cho tên khốn kiếp vừa rồi một bài học thì Trường Thiên cảm nhận được khí tức nguy hiểm đến từ người bên cạnh Darka, ngay lập tức hần kéo Thiết Nham dừng lại không bước lại gần nữa. Không phải Trường Thiên sợ, nếu hần liều mạng dùng luôn cả Nguyên lực dung hợp với Linh hồn lực thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Vấn đề là hần chưa muốn và cũng không muốn dùng, còn một năm rưỡi nữa mới tới thời điểm thoát khỏi đây, hiện tại chưa phải lúc nguy cấp đến tính mạng, dùng ít mất ít, dùng nhiều mất nhiều, có ngu mới làm chuyện đó.

Hắc bào nhân đối diện không khác gì Trường Thiên, hần cũng cảm thấy được khí tức nguy hiểm, tuy không nồng đậm cho lắm nhưng chỉ cần một chút nguy hiểm thôi là hần đã phải cẩn thận đối đãi rồi, Darka chưa đủ mạnh, nên tránh đi vẫn là tốt nhất.

"Đã quấy rầy hai vị huynh đệ đây thường thức phong cảnh, vừa rồi ta thật sợ ý, xin phép được tạ lỗi với hai vị tại đây!" Nói xong Darka chấp tay cúi nhẹ đầu, hần không phải kẻ ngu, hắc bào nhân tính cách nóng nảy, cao ngạo bức nào hần vô cùng rõ ràng, với câu nói vừa rồi của nam tử trước mặt mà hắc bào nhân cũng không có động tĩnh gì, cho thấy hần có phần kiêng dè không dám manh động. Từ đó có thể suy ra hai người kia không đơn giản, hoặc là nam tử vừa nói, hoặc là đồng bạn bên cạnh.

Trường Thiên không đáp lại, hắn gạt đầu rồi cùng Thiết Nham bước tiếp về phía trước. Khi đi ngang qua nhau đột nhiên cả Trường Thiên lẫn Darka đều giật nảy một cái. Darka nghi hoặc nhìn nam tử vừa rồi, trong lòng khó hiểu tại sao trong thâm tâm lại sinh ra ý định bá lỵ? Mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn là có.

Còn Trường Thiên thì khoe miệng hắn đang cong lên điệu cười quỷ dị, nhẹ nhàng lắm bầm: "Chu Tước? Thú vị lắm!" Thiết Nham kinh ngạc quay đầu nhìn Darka. "Đại nhân, tiểu tử đó là Chu Tước tộc sao ă?"

"Không phải, hắn chỉ là nhân loại mà thôi, có điều khí tức Chu Tước trên người lại rất nồng đậm, có lẽ là thờ phụng hay chủ tu một cái gì đó thuộc Chu Tước tộc. Đặc biệt, thứ làm ta hứng thú cũng chính là tia khí tức này, bởi vì nó không đơn giản là của Chu Tước bình thường mà của một chủng loài cao cấp hơn rất rất nhiều!!"

Thiết Nham khó tin ngẩn ra chốc lát, cao cấp hơn cả Thần thú, đừng đùa như vậy chứ. Như biết được hắn đang nghĩ gì, Trường Thiên cười khinh miệt: "Đẹp cái suy nghĩ trong đầu của ngươi đi, trong mắt Thần thú chân chính thì đám động vật các ngươi chỉ là yêu SWABuOF thú bình thường mà thôi. Ngươi Nhân tộc của ngươi hưởng chút lợi từ Thần thú Đại Địa Kim Hùng mới phát triển từ Cự Nhân bình thường lên được Ngươi Nhân Xà Vĩ.

Tương tự như vậy, bọn Cự Long, Phượng Hoàng, Chu Tước, Thiên Hồ, Địa Quy cũng chỉ là bàn chi của Thần thú chân chính, sở hữu chút máu huyết dư thừa mà tiến hóa đến hình thái tương tự. Tổ tiên chúng là ai chắc có lẽ đã quên hết rồi, như khí tức Chu Tước của tiểu tử vừa nãy nếu ta đoán không sai thì chắc chắn là Thần thú Chu Tước "Nguyên Thủy". So với Chu Tước Nguyên Thủy thì đám gà biết bay ở Song Giới không đáng đặt vào mắt."

"Ra là thế!! Đại nhân, vậy thì những Thần thú Nguyên Thủy đó đã đi đâu mà lại để cho bọn "Thần thú"...à yêu thú kia hoành hành ở Song Giới?" Đôi mắt Thiết Nham sáng lên như hiểu ra tất cả nhưng rồi lại trở thành nghi hoặc.

"Hỏi hay lắm, chắc ngươi cũng biết Thánh Chiến chứ, nói luôn cho ngươi thêm vài thông tin, Song Giới nơi mà chúng ta sinh sống, năm xưa từng là một Siêu vị diện. Và trận Thánh Chiến mà ngươi biết tới chính là trận chiến của bốn Siêu vị diện duy nhất của Vạn giới lúc đó, còn hiện tại thì Siêu vị diện có nhiều lắm!!"

Thiết Nham càng nghe càng cảm thấy tò mò, không ngờ bí mật lại nhiều đến như vậy. Hắn không quan tâm vì sao Trường Thiên biết được những chuyện kinh hãi thế tục như vậy, điều hắn muốn bây giờ là muốn biết điều gì xảy ra tiếp theo "Vậy vì sao bọn họ lại đánh nhau?"

"Nguyên nhân? Tốt nhất ngươi không nên biết điều này, ta chỉ có thể nói kết quả của trận chiến, rất đơn giản, toàn bộ tồn tại từ Chân Đế trở lên đều chết không chừa một ai, Nhân loại, Thần thú,... Và một điều nữa là năm Thần thú Nguyên Thủy kia không thuộc Song Giới, bởi vì vài lý do củ chuối nào đó nên máu huyết của chúng mới có cơ hội rơi vãi vào vị diện của chúng ta, tạo nên thế hệ "Thần thú" không ra gì như bây giờ!"

Có một điều mà Trường Thiên nói không đúng sự thật, đó là sau trận chiến vẫn còn một người sống sót, và cũng vì người sống sót sau cùng này đạt được truyền thừa cùng với đồ vật không nên cầm vào tay nên đã dẫn đến cuộc đại chiến Chư Thần cách đây hai gần hai mươi năm.

Thiết Nham hít sâu một hơi cố gắng ổn định lại tâm tình đang kích động của mình, chuyện này nếu người khác nói hắn chắc chắn sẽ không tin, nhưng Trường Thiên thì lại khác, Thiết Nham hoàn toàn tin tưởng vào vị chủ nhân này.

"Được rồi, chúng ta cũng nên nhanh chóng đến Gondor, dù sao có người quen giúp đỡ vẫn tốt hơn, tình hình ở Hải Hà rất loạn, tốt nhất không đi lung tung kéo lại mang phiền phức vào người thì mệt."

Cả hai đẩy nhanh tốc độ di chuyển, dần dần biến mất vào trong màn mưa tầm tã. Darka nheo mắt nhìn cho đến khi Trường Thiên khuất bóng mới ngưng trọng hồi hắc bào nhân bên cạnh: "Như thế nào?"

"Không rõ, khá nguy hiểm nhưng cũng không đến mức đáng lo ngại cho lắm!"

"Ngay cả ngươi cũng không nhìn ra được thực lực của hắn sao?"

"Không được, trên người hai tên này che phủ một tầng khí tức mờ ảo khiến ta không cách nào dò xét được!!"

Hắc bào nhân lắc đầu, việc này cũng làm hắn khó chịu, buồn bực không thôi, đường đường là một đỉnh cấp cường giả ở Hải Hà, vậy mà đánh giá tu vi của hai tên tiểu tử cũng không xong, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi không biết để đâu.

"Haiz, đi thôi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, nghĩ nhiều làm gì, có lẽ hai người đó có đồ vật che giấu tu vi, trên đại lục rộng lớn này không thiếu những thứ đó."

Darka thờ dãi bước theo hướng mà Trường Thiên đã đi, hướng thẳng đến Kim Phượng Đế quốc, tuy con đường giống nhau nhưng mục đích lại hoàn toàn khác, sẽ đến lúc Trường Thiên ghé thăm Kim Phượng tuy nhiên không phải bây giờ. Hắc bào nhân thâm gặt đầu sóng vai với Darka, rời khỏi nơi gặp mặt đầu tiên của hai người viết nên trang lịch sử mới cho Hải Hà đại lục này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Học Chế Khí

Vương đô Gondor.

Tại giáo trường của thủ phủ Warlock gia tộc, một cô gái tóc vàng đang liên tục vung kiếm, từng tiếng xé gió vang lên chứng tỏ uy lực trong mỗi chiêu thức không hề tầm thường.

Ngồi cách đó không xa là một nam một nữ, cả hai ngáp ngáp dài quan sát cô gái tóc vàng tập luyện, thiếu nữ ưỡ oải mở miệng: "Vị đại nhân kia ta nghĩ chắc cũng không ghê gớm như muối nói đâu, với cả hôm đó xuất hiện nhiều quái vật đỉnh cấp, cho nên muối đã hoảng sợ nên bị hoa mắt thì sao."

"Ta cũng nghĩ là vậy, có lẽ nhị ti đã nhìn lầm rồi!"

Nam tử bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, nói thế nào hẳn cũng không tin có nhân vật lợi hại như vậy: "Qua lời kể của nhị ti thì hình dáng của vị đại nhân đó cực kỳ xa lạ, những đại năng đỉnh cấp của đại lục làm gì có người nào giống với miêu tả đâu."

Nữ tử tóc vàng dừng thanh kiếm lại cắm xuống đất, sau đó vuốt mái tóc xõa rối tung của mình lên lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, chính là Erina mà hôm đó Trường Thiên gặp. Nàng cúi đầu trầm tư nhìn thanh trường kiếm đã theo mình bao nhiêu năm, sự kiện hôm đó trong mấy ngày nay không ngày nào không kể, không ngày nào không giải thích cho Quốc Vương cùng mấy vị đại thần nghe, trong gia tộc câu chuyện được nàng thuật lại cũng không phải là ít, có điều, không một ai hoàn toàn tin tưởng vào lời nàng nói, thậm chí có mấy ngàn người Huyết Nhận quân đoàn làm chứng cũng vậy.

Tất cả đều suy nghĩ như Eric, đệ đệ ruột của nàng, ngay cả đại ti Erilu cùng Eric tình như thủ túc còn không tin thì ai chịu tin nàng đây.

Có điều nàng không cần điều đó, cuộc đời này gặp được Widky thì còn gì nuối tiếc nữa, chỉ chạm mặt nhau một lần và với vài câu nói, tuy đơn giản nhưng đối với nàng từng đó thôi cũng đủ để thay đổi cả con người lẫn hướng đi về sau của nàng. Nội tâm Erina không kèm được báo hiệu lẫn rung động đầu đời đã đến, thêm vào thực lực cường đại đến khó tin của Widky nữa, thật khó để nàng có thể giữ lòng bình tĩnh được.

"Muốn nói gì tùy các ngươi, ta không thừa thời gian nói nhảm lui tới, sau này gặp được hẳn thì các ngươi mới biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

Erina nhắm mắt thở nhẹ một hơi rồi đi vào biệt viện, để lại hai người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, "Hy vọng Erina nói đúng sự thật, ta cũng rất muốn gặp người đó!" Eric khinh thường bĩu môi: "Ti lại tính lợi dụng sắc đẹp của mình ra câu dẫn hẳn ta à, lại như mấy tên công tử bột sai vật kia của chị á, đệ nghĩ ti nên thu lại suy nghĩ đó đi là được rồi, nhìn nhị ti có vẻ hơi mập mờ với người này đấy."

"Hừ, đợi mà xem!"" Erilu trừng mắt nhìn Eric sau đó cũng lắc mông đi vào biệt viện của Erina, thanh niên ở lại một mình cười khổ lắc đầu, hai cô chị hai tính cách hoàn toàn trái ngược, một người mạnh mẽ muốn dùng chính thực lực của mình để đứng trên tất cả, chứng tỏ mình là một đại tướng quân vĩ đại. Người còn lại thì thích được nuông chiều, tính cách tiểu thư rất rõ rệt và lộ ngay ra ngoài mặt, mặc dù am hiểu Ma Pháp cực mạnh nhưng lại ít khi nào sử dụng, vẫn cứ thích làm tiểu thư khuê các hơn là làm chiến binh.

Có lẽ ngay cả Erina cũng không ngờ tới là Trường Thiên lại đến nhanh như vậy, hẳn hiện tại đã vào Vương đô Gondor, tuy nhiên điều đầu tiên mà Trường Thiên muốn làm không phải là tìm Erina mà là tìm khu vực rèn, chế tạo ra vũ khí.

Cách đây một ngày Trường Thiên và Thiết Nham đã vào một ngôi thành nhỏ, ở đó Trường Thiên biết được tại Hải Hà cách Chế khí sư rèn vũ khí không khác gì Song Giới, có chăng là khâu phụ gia mà pháp và khắc trận văn là hoàn toàn khác nhau mà thôi.

Trường Thiên cảm thấy cách thức này cực kỳ hay và đơn giản, nên hẳn quyết tâm tham khảo, học hỏi thêm về cách chế khí ở Hải Hà đại lục. Còn nếu muốn biết nơi nào học tập tốt nhất thì chắc chắn chỉ có thể là nơi chế tạo vũ khí cho quân đội, tướng lĩnh và cao hơn nữa là thống soái.

Trong một cửa hiệu nhỏ ở ngoại thành Vương đô.

"Đại thúc, chế khí cần những yếu tố nào chính vậy?" Trường Thiên vẻ mặt chăm chú hỏi một lão già đang ngồi cặm cụi chế khí, có lẽ đẳng cấp của lão không cao, nhưng qua thái độ thì Trường Thiên có thể biết được lão rất yêu quý và dành hết tâm huyết cho công việc này, hẳn muốn học kinh nghiệm từ những người như thế này.

"Hà hà hà, nếu nói đơn giản thì nó sẽ đơn giản, nếu nói khó thì nó sẽ khó, quan trọng là ở bản tâm. Lão phu sống đã 3 4 trăm năm rồi, mỗi một ngày đều phải gõ búa trên dưới ngàn lần mới có thể an tâm vui vẻ với con cháu được, nó như một "thói quen" vậy, không làm là sẽ thấy thiếu, nhưng nếu làm thừa thì lại thấy lạ."

"Bản tâm...thói quen..." Trường Thiên ngẩn người, ngay lúc này hẳn lại đưa tinh thần vào trong Hư Vô, trước mặt bỗngưng xuất hiện một đồng dụng cụ rèn, chế khí. Tất cả đều là do hẳn dùng Linh hồn lực diễn hóa ra.

Tay phải nâng búa, tay trái kê một miếng thiết được hẳn ngưng tụ cực nhiều Linh hồn lực mà tạo thành, giúp nó cứng rắn không khác gì kim loại quý hiếm cả, thậm chí còn chắc chắn hơn nhiều nữa.

Chát!...Chát!...Chát!....

Một gõ nối tiếp một gõ, ban đầu nhịp gõ cực kỳ lộn xộn, không theo trình tự nào cả, tuy nhiên Trường Thiên không hề nao núng chút nào, hẳn vẫn cứ bình tĩnh nâng tay rồi hạ xuống, nâng tay rồi hạ xuống. Cứ như thế không biết bao nhiêu lần, không biết bao lâu sau thì những tiếng gõ dần dần theo một

quy luật nhất định, âm thanh đều đều không còn phát mạnh phát nhẹ nữa.

Bên trong Hư Vô không tồn tại khái niệm thời gian, Trường Thiên không biết hán đã ở trong này được mấy ngày, mấy năm, hán chỉ cảm giác được rất lâu rất lâu. Có điều mọi tinh lực hán có đều tập trung hết vào việc chế khí bắng Linh hồn này, "thói quen" đã được Trường Thiên hình thành rồi, nhưng "bản tâm" thì hán vẫn chưa hiểu điều này có nghĩa là gì, có lẽ phải thực nghiệm mới có thể xác định được.

Khi có ý định trong đầu Trường Thiên không do dự thoát ra khỏi không gian Hư Vô, khung cảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ sau "bao nhiêu năm" một lần nữa đập vào mặt hán, ông lão quen thuộc đang kỳ quái quan sát hán nhưng đôi tay đầy nếp nhăn vẫn đều đặn gõ xuống miếng thiết đen xì.

"Tiểu tử, ngươi ngồi như vậy được năm ngày rồi đấy, có cảm ngộ gì sao?" "Vâng, có chút chút, nhưng vẫn không thể hiểu được bản tâm theo lời đại thúc nói là gì cả?" Trường Thiên cười khò lắc đầu, nhìn về mặt cũng chẳng có gì gọi là thất vọng cho lắm, thành quả gần mười năm bên trong Hư Vô không phải là ít.

Lão đầu hơi ngạc nhiên sau đó cười hiền lành, nâng cây búa đặt vào tay Trường Thiên: "Thử một chút đi, phải thử làm một cái gì đó mới hiểu và có cảm giác yêu thích nó được!"

Gật nhẹ đầu, Trường Thiên đứng dậy cởi áo ngoài và quần dài của mình ra, chỉ để lại cái quần lưng hơi bó sát, mái tóc dài đến thắt lưng luôn để xõa lần đầu tiên được buộc lên gọn gàng, nhìn không khác gì quả đầu của mấy tên samurai cả.

Đôi mắt lão đầu tròn lên, vẻ mặt khó thể tin hình thể của thanh niên tuổi trẻ này lại tuyệt vời đến vậy, từng thớ cơ bắp đều đặn săn chắc cuộn lên, đến cả lão khi còn trẻ cũng tự nhận mình có thể hình hoàn mỹ do phải vận động nặng nhọc liên tục cũng phải cảm thấy xấu hổ về cái nhận định buồn cười đó.

Trường Thiên hít sâu vài hơi ổn định lại tinh thần rồi mới nâng búa, vài búa đầu có vẻ như chưa quen ở thân thể thực nên hơi chệch choạng, tuy nhiên rất nhanh sau đó nhịp điệu của hán đã trở lại.

Nhịp của Trường Thiên hoàn toàn khác với lão đầu, ở hán chỉ có sự mạnh mẽ, bá đạo, một búa gõ xuống miếng thiết như muốn chinh cả toàn thiên hạ vậy. Đôi mắt lão sáng bừng lên, vừa hưng phấn vừa khiếp sợ. Lão không ngờ tâm ý của tiểu tử này lại kinh khủng đến vậy, có điều lão không quan tâm chuyện đó, sự thành thực điều luyện của hán mới làm lão phải chú ý, chỉ cần thêm một chút gì đó nữa thôi là hán sẽ trở thành một đại sư chế khí chân chính.

Vài canh giờ sau thì một thanh đại kiếm cuối cùng cũng thành hình, Trường Thiên mặc dù mệt nhưng chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái như vậy, hán mỉm cười lau mồ hôi trên trán. Lão già cầm thanh kiếm lên gật đầu tán thưởng rồi sau đó lắc đầu tiếc nuối.

"Có điều gì không đúng sao à?" Trường Thiên biết mình vẫn còn thiếu thứ gì đó nên tranh thủ cơ hội thỉnh giáo lão đầu dày dặn kinh nghiệm này.

"Ừm, ta có nói ngươi cũng không hiểu, nhìn đây!!"

Lão cầm lấy một cái búa khác, vẻ mặt hiền lành nâng tay gõ từng nhịp khoan thai, nhẹ nhàng lên thanh kiếm của hán, chế tạo thì dễ nhưng điều chỉnh thì khó, mười năm trong Hư Vô giúp Trường Thiên hiểu rất rõ điều này. Hán tập trung ngưng thần nhìn chăm chăm vào từng động tác của lão, ngay cả đôi mắt cũng mở ra để có thể thu tất cả chi tiết dù là nhỏ nhất vào trong não hải.

Kỳ tích được sinh ra, Trường Thiên cảm nhận được có cái gì đó đang thay đổi trong thanh kiếm, cái gì đó rất giống với sinh khí nhưng lại không phải sinh khí, cái cảm giác này rất lạ. Đôi mắt đang chăm chú đột nhiên sáng lên, vẻ mặt hưng phấn mừng như điên.

"Tự nó tạo ra sinh mạng cho chính mình!"

"Nói đúng hơn là ta đang tạo ra sinh mệnh cho nó, sinh mệnh này cực kỳ đặc thù, nó sống tựa không phải sống, ngươi cảm giác được mà, phải không?"

"Đúng vậy, nó sống không khác gì vũ khí có Hồn khí, nhưng nó lại không sống bởi vì nó vẫn chỉ là vật chết!!"

Cuộc đối thoại giữa khó hiểu giữa hai người khiến Thiết Nham vẫn luôn túc trực bên cạnh Trường Thiên nhủ mảy nghi hoặc, cái gì mà sống với chả chết, thật khó hiểu.

Đến khi thanh kiếm hoàn thành, Trường Thiên cảm nó trên tay đứng lặng người cả nửa ngày mới thở dài một hơi: "Tiền bối cho phép ta mang thứ này đi nhé?"

"Cứ tự nhiên, nó là do ngươi tạo ra mà, ta chỉ giúp ngươi nhìn nhận thêm một chút về công việc mà ta yêu thích thôi." Lão đầu mỉm cười hòa ái nhìn Trường Thiên, tiểu tử này có thể xem như một nửa đệ tử của lão.

Không nói thêm lời vô nghĩa nào, Trường Thiên hướng lão đầu cung kính vái dài một cái thật sâu. Thiết Nham nhìn cảnh tượng liền tròn mắt há mồm, mãi không thấy hán ngậm lại, chuyện gì đang xảy ra đây, chủ nhân bá đạo, kiêu ngạo của hán đầu rồi.

"Ân tình của tiền bối, Trường Thiên không sao báo đáp hết được, sau này nếu có cơ hội vẫn bồi bồi chắc chắn sẽ quay về đây hiếu kính với tiền bối."

Lão đầu cười ha hả phát tay: "Đi đi, đi làm chuyện của mình là được rồi, đừng làm phiền đến ta nữa, lão già ta đã sắp xuống lỗ, ham muốn gì mấy cái thứ của ngươi nữa chứ!!"

Trường Thiên cũng không nói gì, chấp tay cúi đầu chào, sau đó khoát nhẹ bộ quần áo lên người rồi xoay người đi ra khỏi tiệm rèn Cung gia này. Trong

lòng hấn đã thầm quyết định, nếu không báo đáp được lão thì sẽ tính lên người con cháu của lão, hấn sợ nhất là thiếu ân tình của người khác.

Hai người hướng phía cung điện Vương đô thẳng tiến, gần nơi đó là thủ phủ của Warlock gia tộc, người Trường Thiên cần tìm đang ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ta Sẽ Không Giết Hấn

Hiện tại Trường Thiên đã biết cách để bước vào hàng ngũ đại sư chế khí, cái hấn cần bây giờ chính là thời gian và một ít thực nghiệm nữa mà thôi, dựa theo tính toán thì cấp bậc hiện tại của Trường Thiên chính là Tam cấp Chế khí sư, chỉ cần thêm một bước nữa sẽ tấn thăng Tứ cấp và cũng là đại sư chế khí ở Song Giới.

Mãi suy nghĩ, Trường Thiên không để ý mình đã đến trước cửa thủ phủ Warlock gia tộc, Thiết Nham thấy vậy nhưng cũng không lên tiếng quấy rầy Trường Thiên.

"Hai tên kia, đứng ở đó làm gì, có biết đây là đâu không??"

Bỗng nhiên một âm thanh quát mắng chói tai từ đâu đó vang lên, từ trong phủ vài người tráng hấn mặc đồ giáp trang bình thường đi ra, tên cầm đầu vẻ mặt khó chịu, hằm hằm nhìn Trường Thiên cùng Thiết Nham.

"Mới sáng sớm đã gặp mấy tên đui gQyikaJ mù, các ngươi không biết đọc chữ à? Đây là phủ Warlock..."

Hấn không kịp nói hết câu thì đã bị bàn to lớn bóp chặt cổ họng nhấc hòng khỏi mặt đất, một cặp mắt lạnh băng đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm vào hấn "Tốt nhất là đừng phá hỏng tâm tình của đại nhân, bằng không cả cái phủ này có chết hết cũng không chịu nổi hậu quả đâu. Cút!!"

Giọng nói băng lãnh không chút tình cảm khiến người khác nổi hết cả gai ốc, tên mặc giáp cầm đầu kia liên tục gật đầu, sắc mặt tái mét hoảng sợ cực độ nhìn thanh niên trước mặt. Người đi đường tất cả đều ngăn người nhìn trảng cảnh căng thẳng, bọn họ không ngờ còn có người dám ở trước phủ Warlock kiêu ngạo đến vậy, gần như là không xem Warlock gia tộc vào mắt.

Đúng lúc này một nhóm người mặc trang phục bất đồng từ phía cuối đường đi tới, nhóm vài thanh niên nam nữ dẫn đầu ăn bận như công tước, quý tộc, rất hoa lệ đẹp đẽ, còn mấy chục người đi đằng sau đều trang bị áo giáp, mũ, tay,... nhìn là biết quân đội chính quy đi theo bảo vệ mấy vị nam thanh nữ tú đi trước, thân phận bọn người này chắc chắn không tầm thường chút nào.

Dân chúng đang vây quanh chờ xem kịch vui phát hiện đám người kia liền về mặt kính sợ nhanh chóng giải tán, không dám đứng lại nữa. Chẳng mấy chốc khu vực quanh phủ Warlock đã vắng vẻ trở lại.

Thiết Nham đương nhiên biết việc gì đang xảy ra, chắc lại mấy đứa con quan đi dạo chơi chứ gì, hấn bình thường gặp cũng không ít nên chả có gì lạ lắm. Với cả đối với bọn người này Thiết Nham hấn chưa từng để ý tới, tư cách để hấn nhìn thẳng còn không có thì để ý làm quái gì cho mệt. Điều quan trọng bây giờ là phải bảo vệ không cho bất cứ ai khác làm phiền đại nhân mình tưởng.

Hấn quăng tên cầm đầu trên tay về phía đám binh lính canh cổng đằng trước, sau đó xoay người trở về đứng bên cạnh Trường Thiên, hấn đã đưa ra cảnh cáo cực kỳ rõ ràng, thẳng ngu mật chốt tại điếm nào còn dám không sợ chết tiến tới phá quấy thì xác định chết chắc.

Mấy tên lính như được ân xá, ba chân bốn cẳng chạy vào trong phủ, nhìn vẻ mặt có chút oán hận của chúng thì hơn phân nửa chắc chắn là kêu người có quyền ở Warlock gia tộc ra xử lý Thiết Nham.

Bọn công tử quý tộc rồi cuộc cũng đã đến nơi, người nào cũng giống người nào, cả nam lẫn nữ đều dùng khuôn mặt thường thức để nhìn Trường Thiên cũng Thiết Nham. Một nam tử trong đó tiêu tán thường lên tiếng: "Khá lắm, lần đầu tiên trong đời ta được thấy có người dám không coi Warlock nổi tiếng bậc nhất Gondor ra gì!"

Sau câu nói không gian đột nhiên im lặng, chỉ có vài tiếng cười khúc khích của mấy thiếu nữ đi theo là lâu lâu lại phát ra, Thiết Nham vẫn đứng như khúc gỗ không nhúc nhích, ánh mắt thì nhìn lên bầu trời xem thử có con chim nào bay qua không. Bộ dạng xem thường đến cực điểm của hấn làm nam tử kia vừa thẹn vừa giận, khuôn mặt dần đỏ lên.

"Tiểu tử, ta nể ngươi có can đảm gan trời nhưng với thái độ vừa rồi có thể khiến ngươi chịu không ít đau khổ đâu đấy!"

Giọng điệu cảnh báo rất kiêu ngạo của nam tử quý tộc chính thức làm Thiết Nham nổi giận, con kiến này đang hù hấn? Là đang hù hấn đúng không? Mẹ kiếp, trên đời này chỉ có hai người khiến lão tử khiêm nhường cúi đầu, hôm nay lại có một tên không biết sống chết từ đâu chui ra dám dùng lời lẽ uy hiếp thế này. Càng nghĩ Thiết Nham càng bức bối trong lòng, hấn liếc sang nam tử kia.

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

"Widky đại nhân!!!.. Widky đại nhân... Là ngài đúng không!!"

Ngay khi Thiết Nham chuẩn bị tiến lên dạy cho đám công tử, tiểu thư kia một bài học vì cái thái độ trịch thượng của mình thì một thanh âm hưng phấn, vui mừng vang lên làm hắn dừng bước. Hắn khó chịu ngừng ý định trong đầu lại "Mẹ nó, xem như các người may mắn, lần sau không đơn giản như vậy nữa đâu!"

Chốc lát sau một thân ảnh màu lam nhạt xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, không ai ngoài Erina xinh đẹp cả, nàng vận một trường bào màu lam bên ngoài để che đi thân thể tuyệt mỹ của mình, mái tóc màu vàng đã được buộc lên gọn gàng chứ không để xõa như mấy lần trước nữa.

Vừa rồi Erina nghe vệ binh báo cáo có hai nam tử đến trước cửa phủ không chịu đi, qua lời miêu tả đại khái của hắn thì hai người này rất cao to, do bận trường bào màu đen có mũ trùm nên không xác định được diện mạo ra làm sao cả. Nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng quá đủ để Erina nhận ra được là ai, nàng lập tức chạy thẳng ra ngoài không quan tâm đến mấy lão già trong đại sảnh gia tộc nữa.

Lão cha của nàng Warlock đại tướng nghỉ hoặc nhìn con gái sau đó đứng lên đi ra ngoài, lão muốn xem nhân vật nào có thể khiến con gái cưng của mình thất thố đến vậy. Hai người Eric và Erilu hiểu kỳ cũng hấp tấp đuổi theo Erina.

Thiết Nham chỉ hơi nhíu mày một chút nhưng không ngăn cản Erina tiếp cận Trường Thiên, nàng như cô gái nhỏ chuẩn bị nhận quà, đôi mắt chăm chú ngược nhìn lên khuôn mặt được giấu trong cái mũ trùm, hai tay không biết làm gì cứ mân mê vạt áo của mình.

Không lâu sau mấy người Warlock, Eric, Erilu cùng một vài trưởng lão đã đến nơi, bọn họ đều dùng ánh mắt dò xét nhìn nam tử trước mặt Erina, không riêng gì họ mà tất cả người có mặt ở đây đều như vậy. Tiếng xì xào bàn tán đôi khi lại vang lên khiến không khí không được yên tĩnh cho lắm.

"Ta nghe Erina tướng quân gọi người đó là Widky thì phải?"

"Widky...Widky...tên nghe sao quen thế nhỉ?" "Có phải là người đã cứu quân đoàn Huyết Nhận ở cứ điểm Walan không?"

Đột nhiên một cơn gió mạnh không biết là trùng hợp hay do ai đó cố tình làm ra, thổi qua khung cảnh nơi đây, tấm áo choàng được buộc hờ bị gió thổi bay lên không trung để lộ ra thân ảnh bên trong.

Vẫn đôi mắt nhắm chặt quen thuộc, vẫn mái tóc dài màu đỏ xõa ra tùy ý, vẫn hai hàng chân mày vàng kim cao quý, vẫn một thân bạch bào trường y không đổi, vẫn khuôn mặt luôn treo nụ cười mỉm như có như không.

Chính vẻ đẹp kỳ lạ, chính sự thần bí này khiến Erina luôn mong chờ ngày gặp lại Trường Thiên để một lần nữa để được quan sát, ngắm nhìn hắn như bây giờ. Đừng nói là nàng, mà tất cả mọi người trừ Thiết Nham đều kinh ngạc ngẩng người nhìn chăm chăm Trường Thiên. Nói hắn cực kỳ đẹp trai cũng không đúng, bởi chỉ xét riêng khuôn mặt thì Trường Thiên không đẹp hơn bao nhiêu người ở đây cả, nhưng nếu xét tổng thể thì nói hắn có vẻ đẹp yêu dị hấp dẫn nhất thiên hạ là hoàn toàn chính xác, chưa một ai lần đầu nhìn thấy Trường Thiên có đầy đủ tư phủ nhận điều này.

Hắn vẫn như cũ, chìm đắm trong tâm tưởng của mình, cố gắng nhai nuốt từng lời dối thoại của mình và lão đầu một cách kỹ càng nhất có thể, không hề hay biết mọi việc diễn ra xung quanh.

Rất lâu rất lâu sau Erina mới dám mở miệng hỏi, hai gò má mím mím của nàng đỏ ửng lên nhìn rất đáng yêu: "Widky đại nhân, thiếp là Erina đây, ngài còn nhớ thiếp không?" Mặc dù giọng nhỏ như muỗi kêu nhưng khi đặt trong không gian tĩnh lặng như thế này thì bất kỳ ai cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Không ngờ lần này lại có hiệu quả, Trường Thiên đã ngay thấy, hắn tự cười khinh bỉ chính mình, biết chọn thời gian nhập định thật, nhờ gặp kẻ địch cường đại thì phải làm thế nào đây?

Erina bên ngoài hồi hộp nhìn chăm chăm vào hắn, nửa tích tắc cũng không rời, đôi mắt long lanh đột nhiên sáng hẳn lên bởi vì nàng thấy Trường Thiên cuối cùng cũng có động tĩnh, hắn thở nhẹ một hơi sau đó mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu Erina.

"Là Erina đúng không, lâu rồi không gặp, sao ta lại thấy nàng hôm nay đẹp hơn lần đầu gặp vậy nhỉ?"

Mới mười ngày thôi mà, đâu có lâu, Erina mặc dù không hiểu câu nói của hắn cho lắm tuy nhiên nụ cười vui vẻ cực kỳ xinh đẹp không che dấu cho thấy nàng đang rất vui, được khen có ai mà không vui nhất là người trong lòng khen nữa.

Đối với cô bé này chỉ là mười ngày không gặp nhưng đối với Trường Thiên là đã hai mươi năm không gặp rồi, sự thay đổi kinh nghiệm, trải đời theo năm tháng quá đột ngột làm cho hắn tăng thêm sự tang thương, già đời trong mắt người khác. Cũng giống như khi bạn gặp một người năm bạn mười tuổi, nhưng phải đến năm ba mươi tuổi bạn mới gặp lại người năm xưa một lần nữa, thì cảm nhận của bạn về người đó chắc chắn sẽ thêm vào một thứ gọi là "trưởng thành".

Cho nên bây giờ Trường Thiên mà nói hắn mười tám tuổi thì sẽ chẳng có ai tin cả.

Sau một lúc vuốt ve sờ mó Erina (đừng nghĩ bậy), Trường Thiên mới ngẩng đầu lên quan sát từng người xung quanh, đến chỗ Warlock đại tướng thì dừng lại.

"Warlock gia chủ đúng không, có thể cho chúng ta vào trong nghỉ ngơi một chút được chứ?"

"Đại nhân, tất nhiên là..."

Erina nhanh nhẩu muốn nhận lời ngay nhưng Eric đứng cạnh Warlock đã hét lớn ngắt lời nàng: "Tiểu tử ngươi đang nói chuyện với ai vậy? Cha ta là đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, người gặp người kính, ngươi là cái thá gì mà dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy!!!"

"Eric!!!" Đôi mắt Erina tròn trừng uy nghiêm quát, đâu còn bộ dáng tiểu nữ hài như vừa nãy. Eric cực kỳ sợ bà chị này nhưng hấn không phục, vì sao nam tử tóc đỏ đó lại được những cô gái ở đây hâm mộ như vậy, ngay cả Era bên cạnh cũng có chút đỏ mặt nhìn Trường Thiên. Đây mới là lý do khiến Eric nổi máu anh hùng, thách thức Trường Thiên.

"Hừ, nghe nói ngươi đánh thắng được Gudo đúng không, hôm nay ta Eric Warlock lấy tư cách là Tứ phẩm tướng quân Vương quốc Gondor, tổng chỉ huy của Tam Lang quân đoàn khiêu chiến một mất một còn với ngươi."

Lần này đến Warlock cũng biến sắc phần nộ: "Nghịch tử, ai cho phép ngươi ở đây múa mép lung tung, người đâu mau bắt tên này giải vào ngục thất!!!" Mấy vị trưởng lão đứng sau nhanh chóng khóa chặt Eric lời đi.

"Widky, ngươi không dám sao, đúng là đồ con rùa, nếu hôm nay không có phụ thân cùng nhị ti bảo hộ thì ngươi chết chắc!!!" Sự ghen tức đã làm Eric mờ mắt, không nhận ra được mình đang làm điều ngu xuẩn đến mức nào, hấn gồng người hét lớn mắng chửi Trường Thiên.

Erina cũng không hiểu vì sao Eric lại như vậy, nhưng nàng thật sự lo cho em trai mình, hấn chọc ai không chọc lại đi chọc vị đại nhân đáng sợ này. Nàng vội vàng nắm chặt tay Trường Thiên cầu khẩn: "Đại nhân, xin ngài hãy lượng thứ cho Eric, bình thường hấn rất tốt, không hiểu sao hôm nay lại..."

Nụ cười quỷ dị trên mặt Trường Thiên khiến nàng hoảng sợ, muốn nói hết câu nhưng không cách nào mở miệng ra được. Đôi mắt cổ găng loạn chuyển ý muốn cầu xin nhìn Trường Thiên.

Đột nhiên hấn cúi xuống thì thào vào tai nàng: "Nàng biết không, nàng có một thằng em trai rất kém cỏi đấy, bình sinh ta ghét nhất chính là mấy thằng ngu tở ra nguy hiểm như em trai nàng vậy. Cơ mà cứ yên tâm đi, ta không giết hấn là được rồi!"

Giết? giết để làm gì, cái chết đối với một chiến binh như Eric là chuyện quá bình thường, Trường Thiên đã nghĩ ra cách chơi thằng nhãi này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sĩ Nhục Thật Đã

Warlock có chút nheo mắt nhìn Trường Thiên, lão vẫn cứ cảm thấy cái gì đó rất không rõ ràng từ người thanh niên này, lần trước nghe Erina kể thì lão cũng giống như mọi người, nửa tin nửa ngờ, hôm nay được quan sát được phong thái của Trường Thiên càng làm lão thêm nghi ngờ, nếu thật sự là cao thủ thì phải có cái gì đó mạnh mẽ, nguy hiểm hay đại loại như vậy phát ra.

Trường Thiên ngược lại không hề có những thứ đó, nếu là trước kia có lẽ Warlock sẽ cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm trên người hấn, nhưng cảm ngộ mới từ chế khí, luyện tập Đạo pháp cùng với hai mươi năm tu tâm ở trong không gian Hư Vô đã giúp Trường Thiên có khả năng giấu đi khí tức của mình, đây là lý do vì sao mà hắc bào nhân đi cùng Darka tối hôm đó không nhận ra được sự nguy hiểm đáng sợ của Trường Thiên.

Trong mắt Warlock có một tấm màn thần bí nào đó bao phủ Trường Thiên, ngay cả tu vi của hấn lão cũng không cách nào dò xét được.

"Muốn khiêu chiến với ta? Tiểu tử miệng còn hôi sữa ngươi đủ tư cách sao?"

Giọng nói khinh miệt không chút che giấu, Trường Thiên bước ra chỗ trống sau đó hướng Eric ngoắt tay: "Nhóc con, xuống đây chơi đùa với ta một chút, ta đứng im không nhúc nhích, cho ngươi dùng bất cứ thủ đoạn gì công kích, chỉ cần ta mất một sợi lông thì sẽ hướng ngươi đập đầu quỳ lạy gọi ba tiếng là ông nội!"

Erina giật bắn mình định chạy tới ngăn cản hai tên điên đảng kia lại thì bị hai cánh tay to đùng ôm chặt lại nhấc hồng lên khỏi mặt đất, Thiết Nham làm sao có thể để cô bé làm chuyện này phá hỏng trò chơi của đại nhân được.

Hai chân nàng quơ loạn trên không trung, dùng hết sức vùng vẫy nhưng tâm thừa lực thiếu nên rốt cuộc cũng bó tay tro mắt nhìn Eric sắp đâm đầu vào tảng đá.

Đến lúc này thì Warlock không thể cản Eric lại được nữa, vấn đề đã diễn biến khá nghiêm trọng không còn là một cuộc khiêu chiến bình thường nữa mà nó liên quan đến danh dự của cả hai người. Ngăn chặn chỉ càng làm tình hình thêm xấu thôi.

"Lão tử sợ ngươi sao!!!" Eric nghe Trường Thiên khinh thường thì con giận lập tức dâng đến đỉnh, hấn hất tay hai vị trưởng lão sau đó lao như tên bắn tới Trường Thiên. Trên tay Eric xuất hiện một thanh cự kiếm to bằng cả thân hình của hấn.

"Liệt Sơn Phá!!!"

Một tầng hào quang màu đỏ bốc lên như ngọn lửa bao bọc thân kiếm lại, kiếm chưa xuống mặt đất dưới chân Eric đã nứt ra, uy lực chiêu thức này

không phải chuyện đùa, dù sao Eric cũng là Vũ Vương Ngũ Tinh (sorry ae, chap trước giới thiệu quên nói cái này, mỗi cấp phân ra làm Thất Tinh nhé, lỗi mình, hehe), thực lực khỏi phải bàn đến nữa, ở đây chỉ có Warlock cùng một hai vị tướng lão mạnh hơn hắn, còn lại không đáng để Eric đặt vào mắt, tất nhiên là trừ Trường Thiên và Thiết Nham ra rồi.

Ầm!!!....

Nghe có vẻ như cự kiếm chém vào Trường Thiên gây ra chấn động, nhưng mấy chục con người có mặt ở đây lại há hốc mồm trố mắt nhìn Trường Thiên, bởi vì âm thanh kinh thiên vừa rồi là của mặt đất bị áp lực từ "Liệt Sơn Phá" bỏ ra làm hai, còn Trường Thiên thì vẫn cứ đứng như tượng gỗ, vẻ mặt cười nhạo càng thêm đậm.

"Người ra chiêu chưa?"

Kinh thường đến cùng cực! Từng tiếng nuốt nước bọt ừng ực rất rõ ràng phát ra từ những người ở đây, nam tử này là loại quái vật gì đây? Đừng nói là cộng lòng, ngay cả áo ngoài cũng không có lấy một nếp nhăn. Quả thực không khác gì câu hắn nói, Eric chưa ra chiêu? Chỉ có kẻ nào mất mủ tai điếc bầm mắt hết giác quan mới tin lời hắn, nhưng sự thật đang hiển hiện thì...

Sắc mặt Eric tái mét không còn giọt máu, hắn run rẩy hai tay nâng thanh kiếm rời khỏi vai Trường Thiên, mặc dù không có hạt mưa nào rơi xuống tuy nhiên khớp cơ thể hắn vẫn ướt đầm như vừa mới tắm.

"Chết đi!!!" Eric gầm lớn để lấn át nỗi sợ hãi trong lòng, hắn vùng thanh kiếm chém loạn xạ lên Trường Thiên, đầu, tay, chân, ngực,... Âm thanh Pác!!...Pác!!... vẫn vang lên liên tục nhưng không hề có một vết tích nào xuất hiện trên người Trường Thiên cả.

Càng chém khuôn mặt Eric càng kinh hãi, đột nhiên cả thân thể hắn cứng đờ, thanh cự kiếm đang bỏ xuống đầu Trường Thiên bị hai ngón tay kẹp chặt mặc cho Eric làm cách gì cũng không thể di chuyển nó được nữa.

"Ta không biết ngài Warlock đây là đại tướng quân như thế nào, nhưng có một thằng con trai vừa ngu vừa phé như này thì thật là gia môn bất hạnh!!!"

Không đợi lão già kia phần nộ liễu mạng với hắn thì Trường Thiên đã nói tiếp, khuôn mặt vốn đã kinh thường thì nay lại càng kinh thường hơn nữa, nhìn không khác gì đang tội nghiệp một con chó bất hạnh ven đường cả.

"Ta đang thất mắt tại sao lại có thằng ngu nào phong người làm tướng quân được nhỉ? Ở đây có ai định nghĩa giúp ta "tướng quân" là gì được không?"

Không một ai dám lên tiếng, Warlock cũng im lặng thu tay lại, lão muốn xem nam tử lão lếu ăn nói ngông cuồng này sẽ làm gì tiếp theo, tính mạng của Eric chắc chắn không có vấn đề gì FjGChaYJ cho nên lão cũng không cần phải vội vàng mà ảnh hưởng đến đại cục.

"Nhóc con, người nói ta nghe thử xem!" Trường Thiên nhàn nhạt nói với Eric, đến bây giờ Eric vẫn chưa buông cự kiếm ra, hắn cứ giữ tư thế giờ kiếm như vậy từ nãy đến giờ. Nội tâm nhục nhã không sao tả được, hắn nhắm mắt lại run rẩy mở miệng: "Tướng quân là người chỉ huy một nhóm hoặc một đạo quân!"

"Hay, trả lời rất đúng, vậy hành động khiêu chiến ta lúc trước là vì cái gì?"

"Là vì Era, nàng là người của ta, có sao khi nhìn thấy người thì nàng lại động xuân tâm chứ, ta không phục!!!" Đến lúc này thì Eric cũng không cần giữ lại làm gì nữa, cùng lắm là chết, hắn không sợ chết, nhục nhã như vậy là quá đủ rồi.

Era đang đứng cạnh Erilu nghe Eric nói điều vô lý đó thì giật nảy mình vội vàng biện minh: "Eric, thiếp không có!!!". "Nàng câm miệng!!! Ta chịu nhục như vậy còn chưa đủ sao!!!" Hắn càng thêm điên cuồng gào lên.

"Haiz!!! Nhục? Còn không phải người tự rước lấy sao??" Trường Thiên thờ dãi lắc đầu, kể từ giờ Eric chính thức trở thành một con chó đáng thương trong mắt hắn, không cách nào có thể thay đổi được sự nhận định này của Trường Thiên nữa.

"Tướng quân là người chỉ huy hàng trăm hàng ngàn người khác, mọi quyết định của một vị tướng sẽ ảnh hưởng đến sinh mạng của vô số binh lính, chỉ cần chút sai lầm nhỏ cũng đã khiến toàn quân bị tiêu diệt.

Mà mẹ kiếp người không nhìn lại mình đang làm gì sao? Người vì một chút ghen tuông của nam nhân, vì một chút tình cảm riêng tư liền dưng dưng lao lên đòi sống đòi chết với ta, trong khi chưa biết ta là ai, ta là người như thế nào cả. Như vậy chẳng khác gì lúc ở trên chiến trường, con nhỏ Era kia đá mất với tên tướng quân đối địch thì người cũng sẽ lao lên "ta là anh hùng" rồi chết như một thằng đàn giống hôm nay sao? Vậy bao nhiêu anh em binh sĩ đang chờ lệnh của người thì sao? Còn không phải chết hết theo người sao?

Cái thứ nào tằm người ngu thì cút con mẹ người đi chỗ khác mà ngu, đứng trước mặt lão tử tự xưng thống lĩnh Tam Lang quân đoàn gì đó làm cái chó gì, oai lắm sao? Tự hào lắm sao? Biết nào tằm là gì không? Chính là trong nào chứa toàn cứt đấy! Thông chưa, thông rồi thì cút!!! Đừng làm bẩn mắt lão tử!!!"

Rắc!!!

Văng tục xong một tràng thì thanh kiếm Trường Thiên đang kẹp cũng bị hắn bóp nát luôn, rất nhiều pháp trận cứ như vậy nát vụn, tan biến không còn lại chút gì. Không phải hắn vì tức Eric mà trút giận lên thanh kiếm tội nghiệp này, hắn chính là vì đã lâu không chửi người khác nên trong lúc sáng khoái lỗ tay làm ầu mà thôi.

Yên tĩnh, không khí yên tĩnh đến đáng sợ, từng đôi mắt có kính sợ, có sừng bá, có hổ thẹn nhìn chăm chăm vào Trường Thiên, đến Warlock cũng phải hướng hẳn khom người vái nhẹ một cái, mặc dù mỗi câu Trường Thiên nói đều tục tĩu vừa khó nghe nhưng đó lại là những đạo lý cơ bản và cũng là cao siêu nhất mà một vị tướng quân chân chính cần phải hiểu.

Sau khi nghe Trường Thiên "giảng đạo" thì ai cũng hiểu được cái Eric sai lầm nhất ở đây chính là bản tính và tâm tình, bản tính háo thắng dẫn đến sai lầm khiêu chiến Trường Thiên, tâm tình không đủ kiên định khi nghe những lời khinh thường của Trường Thiên dẫn đến sai lầm nói tiếp sai lầm. Nếu như đang ở trên chiến trường thì chắc chắn Eric đã thất bại từ rất lâu rồi, mà thất bại đồng nghĩa với tử trận, quân đội do hắn dẫn dắt cũng không thoát khỏi số kiếp.

Erina có chút thương tiếc em trai mình, nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt, giúp tiểu tử này thay đổi "cái tà quy chánh", ánh mắt nàng nhìn Trường Thiên càng thêm sùng bá, kính nể và sự yêu thích đối với hắn càng mãnh liệt hơn nữa.

Về phần Trường Thiên thì hắn chẳng quan tâm đến tâm tình của Eric lúc này, những kẻ như vậy chẳng có tên nào làm nên nghiệp lớn, trừ khi Eric tự thay đổi bản thân mình được, mà chuyện như vậy nói dễ hơn làm. Trường Thiên xoay người ngang nhiên bước vào trong phủ gia tộc Warlock, không ai đứng ra cản đường hắn nữa ngược lại còn tự tách ra nhường lối cho hắn đi, ngay cả lão gia chủ cũng không ngoại lệ. Thiết Nham nhanh chóng vào theo, tranh thủ hưởng thụ đãi ngộ khó gặp này, "đi theo chủ nhân thật tốt" nội tâm hắn thầm nghĩ.

Đám công tử cao quý kia cũng nhanh chóng ra về, ý định ban đầu của bọn họ là đến gia tộc Warlock bàn chuyện nhưng bây giờ nhà người ta phải tiếp đón khách quý, đâu có ai muốn chai mặt mà vào theo chứ.

Tất cả đều giải tán để lại Eric ngơ ngẩn ngẩn ngẩn quỳ dưới đất, có lẽ hắn đang vì những câu mắng chửi của Trường Thiên mà tự cảm thấy nhục nhã không đáng sống trên đời nữa, hoặc là đang cố gắng tiêu thụ chúng thì sao? Không ai biết được, chỉ có chính bản thân Eric mới hiểu mình đang nghĩ gì mà thôi. Lão tướng Warlock nhìn con trai một lúc lâu rồi mới thờ dãi lắc đầu bước vào phủ, Era muốn tiến tới an ủi vài câu nhưng bị Erilu cùng Erina cản lại: "Đây không phải thời điểm để làm chuyện đó, muội cũng có phần sai trong chuyện này, nên tự kiểm điểm lại mình đi!" Era khô sở gật đầu, nàng sẽ nhận lỗi khi Eric trở lại bình thường.

Tất cả những việc trên đều có mục đích cả, Trường Thiên đã tính toán được kết quả như trên, nếu hắn muốn trau dồi thêm về Đạo pháp cũng như tích lũy kinh nghiệm chiến đấu một cách nhanh nhất, thì chiến tranh chính là thứ giúp hắn rút ngắn con đường phải đi, mà muốn tham gia chiến tranh thì nhất định phải có quân đội của riêng mình. Gondor là món quà ông trời ban cho hắn, không tận dụng thì thật có lỗi với bản thân mình rồi.

Và một lý do khác nữa khiến Trường Thiên mắng chửi Eric không thương tiếc là vì hắn muốn xả stress, phải liên tục tập trung tinh thần suốt hai mươi năm mà không tạo ra áp lực, khó chịu trong lòng mới là chuyện lạ. Chân lý đã có nói, chửi lộn là cách giải quyết stress tốt nhất, câu từ đã được chỉnh chu rồi thì Trường Thiên chỉ việc triển thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Diệt Thương Thiên

Trong căn phòng khá rộng rãi ở biệt viện, Trường Thiên đang say ngủ một cách ngon lành, tinh thần của hắn thực sự cực kỳ mệt mỏi, hai mươi năm liên tục điều động Linh hồn lực, liên tục tập trung cao độ khiến hắn chạm đến giới hạn của bản thân từ rất lâu rồi, có điều Trường Thiên vẫn dùng ý chí cùng quyết tâm để kiên trì cho tới bây giờ.

Một giấc ngủ này dài tận hai ngày.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng ngày thứ ba chiếu xuyên qua cửa sổ thì Trường Thiên mới mở mắt, trong đôi đồng tử màu tím xẹt qua những tia tinh quang rực rỡ đầy sức sống. Hắn vươn vai đứng dậy mở toang cánh cửa sổ đã đóng kín hay ngày nay ra, lỗ mũi phình to hết cỡ tham lam hít từng ngụm khí trong lành sáng sớm. Ở Song Giới hơn hai tháng nhưng Trường Thiên chưa bao giờ được hít thở không khí sáng khoái như bây giờ.

Hắn chống tay lên thành cửa quan sát cảnh vật bên ngoài, khoe miệng Trường Thiên cong lên mỉm cười dịu dàng, ở thế giới hỗn loạn chiến tranh xảy lại xuất hiện một nơi thanh bình, yên tĩnh như thế này thì thật là hiếm có.

Hai hàng trúc xa xa bên cạnh là một cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước trong vắt, hòn giả sơn to lớn nằm giữa cái ao và có lẽ nó được gắn thêm ma pháp trận nào đó nên nước liên tục chảy từ trên đỉnh xuống không dứt. Những tán lá trúc rậm rạp chia ra bên ngoài tạo thành bóng râm mát mẻ khiến Trường Thiên nhớ đến vài chuyện hồi còn nhỏ.

Năm đó hắn khoảng bốn năm tuổi, vẫn còn rất bé, sở thích đặc biệt của Trường Thiên khi đó là cứ giữa trưa ra gốc cây me sau nhà, ngồi dưới bóng râm quan sát bày kiến tha thức ăn về tổ, ngày nào cũng vậy, vài vạn, vài triệu con kiến thay phiên nhau mang những thứ kiếm được về tổ, nào là hạt com thừa, cọng cỏ hoặc xác côn trùng xấu số gặp phải chúng.

Khi đó Trường Thiên không hiểu vì sao đàn kiến lại phải làm như vậy, mỗi con chỉ cần một mảnh nhỏ thức ăn mà nó mang về là đủ để sống cả tuần rồi. Cho đến lúc trưởng thành rồi thì hắn mới biết, những con kiến siêng năng đó không chỉ kiếm thức ăn cho mình chúng mà còn cho cả những ấu trùng trong tổ.

Ngay từ khi trưởng thành thì những con kiến này đã phải thực hiện nhiệm vụ kiếm ăn đều đặn mỗi ngày, cho đến khi chúng chết đi và lứa kiến khác sẽ được tạo ra và tiếp tục công việc còn đang dang dở của đồng bọn đi trước.

Có thể nói điều này đã trở thành thói quen, công việc hằng ngày của đàn kiến, song song với đó chính là trách nhiệm bảo vệ cùng nuôi nấng ấu trùng trong tổ...trách nhiệm..

Như nhận ra điều gì, Trường Thiên đứng bật dậy, khuôn mặt hưng phấn mừng như điên không chút che giấu: "Chính là nó...trách nhiệm..đúng là nó rồi!!! Cũng giống như chế khí, vì yêu thích mới nên mới tạo ra vũ khí, vì đã tạo ra nên phải có trách nhiệm với nó. Nếu so sánh với cặp vợ chồng á ử sinh ra thằng cu, theo pháp luật thì phải có trách nhiệm nuôi nấng, chăm sóc đứa bé đến khi trưởng thành, chả khác gì chế khí luôn. Ez đến thế mà mình không nghĩ ra!!!"

Càng nghĩ Trường Thiên càng ngộ ra được rõ ràng hơn về chân lý bên trong đó, đến khi đã thông suốt thì hần kiểm lòng không được ngửa đầu cười lớn, sau mười năm cuối cùng Trường Thiên cũng gặt hái được thành công đầu tiên trong chế khí thuật.

Tiếng cười vang vọng khắp thủ phủ Warlock gia tộc đánh thức mọi người tỉnh dậy khỏi mộng đẹp, không lâu sau cửa phòng đột nhiên mở ra, một cái đầu nhỏ thò vào nhìn quanh: "Đại nhân, ngài có sao không ạ??"

Trường Thiên cố gắng đè nén tâm tình kích động lại sau đó bước về phía thân ảnh nhỏ nhắn đang đứng trước cửa, "Đến đúng lúc lắm, dẫn ta đi tới chỗ chế tạo vũ khí đi!"

"Vâng! Đại nhân theo thiếp nhé!" Không biết tại sao mỗi khi nhìn thấy Trường Thiên thì trong lòng lại bồi hồi không yên, Erina thầm mắng bản thân vô dụng. Khuôn mặt nâng đỡ lên vội vàng xoay người đi trước. Trường Thiên mỉm cười lắc đầu theo sau.

Đến khi rời khỏi biệt viện thì Thiết Nham không biết từ lúc nào đứng bên cạnh Trường Thiên, hần nhìn bộ dạng thần thanh khí爽 của đại nhân liền biết chắc chắn đã gặp chuyện tốt gì rồi, hiếm lúc nào Trường Thiên mới vui vẻ ra mặt như bây giờ.

"Đại nhân, thuộc hạ vừa nghe được vài tin tức khá thú vị, hơn hai tháng sau Kim Phượng đại lục sẽ phát động tấn công Địa Quy đại lục, và quân tiên phong mà Đế quốc chọn chính là Hathem, Gondor cùng Hada, ba tiểu vương quốc liên tục xảy ra mâu thuẫn này phải liên hợp với nhau để làm con tốt thử đội hình của đối phương trước."

"Vậy sao?" Trường Thiên nhìn sang Erina thì thấy nàng vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, có lẽ việc này cũng không xa lạ đối với nàng, hoặc có thể nói là lần đại chiến nào Vương quốc của nàng cũng đều phải làm tốt thí cho Đế quốc dò xét trận hình địch nhân.

Năm xưa Gondor có Gandas thống soái chống đỡ nên rất có tiếng nói trong những tiểu Vương quốc thuộc Kim Phượng đại lục, đáng tiếc hần từ trận cách hơn mười năm rồi, kể từ đó Gondor phải liên tục chịu cảnh như bây giờ.

"Nếu thật như lời người nói thì chuyện lần này khá hay đấy, cần phải nhanh chóng gặp lão Quốc Vương thôi, tuy nhiên tạm thời cứ ở phủ Warlock một tháng đi đã rồi tính tiếp!"

Erina vui vẻ gật đầu như gà mổ thóc, Trường Thiên ở lại càng lâu càng tốt, nàng mơ còn không được nữa là. Đội hưng phấn qua đi Erina mới tiếp tục đi trước dẫn đường, rất nhanh cả ba đã đến một quảng trường rộng lớn nằm sau lưng thủ phủ Warlock gia tộc.

Binh lính tốp đông tốp ít đang hăng say tập luyện, có khu vực còn chưa ra một chỗ rộng để duyệt binh, thử chiến thuật. Ngay trung tâm quảng trường là những lò rèn san sát nhau, vũ khí liên tục được binh lính ra vào vào vận chuyển.

Trường Thiên không đợi Erina hướng dẫn, hần bước nhanh vào trong lò rèn gần nhất.

"Cho ta mượn dùng một chút được không?" Trung niên nhân lực lưỡng nghi hoặc nhìn Trường Thiên nhưng khi nhìn thấy Erina sau lưng gật đầu thì mới đưa cây búa trên tay cho hần. Trường Thiên đặt búa xuống bàn sau đó cởi hết áo ngoài ra, chỉ để lại nửa thân dưới là còn mặt quần, từ bụng trở lên lộ ra cơ bắp cuộn cuộn, rắn chắc khiến mấy chế khí sư xung quanh dừng tay lại kỳ quái nhìn hần.

Hít sâu một hơi, Trường Thiên lấy từ trong giới chỉ ra vài miếng kim loại quý, chính là Hoàng Kim Từ Linh Thạch, Kim Nhai Thần Thiết và Bạch Hoàng Thiết mà Trường Thiên cướp được ở Diệp gia năm xưa. Lần này hần đã có quyết định, chế tạo một thanh loan đao Lục cấp ngay tại đây luôn, Lục cấp thực chất không khó luyện chế hơn Tứ hay Ngũ cấp gì cả, vấn đề nằm ở chỗ Linh hồn lực và khắc pháp văn. Chỉ khi đạt đến Thất cấp chế khí sư mới tiếp tục cần cảm ngộ mới về Tông sư.

Linh hồn lực hần ngại, còn khắc pháp văn thì hần cho qua, nhờ một chế khí sư cao cấp ở Hải Hà chồng lên vài trận pháp đơn giản là được rồi, bởi vì căn bản hần không thể mượn được chân khí ở vị diện này để thi triển uy lực mà pháp trận thì ham phức tạp làm gì, chỉ cần cố định lại hình dáng và tăng thêm chút sức công kích cho vũ khí, phần còn lại Trường Thiên gánh hết.

Chát!!!!Chát!!!!Chát!!!!

Rất nhanh từng tiếng gõ búa đều đặn vang lên, mặc dù không biết nam tử này là ai, tuy nhiên từ sự thuần thục của mỗi phát búa hần gõ xuống đám người chế khí sư lâu năm có mặt ở đây đều không nhịn được gật đầu tán thưởng.

Hai canh giờ sau, hình thù vũ khí đã dần được hé lộ, một thanh loan đao cỡ lớn phù hợp với vóc dáng Trường Thiên, đảm bảo hần cầm vừa tay chứ không nhỏ như lần đầu sử dụng thứ đồ chơi này. Mô hôi đã bắt đầu chảy khắp người hần, Thiết Nham bên cạnh cũng ngày càng ngưng trọng, thân là Cự

Nhân tộc tất nhiên Thiết Nham biết chế khí, tuy không giỏi nhưng cũng đủ hiểu hiện d6EF2vcg tại là thời khắc quan trọng nhất của quá trình phí sức này.

"Ngay lúc này!!" Trường Thiên đột nhiên mở bừng mắt ra, trong não hải hần hét lớn, từng phát đập búa trở nên dồn dập, mạnh mẽ và chứa đựng nhiều sinh lực hơn hẳn trước đó. Trong đầu hần không ngừng lướt qua những câu nói thấm thía đầy suy ngẫm của lão đầu trong cửa hàng nhỏ, từng cảm ngộ mới, suy tưởng của hần ngày hôm nay.

Và quan trọng nhất chính là "trách nhiệm"

"Ta tạo ra người,

đặt tên cho người là Diệt Thương Thiên,

kể từ hôm nay người là bạn đồng hành của Trường Thiên ta,

hai ta sẽ cùng nhau đánh ra một phương trời,

ở nơi đó chúng ta là vô địch!!"

CHOANG!!!

Sau phát gõ búa cuối cùng thì thanh loan đao đột nhiên phát ra quang mang chói mắt, phải một lúc lâu sau mới chấm dứt. Trường Thiên cầm thanh đao lên quan sát, phần thân cong như vàng trắng khuyết, dài gần mét rưỡi, chui đao có cái lỗ hồng hình con mắt, Trường Thiên trong lòng máy động, trên tay xuất hiện thêm một viên ngọc màu đen đặc khá nhỏ, hần dùng ngón tay mài dũa đi góc cạnh hai bên sau đó gắn nó vào lỗ hồng kia. Bây giờ thanh đao mới gọi là hoàn chỉnh.

Trường Thiên mỉm cười, mặc dù khuôn mặt cực kỳ nhợt nhạt do quá sức nhưng vẫn không giấu được sự hưng phấn, vui mừng của hần. Vũ khí đầu tiên do chính tay mình làm ra không ngờ lại đạt Lục cấp trung giai, Trường Thiên không mừng đến phát điên mới là lạ, hần cầm đao từ trên cao bỏ xuống một nhát, không khí trên đường đi của nó bạo liệt nổ vang, cuồng phong từ bốn phương tám hướng thổi quét, mặt đất bên dưới ầm ầm tách ra làm đôi tạo thành một khe vực sâu hun hút. Trường Thiên hài lòng gật đầu đưa thanh đao cho Erina.

"Tìm người gia trì trận pháp lên đó cho ta, chỉ cần cố định để tăng thêm sức chịu đựng cùng với gia tăng thêm chút lực công kích là được rồi, không cần làm gì nhiều cả."

"Đại nhân, thiếp có thể nhờ vài vị pháp sư gia trì thêm những trận pháp cực mạnh được mà, hay là..."

"Đừng nhiều chuyện như vậy, ta bảo sao thì nài cứ làm như vậy, tốt nhất sau này đừng có chính ý của ta!"

Trường Thiên nhíu mày phát tay, lúc này hần đang rất mệt cứ lăm chuyện câu giờ thì hần càng thêm khổ. Khuôn mặt Erina đang vui vẻ sau khi nghe hần nói thì tái mét không chút máu, nàng sợ Trường Thiên sẽ giận nên vội vàng gật đầu rồi đi, về sau có cho tiền nàng cũng không dám tự ý sửa lời của hần nữa.

Diệt Thương Thiên sau này vẫn còn có thể tiến hóa thăng cấp lên nữa, nếu Đao pháp của Trường Thiên phát triển càng mạnh thì vũ khí được hần sử dụng chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, kim loại quý cấp bậc cao, chắc chắn sẽ được tiến hóa. Đây chính là năng lực nghịch thiên thứ hai của Đao pháp Thập Tự này, và chắc chắn vẫn còn nhiều thứ hay ho hơn nữa tương tự như Yêu Quyết của hần.

Vấn đề quan trọng cần chú ý là pháp văn không được quá cường đại, nếu không đến khi phá vỡ để lấy nguyên thai (cốt lõi á ae) của thanh đao chỉ sai sót một chút thôi thì có thể dẫn đến nguyên thai tan thành tro bụi.

Trường Thiên khoát áo vào sau đó xoay người rời đi để lại đám đông binh lính đang trợn mắt há mồm nhìn khe vực sâu không thấy đáy chắn ngang giữa quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Thay Đổi Và Rối Rắm

Lúc nhận lại Diệt Thương Thiên thì Trường Thiên ngay lập tức đóng cửa bế quan cấm bất cứ kẻ nào bước vào phòng của hần, chỉ nào hần ra ngoài mới chịu tiếp khách. Thiết Nham không hỏi nhiều, túc trực ngay trước biệt viện, ai muốn bước qua phải tự hỏi mình đã sống đủ lâu chưa rồi hãy quyết định.

Thời gian trôi qua từng ngày, có không ít người tới bãi phỏng Trường Thiên tuy nhiên không một ai qua được cửa Thiết Nham, ngay cả Quốc Vương Gondor là Hardano phái người đến triệu kiến cũng không ăn thua. Dù nắng hay mưa thì Thiết Nham vẫn đứng bất động như khúc gỗ trước biệt viện, Erina mỗi ngày đều đến trông ngóng vào trong nhưng đáng tiếc ngay cả sợi lông của Trường Thiên nàng cũng không thấy, nói gì đến bóng dáng.

Chẳng mấy chốc đã được một tháng, trong một tháng này cứ sáu ngày thì sẽ có một ngày được Trường Thiên dành riêng cho việc nghỉ ngơi, còn lại tất cả thời gian đều là ở trong Hư Vô điên cuồng tu luyện. Trường Thiên đã tính toán ra được sự chênh lệch về thời gian giữa Hư Vô và thế giới bên ngoài là 600 lần, một con số quá mức nghịch thiên, cơ mà Trường Thiên cũng không bất ngờ lắm về điều này, bởi vốn dĩ Hư Vô là tồn tại cực kỳ vô lý rồi, nếu hần đoán không sai thì năm xưa đại chiến Chư Thần liên quan đến Hư Vô. Còn vì sao đến hai mươi năm trước mới xảy ra trận chiến đó thì chắc chắn chỉ có thể là Hư Vô Chủ Thần những đời trước quá cường đại, không một vị Thần nào khác dám cùng tranh phong, thậm chí liên thủ để áp đảo cũng không có cơ hội.

Đây chỉ là suy nghĩ của Trường Thiên chứ thực hư thế nào thì hần cũng chịu, Hư Vô tuy nắm giữ lượng kiến thức vô cùng tận, sở hữu linh trí nhất định tuy nhiên vẫn chưa đủ thông minh để hiểu được đám Thần Thánh kia nghĩ gì và muốn gì. Nếu Hư Vô đủ thông minh để hiểu, để biết được tất cả thì nó có khả năng làm theo ý niệm từ khi mới sinh ra linh trí sao? Chịu thần phục Trường Thiên đến tu vì còn không có làm chủ nhân sao? Đáp án không cần nói cũng biết.

Tổng cộng thời gian Trường Thiên mang Diệt Thương Thiên vào Hư Vô tập luyện Đạo pháp cũng đã được 42 năm, dù có nghỉ ngơi đầy đủ nhưng sắc mặt của hần lúc này rất nhợt nhạt, liên tục điều động Linh hồn lực quá là gánh nặng không nhẹ.

Tuy vậy phần thưởng hần nhận được là không nhỏ, do phải sử dụng Hồn lực không ngừng nghỉ dẫn đến việc linh hồn trong Hồn hải được thay mới liên tục, không khác gì đập rồi lại phá...đập rồi lại phá. Dẫn đến trình độ ngưng thực của linh hồn càng thêm kinh người, còn sự tinh khiết thì đã đạt maximum nên không có biến hóa gì mới cả.

Về phần đạo pháp Thập Tự thì không chút tiến bộ nào cả, khó rất khó để Trường Thiên có thể thăng tiến bước nữa, có điều tay cầm đao cũng đã có sự thuần thục nhất định, múa may quay cuồng vẫn cứ là đủ sống.

Ngày nghỉ cuối cùng trước khi chuẩn bị vào cung điện gặp Quốc Vương, Trường Thiên lần đầu tiên mở cửa bước ra khỏi phòng sau ba mươi ngày một mình. Hần hướng rừng trúc cạnh hòn giả sơn đi tới.

Nhẹ nhàng ngồi dựa lưng vào mấy cây trúc to khỏe, hưởng thụ từng cơn gió mát rượi phả vào mặt. Cảm giác yên bình, thanh thản này không biết đến bao giờ mới có cơ hội thưởng thức lại lần nữa, sau hôm nay thì Trường Thiên phải chuẩn bị đầy đủ tinh thần để lao vào những cuộc chém giết vô cùng tận.

Hần cứ ngồi như vậy, thân ảnh chẳng mấy chốc bỗng dung hòa vào không gian khiến người ta có cảm tưởng Trường Thiên đã biến mất khỏi thiên địa, phải nhìn bằng mắt thường mới có thể thấy được hần đang ở đâu. Trường Thiên cũng khá bất ngờ, bản thân là người thể nghiệm cảm giác huyền diệu này nên hần biết rõ mình đang bị gì và đạt được thứ gì.

Tuy nhiên, hần chỉ may mắn trong giây phút ngắn ngủi, cảm giác huyền diệu đó xuất hiện như cơn gió, đến nhanh mà đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã tiêu thất không còn. Nó để lại cho Trường Thiên một chút cảm ngộ mới mẻ kỳ lạ, có điều hần vẫn mơ hồ không rõ ràng đó là gì.

Trường Thiên cố gắng điều chỉnh tâm trạng giống như vừa rồi, nhưng may mắn chỉ đến một lần mà thôi. Hần ngồi đến tận trưa hôm sau vẫn không có gì xảy ra, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, hần thở dài một hơi sau đó đứng dậy, dù sao tâm tình cũng đã tốt hơn nhiều rồi, sự thoải mái, khoan khoái đang len lỏi đâu đó khắp thân thể khiến Trường Thiên rất nhanh loại bỏ mọi tạp niệm trong đầu đi.

"Thiết Nham!! Đi thông báo cho Warlock gia tộc, chúng ta tiến cung gặp Quốc Vương thôi!!"

Thân ảnh Thiết Nham đột nhiên xuất hiện trước mặt Trường Thiên, hần cúi đầu nhận lệnh rồi lập tức biến mất. Không lâu sau, đám người Warlock, Erina,...đã tới, nhìn thấy Trường Thiên, tâm trạng không tốt mấy ngày nay của Erina liền tan thành mây khói, nàng tươi cười vui vẻ bước tới cạnh Trường Thiên để quan sát được rõ hơn.

Có điều khi nhìn kỹ thì nàng mới phát hiện, Trường Thiên có thêm thứ gì đó khác khác, trước đây, lần đầu tiên gặp gỡ, Erina cảm nhận được khí tức bá đạo, coi thường thiên hạ tỏa ra từ hần. Tháng trước, cũng là lần thứ hai gặp nhau, nàng nhận ra thêm sự tang thương, thần bí khó phát hiện. Cho đến hôm nay, thế giới quan của Erina lại lần nữa thay đổi, nàng không hiểu do mắt mình kém hay do Trường Thiên đã thay đổi quá nhanh.

Khí chất bá đạo, cao ngạo đến đỉnh của Trường Thiên đã biến đi đâu mất, thay vào đó là sự rộng lớn, miên man không thấy điểm cuối, nhìn hần cứ như quan sát được cả thiên địa mênh mông vậy, từ thần bí khó phát hiện trở nên quý dị khó nắm bắt.

Không phải mất bá đạo mất đi mà là hần đang ẩn giấu nó, đến khi bùng nổ chắc chắn sẽ kinh thiên hải địa, không khác gì một mảng thiên địa phát uy cả, đáng sợ vô cùng.

"Widky đại nhân, ở đây có bộ quần áo thiếp tự may, ngài mặc trường bào đó nhìn thật là lạ, người khác sẽ xem ngài như người trời mất!!"

Trên tay Erina có thêm một bộ quần bGqzReK áo quý tộc màu bạc nhìn rất đẹp, nàng đỏ mặt đưa tới trước mặt Trường Thiên. Hần tất nhiên cầu còn không được, mặc dù không quan tâm nhưng đi đến đâu ánh mắt thiên hạ dòm ngó mình như sinh vật lạ thì cũng có chút khó chịu.

Thấy Trường Thiên không từ chối món quà, Erina hưng phấn tươi cười, cộng thêm hai gò má ửng hồng nhìn cực kỳ mê người, ngay cả Trường Thiên cũng phải tặc lưỡi tán thưởng kết tinh của tạo hóa này, có điều thưởng thức là một chuyện, thích hay không lại là chuyện khác. Thích nàng rồi làm sao? Mang nàng về Song Giới? Đây chắc chắn là quyết định ngu xuẩn nhất, "Quy tắc" do Thần tạo ra đâu phải đồ chơi trang trí! Ở lại đây với nàng? Càng ngu hơn nữa, Từ Di, Dục Xà hai bà vợ hần yêu nhất để ở Song Giới ai lo? Còn không phải có thằng khác lo dùm sao. Cho nên suy lui tính tới vẫn cứ là từ chối tình cảm của Erina thì tốt hơn.

Ở cái thế giới tu chân hỗn loạn kẻ thù khắp nơi này thì tốt nhất không nên hậu cung gì cả, bốn năm bà vợ là đã quá nhiều rồi, thêm nữa là vợ của Trường

Thiên toàn siêu cấp quái vật, người nào cũng là trợ lực cực mạnh cho hắn sau này cho nên hắn không ngại chia sẻ tình yêu "vĩ đại" của mình cho họ.

Chẳng mấy chốc, một thân ảnh cao quý xuất hiện trước mắt mọi người, phải nói bộ đồ phối hợp với khí chất hiện tại khiến Trường Thiên như được thăng tiên thành thần trong mắt bọn họ. Mấy chục cái miệng há ra đủ để nhét quả trứng gà vào trong, Erina không ngờ bộ đồ mình may lại đẹp đến mức này, nàng nhìn chằm chằm từng đường nét không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Trường Thiên có chút ngạc nhiên cúi đầu tự nhìn lại bản thân, khoe miệng dần hiện lên nụ cười đắc ý "hắc hắc, lão tử vốn soái ca, giờ lại càng đẹp trai vài dãi. Bây giờ thách thẳng nào dám ra đây so kè nhan sắc búng jj ca cũng chấp dưới mọi hình thức!!" hắn thầm nghĩ rồi tự cười một mình.

Nụ cười vô sỉ của hắn làm mọi người có mặt ở đây tỉnh khỏi mộng mị, Erina đỏ mặt nghi hoặc nhìn Trường Thiên, đánh chết nàng cũng không nghĩ thần tượng của mình lại có điệu cười đều cang như thế này.

"Chết cha!!" trong lòng thầm kêu không ổn, cảm nhận hình tượng soái ca đang lung lay, Trường Thiên liền nhanh chóng thay đổi về mặt 360 độ trở lại kiểu cười nửa miệng thường trực, hắn ho khê đánh trống lảng: "Nào! Không cần nhìn ta như vậy! Nhanh chóng khởi hành yết kiến Quốc Vương đi chứ hả?"

Như có lập trình sẵn, mọi người nhanh nhẩu gật đầu hô hào hưởng ứng, Trường Thiên mỉm cười hài lòng "ta thích những người thông minh như này!". Vừa nghĩ ngợi lung tung vừa xoay người hướng công chính thủ phủ Warlock gia tộc bước đi, đoàn người vội vàng theo sau.

Thấy lão già Warlock cứ hay nhìn mình định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, mới đầu Trường Thiên không quan tâm lắm, đến khi việc này lặp đi lặp lại vài lần thì hắn mới hỏi: "Warlock tướng quân, ngài định nói gì với ta sao?"

Có hơi giật mình, Warlock chần chờ một lúc rồi mới nghiêm mặt mở lời: "Widky đại nhân, ta thực sự rất khâm phục những gì mà ngài phân tích hôm đó, Eric nhi tử của ta đã có sự thay đổi lớn về mặt ý thức, tâm tính cùng trách nhiệm đối với quân đội của nó đã được đề thăng lên rất cao, và cũng có sự tiến bộ vượt bậc về phong cách chỉ huy. Hết thảy đều là do ngài cảnh tỉnh nó, lão già này không biết báo đáp ngài như thế nào cả."

"Dừng, nói tóm lại là ngài muốn cho thằng nhãi đó theo ta đúng không?" Trường Thiên nhíu mày phát tay, ngăn Warlock nói tiếp. Tám phần mục đích từ trong lời nói của lão hắn đã nhận ra được.

Warlock kinh ngạc nhìn Trường Thiên, lão nghi hoặc chưa nhắc tới điều gì liên quan sao tên này lại biết dụng ý của mình được, mà nếu đã biết thì cũng không cần phải giấu nữa: "Đại nhân quả là người bất phàm, lão phu sống lâu như vậy còn chưa gặp được người trẻ tuổi nào có được tâm trí như ngài, đã vậy lão phu mà còn giấu thì không khác gì kẻ ngu. Như lời đại nhân nói, lão phu muốn nhờ ngài mang theo Eric trong những trận chiến sắp tới, giúp nó tiến bộ thêm để nối nghiệp Warlock gia tộc, chỉ cần ngài có yêu cầu gì, lão hủ nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng để hoàn thành cho ngài!"

Nói xong Warlock cúi người xuống thể hiện lòng thành, đám người đi sau cũng theo đó hướng Trường Thiên vái dài.

Trường Thiên là người như thế nào, hắn làm quái gì quan tâm đến đám người xa lạ này, có điều Erina lại khác, khi nhìn vào đôi mắt đầy mong đợi, hy vọng của nàng thì hắn không nỡ từ chối. Từ chối tình cảm của nàng không phải là cách giải quyết đoạn nhân quả mà hắn vô tình tạo ra, mà hắn cũng chưa đủ trình để hiểu cách nào hoàn thành được nó.

Nhân quả có thể giải thích đơn giản là một chuỗi sự kiện, do một người, hoặc nhiều người nào đó gây ra, chuỗi sự kiện này có mở đầu, quá trình, và hoàn thành.

Trường Thiên chính là người mở đầu cho cái nhân quả giữa hắn và Erina, quá trình là chuỗi sự việc xảy ra liên tiếp giữa hai người và sẽ không kết thúc cho đến khi chính tay Trường Thiên hoàn thành được đoạn nhân quả đó. Vấn đề mấu chốt ở đây là Trường Thiên chả hiểu cái mô tê gì về điều này cả, hắn chỉ cảm nhận được việc do mình gây ra thì chắc chắn bản thân phải chịu trách nhiệm về điều đó.

Bởi vì mục đích ban đầu Trường Thiên chiến đấu với Gudo chính là không cách nào khoanh tay đứng nhìn cô gái xinh đẹp như nàng chết. Hắn cứu Erina làm gì, thay đổi suy nghĩ của Erina làm gì? Để rồi khiến nàng vương vấn đến hắn, khiến nàng không quên hắn được.

Cách giải quyết tốt nhất bây giờ chính là giết Erina, kết thúc đoạn nhân quả này. Mà thật sự kết thúc được chẳng? Trường Thiên không biết, với cả hắn còn chưa điên đến mức có ý định ngu xuẩn đó.

Cho nên Trường Thiên hy vọng lần này giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, dạy kèm Eric sẽ chấm dứt được thứ khó hiểu là nhân quả này. Tuy nhiên Trường Thiên thực sự làm được? Kết quả sẽ rất rất lâu sau mới hé lộ, vì vậy cứ gác mối lương duyên khó xử này qua một bên và tiếp tục với hành trình của Trường Thiên thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chơi Trội

Trường Thiên thở dài một hơi nhẹ nhàng xoa đầu Erina: "Được, ta đồng ý, và cũng không cần các ngươi phải trả ơn cái gì cả, chỉ có hai điều ta muốn Warlock gia tộc bắt buộc phải thực hiện. Thứ nhất, rất đơn giản toàn bộ quân đội của Warlock sẽ do ta chỉ huy trong những trận chiến sau này."

Đám người xung quanh nghe thấy liền trợn tròn mắt lên, "rất đơn giản"? Đơn giản cái chỗ nào vậy, ngươi chỉ là người ngoài, từ đâu ra có "chút" bản lĩnh, vài câu nói "đắc nhân tâm" thế là có quyền ra lệnh cho tất cả sáu quân đoàn hùng mạnh bậc nhất Gondor. Từng cặp mắt ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, rất lâu không có ý kiến nào được đưa ra.

Mặc dù đã đoán trước kết quả sẽ như vậy, tuy nhiên Trường Thiên vẫn nhũn mảy để đám người kia biết hắn đang khó chịu, còn có thực sự khó chịu hay không thì chỉ mình Trường Thiên biết.

Warlock này giờ luôn quan sát biến hóa trên mặt Trường Thiên để kịp chuẩn bị những tình huống khó khăn phát sinh từ hắn. Lão cảm nhận được Trường Thiên đang rất không hài lòng, ngay lập tức không do dự nữa, lão cắn răng lên tiếng: "Chỉ cần đại nhân giữ lời chỉ dạy cho Eric trên chiến trường, thì 6 quân đoàn Huyết Nhận, Tam Lang, Thần Nhân, Quỷ Thủ, Lục Vương, Thiên Long đều nghe theo lệnh của đại nhân."

Mọi người kinh ngạc nhìn Warlock, gia chủ nghiêm khắc khó tính sao hôm nay lại dễ dàng giao nộp thống soái lệnh như vậy chứ.

"Rất tốt, ta rất thích những người thông minh, nhanh nhạy như ngài Warlock đây. Sáu quân đoàn đứng không, bắt đầu từ ngày mai tên gọi chung của chúng là Song Thiên (Diệt Thương Thiên + Trường Thiên). Yên tâm đi, rồi các ngươi sẽ thấy sau này không một quốc gia, một quân đoàn nào là không nghe, không biết đến Song Thiên."

Lời nói đầy sự tự tin, bá đạo không ai có thể lay chuyển được khiến ánh mắt người nào người nấy sáng rực lên niềm tin mãnh liệt chưa bao giờ có.

"Điều thứ hai, lát nữa khi yết kiến Quốc Vương, ủng hộ mọi quyết định của ta không được phép chần chừ như vừa này!"

Thấy mọi người nhất quán gật đầu Trường Thiên mới hài lòng mỉm cười, hắn đã không chơi thì thôi, khi đã chơi thì phải chơi thật lớn. Từ lần đấu giá hội ở Hoàng Hạ là có thể biết tính cách Trường Thiên rất quyết đoán và chịu chơi, mà cái hắn chơi chưa bao giờ là tầm thường cả.

Quảng đường đến cung điện trung tâm khá xa, nên phải nửa canh giờ sau đoàn người mới tới nơi. Trước cái cổng to lớn khổng lồ có một nhóm đông tầm vài chục người với các kiểu trang phục khác nhau, phần lớn là áo giáp và đồng phục pháp sư.

Một vài người trong bọn họ phát hiện được sự hiện diện của đám người mới đến lập tức hô hào, rất nhanh tất cả đều hướng đến mấy người Warlock, Erina chào hỏi. Mức độ nổi tiếng của mấy vị tướng quân Warlock gia tộc thật không phải bàn cãi.

"Warlock tướng quân, hôm nay ngài cũng đến yết kiến Quốc Vương điện hạ sao?"

"Warlock tướng quân, lâu quá không gặp ngài, hôm nào phải uống với nhau vài chén mới được đó!!"

Có vài lão tướng từng là bạn thân niên của Warlock nên biết tính Warlock rất ghét những nơi như thế này, hôm nay trông thấy lão đột nhiên xuất hiện liền bất ngờ và có chút vui vẻ tiếp đón nồng nhiệt, dù sao cũng là chiến hữu bao nhiêu năm, gặp nhau tay bắt mặt mừng là chuyện bình thường.

"Erina, nàng đi theo Warlock đại nhân đến đây à, lần trước ta phải trấn thủ Vacop không thể theo nàng đến Walan được, may mắn là nàng không sao, nếu không ta sẽ đau lòng lắm."

"Hừ!! Nói mà không biết ngượng, Vacop chỉ bị một tốp quân ít ỏi hai ngàn người quấy phá, việc quái gì ngươi phải đích thân trấn giữ, sợ thì cứ nói là sợ, lý do lý trá!!"

Từ trong nhóm đông bước ra hai thanh niên mặc giáp nhìn rất uy phong, một người mặc giáp vàng, cầu vai hình chân gấu, người còn lại cao to hơn trước giáp ngực in hình đầu hổ trông rất dữ tợn.

Hai tên này vừa cười chào hỏi Erina vừa hần học nhìn nhau, nam tử nhỏ con có chút anh tuấn nghe cách nói chuyện rất có tình ý với Erina, có điều như gió thoảng qua nàng không hề nhìn hắn lấy một cái. Sự lạnh lùng vô tình này nam tử đã quá quen thuộc nên chỉ lắc đầu cười khổ rồi tiếp tục luyện thuyên tự biên tự diễn.

Trường Thiên nhũn mảy, đám người này hình như rất thích câu giờ thì phải, có cái quái gì mà phải hỏi han lâu vậy, hắn không rảnh để chơi trò nhận người thân như này. Không đợi đám người Warlock tách ra khỏi bọn ruồi bu kia, Trường Thiên dẫn theo Thiết Nham tự mình bước vào cổng, không như suy nghĩ của hắn, sau cánh cổng to lớn ở ngoài là một hành lang rất dài, liếc mắt nhìn ra xa xa mới thấy được cung điện nguy nga tráng lệ.

Đến lúc bước vào cổng thì mới có người nhận ra sự hiện diện của hắn, hai lão già đang đối thoại với Warlock nghi hoặc nhìn lão bằng hữu, khi này họ thật sự không để ý đến Trường Thiên.

Trường Thiên cũng không quan tâm đến những ánh mắt dò xét đó, mỗi một chút thời gian rảnh thì hắn đã có thể luyện tập được rất lâu ở trong Hư Vô, bây giờ phải trả ra để nói vài câu với đám vô dụng này thì thật sự rất không tình nguyện. "Này huynh đệ, nơi đó không phải muốn vào là vào đâu, tốt nhất ngươi nên đợi Warlock đại nhân dẫn vào!"

Nam tử mặc hoàng kim giáp nheo mắt lên tiếng cảnh báo, dù đúng dù sai thì hắn vẫn là một tướng quân tốt, không như người khác mở mồm ra là khiêu khích, thậm chí là phát động công kích để thị uy, nam tử này chỉ nhắc nhở mà thôi.

Đáng tiếc Trường Thiên không hề để ý đến lòng tốt của hắn, vẫn cứ bước vào như chốn không người. Nam tử thấy vậy liền quát lớn: "Ta đã có lòng tốt

nhắc nhở, vẫn cố sai phạm thì đừng trách ta không hạ thủ lưu tình. Chư vị tướng quân chuẩn bị!!!"

"Dừng lại, ngài ấy là khách..." Erina muốn ngăn cản tuy nhiên hấn ta đã dùng hành động để cất lời nàng, ngay cả Warlock cũng không kịp phản ứng gì cả, hoặc là lão không buồn phản ứng. Cho đám thanh niên trẻ tuổi khí thịnh này một bài học để giảm cái tự ngạo của mình lại cũng tốt, Warlock nghĩ vậy.

Năm bóng người xẹt qua, lao như tên bắn đến ngay sát Trường Thiên với ý định hạ gục hấn tại chỗ. Ý tưởng thì tốt tuy nhiên...

Bốp!!!!Bốp!!!!Hự!!!!...Bình!!!!Bốp!!!

Trong nháy mắt từng tiếng va chạm nặng nề vang lên, năm thân ảnh còn chưa kịp chạm vào người Trường Thiên thì đã văng ngược về phía sau vài trăm mét mới dừng lại, tất cả đều nằm bất động không nhúc nhích.

"Đừng cố gắng thể hiện cái gì cả trong khi bản thân quá yếu đuối!!!"

Người ra tay vừa rồi là Thiết Nham, hấn hơi quay đầu về phía sau liếc đám binh lính, quý tộc đằng xa rồi tiếp tục bước theo sát Trường Thiên. Những âm thanh nuốt nước bọt ừng ực phát ra rất rõ ràng, bọn họ không thể ngờ hai người kia lại mạnh mẽ đến mức này, một đòn hạ gục một tướng quân Vũ Vương cấp, quá kinh khủng.

Hai lão già đứng kế Warlock cũng kinh ngạc không kém, đang định hỏi Warlock hai người kia là ai thì một giọng nói lạnh lùng từ nam tử tóc đỏ kỳ quái vọng lại: "Ta gọi lão già ngươi một tiếng ngài là vì ngươi đáng được kính trọng, nhưng còn muốn lợi dụng ta thêm một lần nữa thì cứ xác định nơi chôn cất trước đi, ta ghét cần biết dụng ý của ngươi tốt hay xấu, cần bản bị lợi dụng chính là điều mà ta ghét nhất. Ta hy vọng không có lần sau nữa!!!"

Anh không thể hiện thì thôi, một khi đã thể hiện là phải tới nóc, từng lời từng chữ chứa đựng sự bá đạo tuyệt luân, khinh thường một cái Vũ Hoàng như Warlock đến cực điểm, không coi lão vào đâu cả.

Chết lặng! Người nào cũng như người nào, tất cả đứng chết trân nhìn Trường Thiên như quái vật, từ sự cường đại phát ra trong mỗi câu chữ bọn họ liền biết Trường Thiên có đủ năng lực cùng thực lực để coi thường Warlock. Chỉ từ việc khi hấn lên tiếng thì bọn họ đến ngón tay cũng không nhúc nhích được đã chứng minh điều này.

Ngay cả dEoICTZp Warlock và lão huynh đệ cũng không khác gì, ba người há miệng thở dốc cố gắng đè ép nội tâm đang kinh hãi tốt độ của mình.

"Warlock, người vừa rồi là ai, từ khi nào ngài mới được nhân vật bức này về vậy?"

"Đừng hỏi, lúc trước ta còn chưa biết được hấn mạnh đến mức đó cho đến bây giờ đâu!!!"

"Thắc mắc vô ích, mau vào cung điện bảo vệ Quốc Vương bệ hạ đi, hấn cường đại vượt quá sự tưởng tượng của chúng ta rồi, nhờ may có ý đồ xấu với bệ hạ thì có hối hận cũng không kịp!!!"

Được cảnh tỉnh kịp thời, đoàn người đông đảo đua nhau chạy vào cung điện.

Sau một hồi dạo chơi ở hành lang dài lê thê rồi cuộc Trường Thiên cũng đã tiến vào được chủ điện, ngồi trên Vương tọa cao cao là một trung niên nhân tuấn mỹ, trên thân mặc bộ đồ quý tộc cực kỳ xa hoa, những vòng trang sức đẹp để đeo khắp người và một cái vương miện nhỏ kiểu lạ đội trên đầu.

Đây chắc chắn là Quốc Vương của Gondor, lão ta đang nghi hoặc nhìn Trường Thiên cùng Thiết Nham, mấy tên cận vệ lập tức nắm chặt vũ khí tùy thời động thủ. Trường Thiên chẳng quan tâm ba bảy hai một gì cả, hấn từ trong giới chỉ lấy ra một cái Bảo tọa được chế tạo bằng Huyền Ngọc ngàn năm đặt ra giữa chủ điện, đối diện với Quốc Vương. Bảo tọa còn to lớn tráng lệ hơn Vương tọa trên kia gấp nhiều lần. Trường Thiên thần nhiên ngồi xuống vắt chéo chân, tay phải đặt lên thành ghế chống cằm nghiền ngẫm.

Người ngoài mà nhìn vào thật sự không biết ai mới là vua nữa, Thiết Nham ngoài cười khở ra thì cũng chỉ có thể cười khở, cái Bảo tọa Trường Thiên đang ngồi chính là báu vật mà lão cha hấn yêu thích, Trường Thiên trước khi đi đã đặt ra điều kiện phải đưa thứ này cho hấn thì hấn mới dẫn Thiết Nham đi theo, đồng thời bảo đảm an toàn tính mạng cho Thiết Nham. Thiết Nham vẫn không quên về mặt đau khổ của Thiết Cương Minh khi giao vật bảo cho Trường Thiên, bây giờ không ngờ hấn lại dùng nó vào cái việc có thể coi là cực kỳ trẻ trâu này, giống kiểu "ngươi là vua thì ta lại càng lớn hơn cả vua, ngươi làm gì được ta"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Chiến Khởi

(Hai ngày nay tác gặp vấn đề về tâm sinh lý dữ dội quá nên không ra chương được, có mấy bạn tặng nguyệt phiếu với ném đậu ấy, mình xin lỗi vì không bạo được ít chương, giờ mình đã chuẩn bị đầy đủ phụ tùng rồi nên sẽ cố gắng cây bù lại cho các bạn nha. Cảm ơn ae đã ủng hộ và yêu thích truyện của mình!)

Bầu không khí trong chủ điện tĩnh lặng đến mức con muỗi vỗ cánh cũng có thể nghe thấy rõ ràng, áp lực vô hình đè nặng lên người Hardano cùng mấy tên cận vệ khiến trống ngực họ đập thình thịch, thở không ra hơi.

Nam tử tuần dật nhìn phong thái ngồi trên Bảo tọa có vẻ tùy ý, ngay cả mắt từ đầu tới cuối còn không thèm mở ra nhìn bất kỳ ai ở trong tòa cung điện này. Khí thế vương giả bá đạo cường bức luôn cả Đế Vương lâu năm là Hardano, điều này khiến lão âm thầm kinh hãi thật sâu.

Không gian vẫn cứ như vậy cho đến khi đám người Warlock cùng mấy đại gia tộc tướng quân khác nhao nhao lao vào chủ điện, tràng cảnh khiến bọn họ ngây ngốc hồi lâu mới hít một hơi khí lạnh. Thật sự nếu như không nhìn vị trí Vương tọa cùng Hardano thì mọi người sẽ nghĩ người ngồi trên Bảo tọa quay lưng lại với họ mới chân chính là Quốc Vương.

Ai nấy đều tự giác đứng sang hai bên, dọc theo hai hàng trụ đỉnh không lồ được tạo nên từ cẩm thạch hơi trong suốt, mặc dù có ghế nhưng không một người nào dám ngồi. Tiếp tục im lặng tầm nửa canh giờ sau mới vang lên một giọng nói thông dong bình thản phá tan bầu không khí khó chịu này.

"Ngài là Hardano đúng không?"

Vốn câu hỏi đại nghịch bất đạo, không coi Quốc Vương bệ hạ ra gì này chắc chắn sẽ nhận được hình phạt tàn khốc nhất, đáng tiếc hiện tại không một ai dám đứng ra chỉ trích hay nhắc nhở cả. Ngay cả người chính trực, thẳng thắn như Warlock cũng chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Hardano trong lòng căm tức, khó chịu nhưng lão làm gì có thời gian phát tiết, khí thế cường đại vẫn luôn thường trực phủ xuống tòa cung điện làm cho lão mờ mịt đáp lời đã khó khăn nói gì đến chuyện trách tội, giải phóng uất khí.

"Không sai, bốn vương chính là Hardano, không biết vị đại nhân đây là người phương nào, tìm bốn vương có việc gì?"

Thật ra câu Trường Thiên hỏi là thừa, bởi lão già đạo mạo trên cao kia là ai hẳn đã dư biết từ sớm, chẳng qua hẳn không thích ai có phong thái trên cơ mình cả. Đã ép được về "lực" thì "thế" Trường Thiên cũng nuốt luôn, giọng điệu không đặt Hardano vào mắt khiến lão phải hạ mình xuống một bậc, từ đó về sau bàn chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

"Tốt lắm! Ngài chắc đã biết ta là ai rồi chứ nhỉ?"

"Phải chăng ngài là Widky đại nhân mà Erina tướng quân đã kể?"

"Không sai! Widky chính là tên của ta, hôm nay đến đây may mắn được diện kiến Quốc Vương của Gondor, quả thật là vinh hạnh lớn a!!!"

Trường Thiên mỉm cười quỷ dị không đợi Hardano lên tiếng thì hẳn đã nói tiếp: "Người xưa có nói, dài dòng là chân tiểu nhân, ta cũng không có thời gian để nhiều lời với ngài, cho nên ta sẽ vào vấn đề chính luôn!!!"

Khuôn mặt Hardano xám trắng, "không có thời gian để nhiều lời với ngài!" lão nghe chẳng khác gì sét đánh ngang tai, bồi tro vào mặt cả. Đường đường là Quốc Vương của một nước không ngờ hôm nay lại chịu nhục, bị người ta khinh thường đến mức này. Tuy nhiên cho dù có phần uất thế nào đi chăng nữa thì sự thật vẫn chỉ có một, "Trường Thiên quá mạnh", mạnh hơn tiểu quốc bé nhỏ này quá nhiều, Hardano không cúi đầu không được.

"Mời đại nhân nói!!" Hardano nheo mắt cố nén tâm tình rặn từng chữ một.

"Ta nghe nói quân đội của quý quốc chuẩn bị hội hợp với quân Hathem và Hada để cùng nhau tiến về Địa Quy đại lục đúng không?"

"Quả là có chuyện này, không biết ý của Widky đại nhân là...??"

"Vậy cho ta hỏi, thời điểm khởi hành là khi nào?"

Mặc dù vẫn chưa hiểu ra ý đồ của Trường Thiên là gì, nhưng Hardano vẫn phải làm tròn vai, hơi có chút cung kính đáp: "Khoảng nửa tháng nữa chúng ta sẽ xuất phát, để kịp thời đến được vùng d50XqZFe chiến sự!"

"Ừm, bây giờ ta có một cuộc giao dịch nhỏ khá thú vị dành cho quý quốc, không biết Hardano đại nhân cùng mấy vị tướng quân ở đây nguyên ý lắng nghe chứ?"

"Mời đại nhân nói, bốn vương sẽ chú ý!"

"Giao dịch nói nhỏ cũng không nhỏ, lớn cũng chẳng lớn, toàn quân Gondor trong vòng ba ngày sau tập trung chỉnh tề, theo sự chỉ huy của ta tiến đánh Hathem và Hada."

"Cái gì!!!"

Toàn bộ những người có mặt ở đây đồng thanh hét lớn, từng về mặt khiếp sợ như nhìn thấy quái vật, cái này nào có phải giao dịch gì? Rõ ràng là đâm đầu vào chỗ chết, mà không chết thì cũng gãy mất mấy cái răng. Chuyện điên rồ như này ai lại nghĩ ra được chứ, cũng chỉ có tên điên Trường Thiên kia mới dám làm thôi.

Dù sao cũng là Quốc Vương của một nước, Hardano rất nhanh bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ, lão trầm mặc chốc lát rồi mới lên tiếng hỏi: "Dám hỏi đại nhân, Gondor chúng ta sẽ nhận được lợi gì từ chuyện này?"

"Khá lắm, Vua thì phải có phong phạm của Vua, ngài rất được! Thứ nhận lại sao? Rất đơn giản, bất cứ thứ gì mà các người có thể tưởng tượng ra được thì đó chính là phần thưởng từ cuộc giao dịch này. Ta không muốn nói nhiều, các người tự mình hiểu là được rồi."

Cặp mắt Hardano cùng mấy lão tướng Warlock,... sáng hẳn lên, nếu đúng như lời Trường Thiên nói thì sự kiện này rất đáng đầu tư, Gondor cũng đã sắp đến giới hạn rồi, chỉ cần vài lần làm quân tiên phong trong mỗi trận đại chiến giữa các đại lực nữa thôi là tiểu Vương quốc này chắc chắn sẽ trở thành dòng chảy lịch sử, chôn vùi theo năm tháng.

Đây có lẽ là một cơ hội trời cho để Gondor một lần nữa trở mình, khôi phục huy hoàng năm xưa, có điều bọn họ chỉ biết chút ít mục tiêu ban đầu chứ chưa thấy được cái gì cụ thể hơn cả, "tiền đánh Hathem cùng Hada" nói dễ hơn làm, mà nếu thành công thì phải làm gì tiếp theo? Nghĩ tới đây, cao tăng Gondor không khỏi nghi hoặc nhìn Trường Thiên. Như nhận ra nỗi lòng bọn họ, Trường Thiên nhếch mép cười tự tin: "Hoặc là đánh cược để đổi đời, hoặc là chết dần chết mòn không cách nào ngẩng đầu lên được. Cho các người chọn một trong hai, có điều ta không đến đây chỉ để đưa ra điều kiện cho vui. Vẫn khuyên các người tốt nhất là nên tin tưởng ở ta."

"Vâng, Erina tin vào kế hoạch của đại nhân nhất định sẽ thành công!!!" Cô gái nhỏ xinh đẹp này giờ đứng cạnh Warlock nghe Trường Thiên nói vậy, ngay lập tức đứng ra tỏ rõ quan điểm của mình, dù sao nàng cũng là tướng quân trụ cột trong Vương quốc, lời nói ít nhiều có chút trọng lượng, rất nhanh chóng đã có vài người theo nàng lựa chọn tin tưởng Trường Thiên. Không nói cái khác, chỉ riêng thực lực của hắn đủ để khiến bọn họ chấp nhận vô điều kiện.

Warlock trầm mặc ít phút sau đó cũng đồng ý, một phần là do giao dịch trước đó với Trường Thiên, phần còn lại là thực lực, sức mạnh của hắn thuyết phục được con người khó tính như ông. Mà khi Warlock đã ra mặt thì đám người trong gia tộc còn ai dám ý kiến nữa chứ.

Có Warlock gia tộc đi đầu làm gương, chẳng mấy chốc những thế lực chèo chống Gondor còn lại lần lượt ủng hộ kế hoạch. Hardano thờ dài một hơi thâm cười khô, lão còn cách nào khác sao? Mười phần thì hết chín phần là đã chấp thuận giao dịch vô lý kia rồi, có muốn thay đổi cũng không được nữa. Vì vậy Hardano nhanh chóng làm ra quyết định: "Widky đại nhân, giao dịch lần này, ta Hardano thay mặt toàn thể Vương quốc Gondor đồng ý!!!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu, kết quả không khác với dự kiến cho lắm, hắn ung dung mỉm cười: "Rất tốt!! Rất tốt!! Gondor sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay!"

Nói xong hắn đứng dậy, Bảo tọa đột nhiên biến mất không dấu tích, Trường Thiên xoay lưng tiêu sái rời khỏi nơi xa hoa tráng lệ này. Đến khi thân ảnh của hắn biến mất khỏi tầm mắt mọi người thì Hardano mới thờ phào một hơi, đối mặt với nam tử vừa rồi thật không dễ chịu chút nào, áp lực kinh khủng thì chớ lại còn chịu thiệt thòi trên toàn phương diện. Lão thù đối chiến với Hathem mười năm còn hơn là ngồi giao tiếp với Trường Thiên mười phút.

Không riêng gì Hardano, mà bất kỳ một ai ở đây cũng đều có cùng ý nghĩ như vậy, cảm giác cứ như luôn có đạo ánh mắt sắc bén nào đó nhìn chăm chăm vào mình quả thật khó nói nên lời a!

Trường Thiên lúc này đang thong thả dạo từng bước quanh Vương đô, dạo gần đây hắn đã dành quá nhiều thời gian vào luyện tập cho nên thực sự rất cần những khoảng thời gian nghỉ xả hơi. Hắn vừa đi vừa quan sát xung quanh, càng nhìn Trường Thiên lại càng cảm thấy thế giới này thật vi diệu, có quá nhiều thứ hay ho mà hắn chưa từng biết đến, thậm chí là tưởng tượng qua.

Tâm tình Trường Thiên theo đó mà dần trở nên thoải mái hơn, đôi khi đi dạo cũng là điều tốt, chẳng trách phụ nữ Việt Nam lại thích đi dạo, đi mua sắm đến vậy.

Chẳng mấy chốc ba ngày nữa đã trôi qua.

Hôm nay, lần đầu tiên quân đoàn Song Thiên danh chấn Hải Hà sẽ được khai sinh, không nơi nào không sợ, không thế lực nào không biết: "Song Thiên - quân đoàn dũng mãnh nhất Hải Hà đại lục, nhưng quân đoàn này lại thuộc về một tiểu Vương quốc có tên gọi là Gondor!!!"

Bình minh trên bầu trời Vương đô Gondor, từ xa xa có thể nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn chấm đen dày đặc trên không trung, khi lại gần để xem xét kĩ càng thì cảnh tượng hiện ra đủ làm bất kỳ cường giả Vũ Hoàng nào rung động chết đi sống lại.

Rồng!!! Không sai, chính xác đó là rồng, những con rồng to lớn với sải cánh rộng hơn tám mét, trên đầu và cổ chúng đầy áp vô số chiếc gai bén nhọn, đặc biệt loài rồng này chỉ có hai chân sau và đôi cánh không lò mà thôi. Trên lưng mỗi con đều có một trọng giáp binh và một ma pháp sư điều khiển.

Mấy ngàn con rồng này không xa lạ gì bởi vì chúng chính là tinh nhuệ của Thiên Long quân đoàn của Warlock gia tộc, quân đoàn cường đại nhất Gondor tại thời điểm này.

Bay thấp hơn một chút chính là một vạn con Griffin, Sư Thử quân đoàn dưới sự chỉ huy của Vangua, nam tử mặc hoàng kim giáp lần trước có ý với Erina.

GRÀO!!!!...GRÀO!!!!...

Dưới mặt đất cách tường thành Vương đô không xa là một đoàn quân chi chít đầu người, không dưới năm vạn quân, và điều kinh khủng làm rợn tóc gáy người khác chính là thú cưỡi của bọn họ, mỗi chiến binh đều cưỡi trên mình một con Geron hung dữ với trọng giáp hạng nặng được trang bị khắp cơ thể. Và đây chính là Tam Lang quân đoàn dưới sự chỉ huy của Eric Warlock. Tam Lang hành quân qua nơi nào thì nơi đó mặt đất chấn động kịch liệt như đang run rẩy trước sự cường đại của chúng, thậm chí có nơi còn nứt ra từng khe hở nhỏ bằng mắt thường có thể nhìn thấy.

Ngũ tướng Gondor, Thiên Long Erilu (bắt ngờ chưa:3) - đáng sợ nhất, và bởi vì đáng sợ nhất cho nên Thiên long phải ba năm mới xuất quân một lần, cũng là vào những lần đại chiến như lúc này đây.

Sư Thứ Vangua - khó chịu nhất, lực lượng cần được tận dụng hiệu quả nhất trong toàn bộ các quân đoàn.

Tam Lang Eric - thiện chiến và tàn ác nhất.

Thạch Tượng Gamus - là chán vĩ đại nhất, Gamus là nam tử cao to mặc giáp ngực in hình đầu hổ, xét về lực lượng thì Thạch Tượng cùng Gamus vô địch trên chiến trường.

Huyết Nhận Erina - Ngoan cường và đoàn kết nhất.

Trận hình với hơn trăm vạn đại quân đang thẳng tiến Walan, cứ điểm trọng yếu liên kết giữa hai quốc gia Gondor và Hathem và cũng là nơi tập kết của cả hai bên.

Dẫn đầu đại quân đông nghìn nghịt người này là năm mươi vị chủ tướng điều khiển chiến dịch năm nay. Tất cả đều mặc giáp vô cùng chắc chắn, mạnh mẽ, có cả nam lẫn nữ, nhìn uy phong vô cùng.

Đi trước nhất là một con voi khổng lồ không khác gì voi mamut sống ở kỷ Băng Hà trên Trái Đất có điều con voi này có tổng cộng tám cái ngà dài ngoằn, một cái Bảo tọa làm bằng huyền ngọc ngàn năm to lớn dị thường được đặt cố định trên lưng của nó. Đang nằm nghiêng người ngả ngón trên Bảo tọa không ai khác chính là Trường Thiên của chúng ta, quãng đường khá xa nên hấn tranh thủ ngủ một chút, thái độ lười biếng từ lâu nay bỗng quay trở lại.

Đằng sau cách con voi chớ Trường Thiên không xa là nhóm tướng quân Warlock, Erina, Eric, Erilu, Vangua,... Còn Thiết Nham vẫn luôn đi theo Trường Thiên như hình với bóng thì hiện tại lại không thấy mặt, và có trời mới biết hấn đang ở đâu, làm gì.

Hàng chục cái tù và khổng lồ được nâng lên, âm thanh báo hiệu tăng tốc độ di chuyển vang vọng khắp khu vực, toàn quân được lệnh ầm ầm bước đi nhanh hơn, mặt đất rung động dữ dội theo từng nhịp bước của họ.

Đại chiến đã gần kề!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cổ Máy Chiến Tranh - Gaia

Một ngày sau khi đại quân Gondor xuất phát.

Trên tường thành cao vút hùng vĩ, có năm thân ảnh đang đứng cùng kính khom người sau lưng một nam tử. "Gaia đại nhân, theo tin tức mà trinh thám mới nhận được thì Gondor đã xuất quân và đang trên đường đến Walan, không biết bọn chúng đang tính làm chuyện gì?"

Gaia - thống soái trẻ tuổi nhất và cũng là người cường đại nhất lịch sử Hathem, có thể tại những Đế quốc hùng mạnh cái tên Gaia này không đáng đặt vào mắt, hoặc chưa từng nghe qua. Nhưng các tiểu Vương quốc như Gondor, Hada, Gosus,... thì Gaia lại là một con quái vật hình người thực sự.

Trong vòng năm năm, Gaia đã dẫn binh tổng cộng hơn ba trăm lần, một con số có thể nói chỉ cần nghe cũng đủ choáng váng, những vị tướng bình thường, thậm chí là giỏi thì một năm cũng chỉ có thể đánh được bốn đến năm trận là quá nhiều. Vậy mà Gaia, thanh niên hơn năm mươi tuổi (do nó đạt được cấp độ trú nhan tại thời điểm còn là thanh niên, nên năm mươi tuổi hay một trăm tuổi thì cũng như nhau cả, đến cấp bậc sống thọ rồi thì ngàn năm, vài ngàn năm cũng được coi là còn trẻ) này lại chinh chiến sa trường đến ba trăm trận, đủ để nói về mặt kinh nghiệm hấn không thua bất kỳ lão tướng già đời nào cả.

Có điều chỉ từng đó thôi cũng chưa đủ đáng sợ để người đời tôn hấn lên làm "Cổ máy chiến tranh", trong ba trăm trận đó chỉ trừ ra một trận duy nhất là hấn thiệt hại khá, còn tổng lại những trận chiến khác số binh lính do hấn dẫn dắt bị tiêu diệt không quá mười vạn. Hay nói cách khác mỗi lần ra quân chinh phạt, trung bình Gaia chỉ dùng ba trăm người hy sinh để đổi lấy chiến thắng. Cứ thử liên tưởng đến Vua Leonidas cùng 300 chiến binh sparta (mấy ae chưa xem phim này thì cứ search 300 chiến binh ấy, rất hay) tiêu diệt hàng vạn quân địch thì bạn mới chân chính hiểu được Gaia cường đại, đáng sợ đến mức nào.

Thực lực của Gaia hiện tại là Vũ Hoàng Thất Tinh đỉnh phong, tuy không tính là quá mạnh so với phần còn lại, nhưng bộ não chiến thuật gia mới là thứ làm nên tên tuổi "Cổ máy chiến tranh" như bây giờ, biến thái,... biến thái đến cực điểm.

Tại Hathem, địa vị Gaia đôi khi còn cao hơn cả Quốc Vương, Gudo lần trước tham gia vào trận Walan chính là dụng ý của hấn, mặc dù có hơi vô si khi mãnh tướng thế hệ trước lại đi vây giết hậu bối, tuy nhiên trong suy nghĩ của Gaia, thắng là thắng, thua là thua, chiến tranh coi trọng kết quả chứ không liên quan gì đến quá trình. Nếu Trường Thiên biết có một người như Gaia tồn tại thì chắc chắn hấn sẽ hô lên là "Ồi!!! Đồng đạo đây rồi!!!"

Nghe viên tướng đứng sau báo cáo, về mặt Gaia cũng chẳng có gì biến hóa cả, đôi mắt vẫn nhìn xa xăm như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, lúc lâu sau hấn mới nhếch mép cười nhạt, âm thanh phiêu dật nhẹ nhàng theo từng cơn gió vang lên: "Thú vị!! Từ khi nào Gondor lại có nhân vật lợi hại như vậy!"

Năm người nghi hoặc, đối mắt nhìn nhau không hiểu ý của Gaia là gì, lúc này Gaia lại nói tiếp: "Không cần nghĩ nhiều làm gì, sau này gặp tự các người sẽ hiểu, còn bây giờ thì tập trung toàn quân tiến đánh Hada!!!"

Không đợi bọn họ bắt ngờ, kinh hãi thì Gaia đã nghiêm mặt quát: "Cho các người nửa ngày, nhanh chóng thi hành, nếu không xong thì đem đầu đến gặp ta. Còn nữa, truyền lệnh cho Hiudas cùng Hiudan dẫn năm vạn quân đến Walan đón tiếp đại quân Gondor, nhớ kỹ, đánh cầm chân không cần khiêu khích, cố thủ càng lâu càng tốt!!!"

Năm đại tướng cấp bậc Vũ Hoàng không hề thua kém Gaia, thế mà khi nghe tiếng quát cùng những lời cảnh cáo từ hấn lại run lên bần bật, vội vàng vâng dạ cáo lui rồi tất cả chia nhau đi điều động binh lính.

Đến khi thân ảnh bọn họ biến mất khỏi tường thành thì Gaia mới ngưng trọng mở miệng: "Gudo!! Người đoán xem có phải là người lần trước cứu Erina không?"

"Hừ!! Ta làm sao biết được, theo như lời người nói thì kẻ xúi giục Gondor chắc hẳn là giỏi về chiến thuật và mưu trí, còn tiểu tử kia ta chỉ nhớ được hấn chính là quái vật. Qua cuộc đối thoại giữa hấn và Erina thì chắc chắn hai bên chưa hề quen biết từ trước đó, điều này ta có thể cam đoan!"

"Ta lại nghĩ tám phần chắc chắn là người đó!! Có như vậy thì trò chơi mới hấp dẫn được chứ!!!"

Nhìn FQyxEkO nụ cười thâm sâu của Gaia mà Gudo giật mình, "đúng là hai tên điên" hấn thầm nghĩ rồi không thèm để ý nữa, nói đúng hơn là không dám để ý. Cuộc chiến của hai kẻ biến thái này chỉ có ngu mới xen vào.

Gaia phát tay ra lệnh: "Được rồi, chuẩn bị đi, chúng ta qua Hada chờ vị bằng hữu xa lạ kia thôi!!!"

Gudo không chút chần chừ, chấp tay cúi đầu rồi biến mất tại chỗ, mặc dù cách nói chuyện của hấn không chút gì gọi là cung kính, tuy nhiên mệnh lệnh từ Gaia thì hấn vẫn luôn chấp hành vô điều kiện.

"Đã lâu không có đối thủ!! Hy vọng người đừng làm ta thất vọng!!!" Về mặt Gaia đột nhiên trở nên buồn bã.

Sống ở đời.

Không cầu danh lợi, không cầu địa vị, không cầu được nổi tiếng.

Chỉ cầu người hiểu, chỉ cầu đối thủ, chỉ cầu được thống khoái.

Sống ở đời.

Không cầu được thành toàn, hoàn hảo cả đời.

Chỉ cầu một lần gục ngã rồi đứng lên và nói rằng: "Ta chưa thua!!!"

Thở dài cô độc: "Trên thế gian, ai hiểu được ta!!!"

Gaia là một người như vậy, hấn vừa khác lại vừa giống với Trường Thiên, và có lẽ điều này chỉ đến khi hai người chạm mặt mới có thể hiểu được nhau.

Chiến dịch lần này, ba nước Gondor, Hathem cùng Hada đều là con cờ thí mạng của Kim Phượng Đế quốc, một khi vào vùng chiến sự, thiệt hại sẽ khó tránh khỏi, vấn đề là người biết tận dụng những thiệt hại đó như thế nào, nếu tốt thì có thể nhận lại được chút lợi ích bù vào chỗ thiệt hại đã mất.

Mục đích của Trường Thiên tấn công hai nước này chính là biến cả hai trở thành con tốt cho Gondor lợi dụng, nếu có thiệt hại thì Hathem và Hada sẽ chịu tất cả, còn thành quả thu được thì Gondor sẽ chiếm hết, mạnh được yếu thua được thể hiện cực kỳ rõ ràng trên mặt trận này.

Bởi vậy Gaia lại dùng thế gây ông đập lưng ông, hấn cho quân tiến đánh Hada trước sau đó di chuyển thẳng vào vùng chiến sự, ở nơi đó Gondor có muốn tiếp tục kế hoạch ban đầu cũng không được nữa. Để cẩn thận Gaia còn phái ra hai đại tướng Hiudas và Hiudan đi chặn đường Gondor, mục đích thiết yếu là để câu giờ giúp đại quân Hathem đủ thời gian triệt hạ Hada.

Có thể hiểu đơn giản, trên một bàn cờ Vua có ba con Tốt thì nhau chạy đến tận cuối trận địa đối phương, người nào đến trước liền hóa Tướng, không còn kiếp sống của một con Tốt nữa. Vấn đề mấu chốt ở đây chính là thực lực, có Trường Thiên hậu thuẫn, Hathem không phải đối thủ của Gondor, tương tự như vậy, Hada chắc chắn sẽ chịu cúi đầu trước Gaia.

Đến giữa trưa thì đại quân Hathem đã tập hợp đủ, trước đó hai giờ Hiudas cùng Hiudan đã dẫn binh với tốc độ nhanh nhất tiến về cứ điểm Walan.

Trăm vạn đại quân xếp hàng chỉnh tề, chờ đợi hiệu lệnh của Gaia.

Hống!!!

Trên không trung một tiếng gầm vang trời phát ra làm binh sĩ phía dưới hô hào phấn chấn, bởi vì họ biết rằng Gaia đã đến. Một cái bóng đen khổng lồ phủ xuống mặt đất bên dưới, Rồng!!! Không đơn giản là bầy rồng của Thiên Long quân đoàn, con rồng này to lớn đến mức đủ để chở hơn trăm người mà vẫn cảm thấy rộng.

Đôi mắt rắn màu vàng nhạt ẩn chứa sát khí như ẩn như hiện, cái mõm đầy răng nanh sắc bén luôn có hơi nóng phả ra không ngừng, trên lưng nó lúc này chỉ có duy nhất một người đang đứng, và cũng là người duy nhất khiến nó quỳ phục - Gaia.

Một thân chiến giáp màu đen từ đầu đến chân, cái nón có hình đầu rồng trông rất sống động, cộng với thanh trường đao không khác gì Thanh Long Yển Nguyệt đao của Quan Vũ biến Gaia thành kỵ sĩ rồng chân chính, ngẫu đến không thể ngẫu hơn được.

Hắn không nói gì chỉ nâng thanh đao chỉ về phía trước, đồng thời con rồng dưới chân cũng gầm lên vang dội báo hiệu chiến tranh chính thức được nổ ra. Trăm vạn đại quân âm thầm di chuyển theo hiệu lệnh, cây cối ven đường đều bị những con thú to lớn nhìn giống tê giác ủi cho gãy đổ hết, tạo ra một con đường rộng rãi.

Trường Thiên bên kia không hề hay biết sự tình đang xảy ra ở Hathem, hắn đang từng bước thông thả tiến vào phạm vi của Gaia bày ra, nếu không nhanh chóng chắc chắn kế hoạch ban đầu sẽ đổ vỡ. Cuộc chạy đua về thời gian chính thức được bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tấn Công!!!

Trên bình nguyên những cơn gió mát rượi thổi qua liên tục, ở đây ai ai cũng biết chúng xuất hiện từ đâu, không xa xôi gì cả bởi vì ngay bên cạnh bình nguyên Walan chính là Phong Sơn Gul. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều có gió từ trên núi thổi xuống, mang mùi vị huyết tinh, u ám đi xa cả chục dặm mới nhạt dần.

Bình nguyên Walan hay còn có tên gọi khác là cứ điểm Walan, chiến trường giữa Gondor và Hathem nhiều năm nay, bên dưới bình nguyên chính là một cái thung lũng khá thấp, lần trước Erina thống lĩnh Huyết Nhận chiến đấu với quân đội Hathem tại thung lũng này và cũng là nơi lần đầu tiên nàng gặp Trường Thiên.

Nhìn quang cảnh có vẻ yên bình tuy nhiên nếu cảm nhận thật kỹ thì trong không khí vẫn còn chút mùi tanh của máu. Đột nhiên mặt đất chấn động kịch liệt, sát khí như một cơn hồng thủy chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ bình nguyên.

Không lâu sau trên đỉnh đồi xuất hiện hai thân ảnh to lớn, nếu quan sát kỹ thì đó chính là hai con tê giác mang trọng giáp phủ kín khắp cơ thể, trên lưng chúng có hai đại hán giống nhau như đúc cùng một khuôn đang ngồi.

"Đại ca, huynh đoán khi nào thì bọn Gondor mới tới?" người đứng bên trái hỏi.

"Theo dự tính có lẽ là sáng mai chúng mới đến, đại quân đông như vậy thì rất khó di chuyển được trong đêm. Chúng ta hạ trại ở đây đi, tăng cường cảnh giác!"

Hiudas tính toán một lúc rồi ra lệnh, sau lưng hắn chỉ có năm vạn quân Hathem, hạ trại ở bình nguyên rộng lớn này là chuyện quá đơn giản. Hiudas không nghĩ là địch nhân sẽ tập kích được nên mới quyết định đóng quân tại nơi trống trải nguy hiểm tứ bề như vậy, dù sao hắn cũng là tướng quân lão thành nên biết rất rõ những hạn chế khi hành quân ban đêm, đặc biệt là đại quân trăm vạn người càng khó khăn hơn nữa.

Đến khi trời tối thì từng cái lều tam giác san sát nhau được dựng lên, đây là kiểu lều đơn giản và cũng thực dụng nhất khi chiến tranh, tuy nhiên do quân số quá đông nên cần phải vài ngàn căn lều giống như vậy. Điều này làm phạm vi canh gác bị kéo giãn ra cực kỳ rộng rất dễ làm mồi cho địch nhân.

Hiudas rất đúng khi nhận xét hành quân quá đông sẽ dẫn đến bị chậm trễ thời gian, có điều hắn lại đánh giá thấp thống soái của đại quân Gondor lần này.

Đâu đó không xa trên bầu trời đen đặc, vô số đầu cự long cùng Griffin đang lao như tên bắn, ở cự ly gần có thể nghe được những tiếng xé gió bén nhọn cắt da cắt thịt. Khi chỉ còn cách bình nguyên Walan khoảng hai dặm thì bọn chúng mới dần dần hạ cánh xuống.

Trên lưng mỗi con rồng đều chở ba người trang bị giáp, vũ khí đầy đủ cùng một pháp sư cầm quyền trượng phát ra từng tia sáng yếu ớt. Bọn họ nhận lệnh nhảy xuống đất quan sát tình hình phía trước không xa.

Từ phía sau, một nam tử mặc bộ đồ quý tộc cực kỳ không phù hợp với chiến trường đang chậm rãi đi lên, hắn chính là Trường Thiên, bên cạnh còn có hai nữ tử xinh đẹp đi cùng, không ai xa lạ ngoài Erina và Erilu.

"Widky đại nhân, Tam Lang quân đoàn đã ngay sau lưng chúng ta rồi, chỉ chờ lệnh của ngài là sẽ đồng loạt hành động!"

Khuôn mặt Trường Thiên vẫn nhẹ nhàng như cũ, không tí biến hóa gât đầu. Từ đầu đến giờ hắn chỉ chú ý đến khoảng trời sáng bừng lên do lửa cháy, trong lòng thầm suy nghĩ vì cái gì lại phải đốt lửa, trong khi đại quân không thiếu ma pháp sư, có thể nhờ bọn họ dùng ma pháp chiếu sáng, hạn chế khả năng giúp địch nhân phát hiện ra vị trí của mình. Đốt lửa cháy hừng hực như thế kia đâu khác gì lạy ông cháu ở bụi này, càng nghĩ Trường Thiên càng cảm thấy khó hiểu, không lẽ bọn Hathem này bị ngu?

Rất nhanh đã có người giúp hắn giải đáp nghi hoặc, trên bầu trời một bóng đen lao nhanh xuống, đến trước mặt Trường Thiên thì dừng lại. Thân ảnh vừa đến là Eric, trước đó hắn được Trường Thiên sai đi thám thính tình hình ở Walan, kết quả nhận được khiến hắn nghi hoặc không kém gì Trường Thiên.

"Bầm đại nhân, trên bình nguyên Walan chỉ có khoảng bốn, năm vạn quân hạ trại thôi ạ, xung quanh không hề có mai phục hay gì khác cả!"

Ngay khi Eric dứt lời thì đột nhiên cảm thấy không khí lạnh lại, da gà hắn nổi lên như phản xạ có điều kiện, lúc này hắn mới thử ngẩng đầu lên quan sát xem đã xảy ra chuyện gì. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi mới giật bắn mình vội vàng cúi gầm mặt xuống, cố gắng nhích người về sau nhẹ nhàng nhất có thể.

Bởi vì thứ Eric thấy chính là vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ của Trường Thiên, dù không hiểu tại sao nhưng ai cũng có thể đoán được hiện tại hắn đang rất tức giận, tốt nhất nên tránh càng xa càng tốt.

Giọng nói băng lãnh phát ra từ miệng Trường Thiên như được rít qua kẽ răng khiến gai óc đám người xung quanh thì nhau nổi lên: "Khá lắm!! Rất khá!! Nói cho ta biết ở Hathem có quân sư nào giỏi hay không??"

Cố nén sự sợ hãi trong lòng, Erina cắn răng bước ra cung kính trả lời: "Thưa đại nhân, trước đây quên nói cho ngài biết ở Hathem có một nhân vật được mọi người xưng tụng là "Cổ máy chiến tranh" năng lực cực kỳ đáng sợ. Hắn tên là Gaia, thống soái của đại quân Hathem!"

"Gaia!! Tên này xác thực rất giỏi, tuy nhiên, muốn phá hỏng kế hoạch của ta nào có đơn giản như vậy. Hừ hừ!! Chơi lão tử một vỏ đầu như này, không bẻ cổ người thì lão tử thật có lỗi với bản thân!"

Ngay khi Eric báo tin chỉ có một ít quân đóng tại Walan thì Trường Thiên liền biết ở Hathem có người phát hiện ra được ý đồ của hắn, và hét chín phần là đã mượn suy tính thâm hiểm này để áp dụng lên Vương quốc Hada hồng chơi trên cơ hắn.

Hiểu tính toán của Trường Thiên đã được coi là rất lợi hại rồi, đằng này Gaia còn muốn đi trước Trường Thiên một bước, điều này khiến hắn không thể không thần phục tâm cơ và bản tính liều lĩnh của Gaia. Thu phục một Vương quốc đầu phải chuyện đùa, đặc biệt lại là một Vương quốc khác đồng cấp thực hiện chuyện đó.

Trường Thiên hít sâu thở nhẹ vài hơi thu lại con giận dữ đang chực chờ bộc phát, Gaia tuy suy nghĩ tốt, nhưng Trường Thiên nào phải đèn cạn dầu, con bài trong tay hắn chưa bao giờ là thiếu cả, thích chơi truyền thống hay doggy thì hắn đều theo được tất, ai nằm trên ai nằm dưới còn chưa biết đâu, Trường Thiên thầm cười lạnh khinh miệt.

"Vừa nãy làm các người sợ, thật có lỗi quá!!" Trên mặt Trường Thiên hiện ra nụ cười quen thuộc đưa tay xoa đầu Erina, hành động này của hắn khiến nàng đỏ bừng mặt, trong lòng vui như mở hội. Erilu đứng một bên ghen tức bĩu môi, so về sắc đẹp nàng không thua Erina ở điểm nào cả, thậm chí còn mạnh hơn nàng về khoản quyến rũ và thành thực.

Có điều, Trường Thiên còn chưa rảnh tới mức chuyện Erina chưa lo xong đã tham luyến thêm cả Erilu, nếu hai nàng cho hắn xã giao một lần thì hắn cũng chả ngại gì mà không tiếp.

"Tạm thời ở đây, nửa đêm chúng ta sẽ hành động, các người đi chuẩn bị đi!"

"Tuân lệnh!!"

Mọi người tách ra trở về vị trí của mình, xem xét vũ khí cẩn thận, đại chiến sắp nổ ra nên bọn họ không dám lơ là, mọi việc đều phải chu toàn không được phép sai lầm thì hệ số chiến thắng mới tăng cao được.

Hiudas cùng Hiudan không hề hay biết nguy hiểm đang kề cận mình, hai người vẫn đang uống rượu trò chuyện vui vẻ với đám binh lính. Tuy nhiên Hiudas lại có chút cảm giác bất an lúc ẩn lúc hiện, vì đã chinh chiến sa trường nhiều năm nên hắn rất tin tưởng vào trực giác của mình, ngay lập tức đứng lên ra lệnh.

"Tăng cường canh phòng, chú ý cao độ đến xung quanh cho ta!!!"

Những binh sĩ cấp cao nhanh chóng nhận lệnh chia nhau đi đốc thúc quân lính đang nghỉ ngơi ra ngoài canh gác. Hiudan có chút nghi hoặc nhưng không hỏi, hắn chưa thấy đại ca làm việc thừa thãi bao giờ, bởi vậy cũng đứng lên tìm một chỗ cao rồi ngồi xuống quan sát màn đêm yên tĩnh.

Cứ như vậy cho đến vài canh giờ sau, lúc này đã là nửa đêm

Trường Thiên thâm tính toán thời cơ đã đến, hắn leo lên mành long của mình sau đó phát tay ra hiệu "Xuất phát!!!"

Hàng ngàn con mành long cùng Griffin tung cánh bay lên bầu trời đen kịt, cuồng phong thổi quét khiến những ngọn cỏ bên dưới nằm rạp xuống đất.

Không đến hai mươi phút sau, binh đoàn do Trường Thiên chỉ huy đã nhẹ nhàng bay đến phía trên đầu binh lính Hathem, từ trên cao nhìn xuống thì đám người kia không khác gì mấy con kiến đang chậm chạp bò cả.

Trường Thiên đưa tay lên ra hiệu dừng lại, sau đó quay sang gật đầu với Erina đang cười trên mình một con Griffin, nàng hiểu ý huyết sáo ba tiếng, rất nhanh hai ngàn con Griffin theo lệnh tản ra vây quanh vòng ngoài những túp lều bên dưới, chỉ cần lao xuống công kích thì chắc chắn sẽ bọc đám lính Hathem vào trong, ngăn cản chúng rút lui tháo chạy.

Đợi khi tất cả đã vào vị trí Trường Thiên mới há miệng gầm lên: "Tấn công!!!"

Vút!!!!...Vèo!!!!...Vèo!!!!...

Từng thanh âm giống như đạn bắn xẹt qua không khí, vô số bóng đen từ trên thiên không lao vùn vụt xuống mặt đất. Cho đến lúc này thì Hiudas, Hiudan mới phát hiện ra địch nhân tập kích nhưng tất cả đã quá muộn.

Hiudas định phát lệnh tập trung phản công thì bầy mãnh long đã lao xuống gần tới nơi, ngay khi sắp chạm đất thì đột nhiên bọn chúng vỗ mạnh cánh phanh gấp, đồng thời từ trong miệng phun ra luồng hỏa diễm khủng bố, dưới phản lực của không khí thì ngọn lửa bị thổi tạt ra xung quanh khiến khu vực chịu thiêu đốt cực kỳ rộng lớn.

Vô số tiếng la hét thê thảm nối tiếp nhau vang lên, hơn một nửa lều trại tan thành tro bụi trong một đợt tấn công, binh lính thương vong tăng nhanh đến chóng mặt. Hiudas chứng kiến tràng cảnh kinh khủng trước mắt mà há hốc mồm, hẳn có chết cũng không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy, hơn nữa còn tấn công từ trên cao. Hiudas muốn trở tay cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đại Chiến Trong Đêm

Mặc dù sợ hãi nhưng rất nhanh Hiudas đã lấy lại được sự bình tĩnh thường ngày, nói gì thì nói, năng lực chinh chiến dày dạn của hắn cũng không phải là đồ bỏ. Hiudas vận chân khí hết lớn: "Tất cả mau ra khỏi lều, trọng giáp đi trước ngăn cản mấy ngọn lửa chết tiệt đó lại, tinh binh theo sau, Hiudan!!! người nhanh chóng đột phá hướng Bắc, ta hướng Nam, phải rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt!!!"

Trong tình trạng cực kỳ hỗn loạn như thế kia vậy mà vẫn có hơn bảy phần binh sĩ nghe được và làm theo lời Hiudas, đủ cho thấy đám binh lính này không tầm thường chút nào. Hiudan ở đằng xa vừa nghe xong liền hiểu dụng ý của Hiudas, hướng Đông chính là thung lũng Walan, chạy xuống đó rất dễ dàng chịu tập kích từ mọi hướng, hướng Tây càng khó thở hơn nữa bởi vì đó là khu vực mà đại quân Gondor đi tới, vậy chỉ còn hướng Bắc và Nam.

Chẳng mấy chốc quân lính đã tập trung lại hình thành đội ngũ vững chắc, Hiudas và Hiudan nhìn nhau gật đầu sau đó chia quân thành hai hướng lao đi.

Trường Thiên ở trên cao quan sát chiến cuộc nhếch miệng mỉm cười gian trá: "Trò chơi mèo vờn chuột giờ mới bắt đầu!!!"

"Phát tín hiệu!" Hắn phát tay với Erilu bên cạnh, nàng nhận lệnh gật đầu sau đó nhắm mắt lại niệm chú ngữ. Không lâu sau trên tay Erilu xuất hiện một vòng tròn ma pháp tỏa ra ánh sáng huyền ảo, đến khi chú ngữ kết thúc thì từ bên trong vòng ma pháp, một quang đạn bắn vút lên thiên không cao xa.

Quang đạn nhìn nhỏ bé thế nhưng lại chiếu sáng được cả một vùng trời rộng lớn, cách bình nguyên vài dặm, Eric ngẩng đầu nhìn pháo hiệu của Erilu phát ra, khuôn mặt hắn hưng phấn khó che giấu.

"Sát!!!" Eric rút trường kiếm ra khỏi lưng nâng lên trời, hàng vạn tiếng hô đồng thanh từ những chiến binh vang lên. Ngay sau đó mặt đất ầm ầm rung lên kịch liệt, cánh đồng cỏ chẳng mấy chốc đã bị vô số bàn chân to lớn dẫm nát.

Quân đoàn Geron - Tam Lang xuất trận!!!

Bầy Griffin do Erina cầm đầu đang bay xung quanh khu vực đóng trại của Hathem và phần lớn là bọc hai hướng Bắc, Nam. Bởi vì kế hoạch trước đó do Trường Thiên đã chỉ cụ thể, nếu đại tướng của Hathem là người có nhiều kinh nghiệm thì chắc chắn sẽ chọn một trong hai hướng đó, hoặc chọn cả hai nên Erina đã tập trung quân số ở đây chờ đợi.

Quả đúng như dự liệu, trong tầm mắt của Erina dần dần xuất hiện bóng dáng đoàn người đông nghìn nghịt đang lao về phía của nàng, không chút nào chậm trễ, Erina liền hạ lệnh phong tỏa lối ra của chúng.

Ngay khi Hiudas vừa phát hiện được lối thoát ở ngay trước mặt, chưa kịp hưng phấn thì bất chợt nghe thấy hàng loạt tiếng hét chói tai vang lên từ bốn phương tám hướng, âm thanh như muốn bóp đầu hắn ra làm đôi vậy, cực kỳ thống khổ. Hiudas đã như vậy hướng chỉ đám binh lính xung quanh, miệng, mũi, tai từng người trào ra máu tươi, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết đau đớn mà bọn chúng phải chịu kinh khủng bậc nào.

"Sóng xung kích!!!"

Đòn tấn công cường đại nhất của Griffin, hàng ngàn con cùng phát ra "Sóng xung kích" thì ngay cả Vũ Vương cũng ăn không tiêu.

Không riêng gì cánh quân của Hiudas mà bên Hiudan cũng đang chịu cảnh ngộ tương tự, may mắn cho họ là trọng giáp binh đã cản lại phần nào sự công phá đến từ "Sóng xung kích", thiệt hại gây ra không đến nỗi thảm trọng cho lắm. Nhưng gây ra rối loạn đội hình là điều chắc chắn, và Erina cần nhất chỉ có như vậy.

Trên không trung quân đoàn Thiên Long lại một lần nữa lao xuống công kích, tuy nhiên lần này không phải là những con mãnh long phun lửa như trước, mà thay vào đó là mấy chiến binh ngồi trên lưng nó nhảy hẫng xuống đất tiến hành chém giết máu tanh.

Đối mặt với thập diện mai phục, Hiudas vừa sợ vừa phẫn nộ, binh lính từng người một ngã xuống, máu chỉ trong không đến mười phút đã chảy thành con suối nhỏ. Đôi mắt Hiudas dần dần đỏ quạch lại, hân rống giận một tiếng: "Chó chết, lão tử liều mạng với các ngươi!!!" sau đó chạy về phía sau hòng giết được tên nào hay tên OBSHhOn đó.

Có điều, giận thì giận nhưng thế cục đã nằm gọn trong tầm tay của Trường Thiên, hân chỉ là đang muốn chơi đùa với đám kiến hôi này để giải con tức ban này do Gaia gây ra mà thôi.

Không đợi Hiudas nhảy vào vòng chiến thì mấy vị pháp sư còn ở trên lưng mãnh long giờ quyền trượng lên, một đoạn chú ngữ ngắn ngủi nhanh chóng phát ra sau đó viên ngọc được đặt ở đỉnh đầu cây trượng đột nhiên phát sáng, quang mang chói mắt khiến mọi người xung quanh bắt buộc phải nhắm mắt lại để tránh hòng mắt. Ngay cả Hiudas cũng không ngoại lệ, hân đành bất lực lấy tay che mắt.

Trong khoảnh khắc đó những chiến binh "Long kỵ sĩ" bật người nhảy lên lưng của mãnh long, tất cả đều an toàn rút lui không chút tổn hao. Đến khi đám Hiudas mở được mắt ra thì chỉ còn lại những xác chết và máu tươi của binh lính Hathem rải rác trên mặt đất.

Hân gắt gao nắm chặt tay lại đến mức bật máu, đau đớn, bất lực cùng phẫn nộ là cảm giác lúc này của Hiudas. Nhưng hân có thể làm được gì, đối phương dùng phương thức "không chiến" (đánh trên không trung) hân muốn phản kích nhưng cũng lực bất tòng tâm, gặp trong đêm tối còn khó nhìn thấy được đối phương nói gì đến phản công.

Có một điều cho đến bây giờ Trường Thiên mới biết, ở Hải Hà đại lục phải đạt đến tu vi Vũ Tôn mới đủ tư cách phi hành, mà Vũ Tôn là cấp bậc sánh ngang với Ngưng Thần cảnh ở Song Giới. Tuy nhiên khi ngẫm kỹ lại thì hân cũng không cảm thấy đặc biệt gì cho lắm, giống như ở nông thôn và thành thị, trình độ văn minh hiện đại chắc chắn là khác xa nhau rồi, vị diện cao và vị diện thấp cũng không khác gì.

Quay trở lại với trận chiến, quân đội Hathem có năm vạn sau vài đợt công kích chỉ còn vẹn vẹn một vạn năm ngàn quân. Hiudas cứ ngỡ đây đã là thảm cảnh đáng sợ nhất trong cuộc đời hân, nhưng tất cả chưa dừng lại tại đó.

Mặt đất đột nhiên chấn động ầm ầm, âm thanh gào thét từ phương xa truyền lại như có thiên quân vạn mã đang lao đến. Sắc mặt Hiudas trắng bệch không còn chút máu, giờ hân có muốn dẫn binh tháo chạy cũng không còn kịp nữa, làm sao chạy khi đại lượng quân đội hân mang theo đều là trọng giáp binh, mục tiêu ban đầu được giao phó bởi Gaia là phòng thủ và câu giờ, mà muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ này thì chắc chắn trọng giáp binh chính là lựa chọn tốt nhất. Vậy mà lựa chọn đó lại mang đến thảm trạng không thể thay đổi: "Toàn quân chết sạch!!!"

Không để Hiudas phải đợi lâu, một bầy Geron nhìn không thấy cuối từ hướng Tây phóng đến như vũ bão, dẫn đầu chính là Eric, khuôn mặt hân đang dâng sát khí kèm theo hưng phấn nhắm thẳng vào Hiudas.

Thế trận liên hoàn này đã được Trường Thiên bày ra một cách hoàn mỹ, từng bước từng bước đánh vỡ lớp phòng ngự của đại quân Hathem, cùng với đó là việc tâm tình của chúng dần trở nên hỗn loạn và lo sợ sau mỗi đợt bị tấn công. Cho đến khi đòn công kích cuối cùng giáng xuống thì đám binh lính này chỉ còn là cá nằm trên thớt mặc người xử lý.

Thay vì trực diện tấn công, thậm chí là Trường Thiên tự tay xuất trận thì trận chiến sẽ rất nhanh kết thúc chứ không cần phải chờ thời cơ cho đến bây giờ. Tuy nhiên làm vậy chắc chắn sẽ dẫn đến có một phần quân lính Hathem chạy thoát, thêm vào đó thiệt hại của phe hân cũng không thấp.

Gaia thích dùng chiến thuật để giảm thương vong xuống thấp nhất, vậy thì Trường Thiên hân cũng phải làm gì đó để đáp lễ lại chứ, nếu không người ta nhìn vào sẽ đánh giá hân kém hơn Gaia thì sao.

Ngồi an nhàn trên lưng mãnh long, Trường Thiên nhếch miệng cười quỷ dị, bầy phản hứng thú và ba phần sát khí: "Rất nhanh thôi ta và ngươi sẽ được gặp nhau! Ta rất mong chờ đó!!"

Ở bên dưới, Hiudas đã phát hiện ra Eric đang nhắm vào hân, ánh mắt chứa đầy sát khí xen lẫn khen thưởng khiến hân không nhịn được lửa giận, cổ phẫn nộ từ đầu đến giờ không có chỗ phát tiết, hiện tại lại có tiểu tử vất mũi chưa sạch đám khiêu khích. Hiudas phẫn nộ hóa điên cuồng, trên tay xuất hiện thêm một cái cự chùy, hân gầm lên nhảy bổ về phía Eric, cả hai nhanh chóng lao vào chém giết một cách liều mạng bất chấp tất cả.

Một canh giờ sau binh sĩ cuối cùng của Hathem ngã gục xuống trong vũng máu, trên chiến trường chỉ còn lại hai khu vực vẫn còn chiến đấu, một là giữa Hiudas và Eric, Erina, một chỗ khác là giữa Hiudan và Erilu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thần Chiến Tranh

Oành!!!

Mặt đất chịu va chạm ầm ầm nứt ra đồng thời lõm xuống tạo thành một cái hố hình lòng chảo khổng lồ, trong làn bụi mù hai thân ảnh bay ngược ra sau kéo lê trên mặt đất chục mét mới dừng lại được. Hai người vừa rồi chính là Eric và Erina, một chiêu đối kích toàn lực của cả hai phe gây ra lực phản chấn không hề tầm thường.

Erina nhìn có vẻ khá hơn Eric, bởi vì nàng chỉ là người hỗ trợ, đối chiến trực diện với Hiudas là Eric nên hẳn bị thương nặng hơn một chút. Dù sao Hiudas cũng là Vũ Vương Thất Tinh đỉnh phong, trên Eric tận hai tinh, Erina mà không giúp một tay thì chắc chắn Eric không chịu nổi quá nửa canh giờ.

Khi bụi đất tan hết mới hiện ra thân ảnh Hiudas, trên tay hắn cầm cự chùy to hơn đầu người, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn chăm chăm Eric hận không nhai luôn đầu hắn. Một trong Ngũ tướng của Gondor tất nhiên Hiudas phải có nhận thức nhất định, trong ý thức hắn đã nhận định Eric chính là người bày ra thế cục buổi tối hôm nay nên hạ quyết tâm dù mất mạng cũng phải kéo theo Eric xuống chung.

"Tiểu tử khốn kiếp, mưu kế khá lắm, mặc dù là địch nhân, ta hận không róc da xẻ thịt ngươi, tuy nhiên ta vẫn rất khâm phục thể trận ngày hôm nay. Ngươi là người đầu tiên cho ta cảm giác bất lực giống Gaia đại nhân, thua trận này không oan chút nào!!"

Eric nhếch miệng khinh thường nâng thanh đại kiếm vác lên vai rồi mới nhàn nhạt đáp lời: "Rất tiếc, người ngươi nên khâm phục không phải là ta. Mà thôi nói nhiều vô ích, đến đây chiến tiếp, ta đánh còn chưa sáng khoái đâu!!"

Chân mày Hiudas hơi nhíu lại nhưng rất nhanh giãn ra, quan tâm chi nhiều, mục tiêu hiện tại chỉ có một đó chính là tiêu diệt hai người trước mắt.

Tiên hạ thủ vi cường, Eric cùng Erina nháy mắt phóng vút tới vị trí Hiudas đang đứng, vì cả hai đều sử dụng kiếm dài nên phạm vi công kích rất xa, từng Ff7eBBXO đường kiếm cắt gió bổ xuống đầu Hiudas. Hắn hừ lạnh truyền chân khí vào tay sau đó dùng tay không chụp lấy thanh kiếm của Erina, tay còn lại vung cự chùy nện thẳng vào thân đại kiếm mà Eric đang chém xuống, lực đạo mạnh đến nỗi thanh kiếm gần như văng khỏi tay Eric.

Hiudas nhếch mép giữ cố định trường kiếm trên không trung, chân phải dùng toàn lực đá vào người Erina, nàng tuy bất ngờ nhưng vẫn kịp phản ứng buông kiếm nhảy bật về phía sau, đồng thời miệng đọc chú ngữ.

Bên phải nàng hiện ra một vòng tròn ma pháp, Erina thò tay vào sau đó rút ra, lúc này trên tay nàng đã có thêm một thanh kiếm khác giống như đúc thanh bị Hiudas đoạt mất.

Giao thủ đơn giản nhưng cũng đủ thấy chênh lệch về cấp bậc là lớn đến mức nào, từ đầu đến giờ Hiudas vẫn chưa hề bị một chút thương tổn ngược lại thì Eric và Erina trên người đã có vài chỗ thấm máu, giáp bảo vệ cũng bị hồng không ít. Nửa bước Vũ Hoàng đầu phải hai cái Vũ Vương Ngũ Tinh có thể so sánh.

BÙM!!!

Cách đó không xa một vụ nổ mạnh khiến mặt đất có chút run rẩy, ba người đang chuẩn bị tái chiến cũng nhin không được nhìn sang. Một thân ảnh mềm mại bắn ngược lui sau, trên không trung còn phun ra vài ngum máu tươi chứng tỏ chịu thương không nhẹ tí nào.

Trông mất Eric và Erina co rút lại, cả hai cùng lúc bỏ mặt Hiudas lao nhanh về phía thân ảnh kia, Hiudas muốn cản cũng bó tay, hắn thiên về lực lượng nên tốc độ cực kỳ chậm chạp, so với hai người Eric xa xa không bì kịp.

Người vừa bay ra sau vụ nổ không ai khác ngoài Erilu, nàng chỉ vừa đạt tới Pháp Vương Thất Tinh không lâu, làm sao có thể là đối thủ của Hiudan, chống cự hơn một canh giờ cũng đã quá kinh người rồi, chẳng mấy ai làm được như vậy cả.

Vừa rồi thua chiêu, thương cũ chưa lành lại thêm thương mới, chịu không nổi nên Erilu mới thổ huyết, cơ thể nàng hiện tại cực kỳ yếu ớt nếu như sắp rơi từ trên cao xuống đất, dù không chết cũng trọng thương khó lành thậm chí lưu lại di chứng về sau (Các bạn nên biết Pháp sư có thể chất cực kỳ yếu đuối, cũng lắm là mạnh hơn người bình thường một tí mà thôi), Eric đứng xa dùng hết tốc lực mà vẫn không cách nào đến kịp.

Ánh mắt tuyệt vọng của Eric cùng Erina đột nhiên biến thành vui mừng, hai người nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm. Erilu lúc này không còn rơi tự do nữa mà đã nằm trọn trong lòng một nam nhân cao lớn, nàng chậm rãi mở mắt, đôi lông mi cong vút động lòng người nhẹ nhàng run rẩy khiến người ta nhìn vào chỉ muốn yêu thương, nâng niu không thôi.

Đôi con ngươi trong suốt đen nhánh nhìn chăm chăm gương mặt nam tử đang ôm mình, nàng nhìn thật lâu, thật sâu và thật kỹ để khắc họa hình ảnh đầy vào trong tâm trí. Cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân này khiến nội tâm Erilu rung động mãnh liệt, đây là nam nhân đầu tiên làm cho nàng cảm thấy vừa kích động vừa yên bình đến vậy.

Nụ cười nửa miệng phiêu dật đúng chất soái ca của Trường Thiên khiến tâm hồn thiếu nữ như bị hút luôn vào trong đó, đôi gò má phúng phính đầy đặn bỗng chốc đỏ ửng cực kỳ quyến rũ. "Đậu xanh, có cần phải mê người vậy không, đừng làm ca nhịn không được kéo ca ăn luôn cung bây giờ!!" Trong lòng Trường Thiên gào thét biểu tình, ngay cả người gấp nếp nữ như gấp hoa cỏ bên đường như hắn còn chịu không nổi sức hấp dẫn của Erilu thì nói gì đến người khác.

Thật khó khăn Trường Thiên mới thoát khỏi sự mê hoặc đáng sợ trước mặt, hắn ân cần hỏi: "Không sao chứ?"

"Ân!" Erilu ngượng ngùng gật đầu, chả hiểu sao nằm trong lòng Trường Thiên thì thương thế tự nhiên bay đi đâu mất. (Xin lỗi ae lâu lâu cho tui chèn vào vài đoạn ngôn tình thay đổi không khí nhé, chứ pk với tu hoài cũng chán, nếu cảm thấy không đồng ý thì ae cứ cmt mình sửa, hehe. Nói thật về mấy cái ngôn tình này mình kém vđ, viết một hai dòng giải trí vậy thôi à =)))

Nàng không sao thì kệ nàng, ca lâu rồi chưa được ôm nữ nhân, nàng nên cảm thấy vinh hạnh đi, không phải ai muốn ca ôm là ca cũng ôm đâu, Trường

Thiên vô si thâm nghĩ, hai tay cứ thế càng ôm chặt hơn hồi nãy.

Khi Eric, Erina tới nơi đứng ngay cạnh mà hấn vẫn không buông Erilu ra, điều này khiến nàng xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống, tuy nhiên ngược lại với Erilu là Erina có cảm giác chua chua ở đâu đó.

Trong lúc Bọn Trường Thiên, người đặc ý, ta đỏ mặt thì bên kia Hiudas cùng Hiudan đã tập trung lại với nhau đứng phía đối diện. Cả hai không hèn mà cùng quan sát chăm chú Trường Thiên, nam tử này gây cho họ cảm giác thần bí, khó nắm bắt cùng với vẻ ngoài đẹp một cách lạ thường. Theo biểu hiện của đám Eric và Erina cung kính như vậy chắc chắn hẳn ta không phải là kẻ có địa vị thấp, từ điểm đó khiến hai người Hiudas càng thêm đề phòng Trường Thiên.

"Ba đứa các ngươi làm ta thật thất vọng!"

Eric, Erina và Erilu giật nảy mình, họ không hiểu Trường Thiên nói vậy là có ý gì, khi ba người cố gắng suy nghĩ thì Trường Thiên tiếp tục lên tiếng: "Các ngươi mắc phải hai cái sai lầm cực kỳ ngu xuẩn khi giao chiến với người khác!"

"Thứ nhất, các ngươi chọn sai đối thủ, đáng lý các ngươi không nên đánh với kẻ nào mạnh hơn bản thân quá nhiều trừ khi bị ép vào đường cùng bất buộc phải liều mạng"

"Thứ hai, các ngươi đã quá lạm vào cái tư tưởng trượng nghĩa, chính nhân quân tử. Giao đấu sinh tử là phải bất chấp mọi thủ đoạn để giành chiến thắng, phải dùng phương thức chắc chắn giết được địch nhân nhanh nhất, đơn giản nhất có thể. Danh dự và những mặt tốt đẹp chỉ dành cho bản thân và đồng đội, bạn bè, còn đối với kẻ địch cho dù là ti tiện bậc nào đi chăng nữa cũng phải làm, bởi vì kẻ thắng mới là chính nghĩa, quân tử, chỉ có người thắng mới có quyền quyết định tất cả!"

"Nhưng..." Eric định nói gì đó nhưng chưa kịp nói hết câu thì đã bị Trường Thiên hừ lạnh cướp lời: "Ngươi định nói là muốn dùng chính sức mình để hạ gục đối phương, chứng tỏ bản thân đúng không?"

"Vâng!!!"

"Vậy thử tính kỹ lại trong một canh giờ vừa rồi ngươi xem chết bao nhiêu lần, nếu không có Erina cứu thì đã có mấy lần ngươi phải nằm xuống không nghĩ ngờ rồi!"

Thấy Eric cắn răng cúi đầu, Trường Thiên khinh thường cười lạnh: "Quyết đấu sinh tử cũng giống như chiến tranh, không ai quan tâm trận chiến đó ngươi làm được gì, mạnh ra sao, họ chỉ biết người chiến thắng cuối cùng mới là kẻ mạnh, kẻ nắm giữ chân lý. Cho nên tốt nhất tiểu tử ngươi nên sửa đổi cái tính háo thắng này lại đi!!"

"Còn bây giờ để ta giúp các ngươi biết cách không dùng tí sức nào mà vẫn giết được hai thằng đầu trâu này!!"

Anh em Hiudas, Hiudan nghe Trường Thiên gọi mình là đầu trâu liền nhin không được lừa gạt, gầm lên lao như điên về phía Trường Thiên.

"Chửi có tí mà đã như vậy, nói hai ngươi đầu trâu chả sai chút nào!!"

Lầm bầm trong miệng xong hấn đưa tay vào miệng huyết một tiếng, ngay lập tức hàng ngàn con mảnh long đang bay lượn trên cao đột nhiên hạ thấp xuống gần mặt đất, chúng há cái miệng đỏ lòm đầy răng nanh sắc bén ra, từ bên trong những cột lửa không lồ âm ỉ phun xuống Hiudas và Hiudan.

Hai tên này mặc dù chú ý rất kỹ từng cử chỉ của Trường Thiên nên có phản ứng kịp thời, tuy nhiên khá đen cho hai tên này là mười con, trăm con bọn hấn còn đỡ được chứ mấy ngàn con mảnh long cùng xuất thủ thì làm sao mà đỡ, chưa kể mấy pháp sư trên lưng chúng còn bắn hỏa cầu, lôi điện theo coi như là quà tặng kèm nữa.

Khoảng mười phút sau mọi thứ mới trở lại như ban đầu, lửa, điện đã tiêu tan hết vào không khí, để lại cảnh tượng hoang tàn đến cực điểm. Hai thân ảnh vẫn còn đứng vững sau đợt tấn công khủng khiếp vừa nãy chứng tỏ thực lực của cả hai cao hơn những gì đã thể hiện trước đó.

Hiudan hạ hai tay đang che mặt xuống, hấn vừa định khích bác Trường Thiên đòn công kích không đáng vào đâu thì cặp mắt bỗng nhiên trợn trừng lên không thể tin, khóe miệng run rẩy gian nan cúi đầu xuống nhìn ngực mình.

Một mũi dao xuyên thấu từ đằng sau ra trước ngực Hiudan, do thanh đao quá lớn khiến cơ thể Hiudan chỉ thiếu một chút là bị chia làm hai, hấn chỉ thờ được vài hơi rồi gục đầu xuống, chết không thể chết hơn được.

Người đâm một dao này chính là Trường Thiên, không biết từ khi nào mà hấn đã xuất hiện sau lưng Hiudan rồi kết liễu hấn ta trong lúc một tay vẫn còn ôm Erilu. Cho đến bây giờ thì mọi người mới kịp phản ứng.

Ai nấy đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn Trường Thiên, đặc biệt là Hiudas, hấn không thèm quan tâm tới em trai của mình, dùng hết sức bình sinh còn sót lại nhảy ra xa Trường Thiên, cố gắng giữ vị trí an toàn nhất có thể.

"Quá đơn giản!! Không khác gì so với giết một con kiến là bao! Ngay từ đầu các ngươi dùng cách tương tự thì có phải đã giải quyết xong rồi không, mất quá nhiều thời gian, mà cơ thể còn bị trọng thương!! Kém vậy là cùng!! Đánh nhau đôi khi cần phải dùng cái đầu nữa!!"

Nói xong Trường Thiên cũng không thèm xoay đầu nhìn Hiudas đằng xa, tay cầm loan đao nhẹ nhàng từ tốn chém một nhát vào không khí. Nhìn có vẻ đơn giản không có gì đặc biệt thế nhưng sắc mặt Hiudas lại biến đổi kịch liệt, từ đề phòng chuyển sang ngưng trọng, từ ngưng trọng hóa thành kinh hãi,

mà kinh hãi cuối cùng cũng biến mất chỉ còn sự tuyệt vọng là bao trùm lên cơ thể hắn mà thôi.

Phụt!

Âm thanh rất rất nhỏ nhưng để ý kỹ vẫn có thể nghe ra, trên cổ Hiudas xuất hiện thêm một đường máu mỏng như sợi tơ, cơ thể to lớn khụy xuống rồi đổ gục trên mặt đất, cái đầu lâu rơi ra lăn lông lốc nhìn cực kỳ ghê người. Một Vũ Vương đỉnh phong cứ như vậy đơn giản chết đi.

"Vô Hình - Nhất đao đoạt mệnh" có thể coi là chiêu thức đơn giản nhất mà Trường Thiên ngộ ra từ Thập Tự Dao pháp, chỉ cần vận đủ khí lực từ cơ thể liền bắn ra được một đường đao khí vô hình tiêu diệt đối thủ yếu hơn hắn trong nháy mắt. Thứ đồ chơi này dùng để ám sát cùng quần công thì khỏi phải chê.

Mấy người Eric đã sớm biết Trường Thiên cường đại, nhưng đến mức nào thì vẫn chưa rõ, qua hôm nay họ liền chắc chắn thực lực của Trường Thiên tuyệt không dưới Vũ Quân, thậm chí là Vũ Tôn cũng có thể lắm.

Trận chiến ban đêm cuối cùng cũng kết thúc, Hathem năm vạn quân bị tiêu diệt sạch sẽ, ba quân đoàn Thiên Long, Sư Thử, Tam Lang thiệt hại hai trăm người, linh thú không chết con nào. Đám Eric, Erina và Erilu sau khi xem xong chiến báo phải hít vài hơi khí lạnh mới bình ổn được tinh thần, sâu trong nội tâm càng thêm kính sợ Trường Thiên.

Thực lực, trí tuệ, chiến thuật, mọi thứ hắn đều mạnh đến nghịch thiên, bọn họ tin tưởng nếu Gaia được thiên hạ gọi là "Cỗ máy chiến tranh" thì Trường Thiên chắc chắn sẽ lợi hại hơn như vậy nhiều, và họ cũng không ngại gọi hắn là "Thần chiến tranh".

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Dụ Dỗ

Bầu không khí mát mẻ, u ám đêm nay không thể xóa đi ánh trăng tròn to lớn ở trên cao, nó như một con mắt của Thiên Đạo, mọi lúc mọi khi đều quan sát thế gian vạn vật ở bên dưới. Và trong đó tất nhiên sẽ không thiếu thân ảnh cao lớn, cô tịch cùng với khuôn mặt non trẻ nhưng không giấu được sự tang thương, già dặn.

Trường Thiên lúc này đang đứng trên đỉnh đồi ngắm nhìn con mắt trắng bạc khổng lồ kia, mặc cho những cơn gió vô ý hay cố tình thổi mái tóc bay loạn xạ, hắn vẫn không động đậy dù chỉ một chút.

Không biết qua bao lâu, mặt trăng lạnh lẽo, âm thầm chậm rãi rút lui, chừa đường cho ánh dương mai hé lộ, chiếu sáng khắp đất trời.

Ba người Erina vẫn luôn đứng sau lưng Trường Thiên từ đêm qua đến giờ, bóng lưng thần bí trong mắt họ đột nhiên trở nên cô đơn, đau thương hơn bao giờ hết. Không hiểu tại sao nhưng ai cũng có thể cảm nhận được rất rõ ràng, đồng thời trong nội tâm dâng lên một cỗ đau đớn khó nói nên lời, nó cứ âm ỉ miên man không dứt.

Cho đến khi Trường Thiên nặng nề thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng: "Đến rồi!!" thì ba người mới hồi phục lại như cũ đồng thời ngẩng đầu nhìn phương xa. Chỉ thấy cuối chân trời bụi bay mù mịt, mặt đất cũng nhẹ nhẹ rung chuyển.

Đại quân Gondor rốt cuộc đã đến!!!

Từng âm thanh gào thét, hô hào từ xa vang vọng lại, tâm tình bị lay nhiễm bởi Trường Thiên chẳng mấy chốc tan biến hết, thay vào đó là sự hưng phấn và nhiệt huyết, duy có Erina và Erilu còn mang theo vài phần nhu hòa nhìn Trường Thiên, giờ đây hai nàng đã biết Trường Thiên không chỉ có vẻ ngoài bá đạo, thần bí như những người xung quanh thường thấy, mà ẩn sâu bên trong là nỗi cô đơn, hiu quạnh không có lối về.

Trường Thiên thấy Erina cùng Erilu nhìn mình thì nội tâm không khỏi run lên, hắn nhớ Dực Xà đã có lần dùng ánh mắt tương tự như vậy quan sát hắn cả đêm dài. Trường Thiên dùng sức lắc đầu loại bỏ mọi cảm xúc ngổn ngang này đi sau đó nghiêm mặt nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, bộ chưa thấy người đẹp bao giờ sao!"

Nói xong liền nhanh chóng phui mờ rồi đi, không dám ở lại thêm chút nào nữa, hắn sợ sẽ lại động lòng hai nàng như đã từng với Dực Xà, đối với một người luôn có cảm giác mình không thuộc về thế giới này như Trường Thiên sẽ rất dễ bị sự quan tâm, đồng cảm làm lay động.

Rất nhanh, đại quân trăm vạn người của Gondor đã xuất hiện tại bình nguyên Walan. Từ hàng trên cùng có ba người mặc giáp cuirassiers mã bước về phía Trường Thiên, và cả ba đều ở độ tuổi trung niên, một trong số đó chính là Warlock.

Bọn họ quan sát tình hình xung quanh thì thấy vô số thi thể đang được binh lính xử lý, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng đồng cỏ rộng lớn, vừa nhìn sơ qua liền biết tối qua nơi này đã xảy ra một trận ác chiến. Warlock hơi nghi hoặc cung kính hỏi Trường Thiên.

"Widky đại nhân, chuyện này là sao vậy ạ??"

"Chuẩn bị tập trung đội hình lại đi, chúng ta sẽ lên đường ngay bây giờ, còn tình tiết như thế nào thì cứ đi hỏi Erina các nàng ấy, ta cần yên tĩnh một lát!"

Nói rồi Trường Thiên nhảy lên lưng con voi khổng lồ quen thuộc, ngồi yên vị trên Bào tọa lạnh lẽo, cảm thụ những cơn gió mát cùng với ánh nắng buổi sáng trong lành. Hắn bây giờ cần nhất là được thanh thản, bình yên như thế này, quản chuyện của mấy lão già kia làm gì.

Warlock nghe lời nói có chút khó chịu của Trường Thiên, tuy nhiên lão cũng không dám bắt mẫn, luận về thực lực hay thân phận hiện tại, Warlock đều xa xa không bằng Trường Thiên, hắn có thể vì bất cứ lý do nào đó để trách phạt lão, thậm chí là chém đầu vô điều kiện. Vấn đề địa vị ở Hải Hà đại lục còn cao và khắt khe hơn Song Giới nhiều lắm.

Ba người đành nhìn nhau cười khò sau đó hướng Erina, Eric dò hỏi sự tình diễn ra đêm qua. Không biết thì thôi, biết rồi mới cảm thấy kinh sợ, rung động thật sâu, gần như tất cả đều diễn ra trong tính toán của Trường Thiên, hắn điều khiển mọi thứ, chiến cuộc không khác gì trò chơi do hắn tạo ra vậy.

"Vị thống soái của chúng ta lần này ghê gớm không hề thua kém tiểu quái vật Gaia kia đâu nhỉ?"

"Ta vẫn thấy ở Widky đại nhân có gì đó rất khác biệt so với Gaia!!"

"Có lẽ vậy, dù sao Warlock ngài cũng đã từng đánh với Gaia một trận rồi nên hiểu chút ít về hắn!!"

"Hừ!! Đừng nhắc lại chuyện đó nữa, nổi nhục trong lòng ta đến bây giờ vẫn còn đau,

lần đó nào phải trận đánh thống khoái như đám không hiểu biết vẫn thường lời ra kẻ. Ta bất lực đứng nhìn hắn đồ sát hai mươi vạn quân của mình mà lại là đánh sướng khoái sao??"

Càng nói Warlock càng tức giận, bộ râu màu xám tro run lên từng đợt. Năm đó Warlock đang trong thời kỳ phong độ đỉnh phong đánh đầu thắng đó, cho đến khi chạm trán với Gaia - một thanh niên mới nổi lên chưa lâu cùng Gapathus - lãnh tụ vĩ đại của Hada, tại "Thung lũng chết" Menot.

Điều mà không ai ngờ đến người thắng cuộc lại chính là thiên tài trẻ Gaia, đại quân ba mươi vạn của Gapathus chỉ về được năm ngàn, và lãnh tụ của họ - Gapathus phải bỏ mạng lại để giữ năm ngàn quân đó được rút lui. Hada từ một quốc gia cường đại hơn hẳn hai nước khác là Hathem cùng Gondor chỉ sau trận đại chiến đó liên tục xuống trở thành kẻ yếu nhất.

Gondor cũng chẳng khá hơn là bao, hai mươi lăm vạn quân chết hơn hai mươi vạn, may mắn Warlock có chút nghề, dùng chiêu đồng quy vu tận tiêu diệt được năm vạn quân Hathem. Ngoài ra thế trận gần như là một chập hai thế mà Hathem chỉ tồn thất hai vạn quân, điều này chứng minh cho cái gì? "Bảy vạn tiêu diệt năm mươi vạn" con số chênh lệch quá mức khủng khiếp, cũng sau một trận đó cộng thêm những chiến tích trước đây Gaia được thiên hạ gọi là "Cỗ máy chiến tranh".

Tuy nhiên, hôm nay mấy người Warlock lại một lần nữa cảm thụ được cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn. Trường Thiên hy sinh hai trăm quân lính để diệt sạch năm vạn đại quân của Hathem, đừng nói là nghe, cho dù tận mắt thấy cũng chưa chắc đã tin đó là sự thật, thậm chí còn nghĩ có phải đang mơ hay không.

"Đừng nghĩ nhiều vô ích, chỉ cần hai người bọn họ gặp mặt liền biết được ai cường đại hơn ai ngay ấy mà!!"

"Đúng vậy, nhanh chóng tập trung quân lính rồi tiếp tục lên đường thôi, tâm tình đại nhân có vẻ không được tốt cho lắm, chớ để ngài ấy giận không thì ba lão già chúng ta không gánh nổi mất!!"

Sau vài phút bàn bạc, đám người Warlock dẫn theo Erina, Eric, Erilu nhập vào trong đoàn ngũ tiếp tục tiến đến nơi tiếp theo, "Thung lũng chết" Menot.

Cùng một thời điểm, nhưng lại ở chiến trường khác.

"Khôn kiếp!! Ngươi đây là có ý gì??"

"Ngươi thử nói xem, ta điều động toàn bộ quân đội tới đây không lẽ để ngồi chơi xơi nước với ngươi??"

"Không phải chúng ta đã có hiệp ước đến thời điểm chiến sự nổ ra sẽ không xâm phạm lẫn nhau sao??"

Thân ảnh được bao trùm trong hắc giáp đen tối cười nhạt nhẽo kèm theo sự khinh thường không chút che giấu: "Từ khi Gapathus chết đi, đất nước này liền yếu kém đến độ này rồi sao, thật là làm cho người khác thất vọng."

Không đợi trung niên nhân ở đằng xa kịp phản bác, âm thanh vừa rồi lại vang lên: "Hiệp ước do ba nước đặt ra và chỉ tồn tại khi mọi người cùng đồng ý và chấp hành theo điều lệ, và hiệp ước này dùng để tránh chiến tranh xảy ra. Nhưng bây giờ ta lại muốn chiến tranh, vậy thì cái hiệp ước củ chuối đó còn tác dụng gì??"

"Được!!! Được lắm!!! Gaia, ta công nhận ngươi là thiên tài tuyệt thế, nhưng muốn khi dễ chúng ta nào có đơn giản như vậy!!!"

Trung niên nhân chính là Ruvic Monga con trai thứ của Papathus Monga, sau khi cha chết hắn ngay lập tức được bổ nhiệm làm thống soái của Hada, tên này cũng có chút cân lượng cùng thực lực nên khi lên chức thống soái không có bao nhiêu người phản đối cả. Ngược lại nhờ có hắn mà Hada vẫn trụ lại được cho đến ngày nay không bị hai Vương quốc thù địch nuốt hết.

Người bạn hắc giáp đưa tay tháo chiếc nón của mình để lộ gương mặt trẻ trung, nhìn không mấy anh tuấn nhưng lại mang theo mùi vị huyết tính nồng đậm

đến cực điểm. Ngoài Gaia ra thì còn ai, hấn nhếch mép cười thần nhiên: "Ít nhất cũng phải như vậy mới xứng làm con trai lão già kia chứ, không ngại nói cho người biết, lão ta chính là người mà ta kính phục dg4dN8Br nhất từ trước tới nay!"

Nghe được lời nói thật lòng của Gaia, dù là địch nhân nhưng Muvic cũng cảm thấy có chút tự hào, ai nói hấn không quan tâm, đằng này người nói lại là "Cỗ máy chiến tranh" huyền thoại của Kim Phượng đại lục (trừ Đế quốc ra). Được hấn khen không có mấy người.

"Tuy nhiên, công ra công, tư ra tư, việc cần làm vẫn phải làm!"

"Chư vị tướng sĩ bên kia nghe đây, hôm nay ta Gaia đến đây là để cầu hòa, không phải đến để gây chiến, mang theo đại quân là vì Gondor. Bọn chúng quá mạnh mẽ và đang có ý đồ thôn tính hai Vương quốc Hada cùng Hathem chúng ta, bắt chúng ta làm con cò trong tay chúng để làm quân thí mạng trong đợt chiến sự lần này.

Theo thông tin ta mới nhận được thì vài ngày trước đột nhiên xuất hiện một vị cao nhân ẩn danh giúp chúng thực hiện mục tiêu kinh khủng này, và Gudo đã có dịp giao chiến với người đó, và nếu Gudo chạy không nhanh thì chắc chắn phải chết không nghi ngờ. Còn một điều nữa, "Kẻ không lồ" Valad chỉ chết trong một đòn duy nhất của người đó!!! Ta có thể lấy danh dự của mình ra thề những điều ta vừa nói đều là sự thật!!!"

Không khí xung quanh "Thung lũng chết" đột nhiên trở nên sôi trào hơn hẳn. Không chỉ riêng tướng sĩ Hada mà ngay cả Hathem cũng không ngoại lệ đều kinh sợ trong lòng. Gudo bỏ chạy thì không có gì ghê gớm, dù sao hấn mới chỉ Vũ Hoàng Lục Tinh, người mạnh hơn hấn không ít, nhưng điều đáng nói ở đây là Valad, một con quái vật to lớn với tâm thần gần như bất tử của hấn mà chỉ bị một kích miểu sát. Đến tột cùng thì người giúp đỡ Gondor là ai, cường đại như vậy cũng quá vô lý đi.

"Cho nên lần này ta đến đây, một là để chạy khỏi tồn tại đáng sợ kia, một là để kết đồng minh với Hada cùng đối phó với Gondor. Mong các người chấp thuận!!!"

Nói xong Gaia cúi đầu xuống thể hiện lòng thành của mình, tuy nhiên không ai thấy được khóe miệng hấn đang nở một nụ cười quỷ dị khó phát hiện, đôi mắt lóe ra quang mang sắc bén cùng đắc ý.

Ruvic cảm thấy có cái gì đó không ổn, vừa nãy tên kia nói muốn chiến tranh, vậy thì chiến tranh với ai, Hada hay Gondor, với lại Gaia là người như thế nào chứ, kiểu ngạo như hấn làm sao dễ dàng cúi đầu trước người khác như vậy, huống chi đây là trước mặt mấy trăm vạn ánh mắt.

Đang định bác bỏ thì hàng loạt tiếng hô hào cổ vũ đằng sau vang lên:

"Gaia đại nhân nói đúng lắm!!!"

"Gaia đại nhân!!!...Chúng tôi ủng hộ ngài!!!"

"Gaia đại nhân trọng nghĩa, thần chính đến đây để báo cho chúng tôi tin tức động trời này, tôi Banus nguyện theo ngài sống chết với bọn Gondor!!!"

"Đúng vậy...Tôi Amar nguyện theo ngài!!!"

"Tôi nữa...."

"Còn tôi!!!"

...

Ruvic thờ dài bất lực, lòng quân đã theo địch, hấn có làm gì thêm cũng vô dụng chỉ đành phó mặc cho số trời thôi.

Ý cười trên mặt gaia ngày càng đậm, cuối cùng hấn cười to ha ha, mọi người xung quanh chỉ nghĩ là Gaia cười to sáng khoái cùng anh em, chứ nào biết mục đích chuyến đi lần này của hấn đã dễ dàng thành công nên mới khiến hấn cười như điên thế kia.

Và tất cả mọi chuyện xảy ra đều thu vào trong mắt của một thân ảnh nằm trên ngọn cây cách đó không xa, trình độ liêm khí của người này phải gọi là kinh người, nếu không chỉ hơi sơ ý thì sẽ bị bại lộ ngay lập tức. Khóe miệng hấn nhếch lên cười mỉa: "Đại nhân quả là tiên đoán như thần, đại sự thường không dễ thành, hết tám phần sẽ có biến. Tên Gaia đó quả là nhân vật có tầm, đại nhân chắc chắn sẽ rất thích!! Hắc Hắc!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Một Dao - Một Người - Một Thiên Hạ

Trong một ngôi biệt thự hẻo lánh nào đó.

"Người điên rồi sao, cái điều kiện rắm chó đó mà cũng đồng ý được. Người..."

"Đủ rồi!!!"

"Bộ ngươi nghĩ ta muốn lắm sao?? Chấp nhận điều kiện đó cũng đồng nghĩa với việc ta bán nước, con người của ta như thế nào ngươi còn không rõ sao???"

Đứng trong căn phòng rộng lớn có hai thân ảnh đứng đối diện nhau, nhìn tình hình giống như đang cãi nhau về chuyện gì đó. Và điều cực kỳ bất ngờ, một trong hai người chính là Darka, nhân vật khá thú vị trong cuộc hành trình lần này của Trường Thiên. Thân ảnh còn lại chắc chắn là hắc bào nhân luôn đi kè kè bên Darka rồi.

Nghe câu hỏi của Darka, hắc bào nhân không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì căn bản không cần Darka nhắc hẳn cũng biết Darka là loại người gì. Tức giận rồi nói vài câu bất bình cũng chỉ để xoa mỗi hận trong lòng ra mà thôi.

"Haha!!! Vẫn còn may mắn thay, ta chả còn người thân nào ngoài ngươi cả, nên cho dù có mang cái danh phản quốc này cũng sợ quái gì mấy lão già kia gây khó dễ!!!"

Darka cười chua chát, thà bảo hẳn chết thì hẳn sẽ không do dự tự rút kiếm kết liễu đời mình, nhưng Nagudon một hai vẫn cứ ép Darka mang cái danh hiệu này trên lưng, đối với một kẻ yêu nước thương dân như Darka thì đây là điều khiến hẳn đau lòng, thống khổ nhất.

Hắc bào nhân không nói gì nữa mà chỉ thờ dài chán nản, căn phòng dần chìm vào trong yên lặng.

"À, tạm gác chuyện này qua một bên đi, ngươi có biết có quân đoàn nào ở những tiểu quốc bên dưới có tên gọi là Song Thiên không?"

Câu hỏi đột ngột của Darka làm hắc bào nhân giật mình đôi chút, không biết bên dưới hắc bào rộng thùng thình là khuôn mặt như thế nào tuy nhiên chắc chắn là hẳn đang cau mày trầm tư suy nghĩ để nhớ xem Song Thiên là đội quân nào. Rất lâu sau hẳn mới lắc đầu.

"Ta đã lục hết kí ức nhưng vẫn chưa hề nghe có cái quân đoàn nào tên Song Thiên cả, mà đó cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ được dùng làm quân thể mạng thôi mà, ngươi quan tâm làm gì?"

"Cái ta quan là nhân vật chỉ huy Song Thiên, ta nghe loáng thoáng ở Menot người này đã làm ra sự tình gì đó khiến đến cả cao tăng Đế quốc Kim Phượng có chút đứng ngồi không yên!!!"

"Hừ!! Nếu thật sự như vậy thì bọn chúng còn không tức tốc lên đường tìm gặp nhân vật đó sao, với cả một khi xảy ra chuyện lớn thì chắc chắn tin tức sẽ lan truyền khắp thôn cùng ngõ hẻm, vì sao đến bây giờ vẫn chưa thấy gì?"

Hắc bào nhân không cho là đúng hằm hừ.

Đôi chân mày đen nhánh của Darka nhíu lại thật chặt, hẳn cũng có cùng suy nghĩ như hắc bào nhân, tuy nhiên từ đầu đến cuối hẳn vẫn luôn cảm thấy trong chuyện này có chút không ổn. Đang suy nghĩ đột nhiên Darka trợn trừng mắt lên, cuối cùng hẳn cũng nghĩ ra có chỗ nào không đúng rồi.

Trở lại trước đó vài ngày.

Sau một ngày liên tục hành quân, Trường Thiên rốt cục cũng đã tới được "Thung lũng chết" Menot, hẳn ngừng đầu lên quan sát vùng lòng chảo bị trũng xuống trước mặt, nhìn từ trên xuống không khác gì một đầu trường cổ đại cả.

Đang lúc cảm thán thiên nhiên thần kỳ thì Warlock từ đằng sau tiến đến bên cạnh, lão hơi do dự một chút rồi cắn răng lên tiếng: "Đại nhân, binh lính đã ba ngày liên tục di chuyển không ngừng nghỉ bây giờ đã sức cùng lực kiệt, ngài xem chúng ta có nên hạ trại ở đây qua ngày mai hẵng đánh được không, dù sao thì cũng đã tới nơi..."

"Ngươi đang chi ta phải gì sao??" Trường Thiên lạnh lùng quay đầu nhìn FEDoDj8n Warlock, mặc dù hẳn không mở mắt nhưng Warlock vẫn cứ có cảm giác có đôi mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào lão như muốn soi thấu toàn bộ tâm can.

Điều này làm Warlock lạnh sống lưng, mồ hôi bắt đầu chảy ra càng ngày càng nhiều, tim không tự chủ được đập nhanh, mạnh hơn. Thấy lão sắp chịu không nổi thì Trường Thiên mới thu nhãn thần lại, hẳn tiếp tục nhìn về xa xa phía trước.

"Lần sau tốt nhất đừng nên bảo ta phải làm gì, ta ra lệnh, các ngươi thi hành. Đó là bổn phận và nhiệm vụ mà các ngươi phải tuân theo vô điều kiện, cái ta cần là một đội quân biết nghe lời!!!"

Warlock chưa kịp thở phào nhẹ nhõm liền nghe câu nói của Trường Thiên, một cổ lửa giận ừng ực dâng lên nhưng cuối cùng vẫn bị lão đè nén thành công. Và về sau khi nhớ lại Warlock mới thấm cảm tạ lúc đó không nóng quá mất khôn, làm ra hành động gì đại đột chọc vào vị đại nhân khó lường này.

"Mặc tướng đã hiểu!!!"

"Tốt! Tiếp tục di chuyển, mục tiêu đã ở rất gần rồi!!!"

"Tuân lệnh!!!" Warlock hít sâu một hơi, thầm hối hận vì trước kia đã lầm tin Trường Thiên là một vị tướng biết lo nghĩ cho binh lính của mình, bây giờ chứng kiến hẳn không khác gì bạo quân chỉ nghĩ cho lợi ích bản thân.

Khi quay về hàng, mấy đại tướng khác nhìn lão với ánh mắt mong chờ, tâm tình Warlock càng thêm nặng trĩu, bất lực lắc đầu. Một vài người không nhịn được tức giận muốn mở miệng chửi bới liền nhận lại ánh mắt nghiêm nghị của Warlock, cả đám đành hừ lạnh một tiếng rồi quay về vị trí của mình, có điều khi nhìn Trường Thiên không còn kính sợ như trước mà thay vào đó là sự căm ghét cùng khinh thường.

Một vị tướng dù mạnh đến đâu mà không được lòng quân thì chắc chắn là đã thất bại, ba người Erina, Erilu và Eric bắt đầu dĩ cười khò, họ biết Trường Thiên không phải người như vậy nhưng vẫn không hiểu hắn đang tính làm chuyện gì tiếp theo. Cho nên muốn đứng ra bênh vực vài câu cũng không được, trên cương vị của họ lúc này càng nói chỉ đồ thêm dầu vào lửa thôi, im lặng là lựa chọn tốt nhất.

Cứ như vậy, đại quân trăm vạn lẻ từng bước chân nặng nề mệt nhọc về phía trước, cái nắng gắt gao khiến mồ hôi người nào người nấy đổ xuống như tắm. Không riêng gì quân lính mà ngay cả linh thú cũng không khác gì là bao, thậm chí mãnh long và Griffin bình thường bay lượn mạnh mẽ trên bầu trời lúc này đã phải hạ cánh xuống thở dốc không ngừng. Griffin còn đỡ, chúng có thân thể sư tử với tứ chi vững chắc nên đi lại trên mặt đất không phải vấn đề khó khăn gì.

Còn mãnh long thì không được như vậy, chúng chia nhau đậu trên lưng những con voi khổng lồ của quân đoàn Thạch Tượng để bảo toàn sức lực tốt nhất có thể.

Không lâu sau đại quân cuối cùng cũng đã tiến vào "Thung lũng chết", trước mặt Trường Thiên không xa chính là cờ hiệu bay phấp phới cùng với dòng người đông đến mức không thấy điểm cuối.

Và điều khiến tất cả mọi người Gondor trợn mắt há mồm đầy kinh hãi là thân ảnh đằng xa, một thân ảnh khổng lồ, to đến mức đỉnh núi ngay bên cạnh còn thấp hơn đôi chút. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết không dưới ngàn mét, với cái đầu trâu cùng nhân hình khiến tồn tại đó càng thêm đáng sợ trong mắt người nhìn.

Thân ảnh đó không ai khác chính là Thiết Nham, hay chính xác hơn là bản thể hoàn chỉnh nhất của hắn, Nhân Ngưu Xà Vĩ.

Ngày hôm qua sau khi Gaia thuyết phục xong Hada về phe mình thì ngay lập tức muốn lên đường thẳng tiến "Vùng chiến sự" hoàn thành nốt kế hoạch hoàn hảo của hắn. Lúc đó Thiết Nham hết cách, không nghĩ được ý tưởng gì hay đành cắn răng biến về bản thể đứng ra chặn đường.

Thật may cho Thiết Nham, khí tức điên cuồng bạo từ người hắn phát ra cùng với kích thước hải nhân khiến Gaia e dè không dám chiến, nên mới tạo thành thế cục giằng co cho đến bây giờ. Nếu Gaia biết thêm chút ít về thực lực của Song Giới thì Thiết Nham chết chắc, dù có dùng chiêu thức kết hợp Phong Vũ Thân Lôi Búa lần trước cũng không ăn thua, giết một vạn, hai vạn còn được, nhưng ở đây lại có đến hơn hai trăm vạn quân thì hắn làm được gì? Đuổi muỗi đúng hơn.

Nhận ra Trường Thiên đã tới, Thiết Nham thăm thò phào một hơi, chậm chút nữa chỉ sợ hắn cũng phải bỏ của chạy lấy người mất. Đôi mắt đỏ ngầu to lớn như hai cái mặt trăng máu đột nhiên lóe sáng sau đó thân thể Nhân Ngưu phát sinh biến hóa.

Từ chiều cao ngàn mét được rút xuống từ từ

900 mét

800 mét

...

100 mét

Nhân hình 1m90

Sau khi biến về nhân hình thì Thiết Nham nhún người bay thẳng đến Trường Thiên, an vị đứng bên cạnh hắn cung kính chờ lệnh.

Một màn vừa rồi làm cho toàn trường hít mạnh một hơi lạnh khí, nếu không phải đang ở chiến trận chuẩn bị đổ máu thì chắc chắn bọn họ còn nghĩ mình đang mơ. Ngay cả Gaia lãnh tĩnh nhất cũng không ngoại lệ, hắn quay đầu nhìn chằm chằm Trường Thiên, đến bây giờ hắn mà còn không biết hai người đó là ai thì cái danh hiệu "Cỗ máy chiến tranh" đặt được dựa vào trí tuệ nên vứt đi là vừa.

Biết không thể chạy theo kế hoạch được nữa, Gaia liền phát tay hạ lệnh chuyển trận thế đối mặt với đại quân Gondor, chuẩn bị một hồi chém giết trường kỳ.

Từng tiếng tù và ồng ồng bên tai cộng thêm vô số lá cờ bay phấp phật trên cao làm sĩ khí quân lính nhanh chóng hồi phục, mặc dù vẫn còn rung động nhưng sự sợ hãi trước kia đã tan biến, thay vào đó là nhiệt huyết cùng máu lửa nổi lên.

Đồng dạng, quân đội Gondor sau khi biết phe mình có tồn tại quái vật đáng sợ kia liền phấn chấn hơn hẳn, mọi mệt mỏi cũng tan hơn phân nửa.

Có điều tất cả đã nghĩ quá xa rồi...

Trường Thiên từ trên Bảo tọa nhảy xuống đất, hắn vắn vắn cổ vài cái nghe được những tiếng rắc rắc giòn tan vang lên, cảm giác thoải mái tràn ngập cơ thể. Sau đó hắn bước một mạch ra đến giữa quảng trường, từng bước đi thông thả như đi dạo khiến cả địch lẫn ta đều ngơ ngác.

Không một ai hiểu hắn đang muốn làm gì, Erina và Erilu không hện mà cùng nhìn nhau nghi hoặc. Mấy vị đại tướng lúc trước khó chịu với Trường Thiên

khoanh tay trước ngực chuẩn bị tâm lý xem kịch vui, bọn họ muốn coi thử thăng nhĩ đó có thể làm được gì.

Cảm thấy khoảng cách đã ổn, Trường Thiên dừng lại hất đầu nhìn thẳng Gaia. Giọng nói nhàn nhạt, hơi hột của hắn vang vọng khắp thung lũng.

"Ngươi là tiểu tử Gaia mà mọi người vẫn hay đồn đại sao?"

Gaia hơi nheo mắt nhìn thật kỹ Trường Thiên, quả thật bất phàm, từ khí chất cho đến diện mạo, nếu có 10+ chắc chắn sẽ dành riêng cho hắn.

"Không sai, còn ngươi chắc là Widky đúng không?"

"Biết đến ta xem như có chút kiến thức, bây giờ ta chỉ có một câu hỏi đơn giản muốn ngươi trả lời!!!"

"Nói thử xem!!!"

"Hàng hoặc chết!!! Chọn đi!!!"

Phe Hathem, Hada nghe xong tròn tròn mắt, ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta một hồi sau đó cùng lúc cười rộ lên, ánh mắt nhìn Trường Thiên cứ giống như một tên hề không hơn không kém. Đừng nói phe địch, phe mình là quân Gondor cũng khó kềm được lòng dùng ánh mắt y chang bọn kia để nhìn Trường Thiên thật kỹ.

Gaia nhếch mép cười khinh khinh đồng thời tay chỉ về phía sau lưng mình. Giọng điệu châm chọc thấy rõ: "Ngươi biết câu trả lời rồi đấy!!!"

Trường Thiên không nói gì, chỉ lắc đầu thờ dài một hơi. Hành động của hắn khiến mọi người nghi hoặc, "lại định diễn trò gì tiếp đây?" đây là câu hỏi gần như là đồng thời xuất hiện trong đầu mỗi người.

"Ta đã cho các ngươi cơ hội!!!"

Trên tay Trường Thiên xuất hiện một thanh loan đao lớn, ngay thời khắc đó khí tức trên người hắn đột nhiên thay đổi. Cổ khí thể bá đạo tuyệt luân, khinh cuồng thiên hạ đột ngột phủ xuống nhân gian, như đã nói lần trước, khí chất căn bản tạo nên Trường Thiên như bây giờ chính là bá đạo, sau khi trải qua năm tháng tôi luyện hắn giấu nó vào sâu trong từng thớ thịt đường gân trên cơ thể, chứ không phải bị bào mòn mà mất đi.

Một khi phóng thích nó ra một lần nữa sẽ không khác gì thiên địa nổi giận, hồng hoang mãnh thú tỉnh giấc.

Mặt đất dưới chân âm âm nứt vỡ như chịu lực lượng cường đại nào đó đánh vào, không gian xung quanh cũng chẳng khá hơn là bao, chúng bị vụn vụn đến mức dùng mắt thường vẫn thấy được cực kỳ rõ ràng. Mái tóc không gió tự bay phối hợp với khí thể kinh đào hải lãng trong chớp lát biến Trường Thiên thành một chiến thần vô địch.

Đám người Warlock cùng mấy vị tướng kia há hốc miệng ra, đôi mắt trừng lớn hết cỡ để không bỏ sót chút gì đang diễn ra, họ không thể hiểu nổi người vừa rồi cùng hiện tại vì sao lại khác nhau như trời và đất thế này, thậm chí khi ở trong cung điện cũng không được như bây giờ.

Gaia thầm kêu không ổn nhưng tất cả đã quá muộn.

Trên người Trường Thiên một luồng khí hai màu bốc lên, sau đó bao bọc hắn vào trong tạo thành một thân ảnh cao mấy trăm mét.

"Susanoo Quỷ Ảnh"

Tuyệt kỹ có thể nói là thương hiệu của Trường Thiên từ đầu đến giờ, đôi mắt màu đen chậm rãi quan sát mấy trăm vạn người đằng trước không khác gì bây kiến.

Lúc này Gaia mới biết mình sai lầm và ngu xuẩn cỡ nào, "đối chiến với Widky!" mộng tưởng... Căn bản đối phương chưa từng coi hắn là đối thủ, chiến thuật của ngươi tài ba thật, đáng sợ thật, nhưng đứng trước mặt thực lực tuyệt đối thì cái thứ đó có khác gì trò đùa trẻ con.

Trường Thiên chẳng qua chỉ cảm thấy Gaia có chút thú vị mà thôi, chứ chưa bao giờ coi hắn là đối thủ của mình cả.

"Có thể cho chúng ta chọn... chọn lại được không???" Thanh âm run rẩy vang lên, sợ...Gaia thực sự cảm thấy sợ rồi.

"Ta đã cho các ngươi cơ hội!!!"

Nói xong, cơ thể Trường Thiên cùng với Quỷ Ảnh bay lên không trung, đồng thời trong tay Quỷ Ảnh xuất hiện thêm một thanh đao không lồ, hình dạng không khác gì Diệt Thương Thiên.

Từng đôi mắt kính sợ nhìn chằm chằm không rời mắt vào thân ảnh trên không trung, bọn họ cảm thấy mình thật nhỏ bé và ti tiện biết bao.

Nhất Đao - Nhất Ảnh - Chuyển Càng Khôn

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trảm

RẮC!!!!...RẮC!!!!...

Mặt đất vẫn tiếp tục nứt ra, gần như phạm vi năm trăm mét xung quanh không có chỗ nào toàn vẹn. Áp lực phủ xuống khiến mấy trăm vạn người ở đây trở nên trì trệ, hô hấp khó khăn, Warlock lau mồ hôi lạnh đang chảy từ trán xuống, đến bây giờ lão mới ý thức được Trường Thiên bắt mọi người tiếp tục di chuyển không phải vì đánh nhau, mà chỉ để xem hắn đại triển thần uy, thành lập được địa vị vững chắc không thể lay chuyển trong lòng quân.

Và một phần nữa chính là muốn cho những kẻ cầm đầu như Warlock hiểu được, chống đối Trường Thiên là một việc cực kỳ ngu xuẩn, hoặc nghe lời hoặc chết giống với câu "Hàng hoặc chết" mà trước đó hắn nói với Gaia, thực chất hắn dùng cho cả hai phe nên mới đi ra đứng ở trung tâm chiến trường. Chỉ cần kẻ nào thông minh một chút liền nhận ra dụng ý trong đó.

Thanh loan đao không lồ màu tím huyền ảo dần được phủ thêm một tầng năng lượng khí màu trắng, từng âm thanh gió rít loẹt xoẹt phát ra do sự ma sát giữa những dòng năng lượng và không khí chung quanh.

Trường Thiên chỉ xéo đao xuống dưới, đôi mắt từ đầu đến gò vẫn nhắm chặt đang chậm rãi mở ra, hắn bắt buộc phải mở, tuyệt kỹ hắn sắp sử dụng không phải đơn giản, một phần hắn muốn lập uy, một phần muốn tăng thêm sát lực cùng huyết khí máu tanh, phần còn lại chính là kiểm nghiệm thành quả mấy chục năm tập luyện gian khổ bên trong Hư Vô.

Ngay sau đó Quỷ Ảnh nâng loan đao trong tay lên, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tất cả dòng năng lượng khí đều cuộn tròn lại với nhau rồi dung nhập vào Diệt Thương Thiên cự đại.

GRÀOOOOO!!!!...

Một tiếng gào kinh thiên động địa phát ra từ miệng Quỷ Ảnh, âm ba mạnh đến mức chấn vỡ mấy ngọn núi xung quanh, không biết vang đi bao xa bao lâu nhưng tất cả những thứ đó đã không còn quan trọng nữa.

Mọi người toàn trường chỉ thấy trên không trung lóe lên luồng ánh sáng chói mắt, thậm chí còn sáng hơn ánh mặt trời gấp trăm ngàn lần khiến họ không tự chủ được lấy tay che mắt, đồng thời một giọng nói vang lên, sự xem thường, khinh miệt, bá đạo hòa quyện vào trong, rất rất lâu sau đến khi cuối cuộc đời vẫn không một ai có mặt tại hôm nay có thể quên được giọng nói đáng sợ đó.

"VĨNH DIỆT - TRẢM!!!"

Thứ cuối cùng bọn họ có thể cảm nhận được đó chính là sự run rẩy, run rẩy từ tận sâu trong mọi ngõ ngách linh hồn, cái cảm giác cho dù bất kỳ tồn tại nào chạm vào cũng đều vĩnh viễn hôi phi yên diệt rõ ràng đến mức tưởng chừng như chính họ đã thử nghiệm qua vậy.

Hàng trăm vạn con người sợ hãi ngồi bệt xuống đất ôm đầu rên rĩ, linh thú hay yêu thú càng không cần phải nói, nếu không phải được huấn kỹ càng chỉ sợ chúng đã cầm đầu chạy nạn từ lâu rồi.

Cảnh tượng không khỏi quá mức kinh nhân, tuy nhiên vào thời điểm này chả một ai chú ý tới đám người bên dưới cả.

Ngay lúc Trường Thiên trảm trảm xuống tên chiêu thức thì Quỷ Ảnh cùng lúc bước lên một bước, tay cầm đao hoành không trảm xuống.

Tại nơi loan đao đi qua, không khí chịu một lực hút cường đại nào đó tạo nên vô số lốc xoáy nhỏ, nói nhỏ là nhỏ so với Quỷ Ảnh, còn đem so với nhân loại bình thường thì...

Một vầng bán nguyệt không lồ bắn thẳng xuống mặt đất bên dưới, nơi hai đại quân Hathem cùng Hada đang cúi đầu run sợ không chút khí lực chạy trốn. Trái ngược hoàn toàn với thứ ánh sáng thần thánh khi vận khởi chiêu thức, "Loan nguyệt đao khí" chỉ có một màu đen đặc tà ác, nó giống như Hư Vô mờ mịt đen tối sâu không thấy đáy.

Kể từ khi "Loan nguyệt đao khí" xuất ra thì không gian bình ổn trở lại, mặt đất ngừng run rẩy, ánh nắng chói chang tiếp tục phủ khắp mọi nơi. Hàng vạn con người mở mắt ra đứng dậy, và thật may mắn là bọn họ chứng kiến cảnh tượng khó quên nhất trong cuộc đời. (Đái mẹ nó ra quần luôn thì quên thể méo nào được =)))

Đôi mắt Gaia gần như nứt ra nhìn không chớp mắt đao khí tà ác chuẩn bị mang bọn hắn rời khỏi thế giới này. Và không hề Gaia phải đợi lâu...

Xoẹt!!!!...

Âm thanh giống như cắt giấy, cực kỳ đơn giản, không nổ tung, không bạo phát, nhưng vẫn có những cơn cuồng phong mạnh đến độ chỉ thổi nhẹ qua cũng làm cho Vũ Hoàng cường giả không cách nào đứng vững được, cứ như thế tràn cảnh người ngã ngựa đổ diễn ra không khác gì một đoàn xiếc mấy trăm vạn người đang tụ tập xiếc khi.

Hơn mười phút sau những cơn cuồng phong đó mới tiêu tán hết, mọi người một lần nữa đứng dậy, tuy nhiên chưa kịp gọi là thở phào nhẹ nhõm thì lại quỷ

xuống lần ba.

Không một ai khép miệng lại được, cơ thể họ cứ rung lên từng đợt như giạt kinh phong, bởi vì trước mặt họ là một khe vực...nói khe vực có hơi điệu thấp...một cái vực không lồ sâu vạn trượng chia Thung lũng chết ra làm hai nửa.

Chiều dài của nó không thể nào tính toán được vì chưa ai thấy điểm cuối là ở đâu cả, điều đáng sợ hơn hết chính là mặt cắt, không hề có một vết nứt hay là gồ ghề mây may nào cả, vết chém bén ngọt giống như một mảnh không gian được mở ra chứ không phải đơn giản do một đường đao khí tạo thành.

Nhìn từ vị trí của Trường Thiên liền có thể thấy được cái vực hình dạng giống cái bánh rán doremon hay ăn, có điều cái bánh rán này có hơi to quá đáng mà thôi. Đoán sơ chiều dài cũng không dưới mấy ngàn dặm, vượt quá phạm vi "Thung lũng chết" và lan ra tận cánh rừng bao la phía sau.

Ngay cả người tạo ra "cảnh đẹp" là Trường Thiên còn bất ngờ, giật mình thì nói gì đến người khác.

Gaia chậm rãi mở mắt ra, điều đầu tiên hắn muốn làm đó là xác nhận mình đã chết hay chưa, sau một hồi ngất nhéo đủ kiểu mới thở phào một hơi, hắn chưa có chết.

Tuy nhiên khi liếc sang bên cạnh thì ngay lập tức chết lặng tại chỗ, cách nơi hắn đặt chân hai mươi phân chính là cái vực thăm sâu không thấy đáy kia. Gaia gian nan nuốt nước bọt ừng ực lắm lắm: "Cái *éo gì thế này..."

Sau khoảnh khắc vi diệu ngắn ngủi, hơn một nửa số quân lính của phe Hathem vs Hada cùng lúc tan biến vào hư vô. Chỉ một cái chớp mắt trăm vạn nhân mạng cứ thế chìm vào dòng sông lịch sử, dù có ý hay không thì sát khí của người gây ra chuyện này không nghi ngờ sẽ tăng lên đến mức báo động.

Trường Thiên cũng không ngoại lệ, trong đôi mắt màu tím yêu dị bốc lên ngàn ngạt sát khí, Trường Thiên nhủ mảy chậm rãi nhắm mắt lại, thu hết tất cả vào bên trong. Quý Ánh cũng được thu lại, cơ thể nhân hình bình thường của hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Ngoại trừ cảnh vật có "chút" thay đổi ra thì ánh mắt mỗi người nhìn Trường Thiên đã thay đổi 180 độ, có kính sợ, có hoảng hốt, có thần phục, có hâm mộ,... Và đặc biệt là Gaia, trong lòng hắn bây giờ ngoài tự giễu ra thì cũng là tự cười bản thân.

Trường Thiên nào có quan tâm đến mấy thứ nhàm chán này, hắn lạnh lùng nói: "Chọn được chưa?"

"Còn có con đường nào khác sao?"

"Tốt lắm, chinh đồn lại quân ngũ đi, sáng mai tiến vào vùng chiến sự!"

Nói xong hắn quay đầu nhìn phe cánh Gondor: "Cả các ngươi nữa!!". Đám Warlock cùng tướng lĩnh giật bắn mình, vội vàng vâng dạ sau đó hò hét ra lệnh quân lính hạ trại. Trải qua bao nhiêu ngày dài mệt nhọc, hôm nay còn nhận thêm "món quà" bất ngờ từ Trường Thiên nữa thì chẳng còn ai có sức đi tiếp cả.

Bên phía Gaia cũng tương tự chẳng khác gì, Trường Thiên hải lòng gật đầu hướng Gaia ngoắc tay ý bảo hắn đi theo, sau đó không đợi Gaia kịp hỏi thì xoay lưng đi thẳng. Gaia nhủ mảy nghi hoặc nhưng rồi cũng đi theo, dù sao Trường Thiên mang đến cho hắn quá nhiều thứ đáng sợ cùng kiêng kỵ.

Một cái lều trại rộng rãi nhanh chóng được buộc lên, Trường Thiên không nhiều lời dẫn Gaia và Thiết Nham vô trong.

Đến khi đã an vị hắn mới ngã lưng vào cái Bảo tọa quen thuộc bắt đầu kiểu dáng ngả ngón thường ngày của mình, không phải Trường Thiên không tôn trọng Gaia, mà ngược lại là đáng khác, có điều hắn không muốn khi tiếp xúc với những người như vậy mà phải cứ gò bó đủ thứ, như vậy vui sao? Không! Chán thấy bà luôn!!

"Ngồi đi!! Cứ tự nhiên, mặc dù ngươi không xứng làm đối thủ của ta nhưng theo một khía cạnh nào đó thì ta vẫn rất trân trọng từ ngươi!!"

Nghe được lời nói thật tâm của Trường Thiên, Gaia cũng phần nào thoải mái hơn chút ít, hắn ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh đó nghiêm mặt chờ đợi Trường Thiên nói tiếp.

"Tiểu tử ngươi là người thông minh nên ta cũng không nhiều lời vô ích. Nói!! Vì sao lại tới nơi khi họ cò gáy này làm gì, đừng nói với ta là chỉ vì muốn được chinh chiến sa trường tại nơi đây!"

Gaia hơi sững sốt nhưng rất nhanh sau đó liền trấn định lại tinh thần, tuy nhiên làm sao qua được đôi mắt không khác gì kim tinh hỏa nhãn của Trường Thiên, hắn nhếch mép coi thường chờ Gaia trả lời.

"Có vẻ không giấu được ngươi nhỉ, đã vậy thì ta cũng nói luôn. Không sai, ta căn bản không phải người ở đây mà là từ Kim Phượng Đế quốc phái xuống. Có điều chỉ là đơn giản như ngươi nói, tham gia chiến tranh quy mô nhỏ và tầm trung để phát triển bản thân mà thôi!!"

Trường Thiên nhìn Gaia nói mà không đổi sắc, có vẻ như tất cả đều là sự thật trăm phần trăm vậy. Trường Thiên mỉm cười hứng thú nhìn Gaia nhàn nhạt hỏi: "Ồ, vậy chắc ngươi ở Kim Phượng Đế quốc cũng có chức vị khá cao chứ hả?"

"Ta là tiểu hoàng tử của Kim Phượng!!"

"Ồ!!! Ra vậy...Ra vậy!!!" Trường Thiên cười nghiêng ngả nhìn Gaia. "Làm sao ta có thể tin ngươi?"

Gaia thầm thở phào mấy hơi, hẳn biết Trường Thiên đã tin lời hắn nói rồi, hỏi vặn lại chỉ để thêm chắc chắn mà thôi. Lúc này đã có thể ung dung trả lời rồi, Gaia tự đắc cười thầm trong lòng.

"Như người thấy đây, với chiến tích cùng tài năng của ta thì bọn cao tăng Kim Phụng không thể không biết, không thể không nghe. Mà một khi đã biết đến có một tồn tại như ta thì người nghĩ họ sẽ làm gì, để ta trả lời luôn cho vậy, rất đơn giản đó là mang ta về bồi dưỡng. Vậy thì tại sao cho tới bây giờ ta vẫn không bị đem đi?? Cái này chắc người cũng đã biết rồi chứ nhỉ?"

Nói xong Gaia bụng tách trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tự thưởng thức câu trả lời hoàn hảo không sơ sót gì của mình.

Đột nhiên Trường Thiên cười to ha ha, cười rất sáng khoái, giống như kiểu vừa bắt được đồ quý vậy. Gaia neho mắt nhìn hành động kỳ quái này của Trường Thiên, phải ít phút sau hắn mới nhìn cười được.

"Người biết không, tố chất diễn viên của người rất khá đó, thật không biết là có người chỉ dạy hay là người tự học từ thành nử, nếu như là tự học thì không thể không khâm phục người rồi!!"

Gaia nghe xong liền cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng chưa kịp đáp lại thì Trường Thiên đã nói tiếp, có điều khuôn mặt hắn lúc này âm trầm đến cực điểm, sát khí vừa rồi thu liễm lúc này được thả ra hoàn toàn. Gaia ngồi gần nên được "hưởng" nhiều nhất.

Trường Thiên bỗng dừng mờ bưng mắt ra nhìn chăm chăm vào Gaia, Gaia thề là trên đời hắn chưa bao giờ thấy được cặp mắt kinh khủng như vậy, hầu như tất cả những thứ đáng sợ trên cõi đời này đều tập trung vào đó, hắn muốn dời mắt đi không dám nhìn nữa nhưng đáng tiếc, hắn chưa đủ tuổi...

"Điều ta ghét nhất đó chính là có kẻ xen ngang kế hoạch mà ta dày công suy nghĩ, người phạm (phạm phải), không những phạm mà còn lợi dụng để sắp đặt ngược lại ta nữa. Điều ta ghét thứ hai và cũng là loại người mà ta ghét nhất đó là những kẻ đứng trước mặt ta rồi mà còn khua môi múa mép, giả tạo đủ đường. Người cũng phạm vào, nói đi, ta để người sống trên đời còn ích lợi gì nữa. Nếu không phải vì người có chút tài năng cảm quan thì người nghĩ người còn sống đến bây giờ sao??"

Trong mắt Gaia, Trường Thiên lúc này không khác gì quái thú viễn cổ đang dương đôi mắt hùng hực lửa giận đang nhìn hắn vậy. "Đáng sợ quá....Đáng sợ quá!!!" Trong lòng Gaia không ngừng rên rĩ khóc lóc, hắn ôm đầu ngồi trong bóng tối không dám bước ra đối diện với Trường Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Quá Khứ Bi Thương

(Các mem đọc giả của truyện mình đọc đôi lúc sẽ thấy mình tả kỹ càng về một nv phụ nào đó, đừng cảm thấy nhàm chán và khó chịu khi mình cứ ko theo main mà cứ đi tả lung tung lang tang nhé, những nv phụ đó đều là chiến tướng - bằng hữu đáng quý của Trường Thiên sau này, dành 1 2 chương ra để nói về họ cũng không quá đáng đâu nhì. Với lại mình sẽ lựa thời điểm hợp lý nhất có thể để làm việc đó)

Trông thấy Gaia ôm đầu run lên bần bật do hoảng sợ, Trường Thiên thầm thở dài một hơi, đúng là hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Hắn đã từng đánh giá Gaia rất cao, có được nhân tài như Gaia không phải dễ, tuy nhiên tâm trí của tên này không cứng rắn như Trường Thiên tưởng.

"Thật là mất thời gian!!" Trường Thiên bực mình lắm lắm, đang muốn thu hồi sát khí thì chân mày đột nhiên giãn ra đồng thời khóe miệng nhếch lên độ cong quen thuộc.

Trong bóng tối vô tận, một bàn tay mềm mại không biết từ đâu xuất hiện đặt lên đầu Gaia nhẹ nhàng vuốt ve. Về thống khổ trên mặt Gaia theo đó tiêu tan đi trông thấy, hắn mơ màng ngẩng đầu lên thì khóe mắt bỗng dưng lặn ra vài giọt lệ bi thương.

Trước mặt hắn lúc này là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, tuy không siêu phàm thoát tục nhưng vẻ đẹp của nàng lại rất đơn sơ, giản dị như một thôn nữ, dịu dàng mà thanh nhã. Có điều sắc mặt nàng lại trắng bệch yếu ớt, làn da xanh xao bệnh trạng.

"Tì ti..." Nước mắt trên mặt Gaia càng lúc càng nhiều, giọng nói run rẩy vô lực vang lên khiến thiếu nữ đau lòng không thôi, nàng ngồi xổm xuống lau nước mắt cho Gaia sau đó ôm hắn vào lòng nhẹ nhàng vỗ về.

"Được rồi, ngoan đừng khóc nữa, lớn như này rồi mà vẫn cứ như con nít hay khóc nhè. Hay lại muốn như hồi bé lợi dụng làm nũng với tì đây!!"

Gaia dụi đầu vào cặp núm đồ sộ của thiếu nữ cảm thụ từng tia ấm nồng mạnh, nàng là chị ruột của hắn, tuy nói tì ti nhưng nàng không khác gì người mẹ hiền từ chăm sóc bảo bọc cho hắn từ bé đến lớn.

Gaia là tiểu hoàng tử của một Đế quốc hùng mạnh thế nhưng ngay sau khi sinh thì mẹ hắn cũng qua đời, và một điều cực kỳ vô lý là lão cha hắn một mực khẳng định vì Gaia sinh ra nên mới dẫn đến cái chết của Talena. Con người đôi khi luôn bị vây trong những trạng thái rất khó hiểu, có thể vì đau thương quá độ một chuyện gì đó nên đã trút giận lên đầu mọi thứ liên quan. Thật không may làm sao, cha con Gaia chính là ví dụ điển hình cụ thể nhất.

Cũng vì lý do bản bựa đó mà Gaia từ khi lọt lòng đã không nhận được một chút gì gọi là tình thương hay sự quan tâm nào cả.

Hắn sống trong hành hạ tàn nhẫn? Không.

Hắn sống trong những trận đòn roi? Không.

Hắn sống trong những tiếng mắng chửi? Không.

Mà hắn sống trong sự ghê lạnh, sự thờ ơ đến cực điểm, một ngày có 24 giờ thì hết 23 giờ Gaia phải sống cô độc trong một căn phòng rộng trăm mét vuông, và một tiếng đồng hồ còn lại hắn làm bạn với những cành cây chiếc lá ngoài biệt viện.

Cho đến năm sáu tuổi thì mới có một người bước chân vào được thế giới của Gaia, nàng chính là chị ruột cùng mẹ với hắn Helen, cũng không phải cho đến lúc đó nàng mới quan tâm tới Gaia, mà ba năm trước nàng đã làm như vậy rồi, tuy nhiên nàng cố gắng là một chuyện, Gaia có đồng ý hay không mới là vấn đề quan trọng.

Thời gian dần qua, hai chị em như hình với bóng, trong tâm trí Gaia thì Helen giống như mẹ thứ hai của hắn, từng sự quan tâm từng li từng tí, làm bạn những lúc hắn cô đơn. Nhiều lúc Gaia cứ nghĩ chỉ cần có chị Helen bên cạnh cùng vui cùng buồn thì cuộc đời này hắn không mong muốn điều gì hơn nữa.

Tuy nhiên càng lớn thì Gaia mới biết được nhiều điều đáng sợ, khôn nạn hơn những gì hắn tưởng tượng.

Cái năm Gaia lên sáu, cũng chính là năm hắn chấp nhận Helen đã xảy ra một chuyện khiến người ta căm giận. Như mọi ngày thì Helen sẽ mang đồ ăn đến và ngồi làm nhăm một mình với Gaia, tuy không thích nhưng cứ ba năm liên tục như vậy thì Gaia không quen mới là lạ.

Ngày hôm đó, nàng không đến nữa, một tuần sau cũng không thấy nàng đâu. Qua thêm vài ngày, Gaia rốt cục nhìn không được chạy đi tìm, đến khi gặp được thì trong trái tim đã đóng băng đột nhiên xuất hiện một cô đau nhói, xót xa dâng lên. Dù tại thời điểm đó hắn còn rất nhỏ, cảm xúc khá hồi hộp nhưng cũng không kềm được nổi thống khổ, khó chịu kia ập tới.

Một khuôn mặt trắng bệch, xanh xao tiêu tụy, một thiếu nữ đôi mươi chỉ mới nửa tháng trước còn vui vẻ, thanh xuân vậy mà hôm nay lại thay đổi không còn sót lại chút gì về đẹp của tuổi trẻ. Nhìn nàng bây giờ có khác gì một nữ tử trung niên bị bệnh nan y, thiếu sức sống đâu.

Thấy Gaia đến Helen chỉ cố gắng nở nụ cười gượng gạo, yếu ớt mở miệng: "Đệ đến rồi à, mấy hôm nay tí hơi mệt nên không đến thăm đệ được, thật xin lỗi!!"

"Xin lỗi!!" Vì sao phải xin lỗi trong khi người có lỗi lại là Gaia, nếu hắn có chút uy quyền, có chút tiếng nói thì Helen đâu đến nỗi gặp thảm cảnh như vậy. Thời điểm đó Gaia còn nhỏ không hiểu chuyện gì, hắn chỉ biết mình không muốn nhìn Helen có vẻ mặt đó, muốn nàng phải vui vẻ yêu đời như trước. Cho nên Gaia mới hâm nóng trái tim lạnh lẽo Helen được phép ở bên cạnh, quan tâm hắn và ngược lại.

Phải rất lâu sau nàng mới trở lại bình thường, tuy nhiên có hỏi nàng chỉ mỉm cười cho qua chuyện, ác mộng đó nàng không muốn nhắc đến lần nào nữa.

Cho đến bây giờ, năm mười chín tuổi, Gaia lần đầu tiên nghe được sơ sơ sự tình năm xưa. Không nghe thì còn đỡ, nghe xong hắn liền liều mạng chạy thẳng vào Vương điện, chỉ thẳng mặt Tulas Đại Đế chất vấn. Điều khiến người ta không ngờ đến nhất chính là Tulas không hề trừng phạt hay bùng nổ các kiểu, mà lão chỉ thờ dài nhìn Gaia với ánh mắt hiền từ xen lẫn hối hận.

Sau một vài năm hạ lệnh cấm tiếp xúc với Gaia, lão đã nhận ra mình đã phạm sai lầm ngu dốt đến mức nào, nhưng cứu vãn được sao, lời nói của Đế vương nào có dễ dàng thu hồi, nếu không phải Gaia tự dùng sức chính mình đứng lên chứng minh thân phận thì không ai giải trừ cấm lệnh đó được. Bởi vậy cho nên năm Gaia ba tuổi Tulas đặc cách cho Helen được phép tiếp xúc thân cận với Gaia, hai người là chị em ruột thịt, có chuyện gì cũng dễ dàng giải quyết hơn, ít nhất có thể khiến Gaia vui vẻ là được rồi.

Đối với câu hỏi của Gaia, Tulas không biết phải trả lời làm sao cả, sai càng thêm sai khiến lão như già thêm trăm tuổi, may mắn Helen kịp đến và kéo Gaia về, nếu không cả cái Vương điện to lớn bị hắn quậy không thành cái dạng gì mất. Không phải do Gaia mạnh mẽ vì hắn nói đúng!!

Cái đêm Helen xảy ra chuyện Tulas biết, và thậm chí lão còn để mọi chuyện xảy ra mà không hề ngăn cản, một điều mà bất cứ ai trong hoàng triều cũng đều biết, chính là huyết mạch của Helen. Nàng sở hữu gần như là mười phần năng lực cùng huyết mạch từ mẹ, không nói gì khác, riêng Hàm Đan tứ hệ chân khí đã đủ để địa vị của nàng cao hơn người bình thường quá nhiều rồi.

Thêm vào đó là khả năng tu luyện Vũ kỹ đáng sợ càng thêm khẳng định sự yêu nghiệt cùng huyết mạch tối cường mà nàng đang sở hữu. Và đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, không nói thì mọi người cũng đoán ra được phần nào rồi, "cường dâm", "cường bạo"... Yên tâm, trong truyện của mình sẽ never có mấy cái chuyện NTR, hay là BDSM như vậy đâu.

Ba vị hoàng tử, ba người con đầu của Tulas từ lâu đã có ý đồ không tốt với Helen, không kể đến ham muốn chiếm đoạt nàng để có quyền lực cùng cố địa vị cho tương lai, chỉ cần sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành của nàng cũng đã khiến bọn chúng thêm muốn không thôi. Được Tulas ngầm chấp thuận, cả ba tên cầm thú này liền mai phục đánh gục sau đó mang nàng đến biệt viện riêng gần đó.

Chúng không hề thương tiếc xé bỏ từng mảnh quần áo của nàng, Helen dù có chết cũng không thể quên được con ác mộng như sống trong địa ngục đêm đó. Nàng khóc hết nước mắt, chân khí bị phong bế nên nàng không cách nào kêu gào được, chỉ có thể khóc, khóc và khóc, nàng muốn tìm chút ấm lòng từ ẩn nấp đó từ ba con quỷ kia, dù ít cũng được. Đáng tiếc chúng có sao???

Trời cao dù rất bất công nhưng đôi khi lại không bất đắc, trơ mắt nhìn người tốt bị ám hại, ngay khi đại hoàng tử Verus sắp đưa cái thứ kia vào trong cơ thể Helen thì dị biến phát sinh, từ bên trong người nàng...cụ thể hơn chút là từ bên dưới khu vực thần bí Helen bộc phát ra một lực đẩy cường đại, kèm

theo đó là từng đợt âm hàn lạnh lẽo thâm nhập vào mọi góc ngách trên người Verus khiến hắn run lên bần bật, thống khổ không sao nói hết.

"Thủy Hàn Thê!!!"

"Mẹ kiếp, tiện nhân này không ngờ lại bị Thủy Hàn chi thể, đáng chết!!!"

Hai tên hoàng tử kia gào thét chửi bới, món ngon đưa tận miệng mà không ăn được có ai mà không tức. Tức thì tức nhưng cũng không thể làm gì khác chi đành đưa Verus rời khỏi chỗ này, tránh sự tình lộ ra thì mất mũi mất hết.

Sự việc kết thúc trong yên bình, không ai bị gì, duy tôn thương tâm lý của Helen là không cách nào bình phục, thậm chí theo thời gian càng ăn sâu vào trong lòng, khiến nàng mỗi khi nhớ đến liền không nhịn được run rẩy đầy đau khổ.

Gaia sau khi biết chuyện đã thăm thể, nếu có một ngày hắn vượt mặt ba thằng hoàng tử cùng lão già Tulas kia thì chắc chắn hắn sẽ chà đạp hành hạ chúng cho tới chết. Mặc dù Tulas thả duQnYnZZ cửa là vì bất đắc dĩ, "phù sa không chảy ruộng ngoài" bất cứ ai trong cương vị như lão đều phải làm như vậy, phát triển quốc gia là ưu tiên hàng đầu, nếu Helen sinh con thì sẽ có thêm nhiều yêu nghiệt giống như nàng, để mấy tên hoàng tử thực hiện việc đó cũng vì mục đích không muốn dòng tộc khác có được nàng, địa vị của Tulas cũng sẽ không bị lay chuyển.

Tuy nhiên Gaia không cần biết, án tử đã được hắn đặt lên đầu Tulas, làm sao có thể thu lại.

Thể chất "Thủy Hàn Thê" không thể sống quá trăm tuổi, đây là điều chắc chắn từ xưa đến nay, cực ít người mắc phải loại bệnh quái thai này, chỉ vài người có Thủy thuộc tính tinh thuần level max mới bị, Helen là một trong số ít người kém may mắn đó.

Thứ duy nhất có thể chữa được là Bạch Thủy Hàn Tuyền, mà ngặt nỗi đồ chơi này lại nằm trong Hắc Hải, địa phận của bộ tộc mạnh nhất Hải Hà đại lục - Hải tộc, thậm chí còn là tộc quân mạnh bậc nhất Hải tộc nữa.

Cơ thể Helen theo năm tháng càng ngày càng yếu ớt, để rồi xanh xao bệnh trạng như bây giờ.

Trong bóng tối sâu thẳm, từng thứ kỉ niệm đau thương vụt qua trong đầu Gaia, càng nhớ thì nội tâm hắn càng thêm kiên định, hắn cho dù đổi mạng cũng phải đem được thủy về cứu Helen. Mọi sợ hãi trước đó tan hết, hắn kiên định nhìn vào mắt Helen nói từng chữ một.

"Từ nhỏ đến lớn đều là tí ti bảo vệ, chăm sóc cho đệ, trong lòng đệ, tí vừa là chị vừa là mẹ của đệ. Nam tử hán đại trượng phu, ngay cả người thân duy nhất cũng không bảo vệ được thì nói gì đến làm nghiệp lớn, tí yên tâm đi, Bạch Thủy Hàn Tuyền đệ lấy chắc rồi!!!"

Gaia không biết, từ đầu đến giờ vẫn luôn có một đôi mắt âm thầm quan sát hắn từ đầu đến cuối, mỗi một cái kỷ niệm đẹp hay bi thương đôi mắt đó đều thấy hết cả. Trường Thiên không nghịch thiên đến mức có khả năng đọc ý nghĩ người khác, cơ mà lúc đau buồn, tuyệt vọng thì lại là chuyện khác.

Tâm linh con người yếu ớt nhất khi người đó chìm vào trong đau khổ, mất phương hướng... Cho nên cánh cửa tâm hồn rất dễ mở ra và khi ổn định đóng lại thì bên trong đã chứa thêm một cái gì đó khác không thuộc về bản thân. Cho nên của gái dễ trúng nhất cũng là trong trường hợp như vậy (kkkk).

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tà Ác

Trường Thiên cười quỷ dị thu hồi ánh mắt của mình lại, tránh bị Gaia phát hiện ra hắn đang nhìn trộm, dù sao chuyện này cũng chẳng phải hay ho gì cho cam

Tuy nhiên Trường Thiên cũng không rảnh để chờ Gaia sống ảo đến hết ngày, thời gian của hắn thực sự không nhiều, một năm rưỡi thời gian trước mắt đã qua hơn hai tháng rồi, những gì Trường Thiên đạt được không tính là nhiều so với đại lục rộng lớn vô tận này.

Một bàn tay vô hình xâm nhập vào trong thức hải Gaia, năng lực đáng sợ có thể tính là bậc nhất của Tử Hồn, đối với Linh hồn lực yếu hơn Trường Thiên, Tử Hồn có thể gây sát thương trực tiếp trên diện rộng. Không chiêu thức, không hoa mỹ như những Đấu Kỹ Linh hồn công kích, mà thuần túy là va chạm trực diện hoặc nghiền ép tuyệt đối. Người khác có Linh hồn lực mạnh chưa hẳn đã làm được như vậy, nhưng Trường Thiên thì khác, đầu phải đơn giản mà Hư Vô lại đi nhận hắn làm chủ.

Gaia đang như một tiểu hài tử gặp mẹ, vui mừng hớn hở sống trong ảo tưởng hạnh phúc của mình thì trong bóng tối vô tận, một bàn tay khổng lồ màu tím tã dị đột ngột xuất hiện. Nếu như có người ngoài nhìn thấy được thì sẽ cảm giác tại sao bàn tay đó lại di chuyển chậm như ốc sên vậy.

Thế nhưng trong mắt Gaia thì nó lại là một lưỡi đao vô hình đang chậm rãi gạt lấy linh hồn của hắn, thứ áp lực vô hình nhưng lại quá mức kinh khủng này đã vượt xa cực hạn mà Gaia có thể thừa nhận.

“AAAA!!!”

Gaia hét lên thống khổ rồi quay trở lại với thực tại, mồ hôi hán tuôn ra như tắm, cho đến lúc này Gaia mới biết mình còn đang ngồi cùng Trường Thiên. Nhìn khuôn mặt cười nửa miệng pha thêm chút thần bí kia mà nội tâm Gaia càng thêm kính sợ, năng lực của người này sâu không cách nào đo được.

“Suy nghĩ kỹ rồi chứ, đừng khiến ta thất vọng thêm lần nữa!!”

Thanh âm nhàn nhạt như không phải chuyện của mình vang lên đánh thức Gaia khỏi mơ suy nghĩ hỗn độn, hán hơi giật mình sau đó nhắm chặt mắt hít sâu vài lần rồi mới thờ dãi trả lời Trường Thiên.

“Ta không biết bằng vào cách nào, thông tin từ nơi đâu mà ngươi có thể xác định được ta không phải người của Kim Phượng. Tuy nhiên nếu như ngươi đã biết thì ta cũng không ngại nói thẳng, không sai ta không phải là người của Kim Phượng, nhưng thân phận hoàng tử cũng không phải là giả.”

“Tam hoàng tử của Thanh Long Đế quốc... Ta nói không sai chứ Gaia Guitado?”

Câu nói cắt ngang giữa chừng không khiến Gaia khó chịu, mà hán chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng vô cùng kinh hãi. Câu hỏi duy nhất trong đầu Gaia lúc này chính là “Còn cái gì mà biến thái này không biết không?”

Tuy nhiên, sau một lúc suy nghĩ thì hán lập tức hiểu ra, Trường Thiên có thể xâm nhập tâm trí Gaia để kéo hán ra ngoài thì chắc chắn có thể biết được trong đó đang xảy ra chuyện gì, vậy khác nào ký ức của Gaia hán đã bị Trường Thiên xem hết. Nghĩ đến đây Gaia liền phần nộ đứng bật dậy, giọng nói đầy lạnh lùng kèm theo sát khí khó che giấu chất vấn thẳng mặt Trường Thiên.

“Ngươi đọc ký ức của ta???”

“Ừm!”

Đáp lại Gaia không phải là sự chối bỏ như hán tưởng tượng, mà là sự hời hợt thản nhiên chấp nhận như đó không phải là chuyện của Trường Thiên hán. Điều này càng khiến cho Gaia càng thêm khó chịu, thậm chí ngay cả suy nghĩ liều mạng cũng đã nảy sinh trong đầu hán.

“Ngươi biết được bao nhiêu???”

“Tất cả!”

“Vậy...”

“Hình như ngươi không hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình nhỉ? Ở đây ta là chủ còn ngươi chỉ là một tên tù binh hèn mọn, lấy tư cách gì chất vấn ta, đặt câu hỏi với ta?? Để ngươi hỏi hai câu chỉ vì ta cảm thấy thương hại cho sự yếu kém đến đáng thương của ngươi mà thôi, đừng có cho rằng ta đang cần tài năng của ngươi, hay là sợ một tên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh như ngươi!!!”

Nói đến cuối cùng Trường Thiên cũng chậm rãi đứng dậy, khí tức sắc bén đầy âm lãnh, kèm theo bá đạo vô cùng tận đã biến mất sau một trăm trước kia tỏa ra thêm một lần nữa. Gaia muốn cãi lại vài câu nhưng vô lực, thờ còn khó hướng gì nói chuyện, môi Gaia mím chặt trắng bệch, gương mặt không còn chút máu thể nhưng đôi mắt màu nâu vẫn sáng ngời kiên định.

Trường Thiên bước từng bước dài tới trước mặt Gaia, chiều cao khá chênh lệch khiến Trường Thiên phải cúi người xuống nhìn. Áp lực ngày càng tăng mạnh, đôi chân Gaia đã bắt đầu run lẩy bẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể khụy xuống.

Sau một lúc lâu thì trọng áp đột nhiên tiêu thất, Trường Thiên mỉm cười hài lòng, gật gật đầu.

“Không tệ, theo ta đi, những việc ngươi muốn, ta đều sẽ giúp ngươi thực hiện!!”

Thanh âm tràn đầy dụ hoặc, tâm tình Gaia vừa được thả lỏng liền ngay lập tức căng 08vhBxS thẳng trở lại, ngoài miệng vẫn cứng rắn.

“Không cần, tự tay ta sẽ hoàn thành, ta tự tin mình có năng lực đó!!!”

“Ngu xuẩn, mười năm, hai mươi năm, hay ba mươi năm. Ngươi tự tin vì ngươi có thời gian để trở nên mạnh mẽ, nhưng chị của ngươi có thời gian sao? Tulas mặc dù nhận ra sai lầm, nhưng không lẽ một con cáo già thành tinh như lão không biết ngươi ôm tâm tư gì sao? Nếu đã biết thì còn để ngươi có cơ hội phát triển đến mức đủ để uy hiếp lão? Tiềm lực của ngươi, có ai không thấy, có ai không biết?”

“Cái sai lầm ngu dốt nhất của ngươi chính là dùng thân phận thật để tạo nên những sự chấn động trong năm năm trở lại đây. Thứ ngươi thiếu nhất chính là thực lực, và thứ ngươi cần nhất không phải cũng là nó mà là một chữ “Nhân”. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, có ai muốn báo thù mà cứ oang oang cái miệng cho thiên hạ biết rằng “ta đang ở đây!” không?”

Trường Thiên không hề khách khí vạch trần hết tất cả yếu điểm của Gaia, hán muốn một đòn tâm lý đủ mạnh để thay đổi tâm tư của Gaia, khiến Gaia hoàn toàn quên đi thân phận để dốc sức cho mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, thân thể Gaia run lên bần bật, hán ngửa đầu lên trời cười thảm, nước mắt thống khổ không biết đã bao lâu rồi mới chảy ra lại một lần nữa (chương trước là chỉ khóc trong lòng thôi nhé ae). Có lẽ hán đang tự cười chính bản thân mình tự cho là thông minh tài giỏi, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là con kiến trong mắt người khác nên họ mới không thêm đã động gì đến hán trong những năm qua.

“Không cần phải xem thường chính mình như vậy, đừng quên ngươi là người đầu tiên phá hỏng được kế hoạch của ta, thậm chí là bày trò chơi ngược lại.

Nếu không có thuộc hạ đắc lực của ta ngăn cản thì có lẽ ngươi đã thắng trong trò chơi này rồi. Ngươi có thể bại trước người khác, nhưng không thể bại bởi chính bản thân mình được, đó chẳng khác nào là một sự sỉ nhục tồi tệ nhất cả. Đừng quên mình là ai và đang muốn làm gì.”

Nói xong, Trường Thiên đồng thời bước ra khỏi lều, bỏ lại Gaia đang sững sờ đứng tại chỗ. Trường Thiên để lại cho Gaia một không gian riêng giúp hắn suy nghĩ cần kẻ đâu ra đó rồi lần thứ hai quay lại gặp mặt đối chuyện với Trường Thiên một lần nữa. Hết 99 phần trăm là Gaia sẽ chấp nhận làm thuộc hạ của Trường Thiên, điều này hắn nắm chắc, một phần trăm còn lại chính là đến từ chị của Gaia, đó mới chính là biến cố của sự kiện lần này.

“Canh chừng hắn!!”

Gật đầu với Thiết Nham vẫn đứng ở bên ngoài từ nãy đến giờ sau đó hạ lệnh canh gác, mặc dù không tin Gaia sẽ chạy trốn, nhưng sau khi bị Gaia phá hỏng kế hoạch hoàn mỹ lúc trước, Trường Thiên liền cảm thấy mình đã thất bại thảm hại. Sau này dù là một chi tiết nhỏ nhất hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Tính cách này vốn không phải của Trường Thiên, đây chỉ là thói quen hắn muốn tập ngay từ bây giờ để có thể gia tăng tỉ lệ sống sót trong thế giới “Nhược nhục cường thực” rộng lớn trên con đường mà hắn bắt buộc phải đi qua.

Trường Thiên không hề tin vào “Hào quang nhân vật chính” xuất hiện trên đầu những nhân vật xuyên việt trong mấy bộ truyện tiên hiệp mà Trường Thiên đã từng đọc. Trong đầu hắn chỉ có “Không phải địch chết thì ta chết”, mà chỉ có cẩn thận mới sống dai hơn người khác.

Đi đến tận chỗ doanh trại của chư tướng Trường Thiên mới dừng lại, doanh trại khá lớn, xung quanh là một khoảng trống không có người đứng canh, mục đích có lẽ là để tránh tiết lộ điều cơ mật trong khi bàn bạc.

Trường Thiên nhìn quanh một lượt rồi mới vén màn trướng lên sau đó bước vào trong.

Hơn năm mươi vị tướng lĩnh thấy Trường Thiên đi vào liền lập tức dừng nghị luận đứng bật người dậy, cung kính khom lưng cúi chào. Trên mặt mỗi người đều mang sắc thái kính sợ cùng sùng bái, Warlock và hai vị lão giả ngồi vị trí cạnh ghế chủ tọa thì có chút xấu hổ. Cách đây vài tiếng đồng hồ họ còn định lập bè kết đảng chống đối lại những quyết định phi nhân đạo của Trường Thiên, cho nên bây giờ không dám trực diện đối mặt với hắn ta.

Trường Thiên cũng chẳng kiêng nể gì ai, bước thẳng đến vị trí chủ tọa rồi ngồi chễm chệ trên đó. Hắn nhìn lướt qua từng người một sau đó mới chậm rãi cất tiếng nói.

“Ta cần những kẻ biết nghe lời, chứ không cần những kẻ giỏi chỉ đạo. Các ngươi có quyền đưa ra ý kiến trong những cuộc họp như thế này, hoặc là khi ta cho phép các ngươi nói, nhưng... Dù có đưa ra ý kiến thì kết quả vẫn là do ta quyết định, ai không phục thì đứng lên, ta cho các ngươi cơ hội duy nhất này để thể hiện sự bất mãn.”

Cả trướng bỗng im phăng phắc không một tiếng nói nào, không một ai đủ can đảm đứng dậy chất vấn Trường Thiên. Điều này ngược lại không làm cho hắn vui vẻ mà chỉ cảm thấy khinh thường, nội tâm hắn hừ lạnh “một đám vô dụng!!”

Tuy nhiên, ngay sau đó có hai thân ảnh hơi chút rụt rè đứng dậy, Trường Thiên thấy vậy liền mỉm cười có chút ý vị, hứng thú dò hỏi.

“Erina, Erilu, hai chị em các nàng có ý kiến gì sao?”

Erina gật gật đầu, mặt ửng đỏ, một phần là vì sợ, phần còn lại là ngượng ngùng khi đối mặt với Trường Thiên, không hiểu sao một nữ tướng quân sắt thép như nàng lại gặp phải cảnh buồn cười như vậy mỗi khi nói chuyện cùng Trường Thiên. Chính bản thân nàng cũng không hiểu mình bị làm sao nữa.

Có điều, Erilu thì lại khác, nàng tuy sợ, ngượng ngùng cũng có, tuy nhiên tính cách nàng vốn phóng khoáng, thích gì làm nấy nên không có mấy chuyện khiến nàng không dám đối mặt. Nàng hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh sau đó nghiêm túc nhìn thẳng vào gương mặt không quá điển trai nhưng lại quá mức thần bí cách nàng không xa.

“Đại nhân, tuy thiếp không biết kế hoạch sắp tới của ngài là gì, chỉ hy vọng rằng ngài đừng bắt đại quân phải di chuyển nhanh như vậy nữa, sức lực bọn họ không thể chịu nổi đâu ạ!!”

Giọng nói tuy không to nhưng tràn đầy kiên định, mọi người xung quanh không nhìn nàng với ánh mắt thương cảm, mà chỉ nắm chặt quyền âm thầm cảm kích nàng vì đã nói lên được nỗi lo lắng lớn nhất trong lòng bọn họ. Hai ngày qua quả thật là một cực hình đối với trăm vạn quân binh và cũng là kỳ tích mà họ làm được sau bao nhiêu năm. Có không ít người chết vì mệt mỏi và đói khát.

Tướng chừng như Trường Thiên sẽ nổi trận lôi đình, ai cũng nghĩ như vậy, ngay cả Erina và Erilu cũng đã nhắm mắt đợi chết. Thế nhưng, Trường Thiên lại hành động khác hoàn toàn so với những gì bọn họ dự đoán.

Hắn đứng dậy bước về phía hai cô gái đứng trước, cúi người xuống sau đó kéo hai nàng lại gần, miêng kề gần tai thì thầm: “Hai nàng rất ngoan, biết nghe lời lắm, sau này đi theo ta kiếm cơm, ở nơi này ta vẫn chưa có nữ nhân nào đi cùng nên hơi chán.”

Câu nói mang theo mị lực nam nhân khó cưỡng lại khiến cả hai cô gái đều mặt đỏ tai hồng, hô hấp dồn dập hơn hẳn, còn gì bằng khi người trong mộng bảo đi theo hắn. Không một ai ở đây nghe được từ Trường Thiên ra, một chữ “Vâng” gần như là đồng thanh của hai nàng nhưng vì quá nhỏ nên rất khó nghe thấy.

Hắn mỉm cười vui vẻ, hôm nay thu hoạch được khá nhiều, Trường Thiên không chắc mình có yêu hai nàng không, nhưng hắn cảm thấy khá hứng thú với hai cô gái này, có lẽ là vì tính tình, có lẽ vì nhan sắc. Sau này có thể sẽ không cho hai nàng một cái danh phận cụ thể nào như Tử Di cùng Dục Xà... à thêm Thiết Ngư Nhi nữa, nhưng chắc chắn Trường Thiên sẽ không bạc đãi cả hai, ít nhất là khi còn ở Hải Hà đại lục này.

Đặc biệt, Erilu còn kích thích ánh mắt của Trường Thiên mãnh liệt hơn nữa nhờ vào cặp núi vĩ đại trước ngực, hẳn ước lượng không kém Dực Xà là bao, chỉ thua mỗi bờ mông tròn vênh không đẹp bằng Dực Xà thôi, tuy vậy cũng đủ ngạo thị quần hùng.

Cứ nghĩ Đến những chuyện đáng xấu hổ, vô sỉ như vậy thì Trường Thiên lại nhớ tới mấy mỹ nữ lão bà kia đang chờ ở nhà, Từ Di còn hơi nhỏ nhưng tương lai vài năm sau thế nào cũng là người của hắn, riêng mối liên kết tâm linh trong linh hồn thần bí khiến Trường Thiên tin chắc nàng sẽ dính chặt vào hắn không thể tách rời.

Tuy nhiên thích phụ nữ là một chuyện, chính kiến của bản thân và mục đích cuối cùng lại là chuyện khác, Trường Thiên sau khi nói xong liền chậm rãi bước ra khỏi trường bông và để lại một câu nói.

“Ta rất thích những ai dám dùng cảm nộ ý kiến phản đối khi được cho phép, nhưng thành quả mới là điều ta muốn thấy, toàn quân sau hai ngày nghỉ ngơi sẽ tiếp tục lên đường, đây sẽ là lần cuối cùng bọn họ được phép nghỉ, về sau cứ hành quân thần tốc trong vòng năm canh giờ mới được dừng lại nghỉ một canh giờ. Cứ như vậy cho đến khi nào tới được địa điểm tập kết. Những kẻ nào chết chỉ chứng tỏ bọn chúng quá yếu đuối, không đáng làm quân sĩ cho ta dùng, kể cả các ngươi nữa, đừng mong được cưới tọa kỵ, tự dùng chân của mình mà đi chuyển đi. Tự xử lý cho tốt!!”

Tất cả mọi người như rơi vào hầm băng vạn năm, tình người của tên kia không lẽ đã mất hết, dù gì những binh sĩ ngoài kia đều do hắn chỉ huy mà, không phải hắn đã từng thuyết giảng cách làm tướng lĩnh phải xem binh lính như đồng đội chiến hữu của mình sao? Cứ như vậy chẳng phải sẽ có một phần ba binh lính trở lên phải chết khi đang hành quân sao?

Erina và Erilu tuyệt vọng quỳ xuống, liệu đi theo ác ma này là đúng hay sai, duy có Eric là không chút phản ứng, mọi chuyện Trường Thiên nói gần như đã trở thành chân lý trong lòng hắn, cho nên ngoài một chút bất ngờ ra thì tất cả đều là thuận theo vô điều kiện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lại Đến

Thời gian hai ngày rất nhanh đã trôi qua.

Từng lều trại bằng vải rất nhanh được thu xếp gọn gàng vào trong mấy cái túi đựng đồ cỡ lớn treo trên lưng những con Thạch Tượng (voi 8 ngà mình có giới thiệu ở mấy chương trước) khổng lồ.

Đội hình hành quân phải nói là kỳ lạ nhất từ trước đến nay, tọa kỵ hoặc quái thú đều phải tách riêng với người điều khiển và kỵ binh ra, phân làm trái phải rõ rệt, tất cả đều phải dùng chính chân mình để di chuyển trên mặt đất.

Mọi thứ chưa dừng lại ở đó, mỗi nhân loại từ binh lính đến tướng sĩ đều mang trên người hoặc đá tảng, hoặc vũ khí cỡ lớn, ngay cả những tấm khiên to hơn cơ thể của mấy trọng giáp binh thường dùng. Năm mươi đại tướng cũng chịu chung số phận, thậm chí một vài người nghiêng về lực lượng cơ bắp như Gamus phải tách ra khỏi đội ngũ để khiêng một tảng đá to như ngọn núi nhỏ.

Những việc làm tướng chừng như kỳ quặc mà hành hạ người khác này đều là mệnh lệnh do Trường Thiên ban bố, kèm theo đó là một câu nói khiến người khác cảm phần tốt cùng: "Nếu ai đó ngã xuống mà không đứng dậy được nữa thì toàn bộ gia đình, gia tộc của hắn sẽ chịu cùng một kết quả!!"

Không một ai dám nghi ngờ lời Trường Thiên nói, chỉ một nhát chém đã lấy đi trăm vạn sinh mệnh thì giết thêm mấy chục một trăm có đáng là bao nhiêu.

Rất may mắn là không khí ở Hải Hà rất tươi mát, khắp nơi hầu hết là đồng cỏ xanh bạt ngàn vô tận, không có những mùa hè nắng nóng oi bức nếu không đại quân đã sớm không chịu đựng nổi.

Ba ngày nữa đã trôi qua.

Mỗi một ngày trôi qua là tăng thêm một phần gánh nặng, số người gục xuống vẫn chưa có, nhưng ai nấy cũng vừa đi vừa thở hồng hộc như trâu, áo giáp vướng víu sớm đã cởi ra.

Thiết Nham nhân nhả đi bên cạnh Trường Thiên, quan sát đám người như dân tị nạn ở xa xa phía sau khiến hắn không nhịn được nhếch miệng cười.

"Đại nhân, như vậy liệu có ổn không, xem chừng không được hai ngày nữa sẽ bắt đầu có người chết đi mất?"

Một điều không quá bất ngờ khi người đứng bên trái Trường Thiên là Gaia, ba ngày trước, tại thời điểm khởi hành thì hắn đã chấp nhận làm thuộc hạ của Trường Thiên. Gaia khinh thường không thèm nhìn Thiết Nham, giọng điệu pha chút châm biếm trả lời, hắn vẫn còn cay cái vụ Thiết Nham yếu mà ra vẻ mạnh mẽ đứng chặn đường ngăn cản kế hoạch sắp thành công của hắn, bây giờ chỉ cần có cơ hội thì Gaia không ngại đã kích Thiết Nham.

"Dụng ý của đại nhân đã lộ ra đấy rồi mà vẫn còn không hiểu, ngài ấy muốn huấn luyện thể lực, ý chí cùng sự kiên định của binh lính cũng như tướng quân, người chết chắc chắn phải có, nhưng những kẻ còn sống sẽ có được thành quả to lớn, mạnh hơn bây giờ không gấp ba thì cũng phải gấp đôi."

"Hừ!! Ngươi thì biết cái gì,..."

Có vẻ như Thiết Nham định nói tiếp cái gì đó nhưng không dám, hắn đi theo Trường Thiên tuy không lâu có điều đủ để biết Trường Thiên chả phải loại thiện nam tín nữ gì, bắt đám người kia làm mấy việc như vậy chưa hẳn là suy nghĩ vì sự phát triển của bọn họ.

Quả nhiên, Trường Thiên mỉm cười gật đầu nâng tay phải chỉ về hướng không trung trên đầu đại quân binh lính.

"Nhìn và nói ta nghe xem các ngươi thấy gì?"

Hai người Thiết Nham, Gaia nghi hoặc nhìn nhau nhưng vẫn quay đầu quan sát vị trí mà Trường Thiên chỉ. Chỉ thấy nơi đó có một luồng khí xoáy khi ẩn khi hiện, những cơn gió mạnh cũng hay tập trung tại nơi đó.

"Đó là sinh khí khi sinh vật vượt qua cực hạn của bản thân mà bộc phát ra, hàng vạn vạn con người ở đây đang khiêu chiến và chiến thắng cực hạn dBlm2NbS của họ cho nên luồng sinh khí bốc lên tạo nên dị tượng như vậy."

Vừa nói hắn vừa xoay ngược lòng bàn tay lại hướng lên trời, tức thì luồng năng lượng vô hình trên không trung kia giống như bị một lực hút nào đó kéo lại, rất nhanh một quả cầu trong suốt tràn ngập sinh khí xoay tròn trên tay Trường Thiên.

Tiếp theo Diệt Thương Thiên đột nhiên xuất hiện trên tay còn lại của Trường Thiên, động tác nhẹ nhàng chém vào quả cầu sinh khí, trong nháy mắt quả cầu trong suốt biến thành màu đen đặc kỳ dị sau đó biến thành từng luồng khí đen chui vào trong thân đao. Viên ngọc ở chuôi đao phát lên tia sáng yếu ớt.

Cảnh tượng diễn ra làm Thiết Nham và Gaia trợn mắt há mồm, cả cái này cũng làm được sao? Ba người đi bên góc khuất nên không có mấy ai quan sát được, mà có thấy cũng chẳng để ý đến làm gì, thân họ chưa lo xong rãnh rồi quan chi tên ác ma đó.

"Từ khí!!!"

Gaia kinh ngạc thốt lên. Trường Thiên nhìn hắn gật đầu tán thưởng, dù là trong khoảnh khắc nhưng tên này vẫn cảm nhận được, năng lực nhạy cảm tình huống rất tốt.

"Ừm, các ngươi là người nhà nên ta cũng không giấu mấy cái này, đồ chơi ta đang cầm có thể biến sinh khí thành từ khí để tăng cấp năng lực. Thứ này về sau ta sẽ dùng nhiều nên sớm muộn gì các ngươi cũng biết thôi."

Diệt Thương Thiên do Thập Tự Đao pháp đồng hóa đã trở thành một bản thể khác hoàn toàn so với trước, chỉ khí hấp thu đủ những thứ mà nó cần thì mới có thể dựa vào những kim loại quý thăng cấp được. Trường Thiên chia nó thành mười cấp, và Diệt Thương Thiên hiện tại đang ở cấp một, thứ nó cần chính là Từ khí, sau khi trăm một đao tiêu diệt trăm vạn sinh mạng thì nó đã có đủ, nhưng cũng không từ chối tiếp tục hấp thu nên Trường Thiên vẫn cho nó thỏa mãn, dù không biết có tác dụng gì không nhưng chỉ cần nó muốn thì hắn sẽ thực hiện.

Trường Thiên tiếp tục nói.

"Tuy nhiên, những gì Gaia nói cũng không sai, không ngại nói cho các ngươi biết, đừng tin tưởng rằng ta quá mạnh, quá đáng sợ, hay là vô địch thiên hạ. Ta tuy bá đạo, bất thường nhưng ít nhất vẫn biết mình là ai, so với mấy kẻ đỉnh cao đại lục thì ta còn kém nhiều lắm. Có thể liều mạng nhưng đánh bại bọn họ là điều không thể!"

"Có điều, một chuyện mà ta dám đảm bảo đó chính là năng lực chúng còn lâu mới bị được ta, trong một khoảnh khắc ta có thể tiêu diệt được cả một đại quân từng này người nhưng bọn họ làm được sao? Nếu làm được thì cần quái gì đến mấy con cờ thí mạng như đám tiểu quốc này, hay thậm chí là mấy kẻ truy cầu thực lực việc gì phải thành lập quốc gia này nọ."

"Bởi vì không đánh lại mấy kẻ đó nên ta mới cần những quân binh đẳng gia để chống đỡ, giúp chúng mạnh cũng như giúp ta mạnh. Vốn dĩ hai chuyện đó không khác gì nhau cả."

Thiết Nham cùng Gaia nhìn nhau gật đầu, nghe có vẻ đơn giản nhưng đó lại là những tính toán sâu xa, đạo lý đơn giản "Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng!" tuy nhiên cũng là khó để thực hiện nhất.

Thiết Nham như hiểu ra nhưng lại càng thêm nghi hoặc.

"Như đại nhân nói, vậy thì bọn người kia sống mới có ích, chứ cứ như thế này vài ngày nữa sẽ có rất nhiều người chết. Thuộc hạ vẫn chưa hiểu dụng ý ở chỗ này cho lắm"

Không riêng Thiết Nham, Gaia cũng có cùng suy nghĩ đó.

Trường Thiên mỉm cười tự tin, ý vị thâm trường mở miệng.

"Gaia, ngươi nói xem, mục đích ngươi phấn đấu là vì điều gì?"

"Chữa bệnh cho tí ti của ta là điều duy nhất ta muốn làm bây giờ!"

Nói xong đôi mắt Gaia liền sáng lên, hẳn rốt cuộc đã hiểu ra ý của Trường Thiên là gì.

"Hiểu rồi đúng không, cũng giống như ngươi vậy, bọn họ đều có thứ cần phải bảo vệ hoặc là truy cầu cái gì đó, tuy điều đó sẽ cản trở bước tiến của họ nhưng cũng đồng thời thúc đẩy tiềm lực bộc phát cực kỳ mãnh liệt. Chớ cùng rút gậy chính là đạo lý này."

Thiết Nham vừa nghe vừa gật đầu như gà mổ thóc, thì ra cách đây mấy ngày câu nói uy hiếp "chỉ cần người nào gục xuống thì gia đình sẽ chịu kết quả tương tự" của Trường Thiên đem lại hiệu quả lớn đến vậy. Càng lúc Thiết Nham càng thêm kính nể Trường Thiên.

Không ngoài dự đoán, sau mười ngày thì đại quân cũng đã đến địa điểm tập kết, và làm mọi người bất ngờ chính là chỉ có hai ngàn người ngã xuống vì quá mệt mỏi, còn lại đều thông qua con đường địa ngục do Trường Thiên bày ra.

Hình thể, sức chịu đựng, sự nhẫn nại của toàn quân tăng mạnh đến mức kinh ngạc, ngay cả mấy vị đại tướng cũng phải há hốc mồm trôn trời. Kỳ tích quả thực đã được sinh ra, ánh mắt bọn họ nhìn Trường Thiên khác xa trước đây, nếu mọi thứ đều nằm trong dự tính của hắn thì họ không biết dùng từ gì để đánh giá người này nữa. Quá "biến thái" chăng? Có lẽ vậy mới thích hợp.

Trường Thiên không quan tâm đến họ nghĩ gì, hắn chậm rãi ngồi dựa vào thân cây to ở gần đó rồi mới thản nhiên lên tiếng.

"Nghĩ ngợi một ngày, tranh thủ ghi lại tên mấy người đã chết, khi trở về ta sẽ giải quyết sau. Sáng sớm mai chúng ta phát động công kích, khởi đầu sớm đôi khi cũng có hiệu quả bất ngờ."

Mặc dù còn bốn ngày mới tới thời điểm chiến tranh bắt đầu, nhưng không ai dị nghị gì về lời Trường Thiên nói nữa. Rất nhanh đã sắp xếp xong chỗ nghỉ cho hắn, có điều Trường Thiên từ chối, hắn thích được ở bên ngoài cảm nhận từng làn gió thanh mát này hơn là ngồi trong lều trại kín mít.

Erina và Erilu sau một lúc do dự liền tự giác đi đến bên cạnh hầu hạ hắn, một người chuẩn bị lương khô, một người thì ngồi bên cạnh say đắm nhìn ngắm hắn.

Tưởng chừng cứ yên bình như vậy mà qua đi một ngày, tuy nhiên Trường Thiên cũng không thể nào phủ nhận vận may của mình. Dị biến phát sinh, trạng thái dung nhập thiên địa vô cùng huyền ảo khó nắm bắt trước kia lần nữa xảy ra trên người Trường Thiên, hắn biết thứ đó lại đến nhưng không dám có tạp niệm, từ tốn cảm ngộ, thường thức món quà từ trên trời rơi xuống này.

Hai cô gái tất nhiên cảm nhận được Trường Thiên đang có một loại biến hóa nào đó, họ không biết nhưng chắc chắn là thứ tốt, nhìn vẻ mặt hưởng thụ của hắn là biết.

Hai người im lặng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh sợ sẽ gây nhiễu loạn không gian. Thời gian ba người ngồi bất động rất nhanh nhưng họ lại cảm thấy như đã trôi qua vài năm.

Nếu trước kia Trường Thiên không biết thứ xảy ra với mình là gì thì bây giờ hắn có thể xác định được, đó chính là một loại "chuẩn Quy tắc". Còn xa mới bằng "Quy tắc" nhưng chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ để Thánh Nhân hay thậm chí là Cổ Thánh thèm mà không có. Với mức độ hiểu biết của Trường Thiên bây giờ thì còn lâu hắn mới hiểu "Chuẩn quy tắc" này có tác dụng gì.

Trường Thiên cảm thấy cơ thể bây giờ rất nhẹ nhàng, thanh thản, ý niệm không màn thế sự cũng đã xuất hiện trong đầu, nhưng hắn có quá nhiều thứ ràng buộc và bắt buộc phải làm nên ngay lập tức loại bỏ suy nghĩ ấy đi.

Mặt nạ thần bí vô hình che phủ toàn bộ người hắn dày thêm một tầng, Erina và Erilu dùng đôi mắt dễ thương sáng quắc nhìn Trường Thiên, họ chỉ cảm thấy thật nhẹ nhàng, thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần. Càng lúc người đàn ông trước mặt càng khiến họ thích ở bên cạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Bắt Đầu!!

Buổi tối hôm đó Trường Thiên triệu tập những đại tướng lại cùng bàn bạc kế sách cho ngày mai, và thuận tiện cho hắn biết thêm chút tin tức về chiến trường lần này.

Không như tưởng tượng của hắn về một nơi gọi là đồng không mông quạnh, khắp nơi tràn ngập khí tức u ám và mùi vị huyết tinh nồng đậm. "Địa điểm tập kết" hay thường được mọi người gọi "Vùng chiến sự" lại là một thành trì dành riêng cho quân đội, không hề có người dân sinh sống.

Tòa thành đó có tên là Trung Châu Đệ Tứ, tổng cộng có tám tòa thành như vậy được đặt ở mỗi đại lục do tám Đế quốc cai trị. Được xây dựng cách đây mấy ngàn năm với mục đích thuận tiện cho việc chiến tranh giữa các đại lục diễn ra, tránh gây thiệt hại về nhân lực đến mức tối thiểu nhất so với chiến trường rộng rãi.

Trung Châu cũng là địa điểm bàn đạp cho việc tấn công vào nội địa, nó như một quan ải của mỗi đại lục, chỉ cần vượt qua thì phần thưởng sẽ cực kỳ nhiều và phong phú. Cơ hội để kiếm lời duy nhất chính là qua được thành trì kiên cố này.

Điều khiến Trường Thiên khá thoải mái vì bớt được chút công sức do thám chính là nhờ sự hiểu biết của Warlock, lão đầu này vẫn còn rất hữu dụng trong những trường hợp bày chiến lược như thế này.

Theo như lời Warlock nói thì phía sau Trung Châu Đế Tam năm dặm là một tòa thành khác, và cũng là thành trì quân dụng, một nơi trọng yếu của khu vực phía Tây Nam Kim Phụng đại lục. Xung quanh Thanh Hào là rãnh nước sâu hơn mười mét, rất khó có thể tấn công bằng đường bộ, ngoại trừ những cỗ máy được thiết kế dành riêng để công thành đặc biệt ra thì chỉ còn cách không chiến.

Sau khi nghe qua một lượt thì Trường Thiên cũng đã hiểu sơ tình hình khó khăn hiện tại, quả là khó nhằn. Tuy nhiên ngay lập tức hấn cũng nảy ra được phương án giải quyết hoàn hảo, hơi mạo hiểm nhưng chỉ cần tốc độ di chuyển nhanh thì mọi việc sẽ được hoàn thành thuận lợi.

Mọi người khá bất ngờ với kế hoạch táo bạo mà Trường Thiên đưa ra, có điều không một ai có ý kiến nào khả quan hơn cả, vì vậy người nào người nấy bắt tay vào nhiệm vụ được giao.

Một đêm không ngủ trôi qua vội vàng, ánh bình minh ló dạng như tiếng chuông báo hiệu đại chiến chính thức bắt đầu.

Trường Thiên ngồi nhân nhả trên Bảo Tọa đặt trên lưng con Thạch Tượng to lớn nhất, bộ quần áo xa hoa trước đây được thay bằng một bộ giáp màu tím được thiết kế dành riêng cho hấn.

Trên đầu không đội nón giáp như người khác, mà hấn lại đeo một chiếc mặt nạ vàng rực có hoa văn hình lốc xoáy màu đen đại diện cho Hư Vô, và mặt nạ chỉ che từ mũi lên trán hình dáng không khác gì cánh dơi của Batman. Thiết kế này là do vô tình hấn nhớ ra, Idol hai năm trời bấy giờ cũng có cơ hội được ra sân.

Áo giáp màu tím do Trường Thiên không có thời gian gấp mà cũng chẳng có kinh nghiệm chế tạo nên đành phải để dân chuyên nghiệp làm hộ. Ngay cả con Gấu màu đỏ phủ kín thân giáp cũng là do bọn họ dựa theo những gì Trường Thiên kể mà tạo ra, phối hợp với mái tóc đỏ rực kỳ quái của hấn liền trở thành style có một không hai. Trên chiến trường chỉ cần liếc mắt một phát là có thể biết được.

Đại quân hai trăm vạn người bây giờ chỉ còn phân nửa, không biết tại sao nhưng có lẽ đây là một phần của kế hoạch, không quân biến mất, quân đoàn Tam Lang Geron cũng vậy. Hầu hết những binh chủng thiên về tốc độ và tấn công cự ly xa đều không có mặt trong đội hình công kích lần này.

Những cỗ máy công thành to lớn được chuẩn bị từ từ đâu ra đó, máy bắn đá, xe bọc thép do người đẩy bên trong dùng để phá cổng cũng phải trên trăm chiếc. Nhìn tráng cảnh không khác gì mấy trận chiến lịch sử hay trong tiểu thuyết mà Trường Thiên đã đọc, xem qua, tuy nhiên ở nơi này còn có thêm vài thứ đó là ma pháp phụ gia, ma pháp phản kích hay năng lượng nguyên tố cường đại. Cho nên về quy mô, số lượng thì mấy trận đánh kia chỉ như hai đứa con nít mấy tuổi đầu đánh nhau xong về mách mẹ mà thôi. Còn về mục đích thì chung quy về một hướng là lợi ích.

Erina thúc ngựa bên dưới nói với lên.

"Đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong, hiện tại có thể xuất phát."

Trường Thiên gật đầu, hấn đứng dậy chậm rãi vận chút Nguyên lực sau đó cả cơ thể từ từ bay lên không trung. Diệt Thương Thiên hiện ra trên tay. Trường Thiên nâng đao chỉ về hướng thành Trung Châu, tuy đơn giản nhưng lại khiến nhiệt huyết toàn quân sôi sục, khoảnh khắc họ mong chờ mấy ngày nay để thể hiện thành quả kiên trì cuối cùng đã đến, sau lưng có một vị thống soái hết sức mạnh mẽ chống đỡ thì còn sợ hãi lo lắng cái quái gì nữa.

Mặt đất ầm ầm rung động theo mỗi bước di chuyển của đại quân, cây cối đồng cỏ hầu như đều bị san bằng không còn chút gì. Nhìn từng người hùng hực khí thế, sát khí ngập trời khiến người ta không khỏi run rẩy tận tâm linh.

Sau nửa canh giờ thì Trung Châu Đế Tam đã sừng sững hiện ra trước mắt mọi người, thành trì khổng lồ đến mức nhìn từ xa vài dặm cũng không thấy hết được đường biên tường thành nằm ở đâu.

Trường Thiên không hiểu bằng cách nào mà Địa Quy cách đây sáu năm lại có thể chiếm được nơi này và đóng quân cho tới bây giờ.

Như hiểu được suy nghĩ của hấn, Warlock mỉm cười tiến lên giải thích.

"Chắc đại nhân đang nghĩ vì sao nơi này không bị quân đội Kim Phụng giành lại đúng không ạ? Để lão hủ giải thích luôn, sở dĩ điều đó không xảy ra là vì "Hiệp ước sáu năm đình chiến", trong khoảng thời gian này hai bên không được phép chiếm lại phần lãnh thổ và của cải đã bị mất đi nếu không sẽ bị các Đế quốc còn lại điên cuồng công kích."

Trường Thiên hứng thú, nhếch miệng mỉm cười quý quái.

"Thật vậy sao? Có điều, đại lục Hải Hà này sắp loạn đến nơi rồi! Hắc hắc!!"

Warlock nghe vậy giật mình khó hiểu, tuy nhiên khi nhìn vào điệu cười ma quỷ của Trường Thiên thì lạnh hết cả người, điều hấn nói rất có thể sẽ xảy ra. Người khác nói lão chưa chắc tin nhưng Trường Thiên thì hơn phân nửa là sự thật, nếu không có cũng sẽ bị hấn biến thành có.

...

Bên trong tường Thành vững chắc đang loạn thành một đoàn, dịch chưa đến thì người đã ngã, nhìn bộ dạng chật vật chạy đông chạy tây của họ mà phải lắc đầu cảm thán. Không phải vì mấy người này yếu kém, được phân trấn giữ thành trì quan trọng có ai yếu kém? Đơn giản là vì đại quân do Trường

Thiên thống lĩnh đến nơi quá sớm, không một ai kịp chuẩn bị cả.

Hai mươi tướng quân chỉ huy trận hình sức đầu mẻ trán dùng tốc độ nhanh nhất có thể để tập hợp quân đội của mình.

"Mau tập trung bọn Haro với Dudon lại phía sau cổng thành cho ta..."

"Trên tường thành và tháp cao tăng cường ma pháp sư cùng tiễn thủ nhiều vào!!!"

"Dùng Cự Thạch Thiết chắn cổng chính!!! Gia cố thêm ma pháp Thổ hệ nữa!!! Bằng mọi giá cũng phải duy trì cho đến trưa, nếu không tất cả sẽ chết chắc!!!"

...

Những âm thanh gào thét truyền lệnh đang thi hành thì bị hàng loạt tiếng chấn động cùng với sát khí kinh người tỏa ra từ đằng xa gián đoạn. Trong đầu tất cả mọi người ở đây đều có cùng suy nghĩ.

"Đến rồi!!!"

Thật vậy, bên ngoài tường thành cao vút là biển người mênh mông không thấy cuối, sát khí bốc lên cao làm cả trời xanh phải chuyển thành sắc màu u ám tăm tối. Dẫn đầu là một tướng quân mặc giáp hai màu tím đỏ yêu dị ngồi yên vị trên lưng Thạch Tượng.

Mọi ánh mắt trên tường thành cao đều nhìn chăm chăm vào người đó, giống như đang hồi hộp chờ hành động tiếp theo của hắn ta.

Sự việc tiếp theo khiến tất cả phải trợn ngược hai mắt, không riêng gì phe địch mà ngay cả quân mình cũng vậy. Một quả cầu lửa khổng lồ không biết từ nơi nào đột nhiên hiện ra ở không trung trên đầu Trường Thiên, sức nóng tỏa ra từ đó khiến mọi người xung quanh lui về phía sau thật xa mới cảm thấy đủ sức chịu đựng.

Bá đạo, cuồng mãnh, cao quý là những gì họ cảm ứng được. Kim Hòa vừa ra đến Mặt Trời cũng phải lui tàn không dám tranh phong.

Trường Thiên vẫy nhẹ tay, quả cầu lửa liền chậm rì rì bay về phía khu vực tường thành có tháp pháo ma pháp. Tốc độ phải dùng óc sên để so sánh, tuy nhiên ý vị trong đó không cần nói thì ai ai cũng hiểu, "Ta cho các ngươi thời gian để chạy đấy, nhưng ai dám chạy?"

ẦM!!!

Không lâu sau, một tiếng nổ kinh thiên khiến con quái vật đã ngủ yên nghìn năm phải run lên bần bật. Cả một góc thành bị thiêu rụi, phá hủy hoàn toàn, năm khẩu đại pháo ma pháp theo đó mà tan biến không để lại chút gì. Người chết không nhiều nhưng thiệt hại lại quá mức lớn.

Hệ lụy mà nó mang lại chưa kết thúc, đại quân sau lưng Trường Thiên như cần phải thuốc kích thích, mắt ai nấy đều đỏ ngầu sau đó găm lên, toàn bộ đại quân không cần tiếng tù và báo động vẫn ầm ầm lao lên phía trước.

Nhìn thái độ hung hãn của họ, đám người trấn giữ tường thành bị một phen run rẩy, sợ hãi, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. Vị thống soái chỉ huy vẫn quan sát tình hình từ nãy đến giờ lần đầu tiên mở miệng.

"Cho Thất Sát quân đoàn xuống dưới nghênh chiến, bị động quá ngược lại sớm muộn cũng sẽ bị công phá."

"Ma pháp sư tả hữu hai bên khoan công kích, đợi lệnh của ta rồi mới hành động."

Hai mệnh lệnh nhanh chóng đưa ra, chư tướng xung quanh không chút chần chờ ngay lập tức di chuyển phân công, có vẻ như rất tin nhiệm vụ thống soái này.

Hai mắt người nó phát lên quang mang sáng chói pha thêm chút hưng phấn máu tanh.

"Rất thú vị!!!"

Có lẽ hắn ta không biết phía bên kia chiến tuyến cũng có một người cùng lúc nói ra câu đó.

Đại chiến thực sự chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Zero

Từ trên tường thành có vô số bóng đen nhảy xuống mặt đất, đồng thời những tiếng gầm gừ dữ dội vang lên liên tục. Chẳng mấy chốc mọi người cũng đã biết được chúng là thứ gì, "Người sói".

"Thất Sát quân đoàn!!!"

Người có chút hiểu biết ngay lập tức kinh hô, chửi trách họ được, danh tiếng của quân đoàn địa ngục này quá lớn, so sánh với "Cỗ máy chiến tranh" Gaia cũng không thua kém bao nhiêu.

Hai mắt Trường Thiên phát sáng mặc dù vẫn đang nhắm chặt, hắn nhìn chằm chằm vào những người sói ở phía trước, không khác nhiều so với mấy bộ phim mà hắn xem kiếp trước.

Đôi mắt đỏ ngầu đầy hung ác, lông dài màu đen hoặc nâu mọc khắp người, và cũng không nude hoàn toàn mà ở một số bộ vị quan trọng vẫn có trọng giáp che chắn. Thân cao hai mét cùng với hàm răng sắc nhọn tạo nên hình ảnh một quái thú đáng sợ thực sự.

Bọn chúng sau khi nhảy xuống thì đứng im bất động không tấn công toàn quân đang lao về phía mình, dường như đang chờ một mệnh lệnh nào đó nên tất cả đều khom người xuống làm tư thế chuẩn bị vô điều kiện.

Trường Thiên cười lạnh, "tính nuốt mất mấy hàng đầu của ta sao, nào có dễ dàng như vậy."

Linh hồn lực cường đại nhanh chóng tỏa ra, một tiếng hét vang vọng cả chiến trường.

"Dừng!!!"

Đám binh lính đang lao đầu chạy như điên tới Thất Sát quân đoàn nghe thấy thì ngay lập tức đứng khựng lại, sau vài giây mới kịp ổn định tinh thần quay đầu khó hiểu nhìn chủ soái của mình.

Ngay cả những đại tướng xung quanh và trên tường thành cũng ngẩn người, chiến trận đã bắt đầu mà người này còn tính làm gì nữa.

Trường Thiên chẳng thèm quan tâm, giờ mà cứ để quân lính tiếp tục tiến lên thì chắc chắn sẽ mở đường miệng mèo, nạp mạng vô ích chứ không làm được gì. Tuy chưa biết thực lực chính thức của mấy con sói kia là bao nhiêu nhưng sẽ không dưới binh lính đã qua huấn luyện của hắn, chưa kể trên tường thành có công kích tầm xa nữa.

Biết chết mà vẫn lao đầu vào khác gì người ngu si?

Không để mọi người chờ lâu, Trường Thiên liền nghĩ ra biện pháp giải quyết năm mươi năm mươi.

"Các ngươi tạm thời lui xuống!"

"Trọng giáp tiến lên, khởi động lá chắn!! Cho mười pháo đài tiến lên!!!"

Warlock và mấy lão già dày dặn kinh nghiệm lập tức hiểu ra, bọn họ vội vàng cử người đi kéo pháo đài. Binh lính phía trên chỉ biết chém giết không biết dụng ý của chủ soái là gì nhưng cũng nghe lệnh lui về sau, nhường chỗ cho trọng giáp bình.

Mỉm cười đầy thâm ý, Trường Thiên ngừng đầu nhìn thẳng xuống phe địch.

"Cho Thạch Tượng đi theo pháo đài, tránh mấy con chó hoang kia ăn mảnh!! Gamus tí có thằng nào kha khá nhảy xuống thì làm thịt tại chỗ tên đó. Xuống một giết một, xuống hai giết hai, giết không được thì đem đầu về đây gấp ta!!!"

Gamus biết, trận đầu tiên phong do mình chỉ huy, từ này đến giờ hắn đã rạo rực trong người, chỉ chờ câu này của Trường Thiên mà thôi. Cơ hội thể hiện trong mấy trận như thế này tuy nhiều nhưng không có gì đảm bảo mình sẽ tỏa sáng hay là lại tàn.

Hắn đứng dậy hú lên một tiếng, hơn hai mươi con Thạch Tượng khổng lồ ầm ầm bước lại gần, Gamus ra lệnh cho mỗi người điều khiển ở trên lưng chúng hướng đi và kế hoạch hành động.

Rất nhanh đội hình công thủ toàn diện được bày ra, không nhanh không chậm tiến về phía Thất Sát quân đoàn, lần này quả thực bọn người sói kia sinh ra chút do dự không dám tiến. Mấy con Thạch Tượng quá mức cường đại, mặc dù trọng giáp binh chỉ mở lá chắn trên không trung tránh công kích từ phía tường thành nhưng chúng vẫn không dám manh động.

Pháp sư, tiên thủ, và mấy võ sĩ có khả năng công kích từ xa hơi bối rối nhìn chủ soái của mình, lá chắn do vạn người bày lên đầu phải nói bắn phá là bắn phá được.

Vị tướng quân thống lĩnh đứng trầm mặc, khóe mắt hơi nhíu nhìn nụ cười khiêu khích phía dưới không khỏi có cảm giác bị sỉ nhục. Hắn suy nghĩ hiện tại cần phải gia tăng khí thế cho phe mình và giảm áp lực đến từ Gamus cùng với quân đoàn Thạch Tượng, thì mới có khả năng lấy lại thế cục cân bằng.

"Dùng đại pháo bắn vào tấm chắn đó!!!"

"Getos, Tado, Limba, ba người các ngươi xuống dưới đánh với Gamus một trận. Chú ý vừa đánh vừa chỉ huy Thất Sát đánh vào mạn sườn của tháp pháo, kéo giãn đội hình của chúng ra!!!"

Ba người có chiến lược Vũ Vương đình phong gậy đầu nhận lệnh, ngay thời điểm đạn pháo bắn ra, cả ba đồng thời nhảy xuống lợi dụng vụ nổ che mắt Gamus vùng vũ khí tấn công toàn lực vào hắn. Làn khói bụi che đi nên không ai thấy tình hình bên trong là gì.

"Ấu trĩ!!"

Trường Thiên khinh thường mắng một câu sau đó quay sang thì thầm to nhỏ với Erina cùng Gudo ở Ff62RWhq bên cạnh. Tên này lần trước may mắn đứng ở nửa bên còn lại nên thoát chết, sự kính sợ đối với Trường Thiên đã không còn hình dung bằng từ ngữ được nữa.

Sau khi nói vài câu thì hai người xoay lưng thức ngựa rời khỏi vị trí, mấy người gần đó không biết họ bàn bạc điều gì và Erina với Gudo đi đâu.

"Người lợi dụng thứ rẻ tiền đó để che mắt lão tử thì lão tử cũng phải làm cái gì đó để chơi cùng ngươi chứ. Thường thức món ăn mình nấu thử đi nào!!!"

Trường Thiên không coi đối thủ của mình vào đâu, mấy trò con nít này dùng mông hắn cũng nghĩ ra được, Trường Thiên thầm nghĩ liệu mình có đề cao tên kia quá không. Lắc lắc đầu tiếp tục dọn dò Warlock chuẩn bị vài thứ rồi mới ngửa lưng dựa vào Bảo tọa quan sát diễn biến.

Trong làn khói bất ngờ một thân ảnh bắn ngược ra đập mạnh vào tường thành, tuy chưa chết nhưng trọng thương là khó tránh khỏi.

Không lâu sau, thêm hai thân ảnh cũng chịu cảnh tương tự, có điều vẫn dùng chân để đứng vững lại trên mặt đất, không đến mức như người trước.

Một con lóc xoáy mạnh mẽ đánh tan làn khói bụi mịt mù, thân ảnh cao to dần dần hiện ra trước mắt mọi người. Chính xác là một con sư tử khổng lồ cao trên hai mét, bờm đen uy mãnh cùng thân thể cường tráng ấn dấu lực lượng cuồng bạo vô địch.

Trên lưng nó, Gamus lúc này đang đặt ngang cây cự phủ trên vai dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn ba kẻ yếu đuối vừa định đánh lên mình.

"Chỉ là ba cái Vũ Vương đình phong mà cũng dám đánh lên ta? Si tâm vọng tưởng!!!"

Nói rồi Gamus nâng cự phủ lên cao, từng luồng sóng khí màu xanh lá từ hai tay bốc lên ngùn ngụt, chẳng mấy chốc đã bao bọc thân búa.

"Luu Đày!!!"

Gamus hét lớn, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn bỏ một nhát xuống mặt đất.

Ầm!!! Ầm!!!

Khe hở nhỏ từ lưỡi búa nhanh chóng biến thành khe nứt rộng lan thẳng tới vị trí ba người gần vách tường. Mặt đất xung quanh mọc lên vô số thân cây nhỏ xoắn cuộn vào nhau như những con độc xà có linh tính.

Mất thấy tử vong đang đến gần, ba người Getos liều mạng bất chấp thương thế, từ miệng mỗi người phun ra một đoàn hỏa diễm nóng rực. Không hiểu sao nhưng ai cũng có nhìn ra được ba đoàn hỏa diễm nọ đang dung hợp lại với nhau tạo thành một hỏa cầu khổng lồ.

Gamus đôi mắt sáng lên sau đó nhảy khỏi lưng Sư Vương Meris chạy như tên bắn theo hướng chiếu thức mình tung ra. Ngay khi chỉ còn cách khoảng hai mét hắn liền co người nhảy bật lên trên đầu ngọn cây để nó mang theo mình tiến tới hỏa cầu cự đại.

Miệng rộng há ra cười lớn, Gamus hưng phấn xoay tròn cự phủ với tốc độ càng nhanh, đến cuối cùng thân búa gần như biến mất, đôi khi để lại tàn ảnh mơ hồ rất khó nhìn. Dù để thấy lực tay của Gamus mạnh đến mức nào, điều này đến Trường Thiên cũng phải thừa nhận.

Hỏa cầu đang bay nhanh thì bị con lóc bộc phát từ phía Gamus cản lại, nó gần như đứng bất động trên không trung. Gamus cười gần liếm môi.

"Trả lại cho các ngươi!!!"

Hắn nắm chặt thân búa đình chỉ xoay tròn sau đó giống như đánh bóng chày, vỗ mạnh vào mặt hỏa cầu khiến nó bay ngược lại, tuy nhiên lại không bay theo đường cũ để về mà bay góc chéo xéo lên phía trên.

Đúng ngay vị trí của thống soái quân thù thành.

Trường Thiên hứng thú chăm chú nhìn xem tên kia sẽ xử lý như thế nào, nội tâm thầm gio ngón cái với Gamus. Tên nhóc này làm việc được quá, còn giúp hắn đánh giá thực lực của thằng nhãi kia nữa chứ, khi về nhất định phải trọng thưởng.

Vài phút sau mọi người ôm tâm lý xem trò vui phải ghen hòng trần trời, họ nhìn được cái gì? Bùm? Không. Mãn chấn? Không. Cái gì đó ảo diệu? Không.

Đơn giản là hỏa cầu chuẩn bị tiếp xúc thân mật với người đó liền đột ngột biến mất, chính xác là biến mất không vết tích. Hắn ta vẫn đứng chấp tay sau lưng nheo mắt nhìn chằm chằm vào Trường Thiên.

"Thế nào?" Câu hỏi khiến không ai hiểu trừ Trường Thiên.

"Rất mạnh!"

"Đủ không?" Lại một câu hỏi tương tự.

Tuy nhiên lần này Trường Thiên không trả lời sốt sắng như trước, hần hơi trầm tư như để tính toán cái gì đó, một lát sau hần mới lắc đầu mỉm cười.

"Chưa đủ!!"

Không đợi hần ta kịp bất ngờ hay nổi giận thì Trường Thiên đã tiếp tục nói. Có điều câu nói tiếp theo mới làm người ta trợn mắt không tin vào điều mà tai mình vừa nghe được.

"Widky!! Ta chấm ngươi rồi, năng lực rất khá. Theo ta đi!!! Những gì ngươi đạt được sẽ nhiều gấp bội so với bây giờ!!"

Cái wtf gì đây, mấy câu nói cụt ngắn trước chưa đủ thần bí hay sao, mà bây giờ tên điên khùng này còn nói ra được mấy câu như vậy!!!

Nhưng càng khiến người ta phải ngạc nhiên hơn nữa là câu trả lời của người kia.

"Ngươi lấy tự tin đó ở đâu ra?"

"Ta chỉ tự tin vào năng lực của mình mà thôi! Và lại ta chỉ hứng thú với những con thú hoang có năng lực đặc biệt như ngươi mà thôi!!"

"Thú hoang? À... Sao ngươi biết ta chưa bị ai điều khiển hay khống chế? Hình như ngươi còn chưa đủ mạnh để nói chuyện cùng với mấy tên quái vật đứng đầu đại lục này thì phải, vì vậy dựa vào đâu mà dám tranh dành ta với bọn họ?"

Hàng loạt câu hỏi đưa ra khiến người xung quanh càng thêm mờ mịt, rốt cuộc thì hai tên điên này đang nói cái gì vậy. Đang lúc đánh nhau thì lo mà pk đi, lảm lòi như mấy mụ bán cá để làm gì?

Trường Thiên không quan tâm tới thiên hạ quanh hần nghĩ gì, hiện tại hần chỉ mừng thầm vì thằng nhãi kia quả thực như những mình tưởng tượng.

"Nhìn vào đôi mắt đầy tự tin và sự tự do phóng khoáng phát ra từ người của nên ta biết ngươi cũng là một kẻ giống ta, kiêu ngạo, độc hành, không bị gò bó hay chịu sự điều khiển của ai cả. Còn về lý do vì sao ta có gan dám ngồi cùng bàn với đám đầu trâu mặt ngựa kia thì rất đơn giản, chúng đánh bại ta được? Không sai, đó là điều chắc chắn. Nhưng chúng giết ta được? Xin lỗi nhưng kẻ có thể làm được điều đó còn chưa có sinh ra trên đời này đâu. Mà người sống mới luôn là người thắng cuộc cuối cùng, cho nên kết quả đã được định đoạt ngay từ khi bắt đầu rồi!!"

Đúng vậy, những điều Trường Thiên nói nếu đặt ở Song Giới có lẽ sẽ như người si nói mộng, nhưng khi đặt ở Hải Hà đại lục quá yếu ớt so với Song Giới thì lại là chuyện khác. Một nơi chỉ có Ngưng Thế cảnh là level max thì ai có thể giết được Trường Thiên, thân thể hần bây giờ không đến mức bất tử nhưng dưới Chân cảnh mà nói thì dùng từ "Bất tử" cũng không ngoa chút nào.

Trong lòng vị thống soái kia đặt một dấu chấm hỏi lớn, Trường Thiên nói thật? Không biết tại sao nhưng hần hy vọng tất cả đều như Trường Thiên nói. Có lẽ là từ cảm giác tương tự giống Trường Thiên cảm nhận về mình.

"Zero! Hân hạnh gặp mặt!! Nhưng phải xem ngươi dùng cách nào để thuyết phục ta trước rồi mới tính sau!"

"Đó cũng là điều ta đang nghĩ!!"

Dưới lớp mặt nạ dày cộm, Trường Thiên cười thần nhiên, tính cách không nóng không lạnh của Zero khiến hần rất thích.

Có điều khi những viên đại tướng phe hần, từ Warlock già cỗi cho đến thế hệ trẻ như Gudo, Ruvic, Gamus, Erina,... đều dựng đứng hết da gà lên, một nỗi khiếp sợ kinh đảo hải lãng dâng lên trong lòng. Không ngờ chỉ là trận đầu tiên chiếm lại thành trì từ tay Địa Quy Đế quốc thôi vậy mà...

Quái vật đáng sợ này tại sao lại xuất hiện nơi đây, so với thiên tài trẻ tuổi Gaia thì Zero mới là nỗi khiếp sợ thực sự của mọi đại lục, mọi Đế quốc, mọi tiểu Vương quốc nhỏ bé.

Vô địch đồng cấp, thậm chí còn vượt một hai cấp chiến đấu mà vẫn không rơi vào hạ phong, thêm vào đó là tâm trí lạnh lùng, vô cảm đến lạ thường.

Nếu ở Vũ Sư, Vũ Đồ, Vũ Tướng mà vượt cấp khiêu chiến thì không có gì lạ lắm, nhưng.. Nhưng Zero lại là Vũ Quân hàng thật giá thật. Có lẽ Trường Thiên không biết rằng là Vũ Đế đã hơn trăm vạn năm chưa từng xuất hiện ở Hải Hà đại lục này nữa rồi, và Vũ Tôn chính là tồn tại vô địch ở đây.

Zero - Vũ Quân Ngũ tinh, lực chiến thực sự - Vũ Quân Lục tinh.

Sự tồn tại của người này đã là một nghịch lý chứ chưa nói đến năng lực của hần.

Nhìn vẻ mặt của đám người Warlock lúc đen lúc trắng, Trường Thiên hơi gật đầu, xem ra hần không hề đánh giá quá cao người này mà sự thật là Zero đã cao hơn cả những gì mà Trường Thiên đánh giá.

Tuy nhiên trước đó Trường Thiên bộc phát sự tự tin cường đại khiến tâm tình mấy người dưới trướng nhanh chóng ổn định lại, Zero thì sao chứ bên phe mình chả phải cũng có quái vật hay sao? Cùng lắm thì hòa nhau.

Vì vậy trận chiến nhanh chóng được tiếp tục, có điều khi nhìn lại thì góc tường đã bị chiêu thức của Gamus đào mất một lớp đá, bên trong đồng cây và

đất đá là thân ảnh không còn toàn vẹn, máu tươi chảy tràn lan xung quanh chỗ đó.

Gamus đưa tay lên miệng huyết dài một tiếng, Meris trong chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh hắn, đưa tay vuốt nhẹ lên lông bờm sư tử sau đó nhẹ nhàng nhảy lên lưng nó.

Hắn quay đầu cười cười với Getos và Limba đang thở phào sau pha thoát chết kinh điển.

"Chúng ta tiếp tục chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Lên Tốt!

Getos, Limba thăm mắng trong lòng, cả hai không hẹn mà cùng nhau tách ra chạy về hai hướng, đồng thời ra hiệu cho bầy sói đi theo mình. Gamus thấy vậy thì gác lại cự phủ ở sau lưng mình, hắn nâng tay hất về phía trước, hiệu lệnh đã ra, toàn quân không xa đằng sau nhanh chóng tiến lên.

Tuy nhiên trong đoàn quân vài vạn người và mười chiếc xe tháp pháo công thành còn xuất hiện thêm hai xe bọc thép được trang bị FKMG89L đầy đủ để phá cổng. Gamus không để ý nhiều cho lắm, chắc có lẽ là chủ ý nào đó khác của chủ soái, hắn hiện tại cứ vờn tay chụp được đầu tên người sói bất kì là dùng lực bóp nát.

Trường Thiên neho mắt nhìn cảnh máu lửa đang diễn ra, thế trận tuy nghiêng về hắn nhưng cũng chưa nói lên được điều gì, đại quân hai bên đều trên trăm vạn người mà hiện tại chỉ mới xuất ra vài vạn để chiến đấu, dù có chết hết thì cũng không tổn thất bao nhiêu cả.

Nếu như đây là một bàn cờ vua và Trường Thiên, Zero là hai người chơi cờ thì bước đi đầu tiên của họ cực kỳ giống nhau, "Lên tốt" điều mà bất kì kỳ thủ nào cũng phải làm khi bắt đầu ván đấu.

Khác ở chỗ hai vị vương cường đại nhất lại không thể tự mình tham chiến, họ tham gia chiến trận thì lấy ai chỉ đạo đội hình quá mức đông đúc như thế này, chỉ khi tiệc sắp tàn thì may ra mới có cơ hội tay nắm vũ khí xung phong chém giết mà thôi.

Trường Thiên biết con bài chưa lật của Zero còn nhiều lắm, hắn chỉ đang thử năng lực chiến đấu của phe cánh Trường Thiên nên chưa dốc lực ra chiến. Có điều Zero đã đánh giá hơi thấp tướng sĩ, binh lính dưới quyền của Trường Thiên, hắn cười thần bí ung dung nhắm ngậm rượu lấy từ không gian Hư Vô.

Dị biến lúc này đột nhiên phát sinh, Getos và Limba trước đó đã lùi đi đâu mất, nhờ vào khói bụi che đi thân ảnh, lúc này đột ngột hiện ra tại hai cánh trái phải của đoàn quân nặng nề vận chuyển tháp pháo.

Zero trên tường cao vẻ mặt nghiêm túc hẳn, không còn đáng vẻ lạnh nhạt trước đó, bây giờ hắn thực sự muốn đánh một trận với Trường Thiên, không gì khác chỉ là không dễ dàng tìm được đối thủ giống như mình, cường đại chưa chắc thua mình. Khao khác dung nhập vào trận chiến chưa từng có từ trước tới nay đã biến Zero hơi hợt thành Zero từng trải, nghiêm nghị và đầy nhiệt huyết.

Hắn không muốn bại!

Mà máu chóet chuyển bại thành thắng trong đợt đầu ra quân chính là đây.

Bầy người sói hung mãnh giương nanh múa vuốt như những con thú chịu đói lâu ngày, chúng dùng tốc độ khó tin lao thẳng tới mấy con Thạch Tượng sau đó điên cuồng cắn xé, máu tươi cùng những tiếng rống giận thê thảm càng khiến đôi mắt đỏ ngầu kia thêm điên cuồng.

Có không ít người sói chết do những cú quật vùi hoặc dẫm đạp mãnh liệt đến từ Thạch Tượng, năng lực làm cho người ta tìm đập chân run chính là bị thương càng nhiều càng thêm mạnh mẽ của bầy sói, mấy con bị tấn công nhưng chưa chết thì sẽ đứng dậy với cơ thể đầy máu và cơ bắp cực kỳ chắc khỏe, hầu hết đều to lớn thêm vài vòng.

"Lycanthrope!! Chúng tộc này rất mạnh!!"

Trường Thiên vừa thưởng thức rượu vừa lăm bầm cái tên mà mình nhớ chính xác về loài người sói này.

"Giờ mà có thêm ma cà rồng thì chả khác gì giáo hoàng bóng tối đối đầu với khắc tinh nghìn năm trong tiểu thuyết cả!"

Câu nói vừa dứt thì cảnh tượng tiếp theo làm hắn há mồm xem chút đưa luôn cái ly vào.

Những con mưa máu từ vết thương trên người bầy sói chảy ra bỗng chốc ngưng tụ thành mấy thân ảnh đỏ lòm trông rất kinh khủng, cách thức tấn công của chúng vô cùng quái dị, mỗi lần công kích là phun ra một vòi máu bắn vào địch thủ, tất cả mọi thứ gặp trên đường đi đều bị hoại tử trông rất kinh khủng.

Trường Thiên nuốt ngụm rượu trong miệng thay cho nước bọt thì thảo.

"Không cần phải linh nghiệm vậy chứ, Dracula lại cộng sinh với Lycanthrope, như thế cũng được à? Ta chưa có say mà?"

Trận chiến đang diễn ra đến hồi gay cấn, máu chảy thành từng con suối nhỏ lai láng khắp nơi trên mặt đất, thương vong hai bên đều có nhưng có vẻ như đội quân do Gamus chỉ huy bị thiệt hại nhiều hơn, hắn rất muốn quay lui trợ giúp, đáng tiếc quân lệnh như sơn, mục tiêu vẫn là công thành. Gamus đánh bắt lực nhìn binh lính, cự thú do mình dày công huấn luyện gục ngã xuống từng lớp từng lớp.

Tuy nhiên Gamus "bắt lực" nhưng chưa hẳn Trường Thiên cũng "bắt lực" như hắn, kế hoạch đã được đặt ra, con mồi đã cắn câu, công việc còn lại là của ông.

Cánh phải quân đoàn Thạch Tượng bỗng dừng chân động đờ, mặt đất rung lên liên tục, Gamus hai mắt sáng lên quay phắt đầu lại. Từ đằng xa một đội kỵ binh như thủy triều trút nước đang lao tới, đoàn kỵ binh này cực kỳ không bình thường, chúng phủ lên mình một bộ giáp bằng lửa xanh âm u như lửa địa ngục, và dẫn đầu không ai khác chính là Gudo. Xứng với tên gọi "Bóng ma chiến trường", như một bóng ma đột nhiên xuất hiện rồi lặng im biến mất. Trường Thiên đặt cho Gudo và quân đoàn của hắn cái tên là Ghost.

Cánh trái hoàn toàn khác với sự bùng nổ mạnh mẽ mà bất ngờ của cánh phải, đơn giản là sự xuất hiện của mấy trăm ma pháp sư Hòa hệ cùng Lôi hệ do Erina chỉ huy đứng bao vây vòng ngoài Thất Sát quân đoàn.

Vì sao lại là Hòa hệ, Lôi hệ mà không phải hệ nào khác, cái này phải nói đến năng lực nhìn thấy thuộc tính tu luyện đặc thù của Tử Nhân, Trường Thiên phát hiện bảy người sói kia mang năng lượng Âm hệ và Huyết hệ - một thể biến dị từ Âm hệ, rất nồng, mà hai hệ này lại bị khắc chế rất mạnh mẽ bởi Hỏa, Lôi. Đội hình hủy diệt vì vậy mà được lập ra bởi Erina, tướng lĩnh Lôi hệ duy nhất của đại quân Song Thiên.

Kết cục không khó đoán ra, Limba ở cánh phải chưa kịp gãy dựa thì bị một thương xuyên thủng ngực, chết không thể chết hơn được, cánh giới quá cách biệt là nguyên nhân chủ yếu, toàn bộ người sói cùng huyết nhân bị tiêu diệt bởi ngọn lửa bắt diệt bốc lên từ Ghost.

Cánh phải hơi chật vật nhưng cũng không quá khó khăn dành cho Erina, vô số tiếng sói tru kêu gào đau đớn vang lên, trong ba mươi phút Thất Sát quân đoàn toàn bộ bị diệt.

Điều đặc biệt trong khoảng thời gian này là khoảnh khắc Erina gặp nguy hiểm trí mạng bởi những đợt công kích liều mạng đến từ Getos, năng thấp hơn hẳn ta hai cánh giới nên nhanh chóng bại lui.

Thời điểm bàn tay tràn đầy hỏa diễm của Getos sắp chạm vào đầu nàng thì một cây trường thương không biết từ đâu phóng tới, Getos phát hiện ra thì cũng đã muộn, trường thương mang đầu hắc cắm sâu vào tường thành, gần như là xuyên thấu vào bên trong, đủ thấy lực đạo mạnh đến mức nào.

Zero sầm mặt liếc mắt nhìn Trường Thiên đang nhàn nhã nhấp ngụm rượu, không phải hắn không muốn can mà là can không được, năng lực đặc biệt của hắn không hề có tác dụng với cây trường thương kia. Đánh chết Zero cũng không tin cây trường đó chỉ được phóng ra dựa vào lực lượng thuần túy, đùa gì vậy, đừng nói Getos, cho dù là Zero hắn cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu với mũi thương đó. Có điều hắn nên tin đi, bởi vì Trường Thiên chính là dùng sức mạnh cơ bắp mà thôi, cùng lắm là vận tí lực từ Bạch Hồn hỗ trợ thêm.

Trường Thiên lắc lắc ly rượu trong tay, dáng vẻ bất chước mấy quý tộc trong ti vi mà hắn xem ở kiếp trước.

"Thuộc hạ nguoi giết Gamus, Gudo hay một ai đó khác ta không quan tâm, bọn chúng yếu thì chết đây là quy luật, nhưng nữ nhân ta chăm thì đừng có đụng tay vào, thương tích một chút ta cũng bẽ cổ hết."

Kết thúc lời nói là một cỗ sát khí kinh thiên động địa, đến cả trời đất cũng phải chịu áp lực mà run rẩy từng đợt, bầu trời vốn âm u ít nắng thì nay lại càng tối sầm lại, mây đen từ khắp nơi chẳng mấy chốc đã tụ tập lại che phủ mặt đất bên dưới.

Tâm tình của Trường Thiên bây giờ gây ảnh hưởng rất nhiều đến thời tiết và thiên nhiên xung quanh hắn, Trường Thiên cũng khá kinh ngạc về điều này. Có lẽ sau khi nhận được sự tăng phúc từ "Chuẩn quy tắc" thần bí kia.

Erina không biết những gì hắn đang nghĩ nhưng câu nói của hắn đã đánh động nội tâm nàng, từ thái độ mà Trường Thiên đối xử với hai chị em thì nàng hiểu được, về sau rất có thể sẽ không được làm nữ nhân chính thức của hắn, tuy nhiên chỉ cần một câu như vậy cũng đủ để Erina cảm thấy chỉ cần được ở bên cạnh Trường Thiên là mãn nguyện.

Ngu xuẩn sao? Chắc vậy, nữ nhân khi yêu vốn không được thông minh cho lắm (mấy chị em phụ nữ đọc câu này thấy ức chế thì cho mình xin lỗi nhé, yêu là mù quáng nên không có mấy người khi yêu mà giữ vững được lý trí cả. Bản thân mình đàn ông cũng vậy mà, hehe).

Ít nhất Trường Thiên sẽ không đối xử tệ với hai nàng, vậy là đủ rồi.

Quay trở lại với trận chiến, phe thủ thành như lâm đại địch, tinh thần vô cùng khẩn trương cùng sợ hãi, sát khí kinh khủng kia không phải ai cũng đối mặt được. Ngược lại với họ thì đại quân phía sau Trường Thiên lại càng thêm hưng phấn và nhiệt huyết sôi sục, cảm nhận được ý chí giết chóc từ sát khí lâm liệt do Trường Thiên phát ra nên tất cả đều mang tâm tình phải chém giết một ai đó ngay bây giờ.

Quân đoàn Thạch Tượng hùng hổ đẩy nhanh tốc độ, chẳng mấy chốc công thành đã ở ngay trước mặt, lúc này chỉ cần hai mươi phút thì hai cỗ xe thiết giáp khổng lồ đó có thể phá tan cánh cửa bằng gỗ được gia cố kim loại siêu cứng nặng trĩu kia.

Chương 83: Thiên Long Xuất Kịch!!!

Trận đầu Trường Thiên thắng.

Đứng trên cao, Zero nhắm hờ mắt thở dài một hơi, không thể không thừa nhận hán tính toán khá kỹ nhưng vẫn thua Trường Thiên một bước. Bản tính hiếu thắng vốn có của đàn ông lại dâng lên trong lòng, đặc biệt là mấy kẻ kiêu ngạo, mạnh mẽ như Zero.

"Chỉ mới bắt đầu thôi mà, trò chơi còn dài lắm!!!"

"Gió bắt đầu nổi lên! Sương mù sẽ che mắt các ngươi!"

Câu nói quỷ dị không đầu không đuôi khiến người ta vô cùng khó hiểu, nhưng...

Trường Thiên bên dưới đang nhắm nhấp ly rượu thì đột nhiên đứng bật dậy, cái ly trên tay tan vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi từ Zt9KAjp từ biến thành hư vô. Hắn không quan tâm tới điều đó, việc duy nhất hắn muốn duy nhất bây giờ đó chính là nhanh, nhanh và nhanh.

Không chút do dự, Trường Thiên như viên đạn bắn khỏi nòng, dùng tốc độ không tưởng bay đến bên cạnh Erina sau đó quay về Bảo tọa quen thuộc, tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong vòng vài giây. Erina ngẩn người chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã ngồi trên đùi Trường Thiên, nằng nặc mặt định hỏi thì bị thái độ nghiêm túc của hắn khiến câu nói chuẩn bị ra khỏi miệng lại phải nuốt ngược vào trong.

"Thằng nhãi đó tính chơi lớn thật rồi!"

Trường Thiên lăm lăm chìm trong suy nghĩ của bản thân, quên mất cả Erina đang ngồi trên đùi mình.

Nơi Erina đứng ban nãy chợt một cơn gió nổi lên, thổi qua khu vực vừa tàn sát bảy người sói.

Những binh lính cùng với pháp sư đang chuẩn bị tiến lên theo quân đoàn Thạch Tượng hoặc lui về hàng ngũ phía sau thì chợt cảm giác có cơn gió mát rượi thổi qua. "Mất mẹ" là điều cuối cùng họ cảm nhận được trên thế gian này.

Chỉ trong tích tắc hầu như tất cả mọi thứ trên cơ thể bọn họ đều bị tứ phân ngũ liệt, hóa thành cơn mưa máu rơi xuống mặt đất.

gần ngàn sinh mạng cứ như vậy đơn giản chết đi, thậm chí không ai biết họ chết như thế nào.

Erina vô tình nhìn qua thì thấy cảnh tượng hải hùng kia, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch tràn ngập hoảng sợ, cuộc đời nàng thấy qua vô số người chết cùng với cách thức giết người tàn bạo bậc nhất, nhưng chỉ trong nháy mắt giết ngàn người mà vẫn không biết giết bằng cách nào thì quả thật quá kinh hãi thể tục rồi.

Nếu vừa rồi Trường Thiên không mang nàng đi kịp thời thì phải chăng số phận nàng cũng như mấy người xui xẻo kia. Càng nghĩ Erina càng giật mình, về ứng hồng trên mặt biển mất thay vào đó là sự nghiêm túc chưa từng có.

Không đợi Trường Thiên cho phép, Erina nhảy xuống đất sau đó chạy tới chỗ Huyết Nhận quân đoàn của mình chuẩn bị tâm lý tốt nhất cho tình huống xấu sắp tới.

Thời điểm Erina rời khỏi đùi mình thì Trường Thiên mới giật mình quay lại với hiện thực, hắn thảm máng bản thân mãi tính toán mà quên quan sát tình hình hiện tại.

Tuy nhiên, khi bắt đầu để ý đến xung quanh thì Trường Thiên mới không nhận được bật thốt lên.

"Cái quái gì thế này!!!"

Cả một phiên không gian tràn ngập sương mù trắng xóa, khắp nơi vẫn vang lên tiếng chém giết không ngừng, những âm thanh kêu la, tiếng va chạm binh khí vang vọng bên tai.

Người khác không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng Trường Thiên lại thấy được thông qua Tử Nhãn, không nhìn thì thôi, đã nhìn rồi mới biết cái gì gọi là người mù đánh nhau.

Do cơn gió lạ lùng kia đi đến nơi nào là sinh mạng ở đó liền bị tước đoạt cho nên dẫn đến tâm lý sợ sệt ở trong lòng binh sĩ, kẻ thù vô hình kia đã không thấy thì chớ, bây giờ còn thêm sương mù che mắt không biết Đông Tây Nam Bắc hướng nào là hướng nào. Cả đám nhao nhao khu loạn vũ khí trong tay, bây giờ sợ hãi đã chiếm lấy toàn bộ tâm trí của bọn họ, làm sao phân biệt được địch ta nên cứ thế mà đánh nhau.

Địch chưa đến mà quân ta đã thê thảm như thế này rồi, Trường Thiên chán chường lắc đầu, tâm lý của binh sĩ vẫn chưa đủ mức độ yêu cầu của hắn, thôi thì cứ để như vậy thêm một lúc nữa rồi xử lý. Giúp bọn chúng có thêm kinh nghiệm trước những tình huống bị động như bây giờ, phần khác là tôi luyện tâm trí vững chắc sau khi trải qua chuyện sinh tử ngay cận kề.

Điều khiến Trường Thiên có chút vui mừng chính là những quân đoàn chủ chốt, con bài tẩy của hắn hoàn toàn không gặp trường hợp tương tự như đám binh lính hỗn loạn xung quanh, về mặt người nào người nấy đều lạnh lùng pha lẫn huyết tính, không vì kẻ thù vô hình hay đám sương mù quỷ dị kia mà lay động.

Trong làn sương mù mờ ảo, những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua như khúc nhạc du dương đưa tiễn người về cõi vĩnh hằng, không biết bao nhiêu sinh mạng đã bị mang đi. Dần dần những người còn sống sót đã chết lặng, không khua tay múa chân nữa, đôi mắt chán nản tuyệt vọng chấp nhận cái chết, không còn sợ hãi như trước mà chỉ còn chút tiếc nuối.

Tiếc nuối bởi vì cuối cùng họ cũng nhận ra được sợ hãi cái chết chỉ làm con người ta trở nên mềm yếu, bất lực, đã là quân nhân thì phải luôn sẵn sàng đón nhận cái chết và tìm cách vượt qua nó để đi đến một tương lai xa hơn. Hành động vừa rồi của họ thực khiến người khác chê cười.

Trường Thiên vẫn luôn quan sát diễn biến nhìn thấy cảnh tượng không mấy bắt mắt này thì mỉm cười hài lòng, hắn còn tưởng đám kia phải đến khi chết hết mới nhận ra được điều đó nữa chứ, dù gì cũng tồn thất của hắn gần mười vạn binh lính rồi, nếu lâu hơn tí nữa chắc chắn Trường Thiên sẽ phải ra tay.

Sau đợt này chắc chắn quân đoàn của hắn sẽ tăng mạnh về mặt tinh thần cũng như chiến lực, tôi luyện kiểu này tuy tàn khốc nhưng không thể phủ nhận là cách trực tiếp và nhanh nhất. "Cảm ơn người anh em, người vừa giúp ta một chuyện tốt đấy, chưa kể mấy chủng tộc đặc biệt này càng làm cho ta cảm thấy hứng thú về người hơn đây Zero à!"

Trường Thiên để lại điệu cười quái dị sau đó biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện thì Trường Thiên đã ở trung tâm vùng sương mù dày đặc kia, đúng ngay vị trí mà cơn gió dị thường mang theo mùi máu tanh chuẩn bị đi qua.

Từng đôi mắt âm trầm bỗng chốc sáng lên như thấy được chiếc bè cứu vớt trong cơn bão, vị chủ soái này rất mạnh, có thể sẽ là cọng rơm cứu mạng của họ chẳng. Ai cũng đều hy vọng chuyện thần kỳ nào đó sẽ xảy ra.

Không riêng gì bọn họ, những người quan sát chiến cục như Zero, Warlock,... cũng chờ xem sự thể hiện tiếp theo của Trường Thiên.

Trường Thiên lắc lắc cổ sau đó lấy Diệt Thương Thiên ra cầm lên tay, cảm giác câu thông với thiên địa luôn luôn tồn tại trong lòng làm hắn nghĩ đến một chiêu thức đặc sắc, cực kỳ phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Hắn nâng đao chỉ xéo xuống mặt đất trước mặt, bầu trời trên cao bắt đầu xuất hiện sấm chớp, cuồng phong chẳng mấy chốc đã tụ tập như rồng cuộn, không gian chấn động mãnh liệt kinh người.

Sóng xung kích thổi bay mấy người đứng gần Trường Thiên, thân đao vẫn bất động nhưng năng lượng từ nó tỏa ra lại khiến Zero ở đằng xa cũng xanh mét mặt mày.

"Thiên Long Xuất Kích!!!"

Tức thì vô số tia sét to như cột chống trời ầm ầm đánh xuống mặt đất tạo thành vòng tròn lôi điện lấy Trường Thiên làm tâm điểm. Không gian bên trong vòng tròn như thế giới của lôi điện, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ lạnh tóc gáy.

Vài giây sau khi vòng tròn hình thành, một cơn trường long dài ngoằng được tạo ra từ những tia sét uốn lượn vòng quanh Trường Thiên, tuy không to lớn nhưng uy lực thì khỏi phải bàn cãi.

GRÀO!!!

Tiếng gầm chứa đựng vô tận long uy bộc phát năng lượng sóng âm đến cực hạn, mặt đất vỡ tan, trên tầng mây cao từng cột vòi rồng hướng thẳng mặt đất đánh xuống.

Tầng sương mù bị thổi bay trong tích tắc, để lộ ra vô số nhân hình kỳ quái, mỗi một người mang theo một cái túi to đựng ở sau lưng, cái mũi to lớn che gần hết khuôn mặt, thân hình thấp bé cùng bàn chân to bự giống như đúc mấy chú lùn da xanh trong hoạt hình xi trum.

Đến bây giờ mọi người mới biết, thứ tạo ra kinh hoàng trong lòng bọn họ là cái gì, họ chỉ hận không thể tự tay giết chết vài tên ngay bây giờ. Đáng tiếc cảnh tượng ngàn năm khó gặp trước mắt mới thu hút sự chú ý nhất bây giờ.

Một tiếng gầm long uy trước đó còn khiến cho cơn gió kia ngừng lại lộ ra những quái nhân có cánh ở bên trong, người chim??? Không, phải gọi là tinh linh tộc, một bộ tộc cực mạnh về tốc độ, ở Song Giới cũng có Tinh Linh nhất tộc nhưng hình dáng lại hoàn toàn khác xa nhau, một nơi thì Tinh Linh quá mức xinh đẹp, còn nơi kia lại quá mức xấu xí. Trong mắt Trường Thiên lúc này, đám Tinh Linh khác máu phía trước xấu đến mức ngay cả cô gái xấu nhất thế giới mà đứng gần bọn chúng cũng có vài phần hãnh diện về "nhân sắc" của mình.

Trường Thiên không ghét người xấu, nhưng người quá xấu thì hắn lại không có thiện cảm, đặc biệt mấy tên này vài phút trước đó còn đồ sát người của hắn.

Sau lớp mặt nạ, gương mặt Trường Thiên tràn đầy hưng phấn, skill của đại ca Sesshomaru quá đỉnh, ngẫu cử gọi là.

"Cuồng Long Phá!!!"

Trường Thiên nâng thanh đao chỉ lên trời, trong chớp lát con trường Long như được lệnh bay thẳng lên cao sau đó dùng tốc độ điện xẹt lao thẳng xuống mặt đất, nơi những Tinh Linh xấu xí kia đứng.

ĐỪNG!!!

Va chạm tạo nên một vụ nổ lôi điện thiêu rụi mọi thứ xung quanh đó, càng đừng phải nói đến đám Tinh Linh chịu nạn trực tiếp, ngay cả tro cốt cũng không còn, tất cả tan biến vào hư không.

Binh lính hai phe mặc dù đứng xa nhưng vẫn cảm đầu chạy thực mạng, tướng lĩnh cũng không ngoại lệ, không một ai dám ưỡn ngực tự tin rằng mình sẽ toàn mạng trong vụ nổ mãnh liệt đó.

Zero nắm chặt bàn tay đến bật máu, hắn cảm nhận được lực lượng trong một kích vừa rồi vượt qua phạm trù hắn có thể nghiền tiếp, dù có khả năng đặc biệt làm con bài tẩy đi chăng nữa cũng phải chết mất xác sau đòn đó.

"Chạy???"

Câu hỏi lớn nhất từ trước đến nay xuất hiện trong đầu Zero, hẳn đủ dũng khí để bỏ chạy sao, trong khi mình còn chưa ra trận, chưa được đánh một lần thỏa thích với tên kia nữa.

Nhưng biết chết mà vẫn lao đầu vào khác gì tên điên, có điều người khác không chấp nhận việc mình bị điên nhưng riêng Zero thì không quan tâm, chỉ cần tìm được người mình coi là đối thủ thì cho dù chết vẫn phải liều mạng một phen, cuộc đời hắn đã quá nhàm chán, vô vị rồi, chết có gì đáng sợ.

Cứ như vậy, một trận chiến không được báo trước sắp sửa nổ ra, vốn tưởng sẽ dùng binh chiến đấu trong vài ngày, nhưng một quyết định táo bạo đã dẫn đến trận chung kết chắc chắn phải diễn ra này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phệ Nhân Tộc

Nhìn Trường Thiên lúc này mới thực sự là Lôi Thần giáng thế, trên người mặc một bộ áo giáp hai màu tím, đỏ trông rất yêu dị, tấm áo choàng đỏ rực như ngọn lửa bất diệt không bao giờ tắt ở sau lưng, gương mặt tuần mỹ cực kỳ đặc thù được giấu sau chiếc mặt nạ hình cánh dơi phối hợp với mái tóc dài xõa bay tùy ý làm tăng thêm phần thần bí, tuần lăng không cách nào hình dung được.

Đừng nói là mấy nữ tướng, nữ binh mà ngay cả nam nhân cũng phải xuýt xoa trước vẻ đẹp như chiến thần trước mắt.

Trường Thiên gác đao lên sau đó ngẩng đầu nhìn Zero trên tường cao, cánh tay còn lại nâng lên làm động tác ngoắc ngoắc ý bảo "thích pk thì xuống đây!!"

Zero không nhìn được nữa, hắn gầm lớn dùng mười thành lực lượng lao như tên bắn xuống vị trí Trường Thiên, bờ tường chịu lực phản chấn quá mạnh nên đã vỡ vụn bay ra dựng phải mấy tên binh lính gần đó. Đến chết họ vẫn không thể ngờ rằng mình lại chết nhắm đến vậy.

"Đờ chiêu này!!!"

Trường Thiên cười lớn một tiếng sau đó hoành đao chém ra một vòng tròn, hàng vạn tia sét như bị điều khiển hóa thành vô số độc xà phóng về phía Zero. Hắn muốn thông qua chiêu thức tầm xa này để xác nhận suy đoán của mình.

"Chết tiệt!!"

Thầm mắng trong lòng, Zero bắt đầu dĩ phải sử dụng dị năng một lần nữa, tưởng chừng những tia sét độc xà kia sẽ đốt Zero thành than nhưng chỉ thấy khi chúng chạm vào người hắn thì lập tức biến mất không dấu tích. Ngoại trừ vài con là đục thủng mấy lỗ trên áo giáp ra thì Zero chưa bị thương tổn gì quá nghiêm trọng.

Không như vẻ kinh ngạc của mọi người, Trường Thiên ngược lại hưng phấn dị thường, cuối cùng thì hắn cũng có thể xác định được, Zero là ai...

Mỉm cười sáng khoái, Trường Thiên không chút chần chờ bật người phóng tới đón đầu Zero. Hắn đặt ngang loan đao chém vào mạng sườn của Zero, một đòn hiểm rất khó né tránh.

Tất nhiên không thể chờ chết, Zero cắn răng đánh cược suy nghĩ của mình có chính xác hay không, hắn không né không đỡ mà xoay song đầu đao bổ

một nhát toàn lực xuống đầu Trường Thiên, lợi thế trên cao cộng thêm cú nhảy vừa rồi được Zero vận dụng triệt để.

May mắn là mọi chuyện không ngoài dự đoán của Zero, đòn tấn công của hắn ra sau nhưng đến trước, bắt buộc Trường Thiên phải biến chiêu, từ công chuyển sang thủ, hắn kịp thời kéo Diệt Thương Thiên về sau đó dùng sống đao để chặn một kích trí mạng.

Thân thể Trường Thiên như đạn pháo bắn mạnh xuống mặt đất tràn ngập lôi điện bên dưới, nhát chém vừa rồi tạo ra sóng xung kích đầy dạt đám vôi rỗng xung quanh ra xa đủ thấy không hề yếu chút nào.

Có điều, Trường Thiên đã vượt ra ngoài dự đoán của tất cả, hắn từ từ, thông thả đứng dậy sau đó quơ thanh đao về một bên tạo ra cơn gió thổi bay đám bụi mù đi. Trên người không hề có chút thương tích nào, ngay cả vết xước trên áo giáp cũng không.

"Người rất liều mạng, ta rất hâm mộ điểm này ở người, dám đánh cuộc mới có cơ hội thành công. Nhưng dựa vào đâu mà người biết được điều đó?"

Trường Thiên có chút kinh ngạc về sự liều lĩnh của Zero nên muốn hỏi một chút về vấn đề này.

Zero gật đầu, cũng không từ chối trả lời.

"Từ tốc độ và sự dao động của nguyên tử có trong chân khí xung quanh người, không biết vì sao người lại có được sức công kích mạnh đến bất thường nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được tu vi thực sự của người không cao hơn ta, thậm chí là thấp hơn khá nhiều!"

"Hahaha!!! Khá lắm, rất khá, người càng giỏi thì ta lại càng mong muốn có được một thuộc hạ như người!! Tới đây... Chúng ta tiếp tục!!!"

Zero không bỏ qua cơ hội, chân vừa chạm đất hắn liền sử dụng tốc độ cực hạn tấn công Trường Thiên, bây giờ đã biết ưu thế của mình thì hắn không ngại vận dụng triệt để khoảng trống đó.

Oành!!! Oành!!!

Keng!!!...Keng!!!...

...

Vô số tiếng va chạm binh khí và nhục thân vang lên bên tai mọi người, nhìn hai tên điên đánh nhau chẳng khác gì hai con sư tử tranh giành lãnh thổ cả, bất chấp thương thế mà điên cuồng lao vào nhau ăn miếng trả miếng.

Mặc dù chịu thương tích nhiều hơn vẫn là Trường Thiên, bởi vì tốc độ của hắn khi ở trạng thái bình thường làm sao có thể là đối thủ của Zero được, trừ khi sử dụng tới Quý Anh hoặc Xích Thân, nhưng một khi dùng tới hai con bài đó thì Zero sẽ chết là cái chắc, mà điều đó Trường Thiên lại không muốn thấy nên vẫn cứ dùng thể lực trâu bò cùng "Bất tử thân" chiến đấu theo kiểu tiêu hao là an Fit6p2vv toàn nhất.

Đang lúc hơi thất thần, Trường Thiên dính ngay một trọng quyền vào mặt, lực đạo mạnh đến nỗi đánh bay thân thể gần trăm ký của hắn tạo thành hai vệt dài trên mặt đất.

Zero làm sao bỏ qua cơ hội tốt như thế chứ, không một động tác thừa, hắn đặt ngang song đầu đao rồi bắt đầu xoay vòng tròn, chẳng mấy chốc một cơn cuồng phong mang theo vô số đao khí mỏng hơn cả cánh ve đánh úp vào Trường Thiên.

"Tốt lắm, Phong hệ chân khí rất mạnh!!"

Nói rồi Trường Thiên nắm chặt loan đao cắm thẳng xuống đất để dừng thân mình lại, Hư Vô đột nhiên xuất hiện ở lòng bàn tay còn lại, hắn đẩy nhẹ bàn tay về phía trước thì một cỗ lực đẩy như muốn bài xích tất cả mọi thứ ở bên ngoài sinh ra.

Con cuồng phong kia giống như trò hề của con nít trước lực đẩy cuồng mãnh, những đao khí ẩn hiện bên trong bị chia năm xẻ bảy, chiêu thức mạnh mẽ Zero xử ra trong nháy mắt không còn lại gì. Tuy nhiên đó lại là may mắn của hắn, Nếu không phải vì kiêng kỵ "Quy tắc" đáng chết do đám Thần Nhân kia đặt ra thì Trường Thiên đã chuyển đẩy thành hút, mà như vậy thì tu vi Zero khổ công tu luyện sẽ bị rút đi không ít.

Trừ Zero vẫn giữ được bình tĩnh ra thì toàn bộ người quan chiến kinh hãi thất sắc, năng lượng tà ác cùng áp lực từ hắc động trên tay Trường Thiên tỏa ra quá kinh khủng.

Trường Thiên lắc đầu sau đó tiếp tục lao vào đánh nhau sống chết với Zero, một đao nối tiếp một đao, cơ thể hồi phục quá mức biến thái khiến Trường Thiên gần như vô địch trong trận chiến này, trong khi Zero càng lúc càng nhiều thương tích hơn thì hắn vẫn bình an vô sự.

Cảm nhận được sức lực ngày càng tụt giảm, Zero quyết định cắn răng tung một đòn liều mạng năm ăn năm thua.

Hắn bắt chấp loan đao của Trường Thiên hướng bụng mình đâm tới, tay cầm song đầu đao đưa về phía sau lưng thủ thế.

Trường Thiên nhận ra điều gì đó bất thường nhưng hắn có đủ tự tin để đón nhận mọi loại công kích từ Zero nên vẫn nhắm thẳng mạng sườn Zero đâm tới.

Phập!!!

Lưỡi dao xuyên qua tận đặng sau lưng Zero, máu tươi nhiễm hồng cả mặt đất, khoe miệng Zero cũng có vài tia máu trào ra. Hắn đã quyết định liều mạng thì sẽ không hối hận, song đầu dao bỗng nhiên xuất hiện trước ngực Trường Thiên.

"Phân Giải!!!"

Trường Thiên tròn tròn mắt kinh ngạc...Một sóng ánh sáng từ song đầu dao bắn thẳng vào ngực Trường Thiên.

Ừc!!...Ừc!!...

Âm thanh như tiêu hóa thức ăn nhưng được phóng to từ trong người Trường Thiên vang lên, cảm giác đau đớn thống khổ ở lục phủ ngũ tạng làm cho vẻ mặt phía sau mặt nạ không hề tốt chút nào. Chỉ sau vài giây, Trường Thiên không chịu nổi há miệng phun ra một ngụm máu tươi lẫn lộn với nội tạng vỡ nát.

Xem ra chiêu thức Zero sử dụng có khả năng phá hủy trực tiếp những cơ quan bên trong cơ thể địch thủ, nếu như dùng trên người ai đó khác thì kẻ đó chắc chắn không chết cũng bị trọng thương nhưng Trường Thiên thì không như vậy, hắn chỉ xem như đó là một lần thay đổi nội tạng mà thôi.

Zero quan sát biến hóa của Trường Thiên, thấy hắn phun ra ngụm máu vừa rồi thì tưởng như đã thành công nhưng sau khi thấy vẻ tươi cười khinh thường kia thì Zero biết được rằng, chỉ nhiều đó chưa đủ để gây thương tổn thực chất cho tên quái vật hình người trước mặt.

"Không hổ là đối thủ mà ta tìm kiếm bao lâu nay, dù lần này rất có thể sẽ không sống sót để nhìn thấy bình minh ngày mai được nhưng..."

Nói đến đây Zero liền dừng lại không tiếp tục nói câu sau nữa.

Ngược lại không tức giận mà Trường Thiên rất hưng phấn và mong chờ.

"Chưa đạt đến Đế cấp chân chính mà đã có năng lực biến hình, hahaha!!! Kế hoạch Thất Đại Quỷ Tướng của ta sẽ bắt đầu từ người... Hahaha!!!"

Khi Trường Thiên không nhịn được cười ha ha cũng là lúc Zero phát sinh biến hóa, hắn lột hết mớ giáp công kênh ra sau đó quỳ rạp xuống đất, giống như chịu nổi thống khổ cực độ nào đó nên những tiếng kêu gào thảm thiết liên tục từ miệng Zero vang lên.

Không lâu sau mọi thứ trở lại sự yên tĩnh vốn có, Zero cũng chậm rãi đứng dậy, tuy nhiên khuôn mặt vặn vẹo biến dạng do đau đớn chứng tỏ chuyện vừa rồi không phải ảo giác.

Dị biến bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Cơ thể còi trùn của Zero run lên từng đợt. Xoẹt!! Cánh tay thứ nhất...Cánh tay thứ hai, tổng cộng có hai cánh tay nữa mọc ra trên người Zero.

Trên gương mặt không mấy điển trai dần dần bị bao phủ bởi hai lớp màng màu đỏ giống như hai cái tổ ong, chiếc lưỡi đột nhiên dài ra một cách đáng sợ.

Sau lưng Zero một đôi cánh mỏng dính hiện ra, chúng khẽ đập tạo nên những âm thanh vui tai nhưng khi để người Việt Nam nghe thấy thì sẽ tìm mọi cách để đuổi đi cho bằng được.

Vô số lông tơ màu đen mọc lên phủ khắp người hắn khiến người ta giật mình kinh sợ không thôi.

"Ruồi!!!"

Nhìn Zero lúc này có hết năm phần giống ruồi, năm phần còn lại là nhân hình. Những người gần đó sau khi xem bộ dạng Zero liền không tự chủ được bắt giác bước lùi về phía sau, đây là sự sợ hãi bẩm sinh chứ không phải họ cố ý làm vậy.

Hình dạng của Zero chính là hình dạng nguyên thủy của Phệ Nhân tộc, tộc quần cường đại sánh ngang với Cự Nhân tộc năm xưa do Cự Đế thống lĩnh. Tuy nhiên tầm ảnh hưởng của Phệ Nhân tộc lại lớn hơn Cự Nhân tộc gấp nhiều lần, có lẽ do thời gian và không gian phát triển khác nhau nên mới dẫn đến chuyện này.

Thời điểm đó chỉ mỗi một tộc quần lại có thể gây hoang mang, khiếp sợ cho hơn một phần tư số vị diện có trong Vạn Giới. Bởi vì Phệ Nhân tộc không hề chịu sự hạn chế của "Quy tắc" nên chỉ trong vòng hai ngàn năm đã có hơn ba trăm vị diện bị biến thành phế tích. Và kết quả chẳng khác gì Cự Nhân tộc, có điều đội hình góp mặt tiêu diệt lại chỉ có bốn người, nhưng chỉ cần nói ra tên bốn người là đủ làm người nghe có hiểu biết sợ vỡ mật.

Lục Đạo Vô Thần, Diệt Sinh Đạo Thần, Quang Minh Chân Thần cùng Hắc Ám Chân Thần. Tứ đại Thần Nhân chương không Vạn Giới lúc đó đồng loạt xuất thủ để hủy diệt tận gốc Phệ Nhân Tộc đáng sợ kia.

Bằng một cách thần kỳ nào đó mà Zero lại là hậu duệ còn sót của Phệ Nhân tộc, Trường Thiên không biết còn ai không nhưng chắc chắn Zero là một trường hợp đặc biệt có một không hai, tộc nhân của Phệ Nhân tộc phải đạt tới Đế cấp mới có khả năng biến hình, nhưng Zero còn chưa bằng một phần vạn Đế cấp mà đã làm được, chứng tỏ huyết mạch của hắn không bình thường chút nào.

Trường Thiên mở mắt ra để có thể quan sát thật kỹ chủng tộc huyền thoại này.

"Hoàn hảo, vị trí đó chắc chắn sẽ thuộc về người thôi Zero à!!!"

Bất giác Trường Thiên hơi nhú mày.

"Không khổng chế được?? Xem ra vẫn còn một chút hạn chế khi biến hình quá sớm, mạnh hơn ban đầu không ít nhưng cứ như một tên điên chỉ biết đánh đấm thì kiểu gì cũng thua thiệt nhanh hơn!"

Đúng như lời Trường Thiên nói, từ miệng Zero phát ra những tiếng gầm gừ kỳ quái, căn bản không phải tiếng người, hấn nắm song đầu đao trên tay rồi chụm ba cánh tay còn lại vào. Sau khi tách ra thì đã có thêm ba thanh song đầu đao khác, không ai biết hấn lấy từ đâu, ảo thuật chăng? Ngay cả Trường Thiên cũng không nhìn ra được.

Quái vật Zero ngửa đầu rống to một tiếng sau đó dùng tốc độ không thể tin được lao đi, tuy nhiên hướng mà nó phóng tới không phải Trường Thiên mà là tường thành.

ẦM!!!...ẦM!!!...

Chỉ với một cú húc, góc tường thành như tờ giấy mỏng ầm ầm sụp đổ, cuộc đồ sát vô ý thức diễn ra. Đây có lẽ là điều mà Zero không nghĩ tới, hấn trước khi biến hình đã thầm hy vọng sau khi biến thân về hình dạng quái vật này sẽ đánh một trận với Trường Thiên rồi chết cũng được, ít nhất đây cũng là toàn bộ thực lực mà hấn có lúc này. Đáng tiếc, sự thật vốn luôn tàn khốc và khác hoàn toàn so với dự đoán.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đồ Diệt Trận Tái Hiện!

"AAA!!!"

"Mau rút lui!!! Mau rút lui...Nhanh lên....AAAA!!!"

"Chủ soái đại nhân hóa....Ừc!!!"

....

Vô số tiếng kêu gào thảm thiết vang lên làm người ta sởn gai ốc, gần trăm vạn quân thủ thành như những con dê nằm trên bàn mổ, từng con từng con một bị cắt tiết, chia năm xẻ bảy mà không chút phản kháng nào. Chẳng mấy chốc khắp nơi bên trong tường thành đều tràn ngập máu tanh cùng những mảnh thân thể bị cắt rời.

Đây là một cuộc tàn sát vô nhân đạo đúng nghĩa.

Trường Thiên nhú mày quan sát tràng cảnh không mấy đẹp đẽ đằng xa, đến khi đã thấy đám binh lính trong thành không chịu nổi muốn mở cổng sau tháo chạy thì hấn mới lên tiếng.

"Bây giờ tiếp tục kế hoạch trước kia không được nữa rồi, chốc nữa dù có chuyện gì thì cũng đừng vào thành, ta đi thu thập tên nhãi kia."

Erina đã lại gần Trường Thiên từ bao giờ, nàng lo lắng dò hỏi.

"Vậy nhóm Gaia phải làm sao ạ? Bọn họ còn chưa biết tình hình ở đây mà!!!"

"Hy vọng hấn biết cách xử lý tình huống nếu không cái danh hiệu thiên tài trẻ tuổi kia cũng nên tháo xuống là được rồi. Hiện tại nhiệm vụ của hấn càng đơn giản hơn so với trước kia, một con rắn không có đầu mà còn không bắt được thì ta việc gì phải cần đến thứ vô dụng như hấn."

Khinh thường nhếch mép xong Trường Thiên liền đi thẳng đến tường thành, không để ý đến mấy người xung quanh nữa. Trong lòng thầm tính toán Zero hiện tại đã đạt đến Vũ Tôn Nhị tinh là ít, nhất thiết Trường Thiên phải dùng đến Quý Anh là điều chắc chắn, nếu không dù có thân thể bất tử cũng sẽ bị đánh không còn hình người.

Tuy nhiên Trường Thiên vẫn muốn thử xem mấy cái skill mình có hiện tại mạnh đến bậc nào, tất nhiên là không thể dùng Nguyên lực rồi. Năng lượng đến từ nhục thân của hấn không thua gì đẳng cấp Nguyên lực cả.

Quyết định xong xuôi mọi chuyện, Trường Thiên cũng trở nên nhẹ nhõm, thoải mái hơn, chịu chút thương tích thôi mà, làm gì căng.

Đang chuẩn bị huyết sát để thêm yêu đời thì một bóng đen xuất hiện ngay trước mặt, còn chưa kịp định thần lại thì một lưỡi đao sắc bén găm thẳng vào ngực, xuyên tận ra đằng sau. Trường Thiên tròn tròn mắt, mà đám tướng sĩ phía xa cũng há hốc mồm.

Tốc độ quá mức biến thái!!

"Mẹ kiếp!!! Đúng là ta đã đánh giá thấp ngươi... Nhưng ngươi cần gì phải hung hăng..."

Không để Trường Thiên nói hết câu thì khuôn mặt hắn đã bị một bàn tay đầy lông lá chụp lấy nhắc bổng lên không trung. Càng làm hắn kinh hãi là ngay cả khi hắn vận toàn bộ song Hồn cũng không vùng ra khỏi bàn tay như gọng kiềm kia.

"Má nó, thứ đồ chơi này phải Vũ Tôn Tứ tinh chứ Nhị tinh cái cứt chó gì!!!" Trường Thiên muốn gào to để mắng nhiếc cái chủng tộc quái thai này, biến hình một phát liền tăng tới năm sáu bậc, tương đương với tăng ba tiểu giai vị ở Song Giới.

ÀM!!!

Mọi người chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì Trường Thiên đã nằm bất động, mặt đất vị trí hắn nằm lõm xuống thành cái hố to lớn. Tuy nhiên chỉ nhiều đó thì Trường Thiên còn lâu mới chân chính bị thương, hắn đang muốn lồm cồm bò dậy thì bị một bàn chân hiện ra từ hư không sút bay đi.

Áo giáp trên người vỡ tan như tấm gương, lực đạo mạnh đến mức vượt xa phán đoán của Trường Thiên, cơ thể hắn như khối thịt va chạm với bức tường thành chắc chắn.

Khắp toàn thân truyền đến cảm giác đau nhứt khiến Trường Thiên vô cùng khó chịu, khả năng phục hồi còn chưa được kích phát...

Phập!!!...Phập!!!...Phập!!!...

Ba lưỡi dao ghim chặt hắn trên mặt đất, Trường Thiên cố gắng ngẩng đầu nhìn con quái hành hạ hắn này giờ. Bao nhiêu dự tính thử nghiệm đều tan thành mây khói, Trường Thiên thực sự cảm thấy tức giận. Hắn gầm lên một tiếng sau đó đứng bật dậy bất chấp ba thanh dao còn cắm trên lưng.

Diệt Thương Thiên lại xuất hiện trên tay, hắn vung dao chém ra một đường dao khí sắc bén nhằm mục đích kéo giãn khoảng cách với Zero.

Đáng tiếc, Zero chỉ nắm song đầu dao còn lại trên tay nhẹ nhàng bỏ đôi dao khí, không hề có chút tính khiêu khích thực tế nào. Trường Thiên bất lực cười khổ, không cần phải khó chơi như vậy chứ.

Không đầy nửa giây, thân thể hắn lại tiếp tục bắn đi như đạn pháo, những người quan chiến chỉ thấy hắn bị thứ gì đó đánh bay liên tục, nhìn tốc độ cũng đủ thấy lực mạnh đến mức nào, vậy mà Trường Thiên vẫn cứ sống nhăn răng.

Erina nhìn Trường Thiên thương tích đầy mình không khỏi xót xa, mấy lần nàng muốn lao ra liều mạng nhưng lí trí vẫn giữ đôi chân nàng đứng im tại chỗ. Hiện tại ra đó khác gì đi chết, càng làm Trường Thiên phân tâm hơn mà thôi.

Trường Thiên lúc này nào còn bộ dáng phong độ tiêu sái như trước, giáp bảo vệ vỡ nát không còn lại gì, khắp người toàn máu là máu, chỉ duy nhất chiếc mặt nạ là vẫn còn nguyên vẹn không bị hư hao chút nào.

Đây chính là điểm đặc biệt của Trường Thiên, mọi công kích vào phần đầu hắn đều tận lực né tránh hoặc dùng bộ phận khác của cơ thể để đỡ đòn, chỗ nào hư thì có thể tự lành nhưng đầu mà hỏng thì coi như xong, cuộc đời hắn bế mạc từ đây.

Bất đắc dĩ Trường Thiên đành phải vận Bạch hồn để cường hóa thân thể, tạm thời chống đỡ với Zero, bây giờ thậm chí thời gian để triệu hồi Quỷ Ảnh cũng không có thì chơi bởi gì được. Còn Tử hồn thì chỉ có một vài tác dụng tâm linh đặc thù chứ không thể dùng khi chiến đấu trực diện như thế này được. Hoặc có thể dùng nhưng quá mức mong manh dễ vỡ, sử dụng chỉ tổ mất nhiều hơn được.

OÀNH!!!

Lần đầu tiên Trường Thiên dùng quyền đối quyền được với Zero, mặc dù bị đẩy lùi trên mặt đất tận hai ba mươi mét thế nhưng, cơ hội cuối cùng đã đến.

"Mẹ kiếp!!! Lão tử nhện ngươi đủ rồi đấy!!!"

"Ăn hộ ta cái này xem!!! Thiên Long Xuất Kích!!!"

Tức thì vô số tia sét từ trời cao hướng thẳng người Zero ầm ầm bổ xuống.

"Cuồng Long Phá!!!"

Từ bên trong cơn mưa lửa điện, một con lôi long dài mười mét giương nanh múa vuốt phóng lên trên không trung sau đó lộn một vòng lao xuống Zero.

Nhìn có vẻ như sắp thành công nhưng về mặt Trường Thiên càng lúc càng thêm âm trầm, khoảng cách hai người đủ gần để hắn thấy được sự hưng phấn của Zero. Làm sao Trường Thiên có thể quên được năng lực cắn nuốt không khác gì Thôn Phệ Thần Pháp chứ.

Chỉ là hắn không nghĩ đến ngay cả sức mạnh của tự nhiên cũng nuốt được, Phệ Nhân tộc quả thực quá cường đại, không diệt không được, nếu hắn cũng là một Thần Nhân ở thời điểm đó thì cũng sẽ lựa chọn như vậy vị kia.

OÀNH!!!

Vụ nổ làm rung động cả mặt đất, chỉ sau vài phút toàn bộ lõi điện đều biến mất như chưa từng xuất hiện. Trên mặt đất chỉ còn lại Zero cùng vô số khe nứt chằng chịt mạng nhện đang lan ra khắp nơi.

Zero ngửa đầu thờ ra một luồng khói trắng xóa, hành động tiếp theo khiến Trường Thiên cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có, nội tâm có chút run rẩy khó giải thích.

Trước người Zero những luồng năng lượng từ trong người hắn chảy ra nhanh chóng hình thành một quả cầu màu lam to FEmtAxGy bằng đầu người. Năng lượng bạo động bên trong thật khó có thể hình dung được.

Trường Thiên cách đó ba mươi mét vừa hít một hơi khí lạnh thì đã thấy Zero đã ở ngay trước mặt mình, hô hấp hắn như ngừng lại, tất cả mọi người cũng đều như vậy.

Xoẹt!!!.....ẦM!!!!

Cả một vùng trời bị nhuộm bởi một màu lam sắc thuần khiết, nhưng ẩn sâu trong sự thuần khiết đó là một cơn bão hung bạo chờ con mồi lọt vào tầm ngắm, và chỉ một cú vỗ là mọi loài sinh vật đều chết ngay tức khắc. Nguy hiểm ẩn giấu bên trong đã vượt qua tầm hiểu biết của những người quanh đây.

Một lúc lâu sau, lam sắc dần biến mất, bụi mù cũng tan đi, để lại một thân ảnh tàn đến không thể tàn hơn đứng chết trân trên mặt đất.

Gần nửa thân người bên phải cùng với cánh tay trái một đi không trở lại, chiếc mặt nạ cũng chỉ còn một nửa, bắp chân trái bị bào mất hai phần ba lộ ra xương trắng hếu và một chút máu dính bên trên.

Không ít người trợn mắt há mồm không tin vào điều mà mình nhìn thấy, vị chủ soái cường đại, mạnh mẽ của bọn đây sao. Nước mắt Erina rơi như mưa, nằng nặng nề không cách nào kể hết, nếu không phải Warlock giữ chặt thì nàng đã chạy đến bên cạnh Trường Thiên rồi.

Trái ngược hoàn toàn với bọn họ, Trường Thiên lúc này bình tĩnh đến lạ thường, vẻ mặt không có một cảm xúc nào ngoại trừ sự thờ ơ, lạnh nhạt. Một vẻ mặt chưa bao giờ để người khác thấy được ở hắn, nhớ tới sự kiện đồ sát ở Xích Long thành thì vẻ mặt lúc đó so với hiện tại không có gì khác biệt.

"Nếu ngươi còn sót một chút thần trí ở đâu đó thì ngươi nên tự hào vì ngươi là kẻ đầu tiên khiến ta thảm hại đến mức này. Ta chưa hề đánh giá thấp ngươi nhưng có lẽ vẫn chưa đủ cao, ta rút lại sự khinh thường ban đầu và thực sự xin lỗi vì để ngươi chờ lâu!!!"

Giọng nói lạnh lùng đến cực điểm làm cho người nghe có cảm tưởng như từ tula địa ngục vọng về, ngay cả Erina đã đặt Trường Thiên vào trái tim mình cũng ngỡ ngàng, nàng tự hỏi người ở kia liệu có phải Widky mà mình yêu thương hay không. Tại sao lại thay đổi đến mức độ đáng sợ như thế này.

Vậy đây là trạng thái phản nộ thực sự của hắn hay sao?

Nếu như lúc nào Trường Thiên cũng như thế này thì liệu có mấy người nguyện ý trêu chọc hắn đây?

Quay trở lại với Trường Thiên, nửa bên mặt nạ còn lại cuối cùng cũng rơi xuống để lộ đôi mắt thuần một màu tím yêu dị, băng lãnh không có tính người.

Những nơi da thịt bị tàn phá đột nhiên xuất hiện vô số dây leo màu tím thì nhau chui ra chui vào, chẳng mấy chốc cơ thể bắt đầu nhúc nhích.

Phụt!!...Phụt!!...

Không quá một phút, hai cánh tay đã mọc trở lại, nửa người bên phải cũng hoàn hảo trở về nguyên dạng, phần bắp đùi lạnh lặn như chưa từng xảy ra chuyện gì. Bây giờ nhìn hắn ngoại trừ chút máu dính trên người ra thì toàn bộ từ trên xuống dưới không hề có chút thương tích nào.

Chết lặng!! Toàn trường lặng ngắt như tờ, bây giờ họ mới chính thức thấy được sự đáng sợ thực sự của quái vật hình người Trường Thiên. Không một ai dám nghĩ đây còn là con người nữa, thậm chí là một sinh vật truyền thuyết nào đó mà chưa được khám phá ra.

May ra có đôi môi trắng bệch yếu ớt của Trường Thiên mới giúp bọn họ biết hắn vẫn chưa hoàn toàn thoát ra quá xa phạm trù nhân loại có thể tưởng tượng.

"Hy vọng ngươi có thể sống sót, đây là sự tôn trọng của ta dành cho ngươi!!!"

Giọng nói băng lãnh kia lại vang lên làm mọi người sợ hãi không dám mơ, tất cả đều nghe ra được Trường Thiên đã nhìn nhận Zero như một đối thủ ngang tầm và xứng đáng để Trường Thiên tôn trọng.

Dứt lời một thân ảnh chiến thần khổng lồ bỗng nhiên hiện ra, mặc dù chỉ có nửa thân trên nhưng ai cũng cảm nhận được áp lực mạnh mẽ tỏa ra từ nó. Quý Ảnh hiện tại khác rất nhiều trước đây, nó không mặc chiến giáp như trước mà thay vào đó là một tấm áo choàng màu vàng được làm từ ngọn lửa Kim Hỏa hùng hực cháy.

Trên gương mặt là một chiếc mặt nạ hình cánh dơi cũng được tạo ra từ Kim Hỏa, sau lưng mất đi đôi cánh thiên thần và có thêm một vòng tròn kết nối bốn quả cầu Bạch, Tử, Xích và Kim đại diện cho Bạch hồn, Tử hồn, huyết mạch lực Đại Địa Kim Hùng cùng Kim Địa Đế Hỏa. Bốn thứ sức mạnh đặc biệt giúp Trường Thiên khởi đầu con đường đi lên đỉnh thế giới.

Cặp sừng trước kia thay bằng một cái vương miện đế vương lộng lẫy, bắt mắt, mái tóc màu tím dài được buộc thành đuôi ngựa gọn gàng. Trên mỗi cánh

tay xoay tròn bốn quả cầu tương tự như ở sau lưng có điều nhỏ hơn không ít.

Không biết tại sao Zero lại đứng yên một chỗ, không dùng tốc độ kinh người như ban nãy để di chuyển nữa. Có lẽ hắn đã lấy lại được chút thần trí như lời Trường Thiên nói, và điều hiển tại hắn muốn làm đó là đón chờ diệt vong sắp đến, kết cục trận chiến này đã được báo trước, hắn không có cửa nào để thắng cả. Trường Thiên quá mức mạnh mẽ so với Zero, chạy? Làm sao chạy? Phải chi Zero điều khiển được thứ sức mạnh này thì cũng chưa chắc đã thua Trường Thiên, thậm chí là quyết định bỏ chạy, nhưng đáng tiếc, hắn còn quá yếu để làm điều đó.

"Nhị Thập Hỏa Đồ Diệt Trận!!!"

Âm thanh tula kia vang lên như một hồi chuông báo hiệu cuộc chiến đến đây là chấm dứt.

Chỉ thấy bốn quả cầu sau lưng Quý Ảnh xoay tròn càng ngày càng nhanh, tấm áo choàng rực lửa bốc cháy trở nên dữ dội hơn bao giờ hết. Mọi người cứ mãi tập trung vào sự thay đổi của Quý Ảnh mà quên mất trên bầu trời lúc này mây đen đã tan biến không thấy đâu, tuy nhiên không vì vậy mà ánh nắng buổi trưa có quyền chiếu rọi xuống mặt đất.

Ngon lửa Kim Hỏa bốc lên cao, đến cuối cùng hình thành một, hai, ba,...hai mươi hỏa cầu khổng lồ, nhìn không khác gì hai mươi mặt trời, thậm chí còn sáng và cao quý hơn mặt trời rất nhiều.

"Bầu Trời Sụp Đổ - Diệt Thế!!!"

Hai mươi quả cầu không hẹn mà cùng lao xuống Zero bên dưới, đám binh lính đứng gần đó quên cả việc chạy trốn, ai cũng chăm chăm ngẩn ngơ nhìn hai mươi hỏa cầu như hai mươi viên vẫn thạch đang từ từ nuốt chửng bọn họ.

OÀNH!!!!!!

Tất cả mọi thứ gần như sụp đổ, ngày tận thế đến rồi sao? Đây là câu hỏi đồng loạt hiện trong đầu mỗi người, mặt đất chả khác gì bùn nhão gặp quả lựu đạn ném vào cả, đất đá, bụi mù cứ thế bắn lên tung tóe rồi đều bị sức nóng đáng sợ từ Kim Hỏa thiêu đốt thành hư vô.

Vô số khe nứt sâu trăm mét cứ thế lan ra khắp nơi, cả khu vực như chịu hạn hán mấy chục năm trông rất kinh người.

Người ngã ngựa đổ do động đất nhiều vô số kể, thậm chí có một số người xui xẻo còn bị đè chết.

Tầm mười phút sau, khi tất cả đã trở về trạng thái yên tĩnh ban đầu thì..

Một cái hố hình lòng chảo sâu gần trăm mét trải rộng vài chục dặm vuông, gần phân nửa Trung Châu thành bị bốc hơi vào không khí để lộ quang cảnh hoang tàn đầy máu ở bên trong. Mấy ngàn binh sĩ thiếu may mắn do không chạy hoặc không chạy kịp đều chết mất xác.

Uy lực đòn vừa rồi không hề thua kém một trăm ở Thung lũng chết.

Thiệt hại Đồ Diệt Trận gây ra quá kinh hãi thế tục, chỉ sợ đỉnh cao cường giả ở Hải Hà đại lục có ở đây thì cũng phải giật mình không nhẹ.

Trường Thiên vẫn hờ hững như cũ, hắn biến mất tại chỗ sau đó hiện ra ở trung tâm cái hố. Zero đã trở thành hình dạng ban đầu, khắp cơ thể đều là vết thương nghiêm trọng, có chỗ còn lộ ra cả xương, phần ngực bị lõm hẳn vào trong như chịu một lực nghiền ép kinh khủng nào đó. Toàn bộ phần da và biểu bì bên ngoài đều cháy thành than, nhìn hắn đâu còn ra con người nữa.

Nhưng điều quan trọng là "hắn vẫn còn sống!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Beelzebub

Trường Thiên không quá kinh ngạc khi Zero vẫn sống, năng lực thôn phệ biến thái kia đã hấp thu bốn thành uy lực của Kim Hỏa nên thiệt hại do Diệt Thế gây ra mới kém đi vài phần.

Một giọng nói thều thào yếu ớt bất thành linh vang lên phá tan khung cảnh yên tĩnh.

"Ta thua rồi...tâm phục...khẩu phục, chỉ cần...cái mạng nhỏ này được vớt lại...thì ngươi muốn làm gì ta...cũng được!"

Zero mở mắt ra nhìn Trường Thiên, đôi con ngươi tan rã chứng tỏ hắn đã đến cực hạn, tính mạng của hắn hiện giờ chỉ như sợi chỉ mong manh, có thể đứt bất cứ lúc nào. Tuy nhiên những lời Zero nói đều là thật, thắng làm vua thua làm giặc, tài không bằng người thì phải chịu hậu quả, chỉ có những kẻ yếu đuối mới trốn tránh không dám đối mặt mà thôi.

Trường Thiên không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Zero, một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi ngồi xuống bên cạnh thân thể bị biến dạng đó. Từ trong giới chỉ đã lâu không dùng tới, Trường Thiên lấy ra vài viên dược hoàn bóp nát rồi rải đều lên người Zero.

"Nó sẽ giúp ngươi hồi phục nhanh hơn, thứ này ta đã làm từ rất lâu rồi, ngươi biết đấy, với cái nhục thân quái dị này của ta thì cần gì mấy thứ ruồi bu này. Để chục năm, trăm năm chưa chắc ta đã nhớ tới chúng, may mắn gặp ngươi bị thương mới có cơ hội tỏa sáng."

Trường Thiên nhếch mép cười đùa, mấy viên đan dược hắn lấy ra đều là Tam cấp, trình độ luyện đan ở Song Giới cao hơn Hải Hà rất nhiều cho nên tác dụng đối với ngoại thương cực kỳ hiệu quả.

Quả nhiên ít phút sau Zero đã có thể dùng chút sức lực còn sót để ngồi dậy được, nội thương bên trong bắt buộc phải dùng một hai tháng thời gian mới có chuyển biến tốt, tuy nhiên vận động đơn giản thì không thành vấn đề.

Zero im lặng chờ đợi Trường Thiên nói tiếp.

"Lý tưởng trước đây của ngươi là gì? Ngươi có biết xuất thân của mình là từ đâu không?"

"Lý tưởng? Ta đã quên điều đó từ rất lâu rồi, còn xuất thân thì ta chỉ biết thời điểm bắt đầu có ý thức thì ta đang bị mọi người xung quanh ném những thứ dơ bẩn nhất vào mình. Cho nên ta không có bao nhiêu ký ức về nguồn gốc của mình!"

Trường Thiên kinh ngạc trừng mắt, không lẽ...

"Ngươi đừng nói với ta là khi còn nhỏ đã có hình dạng nửa người nửa quái như vừa rồi đấy nhé??"

"Bộ lạ lắm sao, nếu không tự nhiên vô duyên vô cớ đâm nhào loại hèn mọn kia lại chà đạp ta à??"

"Tà Thần của Phệ Nhân tộc... Không ngờ ngươi lại có thứ huyết mạch gần như là bị nguyên rủa đó!!!"

Zero hoàn toàn không hiểu mấy lời lầm bầm của Trường Thiên là gì, trước đó cũng vậy.

"Ngươi biết nguồn gốc của ta?"

Trường Thiên ngưng trọng gật đầu, nếu những gì hắn suy nghĩ là đúng thì Zero không chỉ là một quân cờ hay thuộc hạ bình thường nữa mà là một loại tai họa đáng sợ cho Vạn Giới. Cũng không phải không có cách, tuy nhiên để làm được điều đó là quá mức tưởng tượng, ngay cả Trường Thiên cũng không đủ tự tin để đảm bảo thực hiện được hay không.

Thấy Trường Thiên trầm tư suy nghĩ thì Zero cũng đã đoán được ít nhiều, có lẽ thân phận của hắn không được tốt đẹp cho lắm, thậm chí có phần nguy hiểm tiềm tàng nữa.

"Nếu khó lựa chọn như vậy thì ngay bây giờ ngươi nên giết ta đi là xong, chọn lựa chỉ có một lần trong đời, chọn đúng thì hưởng mà chọn sai thì nhận lấy kết quả thôi. Nam tử hán đại trượng phu làm việc phải quyết đoán chứ!"

Đúng vậy, từ khi nào mà ta lại mất bình tĩnh, thiếu quyết đoán như vậy, không lẽ ta đang sợ? Ngay cả Thần Nhân ta cũng đã thấy qua, đi trên con đường thành Thần ta còn dám, sợ đêch gì mấy cái việc vặt vãnh này.

Rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, Trường Thiên mỉm cười quỷ dị nhìn Zero.

"Ngươi nói thử xem thế giới này có rộng lớn không?"

Zero không chút nghĩ ngợi gật đầu ngay tắp lự.

"Có!!!"

"Ta nói cho ngươi biết thế giới mà ngươi đang nhìn thấy đây chỉ là một cộng lõng chân của người khổng lồ chân chính mà thôi. Và ta đang bước từng bước để chinh phục người khổng lồ đó, có lẽ ngươi sẽ không tin..."

"Ta tin!"

Không đợi Trường Thiên nói hết thì Zero đã xen vào, đôi mắt tan rã lúc này được thay bằng sự tin tưởng, kiên định.

Trường Thiên hơi bất ngờ nhìn Zero, trông thấy ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng kia thì hắn mới thoải mái cười vui vẻ.

"Nói vậy thì ngươi đã chấp nhận theo ta đi xông xáo thế giới bên ngoài rồi sao?"

"Ta còn lựa chọn nào khác?"

"Rất tốt, vậy thì kể từ hôm nay ngươi phải dùng danh xưng khác để đại diện cho thân phận thuộc hạ trung thành của ta!!!"

Trường Thiên nghiêm nghị đứng thẳng người dậy cúi đầu nhìn xuống Zero, không làm hắn thất vọng, Zero nhanh chóng cắn răng nhịn đau đứng dậy sau

đó quý một gói xương đất.

"Từ bây giờ ta Phạm Trường Thiên ban cho ngươi danh hiệu Beelzebub, Đệ Nhất Quỷ Tướng trong Thất Đại Quỷ Tướng dưới trướng của ta. Ngươi có nguyện ý trở thành cánh tay đắc lực vì ta mà đại sát tứ phương không?"

"Bề tôi trung thành của ngài nguyện ý!!!"

Khi lời tuyên thệ chấm dứt, một luồng sáng màu trắng thần thánh từ mi tâm Trường Thiên bắn ra dung nhập vào đầu Zero.

Tầm mười giây sau tia sáng đó mới chậm rãi tiêu thất, Trường Thiên nâng Zero đứng dậy.

"Khoảng thời gian này ngươi cứ dưỡng thương đi, cuộc chiến trường kỳ sắp tới chỉ cần đứng bên cạnh ta quan sát là được rồi."

"Vâng!"

Zero gật đầu, hần ngập ngừng định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Trường Thiên thấy vậy thì lười biếng chế nhạo.

"Sao? Muốn gì thì nói, cứ ập a ập ứng như đàn bà vậy, mấy lời nói khí phách vừa nãy đâu hết rồi?"

Zero đỏ mặt có điều da mặt hần hoàn toàn cháy trụi đi hết nên không ai nhìn ra được sự bối rối ngàn năm khó thấy này của hần. Sau một lúc lấy lại tinh thần, Zero rút cuộc cũng nói ra điều mình muốn.

"Đại nhân có dải băng nào thừa không?"

"Dải băng? À thì ra Quỷ Tướng Beelzebub của chúng ta cũng biết ngại cơ đấy, ta còn tưởng sự lạnh lùng bất cần đã ăn sâu vào máu của ngươi rồi chứ!!!"

"Đại nhân nói quá rồi, ta chỉ sợ người khác nhìn thấy diện mạo hiện tại liền tránh xa không dám tiếp cận gây ảnh hưởng tới việc giao tiếp sau này, quan trọng hơn là mấy nhiệm vụ đại nhân giao phó sẽ khó lòng thực hiện hơn."

Zero mặt không đổi sắc lấy ra một cái lý do mà hần cho là hợp lý, tuy nhiên Trường Thiên lại thấy quá mức giả tạo, nhiệm vụ ta giao thì liên quan méo gì tới dung mạo của ngươi?? Nghĩ thì nghĩ vậy, Trường Thiên cũng không châm chọc Zero thêm nữa, từ giới chỉ lấy ra một cái áo bào màu trắng sau đó dùng đao khí cắt thành một dải băng bằng vải theo yêu cầu của Zero.

Sau vài phút toàn bộ cơ thể Zero được quấn băng màu trắng trông chẳng khác gì xác ướp ai cập, Trường Thiên tiện tay quăng cho hần một cái áo choàng và một bộ quần áo chỉnh tề. Chờ Zero mặc xong thì Trường Thiên không nói một lời vác hần lên vai rồi hướng đám người Erina bước tới, mặc kệ mấy câu nói của Zero.

Chúng tướng lĩnh thấy Trường Thiên quay lại còn vác theo một người nữa thì có chút nghi hoặc, tuy nhiên khi nhìn thấy thân hình trần như nhộng của Trường Thiên thì không nhận được hơi đỏ mặt, có một vài người xem chút không nhận được bật cười. Trước mặt hơn trăm vạn người mà vẫn tự tin khoe cá tính, đúng là chỉ có đại soái của họ mới làm được a.

Erina vừa định chạy tới thì thấy thứ đồ chơi to đùng của Trường Thiên lắc lư liền bỏ ý định đó trong đầu, nàng dùng hai tay che khuôn mặt đỏ ửng của mình, đôi khi vẫn hé mở mấy ngón tay để liếc nhìn một chút sau đó nhanh chóng đóng lại.

Trường Thiên cho đến bây giờ mới để ý đến biểu hiện kỳ quái của mọi người, hần cúi xuống thì thấy lão đệ đã cời trần từ khi nào, "mẹ kiếp, ham suy nghĩ mấy cái chuyện của tiểu tử kia nên quên mất quần áo mình cũng không cánh mà bay rồi!!!" Trường Thiên vừa nghĩ thầm trong lòng vừa trừng mắt nhìn Zero, trông thấy đôi mắt đắc ý kia thì biết thằng nhãi này cố ý không nhắc mình mặc đồ đây mà.

Không nói lời nào, Trường Thiên hơi dùng lực quăng Zero về phía mấy tên lính hậu cần ở đằng sau đội ngũ chủ lực. Zero vẽ một đường cong trên không trung rồi nặng nề rơi xuống đất.

Huych!!!!...

"ÁÁÁÁ!!!!..."

Tiếng hét thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên khiến người khác lạnh hết cả người, như phản ứng dây chuyền, tất cả mọi người lập tức nghiêm mặt không còn bộ dạng nín cười ban nãy nữa.

Lúc này Trường Thiên mới đắc ý hát đầu, cô tình dung đưa lão đệ thêm một lúc nữa rồi mới lấy ra một bộ giáp màu tím khác mặc vào. "Muốn nhìn thì cho các ngươi nhìn, người anh em của ta mạnh mẽ, cường tráng đến vậy ngoại trừ lão bà Tiểu Xà ra còn chưa có ai nhìn qua đâu, cơ hội không có hai lần nên ta cho các ngươi hưởng thụ thêm một chút."

Có điều sau khi bước thêm vài bước, một cổ đau nhói khó chịu từ lồng ngực dâng lên.

Phụt!!--

Một ngụm máu tanh tươi được phun ra, Trường Thiên cảm thấy bây giờ khá hơn hồi nãy không ít. "Xem ra thương thế của ta cũng không đơn giản cho lắm!" Trường Thiên cười khổ, khó chết thật nhưng trọng thương thì làm sao tránh khỏi, mất hần phân nửa cơ thể đầu phải chuyển đùa.

Mọi người xung quanh thấy Trường Thiên ói máu thì lập tức hoảng hốt, không phải hắn đã tái tạo lại rồi sao, đáng lý sẽ không bị thương chứ. Như vậy xem ra, chiêu thức công kích đủ mạnh vẫn có khả năng uy hiếp đến tính mạng của vị đại soái yêu quái này.

"Ngừng!! Điều quan trọng bây giờ là đi xem tình hình bọn Gaia thế nào rồi, ta không gặp vấn đề gì nghiêm trọng cả, chỉ bị tắt khí một chút thôi."

Nói thì nói vậy nhưng Erina vẫn lo lắng cho sức khỏe của Trường Thiên, nàng mở lời đề nghị.

"Hay là ngài trở lại Bảo tọa tịnh dưỡng đi, để mọi việc còn lại cho bọn thiếp xử lý được không!!"

Trường Thiên không chút do dự từ chối.

"Không cần!! Ta còn muốn cho người bạn vừa kết giao xem cách ta lấy lại những phần thưởng đáng thuộc về mình."

Người Trường Thiên ám chỉ tất nhiên là Zero rồi, đôi mắt hắn vẫn còn tràn ngập oán hận vì hành động không mấy đẹp mắt vừa nãy Trường Thiên gây ra.

Ít phút sau đại quân với sự dẫn đầu của hai con Thạch Tượng ầm ầm đi xuyên qua Trung châu thành đổ nát.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bách Nhãn Guile

Cách thời điểm Trường Thiên hạ gục Zero hai canh giờ, trên không trung cao vút vượt qua cả những tầng mây, ở nơi đây áp súc không gian và độ loãng không khí rất lớn, nếu người bình thường ở nơi này chỉ vài giây thì họ sẽ chết chắc. Nhưng đối với những người tu luyện có đẳng cấp tương đối thì ở vài canh giờ cũng không có gì quá nguy hiểm cho lắm.

Một con cự long khổng lồ như tòa núi nhỏ lơ lửng đang liếc mắt nhìn đám long tộc nhỏ hơn mình cùng với mấy con sư thú to lớn, chỉ là cái nhìn đơn giản nhưng long uy hùng hậu tỏa ra mới là thứ khiến đám sinh vật kia không một con nào dám lại gần.

Trên lưng nó không ai khác chính là Gaia, hắn ta đang ngồi bàn bạc cho kế hoạch sắp tới cùng với Erilu, Eric và FZWF7rC5 vài vị tướng lĩnh khác.

"Erilu, sao ngươi không đi theo hầu hạ đại nhân mà lại lên đây làm gì? Ngươi không lo lắng ngài ấy sẽ thiếu người trò chuyện, phục vụ mà cảm thấy buồn chán sao?"

Gaia nhàm chán ngồi ngã ra đằng sau đồng thời buông lời đùa giỡn Erilu ngồi đối diện, hắn đã ở độ cao này từ rạng sáng cho đến bây giờ, quả thật hắn sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu không làm gì đó giải trí chắc hắn sẽ một thân một mình lao xuống thành trì bên dưới chém giết thống khoái mất.

Có điều, Erilu trưởng thành và bình tĩnh hơn về ngoài phóng khoáng của nàng nhiều lắm, hoàn toàn không vì vài ba câu châm chọc mà nổi đóa hay làm chuyện đại loại như thế, nàng thản nhiên vuốt tóc mỉm cười.

"Ta thấy ngươi cần lo lắng phải là ngươi mới đúng a, không biết ngươi sẽ gặp phải chuyện gì khi ta mang điều ngươi nói về bẩm báo với đại nhân. Đùa giỡn ta có lẽ sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu nhỉ?"

Gaia nghe vậy thì bĩu môi khinh thường, hắn không cho rằng những gì Erilu nói là đúng, đáng tiếc Gaia không hề thấy nụ cười ranh mãnh trên gương mặt nàng, nếu không hắn sẽ không hề hững hờ bụng dạ đơn giản của mình đi đo lòng nữ nhân. Đặc biệt là đóa hoa hồng đầy gai như Erilu.

Đang muốn nói vài câu nữa để giết thời gian thì dị biến phát sinh, tầng mây bên dưới cách họ không xa đột nhiên trở nên tối sầm lại, từng tia lôi điện to từng chớp giật khắp nơi.

Đám Gaia ngay lập tức ngưng trọng cúi xuống nhìn.

"Ai có năng lực kinh khủng như vậy?"

"Ngươi nghĩ là ai, ngoài đại nhân Widky của chúng ta ra thì còn ai đủ khả năng làm chuyện điên rồ như thế này."

"Các ngươi trật tự đi, chuẩn bị đội hình, có lẽ chúng ta phải bay cao hơn một chút nữa. Ta bắt đầu cảm thấy tình hình có dấu hiệu không ổn rồi đấy!!!"

Không dám chậm trễ, Gaia lập tức hạ lệnh cho đại quân bay cao thêm vài trăm mét, tận lực tránh xa khu vực lôi điện khủng bố kia.

GRÀO!!!

Khi mọi thứ đã xong xuôi thì bất chợt một tiếng long ngâm từ bên dưới đám mây đen vang lên, cùng lúc đó hơn chục khu vực hình thành lốc xoáy khổng

lò đánh xuống đất biến đám mây bông bành ban đầu trở thành một cái tổ ong đúng nghĩa.

Điều đáng nói ở đây chính là long uy cường đại ẩn giấu bên trong tiếng long ngâm kia, Thiên Long quân đoàn và cả con cự long đang chờ nhóm Gaia thiếu chút nữa vì hoảng sợ mà rơi rụng toàn bộ. May mắn khoảng cách giữa họ với nơi diễn ra trận chiến của Trường Thiên cùng Zero rất xa, cho nên chỉ sau vài phút thì mọi thứ đã trở về trạng thái ổn định.

Gaia toát mồ hôi hột, khoảng cách xa đến vậy mà vẫn còn dư uy kinh khủng bậc này, nếu như trực diện hứng chịu thì còn gì để nói nữa.

"Quân thủ thành đã tháo chạy khỏi Trung Châu Đệ Tam, mục tiêu của chúng là Thanh Hào thành!!!"

Một giọng nói to, rõ ràng vang lên cắt đứt mớ suy nghĩ hỗn độn của Gaia, đôi mắt hấn ánh lên sự hưng phấn mãnh liệt.

"Cuối cùng cũng tới!!"

Hắn chưa kịp ra lệnh thì tên lính cười sư thúu vừa báo cáo đã tiếp tục lên tiếng.

"Có điều bọn chúng hình như không phải rút lui thông thường mà hoàn toàn là chạy trốn, quân ta có ra truy đuổi nhưng không hề thấy sự phản kháng nào từ chúng cả."

"Không bình thường!! Rất không bình thường!!"

Đây là kết luận mà Gaia đưa ra sau khi nghe được thông tin vừa rồi, không lẽ chiêu thức lúc này khiến bọn lính thủ thành kia hoảng sợ nên mới chạy trốn. Không đúng!! Gaia ngay lập tức bác bỏ ý đó trong đầu, kế hoạch chờ chủ nhà tự mở cửa này là do Trường Thiên bày ra, không lý nào hắn lại ngu xuẩn đến mức tự tay phá hỏng nó được. Chỉ có thể là do một nguyên nhân nào đó khác dẫn đến tình trạng rối loạn hiện nay mà thôi.

Nghĩ được một đáp án thích hợp, Gaia liền suy nghĩ bước tiếp theo, sử dụng phương thức cũ sẽ thất bại, đó là điều chắc chắn. Gaia nhui mày quay đầu nhìn những người xung quanh thì thấy bọn họ cũng đang dùng ánh mắt trông chờ nhìn mình. Hắn hít sâu một hơi gạt đầu, hy vọng đại nhân sẽ không trách tội khi mình phá hỏng kế hoạch của ngài lần thứ hai.

"Eric, thế cục bên dưới phải nhờ ngài rồi, chỉ huy bộ binh di chuyển theo đằng sau đám lính chạy nạn kia, nhớ giữ khoảng cách đủ xa để bọn trinh thám của Thanh Hào không thấy."

"Rõ!!!"

Không nói hai lời, Eric nhanh nhẹn nhảy lên lưng con sư thúu (griffin - điều sư, mình gọi sư thúu cho mọi người quen tai, dễ hình dung) được chuẩn bị sẵn, dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua tầng mây bên dưới.

"Hy vọng tên khốn kia trụ vững! Erilu, tập hợp đội ngũ, chúng ta rất có thể sẽ trở thành quân tiên phong trong trận này, tình hình phức tạp hơn trước quá nhiều rồi."

Erilu không do dự gạt đầu, nàng biết trong những thời điểm như lúc này thì bộ óc chiến thuật gia hàng đầu của Gaia mới là thứ quan trọng, phát huy tác dụng lớn nhất. Những điều nàng cần làm chính là chờ lệnh và nhận lệnh.

...

Bên dưới mặt đất, con đường đất đỏ gồ ghề sau cơn mưa đang bị vô số bàn chân dẫm đạp lên.

"Nhanh... Chạy càng nhanh càng tốt..."

"Chu sóai đại nhân...Zero đại nhân thật đáng sợ...chúng ta phải vào Thanh Hào thành nhờ sự trợ giúp của Zodias và Guile đại nhân thì may ra mới sống được!!!"

"Nhưng bọn họ là người của Vohamas Vương quốc mà, liệu có giúp đỡ chúng ta không??"

"Đừng hỏi mấy câu ngớ ngẩn như vậy nữa... Chỉ cần có hy vọng thì đều phải thử!!!"

Những tiếng nghị luận mang theo sự hốt hoảng, lo lắng tột độ liên tục vang lên trên suốt dọc đường, bọn họ thậm chí còn không thèm để ý những tiếng sột sọat hai bên bờ rừng.

Hơn một canh giờ sau, một tòa thành trì to lớn không kém Trung Châu Đệ Tam là bao hiện ra trước mắt mọi người. Bao vây bốn bức tường là một hào nước rộng chừng trăm mét.

"Thanh Hào thành!!!"

"Chúng ta tới rồi!!!"

"Thật sự đến nơi rồi!!"

Bỗng chốc mấy chục vạn người đua nhau nhắm hướng Thanh Hào thành chạy tới, qua vẻ mặt có thể thấy được sự phấn khích, vui mừng sau khi thoát khỏi cái chết của bọn họ.

Bãi đất trống diện tích chục dặm vuông rộng đến như thế nhưng khi đoàn người đông như kiến kia chạy ngang qua thì lại trở nên chật chội vô cùng.

Trên tường thành đằng xa, tất cả đều biết tình hình sẽ diễn ra như vậy, bởi lính do thám đã thông báo sự việc cách đây hơn mười phút nên không có mấy người kinh ngạc cho lắm.

Đứng ở đài cao trung tâm là hai thân ảnh, một nam một nữ, trông bộ dạng khuôn mặt giống nhau đến sáu phần, xem ra là chị em ruột hoặc là anh em ruột gì đó. Nam nhân cao to vạm vỡ, mày kiếm, mắt sáng, nơi cằm có chòm râu thưa mới mọc, một nam tử điển trai mang phong cách phương Tây cổ điển (mình so sánh để mấy bạn đọc dễ hình dung một tí, chứ ở cái thế giới này làm quái gì có phương Tây, phương Đông gì =))).

Nữ tử xinh đẹp mịn màng hoặc trong bộ giáp phục mỏng manh, nhẹ nhàng, không dày cộm nặng nề như những người khác, hay nói nôm na dễ hiểu thì phần giáp trang chi có ở một vài chỗ chứ không che phủ toàn bộ cơ thể. Làn da trắng nõn mịn màng dị thường nhờ đó mà được lộ ra, ba vòng hoàn hảo như trong tưởng tượng của bao thanh niên yêu thích sự mũm mĩm đầy đặn, khuôn mặt thì càng khỏi phải nói, Erina có ở đây cũng chưa chắc dám ưỡn ngực tự cho là vượt trội, chỉ có đệ nhất nữ thần Dực Xà mới chiếm được thể thượng phong hoàn toàn.

Điều đáng nhắc tới ở đây chính là sự sẵn chắc, mạnh mẽ của người chinh chiến nơi sa trường chứ không phải vẻ mềm mại dịu dàng của tiểu thư khuê các. Càng đặc biệt hơn cả là vẻ ngoài lạnh như băng sơn tuyết liên, từ khí chất cho đến dung mạo, nếu nói nàng là khối băng vạn năm không tan, thì cái lạnh của "tiên nữ" băng lãnh Tiên Hào thành trước đây hay cô vợ không hiểu chuyện của Thiết Nham chi là một tảng băng nhỏ tùy thời bị hòa tan mà thôi, thật sự không đáng nhắc tới trước mặt cô nương xinh đẹp này.

Nam tử cao to mở miệng trước tiên.

"Guile, muội nói xem, ở Trung Châu gặp phải sự cố gì lại khiến cho đám kiến hôi này chạy tới đây lánh nạn? Thằng nhãi quái vật kia không lẽ lại bại trận nhanh như vậy, còn chưa đến nửa ngày mà, ta còn không nghĩ ở mấy tiểu Vương quốc của Kim Phượng có nhân vật nào đủ mạnh để hạ gục hắn."

Nữ tử xinh đẹp tên Guile không chút cảm xúc gật đầu, một kiểu chuyện đó chả liên quan gì đến ta cả, mà đúng thật là nó đâu có liên quan gì đến nàng...

"Hạ được hắn ta đồng nghĩa với việc thắng được huynh, hết tám phần chính là lão yêu quái nào đó do Đế đô phái xuống giúp đỡ."

"Vì sao lại chỉ có tám phần? Ta nghĩ là phải mười phần là như vậy mới đúng, nếu như người đến là một kẻ xa lạ không thuộc sự quản lý của Đế đô Kim Phượng thì lại càng vô lý, ở mấy tiểu Vương quốc quanh đây như Gondor, Hathem, Hada,... đều chẳng có cái gì giá trị đủ để cường giả Vũ Quân trở lên động tâm cả."

Nam tử nghi hoặc cúi nhìn muội muội đứng bên cạnh mình, nói về đầu óc và sự nhanh nhạy trong những việc tính toán như thế này thì nàng nói nàng đứng thứ nhì thì không có kẻ nào dám xưng đứng đầu. Đầu phải đơn giản mà cả Bát đại Đế quốc lại dùng hắn một trận đại chiến quy mô ngang với việc chống lại Hải tộc để tranh giành một mình nàng.

Và một câu nói duy nhất của nữ nhân này đã làm cho trận chiến kết thúc một cách chóng vánh. "Mỗi ba năm ta sẽ đưa ra một yêu cầu, kẻ nào thực hiện được điều đó thì ta sẽ phục vụ trong vòng ba năm."

Và tất nhiên ba năm trước Địa Quy là phe cánh may mắn chiếm được nàng, đó là lý do vì sao một đại lực yếu hơn hẳn Kim Phượng lại có thể thắng cuộc và thậm chí là vào tận sâu trong lãnh thổ Kim Phượng, một thành trì đặc biệt quan trọng như Thanh Hào thành cũng bị đoạt lấy. Tất cả đều do chính tay Guile làm ra, không một ai phủ nhận được sự đáng sợ của nữ nhân này.

"Bách Nhân Guile" là biệt danh mà người ta dành tặng cho nàng, nghe có vẻ hơi ghê tởm một chút nhưng đó là cách đánh giá xác thực nhất đối với năng lực của nàng.

"Tám phần là đã đánh giá cao sự gan dạ của Kim Phượng rồi đấy, nếu chính xác thì chỉ có sáu phần. Thứ nhất bọn chúng phải lưu giữ chủ lực cho trận chiến quyết định, lực chiến của Zero là Vũ Quân Lục tinh, muốn hạ hắn nhanh như vậy cũng phải là Vũ Tôn cấp, mà Vũ Tôn xuất chiến chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của Địa Quy. Bọn họ chỉ cần âm thầm phái ra hai người Vũ Tôn là có thể tiêu hao một con cờ chủ lực của Kim Phượng, mất sẽ nhiều hơn được."

"Thứ nhì chính là đại hoàng tử Darka cùng với Zones của Chu Tước Đế quốc đã tới Đế đô Kim Phượng, mặc dù muội không rõ là làm gì nhưng chắc chắn không ngoài chuyện cầu tình, bởi vì phía Bắc Chu Tước đang bị Thiên Hồ toàn lực tấn công, phía Tây và Đông Nam thì lại đang phải đau đầu với hai Đế quốc Cang Luân, Thịnh Hà. Nếu không có sự trợ giúp hoặc biến cố nào bất ngờ xảy ra thì sau trận chiến năm nay, hai phần ba Chu Tước sẽ thuộc quyền sở hữu của kẻ khác, Trung Châu Ngũ bị xóa tên là điều không khó đoán."

Khuôn mặt lãnh tĩnh, kiên nghị của nam tử trở nên trắng bệch, nội tâm hắn một mảnh rung động thật sâu trước những lời của Guile. Hắn không thêm đề tâm đến vì sao trong ba năm qua Guile vẫn luôn ở đây mà vẫn có thể biết sự tình ở bên ngoài rõ ràng đến thế, nàng ta luôn là như vậy, "Bách Nhân" cũng từ đây mà có.

"Không lẽ lời tiên tri của bà diên kia là đúng, Hải Hà sẽ đại loạn thật sao? Nhưng vì sao lại khơi mào trên đầu Darka chứ?"

Nam tử lăm bắm một mình rồi sau đó như nhớ ra điều gì, hắn quay hẳn người nhìn muội muội lớn giọng hỏi.

"Vậy tên Darka kia thế nào? Kim Phượng sẽ đồng ý giúp Chu Tước chứ?"

Guile hiểu rõ ý anh trai mình là gì, nàng tất nhiên biết hẳn, Darka và Zero đã từng là huynh đệ vào sinh ra tử cho nên làm sao mà hắn không lo cho Darka được. Nàng thờ nhẹ không nhanh không chậm trả lời.

"Muội chỉ nói những điều muội nghĩ thôi, phạm vi muội dò xét không thể vào trong cấm điện của những Đế quốc khổng lồ kia được. Nhưng huynh cứ yên tâm, Nagudon là một lão già nham hiểm, làm sao lão có thể từ chối miếng thịt tươi ngon dâng đến tận miệng được chứ. Mười phần hết chín phần Darka vẫn còn sống, chỉ có điều sẽ phải thay đổi quốc tịch đôi chút."

"Thay đổi quốc tịch khác gì phản bội quốc gia của mình đâu, càng như vậy hắn mới càng thâm thâm."

Nam tử lúc đầu cười khỏ, Darka tính tình thế nào hắn thừa biết, tuy nhiên, việc đã định thì có làm gì cũng không thay đổi được nữa. Điều khiến hắn ngạc nhiên là sự phán đoán chính xác đến kinh người của cô em gái này, không phải lần đầu tiên thấy nhưng mỗi lần đều không giữ được sự bình tĩnh trước mặt nàng. So sánh với Guile thì nam tử thấy mình như một kẻ vũ phu không hơn không kém.

"Zodias!! Huynh đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, thần bí nhân ẩn núp dưới nước huynh đã nghĩ ra biện pháp xử lý chưa?"

Guile lạnh lùng lên tiếng khiến nam tử giật nảy mình, nghe xong hắn mới vỗ đầu nhớ ra, đêm hôm qua có một cao thủ nào đó đã lén lặn xuống hào nước quanh tòa thành, nếu không phải Guile đã có dặn trước sẽ có trường hợp như vậy xảy ra thì hắn cũng không dễ dàng phát hiện tên kia. Theo lời nàng nói.

"Thanh Hào thành dễ thủ khó công, và cũng khó chạy nữa, đối phương dùng những cách thuần túy bài bản thì sẽ không bao giờ công phá được nếu thiếu người có thực lực Vũ Tôn. Nhưng đó chỉ dành cho mấy cái phương thức dùng binh theo sách giáo khoa, còn nếu như đối phương cho một ai đó giữ được công thành luôn mở thì Thanh Hào thành sẽ chính thức gặp nguy hiểm."

Thậm chí nàng còn tính đến khả năng Trung Châu Đế Tam thất bại, một điều mà không ai nghĩ tới được. Phải biết Trường Thiên căn bản là nhân tố đặc biệt, hắn vô tình xuất hiện ở Hải Hà và bắt buộc phải tham gia chiến tranh để thu thập những gì mình còn thiếu hụt.

Vậy khi Trung Châu thành đại bại thì điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

"Sẽ có hai trường hợp, một là gặp phải nhân tài mới nổi hoặc kẻ lạ mặt nào đó trợ giúp cho cánh quân Kim Phượng, và hiển nhiên kẻ này không thể nào là Vũ Tôn cấp được, toàn bộ Vũ Tôn cấp có mặt trên khắp đại lục đều thuộc quyền sở hữu của tám Đế quốc hùng mạnh, chỉ trừ mấy kẻ không màng đến thế tục, những người đó càng không có khả năng cho nên được loại trừ tất cả Vũ Tôn cấp."

Một khi Vũ Tôn cấp bị loại thì chỉ còn Vũ Quân cấp mới đủ sức thắng Zero, mà có thắng thì cũng sẽ thắng không quá vượt trội, Zero đáng sợ thế nào ai cũng biết rất rõ. Vì vậy hắn sẽ vừa đánh vừa lui quân về Thanh Hào thành để giúp binh lính có chỗ dựa, từ đó mới không bị rối loạn đội hình."

"Trường hợp thứ hai và cũng là trường hợp khó xảy ra nhất, đó chính là điều không tưởng như đã đề cập ở trường hợp một, hoặc là nhân vật Vũ Tôn cấp ẩn cư nào đó buồn chán nên tham gia giúp đỡ phe cánh Kim Phượng, hoặc là một lão quái Vũ Tôn được Đế đô bắt chấp nguy hiểm liều lĩnh phái xuống."

Nếu điều đó xảy ra vậy thì Zero sẽ bại cực kỳ nhanh chóng, quân thủ thành sẽ chịu tổn thất thảm trọng mang tính hủy diệt. Bỏ của chạy lấy người chắc chắn diễn ra, vừa đánh vừa lui ngược lại sẽ càng khiến họ chết nhanh hơn mà thôi. "

"Và khi một trong hai trường hợp trên xảy ra, với tính cách của huynh thì hạ công thành là chuyện ai cũng đoán được. Nguy hiểm đối với Thanh Hào thành bắt đầu từ đây, nếu bị một thứ gì đó núp ở dưới nước chờ đợi thời cơ thì khi công thành hạ xuống, thứ đó sẽ khiến nó không thể đóng lại được nữa."

Zero không cần được bước tiến của nhân vật mấu chốt kia thì huynh càng không thể làm được, Thanh Hào thành thất thủ chỉ còn là vấn đề thời gian."

Đó là tất cả những gì Guile nói với Zodias cách đây ba ngày, trước cả khi Trường Thiên nghĩ ra cách thức hạ một lượt hai thành, dù không đúng hoàn toàn với sự thật, nhưng cũng hết chín phần là chính xác, phần còn lại là do nhân tố đặc thù xuyên không Trường Thiên của chúng ta.

Không phục không được!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Đông Đủ

Zodias day day trán, bộ dạng phiền não không nói cũng biết.

"Người trốn dưới hào nước thực lực không tầm thường chút nào, cho dù ta xuất thủ cũng chưa chắc đã hoàn toàn thắng được hắn."

"Vậy thì không cần phải mở công thành ra làm gì nữa!"

Guile hơi hốt đáp lời Zodias, đối với nàng thì có mặt Thanh Hào hay không cũng không liên quan đến nàng, hợp đồng ba năm đã hết cách đây hai tháng rồi. Nàng ở lại Thanh Hào cơ bản là vì người anh trai tính tình bốc đồng nhưng lại rất trọng nghĩa khí này.

Như nghe được chuyện vô lý nhất trên đời, Zodias tròn mắt nhìn em gái mình.

"Muội nói vậy là có ý gì, còn Zero thì..."

"Zero không có mặt trong đám người ngoài kia!!"

Câu nói của Guile giáng một trọng quyền vào mặt Zodias, hấn vội vàng quay đầu quan sát thật kỹ đoàn quân cấm đầu cấm cổ chạy ngoài kia.

Một phút...

Hai phút...

...

Mười phút trôi qua, quả thật Zodias không hề thấy Zero có mặt trong đó, hấn thầm nghĩ kỹ lại cũng thấy đúng, tính cách Zero như thế nào chứ, cho dù chết cũng không bao giờ làm ra loại hành động bỏ chạy bán sống bán chết như thế này.

Zodias đang muốn hỏi ý kiến Guile thì nàng đã lên tiếng giải đáp.

"Một là đã chết, hai là bị bắt. Tám phần là đã chết, từ năng lượng dao động ở khu vực Trung Châu thì có thể thấy có Vũ Tôn cấp ra tay, thậm chí là có hai người, tu vi không một ai dưới Vũ Tôn Tứ tinh cả."

"Hai Vũ Tôn!!!"

Khuôn mặt tuấn tú nháy mắt trắng bệch, đùa cái gì vậy, một Vũ Tôn cũng đủ để Zero chết mất xác rồi huống gì tận hai tên, chênh lệch đẳng cấp không phải là thứ có thể dùng hai từ "quái vật" hay "biến thái" là dễ dàng lấp đầy. Zodias thất thần trầm nghĩ, nhưng vì sao lại có đến tận hai người Vũ Tôn cấp cùng đến chứ?

Đừng nói là Zodias mà ngay cả Guile cũng không hiểu cho lắm, bởi vì một trong hai khí tức kia vừa quen thuộc mà vừa xa lạ nên nàng không dám khẳng định suy đoán của mình.

Nghĩ tới việc Zero tử trận, Zodias liền nắm chặt hai bàn tay đến nỗi máu tươi đã chảy ra rơi từng giọt xuống đất. Đôi mắt vẫn lên những tia máu tràn đầy phẫn nộ, hấn hạ quyết tâm chốc nữa dù liều mạng cũng phải làm được điều gì đó báo thù cho người anh em đã khuất.

Trong khi hai người nói chuyện thì ở bên dưới đám tàn binh của Trung Châu Đệ Tam cũng đã đến trước hào nước.

"Xin hãy mở cổng cho chúng tôi vào với!!!"

"Xin hãy mở cổng ra, bọn tôi là binh lính ở Trung Châu Đệ Tam!!!..."

"Làm ơn..."

...

Vô số âm thanh van xin truyền đến tai Zodias, còn riêng Guile thì lạnh lùng, hờ hững như không nghe thấy. Zodias ngửa đầu lên trời thở dài một hơi.

"Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, cho dù ta đóng cổng thì trước sau gì nó cũng bị mở ra, chi bằng ta hạ cổng để cứu vớt đám tàn binh của người huynh đệ quá cố kia, giúp đỡ hấn những gì ta có thể làm được."

"Mở cổng ra!!!"

Giọng nói uy nghiêm, hữu lực vang vọng bốn phương tám hướng, mấy chục vạn binh lính như được đặc xá vui mừng nhảy nhót.

Cánh cổng bằng gỗ được gia cố kim loại hạng nặng diện tích chục dặm vuông chậm rãi hạ xuống, bắt ngang con hào sâu hun hút.

Tuy nhiên dị biến lại phát sinh đúng thời điểm mang đến cho muôn người hy vọng sống sót này, từ trong dòng nước bên dưới tám cửa gỗ hai bàn tay không lồ dừng tốc độ cực nhanh phóng ra khỏi mặt nước bầu chập vào cánh cửa. Tiếp sau đó là một cái đầu lâu to lớn quen thuộc ngoi lên, không ai khác ngoài Thiết Nham đã vắng mặt mấy chương gần đây cả.

Cảnh tượng diễn ra khiến đám lính chuẩn bị chạy qua cầu sừng sò đứng trân trối tại chỗ, không một ai đủ can đảm dám bước tiếp.

"Cự Nhân tộc, không đúng, Cự Nhân tộc không thể to lớn như tên này được."

Zodias ngưng trọng lắm lắm, rốt cuộc cũng biết kẻ núp dưới nước từ đêm hôm qua là nhân vật như thế nào rồi. Dù kết quả đã được đoán trước nhưng

chỉ có một tên khổng lồ quái cỡ như thế kia dám ngang nhiên chặn cầu thì cũng quá kinh người rồi. Là tự tin vào bản thân đến mức ngông cuồng hay ngu xuẩn hết thuốc chữa?

Tuy nhiên, biết thì biết, còn bây giờ điều quan trọng là phải nhanh chóng hạ gục tên khổng lồ ấy đi để tránh phát sinh thêm nhiều tình huống bất lợi.

"Tiễn thủ, Ma pháp sư, đại pháo chuẩn bị đội lệnh!!!"

Zodias giờ cao tay ra hiệu, chờ khi mọi người đã vào vị trí thì hấn vung mạnh về phía trước.

"Bắn!!!"

Ngay lập tức có vô số vòng ma pháp hiện ra trên không trung, những cung tên do binh lính bắn ra khi đi qua vòng tròn ma pháp đó thì đột nhiên số lượng tăng lên gấp chục lần, trăm thành ngàn, ngàn thành vạn,... Chẳng mấy chốc một cơn mưa mũi tên nhắm Thiết Nham lao vút xuống.

"Trò mèo!!!"

Thiết Nham khinh thường xì mũi, hấn dứt khoát nhảy hấn lên cầu, đã hiện thân thì cần gì phải ở dưới nước chờ người tới bắt, thà liều mạng chiến một trận cho sáng khoái không phải tốt hơn sao.

Thân hình nặng nề của hấn nhanh nhẹn đến mức khiến người ta có cảm giác hoa cả mắt, chỉ tíc tắc ngắn ngủi đã thấy hấn đứng vững vàng trên cầu. Thiết Nham đến nhìn cũng không thèm nhìn đám cung tiễn đầy trời kia, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn tập trung vào hai thân ảnh ở trung tâm vòng thành, chính xác là đang đứng đối diện với hấn.

Toàn thân Thiết Nham bất động như ngọn núi thái sơn hùng vĩ, đợi đến khi mưa tiễn đến gần sát trước mặt hấn mới mở miệng rống to một tiếng.

Âm ba mạnh mẽ cuốn bay tất cả mũi tên trên cao, thậm chí làm cho binh lính trên tường thành phải vội vàng cúi người xuống để né tránh sóng âm lan tới.

Hành động tiếp theo càng khiến người ta giật mình, chỉ thấy Thiết Nham đưa ngón trỏ chỉ thẳng mặt Zodias rồi lắc lắc ý bảo "nhiều đó vẫn chưa đủ!", sau đó hấn lại chỉ vào mặt Zodias một lần nữa, lần này hấn không lắc như trước mà nắm chặt bàn tay lại rồi chỉ ngón cái vào người mình, "ngươi, chiến với ta!!!"

Zodias là ai chứ, dù không thông minh đến quý khốc thần sầu như em gái mình nhưng ít nhất hấn cũng không phải hạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Cho nên ý đồ khiêu khích của Thiết Nham hoàn toàn thất bại, Zodias cười lạnh quay đầu nhìn mấy vị tướng đứng sau lưng mình gật nhẹ đầu.

Hơn mười cao thủ Vũ Hoàng cấp bậc hiệu ý đồng loạt bước về phía trước sau đó nhảy xuống trước mặt Thiết Nham, Zodias cũng tương tự nhảy theo sau mọi người, hấn biết đông thì đông thật nhưng không thể hạ được Thiết Nham dễ dàng như vậy, không tự mình chủ trì quân công thì Zodias không cảm thấy yên tâm được.

"Ngươi đạt đến cấp độ này cũng không phải chuyện dễ dàng, ta không biết vì điều gì mà ngươi lại đi trợ giúp cho đám tiểu quốc yếu ớt kia nhưng... ta khuyên ngươi tốt nhất nên rời khỏi nơi này ngay bây giờ, nếu động thủ thực sự thì ngươi chắc cũng đã đoán ra được kết quả rồi chứ?"

Zodias âm trầm lên tiếng, hấn không muốn đánh nhau với tên khổng lồ trước mặt lúc này, ai biết hạ được hấn sẽ mất bao lâu, đến khi đại quân phe địch đuổi tới thì mọi chuyện đã muộn.

Trả lời hấn là sự mỉa mai, khinh bỉ của Thiết Nham.

"Sao? Sợ rồi à? Kết quả mà ngươi nói ta không biết mà cũng không quan tâm, ta chỉ biết nếu không hoàn thành nhiệm vụ mới chính thức xong đời. Hắc hắc!!!"

Zodias gật đầu không nói gì nữa, hấn nghiêm nghị vung tay.

Nhận được lệnh, hơn mười đạo thân ảnh như tên rời cung phóng tới Thiết Nham.

"Liệt Điều!!!"

"Du Tâm Kích!!!"

"Liệt Diễm Phần Thiên!!!"

...

Hàng loạt các chiêu thức đủ màu sắc sinh động nhắm hướng Thiết Nham mà công kích, trong vẻ đẹp tráng lệ đó là uy lực khủng bố người gặp người sợ.

Trong khi một số người dùng cách tấn công NUIW5KFD cự ly xa thì số còn lại vòng ra đằng sau chờ đợi cơ hội nhất kích đắc thủ.

ẦM!!!!...ẦM!!!!...

Từng âm thanh từ những vụ nổ vang dội khắp tứ phía, trong làn khói bụi một thân ảnh khổng lồ dần dần hiện ra, hoàn hảo không chút tổn hại nào. Thiết

Nham lười biếng lắc lắc cổ, Cự Nhân tộc của hắn nổi danh trên đại lục Song Giới là dựa vào nhục thân cường hãn không hề thua kém cự long, thậm chí khi biến về trạng thái hoàn mỹ nhất thì còn mạnh hơn một bậc. Tu vi căn bản là thứ phụ, không đáng nhắc tới, thứ đó trong mắt Cự Nhân tộc cốt yếu là để đánh giá đẳng cấp nhục thân của tộc nhân mà thôi.

Mấy đòn công kích vừa rồi chỉ đủ gây ngứa chứ không làm gì được hắn cả. Trong mắt Zodias lóe lên tia dị sắc, sự tình càng ngày càng khó chơi rồi.

Đột nhiên hắn và Thiết Nham đồng thời ngẩng mạnh đầu, trên bầu trời cao vút có vô số chấm đen đang di chuyển càng ngày càng gần Thanh Hào thành. Người xung quanh thấy hành động kì lạ của cả hai thì tò mò ngẩng đầu nhìn theo, không một ai phát hiện Guile đã nhìn lên bầu trời trước đó vài phút rồi, có điều vẻ mặt nàng không hàm chứa sự bất ngờ cùng sợ hãi như mấy người bên dưới, biểu cảm của nàng giống như chỉ có một kiểu duy nhất đó là lạnh, lạnh và lạnh.

Không hề bọn họ chờ lâu, những điểm đen kia nhanh chóng hóa thành hàng vạn con rồng hung ác, đáng sợ, dẫn đầu chúng là một con cự long với sải cánh mấy trăm mét, cái bóng của nó trải dài trên mặt đất khiến người bên dưới cảm giác cả bầu trời đều bị che khuất.

Từ trên lưng con cự long có một giọng nói vọng xuống.

"Đầu to, xem ra ngươi vẫn còn sống nhỉ, bọn ta đến hỗ trợ cho ngươi đây!!!"

Thiết Nham tối sầm mặt, không cần nhìn cũng đoán ra người vừa lên tiếng là ai, chỉ có một kẻ duy nhất gọi hắn là "Đầu to". Mẹ kiếp, thân hình lão tử chuẩn như vậy mà ngươi bảo đầu to, to cái chỗ nào??? Thiết Nham thầm mắng trong lòng, hắn hướng con cự long cười khinh miệt.

"Mít ướt, ngươi tới đúng lúc lắm, bọn này định chơi cắn hùa, ta đang cần vài đứa trợ giúp dọn dẹp bớt đường đi đây!!!"

Hắn vừa dứt lời thì một thân ảnh xuất hiện ngay trước mặt, mặc dù người này bé hơn Thiết Nham không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn tung cước đá thẳng vào miệng hắn.

"Ngươi vừa sửa cái chó gì vậy? Thằng nhãi con này, tưởng to con mà ta sợ ngươi sao???"

"Không biết sống chết! Để lão tử nhổ bớt vài cái răng của ngươi để ngươi nói chuyện được thơm tho hơn!!!"

Thiết Nham nào chịu kém cạnh, vẫn giữ nguyên kích thước cơ thể, mặc kệ người nào nói ý lớn hiếp nhỏ, cứ đập tiểu tử này một trận đã rồi tính sau.

Ngay khi cả hai sắp va chạm thì một thân ảnh mềm mại khác hiện ra chắn ở giữa, như có phản xạ tự nhiên, hai người ép buộc bản thân dừng đòn công kích lại. Lực phản chấn làm cho cơ thể họ nhện nhạo nhưng vẫn cắn răng nhìn xuống, ai chặn họ cũng mặc kệ tuy nhiên người mới đến này lại không dám bỏ qua, chẳng may nàng bị gì thì Trường Thiên còn không vật cở hai người một lượt sao. Tuy hắn chưa xác nhận nàng là nữ nhân của mình nhưng sự mập mờ giữa hai người là vẫn có, để an toàn thì hai người thà tự hại bản thân còn hơn.

"Đánh nhau vui lắm sao? Hay là để lão nương chơi cùng các ngươi nhé? Nhưng mà nói trước, đại nhân sắp tới nơi này rồi đấy, để ngài nhìn thấy nhiệm vụ chưa hoàn thành mà các ngươi đã đầu đá lẫn nhau thì lúc đó...?"

Erilu đưa tay lên cổ vạch ngang một cái, động tác của nàng phối hợp với vẻ đẹp câu dẫn nam nhân thực sự khiến người ta kinh tâm động phách, có điều Thiết Nham và Gaia lại không dám tư tưởng điều gì xa xôi, họ chỉ đang nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng cùng với nụ cười nửa miệng vừa quen vừa đáng sợ kia.

Bất giác hai người nhìn nhau nuốt ực một ngụm nước bọt, cả hai cùng lắc lắc đầu sau đó hít sâu vài hơi chỉnh đốn lại tác phong, một lớn một nhỏ quay đầu nhìn hằm hằm đám người Zodias. Đây chính là đối tượng bọn họ chuẩn bị trút giận.

Thiên Long quân đoàn đã tới, Sư Thử quân đoàn cũng có mặt.

Mặt đất bất ngờ truyền đến từng trận rung động nhẹ nhàng, nhưng rất nhanh đã trở thành những tiếng ầm ầm, âm thanh như đánh thẳng vào nội tâm đang run rẩy của đám tàn binh bị kẹt lại ở đây, trực tiếp tiêu diệt niềm hy vọng nhỏ nhoi còn sót lại trong lòng mỗi người.

Chưa đầy năm phút một đạo quân đông nghìn nghịt cuốn theo vô tận bụi mù hiện ra trước mắt mọi người, toàn bộ đều cười chiến mã sáu chân hoặc mãnh thú thiên về nhanh nhẹn. Binh đoàn lướt qua chục dặm mảnh đất trống trong chưa đầy năm phút, tốc độ dù là Zodias cũng kinh hãi không thôi. Từ khi nào mà đội quân của tiểu quốc Kim Phượng lại có sức di chuyển mãnh liệt đến như vậy, dù là Thần binh của Đế quốc thì cũng không cao hơn bao nhiêu.

"Tam Lang Eric cùng binh đoàn Phục Hận có mặt!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đáng Sợ Thật Sao?

Trong khi Bọn Gaia, Thiết Nham đánh nhau kịch liệt với Zodias thì Trường Thiên lại cà lơ phát phơ nằm nghiêng ngả trên Bảo tọa, trước mặt hắn thậm chí còn bày thêm một cái bàn ma pháp tránh lác lư, trên bàn là hai chai rượu bật nắp.

Một chai đáng lý là Trường Thiên tính đưa cho Zero, nhưng vì vẫn canh cánh vụ ban nãy nên mặc kệ Zero thêm chảy nước miếng, một mình hắn làm hai chai cho phê.

Zero ngồi đối diện quả nhiên đang dùng ánh mắt căm tức nhìn Trường Thiên, "sao mình có thể đồng ý làm cấp dưới cho thằng nhãi bần tính này được nhỉ???" Zero thâm thắc mắc trong lòng nhưng không dám nói ra.

"Nhìn cái gì, đến cả mồm cũng băng kín mít thế kia thì ăn uống cái gì? Ta đây là đang nghĩ cho ngươi hiểu không? Uống nhiều mấy thứ này sẽ khiến ngươi lâu hồi phục hơn đấy!!"

Vừa nói Trường Thiên vừa nhâm nhi ly rượu trên tay, vẻ mặt đắc ý đầy khả ố khiến Zero chỉ muốn đấm cho vài phát, đáng tiếc là đánh không lại cộng thêm thương tích đầy mình nên đành phải nhẫn nhịn.

Sau một lúc đắm thọc giải trí thì Trường Thiên mới trở lại đáng vẻ lười biếng thường trực, vừa cầm ly rượu trên tay vừa hỏi chuyện Zero.

"Chủ soái ở Thanh Hào thành là ai?"

Zero mất vài giây mới bắt kịp Trường Thiên, sao tên bần tiện này lại thay mặt như lật sách vậy, vừa cười như thằng khùng chớp mắt liền trở thành bất cần đời thế kia. Hắn hắng giọng vài cái rồi mới trả lời Trường Thiên.

"Chủ soái ở Thanh Hào là một người anh em tốt của ta, tên là Zodias Motphoter."

"Ồ, giới thiệu về hắn một chút ta nghe xem, Thiết Nham đang làm nhiệm vụ khá nguy hiểm ở đó, chẳng may bằng hữu FdQhuh1D của ngươi mạnh quá mức suy đoán của ta thì Thiết Nham xong đời chắc rồi. Mà ngươi cũng biết rồi đấy, hiện tại ta rất cần những thuộc hạ trung thành và có năng lực, Thiết Nham rất tốt, chẳng may hắn gặp mệnh hệ gì thì ta không chắc có nên huyết tẩy cả tòa thành đó hay không nữa."

Nghe Trường Thiên hỏi hột nói như không phải chuyện của mình mà Zero toát mồ hôi, hắn vội vàng chữa cháy cho bạn tốt của mình.

"Đại nhân cứ yên tâm, Zodias chỉ là Vũ Quân Tam tinh, xét về lực chiến thì yếu hơn ta rất nhiều."

"Ừm, còn gì nữa không?"

Nhẹ nhàng nhấp vài hớp rượu, Trường Thiên nghiêng đầu nhìn về phương xa, từ nơi này hắn có thể cảm nhận được tiếng chém giết kịch liệt ở Thanh Hào thành.

"Có điều..."

Zero áp úng không biết có nên nói ra hay không. Trường Thiên nheo mắt hạ thấp nhiệt độ trong lời nói của mình xuống một tầng, ý vị lạnh lùng thấy rõ.

"Nói!!"

"Haiz..."

Bất lực thở dài một hơi, Zero sắp xếp từ ngữ đâu ra đó rồi trả lời Trường Thiên.

"Zodias thật ra không có gì đáng sợ ngoài thiện chiến, dũng mãnh và sức trâu của Chân khí, người mà thuộc hạ ngài phải lo lắng chính là em gái của Zodias, cô ta mới là nhân vật đáng sợ thực sự tồn tại ở Thanh Hào thành."

"Vậy sao? Nói ta nghe một chút!"

Trường Thiên bắt đầu cảm thấy hứng thú, mỉm cười dụ đi vài phần dò hỏi Zero.

"Có lẽ ngài không biết nhưng người ở đại lục này không ai không biết tới Bách Nhân Guile, người ta đồn đại rằng tà trêu chọc một Đế quốc hùng mạnh còn hơn đi đùa giỡn với Bách Nhân. Không phải vô căn cứ mà thiên hạ lại thổi phồng quá mức về Guile như vậy đâu, không ngại nói cho ngài biết, nếu như cùng một trận chiến ngài dùng số lượng binh lính như vừa rồi chiếm Trung Châu của ta phải dùng đến ba canh giờ thì...Guile chỉ dùng một canh giờ và một phần mười số lính ngài có."

Zero vừa dứt lời thì thấy dáng vẻ âm trầm của Trường Thiên, không còn lười nhát như trước nữa, sự nghiêm túc tang thương hiện rõ trên mặt hắn. Zero thầm khen ngợi, chính cái bộ dạng này đồn tim không biết bao nhiêu thiếu nữ đây.

"Tiếp tục đi!"

"Vâng!! Thực sự ra thì không phải yêu nữ đó giỏi về chiến thuật, thậm chí phải nói rằng là nàng không hiểu tí gì về điều binh khiển tướng cả. Cái Guile có là bộ óc phân tích và tính toán cường đại đến nghịch lý, ta dám chắc mọi kế hoạch của ngài đã bị cô ta nắm gọn trong lòng bàn tay, thậm chí là không hề có một tí tí sai sót nào cả. Cho nên muốn thắng được trận này là điều bất khả thi."

Cách đây mười hai năm, Bát đại Đế quốc đã mở ra một cuộc chiến quy mô ngang tầm với việc chống lại Hải tộc chinh phạt, mà mục đích cực kỳ đơn giản đó là muốn sở hữu Guile trong tay mình. Tuy nhiên chỉ với vài câu nói của nàng thì cuộc chiến đó đã chấm dứt khi vừa mới bắt đầu. "Trường Thiên càng nghe càng nhíu mày chặt hơn, hẳn không quan tâm mấy cái chuyện xưa đó nên lập tức cắt lời Zero.

"Dừng!! Thân phận của nàng như thế nào, nếu không sở hữu được thì vì sao mấy Đế quốc còn lại không liên thủ giết chết nàng đi?"

"Thực ra đó cũng là điều mà mọi người thất mất, nhưng người biết sự tình ẩn chứa bên trong không quá mười lăm người."

Nói đến đây Zero dừng lại, hẳn hít sâu một hơi khí lạnh rồi mới nói tiếp câu sau.

"Guile là con gái của Nữ Hoàng Hải tộc cùng với một nhân loại nào đó, có điều ông ta chết trong trận chiến giữa hai phe cách đây khá lâu rồi. Zodias là anh trai cùng cha khác mẹ của Guile, ngài thử hỏi xem có kẻ nào ăn gan hùm dấm truy sát con gái của Nữ Hoàng hải tộc chứ, mặc dù bà ta không phải kẻ cầm quyền tối cao của đại dương nhưng cũng là một trong năm người mạnh nhất Hải Hà, và bốn người còn lại đều thuộc Hải tộc, không một nhân loại nào có cơ hội chen chân vào đó cả."

"Và vì một lý do kỳ lạ nào đó mà Guile không chịu ở cùng mẹ của mình mà theo anh trai khắp nơi trên Hải Hà, cứ ba năm là nàng lại cùng Zodias đi tới đại lục khác."

Sau khi nghe hết câu chuyện dài thườn thượt mà Zero kể thì khóe miệng Trường Thiên nhếch lên độ cong quen thuộc, bộ dạng lười biếng trở lại như cũ. Hẳn thoải mái rót rượu rồi tự mình thưởng thức, bỏ mặt Zero đang hoài nghi bản thân mình đã giới thiệu về Guile cho Trường Thiên chưa, sao lại chẳng có tí phản ứng nào hết vậy.

"Cô gái tên Guile mà người kể có chút đáng sợ thật đấy!"

Zero nghe vậy thì thầm thở phào, "mình kẻ rồi, may thật, đỡ phải tốn nước bọt khai sáng cho thằng nhãi này lần nữa". Tuy nhiên câu tiếp theo lại làm hành động lau mồ hôi trán của hắn khựng lại giữa không trung.

"Nhưng, chỉ có từng đó thôi thì chả có gì đáng nói cả, cô ta có vẻ thông minh IQ 200, tính toán giỏi, biết mọi nước đi của người khác,... Ghê gớm thật đấy, có điều..."

"Tất cả mọi thứ đều có sự sai sót, trong chân lý vẫn có cái sai thì nói gì đến tính toán của người bình thường. Cũng giống một người nào đó có thuật tiên đoán chẳng hạn, hẳn có thể tính ra được thế giới sẽ gặp thảm họa diệt vong, nhưng lại không thể tính được ngày nào điều đó sẽ xảy đến, hoặc dù có tính được thì hẳn cũng không thể nói ra cho người thứ hai được biết, đó là quy tắc, thiên cơ bất khả lộ.

Trương tự với Guile, cô ta tính được sẽ có người trợ giúp cho quân Kim Phụng, nhưng lại không thể tính ra được người đó là ai, mọi bí ẩn sẽ đều tập trung vào kẻ này, bề nổi nàng ta đã thấy nhưng liệu mặt chìm nàng ta có thấy được chăng?"

Nói xong Trường Thiên chậm rãi mở đôi mắt yêu dị vẫn luôn nhắm chặt, một tia tinh quang xẹt qua rất nhanh trong con ngươi màu tím, một kế hoạch mới vừa được nảy ra trong đầu hắn. Không một ai biết được hắn đang suy tính điều gì, nhưng chỉ qua vẻ mặt nham hiểm tràn đầy ma lực kia thì biết chắc chắn không phải chuyện tốt lành, thậm chí là cực kỳ xấu xa là đằng khác.

Bất giác Trường Thiên khinh thường hừ nhẹ, nâng ly rượu lên một hơi cạn sạch.

"Một con cò muốn phát huy được tác dụng lớn nhất hoặc là vào tay một người chơi cò giỏi, hoặc là biến bản thân mình trở thành người chơi cò. Nhưng.. Làm được sao?"

Zero ngơ ngác nhìn trân trân Trường Thiên, mấy câu trước thì hắn có chút hiểu, nhưng câu cuối cùng lại hoàn toàn bó tay. Đang thất thần cố gắng suy nghĩ xem ý của Trường Thiên là gì thì một chai rượu bay tới trước mặt, vì bất ngờ nên một ít rượu không may đổ lên người. Zero giận đen hết cả mặt, vừa kéo miếng vải che miệng xuống định uống vài ngụm.

"Cất vào đi, chúng ta tới nơi rồi!!!"

Lần này thì Zero thật sự bùng nổ.

"Lão tử liều mạng với ngươi!!!!"

...

Đại quân Song Thiên sau một canh giờ di chuyển thì cuối cùng cũng tới Thanh Hào thành, phía trước không xa chính là bãi đất trống, chiến trường đầm máu chất đầy xác người. Những tiếng binh khí va chạm và ma pháp bắn ra liên tục vang lên không dứt.

Đặc sắc nhất chính là cây cầu duy nhất bắc ngang con hào sâu rộng, một đoàn quang hoa đầy đủ màu sắc liên tục chớp lóe, Chân khí bạo động cực kỳ mãnh liệt.

Trường Thiên hất Zero đang nằm vật vờ như con cá chết ra một bên sau đó giờ tay ra hiệu đại quân chính thức tham chiến.

Mười cái tù và khổng lồ được giắt bên hông mười con Thạch Tượng đồng loạt được thổi lên, toàn bộ chiến trường bỗng chốc yên tĩnh trở lại, khắp nơi chỉ còn những tiếng hô hấp dồn dập đầy mệt mỏi là không ngừng nghỉ. Nơi trận chiến diễn ra ác liệt nhất cũng tương tự.

Tuy nhiên về mặt mỗi bên hoàn toàn khác nhau, phe Gaia, Thiết Nham mang nhiều thương tích trên người hơn nhưng lại tràn đầy hưng phấn, trên vai Erilu cũng có vết máu loang lổ không biết là của ai.

Ngược lại với bọn họ thì đám người Zodias sắc mặt cực kỳ khó coi, tình hình xấu nhất đã diễn ra. Mọi chuyện đã không thể vẫn hồi được nữa, tên đã lên dây làm sao mà buông đây, buông cũng chết mà không buông thì lại càng chết thảm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Hàng Sao? Đơn Giản Thôi!

Đại quân Song Thiên dàn hàng bao vây chiến trường hỗn loạn vào trong, tùy thời đều có thể san bằng tất cả. Đám tàn binh của Trung Châu thành vốn đã hoảng loạn, yếu đuối, bây giờ còn chịu thêm áp lực từ sát khí ngập trời xung quanh khiến bọn chúng không còn hy vọng sống nữa, tuyệt vọng và không cam lòng bao trùm tâm thần của mỗi người.

Trên tường cao, Guile không như những người khác hoảng sợ vì phe địch đông đúc, nàng từ đầu chí cuối chỉ nhìn chăm chăm thanh niên tóc đỏ cao to ngồi trên Bảo tọa mà thôi. Bởi vì bộ não thông minh cực điểm, khả năng xử lý tình huống thuộc top đỉnh cao của thế giới cho nên nàng có thể cảm ứng được những sự vật, hiện tượng, hay tâm tính bất thường đang sắp xảy đến. Nói đơn giản chính là nhạy cảm hơn người khác rất rất nhiều.

Nếu không thì với tu vi không mấy là cao của mình, làm sao mà nàng vẫn biết trước được bọn Gaia tới trước khi Zodias và Thiết Nham kịp nhận ra.

Về mặt Guile vẫn như cũ nhưng trong lòng đang dậy sóng, tâm tình căng thẳng và hồi hộp trước nay chưa từng có bỗng bùng nổ lên. Nàng càng cố gắng áp chế thì sự bất an đó càng mãnh liệt, thậm chí đã có chút mồ hôi chảy ra sau lưng.

Không phải vì gặp được thần tượng hay bạch mã hoàng tử mà vì Guile thông qua cảm ứng bất thường của mình mà biết được, có một đôi mắt tà ác, đáng sợ đang quan sát từng cử động dù là nhỏ nhất của nàng.

Nhiều đó chưa đủ khiến Guile nảy sinh bất an, mà còn từ khí tức nguy hiểm đến lạnh người phát ra từ người nam tử tóc đỏ kia nữa. Guile thề rằng chưa bao giờ gặp được kẻ nào có khí tức đáng sợ như vậy, ngay cả mẹ nàng và mấy vị Đế Vương của Hải tộc cũng chưa từng khiến nàng phải sợ hãi như bây giờ.

Quả đúng như những gì Guile cảm VTFtYzN nhận được, Trường Thiên chính là cỗ tình mở ra sát khí cùng với khí tức bá đạo đang say ngủ của mình cho nữ nhân kia thấy. Chuyện gì trên cơ cũng dễ làm hơn sần sần ngang nhau.

Khi mọi chuyện đã diễn ra như ý muốn thì Trường Thiên mới hài lòng, chậm rãi đứng dậy bước từng bước về phía Guile. Những người bên dưới trông thấy Trường Thiên đi trên không trung thì điều đầu tiên họ nghĩ tới chính là "Vũ Tôn". Ai nấy đều một vẻ kính sợ xen lẫn hâm mộ không dám nhúc nhích, ngoại trừ Trường Thiên ra thì tất cả đều biết Hải Hà mạnh nhất là Vũ Tôn cấp.

Mặc kệ đám ruồi bu đang nhìn mình, Trường Thiên nhàn nhã dạo bước tới gần Guile, áo choàng sau lưng bị gió thổi bay phấp phật, màu đỏ mái tóc hòa làm một với tấm áo choàng khiến người ta có cảm giác mái tóc hẳn dài quá gót chân chứ không chỉ dừng lại ở chấm lưng.

Zodias mất thấy nam tử rất có thể là nhân vật Vũ Tôn mà Guile đã nói qua đang dần tiếp cận Guile thì thậm chí không ổn, nhưng hắn vừa có ý định chạy về bên cạnh Guile thì ngay lập tức một thân ảnh xuất hiện chặn trước mặt.

"Sao? Định đi đâu à? Ở yên đây một lát đi! Đại nhân nhà ta không thích có người xen vào chuyện của ngài cho lắm."

Thiết Nham vẫn luôn chú ý hành động của Zodias, thấy hắn rục rịch liền bước tới ngăn cản.

"Tránh ra!!!"

Zodias gấp gấp gầm lên, đồng thời không khách khí vận Chân khí vào nắm đấm hướng Thiết Nham điên cuồng công kích. Mỗi một quyền của hắn đều mang theo tiếng gầm gừ hung tợn, nếu để ý kỹ thì có thể thấy trước khi quyền Zodias tiếp xúc thân mật với Thiết Nham đều hiện lên hư ảnh một con hổ màu đỏ rực. Trông sống động vô cùng, đây chính là tuyệt kỹ thành danh "Hổ Khiêu Phách Sơn Quyền" của Zodias.

"Lão tử lại sợ người quá!!!"

Khinh thường hừ lạnh, Thiết Nham dùng quyền đối quyền với Zodias, một lớn một nhỏ cứ thế lao vào đấm đá điên cuồng, không tên nào chịu phòng thủ cả, quả là kiểu đánh bán mạng bất chấp thương tật.

Trường Thiên đến nhìn cũng không thèm, sau vài bước cuối cùng thì hắn cũng đã đứng trước mặt Guile, không biết vì quá hoảng sợ hay vì nhận thấy Trường Thiên không có ý định làm hại nên nàng không hề di chuyển, để mặc Trường Thiên đứng ngay sát mình, thậm chí chỉ còn cách hơn mười cm nữa là chạm vào nhau. Từ đây Guile có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều của hắn, trái tim nàng nhảy thịch một cái nhưng về ngoài từ đầu đến cuối đều

không thay đổi, vẫn lạnh lùng ngược nhìn Trường Thiên.

Trong mắt Trường Thiên, sự xinh đẹp, băng giá nhưng không kém phần cơ trí của Guile rất giống với một nhân vật nào đó mà hắn đã từng đọc qua. Không thể nói nàng đẹp nhất được, vì nhìn từ mọi góc độ nàng đều thua Tiểu Xà nhà hắn, nhưng quả thực là không tìm được điểm trừ nào từ nàng, 96 - 58 - 90 "perfect", khuôn mặt càng khỏi phải nói, tiên nữ không nhiễm bụi trần dùng để đánh giá cô gái này là chính xác nhất.

Hắn mỉm cười hứng thú mở miệng trước.

"Nàng tên là Guile?"

"Nếu đã biết sao còn hỏi? Dư thừa!"

Nghe câu trả lời không mặn không nhạt, Trường Thiên không những không giận, ngược lại ý cười trên mặt càng đậm, "có cá tính, bất quá ta thích!"

"Nàng biết không, đứng trước mặt người đẹp như nàng ta thật không biết nói gì!"

Guile bất ngờ ngăn người trong giây lát, nàng có suy nghĩ ra hàng trăm phương thức cũng không ngờ đến nam nhân này nói lại như vậy. Đây là lần đầu tiên có người dám trực tiếp nói chuyện với nàng bằng mấy từ ngữ sến súa kiểu ấy, trong phương tâm thiếu nữ bất giác chạy qua một cỗ vui vẻ nho nhỏ, nữ nhân được khen ai mà không thích cơ chứ.

Tuy nhiên bên ngoài guile vẫn như không nghe thấy gì, bộ dạng lãnh đạm băng giá không chút thay đổi.

"Hừ! Ta đẹp là chuyện ai cũng biết, nói mấy lời dư thừa như vậy để làm gì?"

"Đúng là ai cũng biết thật, nhưng quan trọng là ai nói ra câu đó!"

"Ý ngươi là ngươi đặc biệt hơn tất cả mọi người sao?"

Guile lần đầu tiên hé miệng cười, dù là cười khinh thường nhưng đây cũng là một chuyện kinh hãi thế tục. Cô gái được mệnh danh là người máy này lại mỉm cười, chỉ sợ nói ra không ai tin.

Nàng không để ý tới biểu hiện của mình nhưng tất cả những người có mặt ở đây đều trợn mắt há mồm nhìn nàng, không chỉ vì bất ngờ với việc lần đầu tiên nàng cười mà còn vì vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của nàng nữa. Ngay cả Trường Thiên đã chai mặt với gái đẹp cũng phải ngây ngốc trong chốc lát.

"Không phải ta nói để lấy lòng mà thật sự là nàng quá đẹp!! Không tin thì nàng nhìn bên dưới kia mà xem!"

Lần này thì Guile thật sự đỏ mặt, chỉ thoáng phớt hồng qua rồi tiêu tan nhưng làm sao thoát khỏi ánh mắt của Trường Thiên. Trong lòng hắn thầm cười quý dị, loại nữ nhân này phải mưa dầm thấm lâu mới được, đặc biệt là phải tạo ấn tượng tốt để được theo sát bên cạnh nàng để dần dần hòa tan tảng băng đó.

Trường Thiên bỗng nhiên nghiêm mặt lại, không còn vẻ say mê, đùa cợt ban nãy nữa, đến Guile lãnh tĩnh cũng phải thừa nhận tên này lật mặt nhanh thật.

"Ta cũng không nói lời thừa nữa, tình hình của mình thì nàng cũng đã biết rồi đấy. Hàng hoặc chết!"

Nói đến cuối cùng sát khí khủng bố như ẩn như hiện trước đó liền bùng nổ thành một cơn đại hồng thủy, mang theo vô tận sát khí lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trên chiến trường.

Nhất thời binh lính trong ngoài thành đồng loạt quỳ rạp xuống đất thờ dốc từng ngụm, mồ hôi tuôn ra ướt đầm quần áo. Luồng sát khí kinh thiên động địa khiến mây quần gió thổi, chốc lát sau một vòng xoáy khổng lồ chiếm trọn khoảng không trên cao, trông chẳng khác gì một cái miệng to lớn đang muốn nuốt trọn bầu trời.

Người đứng ngay bên cạnh Trường Thiên là Guile lại không cảm thấy gì, nhưng trong lòng nàng lại có một cỗ sợ hãi dâng lên càng lúc càng nhanh. Đây tất nhiên là do Trường Thiên cố ý gây áp lực cho nàng, kế hoạch thì kế hoạch, chuyện cần làm vẫn cứ phải làm cho xong rồi mới tính tiếp.

Khuôn mặt Guile trắng bệch, sự bối rối, hoảng loạn dần hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp đó, đột nhiên một giọng nói hữu lực xen lẫn khiếp sợ vang lên.

"Dừng!! Xin hãy dừng lại!!! Ta đầu hàng, xin đừng làm khó cho muội ấy nữa!"

Trường Thiên quay đầu nhìn người vừa nói, là Zodias, hắn đang dùng một tay ôm ngực thờ hồn hèn vừa dùng ánh mắt cầu xin nhìn Trường Thiên.

Khóe miệng Trường Thiên cong lên, xóa tan sự âm trầm nghiêm túc vừa rồi, không gian ngập tràn sát khí cũng theo đó mà biến mất như chưa từng xuất hiện. Mấy chục vạn con người thờ phào một hơi, họ không muốn trải qua loại sự tình nào kinh khủng như vừa rồi nữa.

"Ồ! Ngươi là chủ soái Zodias nhỉ?"

Zodias lau mồ hôi trán vội vàng gật đầu.

"Đúng!! Đúng vậy!! Ta là Zodias!"

Trường Thiên gật đầu, hần hờ hững tiếp lời.

"Muốn hàng sao, đơn giản thôi, người thân là chủ tướng, thua trận thì người chịu tội tất nhiên phải là kẻ cầm đầu rồi. Tự chặt đầu mình xuống rồi ta sẽ tha cho muội muội và binh lính của người."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đế Vương

"Người..."

Zodias há hốc mồm không nói được lời nào, tên này đang cố tình ép chết mình đây mà, binh lính xung quanh kinh hãi thất sắc, nhưng bọn họ làm gì có quyền quyết định trong chuyện này.

Ngược lại thì Guile lại bình tĩnh đến lạ thường, áp lực trước kia không cánh mà bay, khóe miệng nàng lần thứ hai nhếch lên nụ cười khinh thường, có điều lần này là khinh thường thực sự. Nàng nhẹ nhàng kéo lọn tóc đâm vào mắt lên, sau đó không nhanh không chậm đối mặt với Trường Thiên nói.

"Một năm, đây là cực hạn của ta."

"Thành giao!!"

Trường Thiên không chút do dự, gật đầu đồng ý ngay lập tức, vốn hắn chỉ muốn nửa năm, nhưng nàng đã đưa ra gấp đôi thì ngại gì không nhận.

Trong ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu của toàn bộ những người đang có mặt ở đây, Trường Thiên hất tay.

"Thu dọn chiến trường, hai ngày tiếp theo sẽ hạ trại ngay tại nơi này."

Mặc dù không hiểu gì nhưng đám người Gaia vẫn lui về phía sau thu xếp đội hình, Thiết Nham không biết từ lúc nào đã thu nhỏ người lại đứng sau lưng Trường Thiên, đối diện với hai người là Guile và Zodias.

Về mặt Zodias không được tốt cho lắm, khắp người toàn là thương tích lớn nhỏ nhưng hắn không để ý, ánh mắt quan tâm nhìn em gái đôi khi lại trừng mắt hai người Trường Thiên. Nếu lúc này mà Zodias còn chưa biết ý đồ Trường Thiên là gì thì thật uống cho chết chủ soái hắn đang mang.

"Đê tiện!!!"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nể Trường Thiên, đáng tiếc Trường Thiên lại giống như không hề nghe thấy vậy, hắn chỉ mỉm cười chăm chú nhìn Guile.

Mà Guile cũng vậy, khác cái là trong đôi mắt dễ thương chỉ toàn một mảnh băng giá, ấn tượng ban đầu với Trường Thiên vừa tốt một chút, thì ngay lập tức bị hành động hèn hạ uy hiếp Zodias làm cho nàng chán ghét đến cực điểm. Guile còn chưa từng ghét người nào đến mức này đâu.

"Ghét ta lắm sao?"

Trường Thiên nhẹ nhàng hỏi.

"Vì sao phải làm vậy, còn rất nhiều cách thuyết phục ta làm việc cho người mà?"

"Đúng vậy, còn nhiều cách khiến nàng vẫn đồng ý giúp ta mà không hề có sự bất mãn hay chán ghét nào ở trong. Tuy nhiên, ta không hề bận tâm tới cảm xúc của nàng vậy thì phải tốn thời gian, công sức để thuyết phục nàng như kiểu cầu cạnh, van xin để làm gì? Giá trị nàng thể hiện cho ta thấy vẫn chưa đủ tư cách khiến ta cúi mình như vậy."

Thiếu nữ băng giá ngây người, nam nhân này cho nàng quá nhiều bất ngờ, từ xưa đến nay chưa có ai dám nói những lời như vậy trước mặt nàng "giá trị thể hiện chưa đủ". Đừng nói là kẻ lại cho người khác, cho dù nghe trực tiếp cũng chưa chắc tin vào tai mình nữa. Không đợi Guile thoát khỏi ngờ ngàng lấy lại bình tĩnh thì Trường Thiên đã nói tiếp.

"Nàng đẹp thật đấy, từ tính cách cho đến ngoại hình đều rất đặc biệt, đáng tiếc thứ duy nhất ta quan tâm là kết quả tốt hay xấu, kết quả tốt mà nàng có chán ghét hay thù hận ta thì cũng chẳng thay đổi được chuyện gì, quan trọng là ta thích!"

Nói đến cuối cùng thì chiếc mặt nạ Trường Thiên vẫn luôn mang chỉ cách 2cm nữa là chạm vào mặt Guile, vì vậy lời nói của hắn cứ văng vẳng bên tai nàng thật lâu không tiêu tán. "Quan trọng là ta thích!" chỉ đơn giản như vậy nhưng đủ để Guile biết tính cách nam tử trước mặt bá đạo đến mức nào, khi chất này thậm chí vượt qua cả những bậc Đế Vương mà nàng từng gặp qua, nó khiến nội tâm Guile rung động sâu sắc không từ nào có thể hình dung

được.

Lúc này Trường Thiên mới quay sang nhìn Zodias.

"Người giữ được mạng không phải vì nhà đầu bên cạnh mà vì một người bạn của người lạy lục xin xỏ nửa ngày ta mới mềm lòng chấp thuận."

Zodias ngẩn ra, người bạn nào vậy? Hắn vừa định hỏi thì một tiếng hét đầy cảm xúc vang lên, giải đáp thay Trường Thiên.

"Tên khốn kia, ta lạy lục van xin người hồi nào, gọi người một tiếng đại nhân là người được quyền..."

Người lên tiếng chính là một hắc bào nhân đang phi ngựa đến, bên trong áo choàng là một màu trắng do băng vải quấn lên, có điều hắn chưa kịp nói hết câu thì đã thấy Trường Thiên xuất hiện ngay trước mặt. Nhìn nụ cười nửa miệng kia mà hắn không dám nói tiếp câu sau, bất đắc dĩ đành phải nuốt xuống bụng.

Zodias trên cao hưng phấn hét to.

"Zero!!! Người chưa chết??"

"Lão tử sống dai lắm, người còn chưa chết thì ta làm sao mà chết được!"

Gặp lại bằng hữu thân thiết làm tâm tình Zero trở nên tốt hơn rất nhiều. Chưa tới vài giây Trường Thiên đã mang Zero nhảy lên tường thành, với thể trạng hiện tại của hắn thì chạy được vài bước cũng tiêu hao hết sức.

Khi Zodias kinh ngạc hỏi tới thì Zero chỉ biết cười khỏ, hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trường Thiên đang ngồi chống cằm trên Bào tọa.

"Người nghĩ là ai gây ra?"

Sau đó hắn mới thuật lại trận chiến từ đầu cho đến khi mất đi kiểm soát, đoạn Trường Thiên tự tái tạo cơ thể như thế nào hắn cũng không giấu, mấy cái này chả có gì phải giấu cả. Zodias càng nghe càng kinh hãi, chưa nói tới Zero ẩn giấu con bài cường đại, mà hắn thực sự rung động bởi năng lực biến thái của Trường Thiên, mất đi hơn phân nửa thân thể, vậy mà không chết, ngược lại còn tái sinh hoàn hảo trong chớp mắt. Nếu không phải biết rõ con người Zero thì hắn sẽ cười nhạo vào mặt Zero mất.

Ngay cả Guile cũng phải nhìn Trường Thiên bằng con mắt khác, nam nhân này không phải chỉ kiêu ngạo ở cái miệng mà thực lực hắn đủ mạnh để tự tin làm điều đó.

Khi nàng quay sang nhìn Trường Thiên một cái thì chợt ngăn người ngây ngốc, một nam tử với mái tóc dài màu đỏ, cơ thể săn chắc bị che đi bởi chiếc trường bào trắng rộng thùng thình, khuôn mặt bình thản, lười biếng đang được một cánh tay chống lên. Ở bên dưới là vô số binh lính đang cặm cụi làm việc, hoặc khuôn thi thể hoặc thu gom vũ khí.

Toàn bộ khung cảnh phối hợp với khí chất phóng khoáng, tự do, pha thêm chút thần bí hòa nhập với thiên nhiên trên người hắn ta, khiến Guile có cảm giác đây gộp XnZm mới là vị đế vương chân chính của phiên thiên địa này. Thật khó để nàng thoát ra khỏi vẻ đẹp kỳ lạ trước mắt, mà cho dù thoát được thì nàng cũng không muốn.

Thậm chí nàng còn không để ý đến việc, tên quái kia thay đồ từ khi nào? Mới mặc bộ giáp phục trang trọng xong bây giờ đã khoác cái áo bào vào người rồi. Thực ra thì hắn vì cảm thấy áo giáp khó chịu nên mới thay ra, ngẫu nhiên thật nhưng ngứa quá chịu không nổi. Chả trách Trường Thiên được, ai lần đầu mặc giáp mà không bị như vậy chứ...

Và hắn không ngờ rằng chỉ với một sự thay đổi nhỏ nhoi đã làm cho ấn tượng của hắn đối với Guile thay đổi hoàn toàn, bây giờ Trường Thiên chỉ muốn nghỉ ngơi mà thôi, tiêu hao Linh hồn lực ở trận chiến với Zero không phải là ít, riêng việc tái tạo cơ thể đã ngốn của hắn hơn sáu phần Hồn lực, cộng với Diệt Thế là chiêu thức cực kỳ hao phí Hồn lực để điều động Kim Hóa thì cho dù là song trọng linh hồn cũng không đủ thỏa mãn.

Thiết Nham trông thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt chủ tử của mình liền biết ý, nhanh chóng đứng bên cạnh trông chừng cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nội Gian

Nửa canh giờ sau.

Trên tường thành rộng rãi giờ đây đã đứng chật kín người, nói chật kín là vì dụng cụ, vũ khí mà họ mang theo, tất cả những thứ đó đều là để đại diện cho thân phận của họ. Hơn năm mươi người là tướng lĩnh của Song Thiên đại quân, hai mươi sáu người đến từ tàn binh Trung Châu, còn lại là bốn mươi vị tướng thuộc về Thanh Hào, tất nhiên trong đó không thể thiếu Guile và Zodias.

Mỗi người một biểu cảm khác nhau, nhưng không ai dám có thái độ bất mãn hay hời hợt cả, bởi vì đơn giản người đứng trước mặt họ chính là Trường Thiên, kẻ mà trong mắt bọn họ là một thứ tồn tại gì đó quá mức kinh khủng so với phần còn lại của nhân loại.

Trường Thiên vẫn đứng xoay mặt về hướng xa xăm vô định, làm như không hề biết mọi người đã tới đông đủ. Mãi lâu sau hẳn mới thờ dãi chậm rãi quay người lại quan sát từng khuôn mặt vừa xa lạ, vừa quen thuộc đằng sau.

“Ta cũng không nói mấy lời dư thừa làm gì, gọi các người ra đây là có chuyện quan trọng cần phải giải quyết.”

Giọng nói của Trường Thiên nhàn nhạt vang lên chấm dứt không khí yên tĩnh từ đầu đến giờ, như để giải đáp suy nghĩ của mọi người, hẳn lại tiếp tục nói.

“Trong số những người có mặt tại đây, có một kẻ nội gián.”

Khi câu nói của Trường Thiên kết thúc thì vô số tiếng hít thở dồn dập nối tiếp nhau phát ra, “nội gián”, hai từ dù là đặt vào bất cứ thời điểm, không gian, vị trí nào cũng đủ làm cho người ta cảm ghét, nếu so sánh thì nó chỉ đứng sau hai từ “phản bội” mà thôi, nhưng đôi khi đối với một số thành phần nào đó mà nói thì “nội gián” còn đáng sợ hơn “phản bội” gấp nhiều lần.

Nếu do cấp trên của mình đặt nội gián vào sẽ gây ra sự khó chịu cực điểm, vì đây chẳng khác nào phủ nhận năng lực cũng như thiếu lòng tin với mình, và cách để xử lý kẻ nội gián này cũng rất khó khăn, giết không được mà không giết lại càng không được, sĩ khí quân binh sẽ theo đó mà tụt giảm thậm tệ, thậm chí mất đi ý chí chiến đấu.

Còn nếu do phe địch gài thì dễ xử lý hơn nhiều, chẳng có gì phải lo nghĩ được mất, nhưng những thông tin cơ mật lọt vào tai địch mới là thứ khiến họ phải đau đầu.

Rất nhanh tất cả đều đã bình tĩnh trở lại, chủ soái đến bây giờ mới triệu tập bọn họ lại thì tất nhiên phải có biện pháp giải quyết và biết kẻ nội gián là ai. Tuy nhiên có một người không tài nào ổn định tâm tình được.

“Đứng ra và nhận tội!”

Không một ai dám đứng ra cả, toàn trường yên tĩnh ngay cả tiếng thở cũng có thể nghe thấy được.

Lúc này Trường Thiên không còn bình thản như vừa rồi nữa, sự tức giận âm trầm đã hiện rõ trên mặt hắn.

“Đây là cơ hội cuối cùng, đối với người khác ta không kiên nhẫn đến mức này đâu, đừng để ta thất vọng thêm lần nào nữa.”

Trong giọng nói bắt đầu có sát khí tỏa ra. Người xung quanh bỗng cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, sự sợ hãi không tên dâng lên trong lòng họ.

“Thật xin lỗi vì đã khiến ngài thất vọng!”

Một âm thanh nhẹ nhàng không nhanh không chậm vang lên tiếp lời Trường Thiên, một thiếu nữ dáng người vũ mị là lướt bước ra khỏi hàng ngũ đứng đối diện với Trường Thiên. Không ít người trợn ngược mắt há hốc mồm nói không nên lời, Warlock già lão dày dạn kinh nghiệm cũng không nhận được thất thố.

“Vì sao...con...”

“Tì tì!!”

Giọng nói run rẩy đến từ miệng Erina, nàng ngờ ngàng không muốn tin kẻ nội gián mà mình thầm khinh bỉ này giờ lại là người chị mà nàng luôn yêu quý.

Đúng vậy, nội gián không ai khác ngoài Erilu, nữ nhân sở hữu sức mạnh ma pháp kinh người nhưng lại luôn thích làm tiểu thư khuê các chứ không muốn làm quân nhân như mọi người trong gia tộc. Có lẽ tính cách như vậy là để che giấu sự thật đáng sợ đằng sau chăng?

Điều khiến người ta ngạc nhiên chính là sự bình thản, nhẹ nhàng trên gương mặt nàng, hoàn toàn bộc phát từ nội tâm, không hề giả tạo chút nào. Ai ở đây cũng đều đã chinh chiến trăm trận, loại người nào mà chưa từng gặp qua, nên biểu hiện của Erilu nhìn sơ là biết thật hay giả.

Trường Thiên bước từng bước tới gần Erilu, Erina thấy vậy thì vội vàng chạy đến nắm chặt tay hắn không ngừng van xin cho chị mình. Lão đầu Warlock thì ngược lại, lão là một người cực kỳ quy cũ, nghiêm khắc nên đã nhận mệnh, tuy trong sâu thẳm vẫn còn chút tiếc nuối nhưng kết quả vẫn sẽ không thay đổi. SponsoredThe 67 Steps To What You Want In Life67 StepsAmerica’s Got Talent Airs Late Contestant Brandon Rogers’ Audition One Month After His Tragic DeathTime

“Nàng tránh qua một bên, đừng làm mọi chuyện thêm rối rắm nữa!”

Trường Thiên nhẹ nhàng đẩy Erina ra sau đó hướng Erilu mỉm cười, trông thấy hắn chỉ đứng cười mà không nói gì khiến Erilu bối rối, bao nhiêu tự tin sẵn sàng đối mặt với mọi chuyện xảy ra tiếp theo tự dưng bay đi đâu mất. Bất đắc dĩ nàng đành phải mở lời trước.

“Làm sao ngài biết em là nội gián?”

“Chuyện đó bây giờ quan trọng sao? Nàng nhìn đám người kia xem, hiện tại bọn chúng chỉ căm ghét, phẫn nộ, tìm cách giải quyết ác độc nào đó dành

cho nàng mà thôi, làm gì quan tâm đến việc làm sao ta phát hiện được nàng là nội gián cơ chứ.”

Erilu xoay đầu nhìn thì quả nhiên nàng lập tức nhận được những ánh mắt khinh bỉ, chán ghét, hận không thể chà đạp nàng cho hả dạ.

Ngoài lúc đầu cười chua xót ra thì Erilu không biết làm gì khác, mấy đồng đội cũ thương tiếc cho nàng nhưng cũng đành bất lực đứng nhìn.

Trường Thiên tiến sát người nàng, hai người chỉ còn cách nửa gan tay thì hắn mới dừng lại. Bàn tay to lớn, mạnh mẽ chậm rãi nâng cằm Erilu lên để mặt nàng đối diện trực tiếp với mặt hắn. Giọng nói từ tốn nhưng lại mang theo ma lực kỳ lạ truyền vào tai nàng.

“Theo như ta đoán thì gần đây nhất nàng truyền tin cho chúng tôi đã nhận được một kết quả rằng chúng sẽ phái người tới đây gặp ta có đúng không?”

“Vâng!” Erilu vô thức trả lời, hiện tại nàng đang chìm vào đôi mắt màu tím yêu dị của Trường Thiên. Hắn muốn thay đổi cái nhìn của nàng về chính quyền Kim Phượng, cắt đi những tư tưởng đã ăn sâu vào đầu nàng khi được bọn chúng huấn luyện. Chỉ riêng việc có tình cảm với hắn mà vẫn âm thầm mật báo mọi thông tin về hắn cho đám người kia là đủ để Trường Thiên biết, cuộc huấn luyện gián điệp dành cho Erilu là lợi hại đến mức nào.

“Nếu bây giờ ta giữ nàng ở đây thì nàng có nghĩ bọn họ sẽ đến cứu nàng không?”

“Có!!”

“Ồ, vậy nàng nghĩ giữa việc kết giao với ta và giữ lại tính mạng cho nàng thì họ sẽ chọn bên nào?”

Thân hình Erilu run lên, trong đôi mắt ánh lên sự giãy giụa, bối rối. Ngập ngừng hồi lâu nàng mới trả lời. Tuy nhiên âm lượng có phần nhỏ đi trông thấy.

“Em không biết!”

“Để ta nói cho nàng biết nhé, thứ bọn chúng cần là giá trị mà nàng mang lại, giá trị nàng cao thì chúng vui lòng bồi dưỡng, hứa hẹn nhiều thứ, nhưng khi giá trị của nàng không bằng món hàng khác ngon hơn thì loại bỏ đồ cũ là điều chắc chắn sẽ xảy ra. Nàng hiểu ý ta chứ?”

Toàn thân Erilu run rẩy càng thêm kịch liệt, nàng gian nan đáp lời.

“Em...em hiểu rồi!”

“Tốt lắm, bây giờ ta cho nàng hai lựa chọn, hoặc là theo ta, hai là chết vì bọn chúng. Nàng chọn đi.”

Erilu như nhớ lại chuyện kinh khủng nào đó, nàng ôm đầu thống khổ, nước mắt trào ra như vỡ òa.

“Nhưng mà bọn chúng đáng sợ lắm, em...em không dám...em không...không làm được.”

“Hahaha haha...”

Trường Thiên ngửa đầu cười ha hả, cười một hồi rồi hắn mới ngừng lại, khi cúi đầu xuống nhìn Erilu thì vẻ bình thản, hiền lành vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là sự khinh thường, miệt thị chúng sinh như cái tính cách bá đạo vốn có của hắn.

“Đáng sợ sao? Hình như là nàng nghĩ ta vì yêu thích hay gì đó đại loại như vậy nên mới muốn nàng theo ta thì phải? Cho nên nàng mới cảm thấy ta sẽ không làm gì nàng, khác với những thứ kinh khủng mà đám kia mang đến trước đây chẳng? Xem ra đây chính là lý do khiến nàng vì ám ảnh, nên mới vẫn phải làm việc cho chúng khi đã có tình cảm với ta mà không hề lo lắng ta sẽ làm hại nàng khi biết chuyện. Đúng không?”

Erilu hoảng sợ lùi lại phía sau, bộ dạng hiện tại của Trường Thiên không chỉ khiến nàng sợ hãi mà ngay cả mấy người đằng xa cũng không ngoại lệ. Erilu vô thức gật gật đầu nhưng ngay sau đó lại vội vàng lắc đầu.

“Hắc hắc!! Thật lòng mà nói, trong mắt bọn cao tầng Kim Phượng nàng là một con cò có cũng được mà không có cũng chẳng sao, còn trong mắt ta thì nàng là một con cò đang bộc lộ ra giá trị của mình đấy nàng biết không.”

Nói đến đây Trường Thiên bật cười ma quái, điệu cười của hắn làm cho trái tim những người xung quanh đập mạnh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ta thậm chí còn chưa nghĩ ra cách bắt đầu cho kết hoạch của mình thì nàng đã thực hiện việc đó giúp ta rồi, nàng nói xem, còn có con cò nào tốt hơn vậy đâu cơ chứ? Hắc hắc!!”

Trong lòng Erilu bỗng dâng lên một cỗ chua xót, đau khổ cùng cực, nàng biết trong mắt Đế quốc hùng mạnh như Kim Phượng thì nàng chỉ là con cò nhỏ bé, tùy thời đều có thể vứt bỏ hay chà đạp, nhưng nàng không dám phản bội, ngay cả khi có Trường Thiên là bờ vai vững chắc để dựa vào cũng không thể nào khiến nàng nảy sinh được ý định đó. Quá khứ kinh khủng đầy đau đớn và tủi nhục kia đã ăn sâu vào tâm trí mỏng manh, yếu đuối của nàng rồi.

Cách đây hai mươi năm thì nàng được một vị tướng quân Hoàng triều nhìn trúng và dẫn vào Đế quốc tài bồi, phụ thân nàng Warlock ngay lập tức chấp thuận. Cứ tưởng rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp thế nhưng đến khi thực nghiệm thì mới biết thế nào là địa ngục trần gian. Khoảng thời gian tập luyện hằng ngày chỉ bằng một phần năm thời gian hành hạ, chà đạp như một kỹ nữ mà nàng phải nhận lấy. Cứ như thế mười lăm năm trời bão sao không bị ám ảnh được.

Thế nhưng thực tại lại một lần nữa cướp đi hy vọng vào những điều tốt đẹp mà nàng hay mơ mộng, nam nhân nàng yêu thương lại không khác gì đám

người kia, cũng xem nàng như quân cờ để lợi dụng vào mục đích của hắn.

Kể cũng phải, nếu không vì vậy thì từ lúc biết chuyện mình là nội gián thì hắn đã vạch trần mình chứ không đợi đến hôm nay, sau khi mình giúp hắn truyền thông tin mà hắn cần. Nàng cười chua chát trong tuổi nhục, đôi con ngươi dễ thương bị màu ảm đạm chiếm lấy hoàn toàn.

Nhìn thấy tất cả đều kết thúc như dự đoán thì Trường Thiên mới thở dài một hơi, hắn xoay người bước về bờ tường xa xa. Không ai thấy sự bất đắc dĩ và thương xót xẹt qua trong mắt của hắn, vừa đi Trường Thiên vừa lầm bầm.

“Nếu có một người khiến cả thiên hạ chán ghét thì kẻ đó chính là ta, nếu có một người khiến cả thiên hạ sợ hãi thì kẻ đó cũng là ta.”

Gaia và Zero đứng quan sát từ đầu đến giờ nhìn nhau cười khò lắc đầu, hai người tất nhiên hiểu được dụng ý của Trường Thiên là gì. Nếu không bảo đảm được tương lai của Erilu thì dù có cho nàng bao nhiêu hy vọng thì nỗi ám ảnh quá khứ kia cũng sẽ theo nàng đến cuối đời. Vậy chẳng thà khiến cho nàng tuyệt vọng với tất cả, nếu vậy thì cái quá khứ đáng sợ kia sẽ không còn đáng sợ nữa, không phải vì nó hết đáng sợ mà vì Erilu chẳng còn tâm trí đâu mà nhớ đến nữa. Khi con người mất đi phương hướng thì họ sẽ dùng thái độ bất cần đời để đối mặt với mọi thứ. Người tu chân có tu vi thì cũng là con người, mà đã là con người thì ai chẳng có chấp niệm của riêng mình.

Có thể lâu sau Erilu mới hiểu được Trường Thiên làm vậy là có mục đích gì, nhưng không phải là hiện tại.

Trường Thiên tà ác thích lợi dụng người khác là có thật, nhưng hắn không bao giờ lợi dụng nữ nhân mình đã chọn, kể cả người chỉ dừng lại ở việc phục vụ mình chứ không phải vợ như Erina hay Erilu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Lại Gặp Nhau

"Em hiểu rồi!"

Erilu bất chợt đứng dậy, nhìn khuôn mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, tuy nhiên đôi mắt đau thương, vô thần chứng tỏ nội tâm nàng đang nặng nề đau đớn đến mức nào. Trường Thiên đứng đằng xa vẫn hướng mắt nhìn bầu trời đen tối mịt mù nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói của hắn không nhanh không chậm vang lên.

"Từ nay về sau, tạm thời nàng cứ ở bên cạnh hầu hạ cho ta là được rồi, Thiên Long giao lại cho Gaia đảm nhiệm. Nếu nàng có những cống hiến to lớn thì ta sẽ suy nghĩ đến việc để nàng quay lại chức vụ ban đầu."

"Cống hiến... Các người chỉ quan tâm đến lợi ích và giá trị có thể lợi dụng thôi sao???"

Erilu bị thương hét lớn như quát vào mặt Trường Thiên, Warlock xám ngoét mặt mày, con bé này thật là không biết sống chết!! Nhưng khi lão vừa định tiến lên để khuyên can con thịnh nộ của Trường Thiên thì sự việc diễn ra tiếp theo lại không xấu như lão nghĩ, điều đó khiến lão dừng ý định liều mạng vừa rồi.

Trường Thiên không quay mặt nhìn Erilu mà chỉ thản nhiên gật đầu.

"Đúng vậy, khi con người bắt đầu biết suy nghĩ thì điều đầu tiên họ nghĩ đến chính là lợi ích, nàng cần một chỗ dựa vững chắc? Đó cũng là lợi ích không phải sao? Đến hạnh phúc của bản thân mình cũng là lợi ích mà mình muốn giành lấy và xứng đáng có được thì chiến tranh như thế này, liệu không phải là lấy lợi ích đặt lên hàng đầu sao?"

"Giá trị của một quốc gia, một vùng đất, một chút tài nguyên hay giá trị của một cá nhân nào đó đều là thứ mà mấy kẻ đứng đầu như ta đem ra đặt cược. Nói đơn giản khi Kim Phượng chọn Địa Quy làm con mồi để chinh phạt mà không phải là một đại lục nào khác, thì có nghĩa là chúng đã đặt cược vào Địa Quy rồi, nếu Kim Phượng thắng thì chúng có được những thứ mà chúng muốn và ngược lại."

"Cũng như chúng đặt cược giá trị giữa nàng và ta, khi chúng quyết định sai người đến đây để gặp ta thì điều đó đồng nghĩa với việc nàng đã bị loại, ta không vạch trần nàng ở đây thì kết quả của nàng vẫn chỉ có một. Đôi khi giá trị của một người trong mắt kẻ nào đó cực kỳ đơn giản, hết thì vứt, nhưng ít ra trong mắt ta, nàng vẫn còn giá trị, cho nên nếu ngày nào đó nàng đủ thực lực để có thể nắm giữ vận mệnh của mình thì hãy giết ta và tự giải thoát, đối với nữ nhân xinh đẹp ta có thừa kiên nhẫn để chờ."

Những lời Trường Thiên nói, dài thì không dài mà ngắn cũng chả ngắn, có điều nhiều đó đủ khiến mọi người xung quanh thần thờ ngây ngốc, kể cả Guile cũng không ngoại lệ, nàng tất nhiên biết ý định của Trường Thiên gây ra nỗi tuyệt vọng tột cùng cho Erilu là gì, nhưng lại không nghĩ đến dụng ý đó cũng hoàn toàn là thật, Erilu quả thật là một con cờ then chốt trong kế hoạch thần bí nào đó của hắn.

Nếu so sánh với Guile thì nàng thực sự không dám nhận mình hơn Trường Thiên về ưu thế của mình, bởi vì mọi tính toán của Guile là sắc sảo, tỉ mỉ thì Trường Thiên phải dùng "thâm sâu", "đáng sợ" để hình dung. Khi tung hoành thiên hạ thì người như Trường Thiên sẽ lợi hại, vĩ đại hơn rất rất nhiều so với Guile, nhưng khi hỏi mấy kẻ lãnh đạo tối cao cần người nào hơn thì họ sẽ không do dự mà chọn Guile, đây là điều chắc chắn.

"Nếu có một kẻ nguy hiểm khiến cả thiên hạ phải đề phòng thì kẻ đó chính là nam nhân này."

Guile lăm bắm trong lòng nhận định của nàng về Trường Thiên, có lẽ tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy chứ không riêng gì Guile.

"Được rồi, trừ mấy đứa Gaia ra còn lại tất cả lui xuống đi, chuyện hôm nay kết thúc. Hy vọng các ngươi đừng dùng loại ánh mắt như vừa rồi để nhìn Erilu nữa, kết quả các ngươi tự hiểu."

Âm thanh hời hợt của Trường Thiên vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của từng người, bọn họ vội vàng khom lưng rồi rời khỏi, để lại tường thành rộng lớn cho tám người Trường Thiên, Guile, Thiết Nham, Erina, Erilu, Gaia, Zero và Zodias.

Trong đêm đó, không ai biết Trường Thiên nói với bảy người kia điều gì, nhưng giọng cười của hưng phấn kèm theo chút ma mị khiến người nghe thấy không cách nào quên được.

Thậm chí là bảy người có mặt trực tiếp ở đó cũng không tài nào hiểu nổi tên này gặp chuyện gì mà lại cười điên cuồng đến vậy. Chỉ biết nguyên nhân khiến hắn cười rất có thể là thông tin mà Guile và Erilu cung cấp.

"Chu Tước Đế quốc đang cầu cứu Kim Phượng Đế quốc."

...

Một tuần trôi qua trong yên bình, nếu không muốn nói là buồn tẻ, với cái vẻ mặt chán đời, u ám của Erilu thì quả thật không cách nào khiến người khác cảm thấy thoải mái tận hưởng những ngày ăn không ngồi rồi hiếm hoi này.

Tuy nhiên, cuối cùng thì ngày đám Trường Thiên chờ đợi cũng đã tới, đoàn người do Kim Phượng phái xuống đang đứng ngay trước cổng thành Thanh Hào, hai bên là binh lính của Song Thiên đại quân, không một ai dám thở mạnh bởi vì cấp bậc và tu vi của mấy người Kim Phượng quá cao so với họ. Người yếu nhất cũng là Vũ Vương đỉnh phong, mạnh nhất là Vũ Quân Thất tinh.

Đừng xem thường Vũ Quân Thất tinh này, thực lực thật sự của hắn là Vũ Quân đỉnh phong nửa bước Vũ Tôn, đến cả nam tử được xem là quái nhân của Hoàng triều cũng được phái xuống chứng tỏ Trường Thiên được xem trọng như thế nào.

Bởi vì thông tin về Trường Thiên được Erilu gửi cách đây 8 ngày, tức là trước khi trận Trung Châu diễn ra, thời điểm đó, Erilu còn chưa biết hắn mạnh đến mức nào nên chỉ báo rằng hắn đạt cấp bậc Vũ Quân. Điều đáng chú ý chính là sức công phá kinh thiên động địa của hắn, điều này mới chân chính khiến Hoàng triều chú ý đến nhân tài từ trên trời rơi xuống như Trường Thiên. Còn gì tuyệt vời hơn một kẻ vừa có trí lực, vừa có thể một chiêu diệt vạn quân? Quan trọng là thực lực chưa đạt tới Vũ Tôn.

Nếu bọn họ biết tất cả thông tin họ nhận được chỉ là một phần là chính xác thì không biết cảm nhận của họ sẽ như thế nào?

Đoàn người tổng cộng có sáu nam ba nữ, hai trong số đó là người mà Trường Thiên đã gặp qua, Darka và hắc bào nhân. Hắn nghe từ miệng lão cáo già Nagudon nói rằng, ở Thanh Hào có Zodias bằng hữu chí cốt của hắn tọa trấn, tuy nhiên rất có thể là đã chết trận nên lập tức tới nơi này cho bằng được. Còn về phần Zero thì hắn ta cũng vừa tiếp quản Trung Châu không lâu nên không có thông tin gì về hắn có xuất hiện hay không cả.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Darka mà hắc bào nhân thờ dài lắc đầu, vị hoàng tử mà hắn trung thành quá trọng tình cảm nên rất khó thành nghiệp lớn. Đây cũng là lý do vì sao trong mấy chục năm qua Darka dù được lòng dân cùng Hoàng triều Chu Tước nhưng vẫn bị lão già Hedas kia đè đầu cưỡi cổ.

"Ngươi yên tâm, chỉ cần Zodias có mệnh hệ gì thì ta sẽ giết thẳng nhãi thần bí kia ngay tại chỗ này."

"Bằng vào Vũ Tôn Nhị tinh của ngươi sao?"

"Ngươi không tin tưởng ta sao?"

Darka thờ dài, im lặng một lúc rồi hắn mới nói tiếp.

"Không phải ta không tin tưởng ở ngươi, thực lực ngươi như thế nào ta đương nhiên biết rõ, nhưng thực lực của kẻ thần bí kia liệu có đơn giản như lão già Nagudon nói sao?"

"Không lẽ còn ần tình?"

Hắc bào nhân bắt ngờ quay sang nhìn chăm chăm Darka.

"Hừ, chẳng lẽ không có? Ta hiện tại đang cần gì nhất?"

"Thực lực đủ mạnh hoặc người có tài để giúp đỡ...Không lẽ..."

"Đúng vậy, lão cáo già kia đâu có ngu đến mức giúp ta có cơ hội tiếp cận với nhân tài bậc này chứ. Một chiêu diệt trăm vạn đại quân... Vũ Quân cấp làm được??? Hahaha, thằng con nít mười tuổi còn cười vào mặt chứ đừng nói mấy lão đầu sống thành tinh."

"Nói như vậy kẻ này phải đạt đến Vũ Tôn cấp rồi!!"

Darka ngưng trọng gật đầu, hần hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh tiếp tục nói.

"Không chỉ là Vũ Tôn thông thường, mà còn rất mạnh là đẳng khác, lão nói cho ta việc Zodias ở đây với mục đích chủ yếu là ném đá dò đường mà thôi. Kề lão muốn lợi dụng chính xác là người đẩy Zones."

"Khôn kiếp thật!! Lão già khôn nạn!!!"

Lúc này nam tử quái nhân đi đầu mới xoay người nhìn Darka, trong đôi mắt ánh lên chút kính nể.

"Biết hang hỏ vẫn vào, tình nghĩa huynh đệ của ngươi rất tốt!"

Darka cười khò lắc đầu, trong khoảng thời gian ở Đệ độ, nam tử mây rậm mắt kiểm phía trước chính là người mà hắn tôn trọng nhất, nên cũng không giấu diếm gì chuyện này.

"Không hoàn toàn là vậy đâu, nếu kẻ khích tướng không thành thì thế nào lão cáo già đó cũng nghĩ ra cách khác để khiến ta phải tới nơi nguy hiểm này một chuyến."

"Ừm, ta cũng nghĩ như vậy, cuộc đàm phán này không đơn giản chút nào, giao tranh tất nhiên sẽ xảy ra, nếu thần bí nhân kia quá mạnh mẽ vượt trội Vũ Quân thì một Vũ Tôn Nhị tinh như Zones chính là đá thử lửa tốt nhất. Kế sách không thể nói là hay nhưng dùng rất đúng lúc, vừa không tổn thất lực lượng vừa nắm được yếu quyết và nước đi quan trọng trong tay."

Nam tử quái nhân thở dài cảm thán, mấy người đi cùng nghe chuyện nhưng vẫn lựa chọn im lặng, thực sự họ không có quyền để làm theo ý mình, quân nhân là phải nhận mệnh lệnh để sống.

"Tới rồi sao? Ô xem ai đến này, chúng ta lại gặp nhau rồi nhóc con to mồm!!"

Một giọng nói vang lên khiến bọn họ dừng bước ngẩng đầu lên nhìn tường thành cao cao, nơi đó một thân ảnh nam tử cao to với mái tóc đỏ phiêu dạt dần dần hiện ra. Điều cười nửa miệng kèm theo chiếc mặt nạ gây cho người nhìn cảm giác thần bí ma quái, và người đó chính là Trường Thiên của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Còn Non Lắm

Darka thù người trong vài giây mới lấy lại được bình tĩnh, hần nheo mắt ngắm nghĩ một lúc rồi bất ngờ bật thốt lên.

"Là người..."

"Darka! Ngươi quen hắn ta sao?"

Hắc bào nhân nghi hoặc dò hỏi, quả thật hắn không nhớ ra nam tử trên cao kia là người mà hắn đã từng gặp trong cơn mưa hôm đó. Điều này cũng không trách Zones được, Trường Thiên mà lần đầu tiên hắn gặp xuất hiện dưới bộ áo choàng che kín toàn thân nên ấn tượng cực kỳ mờ hồ.

Không chút do dự gật đầu, Darka không nhanh không chậm nói từng chữ một.

"Ngươi còn nhớ cái đêm mưa lớn bất thường khi ta và ngươi vừa đặt chân tới Kim Phụng chứ?"

"Ý ngươi là..."

"Không sai, là hai nam tử vận hắc bào mà chúng ta đã gặp, dù không biết hình dáng hắn như thế nào nhưng khí tức và giọng nói thì không lẫn vào đâu được."

"Khí tức??? Vậy sao ta không cảm nhận được?"

Darka nghe xong giật nảy mình, đúng vậy, sao Zones lại không nhận ra được khí tức của nam tử kia trong khi mình yếu hơn lại làm được, có lẽ nào...

Không đợi Darka kịp phản ứng thì một thân ảnh cao lớn đã xuất hiện trước mặt hắn, Trường Thiên nhếch mép cười khẩy.

"Ta không cho phép thì ngươi tuổi gì có tư cách phát hiện ra được khí tức của ta? Hơn nữa, sao mấy thằng nhãi công tử bột như ngươi luôn có nữ nhân đi theo kèm cặp bảo vệ vậy nhỉ? Style mới chăng?"

Vừa dứt câu thì từng âm thanh xé gió bén nhọn nối tiếp nhau vang lên bên tai Trường Thiên, một nắm đấm to lớn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đến ngay trước mặt hắn. Có điều Trường Thiên vẫn đứng bất động, khóe miệng mỉm cười như cũ, hắn hoàn toàn không thèm để ý đến trọng quyền đang tới.

Ngay khi nắm đấm kia chỉ còn cách mặt Trường Thiên vài phân thì bỗng nhiên khựng lại, nếu nhìn kỹ có thể thấy cánh tay đó đang run rẩy.

Mọi người có mặt ở xung quanh tròn mắt trôn trời, cổ họng muốn hét to nhưng không cách nào phát ra lời. Thứ bọn họ đang thấy có còn là con người hay không?

Một quái vật hình người cao trên hai mét, toàn thân là một màu đỏ rực kinh khủng thay thế cho vị trí Trường Thiên ban nãy, đừng nói người lạ mà kẻ cả bọn Gaia, Guile trên cao quan sát cũng nghẹn họng sững sờ.

Trường Thiên hiện tại chính là dùng trạng thái Xích Thân để bày ra một chút thực lực cho Darka thấy, đồng thời cả bọn người Kim Phượng Đế quốc nữa. Tuy nhiên hình dạng này quả thật khiến người nhìn lần đầu phải kinh hồn táng đảm.

Hắn chậm rãi thu nắm đấm từ dưới bụng Zones về sau đó biến về hình thái nhân loại bình thường, khuôn mặt tươi cười hiền lành từ đầu chí cuối chỉ nhìn Darka.

Darka giờ phút này như chết đứng tại chỗ làm gì còn tâm trí quản đến Zones đang ôm bụng quỳ gồi dưới đất. Tấm áo choàng đen nhánh đã bị kinh lực đánh tan thành tro bụi để lộ ra một mỹ nhân động lòng người, mặt ngọc như vẽ, mái tóc ngắn tomboy màu nâu nhạt trông rất cuốn hút. Đáng tiếc cánh tay phải của nàng không phải da thịt mềm mại, mà là một cánh tay cơ khí to hơn cả thân hình mảnh mai của nàng.

Một quyền vừa rồi của Trường Thiên cực kỳ xảo diệu đưa kinh lực vào một điểm nhỏ, sau khi vào trong cơ thể Zones liền tỏa ra mãnh liệt làm lục phủ ngũ tạng nàng bị xáo trộn đến thất điên bát đảo. Hắn đã nương tay nếu không, không đơn giản nhẹ nhàng như vậy đâu, Xích Thân dung nhập với song Hồn mạnh ngang với Ngưng Thể trung cấp xi hậu kỳ, tức là Vũ Tôn Ngũ tinh, nào phải một Vũ Tôn Nhị tinh như Zones có thể so sánh.

Người buồn bức nhất lúc này phải kể đến Zero, trước đó hắn cứ nghĩ thực lực sau khi biến hình sẽ không yếu hơn Trường Thiên là bao, chỉ thua về sức công kích mà thôi, hiện tại Zero mới biết chủ nhân của mình cường đại bậc nào, thậm chí còn hoài nghi Trường Thiên còn ẩn giấu thực lực chân chính nữa hay không.

"Tiểu tử, mới nhìn một chút mà đã mất hồn mất vía như thế này rồi, định lực yếu kém quá đấy!!"

Giọng nói đùa cợt xen lẫn chút khinh thường của Trường Thiên kéo Darka về với thực tại, hắn thậm chí cười khở, người mạnh thì nói gì chẳng được. Không có lý do nào để trách Darka được cả, người ngoài quan sát chỉ thấy hình dáng kinh nhân kia thôi, còn hắn ngay mặt đối mặt mới chân chính cảm nhận được bước một chân vào quỷ môn quan là như thế nào.

Khoảnh khắc vừa rồi hắn chỉ có một cảm tưởng duy nhất rằng mình đã chết rồi chẳng? Phiến thiên địa quanh hắn còn lại hai màu đỏ và đen, đỏ của sát khí tula vô tận, đen của bóng tối vĩnh hằng sâu thẳm thẳm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Cảm giác chân thật đến mức khiến Darka không dám cử động dù là chỉ tiết nhỏ nhất.

Đến khi nhận thấy Darka lấy lại được bình tĩnh thì Trường Thiên mới quay sang nhìn mấy người sau lưng Darka. "Hàng hoặc chết!!"

Thanh âm nhẹ nhàng, vô hại nhưng người nghe lại thấy lạnh hết sống lưng.

Nam tử lãnh đạo căn rằng do dự trong chốc lát rồi dùng đôi mắt kiên định nhìn Trường Thiên, hắn lắm bả tâm niệm chú pháp lấy ra một trường cung sắc sỡ, trên thân cung ánh lên vô số quang mang màu vàng kim, nhìn vào không khác gì ngọn lửa mặt trời đang bốc cháy.

Trường Thiên hứng thú càn cười tươi hơn nữa, tiểu tử này rất tốt, Trường Thiên thầm đánh giá trong lòng, nội tâm hắn đã có ý định thu nam tử đó về phe mình.

"Người không sợ chết sao?"

"Hừ, đối với ta mà nói, chết chỉ là một khoảnh khắc mà thôi, cầu sống trong cái chết còn hơn cầu sống trong tuổi nhục."

Những người còn lại sau khi nghe xong lập tức lấy vũ khí chuẩn bị tâm tư liều mạng, vốn họ chỉ nghĩ đến đây sau một lúc đàm phán mới nảy sinh xung đột, nào ngờ vừa tới nơi liền gặp phải quái thai cường đại quá mức tưởng tượng, đến một câu cũng chưa kịp nói liền rơi vào miệng kẻ địch mặc người xử lý.

Trường Thiên gật đầu hài lòng.

"Nói hay lắm, nếu vừa rồi các người mà hàng thì hiện tại đã là mấy cái xác chết!"

Một cơn gió nhẹ bất chợt thổi qua, mấy người vừa nãy còn định liều mạng bỗng cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, mồ hôi của họ không biết từ lúc nào đã thấm ướt hết áo trong, may thay bên ngoài còn lớp giáp dày cộm nên không ai thấy.

"Nếu vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu đàm phán giao dịch ngay chứ thừa đại nhân?"

Nam tử cầm trường cung cẩn thận dò hỏi, cách xưng hô cũng đã thay đổi rõ rệt, được sống có ai mà không muốn chứ, người đứng dưới hiện phải biết

cuối mình, chỉ cần không quá giới hạn chịu đựng thì hẳn chấp nhận thấp hơn người ta một cái đầu, dù sao thực lực mới là thứ quyết định chủ yếu.

"Tất nhiên là có thể, nhưng trước đó ta phải xử lý con chuột thích nghe lén cái đã!"

Trường Thiên mỉm cười quỷ dị, hẳn vừa nói hết câu thì trong khu rừng đằng xa chợt vang lên tiếng loạt xoạt, ở đây tu vi người nào cũng trên Vũ Vương nên giác quan cực kỳ linh mẫn, cách một hai dặm vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng. Tất cả đều giật mình quay phắt đầu nhìn hướng phát ra tiếng động.

Một bóng đen lao vút đi, kẻ nghe lén biết mình đã bị lộ nên lập tức rời khỏi vị trí ẩn nấp, hẳn không tài nào hiểu nổi ma pháp tiềm hành của mình đã luyện đến mức độ thượng thừa, ngay cả Vũ Tôn đỉnh phong nếu không có khả năng cảm ứng đặc biệt cũng chưa chắc nhận ra được hẳn, vậy mà quái nhân kia lại làm được, không lẽ tu vi của hắn đã vượt ra khỏi đẳng cấp Vũ Tôn, đạt đến trình độ mọi đỉnh phong cường giả Hải Hà hằng mơ ước. Càng nghĩ hẳn càng muốn nhanh chóng báo tin này về cho Đế quốc, đáng tiếc thư truyền tin chỉ có một, mà ban nãy hắn đã gửi đi mất rồi.

"Tính chạy sao?"

Mãi nhìn đằng sau nên khi thanh âm từ phía trước vang lên xém chút nữa làm trái tim hắn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hẳn gian nan quay đầu thì thân ảnh hẳn không muốn gặp nhất đang đứng chính ình trước mắt, điệu cười quỷ dị kia khiến hắn ám ảnh cả đời cũng không thể quên được.

Tuy nhiên cuộc đời của thiên tài ẩn nặc này kết thúc chỉ sau khi nhìn thấy nụ cười đó vài giây, cả thân hình hắn bị chế ngự từ trên xuống dưới, một đường đao khí vô hình đã kết thúc sinh mạng của hắn.

Trường Thiên chấp tay sau lưng nhìn lên bầu trời, chính xác hơn là nhìn hướng thư truyền tin gửi đi, hẳn chính là thấy được nhưng vẫn để cho nó được đưa đi, bởi vì đây mới chính là mục đích thực sự của hắn.

"Nagudon đứng không, lão già lọc lõi lắm trò...Hắc hắc, nhưng muốn chơi với ta thì còn thiếu chút hóa hầu đấy!!"

...

Tại một cung điện xa hoa long lầy, một trung niên nam tử vận trường bào màu xanh nhạt đang ngồi chễm chệ trên Vương tọa khổng lồ. Người này chính là Nagudon Đại Đế, kẻ thống trị tối cao của đại lục Kim Phụng rộng lớn, trước mặt lão là sáu người nam có nữ có, tất cả đều mang trên mình chiến giáp mạnh mẽ. Từ hơi thở và mức độ dao động của Chân khí thì có thể biết cả sáu người đều mạnh hơn Zones không ít.

Cả cung điện yên tĩnh như chờ đợi điều gì đó, chừng năm phút sau ở trung tâm chủ điện hiện lên một vòng tròn ma pháp cỡ lớn, những dòng chữ màu vàng đậm to rõ dần dần hiện ra.

"Vũ Tôn Ngũ tinh trở lên. Thành công."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Giao Dịch

Trường Thiên đứng trên ngọn cây cao để những cơn gió từ bốn phương tám hướng thổi qua người, hẳn cực kỳ thích cảm giác này, kể cả kiếp trước cũng vậy, đây có lẽ là đặc điểm duy nhất không thay đổi trong con người hắn.

"Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ đợi gió Đông nữa là xong. Trước đó ta phải lấy chút lợi ích xem như là khai vị chứ nhỉ?"

Hưng phấn lắm lắm sau đó cơ thể hắn dần dần biến mất, khi xuất hiện trở lại thì đã ở ngay trước mặt Darka.

Mọi người quanh đó giật mình vì tác phong thoáng đến thoáng đi không ai biết của Trường Thiên. Hẳn không hề bận tâm tới điều đó, cái hắn muốn làm bây giờ nhất chính là...

"Hoàng tử Chu Tước Đế quốc, Darka điện hạ, chúng ta làm một cuộc giao dịch nho nhỏ chứ?"

Darka nghe Trường Thiên nói tới mình thì theo bản năng lùi lại vài bước, đến khi cảm thấy khoảng cách đủ an toàn mới có đủ can đảm đưa mắt nhìn Trường Thiên. Zones bên cạnh cũng qua cơn đau đốn thống khổ, nàng không chút do dự định tiến lên che chắn cho Darka, nhưng vừa bước được một bước thì đã bị Darka níu lại, hẳn nhìn nàng lắc đầu ý bảo không cần thiết.

Bất đắc dĩ, Zones đành phải lùi về, có điều cánh tay trắng nõn kiên quyết nắm chặt tay Darka, tùy thời đều có thể đưa hắn ra khỏi nguy hiểm. Với sự cứng đầu của Zones thì Darka cũng đành bó tay, hẳn lắc đầu cười khổ sau đó quay sang nhìn Trường Thiên.

"Người nói thử xem?"

Trường Thiên cười cười, lấy hắn làm trung tâm, một bán cầu màu tím tỏa ra bao trùm ba người bọn hắn vào trong, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên

ngoài. Ban đầu Darka và Zones còn kinh hoàng một chút nhưng ngay lập tức nhận ra dụng ý của Trường Thiên.

"Như thế này thì ta mới yên tâm bàn việc được."

"Mời nói!"

"Đế quốc của người thờ phụng Thần thú Chu Tước??"

Đối với câu hỏi của Trường Thiên, Darka không ngạc nhiên cho lắm, dù sao sự tình này người nào ở Hải Hà cũng đều biết cả. Trong tâm trí Darka thì Trường Thiên có lẽ là một ân tu cường đại đã lâu không xuất thế mà thôi, người của thế giới khác?...Quá hư cấu...

"Không sai, Chu Tước là biểu tượng của Đế quốc chúng ta."

"Vậy người có biết Kim Thiên Đế Hòa không??"

"Kim Thiên Đế Hòa"... Đây mới chính là mục đích thật sự của Trường Thiên khi nhắm đến Darka, và cũng chính là chiến lợi phẩm đầu tiên hắn muốn thu được từ Vĩ diện này. "Kim Thiên Đế Hòa" liệu có liên quan đến "Kim Địa Đế Hòa"? Câu trả lời là hoàn toàn có, không những liên quan mà cả hai loại Đế Hòa trên vốn là một.

Hai Siêu vĩ diện được tạo nên sớm nhất là Song Giới và Thần Giới, Ngũ đại Thần thú xuất hiện ở Thần Giới và Lục Hoang Thần thú sinh ra ở Song Giới. Tương tự như Đại Địa Kim Hùng, Tam Sắc Kim Tước - tổ tiên tối cao của Chu Tước hiện đại, cũng nhận được một ngọn cao quý bậc nhất thiên hạ làm chỗ dựa và vượt khỏi cái móc bàn chi của Thất Thái Minh Phụng. Và ngọn lửa đó có tên là Kim Thiên Đế Hòa, điều đặc biệt ở đây chính là cả hai Thần thú trên gần như là cùng lúc được Đế Hòa ban phước.

Không một ai biết hai ngọn lửa này có liên quan gì với nhau không, kể cả Thần Nhân cũng vậy, nhưng riêng Trường Thiên thì khác, hắn có Hư Vô, bằng một cách thần kỳ nào đó mà nó lại biết được bốn nguyên của hai loại Đế Hòa kia là thứ gì.

Trở lại với Darka, hắn vừa nghe xong câu hỏi của Trường Thiên liền thờ người trong vài giây, hắn cố gắng lấy lại tâm tĩnh nhưng rung động càng ngày càng mãnh liệt. Cả Zones bên cạnh cũng đứng hình, thông tin mà Trường Thiên nói quả thật quá mức kinh người, nhất là đối với những ai biết chuyện như Darka và Zones.

Darka gian nan nuốt một ngụm nước bọt rồi mới lắp bắp dò hỏi.

"Ý người...ý người có phải là...là Thiên Hòa??"

"Ồ, ra đó là tên mà các người thường gọi cho nó à? Chết đấy!!"

Thiên Hòa là bí mật của Chu Tước hoàng tộc, trong Đế quốc không quá một trăm người biết được sự tồn tại của thứ đồ chơi này. Mỗi một người có thân phận ở Đế quốc có tư cách học được Chu Tước Ma Pháp và Vũ Kỹ, đều phải hấp thu một lượng rất rất nhỏ cương khí tỏa ra từ Thiên Hòa mới làm được. Đây là lý do vì sao Trường Thiên lại cảm nhận được khí tức Chu Tước trên người Darka.

Sau khi đã xác định được mục đích của cuộc giao dịch thì Darka không còn kinh hoàng như vừa rồi nữa, hắn bình thần đến lạ thường và không hề để ý vì sao Trường Thiên lại có thể biết được bí mật đó. Darka từ tốn hỏi Trường Thiên.

"Vậy Thiên Hòa là thứ mà người muốn giao dịch?"

"Không sai!!"

"Haha, nói thật thì ta không có quyền quyết định về vấn đề của Thiên Hòa, đến thân phận ta còn chưa chắc giữ được thì nói gì đến thần vật đó kia chứ."

Darka lắc đầu cười tự giễu, tuy nhiên đáp lại hắn là nụ cười quỷ dị của Trường Thiên.

"Người không muốn nghe điều kiện sao??"

Nhìn khuôn mặt phía trước Darka có cảm giác như có một bàn tay tà ác vô hình đang dần dần bóp chặt lấy hắn, thế nhưng Darka vẫn muốn nghe dù biết rằng sẽ rất nguy hiểm.

"Điều kiện gì? Ta muốn nghe thử!!"

Trường Thiên không nói gì, khuôn mặt của hắn trở nên nghiêm túc, hoàn toàn khác với vẻ thần bí, lười biếng hồi nãy. Một ngọn lửa vàng kim bùng chốc bao quanh toàn thân Trường Thiên thiếu rọi lấp áo giáp bên ngoài, nửa thân trên đầy cơ bắp của hắn hiện ra trước mặt hai người Darka.

Có điều hai người nào có quan tâm tới, họ đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa cao quý kia, miệng há hốc cơ hồ có thể nuốt được quả trứng gà vào.

"Thiên...Thiên Hòa??"

Darka lắp bắp không tin vào mắt mình, thần vật mà Đế quốc khổng lồ thờ phụng lại thuộc quyền sở hữu của một nam tử không mấy "bình thường", chuyện này nói ra chỉ sợ cả thiên hạ sẽ truy sát Trường Thiên mất thôi.

Đang lúc Darka và Zones thất thần thì giọng nói của Trường Thiên vang lên.

"Khỏi cần suy đoán lung tung, thứ đồ chơi này được gọi là Kim Địa Đế Hỏa, nó cùng Thiên Hỏa của các ngươi có một mối quan hệ khá tốt cho nên tự ta sẽ có cách thu phục Thiên Hỏa, không cần các ngươi phải có quyền hạn với tôi nó."

"Nhưng..."

"Đừng cắt lời ta!! Ý ngươi muốn nói là Thiên Hỏa liên quan đến vận mệnh Đế quốc và những gì các ngươi đạt được cho đến bây giờ đúng không? Hắc hắc, ta có bảo là sẽ cướp nó đi đâu? Thứ ta cần là bốn nguyên của Thiên Hỏa mà thôi, còn mấy thứ vụn vặt mà các ngươi thường hấp thu ta còn không thèm liếc nhìn!!"

Trường Thiên vừa nói vừa cười với ý vị xa xa, Darka và Zones nhìn nhau gật đầu sau đó hướng Trường Thiên dò hỏi.

"Vậy việc chúng ta cần làm là gì và lợi ích của ta ra sao?"

"Vào trông rồi nhé!!" Trường Thiên cười thầm trong lòng, hần bước từng bước về phía Darka đồng thời thông thả trả lời câu hỏi.

"Việc ngươi cần làm lát nữa ta sẽ bật mí sau, còn lợi ích chính là không cần dựa vào Kim Phượng ta cũng có thể giúp các ngươi bảo vệ được vương quốc, thậm chí là lật đổ lão già Đại Đế hiện tại."

Darka hít vài hơi khí lạnh mới bình ổn được sau khi nghe điều kiện Trường Thiên đưa ra, nếu nói không động tâm là dối lòng, nhưng tính phiêu lưu thực sự quá cao, có ai lại tin vào lời một người chỉ mới gặp qua hai lần?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Lật Đồ Chu Tước Đế Quốc (1)

Trường Thiên thông thả lấy ra một cái áo bào khoác lên người, hần nhẹ giọng lẩm bẩm như để cho riêng mình nghe.

"Làm việc lớn chắc chắn khó tránh khỏi việc thất bại, dù một hay hai thành cũng vậy, tương lai là điều gì đó huyền bí không người nào biết được. Quan trọng là phải chấp nhận sự thật và có can đảm đánh cược, vận mệnh khó thay đổi nhưng ngã rẽ trong đó lại cực kỳ dễ dàng đi theo một hướng khác."

Darka nghe rõ mồn một những lời Trường Thiên nói, hần nhếch miệng cười tự giễu bản thân quá vô dụng, làm việc gì cũng sợ trước sợ sau, không có chủ kiến riêng và luôn dựa dẫm vào Zones để sinh tồn. Một kẻ như hần xứng đáng là một thằng đàn ông? Xứng đáng là hoàng tử của một Đế quốc hùng mạnh?

Đứng nhìn từng thay đổi nội tâm xẹt qua trong mắt Darka, Trường Thiên thầm gật đầu hài lòng, hần rất sợ cùng chán ngán khi phải hợp tác với một kẻ nhu nhược. Êo là, đàn bà, dựa dẫm, hay bất kể là loại tính cách yếu đuối nào khác nhưng ít nhất phải có sự quyết đoán, chính kiến của riêng mình, như vậy mới không làm lỡ việc được.

Ngắn người vài phút, cuối cùng Darka cũng mở miệng đưa ra đáp án của mình, trong thanh âm mang theo niềm tin và kiên định trước nay chưa từng có.

"kế hoạch của ngươi khi nào thì bắt đầu??"

Trường Thiên dù biết trước nhưng vẫn khó kìm nén kích động, Kim Thiên Đế Hỏa thực sự quá quan trọng với hần, đây là mấu chốt giúp gia tăng thực lực của hần trên một mảng lớn. Trường Thiên từ cười mỉm rồi dần dần chuyển thành cười lớn, hần phát tay, vòng tròn Linh hồn lực bỗng chốc tan biến, ba người lại hiện ra trước mắt mọi người. Không có gì thay đổi ngoại trừ thần thái của mỗi người, kẻ thì cười điên cuồng, kẻ thì sáng ngời tràn đầy nhiệt huyết.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, một dấu chấm hỏi cực lớn nảy lên trong lòng bọn họ. Dù nghi hoặc nhưng không người nào dám đứng ra dò hỏi.

Khó khăn lắm Trường Thiên mới dừng cười được, hần ho khan vài tiếng rồi nhìn thẳng mặt Darka, từng chữ từng chữ một đánh thẳng vào tâm trí những ai đang có mặt tại đây.

"Ngay bây giờ!! Trong vòng một tháng, Chu Tước Đế quốc sẽ vĩnh viễn trở thành quá khứ!!! Tương lai của quốc gia đó sau này do ngươi quyết định, Darka Điện hạ thân mến!"

Không chút chần chừ, Trường Thiên giang tay chụp lấy Darka và Zones sau đó cả ba biến mất tại chỗ, những người xung quanh chỉ thấy trên bầu trời bất thình lình xuất hiện một bóng đen khổng lồ.

Một giọng nói vọng từ trên cao xuống.

"Ta mượn con rồng này ít bữa nhé Gaia, mọi chuyện ở đây đều do Guile quyết định, ai chống lệnh cứ việc giết không tha!!"

Trường Thiên vừa dứt lời thì cự long vỗ cánh bay lên cao, dần biến mất trước tầm mắt của mỗi người. Đám tướng lĩnh đến từ Kim Phụng nghe nhân vật sẽ hợp tác với bọn họ là Guile thì lập tức hưng phấn, mừng như điên. Còn mấy người Gaia, Thiết Nham thì ngược lại hoàn toàn, mặt mày ai nấy đều cau có, khó chịu. Đại nhân tin tưởng và giao quyền lực cho một nữ nhân cách đây vài ngày còn là kẻ địch, thậm chí nàng còn là người thông minh nhất Hải Hà đại lục, điều này liệu có phải là quyết định sáng suốt hay không?

Cách thức làm việc của Trường Thiên chính là như vậy, dùng người phải tin người, một phần vì hẳn tin tưởng Guile sẽ không làm gì quá phận, hoặc khiến hắn thất vọng, phần còn lại là nằm ở Guile, bởi vì nàng quá thông minh nên sẽ suy tính nhiều hơn người bình thường, Trường Thiên càng dễ dàng tin dùng nàng thì càng làm cho nàng cảm thấy nghi ngờ và không dám mạnh động.

Nắm bắt được điểm mấu chốt này cho nên Trường Thiên hoàn toàn an tâm rồi đi, để lại thế lực mình cất công gây dựng cho Guile chỉ huy. Nếu có gì bất thường thì vẫn còn Zero ở đó, Trường Thiên tự tin với năng lực của Zero, không chế Guile là việc không mấy khó khăn.

...

Trên lưng cự long, Trường Thiên lấy ra Bảo tọa quen thuộc sau đó thoải mái ngã lưng xuống. Darka và Zones ngồi cách đó không xa từ đầu đến giờ vẫn nhìn chăm chăm từng hành động của hắn, thấy ánh mắt hai người không được tự nhiên cho lắm thì Trường Thiên mới lười biếng lên tiếng.

"Hai người sợ độ cao à?"

Wtf, Darka chỉ có Vũ Hoàng cấp nên không sao, nhưng Zones thì khác, nàng đã Vũ Tôn từ rất lâu rồi, vậy mà tên nhãi này lại nói rằng nàng sợ độ cao, chả khác nào bảo nàng là đại bàng đủ lông đủ cánh mà không biết bay cả. Khinh thường ra mặt như thế không giận không được.

"Ê!! Ý người là sao hả??"

"Xinh đẹp đấy! Nhưng bị cái vấn đề ngôn ngữ hình như không được tốt nhỉ?"

Trường Thiên được thể càng châm chọc Zones hơn, nói chuyện với gái đẹp hắn chưa bao giờ chán cả, đặc biệt là mấy cô gái thẳng tính, dễ thương như thế này. Zones tức giận đỏ mặt, không hiểu tại sao nhưng trước mặt nam nhân thần bí kia nàng không thể nào giữ được bình tĩnh, dù đã cố gắng áp chế nhưng vẫn vô ích.

Ngay khi Zones định lao lên liều mạng thì Trường Thiên đã hiện ra trước mặt nàng từ lúc nào, vì lỡ đã nên Zones lão đạo xém chút nữa thì đập mặt vào ngực Trường Thiên.

Hắn đưa tay xoa xoa đầu nàng, cô gái này rất giống Tử Di nhà hắn, từ tính cách cho tới đôi mắt to tròn dễ thương, bởi thế nên Trường Thiên rất có cảm tình với Zones, cú đâm trước đó đã thể hiện phần nào, với tính cách không coi ai ra gì của Trường Thiên nếu người tấn công hắn không phải Zones mà là một người khác, thì chắc chắn kẻ đó không chết cũng phải hấp hối. Cho dù có ích đi chăng nữa cũng vậy, dám đánh lên hắn thì phải có ý thức chịu chết.

Zones ngây người nửa ngày không nhúc nhích gì, nàng không ngờ đến Trường Thiên lại có hành động như vậy, trên khuôn mặt trắng mịn một rặng mây hồng dần nổi lên. Darka bên cạnh chỉ mỉm cười lắc đầu, thật sự mà nói thì Zones là chị cùng cha khác mẹ với hắn, từ khi mẹ hắn và mẹ nàng chết thì nàng là người duy nhất quan tâm, dạy dỗ cho ba anh em hắn, em trai và em gái còn quá nhỏ nên không hiểu những sự tình đằng sau nên Zones đối với hai đứa không khác gì mẹ mình.

"Chúng ta sẽ dừng lại ở ngọn núi đằng trước!"

Khi Zones chuẩn bị nổ tung vì ngượng thì Trường Thiên bỗng nhiên lên tiếng giải vây cho nàng, tuy nhiên bàn tay to bè vẫn bẹo má Zones một cái rồi mới chịu rời đi, điều này làm cho Zones hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Darka! Người nên chuẩn bị tinh thần từ bây giờ là vừa, lát nữa ta sẽ cho người vài thứ khá hay ho đấy!! Hắc hắc!"

Darka nghi hoặc quay đầu nhìn Trường Thiên, tuy nhiên nếu nam nhân thần bí trước mắt đã nhắc nhở hắn chuẩn bị thì chắc chắn sự tình sắp xảy đến với mình sẽ không mấy tốt đẹp. Nghĩ đến đây Darka liền nhắm mắt ổn định tinh thần, nội tâm thầm thì cho dù có là gì đi chăng nữa thì hắn quyết không đầu hàng.

Cự long được Trường Thiên ra lệnh hạ cánh xuống lưng chừng chân núi, chỉ với vài đao thì một động phủ đơn giản đã hình thành, nếu là bình thường thì Trường Thiên ở luôn trên ngọn cây, nhưng hành động kẻ tiếp không thể qua loa được.

"Nha đầu, nàng ra ngoài canh chừng, gặp kẻ nào giết kẻ đó, không có lệnh của ta thì đừng vào trong."

Trường Thiên hướng Zones nghiêm giọng dặn dò, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn, Zones không biết tại sao nhưng nàng không thể sinh ra ý định cự cãi nào, nàng ngoan ngoãn gật đầu sau đó ra ngoài động phủ, chừa lại không gian không mấy rộng lớn cho hai nam nhân.

Darka đang nghi hoặc chuyện gì mà chỉ có hắn mới được biết thì thấy Trường Thiên bắt đầu cởi quần áo, bất giác Darka nghĩ đến lời Trường Thiên nói trước đó "cho người thử vài thứ khá hay ho!!". Trong lòng thầm hô không ổn, một cảm giác ớn lạnh bắt đầu lan tỏa toàn thân Darka.

Câu Trường Thiên nói tiếp theo càng chứng thực suy đoán của Darka.

"Còn chờ cái gì nữa? Mau cởi áo quần ra, nam tử hán đại trượng phu, ngưng ngưng cái quái gì vậy??"

Darka khóc không ra nước mắt, nhớ tới lời thề ban nãy hấn đành cắn răng tháo từng món đồ trên người xuống.

Khi cả hai không còn mảnh vải che thân thì Trường Thiên mới gạt đầu hài lòng, đôi mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, ánh sáng màu tím yếu ớt như bầu trời đêm hiện hiện trước mắt Darka, hấn hoàn toàn ngây ngẩn trước vẻ đẹp thần bí đó.

Xung quanh Trường Thiên xuất hiện vô số Hư Vô cỡ nhỏ, từ bên trong chúng truyền ra một cỗ huyết dịch tanh nồng nhưng lại cao quý đến kỳ lạ. Giọng nói nghiêm nghị của Trường Thiên vang vọng khắp động phủ.

"Người đã chuẩn bị tinh thần chưa?"

Darka gian nan nuốt một ngụm nước bọt, tràng cảnh khiến hấn không cách nào dời mắt đi được, hấn cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi mới kiên định gạt đầu.

"Đã sẵn sàng! Người định làm gì vậy?"

Trường Thiên khẽ mỉm cười quỷ dị.

"Hoán huyết!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lật Đồ Chu Tước Đế Quốc (2)

Ngay khi hai từ "Hoán huyết" phát ra khỏi miệng Trường Thiên thì vô số tia huyết sắc như được chỉ điểm, lần lượt chui vào khắp các lỗ chân lông trên cánh tay Trường Thiên. Thời điểm tia huyết sắc cuối cùng chui vào thì cánh tay phải cũng hóa thành một màu đỏ ghê rợn.

Biến hóa vẫn chưa dừng lại, từng đường gân máu như những con độc xà chạy dọc toàn thân Trường Thiên, lượng máu tích tụ trong tay phải dần dần chảy qua các đường gân máu đó. Quỹ tích vận hành chỉ có một lối đi duy nhất chính là Vĩnh Hằng Yêu Quyết, sau khi hoàn thành một chu thiên thì chúng lại quay trở về với tay phải Trường Thiên.

"Quá trình sẽ rất đau đớn!! Nếu người vượt qua được thì từ quạ đen hóa thành phượng hoàng, còn nếu thất bại thì kết quả người cũng đã biết rồi đấy!!!"

Trường Thiên ngưng trọng dặn dò Darka, không phải không có lý do mà Trường Thiên lại giúp Darka làm cái việc tổn sức tổn thời gian như thế này, tuy hoán huyết chỉ là một công dụng vặt vãnh của Yêu Quyết nhưng để làm được thì công sức bỏ ra không hề ít chút nào.

Quan sát hành động của Trường Thiên từ đầu đến giờ, cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc mười phần kia nữa, Darka liền biết đây có lẽ là một phần quan trọng trong kế hoạch. Không chần chờ quá lâu, Darka cắn chặt răng gạt đầu.

Trường Thiên hít sâu một hơi bước lại gần Darka, bàn tay đỏ lôm chộm chậm rãi nâng lên rồi đặt trước ngực Darka. Từ năm đầu ngón tay bắn ra năm luồng huyết khí nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Darka.

Ban đầu không có chút cảm giác đau đớn nào nên Darka thăm nghi hoặc, liệu Trường Thiên có nói quá không? Tuy nhiên rất nhanh hấn đã cảm nhận được cái gì gọi là đau đến mức chết đi sống lại.

"AAAAA.....!!!"

"ÁÁÁÁ.....!!!"

...

Những tiếng gào thét bắt đầu vang vọng khắp động phủ, âm thanh tê tâm liệt phế khiến người nghe rùng mình. Bên ngoài cửa động Zones tất nhiên là nghe được, nằng lo lắng bất an, do dự không biết có nên vào trong xem thử hay không, thế nhưng khi nhớ đến biểu cảm nghiêm nghị hiem thấy trên mặt Trường Thiên thì quyết định tin tưởng không vào nữa.

Bên trong động phủ không khí tràn đầy khí tức u ám, có điều phần u ám đó đang dần được thay thế bởi sự cao quý tràn đầy sức sống.

Trên ngực Darka hiện tại đang tràn ngập tơ máu, nhìn vào không khác gì cái mạng nhện màu đỏ đang lan ra khắp toàn thân hấn. Một quả cầu máu dần được hình thành bao phủ Darka vào trong.

Cảnh tượng trong cơ thể hấn càng đặc sắc hơn bên ngoài gấp nhiều lần, từng giọt huyết mạch vốn có của Darka đang phải hứng chịu đợt tấn công dữ dội

đến từ vô số tia huyết khí Trường Thiên đưa vào. Không một chút kháng cự cụ thể nào cả, hoàn toàn là một cuộc đồ sát không khoan nhượng, từng thớ kinh mạch mà huyết khí đi qua đều trương phồng mở rộng gấp đôi, gấp ba lần trước đây. Đau đớn kinh khủng cũng từ đó mà ra, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt.

...

Hai canh giờ sau.

Trường Thiên nhũ mảy, trên trán hần mồ hôi đã chảy thành dòng, công việc này quả thật quá hao phí thể lực và Hồn lực, tuy nhiên nếu quyết định rồi thì hần sẽ làm đến cùng. Trường Thiên cắn răng truyền nốt lượng huyết khí còn lại sang người Darka rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện này chắc chắn sẽ không có lần hai!"

Hần lăm bầm một mình sau đó lắc đầu tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, bây giờ Trường Thiên có cảm tưởng mình vừa sử dụng xong Quý Ảnh được vài canh giờ, lượng tiêu hao nhiều quá mức tưởng tượng của hần.

Lòng bàn tay Trường Thiên xuất hiện một tiểu hắc động. Hư Vô đã hoàn toàn dung hợp với Vĩnh Hằng Yêu Quyết cho nên số lượng của nó là vô tận, kích cỡ tùy thuộc vào ý niệm Trường Thiên, và hơn thế nữa là tác dụng Hư Vô mang tới càng ngày càng nhiều. Ngay cả tia huyết mạch Chu Tước ít ỏi còn sót nó cũng thanh lọc ra được từ cơ thể Trường Thiên thì phải nói rằng, Hư Vô là bảo vật vô giá, vô cùng vô cùng trân quý.

Lần hoán huyết này có thể giúp Darka thay da đổi thịt, trở lại với một diện mạo hoàn toàn khác, và một điều chắc chắn chính là thực lực của Darka sẽ tăng đến mức độ cực kỳ khủng bố. Ngồi nghỉ khoảng một canh giờ, Trường Thiên rốt cục cũng đứng dậy, hần nhìn lướt qua Darka rồi hướng cửa động bước đi. Quá trình hoán huyết ít nhất là hai ngày, nhiều có khi một tuần cũng chưa xong, nếu quá mười ngày thì Darka chắc chắn sẽ chết không nghỉ ngơi.

Zones bên ngoài đang đứng ngồi không yên, Darka là người thân nhất của nàng cho đến thời điểm hiện tại, tương tự như Gaia và Helen, có điều Zones hơi hướng nghiêng về một người thầy, một người vệ sĩ trong khi Helen là người mẹ hiền từ. Điều may mắn của Darka cùng Gaia là có hai người chị tài giỏi thương yêu hết mực, hoàn cảnh cả hai cũng không khác gì nhau.

Thấy động tĩnh trong động phủ đã hoàn toàn biến mất, Zones như kiến bò trên chảo nóng, nàng nâng bàn chân trắng ngọc do dự có nên bước vào hay không, đặt xuống rồi lùi lại, liên tục như vậy không dưới mười lần. Ngay khi vừa định quyết tâm bắt chấp lời căn dặn của Trường Thiên thì một bóng dáng quen thuộc vịn chặt vai nàng.

"Sao? Không coi lời ta nói ra gì à?"

Trường Thiên hài hước nhìn Zones, biểu hiện cô gái này rất giống với bà chị giúp việc cho nhà hần ở kiếp trước, cho nên Trường Thiên mới nảy sinh ý định đùa giỡn, trêu chọc nàng một lát.

Cảm giác được vai mình có một bàn tay to lớn đặt lên, Zones giật mình, theo phản xạ chiến đấu sinh từ nhiều năm nàng xoay người vận khởi Chân khí, giáng một đấm cực mạnh vào người kẻ định "đánh lén" nàng. Càng xui xẻo cho Trường Thiên khi cánh tay nàng dừng lại là thứ đồ chơi làm bằng cơ khí siêu cứng kia.

Còn chưa kịp nói hết câu thì hần đã bị đấm văng đi vài trăm mét, trước ngực biến thành một đồng thịt bầy hầy ghê rợn. Đến lúc bị người ta tặng cho một quyền thì Trường Thiên mới tự hỏi sao mình chơi ngu vậy? Tiềm hành thuật đôi khi lại có tác dụng phụ khôn lường.

Zones ra đòn xong mới thấy người mà nàng cho là có ý đồ bất chính là ai, nhưng Chân khí nàng đã vận đủ tám thành, muốn dừng cũng không có cách nào. Zones hốt hoảng, vội vàng chạy lại xem xét thương tích trên người Trường Thiên, máu tươi chảy ướt hết cái áo bào mà hần vừa thay.

Tuy nhiên Zones vừa tới sát người Trường Thiên thì đứng im tại chỗ không nhúc nhích, biểu cảm trên gương mặt xinh đẹp phải nói là đặc sắc vô cùng, có nhẹ nhõm, có kinh dị, còn có thêm chút hâm mộ.

Đừng nói là nàng, mà hầu như tất cả những ai nhìn thấy khả năng phục hồi biến thái của Trường Thiên đều có chung một loại tâm tình.

Trường Thiên cười khổ sau đó ngồi dậy, nếu không phải vì Linh hồn lực bị tiêu hao quá nửa thì cũng không bị thương đến mức này.

"Có cần phải nặng tay vậy không?"

"Ta...ta không biết là ngươi...nên...nên..."

Zones ngưng ngưng cúi đầu, trong lòng thâm trách vừa rồi quá nóng vội, nhưng ngay lập tức nàng nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn.

"Sao ngươi ra đây một mình vậy??? Darka đâu?"

"Hần chết rồi!"

Vô duyên vô cớ bị đánh, có ai mà không tức, Trường Thiên quyết định lần này phải hù dọa Zones một phen cho hả giận.

Đáng tiếc, Trường Thiên vừa nói hết câu thì nhận ra mình chơi ngu lần hai.

"Tên khốn kiếp!!! Lão nương liều mạng với ngươi!!!"

Tiếng hét của Zones vang dội khắp ngọn núi, cách đó mười dặm vẫn còn nghe được, nối tiếp sau tiếng hét kia là những âm thanh tiếp xúc thân mật giữa hai cơ thể, cơ mà nghe được lại có cảm tưởng là tiếng hai tảng đá va vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Lật Đồ Chu Tước Đế Quốc (3)

Ngọn núi hùng vĩ chắn ngang địa phận của Thanh Hào thành và vùng biên ải Kim Phượng Đế quốc là nơi nhóm ba người Trường Thiên dừng chân, quang cảnh xung quanh thật yên bình, hoang sơ, khiến cho người nhìn vào đều có thể đánh giá được nó đã có mặt cách đây hàng ngàn, hàng vạn năm. Từng trận chiến kinh thiên động địa, thay đổi thế cục của một đại lục lần lượt qua đi dưới sự chứng kiến của kẻ khổng lồ này, có một vài chiến tích huy hoàng để lại trên thân mình to lớn đó.

Thế nhưng ngày hôm nay, con quái vật hùng tráng một thời bị thiêu rụi toàn bộ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Ngọn lửa khủng bố không biết từ đâu xuất hiện chẳng mấy chốc đã bao trùm ngọn núi, nó như một sinh vật tham ăn dần dần nuốt trọn quả núi cao nẩy ngàn mét. Cả bầu trời xanh thẳm được thay bằng màu hoàng kim cao quý, những tảng mây gần đó chịu ảnh hưởng từ sức nóng khủng khiếp nên lần lượt tan biến.

Không lâu sau, một tiếng phượng minh lấy trung tâm ngọn lửa làm tâm điểm, vang vọng khắp khu vực phụ cận. Mặt đất lung lay dữ dội, toàn bộ sinh vật tồn tại trong phạm vi vài chục dặm quanh ngọn núi đều hoảng sợ nằm rạp xuống đất.

Từ bên trong ngọn lửa vàng kim đỏ một đôi mắt mở trừng ra, thật khó có thể tưởng tượng được đôi mắt đáng sợ đến mức nào, bầu trời đang sáng rực ánh kim sắc tại thời điểm đôi mắt này xuất hiện thì ngay lập tức biến thành màu đỏ rực huyết tinh, chét chóc bùng nổ bao trùm nơi đây.

Sự tà ác kèm theo sát khí lẫm liệt bất ngờ đó đến ngay chủ nhân của đôi mắt cũng phải bối rối, kinh sợ. Một giọng nói phẫn nộ hướng thẳng lên trời cao.

"Tên khốn kiếp!!! Ngươi đã cho cái gì vào huyết mạch Chu Tước???"

"À, cũng không có gì nhiều, một chút sát khí, một cái ấn ký linh hồn và một giọt máu của ta mà thôi. Hahaha!!!"

Thân ảnh Trường Thiên hiện ra trên đỉnh ngọn núi đang bốc cháy, đứng ngay cạnh hắn là Zones, nàng hiện tại khá là sốc với những gì xảy ra trước mắt, cách đây vài ngày nàng đã nghe từ miệng Trường Thiên rằng Darka đang trong quá trình lột xác, và dự tượng khi thành công sẽ không đơn giản. Tuy nhiên, khi trực tiếp nhìn thấy thì mới biết được không đơn giản mà Trường Thiên nói nó vượt sức tưởng tượng của Zones quá nhiều.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi giữa hai người kéo Zones về với thực tại, nàng mặc dù không hiểu nhưng vẫn đoán được Trường Thiên đã giờ trò khi hoá huyết cho Darka. Cặp mắt xinh đẹp trừng lớn, nỗi sợ hãi mà Trường Thiên mang đến trước đó không biết biến đi đâu mất, nàng hướng hấn chất vấn mà không hề do dự.

"Tại sao ngươi phải làm như vậy? Tính cách ta và Darka đâu phải ngươi không biết, làm sao có thể phản bội ngươi được cơ chứ???"

Đáp lại Zones là điệu cười ma quái của Trường Thiên, hán giờ ngón trỏ lên lắc qua lắc lại.

"Nàng sai rồi!! Ta biết tính cách hai người từ bao giờ vậy?? Tính ra chúng ta mới chỉ ở cùng nhau được vài ngày, chưa kể tên nhóc kia còn cách ly ba ngày nữa, làm sao biết được hai người là người như thế nào??"

Điều bộ đáng ghét đó càng khiến Zones nổi nóng hơn nữa, nàng chỉ hận không thể một đám tiêu diệt luôn nam tử trước mặt. Nàng cố lấy lại bình tĩnh, dùng giọng điệu dễ chịu hơn để nói chuyện với Trường Thiên.

"Nhưng ngươi làm vậy có biết là quá đáng lắm không??"

"Nàng lại tiếp tục sai rồi!! Có miếng bánh nào vô duyên vô cớ lại tự dâng lên tận miệng mình không? Ta nói ít nàng hiểu nhiều."

Trường Thiên lắc đầu khinh thường sự ấu trĩ của Zones, là cường giả không nên có suy nghĩ đơn thuần như vậy, có lẽ là vì lo lắng cho Darka nên mới mất bình tĩnh. Nhưng Trường Thiên vốn là kẻ không coi trọng mấy cái lý do này nọ, thứ hắn nhìn thấy chỉ có một, "Zones bị loại", nữ nhân thủ vị trong mắt hắn trước đây chỉ còn lại sự thù vị ít ỏi đó mà thôi. Nhìn nhận về một người của Trường Thiên thay đổi quá nhanh và quá bất ngờ, tuy có hơi bất công nhưng đối với người coi trọng an toàn như hắn thì đó là điều rất cần thiết.

"Thế giới rất rộng lớn, muốn sống lâu tốt nhất là không tin tưởng vào bất kỳ kẻ nào cả, ngay cả bản thân mình cũng không nên tin, vì đôi khi nó sẽ hại chết nàng đấy."

Trường Thiên nghiêm túc nhắc nhở Zones, chỉ một câu nói đơn giản nhưng lại làm nàng ta hiểu ra rất nhiều thứ, duy câu cuối thì nàng bó tay, ý vị sâu xa trong đó có mấy người hiểu được cơ chứ?

Thời điểm Trường Thiên và Zones cãi nhau cũng là lúc ngọn lửa thiêu đốt ngọn núi dần thu liễm, đến cuối cùng một thân ảnh chậm rãi bước ra, không ai khác ngoài Darka, phía trên đỉnh đầu hắn vẫn còn hư ảnh Thần thú Chu Tước, tuy nhiên con Chu Tước này có phần hơi tà ác, đen tối hơn bình thường.

Nhìn về mặt Darka không mấy tốt lành cho lắm, tâm tình của hắn lúc này cực kỳ tồi tệ, cảm giác làm con cò mặc cho người khác tính toán không phải ai cũng thờ ơ đối mặt được cả.

Darka bước vài bước đơn giản đã xuất hiện trước mặt Trường Thiên, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Zones là Vũ Tôn cũng không thể theo kịp. Nàng nghen hống trên trời nhìn Darka, thật khó tưởng tượng cậu em trai yếu đuối trước kia lại thay đổi hoàn toàn trong vòng vài ba ngày. Darka càng mạnh mẽ thì hình tượng Trường Thiên trong lòng Zones càng cao thêm một bậc, tự tự cậu nói "không nề khẩu súng mà chỉ nề người làm ra khẩu súng!"

Đối với biểu hiện của Darka, Trường Thiên không buồn liếc mắt một cái, hắn nhếch mép cười khinh khinh.

"Vũ Tôn Lục Tinh? Khá lắm, ngoài dự tính của ta không ít, chỉ cần biến thân về bản thể Chu Tước thì Vũ Tôn đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc là đối thủ."

Dừng lại một chút, sau đó Trường Thiên tiếp tục nói.

"Hơn nữa ngươi đừng đưa cái bản mặt đó ra với ta, thay vì bị ta lợi dụng thì ngươi cũng bị kẻ khác lợi dụng thôi, Nagudon là ví dụ điển hình. Kẻ yếu không có tư cách quyết định vận mệnh của bản thân, đó là quy luật, khi nào ngươi tự tin có thể giết được ta thì cứ việc, ta sẽ mừng lắm đấy. Hắc hắc!!"

Darka đương nhiên biết những gì Trường Thiên nói là đúng, nhưng sự khó chịu, ức chế vẫn cứ dâng lên trong lòng, không cách nào bỏ đi được. Hắn cắn răng cúi đầu xuống như chấp nhận sự thật rằng số phận của mình đang nằm trong tay Trường Thiên.

"Như vậy mới tốt!!"

Trường Thiên hài lòng gật đầu sau đó huyết gió vài tiếng, vài phút sau, một con rồng khổng lồ chậm rãi bay đến dưới chân núi.

Ba người nhanh chóng rời khỏi địa phận Kim Phượng Đế quốc.

...

Hai ngày sau.

"Chúng ta đã tới Hồng Hải! Vượt qua Hồng Hải là tới Hàng Tước đại lục!!"

Zones tỉ mỉ giải thích cho Trường Thiên biết hướng đi hiện tại, qua hai ngày nàng cũng phần nào "hiểu được" Trường Thiên là một ẩn tu gần đây mới xuất sơn, cho nên không rõ tình hình ở Hải Hà.

"Hồng Hải?"

Trường Thiên nhíu mày tò mò, hắn là lần đầu nghe tới mấy địa danh này, trước đây chỉ biết được tên những đại lục qua miệng Erina chứ không hề thấy nhắc tới những đại dương này. Có chăng chỉ nói lướt qua mà thôi.

"À, Hồng Hải cũng không có gì nguy hiểm cả, đây là vùng biển yên bình nhất Hải Hà, yêu thú và thủy quái rất ít khi xuất hiện ở nơi này. Tuy nhiên yên bình chỉ là mặt ngoài, không có mấy người biết được Hồng Hải chính là nơi ở của Hải Thần, nhân vật hùng mạnh nhất Hải Hà."

"Hải Thần?? Nghe có vẻ ngầu đấy!!"

Zones bĩu môi khinh bỉ, nàng nói rõ ràng từ chữ một để Trường Thiên nghe cho thủng.

"Ngầu?? Trong mắt người chỉ có vậy thôi à?? À!! Quên mất, người làm sao biết được Hải Thần đáng sợ như thế nào..."

"Ta chịu!"

Trường Thiên nhún vai biểu lộ thái độ lười nói chuyện với Zones, quả nhiên, cô nàng tức đến đỏ mặt thờ phỉ phò một lúc rồi tự động kể hết những gì mình biết.

"Ồ Hải Hà có một danh sách bao gồm những nhân vật cường đại, mỗi một người trong số họ đều có thể dư sức chiến đấu với hơn mười Vũ Tôn xấp xỉ cấp bậc với họ, và tất nhiên tu vi tất cả là Vũ Tôn đỉnh phong rồi. Trên hết, mười người đứng đầu bảng có tới tám vị đến từ Hải tộc, bọn họ là những kẻ nắm quyền thống trị tuyệt đối dưới đại dương, không giống mấy vị Đại Đế nhân loại, làm vua nhưng chưa hẳn đã mạnh nhất."

"Nhất Thần, Tam Đế, Tứ Hoàng là tên gọi của tám vị Hải tộc này. Trong các cuộc chiến giữa hai phe, Tam Đế và Tứ Hoàng là nỗi ám ảnh của toàn thể nhân loại hàng ngàn năm qua. Còn Hải Thần chỉ xuất hiện một lần duy nhất, lần ra mặt đó chỉ kéo dài một canh giờ, sau đó hắn rời đi như chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng thứ hắn để lại là nỗi đau và sự kinh hoàng tột độ."

"Thập cường bảng ban đầu đáng lẽ có năm vị trí do nhân loại đứng tên, nhưng chỉ trong chưa đầy vài phút, ba trong năm người bị Hải Thần hủy diệt đến sợi tóc cũng không còn. Và trận chiến đó cũng là trận chiến mà nhân loại thiệt hại nhiều nhất từ trước đến nay. Điều đáng buồn cười ở đây là lý do mà

Hải Thần ra mặt, vì đánh nhau lan ra đến Hồng Hải đã quấy rầy giấc ngủ của hắn nên mới dẫn tới cuộc thảm sát không chút chông cự."

Zones càng kể càng xúc động, thân hình mảnh mai run lên từng đợt, năm đó nàng vẫn còn là Vũ Vương, may mắn không lọt vào tầm công kích của Hải Thần nên vẫn sống sót cho đến bây giờ.

Trường Thiên bên cạnh thấy vậy chỉ biết cười khổ.

"Xem ra tên Hải Thần đó khá là giống ta, cách đây mấy chục năm ta cũng từng vì một lý do không mấy hợp lý mà đã xuống tay tàn sát không ít người vô tội. Những người còn sống có lẽ không khác gì người bây giờ, có phải là ta đã quá ác độc, tàn nhẫn không?"

Thanh âm Trường Thiên nhỏ dần, đến chữ cuối gần như không còn nghe thấy được nữa. Zones kinh ngạc quay sang nhìn Trường Thiên, nàng không bắt ngờ về quá khứ đáng khinh bỉ đó của hắn mà bất ngờ vì khí tức tang thương, nỗi cô độc như một con sói hoang bị người người ruồng bỏ, xa lánh.

Thật khó để thấy được mặt tối ẩn sâu trong con người Trường Thiên như lúc này, bằng một cách thần kỳ nào đó, Hải Thần đã khơi gợi lại nỗi đau mà hắn không hề muốn quên đi, thậm chí còn cắt nó vào một góc ký ức để luôn nhắc nhở chính mình rằng "Không được lạm sát người vô tội, có vay phải có trả, on một hồi mườì".

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99: Lật Đồ Chu Tước Đế Quốc (4)

Đang trầm mặc thì bỗng dung Trường Thiên đứng bật dậy, đôi mắt mở ra trừng lớn hết cỡ nhìn về một hướng dưới đại dương, nếu nhìn kỹ có thể thấy cơ mặt hắn run lên từng đợt, tuy là rất nhẹ nhưng đủ thấy thứ Trường Thiên nhìn khủng bố đến mức nào. Phải biết tộc trưởng Cự Nhân tộc cũng chỉ làm hắn đỏ mặt thôi vì mất nhiều sức chống đỡ mà thôi.

"Hải Thần?? Đặt tên hợp lắm!! Đối với các người thì một kẻ như hắn không khác gì Thần linh cả."

Zones và Darka đứng kế bên bất ngờ quay đầu nhìn Trường Thiên, mặc dù hắn chỉ lẩm bẩm nhưng với thính lực cả hai thì không khó để nghe được. Khi nghi hoặc cần được giải đáp thì một giọng nói ồm ồm khó nghe vang lên thay Trường Thiên làm việc đó.

"Tiểu tử thú vị!! Người biết được thân phận của ta sao???"

Run rẩy vừa rồi đến nhanh mà đi cũng nhanh, Trường Thiên lấy lại phong thái chỉ sau vài phút khiếp sợ, hắn không cách nào ngờ tới Hải Thần mà mọi người ở Hải Hà thường truyền tụng lại là nhân vật như vậy.

Hắn mỉm cười gật đầu.

"Tất nhiên là biết rồi!! Có điều ta hơi thắc mắc một chuyện, người không bị "Quy tắc" hạn chế à??"

"Hahaha!!!"

Tiếng cười khó nghe vang lên ngay sau khi Trường Thiên nói dứt câu, kèm theo tiếng cười là sự rung động dữ dội của đại dương. Vô số con sóng thần cao trên trăm mét liên tục va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh cực kỳ chói tai, từng dòng xoáy sâu hun hút dần được hình thành.

Mặt biển bị khuấy động đến không còn hình dáng, còn bầu trời thì vẫn trong xanh hiền hòa như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cảnh tượng phải nói là ngàn năm không có một.

Nếu chuyện chỉ dừng lại ở đó thì hai người Zones, Darka đã không bị một phen hải hùng để đời.

Từ giữa dòng nước đang điên đảo hỗn loạn, một thân ảnh khổng lồ chậm rãi trôi lên. Thật khó có thể hình dung được con quái vật này to lớn cỡ nào, quả núi mà nhóm Trường Thiên đứng chân trước kia chỉ bằng một góc của nó.

Cặp mắt đỏ ngầu tràn ngập hung tính nhìn thẳng vào Trường Thiên, uy áp kinh thiên động địa chẳng mấy chốc bao trùm lên toàn bộ cơ thể hắn, tuy nhiên biểu hiện của Trường Thiên lại giống như không có việc gì xảy ra cả, vẫn nhàn nhả mỉm cười quan sát diễn biến mọi chuyện.

Con quái vật cảm thấy đòn thị uy mình vừa tung ra không có bao nhiêu tác dụng thì lập tức nổi giận, hình thể khổng lồ chậm chạp động đậy chuẩn bị cho đòn công kích tiếp theo. Mười cái vòi khổng lồ cùng vô số giác mút nhầy nhụa nhanh như chớp phóng thẳng đến Cự Long đang chờ ba người.

Mỗi một cái vòi đều to gấp trăm lần con rồng, mà tận mười cái như vậy cùng lúc tấn công, Cự Long hùng mạnh bá chủ trên bầu trời biến đi đâu mất, thay vào đó là một con thần lân có cánh biết bay đang hoảng hốt, lo sợ.

Trường Thiên nhếch mép khinh thường.

"Người tính dùng cách thức ngu xuẩn này để thử ta sao? Trong mắt đám người ở vị diện này người có vẻ thần bí, cường đại nhưng trong mắt ta người chẳng khác nào một tàn sư còn sót lại của Minh Giới cả!!!"

Mười cái vòi đột nhiên khựng lại giữa không trung, một rống hai người thở phào nhẹ nhõm, uy lực của thứ kinh khủng kia thật không thể đùa được. Dù không hiểu vì sao con quái vật lại tha cho họ một mạng nhưng chắc chắn là liên quan đến câu nói của Trường Thiên, "Minh Giới" là cái gì họ cũng bó tay, thậm chí là toàn bộ những gì Trường Thiên nhắc đến hai người đều không biết.

Giọng nói ồm ồm vang lên một lần nữa, có điều lần này âm điệu trầm xuống hẳn.

"Người đang cố gắng khiến ta tiêu diệt người luôn thay vì trải qua một cuộc thử nghiệm nho nhỏ?"

"Hahaha hahaha!!!"

Lần này là Trường Thiên cười lớn chứ không phải Hải Thần, hắn cười nhưng không hề giấu đi sự khinh thường, miệt thị bên trong mà để lộ ra ngoài cho Hải Thần biết, "Ta khinh bỉ người".

Mãi một lúc lâu sau hắn mới dừng cười được, điều đáng chú ý là Hải Thần không hề làm ra hành động thể hiện sự tức giận nào cả.

Sợ, chính xác là sự sợ hãi này sinh từ nội tâm, lần đầu tiên hắn sợ một kẻ yếu hơn mình rất rất nhiều. Và càng bất ngờ hơn khi nỗi sợ ấy bắt nguồn từ khí chất của Trường Thiên, không biết từ lúc nào, sự bá đạo, kiêu ngạo đến cực điểm đã quay trở lại.

Hải Thần có thể cảm nhận được ánh mắt coi thường thiên hạ kia không phải Trường Thiên cố tình làm vậy, mà do vốn có nó đã là như vậy, hắn có cái tư cách đó và không một ai dám phủ nhận, mặc dù không muốn nhưng nội tâm vẫn cứ sợ hãi là mình chứng rõ ràng nhất (còn lý do vì sao Trường Thiên có tư cách thì mọi người cứ chờ xem nhé, trong mạp Hải Hà này có, hehe)

Hai người Darka, Zones lần đầu tiên thấy được con người thật của Trường Thiên, cả hai không hẹn cùng liếc nhìn nhau, nỗi khiếp sợ cũ chưa kịp tan thì cái mới đã tới. Thật sự là đã vượt qua giới hạn chịu đựng của họ, cảm giác có thực lực nhưng không cách nào thi triển được khiến hai người bất lực không sao nói hết.

"Tiêu diệt ta??? Người lấy cái tự tin đó ở đâu ra??? Thử nghiệm ta??? Một chủng tộc có Chân Vương hùng mạnh tọa trấn ta còn dám đơn thân độc mã tiến vào làm giao dịch, một Chân Quân nữa vòi như người lấy tư cách gì thử ta??? Ban đầu ta tôn trọng và cảm thấy bất ngờ với người là vì người là kẻ còn sống sót sau khi Minh Giới bị hủy diệt, còn không thì ta việc quái gì phải để ý tới người - một kẻ đến hình dạng cũng không dám lộ diện chỉ để con thú cưng ra làm mồi nhử."

Từng câu từng chữ đều mang theo sự miệt thị nặng nề không cho kẻ khác ngóc đầu lên được.

"Còn nếu như người đã cố tình tặng cho ta món quà này thì ta đành phải tiếp nhận thôi, sủng vật cấp Ngưng Thể đỉnh phong, cốt tủy lại lớn đến vậy chắc sẽ không làm cho ta thất vọng đâu nhỉ?"

Nói rồi Trường Thiên cười quỷ dị, hắn bước một bước đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu con quái vật.

"Kraken!! Năm xưa đến năm mơ ta cũng muốn mơ thấy người một lần, bây giờ gặp được quả thật là không còn gì bằng. Tuy nhiên người nhận sai chủ, có trách thì chỉ trách hắn đã chọc sai người mà thôi!"

Dứt lời, Trường Thiên nâng chân phải sau đó nhẹ nhàng dẫm xuống, không gian giao động như sóng nước, không lâu sau một cái vòng xoáy màu đen khổng lồ che kín cả bầu trời hiện ra dưới chân Trường Thiên. Đây chính là phiên bản không lồ cực đại của Hư Vô.

"Hư Vô!!!!!!!"

"Không thể nào!!!!"

"Cầu xin đại nhân!!! Cầu xin ngài...."

Hải Thần ngay khi thấy Hư Vô xuất hiện thì lập tức trợn ngược mắt, hắn không tin vào những gì mình thấy. Thân ảnh Hải Thần hiện ra đứng vững vàng trên mặt nước, một đầu tóc cắt ngắn vàng nhạt dễ thương, khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm bung ra sữa của hải tử mới lớn. Một thằng nhóc bảy tám tuổi vậy mà lại là Hải Thần hùng mạnh đứng đầu Hải Hà đại lục, điều mà không ai ngờ tới, kể cả Trường Thiên cũng vậy.

Hải Thần từng một lần may mắn được diện mục trực tiếp Hư Vô và Đường Hạo Minh nên biết, người sở hữu Hư Vô chính là Hư Vô Chủ Thần, vì vậy sau khi thấy Trường Thiên xuất ra Hư Vô liền biết hắn là "Hư Vô Chủ Thần" đời tiếp theo. Hắn hỏi hặn vì hành động ngu xuẩn trước đó của mình, dám động vào Trường Thiên còn không phải là chọc vào Đường Hạo Minh sao? Tất nhiên chuyện ông ta chết chỉ có ba vị Thần gây ra chuyện biết, Hải Thần làm sao mà biết được cơ chứ.

Trường Thiên trên cao nhứ mây liếc nhìn Hải Thần vừa lộ diện, mặt ngoài hắn làm ra vẻ như đắn đo suy nghĩ, còn trong lòng thì không ngừng cười thầm vì mưu kế cáo mượn oai hùm thành công. Thực chất Hư Vô của Trường Thiên còn chưa có khả năng thôn phệ Kraken đâu, đơn giản là vì Trường Thiên yếu hơn nó, hắn mang Hư Vô ra chủ yếu là để dọa Hải Thần.

Minh Giới hay còn gọi là Thần Giới, nơi những vị Thần Nhân sinh sống trước kia, Hải Thần từng là người ở Minh Giới nên biết Hư Vô Chủ Thần là điều

rất có khả năng vì vậy Trường Thiên đã đánh cược dọa Hải Thần bằng cách này. Và may mắn một lần nữa đứng về phía hắn.

"Người nói gì??"

Hắn biết mưu đồ thành công nên bắt đầu tranh thủ kiếm chút lợi từ Hải Thần, ở Song Giới có lẽ một Chân Quân không đáng là bao nhưng ở Hải Hà thì lại là chuyện khác. Hơn nữa Trường Thiên rất hứng thú với vấn đề "Quy tắc" không hề cường chế Hải Thần, đó là lý do duy nhất Trường Thiên nghĩ ra được khi thấy Hải Thần dù đã vượt mức chịu đựng của Hải Hà, nhưng vẫn có thể tiến vào mà không chịu sự ngăn cản nào.

Hải Thần thấy Trường Thiên không lập tức động thủ thì thở phào nhẹ nhõm, Kraken hắn phải nuôi rất lâu mới có thể đạt đến trình độ hiện tại, và phần nhiều là bí mật nằm trong người nó. Năm bắt cơ hội Hải Thần vội vàng trả lời, thanh âm cung kính hơn hẳn.

"Vừa rồi kẻ hèn không biết đại nhân là người thừa kế nên có chỗ mạo phạm, mong ngài lượng thứ, con quái vật đó rất quan trọng đối với ta, không giấu gì ngài, nó là mấu chốt giúp ta loại bỏ "Quy tắc" cường chế do Thần Nhân đặt ra. Bây giờ ngài giết nó thì sẽ mất nhiều hơn được, mong đại nhân suy xét cẩn thận."

Quả nhiên là cáo già sống thành tinh, nói đúng ngay điểm yếu, đôi mắt Trường Thiên sáng lên, nội tâm hắn thầm giờ ngón giữa lên với Hải Thần. Ở bất cứ nơi đâu, loại bỏ được "Quy tắc" luôn là điều mà các cường giả hiểu chuyện hằng ao ước, vì vậy nếu Kraken quả thực có khả năng như lời Hải Thần nói thì nó chả khác nào là bảo vật vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Giới Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.